

Giới thiệu Cô Ngốc Biết Yêu

Thể loại: Hiện đại, ngọt, sủng, có chút sắc

Converter: Ngocquynh520

Editor: VinJR, TH_Lotus

Số chương: 133 chương

Ngày Valentine, ở trên cầu thang không một bóng người, Lục Diệp thổ lộ với Thiên Thiên, tay phải của anh chống trên tường, vây Thiên Thiên trong góc chật hẹp, tư thế này khiến cho vô số cô gái phải mặt đỏ tim đập, cúi đầu nhìn cơ thể không nhúc nhích của Thiên Thiên, rốt cuộc không nhịn được, Lục Diệp xù lông: “Nhạc Thiên Thiên! Vì sao ngay cả hiệu trưởng cũng đã biết mình thích cậu, nhưng cậu chính là một chút biểu hiện đối với mình cũng không có?”

Thiên Thiên kinh ngạc tròn to hai mắt, sừng sốt một lát, giơ tay lên gỡ gỡ đầu, cười đến không tìm không phổi: “Ha ha, thì ra là cậu thích mình à? Phải nói sớm chứ, cậu không nói làm sao mình biết cậu thích mình chứ?”

Mặt Lục Diệp đầy hắc tuyến: “Mình chọn đi chết đây.”

Chú thích:

1: Nam chính là một người mặt ngoài rất nghiêm chỉnh nhưng nội tâm cực kỳ nhộn nhạo (hoi hư hỏng, không bình thường), sờ sờ tay nhỏ thì sẽ rất thỏa mãn.

2: Nữ chính là một người từ trong tới ngoài đều trì độn, ngây ngô, mỗi ngày chỉ nghĩ đến ăn, uống, ngủ.

3: Chính văn lại phải gọi là không ngọt không lấy tiền, cũng có cảnh xuân dạt dào.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Tụ trường

Sau khi chuông vào học vang lên, sân trường nhiệt nhiệt nháo dần trở nên yên ắng.

Một chiếc BMW màu trắng theo quán tính chạy đến cửa trường học dừng lại, một giấy kẻ tiếp, cửa xe chỗ ngồi cạnh tài xế được mở ra, một người mặc áo sơ mi trắng váy xanh, vai mang balo màu trắng sữa, cô gái bước xuống từ trên xe, cô ngọt ngào nhìn đối diện ghé lấy, từ bên ngoài nhìn vào người đàn bà nhiều lắm là ba mươi tuổi nói một câu: "Mẹ, tạm biệt." Sau đó liền muốn đóng cửa xe.

"Thiên Thiên, " Mẹ gọi cô lại, trong giọng nói dịu dàng rõ ràng lộ ra lo lắng, "Thật sự không cần mẹ đi với con sao? Giải thích nguyên nhân với thầy giáo vì sao đến trễ như vậy, thật sự mẹ vào thì sẽ tốt hơn."

"Không cần đâu, chỉ trễ một chút như vậy thầy giáo cũng sẽ không nói gì." Cô bé khoát khoát tay, một bộ dáng hoàn toàn không đặt chuyện đã đi trễ ở trong lòng, ngược lại về mặt thành thật nhắc nhở mẹ của cô, "Ngược lại không phải mẹ có hẹn với dì Trịnh phải đi viếng thăm vị thầy kia sao? Nếu để cho dì Trịnh đợi lâu, cẩn thận dì ấy lại giận mẹ nữa nha."

Nhớ đến lúc bạn tốt nóng giận, bà dụ dỗ mười ngày nửa tháng cũng không dụ dỗ được, bà cũng có chút bất đắc dĩ, nhưng lại không quên tỉ mỉ dặn dò con gái từ nhỏ đã có vẻ ngốc nghếch một câu: "Vậy cũng được, con đi học nhanh đi, mẹ nhìn con vào trường. Nếu như thầy giáo làm khó dễ con, thì gọi điện thoại cho mẹ, mẹ sẽ lập tức tới nói chuyện, hoặc đến tìm anh trai ở bên cạnh cũng được, còn nhớ lớp học của anh con ở đâu không? Tan lớp nhớ ăn bữa sáng, đừng thấy không có ai giám sát liền ngay cả cơm cũng lười ăn. Không thoải mái trước tiên phải thông báo cho thầy giáo, gọi điện thoại cho mẹ, nhờ bọn cùng lớp đến tìm anh, biết chưa?"

"Nhớ rồi, con biết rồi, mẹ cũng phải nhớ ăn điểm tâm nha."

Cô nói xong, phát phát tay với bà liền đóng cửa xe lại, bước chân nhẹ nhàng đi tới cửa trường học.

Nhìn con gái dễ dàng ứng phó với bác giữ cửa tiến vào trường xong, bà mới một lần nữa khởi động xe, lấy xe rồi đi.

Hôm nay là ngày thứ nhất của học kỳ mới, bởi vì đã vào giờ học, sân trường to như vậy chỉ có thể nghe được tiếng giảng bài mơ hồ, chỉ một mình cô còn

đi trong sân. Thiên Thiên lắc lư đi tới cầu thang trường học, thỉnh thoảng còn dừng lại ngắm lá cây đang thấp thoáng trong bồn hoa một chút, điệu bộ thanh thản hoàn toàn không nhìn ra cô là một người đi trễ.

Thoáng một cái rồi cuộc cũng đến khu ba, leo lên lầu bốn, khi đứng ở cửa lớp 7C-1, giờ học đã qua năm phút đồng hồ rồi.

Trên bục giảng, một người đàn ông trung niên xa lạ đang đứng đó, thân hình ông hơi gầy, mang một bộ kính không gọng, đang nước miếng văng tung tóe nói cái gì đó.

Thiên Thiên ngẩn ra, thu hồi chân đang muốn bước vào cửa phòng học, cô nhìn nhìn phía bên trái, nơi đó là cầu thang cô mới vừa đi đến, vừa cẩn thận nhớ lại, cô đi đến đầu hành lang đặc biệt xác nhận lại chỗ này là khu ba, ngẩng đầu lên lần nữa nhìn bảng hiệu treo trên tường một cái, xác thực là lớp 10C7 khối một không sai.

Mặc dù Nhất Trung là trường trung học có diện tích rộng nhất ở thành phố A, nhưng tòa nhà được phân bố vẫn tương đối hợp lý. Bốn khu giảng dạy, hai căn ký túc xá, một phòng dạy âm nhạc, một cái thư viện, một phòng hành chính, một phòng khoa học kỹ thuật, một phòng ăn, một phòng thể dục, một quảng trường lớn. Trừ khu dạy học, còn lại là hai lầu một trái một phải, chính giữa được nối thông bởi phòng hành chính, sau phòng hành chính có một bãi tập nhỏ, lui về phía sau nữa chính là phòng khoa học kỹ thuật, quảng trường lớn cùng sân thể dục, kết cấu tổng thể sắp xếp rõ ràng, dù là học sinh mới, chỉ cần có người dẫn đi một lượt nên sẽ không bị lạc đường. Thứ rối rắm duy nhất chính là đánh số khu giảng dạy, khu giảng dạy của Nhất Trung cũng không phải dựa theo thuận chiều kim đồng hồ hay ngược chiều kim đồng hồ, chỉ đơn giản đến khó khăn là bên trái lầu thứ nhất là khu dạy học một, bên phải lầu thứ nhất là khu dạy học hai, bên trái lầu thứ hai là khu dạy học ba, bên phải lầu thứ hai là khu dạy học bốn, đánh số cũng không dễ nhìn, chỉ một cái bảng lớn như bàn tay, viết một chữ số Ả Rập, gắn trên mặt tường thật cao, có lúc đến kỳ thi chung sẽ loạn thứ tự sắp xếp địa điểm thi, thường xuyên có người giống như bị loạn xạ ngẫu, đến phòng giáo viên sau khi hoảng hoảng trưng trưng hỏi qua hỏi lại, mới có thể chú ý tới số đánh trên đỉnh khu dạy học.

Xét thấy em gái mình giống như từ nhỏ trong đầu thiếu nhanh nhẹn, cho dù chỉ có hai khu dạy học, một phòng ăn, một bãi tập cũng thường đi nhầm khu dạy học, đi nhầm tầng lầu, đi nhầm lớp học, cho nên ngày hôm qua khi dẫn cô đến xem, Nhạc Kỳ Sâm liền đặc biệt nói: "Như thế nào mới có thể thuận lợi từ cửa trường học đi tới phòng học mà không lạc đường, không đi nhầm." Nói rõ hướng đi cho cô, thí dụ như đi tới trước pho tượng thì quẹo trái, đến gần cầu thang lớp 12, đến lầu bốn sau đó quẹo trái, phòng học đầu tiên chính là lớp 10C7 khối một.

Biểu hiện của Thiên Thiên chính là hôm nay cô hoàn toàn dựa theo hướng anh cô chỉ, nhưng tại sao.

Dùng khoảng ba phút để suy nghĩ, ánh mắt Thiên Thiên mới một lần nữa trở về gương mặt của người đàn ông đang đắm chìm trong bài giảng của mình, thao thao bất tuyệt, vẻ mặt càng thêm mê muội, cô nhớ rõ ràng ngày hôm qua khi anh dẫn cô đi xem lớp, chủ nhiệm lớp là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp mà.

Người cô lớn như thế, lại đang ngây ngốc đứng ở cửa phòng học lâu như vậy, đương nhiên đưa tới không ít chú ý của các bạn học sinh, sau khi bàn luận xôn xao một phen, rốt cuộc có một học sinh lá gan hơi lớn một chút giơ tay nói: "Thầy giáo, bạn học mới tới, thầy xem có phải nên để bạn ấy đi vào trước hay không?"

". Bạn học mới?" Nói Thiên Thiên phát ngốc bao nhiêu liền nói bấy nhiêu, rốt cuộc thầy giáo mới dừng câu chuyện lại, ông vừa quay đầu lại, thấy mặt Thiên Thiên vô tội đứng ở cửa phòng học, lại nhìn đồng hồ treo trên tường một chút, đã vào giờ mười phút rồi, lúc này lông mày cau lại, sắc mặt tối sầm, hai bên cánh mũi cũng càng thêm hăng sầm.

Vốn ông thường nói năng không cầu thả, lại bởi vì hàng năm đều nhận lớp chủ nhiệm, đương nhiên có một loại nghiêm khắc, mà loại cảm giác bị áp bức khi ông tức giận càng thêm trở nên mãnh liệt, vốn còn chút hồ hết âm ỉ, trong chớp mắt phòng học liền an tĩnh lại, học sinh mới vừa giơ tay lên tiếng cũng ngưng ngừng để tay xuống.

Mà ánh mắt dữ dằn này nhìn chăm chú Thiên Thiên một chút cảm giác áp lực cũng không có, thấy thầy giáo rốt cuộc cũng chú ý tới mình, cô giơ tay lên chào với thầy giáo một cái, nói: "Bảo cáo."

Với tư cách đi trễ chuyên nghiệp, cô đưa tay chào hiển nhiên nếu so với những học sinh khác thì tiêu chuẩn hơn nhiều.

Thấy cô hình như không hiểu được tình hình ra sao, vẫn đứng đấy chào báo cáo với thầy giáo như thế, một vài học sinh nghịch ngợm trong lớp không khỏi phát ra mấy tiếng cười trộm.

Đồng thời, nam sinh ngồi ở cuối bàn trong phòng học ngẩng đầu lên, nhìn người đứng ở cửa phòng học, còn duy trì tư thế chào tiêu chuẩn. Anh cũng chỉ tùy ý nhìn lướt qua, thu hồi ánh mắt, tiếp tục mở sách mới ra, mắt hờn.

Lúc này, một giọng nữ ôn hòa phá vỡ yên tĩnh trong phòng học.

"Là bạn học Nhạc Thiên Thiên sao? Làm sao tới trễ như vậy? Mau vào đi."

Người đang nói chuyện, toàn thân mặc bộ váy màu hồng nhạt, cô giáo từ cuối phòng học đi lên phía trước, chính là chủ nhiệm lớp mà Thiên Thiên tự hỏi đã đi đâu rồi.

Nghe được câu hỏi của cô, Thiên Thiên thuận thể dùng chào tay gãi gãi cái ót, có chút ngượng ngùng nói: "Thật xin lỗi cô, em. Ngủ quên."

"Ngủ quên à? Ngày tựu trường của học kỳ mới chắc là chưa thích ứng được. Nhưng lần sau không thể như vậy, mau vào đi." Chủ nhiệm lớp cười cười trấn an với cô, nói xong liền lui qua bên cạnh nữa bước, định cho Thiên Thiên đi vào.

"Đi vào cái gì, không cho phép vào." Thầy giáo vừa thất thần phục hồi tinh thần lại, chợt vỗ xuống bàn một cái, "Ngày đầu tiên tựu trường liền đến trễ, còn bày ra bộ dáng không sao cả, đây là thái độ của học sinh sao?"

Cuối cùng đã hiểu thầy giáo là đang tức giận, Thiển Thiển vô tội mở trừng hai mắt, yếu ớt nói: "Thật xin lỗi thầy, em không phải cố ý ngủ quên"

"Chẳng lẽ có ai sẽ cố ý ngủ quên sao? Được, được, em nói em ngủ quên, vậy cha mẹ của em đâu? Nếu như đồng hồ báo thức kêu em không dậy, vậy cha mẹ em phải có trách nhiệm gọi em thức dậy đi học đúng giờ chứ." Thầy giáo cực kỳ tức giận nói, trên cổ gân xanh cũng nổi lên.

Mặc dù không hiểu, rõ ràng chỉ là tới trễ mấy phút mà thôi, tại sao thầy ấy lại tức giận như vậy, nhưng Thiển Thiển vẫn ngoan ngoãn thành thật trả lời: "Ba em đi công tác, ông ấy đã đi công tác hơn nửa tháng rồi, về phần mẹ em" Nói đến người mẹ trình độ không đáng tin không thua kém với mình này, Thiển Thiển rút cổ một cái, "Mẹ em, bà ấy. Cũng ngủ quên. Lúc ra cửa em còn chưa đến nổi trễ, nhưng vì mẹ em trễ."

Thầy giáo: "."

Cô chủ nhiệm: "."

Học sinh cả lớp: "."

Nghe Thiển Thiển mềm mại trả lời xong, toàn thể thành viên lớp 7C-1 tiến vào trạng thái tê liệt trong chốc lát.

Cũng không biết người nào nhịn không được cười nhẹ, cả lớp từ hình thức tạm ngừng trở về hình thức phát hình.

"Em..Em" Biểu hiện của thầy giáo chính là không còn từ nào để nói, ngón tay chỉ vào Thiển Thiển cũng bắt đầu phát run, thật lâu cũng không tìm được lời nói nào thích hợp với tình cảnh giờ phút này.

Thấy nét mặt thầy giáo biểu hiện như là: 'Tôi cảm thấy mình sắp hít thở không thông', nghĩ đến tên đầu sỏ hại thầy thành như vậy có lẽ là mình, Thiển Thiển vội vàng bổ xung thêm: "Thật xin lỗi thầy, thầy không nên tức giận, em về sau sẽ tận lực không đến muộn Có lẽ. Là như vậy?"

Loại giọng nói không xác định chắc chắn của cô làm cho cả lớp cười ầm, nhưng bởi vì sắc mặt thầy giáo càng khó coi, loại tiếng cười này chỉ xuất hiện không tới nửa phút liền biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tựu trường

Thật ra thì điều này cũng không thể hoàn toàn trách Thiển Thiển, bởi vì từ nhỏ thân thể đã không tốt lắm, một học kỳ xin nghỉ mười ngày nửa tháng hai ba lần là chuyện thường xảy ra, đến trễ về sớm càng thêm là chuyện thường như cơm bữa, thầy cô trong lớp cũng biết tình trạng của cô, mà bản thân cô cũng không phải là một học sinh nghịch ngợm, có chút ngây ngốc, tính cách cũng cực kỳ làm người khác yêu mến, cho nên mặc kệ là thầy cô tiểu học hay là thầy cô trung học cũng đều nguyên ý bỏ qua cho cô, hơn nữa yêu cầu của người trong nhà đối với cô không cao, chỉ hy vọng cô có thể mạnh khỏe lớn lên là tốt rồi, lúc học sơ trung còn đặc biệt cho cô tùy thời có thể ra vào cửa trường. Dù loại nguyên nhân cộng lại, mới có thái độ cung chiêu, thờ ơ với việc học của cô như vậy.

"Cái gì gọi là tận lực không đến muộn? Em..Em, em quả thật muốn chọc giận chết tôi có phải không?" Rốt cuộc cũng tìm lại được giọng nói của mình, thầy giáo trong cơn tức giận, lần nữa bùng phát, hơi sức nói chuyện cũng không còn, "Em. . . Em. . . Trách nhiệm của một học sinh chính là nên lên lớp và tan học đúng giờ. Mà em, ngày đầu tiên tựu trường đã đến trễ, cọt nhả, nói nhăng nói cuội. Không có lòng hối cải, ngay cả một câu bảo đảm cũng làm không được, em Em đi ra ngoài, đi ra ngoài đứng cho tôi, tiết này không được vào phòng học."

Trúng liền hai mũi tên, thái độ của Thiển Thiển rất vô tội, từng câu từng chữ của cô đều là căn cứ vào vấn đề của thầy ấy mà thành thật trả lời, thế nào đến đến trong miệng thầy lại biến thành "Cọt nhả" cùng "Nói nhăng nói cuội" cơ chứ? Huống chi từ khi đứng ở cửa lớp đến bây giờ, cô một lần cũng chưa từng cười mà.

Nhìn cặp mắt to mông lung của Thiển Thiển, còn có biểu hiện 'Em vô tội, em mờ mịt, em nghĩ không ra vì sao lại như vậy.' Vừa mới công tác được hai năm, lần đầu tiên đảm nhiệm chức chủ nhiệm lớp, cô giáo có chút không đành lòng, lên tiếng xin xỏ: "Cái này, chủ nhiệm thầy đừng phạt nặng quá. Dù sao bạn học Nhạc Thiển Thiển chỉ vi phạm lần đầu."

"Cũng chính là bởi vì phạm lần đầu, mới nhất định phải phạt nặng." Sau khi chủ nhiệm nặng nề để lại những lời này, ý vị sâu xa nói với chủ nhiệm lớp, "Tiểu Lương à, kinh nghiệm làm việc của cô còn thấp, chúng ta cũng biết phần lớn giáo viên nữ đều dễ dàng mềm lòng, nhưng mà đối với những học sinh này, trăm lần vạn lần không thể nương tay nhân từ. Những tên Hầu tử này, ba ngày không đánh liền nhảy lên đầu lật ngói. Liên lấy em Nhạc Thiển Thiển này mà nói đi, hôm nay em ấy tới trễ mười phút, cô bỏ qua cho em ấy, ngày mai em ấy liền dám tới trễ hai mươi phút, ngày kia liền dám tới trễ nửa giờ, càng về sau, em ấy liền dám cả ngày không đến. Mà những học sinh khác cũng sẽ có khả năng tranh đua noi theo, đến lúc đó cô muốn quản cũng quản không được nữa."

Bị phún một mặt nước bọt, chủ nhiệm lóp lúng túng cứng mặt, nhưng nghĩ tới nét mặt tội nghiệp của Nhạc Thiển Thiển, cô vẫn muốn tranh thủ: "Thầy nói rất có đạo lý, nhưng, chủ nhiệm."

Lời cô còn chưa nói hết, cảm giác tay mình xuôi ở bên người bị người ta giật giật, cô quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt của Thiển Thiển xem như không có chuyện gì lắt đầu với mình một cái.

"Thầy, thầy không nên tức giận. Tức giận sẽ không tốt đối với thân thể. Phạt đứng đúng không? Em sẽ đi ngay bây giờ." Cô nói xong, cười cười với chủ nhiệm, liền xoay người đi tới ngoài cửa tìm một chỗ thích hợp để chịu phạt.

Nụ cười này của cô, không phải nịnh hót cũng không phải lấy lòng, đơn thuần, không giống những học sinh khác vì muốn giảm bớt xử phạt mới cố ý nặn ra, ngược lại cô làm như vậy càng giống như chỉ là đơn thuần vì đề thầy người giận. Thấy vậy thầy chủ nhiệm ngẩn ra, lửa giận cũng không tự giác giảm đi phân nửa.

Tìm được một chỗ vừa có thể đứng ở bên trên giảng đài, lại không ảnh hưởng đến các bạn học sinh, Thiển Thiển ngẩng đầu lên, nghiêm túc hỏi: "Chủ nhiệm em có thể đứng đây không?"

Nhìn cô ngoan ngoãn như vậy, chủ nhiệm cũng không quá thanh thản, ho khan hai tiếng nói: "Ừ, có thể, đứng chỗ đó đi."

Vì vậy bạn học Nhạc Thiển Thiển liền trải qua lần phạt đứng đầu tiên trong đời.

Không sao, đây có là gì, trên sách sơ trung có một bài văn nổi tiếng được gọi là "Lần đầu tiên thật tốt", coi như là trải nghiệm cuộc sống đi. Thiển Thiển nghĩ như vậy, len lén liếc nhìn khung cảnh trong phòng học, trên bục giảng, chủ nhiệm tiếp tục miệng lưỡi lưu loát, chủ nhiệm lóp cũng không đi vào lóp, mà là đưa lưng về phía cô đứng ở cửa phòng học, cứ như vậy cửa phòng học liền bị chặn một phần ba.

Một phần ba cũng đủ rồi.

Nói như vậy coi như cô lười biếng, chủ nhiệm chắc cũng sẽ không chú ý tới.

Cô thanh thản ổn định khẽ tựa vào tường, thoải mái để chịu đuổi cái lưng mồi.

Sáng mùa thu luôn cực kỳ nhẹ nhàng khoan khoái, cũng hầu như là cực kỳ làm cho người ta cảm thấy buồn ngủ, sau khi ngáp bốn, năm cái, Thiển Thiển bắt đầu trầm ngâm nghe chủ nhiệm khoa giảng bài, hết cách rồi, chỉ trễ một chút cũng có thể làm chủ nhiệm khoa tức đến nín thở, nếu khi cô đang chịu phạt mà ngủ thiếp đi, tim gan yếu ớt của chủ nhiệm đoán chừng sẽ tức chết tại chỗ.

.

Cô còn trẻ như vậy, không nghĩ tới lại gánh nặng người trên lưng.

Mà lúc này, chủ nhiệm bị bạn học Thiển Thiển đánh nhãn "Tim gan yếu ớt" đang đồng dạng giảng mục tiêu to lớn của trường học: ". Mọi người cũng biết, cho tới nay, trường học của chúng ta mặc dù được đặt tên là Nhất Trung, nhưng kỳ thật so với Hoa Trung, chúng ta chỉ có thể coi là trường cao trung đứng thứ hai. Nhưng khi bắt đầu kỳ thi tốt nghiệp lần này, thầy tin cục diện sẽ có thay đổi. Khối ba, chúng ta có bạn Lâm Uyển Kỳ; khối hai, chúng ta có bạn học Nhạc Kỳ Sâm; khối một, chúng ta có bạn học Lục Diệp. Tin tưởng ba người này sẽ trở thành hỏa lực đưa trường chúng ta vượt qua Hoa Trung, gia nhập hàng ngũ những trường cao trung ưu tú. Các bạn học, vì cái gì các em lại chọn Nhất Trung? Là bởi vì đội ngũ giáo viên, hay là bởi vì cơ sở giáo dục ưu việt, hay là bởi vì."

Không, đều không phải.

Thiển Thiển gãi gãi đầu, nhàm chán mà nghĩ, cô lựa chọn Nhất Trung, một là bởi vì gần nhà, lấy tốc độ chậm như rùa bò, từ cửa nhà đi tới trường học cũng chỉ mất mười phút; hai là bởi vì trường sơ trung cô học thuộc hệ thống của Nhất Trung, yêu cầu tuyển thẳng có thể so với yêu cầu của những trường học khác thấp một chút, hơn nữa nếu như cô lựa chọn tuyển thẳng, khi học sơ trung mà lấy được vài giải thưởng trong trường còn có thể đặt cách cho cô, nếu như đến trường khác, những giải thưởng mang đến ưu đãi này liền mất, vậy thật đáng tiếc.

Nhưng mà những lý do này cũng không thể để chủ nhiệm biết, nếu thầy ấy biết lại phải hít thở không thông.

Lại qua 4-5 phút, chủ nhiệm rốt cuộc tóm lại một câu "Tiến bộ của các em, chính là tiến bộ của trường; thành công của các em, chính là thành công của trường, phấn khởi lên, các thiếu niên."

Sau khi tiếng vỗ tay nhiệt liệt hưởng ứng, chủ nhiệm hài lòng ra khỏi lóp, trước khi đi vẫn không quên chỉ điểm chủ nhiệm lóp trẻ tuổi mấy câu: "Mặc dù điểm thi tuyển của em Lục Diệp không tính là nổi trội, nhưng tuyệt đối không thể vì vậy mà đối đãi với em ấy như học sinh bình thường, hiệu trưởng đưa chỉ thị cậu ta là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm. Vốn lấy thành tích của cậu ta là có thể tùy tiện vào lóp chọn Hoa Trung, không biết vì sao cậu ta lại thi rớt trong kỳ thi cấp ba mới có thể tới trường học của chúng ta, nhưng tiền đồ của cậu ta tuyệt đối là không thể nghi ngờ. Cũng coi như cô vận khí tốt, lần đầu tiên làm chủ nhiệm lóp liền nhận được học sinh ưu tú như vậy, tôi đề nghị chức lóp trưởng cho cậu ta đảm nhiệm. Phải nắm chặt cơ hội, tiểu Lương."

Thật ra thì nói nhiều như vậy, trọng điểm cũng chỉ là "Tôi đề nghị chức trưởng lóp cho cậu ta đảm nhiệm."

Hoàn hảo chủ nhiệm cũng là người biết giữ mặt mũi, biết ban ngày ban mặt làm chuyện đối xử khác biệt không được, những lời này là ghé vào tai chủ

nhệm lớp nói nhỏ, những học sinh khác cũng không biết chủ nhiệm nói gì với chủ nhiệm lớp, nhưng Thiên Thiên đứng cách chủ nhiệm lớp rất gần lại nghe rất rõ ràng.

Cô nhìn những đám mây trắng trôi lơ lửng trên bầu trời, giả vờ như mình đang ngăn người cho nên không nghe thấy.

Chủ nhiệm vừa đi ra khỏi cửa phòng học liền nhìn thấy bộ dạng ngây ngô này, vốn còn có một chút khó chịu nhất thời tan thành mây khói, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép hừ lạnh một tiếng sau đó liền phẩy tay áo đi khỏi.

Thiên Thiên: "."

Xét thấy phạt đứng Thiên Thiên là chỉ thị của chủ nhiệm, chủ nhiệm lớp cũng không tiện chân trước chủ nhiệm mới vừa đi, chân sau đã để Thiên Thiên vào phòng học, không thể làm gì khác hơn là nhẹ giọng an ủi: "Còn hơn 10 phút liền tan lớp, kiên trì một chút nữa được không?"

Thiên Thiên rất hiểu chuyện gật gật đầu.

Lúc này chủ nhiệm lớp mới đi vào phòng học, trong chốc lát, Thiên Thiên liền nghe được giọng nói ầm ầm nhu nhu của chủ nhiệm lớp vang lên bên trong.

"Các bạn học, cô tên là Lương Huệ Từ, là chủ nhiệm lớp của các em, cũng là giáo viên dạy Anh ngữ của các em. Lần đầu tiên làm chủ nhiệm, khó tránh khỏi sẽ có những chỗ làm chưa tốt, hi vọng các em góp ý, để chúng ta có thể cùng nhau có khoảng thời gian học tập vui vẻ. Như vậy các em còn thắc mắc gì với cô không?"

"Có! Xem ra cô rất trẻ tuổi, năm nay bao nhiêu tuổi rồi ạ?"

" Bao nhiêu tuổi? Cái này thì. Cô hai mươi một tuổi tốt nghiệp đại học, năm nay là năm giảng dạy thứ ba."

"Nói cách khác cô mới 24 tuổi sao? Không có khác biệt gì so với chị của em. Gọi cô em cảm thấy có chút già. Em có thể gọi cô là chị không?"

"Nếu như các người thích xưng hô như thế, thì có thể lên gọi cô như vậy. Nhưng mà ở trước mặt các thầy cô khác vẫn phải cô chút mặt mũi, nếu không bọn họ sẽ hoài nghi năng lực của cô còn chưa đủ để đảm nhiệm chức chủ nhiệm lớp."

"Dạ."

.

Vui vẻ trò chuyện đã dễ dàng kéo khoảng cách giữa cô giáo Lương và các em học sinh gần nhau hơn, sau khi thấy không khí tích cực không sai biệt lắm, cô giáo Lương mới vỗ tay một cái, ổn định các em đang trò chuyện rôm rả: "Là như vậy, mọi người cũng đều thấy trường học quy định chúng ta thu xếp trong ngày, hôm nay sau khi lãnh sách và đồ quân sự, buổi chiều các em bắt đầu kỳ hạn huấn luyện quân sự trong chín ngày, mấy ngày huấn luyện quân sự này không cần tự học, nhưng vì muốn để các bạn học tìm hiểu nhau, phía trường học yêu cầu các em học sinh vận dụng thời gian buổi tối tham gia một vài hoạt động, để huấn luyện viên dạy một số bài hát, hoặc để cho bạn học sinh nào muốn thể hiện tài năng, cho nên tám giờ mới tan học. Đồng thời cô cũng cần một bạn giúp cô xử lý một chút chuyện trong lớp, cũng chính là người thay mặt cho lớp. Lớp trưởng liền tạm thời do cô chỉ định, chờ sau khi kết thúc khóa huấn luyện quân sự, các em sẽ bỏ phiếu lựa chọn ra ban cán bộ chính thức, các em thấy được không?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: TỰ TRƯỞNG

Yêu cầu này rất hợp lý, hơn nữa chủ nhiệm lớp các lớp khác đều là trực tiếp bổ nhiệm lớp trưởng, rất ít trường cầu ý kiến học sinh đối với những chuyện nhỏ này, cho nên các em học sinh cũng không có ý kiến gì.

"Như vậy bạn Lục Diệp, có thể phiền em trong lúc học quân sự làm lớp trưởng không?"

Cái tên "Lục Diệp" này mới vừa được nói ra từ trong miệng chủ nhiệm lớp, cả lớp liền đưa tới một mảnh xôn xao. Là một học thần thiên tài truyền kỳ, không có học sinh giỏi nào mà không biết đại danh của cậu ấy, cho dù là đề thi chung thành phố hay là đề thi chung khu vực, vĩnh viễn chiếm đoạt vị trí thứ nhất, cũng vượt xa học thần đứng thứ hai 50 phút, có không biết bao nhiêu trường cao trung nổi tiếng mời cậu ta vào học, hiệu trưởng Hoa Trung còn từng hứa hẹn, chỉ cần Lục Diệp đồng ý lựa chọn Hoa Trung, không chỉ miễn ba năm học phí, sách vở, tiền sinh hoạt, còn cho cậu ta 800 đồng tiền sinh hoạt mỗi tháng, nếu như cậu ấy có thể giữ vững thành tích ưu tú trong top 10 toàn thành phố, nhà trường còn có thể mỗi một học kỳ phát tiền thưởng đặc biệt cho cậu ấy.

Thành tích nổi bật như thế, điều kiện ưu đãi như thế, tại sao Lục Diệp không vào, cũng không vào những trường cao trung nổi tiếng trong thành phố, ngược lại tới Nhất Trung, trường chỉ có thể xem là trường cao trung đứng thứ hai trong Thành phố A?

Đây dường như là nghi vấn trong lòng mỗi học sinh.

Mà Thiên Thiên đang bị phạt đứng ngoài cửa, là một trong số ít người biểu hiện tương đối lạnh nhạt, tên tuổi của Lục Diệp cô từng nghe từ anh trai, nhưng chỉ nghe giới hạn Lục Diệp là một học sinh rất trâu bò, cụ thể có chấp như thế nào? Cô cũng không thể biết được, cũng chưa từng để ở trong lòng. Dù sao thân là một học sinh trung bình, cô mỗi ngày chỉ chú ý là tiểu thuyết mà mình theo dõi hôm nay có cập nhật hay chưa, cập nhật nhiều hay ít, hoặc là thời gian ngủ hôm nay có đủ mười hai giờ hay không, nếu như không đủ nên dùng tiết học vật lý để ngủ bù hay nên dùng tiết hóa học để ngủ bù hay là đều ngủ cả hai tiết học, chứ không phải quan tâm tên đứng đầu bảng của đề thi chung lần này là ai, người đứng đầu bảng lại cách người đứng thứ hai bao nhiêu phút.

Một hồi lâu, mới nghe được bên trong phòng học, một giọng nói lạnh lạnh đáp: "Có thể."

Không có bất kỳ người nào có ý kiến, đây là tất nhiên, biết mình được ở chung với thiên tài trong truyền thuyết đã là một cái tin vô cùng chấn phần lòng người rồi, như thế nào lại có người phủ quyết chức lớp trưởng do thiên tài đảm nhiệm chứ?

Giải quyết xong chuyện quan trọng nhất, cô giáo Lương tiếp tục nói: "Tốt lắm, trước khi đi nhận sách, còn cần các bạn học mỗi người tự điền thông tin cá nhân, chỗ địa chỉ nhất định phải điền, càng chi tiết càng tốt. À, phiếu thông tin cá nhân của cô đâu rồi?"

Cô giáo Lương cuốn quyển đồ hết đồ trong túi xách tìm kiếm một phen, mới không dám tin cô hình như đã để quên thông tin cá nhân trong phòng làm việc, trầm mặc khoảng ba giây, điều tiết cảm xúc xong, mỉm cười với nam học sinh ngồi phía sau cùng, trừ trả lời cô hai chữ "Có thể" ra cũng chưa từng nói thêm câu nào, nói: "Em Lục Diệp, có thể đến phòng làm việc giúp cô mang sắp thông tin cá nhân học sinh không?"

Nam sinh gật đầu một cái, đứng dậy, một thân áo sơ mi trắng quần jean bình thường, lại làm những học sinh khác phải hâm mộ vì mình không có được khí chất như vậy.

Thấy cậu quăng ánh mắt hỏi thăm với mình, cô giáo Lương vội nói: "Phòng làm việc của cô ở lầu năm, khỏi một lớp Anh ngữ, phòng làm việc số 5101, vào cửa quẹo trái bàn làm việc đầu tiên chính là của cô. Thông tin cá nhân học sinh để ở trên bàn."

Nam sinh nghe xong, không nói một lời đi ra cửa.

Xem ra thiên tài không dễ chung đụng rồi.

Sau khi đưa mắt nhìn thiên tài đi ra cửa, toàn thể thành viên lớp 10C7 trừ Nhạc Thiên Thiên và Lục Diệp ở bên ngoài, đều có một nhận thức chung.

Nghe được tiếng bước chân càng đến gần, Thiên Thiên tò mò quay đầu lại, muốn nhìn bộ dáng của học sinh rất trâu bò trong miệng anh trai thế nào, sau khi tan giờ học có thể có chuyện để nói với anh.

Trong chốc lát, Thiên Thiên liền bốn mắt nhìn nhau với người từ trong phòng học đi ra.

Đó là một đôi mắt rất đen, đen không thấy được bất kỳ ánh sáng nào, vừa nhìn vào liền thấy một loại cao ngạo coi trời bằng vung, nhìn kỹ lại có thể nhìn ra vẻ cất giấu sau đó, một môi thâm thẳm, quầng thâm dưới mắt rất sâu, tựa như hai tháng nghỉ hè, không có bài tập cũng không có học thêm kia, cậu ta giống như cũng không có một ngày nghỉ.

Nói tóm lại, đôi mắt này cho người ta cảm giác rất áp lực.

Một môi, bản thân buông xuôi, mờ mịt, tối đen.

Trong cặp mắt này giống như không có gì cả, rồi lại giống như tràn đầy rất nhiều tâm tình tiêu cực.

Thiên Thiên nhìn thấy những cảm xúc nặng nề đến kinh người này không tự chủ được giật mình, đợi đến khi cô hoàn hồn, cậu ta đã lướt qua cô đi về phía đầu hành lang rồi, nói cách khác, trừ một đôi mắt ra cô cái gì cũng không thấy.

Một người làm sao sẽ khổ sở thành cái dạng đó chứ? Nhìn thấy như vậy trong lòng cô cũng có chút khó chịu.

Thiên Thiên mê muội gãi gãi đầu.

Nhưng chuyện này dù sao cũng không phải là chuyện của mình, cô chỉ khó chịu một lát, liền quên đi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sương mù đầu thu dần dần tan đi, sáng sớm tia sáng mặt trời đầu tiên xuyên qua tầng mây chiếu xuống cả vùng đất, cũng chiếu xuống mặt Thiên Thiên.

Nhìn chằm chằm những vết lốm đốm kia làm cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy rất thoải mái, Thiên Thiên cắn cắn móng tay, còn nhịn không được đi về phía trước hai bước, để cả người cô cũng đắm chìm dưới ánh mặt trời ấm áp lại không cháy người.

Một luồng gió mang theo chút hơi nước nhẹ quét qua gương mặt, Thiên Thiên kim lòng không được ngẩng đầu lên, giống như có thể cảm nhận được ánh mặt trời chiếu lên trên mặt mình, cô thoải mái nheo mắt lại, khóe miệng cũng tạo ra nụ cười bình thản.

Khi Lục Diệp đi tới đầu hành lang, lại vừa vịn thấy hình ảnh Thiên Thiên được bao phủ ở dưới ánh mặt trời.

Cũng không biết có nên nói ngay cả ông trời cũng thiên vị cho cô không, cả hành lang cũng chỉ có chỗ cô đứng là có nắng. Cô chấp tay sau lưng đứng ở

dưới ánh mặt trời, áo sơ mi trắng chỉnh tề, hai vai mang balo màu trắng sữa, váy màu lam nhạt, giày Cavans vẽ tay, cùng móc khóa trắng trong thuần khiết làm cô có vẻ đơn thuần lại sạch sẽ. Cô hơi ngẩng mặt, nhắm hai mắt, hình như là đang hưởng thụ ánh mặt trời trên mặt, rõ ràng là đang chịu phạt, khoe miệng lại hài lòng mỉm cười xem ra giống như cô đang hưởng thụ một kỳ nghỉ.

Từ nhỏ đến lớn, Lục Diệp gặp qua không ít học sinh bị phạt đứng, bọn họ hoặc là cúi đầu bày ra bộ dáng nghiêm túc hối cải, hoặc là cứng cổ làm ra bộ dáng đánh chết cũng không cảm thấy mình sai. Nhưng giống như cô, vừa ngoan ngoãn tiếp nhận hình phạt, lại vừa làm ra vẻ không liên qua gì khiến trừng phạt biến thành một loại thú vui, anh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Anh dừng bước, không biết mình tại sao lại muốn dừng lại, nhưng chính là cảm giác chân bước không được, thậm chí ngay cả sấp tài liệu trong tay cũng không ý thức được mà bị nhàu nắn.

Anh mơ hồ cảm giác mình hình như đang đợi cái gì.

Chờ đợi cái gì chứ?

Chờ đợi.

Đợi đến khi cô nhận thấy được sự tồn tại của mình, chờ đợi cô xoay đầu lại, dùng cặp ánh mắt sáng ngời kia, lần nữa tò mò nhìn mình.

Giống như đợi rất lâu, nhưng trên thực tế thì không lâu lắm, cô vẫn không quay đầu lại, cô đang đắm chìm trong sự thỏa mãn nho nhỏ của mình, hoàn toàn không để ý đến người khách không mời mà đến này.

Anh có chút không kịp đợi, lòng bàn tay cũng rịn ra chút mồ hôi.

Rốt cuộc, anh hít một hơi thật dài, sau đó đề giọng điệu này xuống ngực, nhẹ giọng nói: "Cậu. Tên là gì?"

"Hả?" Nghe được câu hỏi của anh, cô xoay đầu lại, cười nhẹ nhàng nhìn anh, trong hai mắt khom thành hình trăng lưỡi liềm anh nhìn thấy bóng dáng của anh rất rõ ràng, giọng nói nhẹ nhàng trả lời, "Mình tên là Nhạc Thiên Thiên, còn cậu?"

Cô không bởi vì anh tùy tiện quấy rầy mà có bất kỳ bất mãn nào, ngược lại nụ cười trên mặt còn tươi hơn. Mặc dù như thế, anh vẫn cảm thấy mình đột nhiên lên tiếng là một loại làm phiền.

Anh chậm rãi dần khẩu khí để ở ngực ra, ngoắc ngoắc khoe miệng, từ khi mẹ mất đến bây giờ đây là lần đầu tiên cậu mỉm cười: "Mình tên là Lục Diệp."

Trong nháy mắt, anh sâu sắc nghe được tiếng tim đập của mình.

Nhiều năm về sau, Nhạc Kỳ Sâm hỏi anh tại sao lại thích Nhạc Thiên Thiên.

Anh trả lời: "Ở trên người cô ấy, tôi thấy được ánh sáng."

Sau khi nói tên, hai người mới gặp khó tránh khỏi rơi vào trong trầm mặc.

Chưa bao giờ chủ động nghiên cứu qua làm thế nào ở chung với một cô gái làm mình rung động, từ trước tới nay, lần đầu tiên Lục Diệp ném được tư vị tay chân luống cuống này, anh vô thức giật giật ngón tay, nghe được tờ giấy bị ma sát. A một tiếng, mới nhớ tới chủ nhiệm lớp đang chờ tài liệu trên tay mình. Anh như được đại xá hươu thông tin cá nhân học sinh, khô khan nói: "Cái đó, cô chờ mình đưa đồ cho cô, mình. Đi vào trước."

"Ừ." Thiên Thiên vẫn như cũ cười đến mặt mày cong cong

Bị nụ cười vô cùng có lực sát thương của cô đánh úp, trong nháy mắt Lục Diệp cảm thấy máu của mình sôi đi một nửa, anh sững sờ một chút, vội vàng đi vào phòng học, nhưng ngay cả tay chân phải phối hợp như thế nào cũng không quá quan tâm

Giao đồ cho cô giáo Lương, sau khi trở lại chỗ ngồi, Lục Diệp mới biết mình mới vừa rồi đã làm chuyện ngu ngốc gì, không nhìn được chột nện một đám lên tường, trong lòng lại hận một quyền này không đánh vào mặt mình, một cơ hội tốt như vậy, không khí trong lành, ánh nắng tươi sáng, hành lang yên tĩnh, chỉ có hai người anh và cô, bọn họ có thể nói về cuộc sống hằng ngày, nói chuyện về hoài bão, nói chuyện một chút về tiêu chuẩn lý tưởng để chọn một nửa kia, bước đầu để lại ấn tượng sâu hơn. Kết quả, anh lại cứ như vậy không có tiền đề, chạy trốn chết.

Thật là kém cỏi!

Nhưng! Phải!

Không hề có lần sau!

Lục Diệp anh, chưa bao giờ lộn đầu hai lần ở một cái hố.

Anh sẽ nghĩ biện pháp, anh sẽ nghĩ biện pháp làm cô chú ý đến anh, làm lòng cô chỉ có anh, làm cô toàn vẹn thuộc về anh.

Bốn phía nghe thấy vang động, các bạn học chứng kiến trên vách tường đột nhiên có một vết lõm, cùng với cái tay còn ở chỗ kia, cũng yên lặng kéo ghế của mình cách xa Lục Diệp một chút.

Đầu óc của thiên tài so sánh với đầu óc của những người bình thường như bọn họ, đại khái có chỗ không giống nhau

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Dòm ngó

Cũng không lâu lắm, chuông tan học đã vang lên.

Thiên Thiên có chút không nỡ nhìn nhìn ánh mặt trời dưới chân lúc này, nhưng vẫn nhanh chóng lui ra.

Một giây kế tiếp, cô Lương đi ra khỏi phòng học, nhìn Thiên Thiên còn đứng ở đó cúi đầu ngoan ngoãn nhận phạt, liền kêu cô một tiếng: "Em Nhạc Thiên Thiên."

Thiên Thiên vội vàng ngẩng đầu lên: "Cô Lương, cô kêu em là Thiên Thiên là được rồi."

Giọng nói của cô rất thanh thúy, làm cho người nghe cảm thấy rất thoải mái.

"Vậy cũng được, Thiên Thiên." Cô Lương cười cười, ôn hòa nói, "Thiên Thiên, mặc dù cô hiểu các em trong thời gian nghỉ hè có thể mỗi ngày ngủ thẳng đến mặt trời lên cao cũng không người nói nên mỗi sáng sớm bảy giờ rưỡi sẽ phải bắt đầu đi học, thời gian làm việc và nghỉ ngơi không quá thích ứng, nhưng dù sao trường học có quy định của trường học, ngày thứ nhất tựu trường em đã đi trễ, cô có thể tha cho em, nhưng sau này không thể không dung túng cho em nữa."

"Chuyện này. . . ." Mặt Thiên Thiên khó xử nói, "Thật xin lỗi cô, việc này em thật sự là không thể bảo đảm."

"Không thể bảo đảm? Tại sao?" Cô Lương kinh ngạc hỏi, "Chẳng lẽ trước kia em thường đi trễ sao? Cô không nghĩ em nguoi là học sinh như vậy nha."

"Nhưng trước kia xác thực em thường đi trễ." Thiên Thiên chi tiết đáp.

"Tại sao như vậy? Là có nguyên nhân đặc biệt gì sao?"

"Bởi vì."

Thiên Thiên đang chuẩn bị giải thích, liền nghe được một giọng nói quen thuộc từ phía trước truyền đến.

"Thiên Thiên."

Lúc này cô liền quên phải giải thích với cô Lương, vui vẻ với nam sinh từ hành lang bên kia đi nhanh tới, phát phát tay: "Anh"

Bởi vì lo lắng ngày đầu tiên đi học của em gái, sau giờ học Nhạc Kỳ Sâm liền lòng như lửa đốt chạy ra ngoài, nhưng lại không đúng lúc, vừa chạy ra phòng học lại đụng phải chủ nhiệm lớp còn hai chuyện quên giao phó cho lớp trưởng là anh này cho nên anh quay trở lại, mặc dù gấp, nhưng anh vẫn chờ nghe xong chủ nhiệm lớp dặn dò, sau đó mới chạy tới khu lớp mười.

Thật ra bốn khu của Nhất Trung cũng có thể xem là hai khu, bởi vì giữa các khu xài chung một cái hành lang, chỉ là ở chính giữa cách nhà vệ sinh và cầu thang, còn có một khúc quanh, mà nếu như muốn từ khu một, ba đến khu hai, bốn, liền cần đi qua khu hành chính.

Nói cách khác, Nhạc Kỳ Sâm ở lớp 11C20 (khu một, lầu bốn, 1403) và Nhạc Thiên Thiên ở lớp 10C7 (khu ba, lầu bốn, 3401) là ở cùng tầng lầu, chỉ cần Nhạc Kỳ Sâm muốn, không tới một phút là anh có thể xuất hiện tại trước mặt Nhạc Thiên Thiên.

Vừa đi qua cửa lớp 10C21, Nhạc Kỳ Sâm liền thấy em gái của mình, cô đứng ở cửa phòng học, balo trên người cũng chưa đặt xuống, trước mặt còn có chủ nhiệm lớp mặc váy màu hồng, chính là lớp 10C7.

Hiển nhiên là cảnh tượng giáo huấn học sinh.

Trong lòng Nhạc Kỳ Sâm "Lộp bộp" một tiếng.

Chẳng lẽ trễ hết giờ học, bây giờ mới đến?

Bởi vì anh yêu cầu tương đối cao với mình, bình thường cũng sẽ đến sớm nửa giờ so với quy định của trường học, mà cô em gái của anh này lại luôn luôn thích ngủ như mạng, cho nên lúc đi cố ý không gọi cô, mà chỉ đến nhắc nhở người mẹ không đáng tin của mình một câu.

Chỉ là nhìn dáng vẻ này, câu nhắc nhở kia của mình chỉ là uống phí thời gian.

Làm một anh trai toàn năng, Nhạc Kỳ Sâm dám nói mình hiểu tính tình của cô em gái này hơn so ba mẹ mình, chưa từng có một ngày không ngủ nướng, có lúc mặc quần áo, đánh răng cũng có thể ngủ, ba thường đi công tác, đi một hai tháng cũng chưa về, mẹ lại không đáng tin, hai mẹ con thường xuyên ngủ quên, khi lên tiểu và sơ trung, mỗi ngày còn có anh kéo cô đi học, chờ khi anh lên cao trung, thời gian đến trường của hai người không Giống nhau, tình trạng đi trễ của cô cũng càng nghiêm trọng hơn. Trước kia thầy cô cũng biết tình cảnh của cô, cũng thiên vị cưng chiều cô, nhưng hôm nay là ngày đầu tiên tựu trường ở cao trung, không có chuyện thầy cô sẽ bỏ qua cô đến trễ như vậy.

Nhưng nói thì nói vậy, rốt cuộc cũng là em gái mình cưng chiều, vừa nhìn thấy cô đang bị cô giáo huấn, trước tiên cảm xúc đau lòng liền trào dâng, bước chân của anh vội vã kịch liệt, cũng thuận thể kêu một tiếng: "Thiên Thiên."

Chờ lúc đi tới trước mặt hai người, đầu tiên là Nhạc Kỳ Sâm chào cô, sau đó mới cau mày hỏi Thiên Thiên: "Làm sao vậy?"

"Anh. Buổi sáng hôm nay em tới trễ năm phút đồng hồ." Thiên Thiên khoa tay múa chân đưa năm ngón tay lên, "Sau đó thầy giáo đang giảng bài trong lớp để em chịu phạt trên hành lang." Cô vừa chỉ chỉ chỗ mình mới đứng chịu phạt vừa rồi sau đó nói tiếp, "Cô Lương hi vọng em bảo đảm về sau không đến trễ nữa. Thế nhưng cái này đối với em mà nói có chút khó, em đang chuẩn bị giải thích nguyên nhân với cô Lương."

Thì ra chỉ tới trễ năm phút đồng hồ, không phải tới trễ cả buổi.

Nhạc Kỳ Sâm đang thờ phào nhẹ nhõm đồng thời nghe Thiên Thiên nói cô bị phạt đứng lâu như vậy, trong lòng càng khó chịu.

Anh sờ sờ tóc trên trán Thiên Thiên, quay đầu lại nói với cô Lương: "Chào cô Lương, cô là chủ nhiệm lớp của Thiên Thiên à, em đã gặp cô, ngày hôm qua em dẫn Thiên Thiên đến báo danh."

Cô Lương gật đầu một cái: "Em là."

Nhạc Kỳ Sâm đáp: "Em là anh của Thiên Thiên, lớp 11C20 Nhạc Kỳ Sâm. Thiên Thiên nói cô mới vừa rồi hỏi em ấy tại sao không thể bảo đảm sau này mình không bao giờ đến trễ nữa, em sẽ nói cho cô biết. Là như vậy, Thiên Thiên bị sinh non, lúc sinh ra mới hơn sáu tháng, thân thể vẫn không tốt lắm, luôn là ba ngày bệnh nhẹ năm ngày bệnh nặng. Người khác cảm mạo thì uống thuốc là có thể khỏe, nếu như em ấy cảm mạo, nói nhẹ thì chích nặng thì truyền nước biển, còn có nhiều lần trở thành viêm phổi, khi đi học xin nghỉ mười ngày nửa tháng là chuyện thường xảy ra. Trừ những cái này ra em ấy còn tuột huyết áp, cho nên trước kia vì bảo đảm thời gian nghỉ ngơi cho em ấy, ba mẹ em cũng đặc biệt đến bệnh viện làm giấy xác nhận cho em ấy, sau đó đến trường học làm xác nhận tùy thời có thể ra vào cửa trường, cho phép cô đi học không cần đến sớm về trễ. Vốn lên cao trung, mẹ em cũng định đi làm giấy xác nhận, nhưng bởi vì gần đây ba em không có nhà, mà mẹ em lại vô cùng bận rộn, chưa kịp dẫn em ấy đến bệnh viện kiểm tra. Tình huống chính là như vậy, hi vọng cô thông cảm nhiều hơn."

Khi nghe Nhạc Kỳ Sâm tự xưng là anh của Thiên Thiên cô Lương sau khi nghe xong liền toát ra vẻ kinh ngạc, nhìn về phía Thiên Thiên trong mắt lại thêm mấy phần hiền lành, nói: "Nếu nguyên nhân là như vậy, tại sao khi này không nói rõ ràng chứ? Cũng tránh bị chịu phạt."

"Nhưng hôm nay em bị trễ thật sự bởi vì ngủ quên." Thiên Thiên ngượng ngùng gãi gãi đầu, thành thật nói, "Mà không phải bởi vì thân thể không thoải mái."

Cô Lương sùng sốt một chút, nhìn không được bật cười, cô sờ sờ đầu Thiên Thiên nói: "Vậy em cũng có thể anh anh của em là Nhạc Kỳ Sâm cho chủ nhiệm biết."

Nói như vậy, cho dù nghe đến tên của Nhạc Kỳ Sâm, chủ nhiệm cũng không phạt.

"Cho dù anh của em là Nhạc Kỳ Sâm, cũng không thể thay đổi sự thật sáng hôm nay em tới trễ." Thiên Thiên nháy mắt mấy cái, rồi rầm nói, "Hay là hai người này có quan hệ gì sao?"

Cô Lương một lòng hi vọng Thiên Thiên về sau có thể thông minh một chút biết lợi dụng lợi thế để tránh bị phạt không đáng "."

Một bên Nhạc Kỳ Sâm nghe được câu hỏi ngây thơ của em gái mình cũng không khỏi khổ não nâng trán, cũng được, con gái đơn thuần thì đáng yêu, cũng không tính là điểm xấu gì.

Sau khi lại bị anh dặn dò một hồi, Thiên Thiên mới vào phòng học, vừa vào phòng học liền nghe có người đang gọi mình.

"Thiên Thiên."

Cô giương mắt nhìn lên, một cô gái tóc ngắn, diện mạo có thanh lịch đang đứng ở vị trí của mình liếc mắt ngoác cô, chỉ chỗ trống bên cạnh mình nói với cô: "Mau tới đây, mình đã giành chỗ này cho cậu."

Thiên Thiên cười cong mắt, đi tới, mừng rỡ nói: "Đường Đường, hai chúng ta cùng lớp sao?"

"Bây giờ cậu mới biết sao? Mình ngày hôm qua đã biết rồi. Dù gì tên mình cũng đứng đầu tiên trong danh sách chia lớp, cậu có thể để tâm một chút không?" Giang Đường chỉ tiếc rên sất không thành thép nhẹ nhàng chọc chọc trán của Thiên Thiên.

Thiên Thiên che chỗ bị chọc, lấy lòng cười cười: "Người ở bảng thông báo quá nhiều, là anh mình chen vào xem giúp ta, anh ấy không nói cho mình biết cậu cũng ở lớp này. Trong lớp có những bạn học sơ trung cùng chúng ta không?"

"Cùng khối hay không mình không biết, còn cùng lớp hình như cũng chỉ có cậu và mình." Giang Đường nói xong, đi ra ngoài một bước, "Được rồi, cậu mau vào để đồ xuống đi, mặc dù mình biết trong túi xách của cậu khẳng định thật cái gì cũng không có, nhưng mang cũng cực kỳ mệt mỏi. Như thế nào, thích chỗ mình giành cho cậu không?"

Vị trí Giang Đường chiếm được cho mình và Thiên Thiên là vị trí cuối phòng học, hàng thứ hai đếm ngược, cô ngồi ở ngoài, để Thiên Thiên ngồi trong, vắng vẻ lại không dễ người khác chú ý, cũng không bị giáo viên bắt được đang làm chuyện mờ ám, thật sự thích hợp để xem tiểu thuyết, chơi điện thoại đi động, lìm dim ngủ.

"Thích. Đường Đường cậu thật hiểu mình." Thiên Thiên đi vào, nhưng không vội ngồi xuống, mà là kéo túi xách ta lấy đồ vật bên trong, "Nhưng có một chỗ cậu nói sai rồi, hôm nay trong túi xách có mang đồ."

Bút tên tay Lục Diệp từ khi Thiên Thiên đứng ở trước mặt từ lúc này trở đi bị dính chỉ chuyển động, anh nhìn chăm chăm làn váy màu lam nhạt của Thiên Thiên, cảm giác đột nhiên có chút miệng đắng lưỡi khô, khó nhìn được nuốt một ngụm nước miếng, để bút xuống, chậm rãi đưa tay về phía trước.

Khi cảm nhận được chất vải jeans truyền từ đầu ngón tay đến trung tâm thần kinh, trong nháy mắt đó, một loại cảm giác thỏa mãn khó tả lan khắp toàn thân Lục Diệp.

Anh không nỡ thoát khỏi loại cảm giác này.

Nhưng lại không thể tiếp tục.

Cứ để tay ở đây, sẽ bị các bạn xung quanh phát hiện.

Anh cũng không ngại bị phát hiện rồi về sau những bạn học khác sẽ nhìn anh như thế nào, nhưng nếu bởi vì cái này mà dọa cô chạy mất sẽ không tốt.

Anh khác chế thu tay về, lần nữa cảm bút lên, không yên lòng xoay lòng vòng, quay đầu nhìn học sinh bốn phía đều bận rộn kết bạn với bạn học mới, không có ai chú ý tới anh giờ trò lưu manh mờ ám.

Ánh mắt của anh lần nữa trở về làn váy kia, đi xuống là một đôi chân thon dài, đi lên thắt lưng tinh tế, hình như chỉ cần một tay là có thể nắm được chiếc eo nhỏ nhắn.

Nhịp tim đột nhiên lỡ một nhịp, bút trên tay anh "Lạch cạch" một tiếng rơi trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Dòm ngó

"Bánh mì và sữa tươi?" Thấy rõ món đồ Thiên Thiên lấy ra, đột nhiên giọng nói của Giang Đường cất cao hơn vài dB, cô nhìn Thiên Thiên, lời nói cũng nói hết không lưu loát, "Cậu. . . cậu. . . cậu. . . Đừng nói với mình là cậu còn chưa ăn sáng nhé?"

"Ừ. Vẫn chưa kịp ăn sáng." Thiên Thiên bị cô làm sợ hết hồn, mới vừa lấy bánh bao ra bồm bộp một tiếng đặt lên mặt bàn, "Buổi sáng mình và mẹ cùng dậy muộn, mặc dù anh mình làm bữa sáng nhưng không có thời gian hâm nóng, cho nên lúc đi ngang qua siêu thị đã mua bánh mì và sữa tươi. Chỉ là vừa tới trường liền bị phạt đứng rồi, nên không có thời gian ăn."

"Cậu. . .Cậu. . . Nhanh ăn cho mình." Giang Đường cầm bánh mì trên bàn, mở túi ra, bộ dáng thế kia nhìn giống như muốn trực tiếp mở miệng Thiên Thiên ra rồi nhét vào trong, "Nếu không đợi lát nữa đầu lại choáng váng thì làm sao? Còn có lúc này chủ nhiệm bảo cậu ra ngoài phạt đứng, mình muốn nói chuyện giúp cậu, cậu lắc đầu với mình làm cái gì? Cảm thấy phạt đứng chơi rất vui sao?"

"Ai lại cảm thấy phạt đứng thú vị chứ, mình cũng không phải là có tật xấu." Thiên Thiên nhận lấy bánh mì nói, "Cho dù cậu nói giúp mình, cũng chỉ có thể nói mình là bởi vì thân thể không thoải mái mới bị trễ, nhưng sáng hôm nay thật sự là mình ngủ quên mà, không phải cảm thấy thân thể không thoải mái nha."

"Phi" Một tiếng cười khê từ phía sau truyền đến.

Giang Đường quay đầu lại liếc mắt nhìn học thần đang cúi đầu, hai vai cũng đang khẽ co rút, không khỏi thờ dài một cái, ngay cả học thần lạnh lùng như vậy cũng đã mở miệng cười, cậu nói cậu có phải thành thật có chút ngu ngốc rồi hay không, bạn học Thiên Thiên?

Thật sự vô lực không nói nổi với tính tình thành thật của Thiên Thiên, Giang Đường không thể làm gì khác hơn là bỏ qua cái đề tài này, lôi kéo Thiên Thiên ngồi chung, thấy cô cầm bánh mì đã mở vẫn chưa ăn, thúc giục: "Mình nói cậu mau ăn đi, tình cảnh bây giờ không được lựa chọn nữa rồi, cậu cũng đừng chê mùi vị bánh không ngon được không?"

"Mình không có." Thiên Thiên yếu ớt nói, từ chỗ cô ngồi, dùng khoeo mắt len lén liếc lớp trưởng sau bàn, bên tay trái là sách luyện tập bên tay phải

là bản nháp đang chuyên tâm học tập, khổ sở nói, "Cái này. Không tốt lắm đâu? Trường học hình như quy định không thể ăn trong phòng học."

Vị trí này tốt thì tốt, nhưng. Tại sao lại ở dưới mắt lớp trưởng chứ? Ngày đầu tiên tựu trường ai cũng không biết ai, chính là lúc lớp trưởng cần lập uy mà.

"OMG, chỉ qua kỳ nghỉ hè mà thôi làm sao cậu lại trở nên có tư tưởng giác ngộ như vậy? Khi sơ trung, trường học cũng quy định không cho phép ăn trong phòng học, không cho phép chơi điện thoại di động, xem tiểu thuyết, ngủ. Thế nào mình chưa từng thấy cậu tuân thủ?" Giang Đường che trán, làm ra một bộ "Mình không chịu nổi cậu."

Không cẩn thận liền bị phanh khui lịch sử đen tối, đầu Thiên Thiên đầy hắc tuyến chớp chớp mắt với Giang Đường đang thao thao bất tuyệt.

Nhận được cái lướt mắt của Thiên Thiên, Giang Đường mới bỗng nhiên ngậm miệng lại, theo tầm mắt của Thiên Thiên nhìn nhìn học thần phía sau, có chút rối rắm, từ buổi sáng vào phòng học đến bây giờ học thần nói cũng chỉ có hai chữ "Có thể" Trả lời cô Lương mà thôi, xem ra có đáng về không dễ chung sống lắm.

Chống lại cặp mắt sương mù của Thiên Thiên, nhớ đến bộ dáng mỗi lần choáng váng tay chân vô lực, cả người như nhũn ra, sắc mặt chợt tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng của người này, Giang Đường lại cảm thấy trên vai mình mang một trách nhiệm rất nặng, suy nghĩ một chút, cô vẫn là nhắm mắt gõ bàn của Lục Diệp một cái, thận trọng hỏi: "Cái đó, lớp trưởng. Thiên Thiên cô ấy có chứng huyết áp, không ăn sáng đầu sẽ choáng váng, cậu xem xem, có thể bỏ qua cho cô ấy một lần hay không?"

Nghe được giọng nói Lục Diệp dừng bút lại, ngẩng đầu lên, nhìn về phía Giang Đường cũng không phải người đặt câu hỏi mà là chỉ phụ trách hỏi giùm Thiên Thiên, sâu trong hai mắt đen nhánh chiếu ra cái trần sáng loáng của cô, lông mi cong vút, ánh mắt long lanh như nước, mũi xinh xắn, đôi môi hồng hào giống như thạch hoa quả, thật sự hận không thể giống như tia x quang xuyên thấu da thịt xem xét cẩn thận mỗi một góc cạnh trong xương cô, ánh mắt nhìn chăm chú vào cô.

Một giây, hai giây, ba giây.

Anh đang tính toán trong lòng.

Sau đó trước một giây để Giang Đường phát giác có gì không đúng, anh vênh môi, thành công dời đi lực chú ý của cô, nói: "Có thể."

Dừng một chút, anh lại nhìn Thiên Thiên bổ sung thêm một câu: "Thân thể quan trọng hơn."

Thiên Thiên không biết nên nói tiếp thế nào, không thể làm gì khác hơn là mím môi cười cười với anh.

Tay Lục Diệp cầm bút chợt nắm chặt, anh cúi đầu, khôi phục bộ dáng chuyên tâm học tập.

Giang Đường kéo ống tay áo của Thiên Thiên, ý bảo cô nhanh quay lại đừng quấy rầy đến học thần đang học tập.

Thiên Thiên hiểu ý, quay lại, liền bắt đầu ăn bánh uống sữa.

Một lát sau, Giang Đường vẫn nhìn không được lại gần, hạ thấp giọng hỏi: "Thiên Thiên, cậu có cảm thấy ánh mắt học thần nhìn cậu, có chút kỳ quái hay không?"

"Có không?" Thiên Thiên nhai bánh mì nói, "Là cậu nhìn lầm rồi, mình không cảm thấy gì cả."

"Vậy chắc là ảo giác của mình thôi." Giang Đường gãi gãi đầu, cũng cảm thấy mình có chút chuyện bé xé to, nói không chừng lúc ấy học thần đang suy nghĩ một vấn đề khó khăn cho nên mới có biểu hiện quái dị như vậy.

Mặc dù đang trong giờ học, nhưng bởi vì không có sách, chủ nhiệm lớp cũng không biết chạy đi đâu rồi, trong cả phòng học cũng tràn đầy âm thanh nói chuyện ong ong.

"Mình tên là Hạ Văn, trước kia học ở Hoa Trung." Nữ sinh ngồi ở trước mặt Giang Đường xoay người lại, thuận thế nửa nằm ở trên bàn của Giang Đường, tùy tiện hỏi, "Các cậu thì sao?"

"Mình tên là Giang Đường, là học sinh của Nhất Trung." Giang Đường nói.

"Mình tên là Nhạc Thiên Thiên." Thiên Thiên đang ăn bánh mì nói không rõ.

"Trước kia Thiên Thiên là bạn chung lớp với mình." Giang Đường bổ sung.

"Mình tên là Lâm Nhục Vân, cũng là học sinh Hoa Trung." Nữ sinh ngồi ở trước mặt Thiên Thiên lịch sự nói.

"Học sinh Hoa Trung? Vậy thành tích của các cậu nhất định rất tốt. Tại sao phải đến Nhất Trung vậy? Tuyển thẳng là có ưu đãi mà?"

"Nói cũng không phải nói như vậy, không phải đi học ở trường chuyên thì thành tích của học sinh cũng tốt. Ba mẹ mình yêu cầu với mình không cao, chỉ cần sau này mình có thể tìm công việc tự lo cho mình, lấy một người chồng tốt là đủ rồi, mình cũng không cần phải liều mạng như vậy. Hơn nữa, thành tích tốt cũng không đại biểu cho năng lực mạnh." Hạ Văn rất sáng khoái nói một tràng, cuối cùng khe khẽ đẩy đẩy tay Lâm Nhục Vân, nói, "Thành tích

của Nhược Văn so với mình thì tốt hơn nhiều, coi như không có ưu đãi cũng có thể vào Hoa Trung, không ngờ có thể gặp được cậu ấy ở đây."

"Mình không quen không khí ở Hoa Trung, bên trong học sinh cũng áp lực quá lớn, suốt ngày chỉ biết học tập." Lâm Nhược Văn nhún đôi mày thanh tú, nói, "Mình vẫn thích hoàn cảnh học tập nhẹ nhàng hơn một chút."

"Các cậu đều giỏi cả." Giang Đường thở dài nói, "Mình là bởi vì điểm không đủ, vừa đúng Nhất Trung lại tạo điều kiện ưu đãi, cho nên mới vào đây."

Thiên Thiên hì hục gặm bánh mì, gật đầu liên tục.

"Đừng chỉ biết gật đầu, cũng nói về bản thân mình một chút đi." Nhìn bộ dạng ngốc nghếch này của cô, Giang Đường liền không nhịn được vỗ một cái lên đầu cô.

Thiên Thiên bị đánh vô cớ, dùng động tác gặm bánh mì lại, vô tội nói: "Mình? Mình có gì hay để nói, mình vì cái gì vào Nhất Trung không phải cậu cũng biết rồi sao?"

"Ngu ngốc." Giang Đường chỉ kém nắm cổ áo của cô dùng sức lắc, "Mình biết rõ không có nghĩa là người khác cũng biết. Bước đầu tiên của học kỳ mới là làm quen bạn mới, cậu cũng chỉ biết ở một bên nghe mà không nói câu nào, người ta làm sao kết bạn với cậu?"

"À." Thiên Thiên bị cô nói xong rơi vào trong sương mù, nhưng vẫn ngoan ngoãn nói, "Mình học Nhất Trung. Là bởi vì điểm của mình vừa đủ có thể vào Nhất Trung, hơn nữa cách nhà cũng tương đối gần. Ba mẹ mình không có yêu cầu gì với mình, mình có thể còn sống lớn lên bọn họ coi như đã cảm ơn trời đất rồi. Bọn họ nói công việc gì gì đó cũng không cần, dù sao sau này anh mình sẽ nuôi mình."

Cô không có mục tiêu để theo đuổi cũng không để ý cuộc sống, vừa nói ra, hai bạn học mới liền không nhịn được cười.

"Nghe cậu nói như vậy. . . ." Hạ Văn vừa cười vừa đưa tay vuốt mũi Thiên Thiên một cái, cũng không phải là cô có ý lần đầu tiên gặp mặt liền làm ra động tác thân mật này, thật sự về mặt ngoại cảm của Thiên Thiên rất thú vị, thấy thế tay cô cũng ngứa ngáy khó chịu, "Anh cậu là ai, bản lĩnh lại lớn như vậy, về sau không chỉ nuôi gia đình của mình, còn phải nuôi cậu?"

Hoàn toàn nghe không ra ý trêu ghẹo của cô, Thiên Thiên để bánh mì xuống, trả lời: "Anh mình là Nhạc Kỳ Sâm, lời của anh luôn luôn có thể. Không thể cũng không sao, mẹ mình nói sau này mẹ mình sẽ lấy toàn bộ tiền riêng để lại cho mình."

"Cái gì? Anh cậu là Nhạc Kỳ Sâm?" Hạ Văn và Lâm Nhược Văn cùng nhau nhỏ giọng hô một tiếng, toàn bộ trọng điểm đặt ở cái tên này, "Chính là người lúc sáng hôm nay chủ nhiệm nói chuyện có nhắc tới, chính là Nhạc Kỳ Sâm lớp 11?"

"Chắc là anh ấy rồi." Thiên Thiên không chắc chắn nói, "Mình chưa từng nghe Nhất Trung còn có người nào tên Nhạc Kỳ Sâm"

"Trời ạ, anh của cậu lại là Nhạc Kỳ Sâm?" Hạ Văn và Lâm Nhược Văn giật mình.

Thiên Tài trong thành phố A có rất nhiều, khoa học tự nhiên Hoa Trung có 400 người đứng đầu, khoa văn có 200 người đứng đầu, mỗi học sinh đều được gọi là thiên tài, trừ ngủ, toàn bộ thời gian đều học tập, ngay cả tối ngủ nói mơ cũng là phương trình hoặc nội dung trọng điểm. Mà được đội lên người danh tiếng "Học thần", cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, trong đó hai người Nhạc Kỳ Sâm và Lục Diệp không thể nghi ngờ là nổi tiếng nhất. Một là trừ thời gian lên lớp chưa bao giờ thấy anh ta xem sách, sau khi học, công việc anh ta yêu thích là làm việc nhà, nấu nướng và chăm sóc em gái, một mặt khác chính là đến trường cũng sẽ chạy đi chơi bóng rổ, đến nay bởi cảnh gia đình cũng không rõ. Tùy tiện đọc sách làm một vài đề là có thể có điểm cao, còn nhẹ nhàng thoải mái bỏ rơi học thần đứng thứ hai không dưới 50 phút, không biết khiến bao nhiêu người đỏ mắt đỏ kị cắn nát răng.

"Anh trai mình trong ngày nghỉ thích làm cái gì? Ừ, để mình suy nghĩ một chút." Thiên Thiên chống cằm bắt đầu nhớ lại, "Bình thường anh ấy thích ở nhà sửa sang lại dụng cụ gì đó, mỗi tuần anh ấy sẽ làm tổng vệ sinh một lần, ngoài ra chính là chơi game với mình, hoặc là nghiên cứu món ăn mới và món điểm tâm ngọt để làm cho mình thử, là một trạch nam điển hình."

Thiên Thiên đối với việc mình dùng từ theo phong trào mới trên mạng cảm thấy hết sức tự hào, bởi vì bạn bè bên cạnh luôn nói cô phản ứng chậm, khi chuyện gì mới vừa ra mắt tất cả mọi người đua tranh nhau, cô còn không biết là cái gì, đợi đến khi mọi người nhàm chán chuyện đó, cô đột nhiên liền không giải thích được đi thích.

"Trời ạ, là anh trai ám áp điển hình phải không?" Hạ Văn hưng phấn nói, "Đúng rồi, mình nhớ trước kia mình từng xem một bài báo, chính là nói Nhạc Kỳ Sâm điểm cao nhất trong cuộc thi toàn khu tại sao phải từ chối ưu đãi mà thầy hiệu trưởng Hoa Trung đưa ra lại lựa chọn có tên trong danh sách Nhất Trung, lúc ấy câu trả lời của anh ta hình như là. Phải. Tóm lại đại ý chính là lấy thành tích của em gái anh ta đoán chừng cũng chỉ có thể học Nhất Trung, thân thể em gái không tốt, anh muốn gần cô mới yên tâm. Thật sự là như vậy phải không, Thiên Thiên?"

"Đúng là như vậy rồi." Thiên Thiên nói, "Mình nhớ anh ấy rất do dự, đáng lẽ quyết định vào Hoa Trung. Kết quả năm đó trước khi thi cấp ba mình bị cảm, chuyển thành viêm phổi, nằm ở bệnh viện nửa tháng, mỗi ngày sau giờ học anh ấy sẽ tới bệnh viện thăm mình, kêu anh ấy đi về nghỉ anh ấy cũng không chịu. Sau đó chờ mình khỏe lên, anh ấy nói anh ấy muốn thay đổi quyết định, nói muốn nhìn mình lên năm đầu cao trung mới có thể an tâm. Ba mẹ mình cũng đồng ý quyết định của anh ấy."

"Thì ra thật sự là như vậy, mình còn tưởng rằng những tờ báo kia phóng viên nói bậy." Hạ Văn che lồng ngực của mình, bộ mặt mộng ảo nói, "Trời ơi, nếu như mà mình cũng có một anh trai ám áp như vậy thì thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Dòm ngó

"Nói đến học thần, lớp chúng ta hiện tại cũng có một nha." Chờ Hạ Văn say mê đủ rồi, Giang Đường mới hạ thấp giọng, thần thần bí bí nói, "Sau khi nó bỏ lỡ Nhạc Kỳ Sâm, hiệu trưởng Hoa Trung không phải vẫn muốn nhất định phải lấy được Lục Diệp sao? Hơn nữa mình nhớ được khi ở lần đề thi chung cuối cùng, Lục Diệp còn bỏ rơi người đứng thứ hai bảng 63 phút, làm sao sẽ chạy đến trường học của chúng ta. Các cậu là học sinh Hoa Trung, biết ẩn tình gì không?"

"Cái này bọn mình cũng không rõ lắm." Hạ Văn phối hợp làm ra một bộ dáng lén lút nói, "Mặc dù thật sự bọn mình đều là học sinh Hoa Trung, nhưng bởi vì không chung lớp, thỉnh thoảng chạm mặt cũng hầu như là gương mặt lạnh lùng đáng vẻ không muốn tiếp cận, hiếm khi nhìn thấy cậu ta cười, cười cũng là khi cậu ta chơi bóng rổ cười với đồng đội của cậu ta. Cho nên mình không rõ cậu ta lắm."

"Lại nói. . . ." Văn yên lặng này giờ, Lâm Nhượng Vân đột nhiên lên tiếng, hỏi, "Các cậu biết ai đứng nhất trong cuộc thi chung vừa rồi không?"

"Là ai?" Vấn đề này hiển nhiên làm khó Giang Đường và Hạ Văn, một lát sau, hai cô mới không xác định nói, "Chẳng lẽ không phải Lục Diệp sao?"

Đây là một hiện tượng kỳ lạ nhưng lại là sự thật, bọn học sinh thường sẽ chú ý người đứng đầu cuộc thi là ai, lại sẽ xem nhẹ người đứng đầu trong khóa.

"Không phải, khi mình đang điền bảng nguyện vọng nghe chủ nhiệm lớp thuận miệng đề cập tới, mặc dù không nhớ là ai, nhưng có thể khẳng định không phải Lục Diệp." Lâm Nhượng Vân nói: "Tên của người đó là gồm ba chữ."

"Ý của cậu là trong cuộc thi Lục Diệp có chút thất thường, cho nên mới phải chạy đến trường học của chúng ta? Trời ạ, vậy cũng thất thường quá lợi hại rồi." Giang Đường khiếp sợ nói.

"Mình cảm thấy rất có thể là như vậy." Lâm Nhượng Vân gật đầu nói: "Các cậu không cảm thấy hôm nay cậu ấy đặc biệt tiêu tụy sao? Mắt thâm quầng như thoa mực, nhất định là bởi vì đề ý chuyện mình không thi tốt. Nhưng dù sao chỉ là một cuộc thi cấp ba, thực lực của cậu ấy chúng ta quá rõ ràng, cũng không cần thiết học lại, chỉ cần ở cao trung tiếp tục giữ vững, cũng bảo đảm lúc thi tốt nghiệp cũng sẽ không dẫm lên vết xe đổ, lại còn không phải đại học danh tiếng sẽ đứng xếp hàng mặc cho cậu ấy chọn, ừ." Lâm Nhượng Vân nói, chép miệng ý bảo mọi người nhìn về phía sau, "Trước kia mình nghe một bạn đồng học với Lục Diệp nói, khi không có tiết Lục Diệp tình nguyện ngăn người cũng sẽ không đọc sách, nhưng các cậu nhìn xem, bây giờ còn chưa nhập học, cậu ấy lại cố gắng học tập như vậy."

Mọi người nhìn Lục Diệp cúi đầu viết viết trên giấy, yên lặng thừa nhận lời nói của Lâm Nhượng Vân.

Mà lúc này, bạn học Lục Diệp trong lòng mọi người "Đang cố gắng học tập chuẩn bị rửa sạch sỉ nhục trước kia" Nước chảy mây viết là...

Ngày 1 tháng 9 năm 20xx

Họ tên: Nhạc Thiên Thiên

Giới tính: Nữ

Tuổi: Chắc là 15

Chiều cao: Ngang tầm mắt (chú thích: Khác biệt không hơn 2cm)

Cân nặng: Khoảng 42kg (chú thích: Khác biệt không hơn 2kg)

Ba vòng.

Khi bút viết tới đây chợt khựng lại, anh nắm chặt bút, loại cảm giác khẩn trương làm cho không ai có thể thích ứng lần nữa ập vào lòng, anh hít sâu ba cái, mới ngẩng đầu lên, ánh mắt tìm kiếm từ vai nhỏ nhắn của cô từng chút từng chút đi xuống.

Bà vai của cân xứng, có lẽ là bởi vì từ nhỏ đến lớn vẫn thường mang balo; lưng eo cũng rất thẳng, nhìn một cái cũng biết là một học sinh nhu thuận, áo lót trong người. Được rồi mọi người chúng ta cũng biết chất lượng của đồng phục học sinh không thể hy vọng xa vời là nó tốt bao nhiêu, cho nên có thể mơ hồ thấy. Nội y màu đen bên trong.

. Còn rất lớn, chắc là bốn khay cài.

Không nên hỏi anh làm sao lại biết mấy chuyện này của con gái, coi như không mặc thì cũng đã từng thấy. Không đúng! Chưa ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy, anh ở nhà không phải cũng thường giúp mẹ phơi quần áo hay sao?

Lục Diệp vừa nghĩ tới chuyện không đâu, vừa theo bản năng viết hai chữ "Áo lót" Lên quyền vờ.

Lúc bắt đầu anh không có ý định tìm kiếm chuyện riêng của con gái, nhưng nếu trời cao để cho anh nhìn thấy, làm sao anh lại không biết xấu hổ mà cự tuyệt đây?

Vì vậy anh thuận thể viết hai chữ "Quần lót" phía dưới "Áo lót".

Được rồi, chỉ nhìn chăm chăm áo lót thì không thấy được rớt cuộc ngực to bao nhiêu, Lục Diệp biết chuyện mình nên làm bây giờ là dời ánh mắt xuống, giải quyết vấn đề có thể giải quyết trước mắt là vòng hai và vòng ba trước, nhưng con người tựa như dính vào màu đen mờ hồ này, thế nào cũng không chuyển mắt được.

Phong tình như ân như hiện mới là mê người nhất.

Cũng không biết hai mắt ngây ngốc chăm chú nhìn bao lâu, đầu bút cũng đâm một lỗ tròn trên cuốn, cho đến khi cảm thấy mũi có chút ngứa ngáy, anh mới chợt phục hồi tinh thần lại, dời ánh mắt đi, đợi đến khi cảm giác nhiệt huyết sôi trào của anh từ từ tỉnh táo lại, anh mới thở ra một hơi khí nóng, tiếp tục hoàn thành công trình gian nan này.

Phía dưới dòng nội y xuất hiện một vết lõm nhàn nhạt, dọc theo vị trí sống lưng, kéo dài đến áo lót vì cô nghiêng trước ngửa sau thỉnh thoảng dán thật chặt ở trên người, xuống chút nữa, chính là váy màu xanh nhạt ngoan ngoãn ôm lấy hông của cô.

Váy nhìn vẫn chưa tới đầu gối của cô, làm sao lại che đến ngay cả một giọt nước không lọt chứ?

Lục Diệp nghĩ có chút tiếc nuối.

Sau đó anh thu tâm trạng lại, lấy bút, thật nhanh viết xuống

Vòng hai: 56

Lục Diệp nhú nhú mày: Đây cũng quá nhỏ, vừa ôm sẽ không gây chứ?

Vòng ba: 84

Chân mày Lục Diệp nhíu chặt hơn, hông hẹp như vậy. Đoán chừng về sau sinh con có chút khó khăn, vậy lựa chọn sinh mổ đi.

Ngực: (chờ kiểm định)

Bút trong tay Lục Diệp dừng một chút, mới tiếp tục viết.

Đồng phục phối hợp: áo sơ mi trắng (quá lộ bên trong nên lại thêm một cái áo bó), váy (đối với người khác mà nói quá ngắn đối với anh mà nói thì quá dài), giày Cavans (thật đáng yêu).

Áo lót: Màu đen.

Quần lót: (chờ kiểm định)

Hạ bút xuống, Lục Diệp nhìn chăm chăm hai hạng mục chờ định đoạt trên cuốn vở này, tâm tình rất phiền não, ngực thì còn dễ, chỉ cần nhìn trước mặt một cái đã biết, nhưng đến tới cùng phải làm sao mới có thể "Thăm dò" được kiểu dáng quần lót bên trong đây, chẳng lẽ Thiên Thiên đi đâu anh cũng phải đi đó? Mặc dù mùa thu không có khả năng có gió lớn, nhưng vạn nhất mà vạn nhất.

Trong đầu tuần hoàn chữ "Vạn nhất" Lục Diệp cứ như vậy nhìn chăm chăm hướng Thiên Thiên đang ngây ngô.

Nhưng ngây ngô cũng không được bao lâu, bởi vì Thiên Thiên phía trước, cô đột nhiên quay lại, cặp mắt long lanh vừa đứng chống lại hai mắt của anh.

Lục Diệp bị cô làm trở tay không kịp, nhưng có năng lực ứng biến từ nhỏ đến lớn không phải uống công luyện tập, anh lập tức thu hồi thần trí, nhanh đến không ai phát hiện mới vừa rồi anh thất thần, rất tự nhiên lật một tờ giấy, đặt tờ ghi chép "Hồ sơ quan sát tuyệt mật của Nhạc Thiên Thiên" ở phía dưới, sau đó bày ra một nụ cười rất nghiêm chỉnh với cô.

Nhớ đến học thần trong miệng Hạ Văn nói "1 năm 4 mùa cũng mặt đều lạnh" hôm nay lần thứ hai cười với mình, Thiên Thiên có chút thụ sủng nhược kinh, vội bày ra khuôn mặt tươi cười đáp lại mới cúi đầu tìm kiếm đồ trong túi xách.

Vì để cho cô không đến nỗi bị ánh mắt của mình hù dọa, Lục Diệp sau khi thấy cô cười liền tự giác dời ánh mắt sang chỗ khác anh chỉ là tùy ý đánh xuống một vòng liến.

Liền thấy thứ không nên thấy chỗ nào đó.

Thiên Thiên có thói quen giắt túi xách sau ghế dựa, đây là cách rất nhiều học sinh tương đối thích bây giờ, ngăn kéo có không gian hẹp, để sách cũng không đủ, chớ nói chỉ là nhét vào một cái túi xách, để như vậy vừa không chiếm không gian ghế ngồi lại không dễ bị rơi xuống, mặc dù dễ bị bạn học phía sau đá bẩn, nhưng. Dù sao cũng không phải tự mình giặt mà.

Thiên Thiên quay lại là vì tìm chiếc điện thoại biến mất chôn thật sâu trong túi xách, bởi vì muốn lấy điện thoại thì phải sờ khắp từng góc trong túi xách,

cho nên cả người cũng nằm lên ghế dựa.

Đồng phục học sinh của Nhất Trung là áo sơ mi màu trắng, mặc dù chất lượng kém một chút hơi mỏng một chút, nhưng là đồng phục kiểu dáng đẹp nhất trong tất cả các trường cấp 3 trong thành phố A. Loại áo này, trừ phải mặc âu phục đeo caravat ra, không có ai ngu ngốc sẽ cài chiếc cúc áo đầu tiên, người bình thường chỉ thích cài đến chiếc cúc thứ hai, mà táo bạo một chút thì cài đến chiếc cúc thứ ba.

Thiên Thiên tự nhận mình không phải là người táo bạo, cho nên cúc áo đồng phục học sinh đều cài đến chiếc thứ hai, nhưng từ nhỏ cô bị ba mẹ buộc ăn các loại thuốc bổ, trở mã nhiều hơn các bạn cùng lứa tuổi, mà bây giờ cả người cô cũng nằm ở ghế dựa, ép tới nơi nào đó làm người ta muốn quay đi cũng khó khăn.

Cùng với bản thân cô hoàn toàn không để ý đến mình đã bị lộ cơ thể.

Không cẩn thận liền thấy cảnh xuân. Lục Diệp còn chưa kịp ngậy ngẩn, liền cảm thấy mũi chọt ngứa, một giây kế tiếp, chất lỏng ấm áp từ lỗ mũi của anh nổi tiếp chảy ra, rơi xuống trang sách sạch sẽ anh mới vừa lật tới, đỏ đến hết sức xinh đẹp.

.....

Thiên Thiên vẫn cúi đầu không biết chiếc điện thoại trong túi đã chạy đi đâu, Giang Đường ngồi cùng bàn vẫn cúi đầu hết sức chuyên chú xem tiểu thuyết thỉnh thoảng phát ra tiếng cười quý đi.

Không có ai nhận thấy được anh khác thường.

Lúc này anh lấy tốc độ nhanh nhất liên tiếp rút bốn, năm tờ khăn giấy đặt ở mũi mình, lại rút hai tờ siết trong tay, đứng dậy, trong nháy mắt liền biến mất ở sau cửa.

Rốt cuộc tìm được điện thoại trong túi, Thiên Thiên vừa ngẩng đầu, gương mặt đầy dấu chấm hỏi, lớp trưởng đâu rồi?

Ba phút sau.

Giải quyết vấn đề cá nhân xong, trên mặt Lục Diệp đỏ ửng không bình thường trở lại vị trí của mình, nhìn vết máu đang khô lại trên cuốn vở của mình, chọt dạ dùng khăn giấy xoa xoa, sau đó mới lật về trang trước, một tay dùng khăn giấy chặt chẽ đè mũi của mình, một tay cầm bút, nặng nề xóa chữ "Chờ kiểm định" phía sau hai chữ "Ngực", viết xuống....

36D

Bạn đang đọc truyện *Có Góc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Huấn luyện quân sự

Sau đó không lâu, trời qua hơn nửa tiết, cô Lương rốt cuộc cũng trở lại, tất cả nam sinh trong lớp đến thư viện nhận sách.

Thư viện bên cạnh cửa sau trường học, cách khu dạy học có chút xa, còn phải đợi nhân viên quản lý chia sách cho từng lớp, bởi vì vậy liền hao tốn khoảng nửa giờ. Sau khi nhận sách về tới, chính là thời gian phát sách. Sau khi kiểm tra sách với các học sinh, lớp trưởng cũng thống kê sách của từng môn thiếu bao nhiêu xong, khi huấn luyện quân sự phải mặc đồ quân sự đến trường.

Khi tất cả mọi chuyện không sai biệt lắm đã xử lý xong, cũng đã sắp tan học. Các nữ sinh ngược lại rất thanh nhàn, mà các nam sinh đầu tiên là chạy đến thư viện ôm một chồng sách thật dày lên lầu bốn, sau đó lại chạy đến phòng công vụ giúp phân phát đồ quân sự, mỗi người ôm một túi lớn trở lại, bình thường chú trọng rèn luyện thân thể mà lúc này cũng úp mặt trên bàn, mệt như chó chết.

Nghe phía sau truyền tới một tiếng tiếng thờ dốc nặng nề, Thiên Thiên sờ sờ túi xách, để tránh cô đi tới đi lui đột nhiên phát bệnh, anh trai lúc nào cũng chờ trước khi cô ra cửa để vào trong túi xách của cô hai viên kẹo.

Lấy ra hai viên kẹo từ trong túi, Thiên Thiên xoay người sang, thả một viên kẹo đến trước mặt Lục Diệp trừ mặt hơi đỏ một chút ra cũng không có khác thường gì, giống như người chạy từ lầu bốn từ trên xuống dưới năm sáu lần cũng không phải anh, và một viên với một bạn ngồi cùng bàn đang nằm lên mặt bàn hận không thể thè đầu lưỡi ra bày tỏ mình mệt chết đi được, cho mỗi người một viên, mở mắt long lanh, nghiêm túc nói: "Khô cực cho các cậu rồi, mời các cậu ăn kẹo."

Lục Diệp nhìn viên kẹo còn không lớn hơn ngón tay của anh một chút, đưa tay ra nhận, ôn hòa nói: "Cảm ơn."

Mà anh bạn cùng bàn với anh lại đối với viên kẹo của Thiên Thiên bày tỏ rất ghét bỏ, cậu ta dùng ngón tay cái và ngón trỏ cầm viên kẹo nho nhỏ đưa đến trước mắt quan sát một lát, lại để nó xuống trên bàn, đẩy về phía Thiên Thiên, bĩu môi nói: "Kẹo sao? Mình không thích ăn kẹo, đây là đồ chỉ có con gái mới thích ăn."

Thiên Thiên nhìn viên kẹo yêu thích bị trà về một chút, lại nhìn người đang hai tay gác lại sau ót, hai chân bắt chéo dựa vào chỗ tựa lưng, mặt bày tỏ ý là "Không sai tôi đây chính là chàng trai thực thụ còn lâu mới đụng vào đồ vật của con gái", Thiên Thiên mở trừng hai mắt, có chút mờ mịt, trước kia khi cô ngã bệnh ăn kẹo cũng cảm thấy không có khẩu vị, anh trai sẽ ăn một viên kẹo hương vị giống cô, sau đó miêu tả chi tiết hương vị kẹo tan trong miệng cho cô nghe, sau khi nghe, sẽ cảm thấy kẹo trong miệng mình cũng rất giống mùi vị đó.

Thấy Thiên Thiên ngây ngẩn, Lục Diệp còn tưởng rằng người ngồi cùng bàn không nể mặt mà cự tuyệt đã dă kích cô, nhúu mày lại, khoe mắt đuôi mày nhanh chóng tỏ vẻ băng lãnh, mặt mới vừa rồi còn mang theo ý cười nhẹ nhàng đột nhiên trở nên sắc bén, anh quay đầu, nhìn nam sinh hoàn toàn không biết mình đã thương tổn tới tâm tư của một cô gái, trong đôi mắt đen nhánh lại lộ ra mấy phần trách cứ, nói từng chữ từng câu: "Cậu không thích, có thể cho tôi."

Giọng nói của anh không nặng cũng không nhẹ, nhưng lại lạnh lùng làm người khác phải rùng mình.

Dưới ánh mắt bức người của anh, trong chốc lát nam sinh cảm thấy trên trán mình có mồ hôi lạnh dần dần rỉ ra, cậu ta không tự chủ được thu hồi tay gác ở sau ót, rút hai chân đặt ở trên bàn học, uốn thẳng lưng ngồi nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh, từ ngựa hoang bướng bỉnh cứng đầu biến thành con mèo nhỏ ngoan ngoãn.

Thấy cậu ta đang hoảng lại, Lục Diệp hừ lạnh một tiếng, cầm lấy viên kia kẹo mà cậu ta không cần, quay đầu lại, trong nháy mắt nhanh chóng thay đổi vẻ mặt rất có lực uy hiếp như vừa rồi, giọng nói cũng êm ái không thể tin được hỏi Thiên Thiên: "Cái này cậu ta không thích, mình có thể lấy không?"

Thiên Thiên gật đầu một cái, hình như cô không hề có một chút nào bị ảnh hưởng bởi cảm giác áp bức ép người ta không thở nổi mới vừa rồi của Lục Diệp, nói: "Nếu như cậu thích, vậy thì lấy đi. Dù sao nhà mình còn rất nhiều."

Sau đó cô xoay mặt nhìn nam sinh có tư thế ngồi tiêu chuẩn có thể in lại trên sách giáo khoa, mặt áy náy nói: "Thật xin lỗi, bởi vì anh mình cũng thích ăn kẹo cho nên. Mình nên hỏi cậu trước là có thích ăn kẹo hay không, rất xin lỗi, lần sau sẽ không như vậy."

Lục Diệp cặp mắt như đèn pha lại quét tới.

Sau đầu bạn nam sinh chảy xuống một trận mồ hôi lạnh, vội vàng nói: "Không sao không sao, mới vừa rồi là mình quá không biết nói chuyện, cái đó, nhưng thật ra là lúc mình còn nhỏ ăn kẹo quá nhiều, ăn đến sâu răng, lúc nhìn thấy nha sĩ khóc đến mặt đầy nước mũi, cho nên đối với tất cả thực phẩm có thể gây sâu răng cũng có chút kiên kỵ, không nói gạt cậu, bây giờ mỗi ngày mình cũng phải đánh răng ít nhất năm lần, nếu không cả người mình liền cảm thấy không dễ chịu. Bởi vì lý do này rất xấu hổ khi nói ra khỏi miệng cho nên mới tùy tiện nói như vậy, cậu không nên để ở trong lòng."

Thiên Thiên như bừng tỉnh hiểu ra gật gật đầu, đồng tình nói: "Hoá ra là như vậy, mình biết rồi, yên tâm đi, sau này mình sẽ không để cậu ăn đồ ngọt nữa."

Nam sinh cười khan hai tiếng.

Thiên Thiên chuyển sang chủ đề sang Lục Diệp: "Vậy lớp trưởng cũng không nên ăn kẹo nhiều, ngộ nhờ bị sâu răng thì làm sao?"

Lớp trưởng được quan tâm vừa lòng cười cười, bộ dáng kia cực kỳ giống một con chim được gãi trúng chỗ ngứa.

Trong chốc lát chuông tan học liền vang lên, khi Thiên Thiên ngẩng đầu nhìn lại, Nhạc Kỳ Sâm cũng đã xuất hiện ở cửa phòng học, trong lòng cô vui vẻ, nói lời tạm biệt với bạn học cũ và những bạn mới, giọng nói cũng nhẹ nhàng rất nhiều: "Đường Đường, Văn Văn, Nhượng Văn còn có trường lớp, buổi chiều gặp lại nha."

Ba nữ sinh được điểm tên không hẹn mà cùng nói một câu hẹn gặp lại.

Lục Diệp trả lời hơi chậm nửa nhịp, giọng nói dịu dàng cùng với vẻ bề ngoài lạnh lùng rất không đồng nhất, cũng vì vậy nên có vẻ cực kỳ quý dị.

Ba nữ sinh thân giao cách cảm liếc nhau một cái, đều thấy được nghi vấn từ trong mắt của đối phương.

Nhưng nghi vấn này tới cùng có bị nghi ngờ hay không chứ?

Hạ Văn: Mình luôn luôn cảm thấy gọi 'Văn Văn' cho một cô gái như vậy không quá thích hợp với mình, cho dù là ba mẹ mình gọi mình như vậy mình cũng có thể nổi da gà cả người, nhưng tại sao được gọi ra từ trong miệng Thiên Thiên, mình nghe lại cảm thấy rất dễ chịu chứ?

Lâm Nhượng Văn: Cả buổi sáng cũng không thấy Thiên Thiên nói câu nào với Lục Diệp, đây là chuyện gì nha, đến cùng làm sao Thiên Thiên có thể ở dưới mí mắt của ba người quen biết Lục Diệp đến mức có thể nói tạm biệt với nhau?

Giang Đường: Cảm thấy Lục Diệp này hình như có ý đồ gì đó với Thiên Thiên không thể để cho người khác biết, đây rốt cuộc có phải mình cảm nhận sai rồi hay không?

Mà Lục Diệp phía sau không bị chú ý cũng có suy nghĩ của mình: Tại sao gọi bao cô gái kia thì gọi tên, mà lại gọi mình là "Lớp trưởng" ?

Lớp trưởng bày tỏ rất không vui.

Một đường nói về bạn cũ Giang Đường thời sơ trung chung lớp với mình, sáng hôm nay quen được bạn mới, một người khác nữa là học thân Lục Diệp

trong truyền thuyết ngồi phía sau mình cùng vài chuyện thú vị khác, Thiển Thiển và Nhạc Kỳ Sâm liền về đến nhà.

Ăn cơm trưa trong Thiển Thiển liền lên giường ngủ trưa, sau nửa giờ, Nhạc Kỳ Sâm tới gõ cửa gọi cô dậy.

Dưới sự giúp đỡ của mẹ nên đã mặc đồ quân sự xong, tinh thần của Thiển Thiển phấn chấn cùng ra cửa với anh trai.

Đi tới phòng học, nhìn thấy toàn là đồ quân sự, các bạn nam đều quen lười biếng, quần áo cũng mặc lộn xộn lung tung, vạt áo cần bỏ vào thắt lưng cũng không bỏ, cổ áo cần bẻ lại cũng không bẻ, quần hăm trên vai cũng không cài, một cảnh tượng binh hoang mã loạn. Ngược lại các bạn nữ ăn mặc chỉnh tề, phục sức màu lục lam nổi bật, mỗi người đều tươi tắn giống như nụ hoa nhỏ chớm nở lúc sáng sớm, còn mang theo giọt sương trong veo.

Lúc Thiển Thiển đi vào thì Giang Đường, Hạ Văn, Lâm Nhượng Vân đã ngồi vào chỗ rồi, khi mặc đồ quân sự thì ba người bọn họ mỗi người mỗi vẻ: Hạ Văn nụ cười sáng lạng hai chân bắt chéo, tùy tiện ngồi đó, tóc buộc thành đuôi ngựa, nhiều hơn mấy phần mạnh mẽ; Lâm Nhượng Vân thì đứng, bộ dáng mảnh khảnh dịu dàng, tóc thật dài vén ra sau tai, vẻ mặt chuyên tâm xem ra cực kỳ dịu dàng uyển chuyển; Giang Đường tóc loạn lung tung ngồi ở ghế đầu, trước mặt bày một chiếc gương đang mở, cô soi gương nhìn tổng quát một phen, lại đội chiếc mũ trong tay lên đầu, cố gắng nhét tồn bộ tóc ngắn qua khỏi tai vào trong mũ, bộ dạng nhe răng trợn mắt cũng có chút đáng yêu.

Nhìn cộ đội mũ hết sức khổ cực, Thiển Thiển vội vàng tiến lên phụ giúp, hai người giằng co chừng sáu bảy phút, Giang Đường mới tính là hài lòng tạo hình của mình bây giờ, cô tiện tay kéo tay Thiển Thiển đến bên miệng mình, một tiếng chụt vang dội ở trên mu bàn tay cô.

Lúc Lục Diệp nghe được âm thanh nhìn lại, Giang Đường bĩu môi mới rời khỏi mu bàn tay của Thiển Thiển, nhưng cô không không lập tức buông tay Thiển Thiển ra, ngay sau đó còn để một cái tay khác lên, vô cùng trêu đùa mà đầu tay Thiển Thiển về sau, cô làm ra vẻ mặt tà mị nói: "Oa, đây là tay nhỏ bé của con gái nhà ai? Vừa thơm vừa mềm, giống như đậu hũ non mới ra lò. Không bằng đêm nay đừng về nhà, thiếu gia ta dẫn cô đi khoái hoạt một chút được không?"

Nét mặt, động tác, ánh mắt của cô đều rất chân thực, trừ Lục Diệp cả học sinh vây xem cũng buồn cười.

Thiển Thiển cũng rất không phối hợp rút tay về, khó chịu nói: "Đường Đường nếu như từ nay về sau cậu vào nhà vệ sinh nam chứ không phải nhà vệ sinh nữ, ngủ không phải phòng của nữ mà là phòng của nam. Minh liền tin cậu là 'Thiếu gia'."

Thấy thế, nét lạnh lùng trong mắt Lục Diệp lắng xuống, vẻ mặt trở về nắng xuân ấm áp.

Bị dội nước lạnh lạnh đến thấu tim, Giang Đường bĩu môi, hất tay Thiển Thiển ra, vừa nhường ra một chỗ cho Thiển Thiển vừa lắc đầu thờ dài nói: "Thật không có tình cảm. Người không hiểu phong tình, ngây ngô như cậu, cũng không biết năm nào tháng nào mới có thể gả đi, chắc chắn, mình thật sự vì chuyện lớn cả đời của cậu mà cảm thấy lo lắng."

"Minh mới mười lăm tuổi, vì sao phải vội gả đi?" Thiển Thiển đi vào, không để ý lắm nói: "Trước kia mẹ mình luôn là lo lắng thân thể mình không tốt sẽ không ai lấy, bất quá ba mình nói không ai lấy cũng tốt, vừa đúng lúc ông ấy có kế hoạch nuôi mình cả đời. Anh mình nói nếu ba không nuôi mình nổi anh ấy sẽ nuôi. Cho nên Đường Đường. Thay vì lo lắng chuyện lớn cả đời của mình, không bằng tự lo lắng cho chính mình một chút."

Giang Đường: "." Thật làm đau lòng người ta, không phải cô không có một anh trai ấm áp sao? Về phần ba ba không đáng tin bây giờ liền bắt đầu tính toán có nên tìm đối tượng có thể tin tới bồi dưỡng tình cảm với cô hay không.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Huấn luyện quân sự

Thấy Giang Đường không phản bác được, Thiển Thiển hà hê cười cười, cô khó có được cơ hội có thể đấu khẩu thắng được Đường Đường. Cô cứ cười như vậy để túi xách xuống, xoay người giắt túi xách lên ghế dựa, sau đó vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy một đôi mắt đen không nhìn thấy đáy - Lục Diệp.

Sắc mặt của anh so với lúc trưa mới gặp đã khá hơn nhiều, ít nhất quãng thâm dưới mắt đã biến mất không thấy, điểm tốt của người trẻ tuổi chính là chỗ này, mặc kệ mắt có thâm quầng đến đâu, chỉ cần một khi cảm thấy dễ chịu là có thể loại bỏ sạch sẽ tất cả điểm tiêu cực được biểu hiện trên khuôn mặt. Hai con ngươi đen như vực thâm có chút sáng lạng, giống như những nặng nề, mệt mỏi, cảm xúc tiêu cực bên trong đôi mắt lúc sáng khiến người ta không thở nổi chỉ là ảo giác của Thiển Thiển.

Không hiểu tại sao mỗi lần trong lúc vô tình cô nhìn Lục Diệp cũng phát hiện đôi phương đang chuyên chú nhìn mình, trên đầu Thiển Thiển xuất hiện dấu chấm hỏi lớn: "?"

Lục Diệp vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ mình phải nên làm như thế nào mới có thể làm cho ba Thiển Thiển, anh Thiển Thiển cam tâm tình nguyện giao con gái, em gái cho anh, nhưng ánh mắt lại không tự chủ được đuổi theo bóng dáng của Thiển Thiển: "."

Nhưng rất nhanh Thiển Thiển liền quên đi nghi vấn này, dù sao lấy tính cách của cô ra mà nói, bất cứ chuyện gì cô cũng nhìn với cặp mắt đơn giản hóa, dù thế nào cũng không mơ mộng nghĩ tới chuyện như: "Trời ạ! Ngày đầu tiên gặp mặt học thần trong truyền thuyết liền vừa thấy đã yêu mình rồi." Chuyện

phức tạp như vậy thì không, cái cô đang nghĩ là...Lục Diệp mặc đồ quân sự thật sự quá đẹp trai rồi.

So với những bạn nam bên cạnh ăn mặc hết sức lưu manh, ngồi không ra ngồi đứng không ra đứng, cả một bộ dạng không đứng đắn. Còn anh, nút áo được cài thật chỉnh tề, đai lưng, ống tay áo, quần hàm được cài cẩn thận tỉ mỉ, mũ đội ngay ngắn, thể đứng cao lớn, lưng eo thẳng. Quả thật toàn thân đều tràn đầy khí chất nam thần.

Quần trang không chọn người, chọn là chọn thái độ và khí chất khi mặc quân trang, có người vừa mặc vào sẽ theo bản năng mà ngẩng đầu ưỡn ngực đứng thẳng người, điều chỉnh thể đứng, như vậy, quần trang sẽ làm cho bọn họ tăng thêm khí chất, làm cho bọn họ thêm oai hùng; có người mặc vào vẫn như mặc quần áo bình thường, ngực khum lưng co, vai sập chân run, người như vậy mặc quân trang vào chỉ có vẻ lồi thối lếch thếch.

Người Lục Diệp công nhận cũng không tệ, da trắng, cũng không phải éo lá tái nhợt, mà là trắng hồng khỏe mạnh, làm cho người ta vừa nhìn một cái cũng biết anh không phải loại trạch nam suốt ngày chỉ biết vui ở trong phòng chơi game, đường nét trên mặt sắc sảo, sống mũi cao thẳng, mày kiếm nghiêng nghiêng, khi anh không cười luôn mang theo một tia sắc bén bức người, môi mỏng có chút nhạt cũng làm cho người ta có một loại cảm giác người này không dễ tiếp cận.

Mà loại lực uy hiếp này, khi anh mặc quân trang vào lại được phóng đại vô số lần, làm cho người ta có một loại ảo giác "Người này sinh ra chính là để mặc quân trang".

Người càng như vậy, khi thỉnh thoảng nở nụ cười, lại càng làm cho người ta cảm thấy kinh diễm.

Cho nên khi Lục Diệp nâng khoe môi lên, khi lộ ra nụ cười rực rỡ với Thiển Thiển, cặp mắt sương mù của Thiển Thiển rõ ràng lại nhanh chóng hiện lên một tia sáng.

Một giây kế tiếp, Thiển Thiển liền phát hiện mình luống cuống, cô ngượng ngùng dời mắt qua một bên, lại chuyển trở lại, ánh mắt rơi vào chỗ dưới cằm của Lục Diệp, rất thành thực nói: "Lớp trưởng cậu mặc quân trang thật đẹp. Đẹp hơn so với tất cả mọi người. Cho nên. Thật xin lỗi, vừa nãy mình mới nhìn ngây người như vậy."

Nói xong lời cuối cùng, Thiển Thiển còn vò đầu để che giấu bối rối của mình.

Nhìn bộ dáng này của cô, trong lòng Lục Diệp yên lặng nói một câu 'Bộ dáng thật quyến rũ', rất lịch sự nói: "Rất vui vì cậu cảm thấy như vậy. Cậu mặc quân trang cũng rất xinh đẹp, ừ. So với các bạn ấy cậu đẹp hơn."

Lục Diệp nói xong, liền nở nụ cười, tai giấu ở dưới mũ lại lặng lẽ hồng lên.

Anh cũng không phải cố ý nói ngọt để dụ dỗ người mình yêu vui vẻ.

Có lẽ bởi vì từ nhỏ được người nhà nuôi dưỡng che chở cẩn thận, ăn vào các loại thực phẩm dinh dưỡng lớn lên, nên Thiển Thiển cho người ta cảm giác đầu tiên chính là "Trắng trắng mềm mềm", đôi má trắng nõn có chút hồng giống như chỉ cần đưa tay nhéo một cái là có thể nhéo ra nước, mũi và cằm xinh xắn, mắt to tròn vo lung linh, luôn làm người khác không đành lòng trách móc sự vô tội của cô, đáng yêu nhất là vừa mở miệng, môi hồng như thạch hoa quả, làm cho người ta vừa nhìn liền muốn nhào tới cắn hai cái.

Khụ khụ, dừng lại.

Cô mặc quân trang rất hợp quy tắc giống như các nữ sinh kia, nút áo, đai lưng, ống tay áo, quần hàm được cài nghiêm chỉnh, mặc dù bình thường cô cũng không thường xuyên vai câu lưng gù, nhưng vào giờ phút này cô vẫn theo bản năng ưỡn lưng thẳng hơn một chút. Dây lưng quân dụng bên hông xiết lại thật chặt, lộ ra eo thon không vừa một nắm tay, hai chân thẳng tắp thon dài, rõ ràng rất có tư chất mê hoặc chết người không cần đèn mạng, nhưng lại cố tình làm ra bộ mặt phớt tỉnh, làm người nhìn ngứa ngáy trong lòng.

Trừ anh trai ra, vẫn là lần đầu tiên có người thẳng thắn khen ngợi cô như vậy, cho dù Thiển Thiển là người ngây ngô, hai má cũng không nhịn được đỏ lên. Vò đầu cũng không thể che giấu hết ngượng ngùng, cô đành mím môi cười cười với Lục Diệp, xoay người đi qua.

Thiển Thiển biết Lục Diệp nói lời này có chút khoa trương, mặc dù ngoại hình của cô không tệ, nhưng so với Lâm Nhượng Vân giờ tay nhắc chân đều mang một loại khí chất không nói thành lời thì cô vẫn kém một chút, cho nên cũng không phải như Lục Diệp nói "So với các bạn ấy cậu đẹp hơn".

Nhưng lời ngọt ai mà không thích nghe? Mặc dù Thiển Thiển có chút khinh bỉ mình, nhưng vẫn len lén đặt những lời này vào trong lòng.

Nhưng có điều cô không biết là, lúc nói những lời này Lục Diệp không phải lấy lòng cô, mà là "Trong mắt người tình là Tây Thi" Trong truyền thuyết.

Sau khi chuông vào học vang lên, cô Lương tới dẫn mọi người tới bãi tập, cũng không lâu lắm, một huấn luyện viên trẻ tuổi mặc đồng phục không quân Trung Quốc liền xuất hiện ở trước mặt mọi người, tự giới thiệu đơn giản về mình một chút, quá trình huấn luyện quân sự của bọn họ liền chính thức bắt đầu.

Trước khi huấn luyện chính thức, cô Lương đặc biệt gọi Thiển Thiển vào nói: "Thiển Thiển, em chắc chắn thân thể của em. Có thể trải qua khóa huấn luyện quân sự sao?"

Thiển Thiển suy nghĩ một chút, vô cùng thành thật nói: "Em không biết."

"Nếu vậy thì em không cần tham gia huấn luyện nữa nhé? Em có thể trở về nhà nghỉ ngơi, đợi lúc nào mẹ em rảnh rồi đến bù giấy chứng nhận của bệnh

viện cũng được, sức khỏe quan trọng hơn." Cô Lương lo âu nói.

"Nhưng em muốn thử một lần." Thiển Thiển nghiêng đầu nói: "Ba em thường nói 'Nếu như không thử một chút vĩnh viễn cũng sẽ không biết mình có làm được hay không'. Lúc huấn luyện quân sự ở sơ trung em bị cảm phải nhập viện, sau khi tựu trường luôn nghe các bạn nói khi huấn luyện có nhiều chuyện thú vị thế nào, nhưng những cái này em cũng không biết, cho nên. Em muốn biết huấn luyện quân sự rốt cuộc là như thế nào, có thật sự thú vị như các bạn ấy nói hay không."

Nghe cô nói có vẻ tội nghiệp như vậy, cô Lương cũng không biết nên nói cái gì cho phải, cuối cùng chỉ có thể nói: "Vậy cũng được, trước tiên em thử một chút, nhưng nếu có chỗ nào không thoải mái nhất định phải lập tức giơ tay báo cáo, để huấn luyện viên cho em về nghỉ ngơi, biết không?"

"Biết." Tâm nguyện hoàn thành, giọng nói của Thiển Thiển vừa giòn vừa ngọt.

Thật đúng là tính tình trẻ con.

Cô Lương lắc đầu một cái, nói: "Mau trở về đi."

Thiển Thiển liền cao hứng xoay người về hàng.

Sau khi dựa theo chiều cao để xếp thành hàng, huấn luyện viên đang biểu diễn tư thế hành quân là như thế nào, người chung quanh hoặc là chán đến chết cúi đầu chơi đùa ngón tay, hoặc là xúm lại bàn luận xôn xao, chỉ có một mình Thiển Thiển cảm thấy loại thể nghiệm này rất mới mẻ, trọn to hai mắt tỉ mỉ quan sát từng cử động của huấn luyện viên.

Dĩ nhiên nơi này cũng còn có một người nghiêm túc, nhưng mà lực chú ý của anh không phải huấn luyện viên đang biểu diễn mấy động tác mà anh đã sớm nhớ kỹ trong đầu, mà là gương mặt hết sức chuyên chú của Thiển Thiển, thu hết về mặt thỉnh thoảng mê mang thỉnh thoảng chột hiệu của cô vào mắt.

Huấn luyện viên biểu diễn xong xoay người lại ra lệnh một tiếng, bọn học sinh mới vừa rồi còn giống như con giun uốn tới ẹo lui, bây giờ mỗi một người đều đứng thẳng lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực thót bụng.

Bởi vì là lần đầu tiên, huấn luyện viên chỉ yêu cầu bọn họ đứng 15 phút tư thế hành quân, đây đối với Lục Diệp lúc tám tuổi liền bị ba ném vào võ quán tập võ, mười ba tuổi bắt đầu học đọ sức tự do, còn liều mạng một mình tiến hành dã ngoại thực tế tìm cách sống trong rừng suốt cả một tháng trong kỳ nghỉ hè mà nói quả thật không tính là chuyện. Anh vừa đứng thành thạo, vừa thời thời khắc khắc chú ý đến tình hình của Thiển Thiển.

Nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều luyện thành một thân mình đồng da sắt giống như anh.

Mặt trời chói chan giắt trên bầu trời xanh lam, ánh nắng gay gắt không chút lưu tình nướng cả vùng đất, cũng nướng những học sinh mới trong bãi tập quân huấn, trong chốc lát, đường băng chạy đua cũng bị nướng đến phát nóng, khí nóng từng trận một xông lên lòng bàn chân.

Không tới 5 phút, trong hàng ngũ liền bắt đầu có người len lén run chân hoặc là đổi động tác trọng tâm, huấn luyện viên cũng đi vào trong hàng ngũ, từng bước từng bước kiểm tra tư thế có tiêu chuẩn hay không.

Nhìn huấn luyện viên dần dần đến gần mình, sắc mặt của Thiển Thiển có chút trắng bệch, nhẹ mà chậm chạp hít sâu một hơi, thân thể căng thẳng ra, đôi tay liền dính chặt vào bên người.

Huấn luyện viên đưa tay sửa cánh tay của Thiển Thiển một cái, đạt chuẩn, hài lòng gật đầu một cái, tiếp tục tiến lên. Lúc đi vòng qua để trước mặt Lục Diệp, huấn luyện viên trẻ tuổi từ khi xuất hiện vẫn luôn nghiêm mặt đột nhiên nhếch miệng lộ ra một nụ cười xấu xa, tư thế của Lục Diệp vẫn không thay đổi.

Một giây như một năm, cuối cùng 15 phút cũng trôi qua, hai chân Thiển Thiển mềm nhũn định đặt mông ngồi trên đất, Lục Diệp tay mát lạnh lẹ tiến lên một bước, bắt được cánh tay của cô ngăn cô ngồi xuống, nhắc nhở: "Không được ngồi xuống ngay, nên hoạt động tay chân trước một chút."

Thiển Thiển bị phoi nắng có chút lờ đờ, một lúc lâu mới phản ứng được, gật đầu một cái, miễn cưỡng đứng thẳng người.

Lúc này, Giang Đường cầm khăn giấy ướt đi tới, thấy gần nửa người của Thiển Thiển tựa vào người Lục Diệp, sợ hết hồn, vội vàng tiến lên ôm cô vào trong lòng ngực của mình, mở khăn ướt lau mồ hôi trên trán cho cô, vội vã cuống cuống nói: "Cậu không sao chứ, Thiển Thiển? Nếu không hay là đừng học nữa, mình đưa cậu về nhà?"

"Không cần." Thiển Thiển suy yếu lắc đầu một cái, "Mình chỉ cảm thấy hơi mệt, nghỉ ngơi một chút sẽ ổn thôi."

"Cậu chắc không?" Giang Đường hoài nghi hỏi.

"Chắc chắn." Thiển Thiển nói, "Mình đứng quá lâu nên tê chân, cho nên lớp trưởng đỡ mình, không nghiêm trọng như cậu nghĩ đâu."

"Vậy cũng được. Nếu như khó chịu trước tiên phải nói với mình nha."

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Huấn luyện quân sự

Thiên Thiên gật đầu đáp, hai người hoạt động tay chân một lát, sau khi cảm thấy không còn tê nữa, mới cẩn thận ngồi xuống.

"Cái gì? Vậy mà cậu cũng không thoa kem chống nắng? Không thoa kem chống nắng vậy mà cậu cũng dám tới huấn luyện quân sự?"

"Hả. ? Pháp luật quy định khi tham gia huấn luyện quân sự phải thoa kem chống nắng sao?"

"Còn ba hoa với mình nữa hả? Cậu. Bỏ mũ xuống, đưa mặt tới đây. Thân là con gái làm sao cậu có thể sống cẩu thả như thế. Chờ quân huấn xong mặt cậu một bên trắng một bên đen, xem cậu sẽ tìm ai khóc lóc. Sau khi tan học đi theo mình, nhìn bộ dạng mù mờ của cậu cũng biết các loại chống nắng, kem dưỡng da chắc cũng không có. Quá bất mãn, tại sao da của cậu vẫn đẹp như vậy chứ? Lỗ chân lông ở đâu?" Giang Đường vừa thoa kem chống nắng lên mặt Thiên Thiên, vừa bất mãn thao thao bất tuyệt.

"Mẹ mình nói là bởi vì tằm bỏ kỹ." Thiên Thiên rất đắc ý trả lời, "Cách một ngày anh mình sẽ nấu canh cho mình uống, nào là cháo gà nắm hương, canh giò heo, canh vịt thuốc bắc. A, trời nóng như vậy, quả thật phải uống chè đậu, tuần này kêu anh trai hầm cách thủy mới được."

"Vậy tại sao cậu vẫn gầy như vậy?" Giang Đường sờ sờ eo mảnh khảnh đến độ gần như không tồn tại của Thiên Thiên, trong giọng nói tràn đầy ước ao ghen tị, "Eo của mình cũng sắp gấp hai cậu rồi. Cậu thành thật khai báo cho mình, uống bao nhiêu canh như vậy, làm sao lại không làm cậu béo ú chứ?"

"Mẹ mình nói trẻ sinh non ăn không mập, có thể nuôi thành như vậy bà ấy đã hài lòng rồi." Thiên Thiên có tư tưởng xấu cười nói, "Nếu không cậu chui lại vào bụng mẹ cậu đi, trước khi sinh hai tháng báo đi ấy sinh cậu ra?"

"Dám chọc ghẹo mình, muốn ăn đòn phải không?" Long mày Giang Đường dựng lên, không nặng không nhẹ bấm một cái trên người Thiên Thiên, nói, "Vậy tại sao ngực lại lớn như vậy? Nếu như vóc dáng cậu gầy, toàn bộ như cái sân bay mình cũng chấp nhận, tại sao vóc dáng cậu gầy như vậy, ngực lại giống như núi Everest? Cái này không khoa học lắm."

"Tất cả đều là tằm bỏ kỹ, đến đây, mình giới thiệu cho cậu mấy bí quyết làm ngực lớn, móng heo hầm đậu nành, đu đủ hầm cách thủy đường phèn. Cậu về ăn thử một tháng xem."

"Cậu chắc chắn mấy cái này có thể có bộ ngực lớn?" Giang Đường nửa tin nửa ngờ hỏi.

Thiên Thiên vĩnh viễn môi cười một tiếng, giong gĩa mà trả lời: "Mình không chắc lắm."

"Cậu." Bị câu trả lời dứt khoát của cô làm kinh động, Giang Đường tức đến thở không nổi, ngay sau đó giận dữ nói, "Cậu lại trêu chọc mình. Lá gan càng ngày càng lớn phải không Nhạc Thiên Thiên, nhìn mình trừng phạt cậu thế nào." Cô nhàu đến cù Thiên Thiên.

"Ha ha." Thiên Thiên trốn tránh, cười đến thở không ra hơi, "Mình không có đùa bỡn cậu, ha ha. Mình cũng là nghe nói từ người khác, liền chỉ cho cậu thử một chút. Ha ha ha cậu xem mình còn cần lớn thêm sao?"

Ngồi ở cách đó không xa, Lục Diệp nhìn hai cô gái đang cười đùa đùa, đôi mắt đen ngòm mang theo chút ý cười, giọng nói của hai cô đề rất thấp, đang nói chuyện riêng của con gái. Nhưng anh cũng không thêm đề ý họ đang nói cái gì, anh chỉ cần thấy nụ cười sáng rõ trên mặt Thiên Thiên là đủ rồi.

"Ồ, lúc nào thì lớp trưởng Lục của chúng ta lại trở nên có hứng thú với con gái như vậy?" Một giọng nói lạ truyền đến từ sau lưng, anh quay đầu nhìn lại, mắt to mày rậm, cười cười không có ý tốt, là huấn luyện viên.

Lục Diệp rất ghét bỏ nhìn lướt qua mặt của huấn luyện viên, quay đầu tiếp tục nhìn Thiên Thiên, từ chối cho ý kiến.

Huấn luyện viên không để ý thái độ lạnh nhạt của anh, còn gật gù đắc ý nói: "Tôi nhớ tháng trước hay là tháng trước nữa, khi ở trong khu vực, cô gái tên Dương gì đó ngã ở trước mặt cậu cậu cũng không nhìn người ta một cái, trực tiếp sai bước đi qua người cô ta. Hiện tại lại có lòng rồi rãnh đi chú ý tới một cô gái thiếu chút nữa té ngã. Còn đỡ tay của người ta không muốn buông ra? Lúc ấy tôi còn tưởng rằng mình đang hoa mắt, tôi nên nói cậu đột nhiên thông suốt trở nên phong độ, hay là." Huấn luyện viên chớp chớp mắt với Lục Diệp, "Còn là 18 tuổi động lòng xuân? Hả? Chỉ là cậu cách 18 tuổi còn có chút xa đấy."

Lục Diệp cũng không trả lời thẳng, chỉ nói: "Nếu biết rồi, thì chú ý nhiều một chút cho tôi, lúc nên bỏ qua thì bỏ qua đi, thân thể cô ấy không được tốt."

"Ồ, nghe xem, nghe xem, lời này là có ý gì vậy. Nếu lời này để cho cô gái Dương gì đó nghe được, đoán chừng phải khóc choáng váng đầu óc ở trong phòng đi, lúc nào thì Lục Diệp lại trở nên biết chăm sóc người khác như vậy?" Huấn luyện viên nói khoa trương một hồi, sau đó lại đến gần Lục Diệp, thần thần bí bí nói, "Nói như vậy là cậu thừa nhận?"

Lục Diệp hừ lạnh: "Đúng thì sao?"

Huấn luyện viên bĩu môi: "Thừa nhận thẳng thắn như vậy, chơi không vui chút nào."

Lục Diệp nhường nhường mày, nói: "Vậy anh cảm thấy phải như thế nào mới vui? Trở về tôi sẽ viết thư cho doanh trưởng nói trong lúc công tác anh tán

gấu bít quai, anh nói xem thế này chơi có vui không?"

"Ây da, thanh niên không cần kích thích như vậy nha, cậu nói cậu muốn tố cáo tôi, phía trên đến kiểm tra giờ học của tôi, điều tôi đi thi hành nhiệm vụ, lại phải một người không quen với cậu tới đây, cậu sẽ hạ mặt đến xin người ta bỏ qua cho người yêu của cậu sao?" Huấn luyện viên nghiêm nghị giáo dục, nói: "Bây giờ suy nghĩ một chút có phải cảm thấy lời mới vừa nãy của mình quá tùy hứng hay không?"

Lục Diệp không thể nhịn được nữa, cuối cùng dôi tầm mắt như muốn dính vào người Thiển Thiển của anh ta lại, anh xoay mặt tròn mắt thật to với huấn luyện viên, nói: "Anh là bà tám sao? Còn dong dài không dứt."

"Hắc hắc, tôi nói cậu cái người này, làm sao lại không chịu khiêm tốn tiếp nhận phê bình chứ." Huấn luyện viên tiếc rề lắc đầu một cái, nhìn theo ánh mắt của Lục Diệp qua hướng bên kia, vui vẻ nói: "Khoan hãy nói, cô gái này đáng đáp thật đáng yêu, trắng trắng mềm mềm ngoan ngoan hoạt bát, không ngờ mẫu người cậu thích là thế này."

Bà vai Lục Diệp cứng đờ, nhìn về phía huấn luyện viên, trong đôi mắt mang theo lãnh lạnh sắc bén, uy hiếp nói: "Nhìn nữa tôi móc hai tròng mắt của anh ra."

"Được, được, không nhìn, không nhìn nữa." Huấn luyện viên vội giơ tay lên làm một tư thế "Đầu hàng".

Lúc này Lục Diệp mới thu hồi sát khí, tiếp tục yên lặng nhìn Nhạc Thiển Thiển và Giang Đường đang cù nhau.

Huấn luyện viên thấy thế, thờ phào nhẹ nhõm đồng thời lại cảm thấy biểu hiện của mình thật sự quá không có tiền đồ. Nhưng mà điều này cũng không có biện pháp, anh nhập ngũ mới bốn năm, mà Lục Diệp đã tập võ nhiều năm, xuống tay phải nói là vừa chuẩn vừa hiểm, bàn về đánh nhau anh không phải là đối thủ của Lục Diệp, thật sự là anh ăn com khô ba năm cũng uống phí.

Chỉ là kẻ này không được, trong đầu anh lại nảy ra kẻ khác. Không thấy ánh mắt của Lục Diệp có hàm ý "Làm sao anh lại phiền như vậy, mau tìm chỗ nào mất mề ngồi đi", liền cười híp mắt hỏi "Tôi có thể nói chuyện của cậu với cô nhóc kia cho ba cậu biết không?"

Lục Diệp nhìn anh chằm chằm một lúc lâu.

Khi huấn luyện viên đang cho là mình rốt cuộc cũng hòa nhau, Lục Diệp cười lạnh một tiếng, nói: "Muốn nói thì cứ nói đi. Dù sao đây là chuyện của tôi, ông ấy muốn can thiệp cũng không can thiệp được."

Huấn luyện viên: "."

Thật là một thằng nhóc không đáng yêu, để anh thắng một lần sẽ chết sao?

Sau khi tập hợp lần nữa, Thiển Thiển phát hiện huấn luyện viên giống như buông lỏng với mình rất nhiều, cho dù thỉnh thoảng bị huấn luyện viên bắt gặp đang lười biếng, cũng sẽ không nghiêm mặt lớn tiếng trách móc giống như những người khác, ngược lại còn nhường nhường lòng mảy mòi với cô, cười thầm.

Thiển Thiển thấy vậy không hiểu vì sao, chẳng lẽ huấn luyện viên cảm thấy gương mặt của cô tương đối giống với em gái thất lạc nhiều năm của thầy?

Nhìn mặt huấn luyện viên mắt to mày rậm, Thiển Thiển yên lặng đáng dấu X khả năng phía sau.

Cô cảm thấy anh trai của mình vẫn đẹp mắt hơn một chút ấy.

Từ hai giờ rưỡi đến năm giờ rưỡi chiều, nếu như dùng ba tiếng để chơi game, sẽ làm người ta cảm thấy vèo một cái đã trôi qua, nhưng nếu như dùng để huấn luyện quân sự.

Khẩu lệnh giải tán của huấn luyện viên vang lên, Giang Đường liền đặt mông ngồi trên đường chạy, kêu la: "Ai da, mình không xong rồi, mệt chết đi được, huấn luyện viên thật là hắc ám mà."

Hạ Văn cười hắc hắc một tiếng, tiến lên giúp Giang Đường hoạt động tay chân, nói: "Khòe chưa, cũng không mệt mỏi như cậu nói nha, cậu xem Thiển Thiển và Nhược Văn cũng không nhếch nhác như cậu."

"Mình thật tò mò, Thiển Thiển, cậu thật sự không có vấn đề gì sao? Mình thấy cậu thế nào lại còn có dáng vẻ rất dễ chịu?" Giang Đường kỳ quái hỏi.

"Dễ chịu ở đâu chứ? Chân của mình đau chết đi được?" Thiển Thiển vừa nhón chân lên uốn tới ẹo lui, vừa phản bác, "Mẹ mình còn đặc biệt lột hai miếng đệm giày ở giày trong cho mình, xem ra ngày mai phải thêm hai miếng nữa."

Nói thật, xế chiều hôm nay lúc huấn luyện quân sự mỗi khi cô cảm thấy mình sắp chống đỡ không nổi nữa, huấn luyện viên sẽ hô khẩu lệnh "Khởi động tại chỗ" hoặc là "Nữ sinh nghỉ ngơi".

"Lại thêm hai miếng? Giày của cậu nhét vừa không?" Hạ Văn không thể tin nói.

"Hắc hắc." Thiển Thiển cười cười, nói: "Lúc mẹ mình đăng ký số đo cho mình đã viết lớn hơn hai số."

"Cậu. Lợi hại lợi hại." Hạ Văn giờ ngón tay cái với cô.

"Được rồi, chúng ta ăn cơm trước đã." Tạm dùng khăn giấy ướt vệ sinh mình một chút, Lâm Nhựt Vân thông thả ung dung nói, "Sáu giờ rưỡi còn phải trở lại tập hợp đây."

"VẬY ĐI THÔI." Thiên Thiên một tay khoác Giang Đường một tay khoác Lâm Nhựt Vân, "Ăn cơm xong mình mời mấy cậu ăn kem."

"Cậu cậu cậu. Cậu có thể ăn kem sao?"

"Ăn ít một chút cũng sẽ không sao mà, làm sao cậu lại cầu nhàu hơn mẹ mình nữa."

"Mình. Mình có ý tốt quan tâm cậu vậy mà cậu lại ghét bỏ mình."

"Không phải ghét bỏ nha, đây là khích lệ. Nếu như mà mình nói 'Làm sao cậu còn cầu nhàu hơn anh mình' đó mới là ghét bỏ, bởi vì trong nhà mình người cầu nhàu nhất là anh mình."

"."

"Đúng rồi, anh mình dặn mình sau khi tan học đến chỗ pho tượng tìm anh ấy cùng đi ăn cơm, mấy cậu cũng đi cùng mình nha."

Vừa nghĩ tới có thể thấy thêm một học thân của Nhất Trung, cặp mắt của Hạ Văn và Lâm Nhựt Vân đồng loạt sáng lên: "Được."

Sự khác biệt của những trường cao trung trong thành phố A chính là, Nhất Trung không có quy định nghiêm ngặt, nói cách khác học sinh có thể tự do lựa chọn ăn cơm trong trường hay là về nhà ăn cơm. Tan lớp buổi trưa đến lên lớp xế chiều thì có khoảng hai tiếng rưỡi, nhưng tan lớp buổi chiều đến giờ tự học buổi tối chỉ có một tiếng, những bạn nhà xa lại không muốn vào phòng ăn của học sinh sẽ giải quyết vấn đề cơm nước ở tiệm cơm nhỏ ngoài trường. Chỉ là nhà Thiên Thiên cách trường rất gần, hoàn toàn có thể về nhà ăn cơm trưa cơm tối.

Nhưng tối nay anh trai có cuộc thi số học, phải đến phòng học trước thời gian quy định nên không có thời gian trở về ăn cơm, mà lúc mẹ đi làm, bình thường buổi tối không về dùng cơm, kỹ năng sống của Thiên Thiên rất thấp, cũng chỉ có thể đi theo anh trai ăn cơm ở bên ngoài.

Mấy cô gái một đường cười đùa đến gần pho tượng thì Nhạc Kỳ Sâm đã đứng ở đó chờ rồi.

Xa xa nhìn thấy anh, Thiên Thiên liền rút tay đặt ở trong tay Lâm Nhựt Vân ra, dùng sức vẫy tay với anh.

Thấy Thiên Thiên hình như chơi chung với bạn mới cũng không tệ, Nhạc Kỳ Sâm cười cười, tiến lên hai bước đón cô vào tay mình, hỏi "Như thế nào, huấn luyện quân sự mệt không? Mặt trời hôm nay quá gắt rồi."

Gắt đến nỗi anh vừa nghĩ tới em gái mình vẫn còn ở trong thao trường huấn luyện liền không nhịn được lo lắng cô bị phơi cháy.

"Có chút mệt." Thiên Thiên cười đến có chút ngây ngô với anh, "Chỉ là vẫn có thể chịu được."

"Ừ, không nên quá cố sức." Nhạc Kỳ Sâm nói xong, sờ sờ lên thái dương của Thiên Thiên, mới phát hiện tóc mai của cô đã ướt đầm rồi, liền nhướng mày, "Làm soa tóc lại ướt như vậy?"

"Toát mồ hôi dĩ nhiên tóc sẽ ướt." Thiên Thiên nói khẳng định.

"Cái mũ đâu? Lấy ra anh đội lên cho, như thế này nếu gió đêm thổi qua liền cảm lạnh thì phải làm sao bây giờ?"

"Dạ." Thiên Thiên ngoan ngoãn cúi đầu để Nhạc Kỳ Sâm đội nón cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Huấn luyện quân sự

Mang mũ lên còn chưa đủ, Nhạc Kỳ Sâm lại còn đánh giá Thiên Thiên từ trên xuống dưới một lần, thấy cô kín không kẽ hở, sắc mặt mới hòa hoãn, cười cười với Hạ Văn và Lâm Nhựt Vân đang tò mò trông to mắt mà nhìn hai anh em chăm sóc lẫn nhau, nói: "Để các em cười rồi, từ nhỏ thân thể Thiên Thiên không tốt, nên anh thường xuyên lo lắng hơi quá mức."

Hạ Văn và Lâm Nhựt Vân gật đầu một cái, cùng nói: "Em biết."

Nhạc Kỳ Sâm giơ tay lên nhìn đồng hồ, nói: "Thời gian không còn sớm, anh đưa các em đi ăn cơm trước, các em huấn luyện cả một buổi chiều chắc cũng đói bụng rồi. Thích ăn cái gì? Anh mời."

"À?" Hạ Văn ngây người, "Vậy không tốt lắm."

Cô cũng chỉ là theo dõi đây nhìn học thần một cái. Không nghĩ đến sẽ được mời dùng cơm.

"Không có gì phải ngại." Nhạc Kỳ Sâm cười rất ôn hòa, "Các em cùng lớp với Thiên Thiên, về sau em ấy cần phiên đến các em giúp đỡ rất nhiều, mỗi ngày anh mời các em ăn cơm cũng không quá."

Thiên Thiên bắt mắt nhìn ông tay áo của Nhạc Kỳ Sâm một cái: Này này, không nên nói cô thành một người phiền phức được không?

"Nhưng"

Câu nói của Lâm Nhượng Vân còn chưa nói hết, Nhạc Thiên Thiên liền giơ hai tay lên hoan hô nói: "Được, em thích anh mời khách nhất, em muốn ăn đồ ăn ngon."

"Ý của em là bình thường anh làm thức ăn cho em cũng không ngon?" Nhạc Kỳ Sâm nhún mày nói.

"Ai nha, không nên để ý loại chi tiết này. Đường Đường thích ăn bánh cá, Văn Văn cậu thì sao? Còn Nhượng Vân nữa? Mấy cậu không nói, đến lúc đó mình liền tự gọi món mình thích ăn đấy."

Ngay cả Hạ Văn và Lâm Nhượng Vân cũng biết rõ nàng là cô cố ý nói sang chuyện khác, lần này cũng sẽ không tiện nói từ chối nữa, cũng không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

Mất thấy bốn cô gái được một chàng trai dẫn vào một tiệm ăn Trung Quốc trang trí kiểu cách và hợp vệ sinh, Lục Diệp cúi đầu, đá văng cục đá bên chân.

Sau đó, giọng nói đúng là 'âm hồn bất tán' lại truyền đến: "Không cần nhìn nữa, người ta cũng đã chạy theo chàng trai khác, cậu nhìn nữa cũng nhìn không ra một đóa hoa, vẫn là đi ăn cơm với tôi đi."

Gân xanh trên trán Lục Diệp nổi lên, từ giữa hàm răng nặn ra một câu: "Lý-Nam-Dương, anh không nói chuyện, không ai nghĩ anh câm."

Ngày quân huấn cứ như vậy gian nan chịu đựng qua ba ngày, mệnh lệnh của huấn luyện viên cũng càng ngày càng biến thái, chỉ là một tư thế hành quân, lần đầu tiên 15 phút liền gấp bốn, biến thành vòn vện một tiếng đồng hồ.

Trải qua mấy ngày huấn luyện trước, Thiên Thiên rõ ràng cảm thấy sức chịu đựng của mình thay đổi tốt hơn một chút, dù sao buổi sáng đứng tư thế hành quân một tiếng cô cũng có thể cắn răng kiên trì được, điều này cũng làm cho cô có lòng tin với tình trạng cơ thể của mình hơn.

Mặt trời vẫn nóng như cũ, giống như hận không thể làm người ta bốc hơi, huấn luyện viên làm mọi tư thế hành quân, tay Thiên Thiên liền vội vàng dán chặt vào hai bên quần đứng ngay ngắn.

Thế đứng của cô cũng càng ngày càng tiêu chuẩn. Thiên Thiên có chút hả hê.

Vậy mà loại hài lòng này cũng không kéo dài quá lâu.

Vừa bắt đầu, Thiên Thiên chỉ cảm thấy hôm nay mình đổ mồ hôi dường như nhiều hơn mấy ngày trước, cũng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, nhưng nhìn xuống ánh nắng chiếu trên mặt đất, cô cũng không quá để ở trong lòng, trời nóng như vậy, không đổ mồ hôi không khát nước mới kỳ lạ hơn.

Cũng không lâu lắm, cảnh vật trước mắt cô thỉnh thoảng rõ ràng thỉnh thoảng mơ hồ, cô tưởng là mồ hôi chảy vào mắt, liền nháy mấy cái, nhưng tình trạng như thế chẳng những không giảm bớt, ngược lại càng nghiêm trọng, mà tay chân cũng cảm thấy vô lực, lúc này cô đã hiểu vì sao.

Thiên Thiên có "Kinh nghiệm phong phú" lập tức kịp nhận ra là mình bị cảm nắng, cô muốn giơ tay xin đi nghỉ ngơi, kết quả tay còn chưa giơ lên hai mắt liền tối sầm lại, cả người không được khống chế ngã ra phía sau.

Lục Diệp luôn chú ý Thiên Thiên từng giây từng phút dĩ nhiên là người đầu tiên phát hiện cô không bình thường. Lúc Thiên Thiên làm tư thế hành quân dáng vẻ rất nghiêm chỉnh, hai tay dán chặt hai bên người, khoe miệng mím chặt làm ra một bộ dáng thật đáng yêu, vẻ mặt nghiêm túc, mắt to ngập nước, nhìn ngang phía trước theo yêu cầu, chỉ có lúc không chịu nổi, mới có thể lạng lẹ đổi trọng tâm cơ thể hoặc là lau lau mồ hôi chảy tới bên quai hàm, việc làm này đối với Lục Diệp mà nói, là thứ tiêu khiển duy nhất trong lúc làm tư thế hành quân nhàm chán.

Cho nên khi nhìn thấy miệng Thiên Thiên vừa mấp máy, bày ra vẻ mặt rồi rầm còn đột nhiên trở nên tái nhợt khác thường, hoàn toàn không thấy gò má ửng đỏ nữa thì Lục Diệp liền ý thức được tình hình không đúng.

Trong lòng Lục Diệp "Lộp bộp" một tiếng, định xoay đầu tìm huấn luyện viên đang đi chuyển đến sau đội ngũ, kết quả đầu còn chưa xoay qua chỗ khác, liền thấy thân thể Thiên Thiên không bình thường. lắc lư hai cái, sau đó cả người liền ngã ra phía sau. Lục Diệp sớm đã có chuẩn bị bước một bước dài lên trước, trước khi tất cả mọi người phản ứng kịp đã đỡ được cô.

Thân thể Thiên Thiên mềm nhũn, thật mềm, tay chân bé nhỏ một chút hơi sức cũng không còn, nếu không phải Lục Diệp thường xuyên luyện tập, sớm bị cô ngã đè lên đất. Nhưng cho dù được Lục Diệp đỡ, cô cũng ngã trái ngã phải. Lục Diệp sợ cô đảo qua đảo lại như vậy sẽ bị trật chân, dứt khoát ngồi xuống. Thân thể bỗng cô lên.

Các học sinh bị tình huống này làm ngây ngẩn lúc này mới phản ứng được là có người ngã đi, rồi rít vây quanh ồn ào lộn xộn hỏi thể nào.

Lục Diệp không quan tâm đến nhóm người kia, chỉ nói với huấn luyện viên một câu "Bạn ấy bị cảm nắng rồi, em đưa bạn ấy đến phòng y tế." Liền lướt qua mọi người, bước chân vội vã rời khỏi bãi tập.

Bóng lưng bẽn lẽn cao lớn của Lục Diệp trong vòng mấy cái hít thở liền biến mất ở khúc quanh.

Giang Đường tròn tròn mắt nhìn về phía Lục Diệp biến mất, một câu 'Em cũng muốn đi' cấm ở trong cổ họng, không nói ra được cũng nuốt không trôi.

Lớp trưởng, tôi rõ ràng thấy cậu dùng tốc độ giống như bay để đi là có chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ đây chính là kỹ năng đặc biệt của học thần?

Hạ Văn thấy thế, vội kéo Giang Đường về hàng ngũ, vỗ vỗ đầu cô bày tỏ an ủi.

Lâm Nhượng Văn cũng nói: "Không nên quá lo lắng, chỉ là bị cảm nắng mà thôi, sẽ không có chuyện gì lớn."

Nhưng mà trong lòng lại có chút nghi ngờ: Rõ ràng chỗ đứng của Thiên Thiên là giữa hàng thứ ba, mà vị trí của Lục Diệp là đứng đầu hàng thứ tư, cậu ta làm sao đỡ được Thiên Thiên trước bạn nam đứng phía sau Thiên Thiên?

Bước chân của Lục Diệp như gió mà chạy tới phòng y tế, không cần hoài nghi, ngay từ lúc biết thân thể Thiên Thiên không được tốt, anh liền tìm đường ngắn nhất để đi đến phòng y tế.

Thực ban chính là một bác sĩ nam khoảng ba mươi tuổi, mang một cái kính không gọng, đang ngồi đọc sách trước bàn làm việc, thấy có người bị đưa tới cũng không gấp, trong lúc huấn luyện, mỗi ngày học sinh bởi vì bị cảm nắng mà đưa tới đây, không bảy tám người cũng sẽ có ba bốn người, ông chỉ chỉ giường bệnh phía sau rèm nói: "Đặt xuống đó đi."

Lục Diệp nghe vậy, cẩn thận từng li từng tí đặt Thiên Thiên lên giường bệnh.

Bác sĩ đi qua, đưa tay muốn cởi nút áo của Thiên Thiên.

Lục Diệp tay mát lạnh lẽ nắm được cổ tay của anh, lạnh lùng nhìn anh, giọng nói không quá hòa hảo: "Thầy muốn làm cái gì?"

"Muốn tôi làm gì?" Lực nắm của anh cũng không nhỏ, bác sĩ bị đau cũng có chút bốc hỏa, "Dĩ nhiên cảm nắng phải giảm nhiệt trước, em ấy mặc kín như vậy làm sao giảm nhiệt được?"

Khóe miệng Lục Diệp không dễ phát hiện mà rút rút, nhưng anh vẫn không buông tay ra. Đương nhiên anh biết cảm nắng phải giảm nhiệt trước, nhưng nghĩ đến đôi tay này, tay của người đàn ông muốn cởi áo của Thiên Thiên, anh cũng rất khó chịu.

Ánh mắt của bác sĩ liếc tới liếc lui giữa mặt Lục Diệp và Thiên Thiên, cũng đã hiểu đây là chuyện gì, ngay lúc đó vừa bực mình vừa buồn cười, bắt đầu đi nói: "Vậy cũng được, tôi không làm nữa, tôi đi lấy thuốc, cậu cởi áo giúp em ấy, như vậy được chưa?"

Lục Diệp lập tức buông lỏng tay ra.

Bác sĩ xoay người đi sang chỗ khác lấy thuốc, vẫn còn rất săn sóc kéo rèm.

Lục Diệp nhìn Thiên Thiên yếu ớt nằm trên giường bệnh, mỗi lần lấy hết dũng khí đưa tay ra, kết quả còn chưa đụng đến vạt áo của Thiên Thiên lại rút tay trở về, anh cảm thấy mình như vậy không tốt lắm, giống như lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nhưng nếu như anh không cởi, người đàn ông bên ngoài kia sẽ tới cởi, anh lại càng không nguyện ý nhìn thấy tình huống này. Lặp lại như thế mấy lần, anh căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay cũng hiện đầy mồ hôi.

Đứng tư thế hành quân một tiếng dưới mặt trời chói chang không làm anh đỡ mồ hôi, ôm một người hơn 40kg từ bãi tập vọt tới phòng y tế cũng không làm anh đỡ mồ hôi, nhưng chỉ một vấn đề cởi áo nhỏ nhoi như vậy, lại làm anh khẩn trương không biết làm sao, đầu đầy mồ hôi.

Trong chốc lát, bác sĩ ở ngoài gõ gõ vài cái, hỏi "Cậu làm xong chưa, xong rồi tôi liền muốn vào."

Lúc này Lục Diệp mới phục hồi tinh thần lại, căng thẳng trả lời một câu "Chưa, chờ một chút." Mới cẩn thận, nhắm mắt lại đưa tay về phía trước.

Sau đó liền chạm đến thân thể mềm mại của con gái.

Anh đỏ mặt cởi nút áo của Thiên, lại đỡ cô dậy tựa vào người mình, cởi quần áo quân sự ra.

Bởi vì mặc đồ quân sự rất nóng, bên trong Thiên Thiên chỉ mặc một chiếc áo lót, áo lót đen trắng đã bị mồ hôi thấm ướt không sai biệt lắm, Lục Diệp chỉ không cẩn thận liếc một cái, liền.

Mũi liền nóng lên, một giọt máu đỏ tươi chói mắt rơi lên áo trước ngực Thiên Thiên.

Lục Diệp cả kinh, phản ứng đầu tiên là rút khăn giấy trên bàn tới lau, kết quả.

Khi trong lúc vô tình tay đè lên, khi xúc cảm mềm mại từ đầu ngón tay truyền đến não.

Máu mũi càng thêm sôi trào mãnh liệt.

Bác sĩ vén rèm lên lúc đi vào nhìn thấy chính là một bộ cảnh tượng: Đồ quân sự của Thiển Thiển đã bị cởi ra rồi, nhưng có mền che trước ngực, Lục Diệp đứng ở bên cạnh, một tay dùng khăn giấy che mũi, trên mặt lộ ra đồ ửng mắt tự nhiên.

Nhìn máy điều hòa đang thổi vù vù một chút, lại nhìn vết máu trên tờ giấy kia một chút, bác sĩ rất mệt mỏi nói: "Hay là tôi cho cậu một viên thanh nhiệt trừ hỏa nhé."

Lục Diệp rầu rĩ đáp một tiếng.

Bác sĩ đưa lọ cồn và bông gòn cho Lục Diệp, trung cầu ý kiến của anh: "Thoa lên huyết thái dương và lòng bàn tay cho giảm nhiệt, tôi truyền dịch cho em ấy. Hay là truyền dịch cũng để cậu làm?"

Lục Diệp thật muốn, nhưng mà.

"Tôi sẽ không truyền dịch."

Lục Diệp nói xong, liền ném khăn giấy dính máu vào thùng rác, lấy bông gòn thấm cồn lau trán cho Thiển Thiển.

Thật may sẽ không làm. Bác sĩ nghĩ thầm, ngay cả truyền dịch cậu ta cũng biết, vậy ông còn đứng ở chỗ này làm gì?

Sau khi lau cồn và truyền dịch, cuối cùng hơi thở của Thiển Thiển không còn gấp rút nữa.

Bác sĩ dặn dò một câu: "Chỉ cần em ấy tỉnh sẽ không sao nữa, cậu có thể ở đây coi chừng em ấy, tôi đi viết giấy báo bệnh cho em ấy, thân thể của em ấy quá yếu, trời nóng như vậy vẫn là không nên tham gia huấn luyện nữa." Nói xong liền kéo rèm, trở lại chỗ ngồi tiếp tục xem sách.

Lục Diệp kéo một cái ghế ngồi ở trước giường bệnh coi chừng Thiển Thiển, nhìn thấy Thiển Thiển không còn khó chịu nữa, lại nhìn lên nhìn xuống ngực của cô, cuối cùng đồ mặt chuyển mất sang hướng khác, ánh mắt rơi vào cánh tay cô để bên người.

Tay của cô nhỏ nhỏ, da rất trắng, ngón tay vừa nhỏ vừa dài, móng tay cũng chăm sóc rất tỉ mỉ.

Quan trọng nhất là, tay của cô đang ở trước mắt anh.

Lục Diệp không tự chủ nuốt ngụm nước miếng.

Trải qua một trận đấu tranh kịch liệt trong lòng, cuối cùng Lục Diệp chậm rãi, chậm rãi đưa tay ra, cảm bàn tay mềm mại như không có xương vào trong lòng bàn tay.

Anh thở phào một hơi thật dài, máy điều hòa 24 độ trong phòng thổi không tan cảm giác nóng lúc này, trong nháy mắt như kỳ tích không còn sót lại chút gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Liên hoan

Lúc Nhạc Kỳ Sâm nhận được tin tức chạy tới, Thiển Thiển đã tỉnh rồi.

Anh vừa chạy vào cửa phòng y tế, liền thấy Lục Diệp mặc đồ quân sự. Anh nhìn chung quanh một chút, được rồi, không thấy bác sĩ không đáng tin cậy kia đâu.

Bởi vì trong lúc quân huấn nhiều người bị cảm nắng, và lại đa số là nữ sinh, Nhạc Kỳ Sâm cũng không tiện đến kéo rèm nhìn vào, không thể làm gì khác hơn là hỏi "Bạn học kia, cậu có nhìn thấy một nữ sinh không? Cao thế này, da rất trắng, mắt thật lớn, trên vành tai bên trái có một nốt ruồi nhỏ."

Nhạc Kỳ Sâm không biết Lục Diệp, nhưng Lục Diệp lại từng gặp Nhạc Kỳ Sâm.

Biết đây là anh của Thiển Thiển, Lục Diệp gật đầu một cái, nói: "Nhạc Thiển Thiển đang mặc quần áo ở bên trong."

Ngoài miệng nói như vậy, trong lòng thì nghĩ: Trên vành tai bên trái của Thiển Thiển có nốt ruồi nhỏ? Mỗi ngày mình đều nhìn cô chăm chăm thế nào cũng không phát hiện? Xem ra độ quan sát còn chưa đủ mạnh, phải không ngừng cố gắng.

Cũng không giấu lại bản thân mình mỗi ngày đều chăm chú nhìn chính là gò má phải của Thiển Thiển, có thể nhìn thấy nốt ruồi trên vành tai bên trái mới là chuyện lạ đấy.

Mặc quần áo?

Nhạc Kỳ Sâm bị một câu nói như vậy của Lục Diệp hù sợ.

Đến cùng là đã làm gì mới cần mặc quần áo?

Tại sao nam sinh này lại biết Thiển Thiển đang...ô...bên...trong...mặc...quần áo?

Khi Nhạc Kỳ Sâm chuẩn bị xắn tay áo tiến lên chất vấn, Thiển Thiển mặc quần áo xong vén rèm đi ra, vừa nói: "Cám ơn cậu đưa mình tới phòng y tế nha lớp trưởng, lại còn trông chừng mình, vất vả. Hả? Anh? Làm sao anh tới đây?"

"Anh đến bãi tập đưa nước cho em, Giang Đường nói lúc em đang đứng tư thế hành quân thì ngất xỉu được đưa đến phòng y tế." Nhạc Kỳ Sâm kéo tay Thiển Thiển, sờ trán của cô, nói, "Rõ ràng buổi trưa đã ăn cơm, như thế nào lại ngất xỉu? Có phải lại dùng thời gian ngủ trưa để xem tiểu thuyết phải không? Em còn như vậy anh sẽ tịch thu điện thoại di động của em."

"Không có. Cái này thật sự không có." Vừa nghe đến chuyện liên quan đến mạng của mình, Tốc độ phản ứng của Thiển Thiển cũng nhanh hơn rất nhiều, liền vội vàng lắc đầu nói: "Không liên quan đến chuyện tuốt huyết áp, chỉ cảm nắng một chút, thật đấy, bác sĩ đã nói như vậy, đúng không, lớp trưởng?"

Thấy bộ dạng Thiển Thiển giống như con mèo bị dẫm đuôi, lại quăng ánh mắt xin giúp đỡ về phía mình, Lục Diệp cảm thấy có chút buồn cười, ho nhẹ một tiếng để che giấu, nói: "Bác sĩ đã nói như vậy. Hơn nữa ông ấy đề nghị tốt nhất là Nhạc Thiển Thiển không nên tiếp tục tham gia quân huấn, cũng đã viết giấy báo bệnh xong rồi."

Thì ra là bị cảm nắng.

Mặc quần áo như vậy thì phải cởi ra, một trong các biện pháp khẩn cấp khi bị cảm nắng chính là giảm nhiệt, cởi quần áo cũng bao gồm ở trong đó.

Chỉ là, nhìn dáng người có lồi có lõm của em gái một chút, Nhạc Kỳ Sâm lo âu hỏi "Người cởi quần áo cho em là ai? Người đó không có nhân cơ hội chiếm tiện nghi của em chứ?"

Nghe được vấn đề này, mặt Lục Diệp lúng túng hơi đỏ lên, rất nhanh đã khôi phục lại bình thường. Nhưng Nhạc Kỳ Sâm và Nhạc Thiển Thiển cũng không chú ý đến chỗ của anh, cũng không nhận thấy được anh có chút khác thường.

"Cái này em không biết, em đã ngất đi, làm sao có thể biết là ai cởi quần áo cho em? Chỉ là trừ bác sĩ cũng không còn người khác." Thiển Thiển buồn rầu nói, đột nhiên nghĩ đến cái gì, trước mắt cô sáng lên, "Đúng rồi, chắc lớp trưởng biết, lúc em tỉnh bác sĩ nói lớp trưởng một mực coi chừng bên cạnh, hỏi cậu ấy là được."

Nói xong, Thiển Thiển liền quay mặt lại hỏi "Lớp trưởng, quần áo là do bác sĩ cởi giúp mình hả?"

Mặt Lục Diệp không đỏ hơi thở không gấp gặt đầu.

"Bác sĩ có nhân cơ hội chiếm tiện nghi của mình hay không?"

Lục Diệp tròn tròn mắt nói dối: "Không có."

"Được rồi, như vậy thì không có vấn đề gì nữa." Thiển Thiển cười nhẹ nhàng nói với Nhạc Kỳ Sâm.

Nhạc Kỳ Sâm "." Cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, là anh nghĩ sai sao?

Nhạc Kỳ Sâm không có nhiều thời gian, cho nên cũng không ngần ngại nữa, anh cầm giấy báo bệnh đặt ở trên bàn làm việc của bác sĩ, nói: "Đi thôi, tiện thể anh còn chút thời gian, đi tìm chủ nhiệm lớp của em một chút."

"Đi tìm chủ nhiệm lớp làm gì?" Thiển Thiển không hiểu.

"Đưa giấy báo bệnh cho cô ấy, sau đó em có thể không cần tham gia quân huấn."

"Nhưng em còn muốn tiếp tục quân huấn mà."

"Thiển Thiển." Nhạc Kỳ Sâm dừng bước lại, bắt đầu nhìn về phía cô, "Em quên những gì chúng ta đã nói lúc đầu rồi sao? Chỉ cần có bất kỳ chút không thoải mái nào, liền lập tức xin không tham gia quân huấn về nhà nghỉ ngơi. Em xem em cũng bị đưa đến phòng y tế rồi, không phải nên thực hiện ước định của chúng ta rồi sao?"

"Thế nhưng chỉ là ngoài ý muốn." Thiển Thiển nói làm bầm.

"Hàng năm em xảy ra bao nhiêu lần ngoài ý muốn anh cũng không đếm hết."

Thiển Thiển bĩu môi, không nói gì thêm.

"Không tham gia quân huấn không có nghĩa là phải rút khỏi quân huấn." Lục Diệp đi ở một bên vẫn luôn trầm mặc đột nhiên lên tiếng, "Cậu vẫn tới trường xếp hàng, điểm số như cũ lúc cả lớp huấn luyện cậu đến một bóng mắt nghỉ ngơi."

"Các bạn đều huấn luyện, chỉ có một mình mình là nghỉ ngơi?" Thiển Thiển bắt mắt bấu môi, "Cái này và rút khỏi quân huấn có khác nhau sao?"

"Có chứ." Thấy cô mất hứng, Lục Diệp lại giải thích cặn kẽ cho cô, "Buổi sáng trời tương đối mát mẻ, cậu có thể tham gia huấn luyện một chút, coi như rèn luyện thân thể. Buổi chiều mặt trời rất gắt, cậu liền đi nghỉ ngơi, nếu như cậu không muốn người khác nói cậu lười biếng, cậu có thể ở bên cạnh động viên cho các bạn cố gắng lên. Buổi tối lại tiếp tục tham dự hoạt động trong lớp."

Anh đưa ra cái phương án này cũng xem như hợp lý, huống chi anh trai lại không thể thời thời khắc khắc nhìn chăm chăm cô ở bãi tập, cô có muốn quân huấn hay không còn không phải là tự mình định đoạt sao?

Thiển Thiển nghe xong, liền giương mắt nhìn Nhạc Kỳ Sâm

Nhạc Kỳ Sâm suy nghĩ một hồi, trên thực tế là không chịu nổi ánh mắt tội nghiệp giống như động vật nhỏ của em gái, không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp nói: "Vậy cứ như vậy đi. Chỉ là Thiển Thiển, em phải đồng ý với anh, không cho phép bởi vì anh không thể nào tùy thời nhìn em, em vẫn huấn luyện. Nếu lúc mặt trời gắt anh tới thấy vẫn còn đang huấn luyện, vậy nhất định em phải lập tức về nhà."

Kế hoạch nhỏ bị phá hỏng, Thiển Thiển không tình nguyện nói: "Vậy cũng được."

Nhân phẩm của Thiển Thiển cũng không tệ, chỉ cần đã đáp ứng chuyện gì liền tuyệt đối không nuốt lời.

Nhưng nhìn bộ dạng giận dữ của Thiển Thiển, Nhạc Kỳ Sâm vẫn cảm thấy không an toàn, quay đầu hỏi Lục Diệp: "Vị bạn học này tên là gì?"

"Lục Diệp."

Cái tên này có chút quen tai. Nhạc Kỳ Sâm trầm nghĩ.

"Là lớp trưởng của lớp Thiển Thiển sao?"

"Lớp trưởng thay lớp trong lúc quân huấn."

"Vậy liền phiền cậu, mặt trời vừa lên liền nhắc nhở huấn luyện viên cho Thiển Thiển ra ngoài, tôi thấy bộ dạng này của em ấy cũng không giống là biết ngoan ngoãn nghe lời."

Thiển Thiển nghe vậy, méo miệng cau mày làm mặt quỷ với Nhạc Kỳ Sâm.

Anh vợ tương lai giao phó chính là xác nhận năng lực của anh.

Lục Diệp hơi kích động, nhìn cặp mắt long lanh của Thiển Thiển, vênh môi cười một tiếng: "Được."

Dặn dò vài câu, Nhạc Kỳ Sâm còn muốn đưa Thiển Thiển đến bãi tập, nhưng thời gian không đủ, nghĩ đến lớp trưởng trong lớp của Thiển Thiển coi như có thể tin, anh cũng không có quá lo lắng, vỗ vỗ đầu Thiển Thiển, lại dặn dò mấy câu, mới đi khỏi.

Đi ra ngoài chưa được mấy bước, Nhạc Kỳ Sâm liền nhớ lại mình đã nghe qua cái tên Lục Diệp này ở đâu.

Từ khi anh lên khối 2, các thầy giáo liền rất thích giắt một câu nói trên cửa miệng.

‘Nhất Trung có Nhạc Kỳ Sâm và Lục Diệp, đáng tiếc một người khối 2 một người khối 1, nếu không, thật đúng là muốn biết rốt cuộc hai người bọn họ ai lợi hại hơn.’

Nhạc Kỳ Sâm quay đầu lại liếc mắt nhìn, sau khi bọn họ tách ra, Thiển Thiển và Lục Diệp đã gần rất nhiều, vóc dáng 1m60 của cô vẫn chưa tới bả vai của Lục Diệp, cô đang ngẩng đầu nói gì đó với Lục Diệp, mà Lục Diệp lại cúi đầu nghe, vẻ mặt nghiêm túc giống như Thiển Thiển đang chia sẻ một bí mật trọng đại của quốc gia với cậu ta.

Mặc dù hai người thường được nhắc tới cùng nhau, nhưng trên thực tế Nhạc Kỳ Sâm chưa bao giờ nghĩ tới sẽ phải chủ động đi tìm hiểu một người đang được so sánh ngang hàng với mình, chỉ là thỉnh thoảng nghe vài lời đồn nói tính tình của Lục Diệp không tốt, không dễ gần gũi như vậy.

Mỗi lần nghe các lời đồn đãi, Nhạc Kỳ Sâm cũng chỉ cười một tiếng cho qua, mỗi người đều có cá tính của mình, có người khảng khái thì nhất định sẽ có người keo kiệt, có người nhiệt tình thì nhất định sẽ có người lạnh nhạt, nếu nói "Học thần" đều là do người khác gán mác, không có nghĩa bọn họ thật sự là thần, Nhạc Kỳ Sâm anh cũng là người có kiêu ngạo, chỉ là trước mắt vẫn chưa có người nào chạm vào giới hạn của anh.

Nhưng mà bây giờ xem ra, cũng phải nói một câu ‘Không phải lời đồn đãi nào cũng có thể tin hết’, chàng trai này không phải rất nhiệt tình sao, trước tiên không chỉ đưa Thiển Thiển đến phòng y tế, lại còn trông đến khi em ấy tỉnh lại.

Sau khi trở lại đội nhóm, trước tiên Thiển Thiển nhận được lời hỏi thăm từ mọi người, Giang Đường bắt lấy cánh tay của cô, khẩn trương nhìn từ trên xuống dưới: "Thiển Thiển cậu vẫn khỏe chứ? Tại sao lại đột nhiên ngắt hả? Cho nên vừa bắt đầu liền bảo cậu không cần tới quân huấn, làm sao quân huấn sẽ chơi vui như trong tưởng tượng của cậu chứ."

Thiên Thiên sờ sờ tóc ngắn ngang trán của cô, an ủi: "Yên tâm yên tâm, không phải mình đang khỏe mạnh đứng ở chỗ này rồi sao? Chỉ bị cảm nắng một chút, không phải vấn đề gì lớn."

"Cậu chính là không biết..." Hạ Văn xen vào nói, "Lúc nhìn Lục Diệp ôm cậu đi, hốc mắt của Giang Đường cũng đỏ lên, đồ một lúc lâu mới nín. Huấn luyện viên cũng không cho phép chúng ta đi thăm cậu, nói sẽ phiền cậu nghỉ ngơi."

Nhưng thật ra là huấn luyện viên lo lắng mọi người sẽ phá hư cơ hội khó có được của Lục Diệp ở cùng người yêu.

Huấn luyện viên nghe bọn họ nói xong. Sau đó anh đi tới chỗ Lục Diệp đứng bên cạnh, từ đầu đến cuối không rời Thiên Thiên quá ba bước, như tên trộm hỏi: "Như thế nào, làm được việc không?"

Giờ trò lưu manh như vậy còn mở miệng hỏi được sao?

Lục Diệp mới lười quan tâm đến người không có học thức này, anh nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhìn đôi tay mình, lòng bàn tay hình như còn lưu lại cảm giác lạnh lạnh từ tay Thiên Thiên.

Màn đêm buông xuống, đèn sáng bốn phía bãi tập, học sinh mới của năm thứ nhất cấp 3 mỗi lớp ngồi thành vòng ở trên bãi cỏ. Vừa mới bắt đầu bởi vì tất cả mọi người không quen biết nhau, không có mấy người tình nguyện đứng lên biểu diễn hoạt động, cho nên hoạt động ban đêm cũng chỉ là huấn luyện viên dạy hát quân ca mà thôi. Nhưng tuổi trẻ tình hữu nghị nói đến là đến, thời gian hai ngày liền đủ để bọn họ hoà mình vào nhau, cũng có người càng ngày càng không cẩn thận liên lộ ra "Nguyên hình" trong lúc chơi đùa.

Dạy hát quân ca hơn nửa giờ, một vài học sinh có tính cách linh hoạt liền không chịu được, hét lên: "Mỗi ngày đều hát quân ca, thật không thú vị, thêm chút mới lạ đi."

Huấn luyện viên nghe vậy, thu điện thoại dùng để nhìn lời bài hát lại, cười hỏi "Thế nào, em có trò gì mới lạ sao?"

"Đến tiết mục biểu diễn cá nhân đi, xem bên kia thật náo nhiệt." Nam sinh kia chỉ chỉ vòng tròn lớp bên cạnh, bên trong có một nữ sinh mặc đồ quân sự đang nắm ngón tay nhảy vũ điệu chim công.

"Được đấy." Một nam sinh khác tiếp lời.

"Chơi thì chơi." Nam sinh kia lập tức đứng dậy nói ra, "Nhưng mà sau khi mình biểu diễn các cậu cũng phải biểu diễn."

Nói xong cậu ta liền cùng hai người bạn khác bình thường hay chơi với cậu ấy, ba người cùng đi đến giữa vòng tròn, nam sinh đại diện rất mạnh dạng mà rống lên một giọng nói địa phương: "Bây giờ chúng tôi muốn biểu diễn múa cho mọi người xem, chính là điệu nhảy kẻ quê mùa trong vùng quê của chúng ta."

Cậu ta vừa nói xong mọi người liền cười, ở Nhất Trung đa số đều là người thành phố A, cậu ta cố ý dùng chất giọng vùng quê, cũng gọi thành phố A là "Vùng quê của chúng ta", có thể dễ dàng đứng lên biểu diễn cũng là người hoạt bát.

Cậu ta lấy điện thoại di động trong túi ra, quét vài cái lên màn hình, trong điện thoại di động liền vang lên giai điệu 'Mua bán tình yêu', sau đó ba người bắt đầu nhảy.

Cũng không biết có phải đã chuẩn bị từ sớm hay không, ở điểm cao trào của ca khúc, ba người đồng loạt rút ra hai cái khăn màu đỏ sậm trong túi quần.

Thiên Thiên tựa lên người Giang Đường, cười đến muốn đau cả bụng.

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Liên hoan

Sau khi diễn xuất kết thúc, nam sinh dẫn đầu phát phát khăn lụa trong tay, nói: "Được rồi, chúng tôi đã diễn xong rồi, các bạn cũng nên biểu diễn."

Tiếng cười của mọi người liền ngừng lại, cậu đẩy tôi tôi đẩy cậu, ai cũng ngại ngại không muốn chủ động biểu diễn.

"Ai nha, tôi nói các cậu này, thế nào lại mắc cỡ ngại ngại như vậy, một chút cũng không mạnh dạng." Cậu nam sinh rất không vui nói, cậu cũng đã hy sinh lớn như vậy, tạo không khí cho lớp, làm sao một chút hiệu quả cũng không có chứ?

"Như vậy đi, tôi cho các cậu một biện pháp." Nam sinh nói xong, liền buộc nút chiếc khăn lụa trong tay, ném cho một bạn kế bên, nói, "Chúng ta đánh trống truyền hoa, khi tiếng trống dừng lại hoa ở trong tay ai người đó liền lên biểu diễn, như vậy được không? Đẩy qua đẩy lại tôi liền không chơi với các cậu nữa đấy. Cũng không có ý kiến gì phải không? Không có ý kiến tôi liền bắt đầu đánh trống. Nhìn tôi làm gì, tôi đã biểu diễn rồi. Chuẩn bị, bắt

đầu."

Tiếng nói của cậu ta vừa dứt, tiếng trống liền vang lên, học sinh đang cầm hoa giống như bị phông tay ném đồ vật cho những người bên cạnh.

Mỗi người bọn họ đều phản ứng rất nhanh, tựa như tay cũng chưa đụng được liền ném cho những người bên cạnh, chỉ có Thiên Thiên mặc kệ làm cái gì cũng đều chậm chạp, không chỉ một tay chụp hoa, còn dừng lại suy nghĩ xem nên ném qua bên trái hay là ném qua bên phải.

Tiếng trống nói dừng liền dừng.

Lúc bị các bạn học sinh vây vào trong giữa vòng, mặt Thiên Thiên vẫn còn mờ mịt.

"Chúc mừng bạn học này đã trở thành người thứ nhất trong danh sách hôm nay." Cậu nam sinh kia cũng không biết ở đâu tìm được một quyển vở cuốn thành loa, khoa trương nói: "Bạn học này chuẩn bị mang đèn cho mọi người tiết mục gì đây?"

"Tiết mục? Tiết mục gì?" Thiên Thiên mê mang hỏi ngược lại, "Là chỉ cần múa giống như các cậu mới vừa rồi sao?"

"Không nhất định phải múa, cậu cũng có thể biểu diễn sở trường khác."

"Sở trường" Thiên Thiên suy nghĩ một chút, chần chờ nói, "Nhưng mình không có sở trường."

Cuộc sống mười lăm năm của cô, một phần ba là ở nhà, một phần ba là ở trường học, còn một phần ba là ở bệnh viện, thật sự chưa bao giờ học qua loại năng khiếu nào.

"Thân thể Thiên Thiên không tốt, trước kia hoạt động gì cũng không tham gia, xé chiều hôm nay còn bị cảm nắng té xỉu." Không nhìn nổi, Giang Đường chen miệng nói, "Cậu đừng làm khó bạn ấy quá."

Thiên Thiên lập tức ném ánh mắt cảm kích với Giang Đường.

"Nếu không thì cậu hát một khúc đi." Chồng lại cặp mắt sưng mù của Thiên Thiên, cậu bạn học kia cũng cảm thấy hơi ngại, gãi gãi đầu nói, "Tùy tiện hát cái gì cũng được, cho dù là nhạc thiếu nhi mình cũng sẽ cho qua, được không? Dù sao cậu cũng là người thứ nhất bắt được hoa, nếu bây giờ tùy tiện bỏ qua cậu, trò chơi này cũng chơi không được nữa."

"Nhưng. . . ." Về mặt của Thiên Thiên đột nhiên có chút xấu hổ, cô dừng một chút, mới lên tiếng, "Khi học năm nhất tiểu học có một lần thầy gọi mình đứng lên hát sau đó."

"Sau đó cả lớp đều bị mình làm sợ mà khóc." Thiên Thiên khô khan nói, "Từ đó về sau không có ai dám gọi mình hát."

Nam sinh chủ trì: "."

Quần chúng vây xem: "."

Nam sinh kia cũng sắp khóc, cậu là vì muốn tranh cử chức ủy viên tuyên truyền cho khóa sau mới cố ý ra nhảy để mọi người làm quen, nào nghĩ tới vừa đi lên lại đụng phải vấn đề "Đau đầu", bảo cậu làm sao không cảm thấy bị thương chứ?

Thấy vẻ mặt cậu nam sinh khổ sở cũng không nói được lời nào, Thiên Thiên cũng luống cuống, vội nói: "Mình...Mình có thể biểu diễn một chút. Nhưng, nhưng các bạn không được chê mình."

Nghe Thiên Thiên nói như vậy, nam sinh cảm động đến rơi nước mắt gật đầu nói: "Được, được, được, bảo đảm không chê cậu."

Chỉ cần cậu chịu biểu diễn, cho dù là bắt chước mèo kêu meo meo hai tiếng cậu cũng chịu.

Thiên Thiên cúi đầu, chuẩn bị một hồi, mới nâng hai tay lên đặt ở bên đầu, sau đó ngẩng đầu lên, mơ hồ không rõ nói một câu: "Bên trong có mấy con thỏ."

Nhất thời một vòng tròn học sinh cũng không phản ứng kịp cô đang làm gì.

Chỉ chốc lát sau, Lục Diệp mới chịu không nổi cười khê ra tiếng.

Đèn trên không chiếu rọi xuống, đôi tay Thiên Thiên làm thành hình chữ V để bên đầu, tóc mai đắp lên lông mày, một đôi mắt vừa lớn vừa tròn, lóe ra tinh thần thấp thỏm, mũi nhỏ nhú thành một đoàn, miệng toét ra chỉ lộ ra hai cái răng cửa, hai má có chút mập mạp vì động tác phồng lên.

Đừng nói nữa, đúng là cực kỳ giống một con thỏ.

Một tiếng cười khê này của anh giống như một kíp nổ, làm cả lớp cười ầm.

Mặt Thiên Thiên ở giữa tiếng cười vang từng chút từng chút đỏ lên, cô không hiểu những tiếng cười này là có ý gì, tay đặt bên đầu cũng không biết là nên tiếp tục giờ hay phải lấy xuống.

Nhìn cô hình như lại không rõ tình huống cho lắm, Lục Diệp vội nhin cười nói: "Thật đáng yêu. Đã có thể rồi, cậu mau trở lại thôi."

Nếu trường lớp cũng đã nói có thể thì không thành vấn đề rồi.

Thiên Thiên vui mừng trở lại vị trí của mình, vẫn không quên nói cảm ơn với Lục Diệp.

Người "Trúng thưởng" thứ hai là Lục Diệp, nói xác thực, sau khi khăn tơ hồng ném tới trong tay anh, anh liền giữ trong tay không tiếp tục truyền đi, đợi một chút tiếng trống liền dừng lại.

Bởi vì khi Lục Diệp mặt lạnh làm cho người ta cảm thấy một loại cảm giác xơ xác tiêu điều, cho nên biểu hiện của nam sinh ở trước mặt anh quy củ hơn rất nhiều, cũng chỉ khách khí hỏi anh một câu muốn biểu diễn cái gì, Lục Diệp cũng không kéo dài, từ thể đứng coi như buông lỏng của anh cũng có thể nhìn ra tới nay tâm tình của anh không tệ, anh rảnh rang nói: "Hôm nay mình sẽ biểu diễn cho các cậu xem một chút tuyệt kỹ của mình."

"Hả? Là tuyệt kỹ gì vậy?" Nam sinh cảm thấy hứng thú nói.

Lục Diệp cũng không trả lời, đứng tại chỗ hít vào một hơi thật dài, đột nhiên há mồm phát ra một tiếng cực kỳ sinh động giống như thật - tiếng sói tru.

Âm thanh kia hùng hồn dai dẳng, hoàn toàn khác với giọng nói thanh thanh lãnh lãnh lúc bình thường, giống như mắt thường có thể thấy được sóng âm truyền đi bốn phía tám phương, mới vừa rồi còn bãi tập rất náo nhiệt nhất thời trở nên yên lặng như tờ.

Huấn luyện viên nhìn bọn thanh niên hồn phách bị chấn động, cười hắc hắc thâm nghĩ: "Lục Diệp này thật đúng là xuất ra tuyệt kỹ của cậu ta nửa a."

Quả nhiên là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, vì dụ dỗ cô gái kia vui vẻ, cái gì cũng không trông nom không để ý. Nhớ ngày đó lần đầu tiên anh từ chỗ mẹ của Lục Diệp nghe nói Lục Diệp biết tuyệt kỹ này, đeo bám dai dẳng tròn một kỳ nghỉ hè Lục Diệp cũng không lộ cho anh được thêm kiến thức, không ngờ bây giờ vì một cô gái nhỏ mà làm như vậy, thật là trọng sắc khinh bạn, trọng sắc khinh bạn mà.

Thật lâu, bọn học sinh ngồi dưới đất mới lần lượt từ trong cổ họng của Lục Diệp hồi phục tinh thần, nói đến tài nghệ biểu diễn, mọi người sẽ nghĩ tới chính là cảm kỳ thư họa ca hát khiêu vũ, tiết mục này của Lục Diệp thật là ngoài dự đoán của mọi người, làm người ta không phục cũng không được.

Lục Diệp đang ở giữa một màn tiếng vỗ tay như sấm, trước khi kết thúc anh cố ý liếc mắt nhìn về phía Thiên Thiên - cô gái nhỏ ngây ngô đang liếc mắt vỗ tay, đôi mắt sáng lấp lánh giống như chứa cả một bầu trời đầy sao.

Lục Diệp hài lòng thu hồi ánh mắt, trong lòng ngọt ngào hơn so với ăn một viên kẹo.

Vỗ tay cũng có chút đau đớn, Thiên Thiên mới ngừng lại, nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ, cố ý quay đầu tán dương: "Lớp trưởng thật lợi hại nha."

Gương mặt trong treo lạnh lùng của Lục Diệp lộ ra mấy phần ý cười, nói: "Cám ơn."

Mà lúc này, Giang Đường tỉnh táo lại kéo Hạ Văn và Lâm Nhượng Văn, hạ thấp giọng hỏi: "Các cậu nói xem Thiên Thiên chân trước mới vừa biểu diễn thô, chân sau Lục Diệp liền cùng đi lên biểu diễn sói, đây tốt cùng là có ý gì?"

Hạ Văn sờ cằm suy nghĩ một chút, nói: "Sẽ không phải trước kia Thiên Thiên biết Lục Diệp chứ, hai người bọn họ mới vừa rồi là cố ý?"

"Cái này không thể, mình chưa từng nghe Thiên Thiên nói cô ấy quen Lục Diệp." Giang Đường nói.

"Đó cũng chỉ là cậu chưa nghe nói mà thôi. Mình không cảm thấy Thiên Thiên là một người sẽ chủ động nói loại chuyện như vậy khắp nơi, cho nên. . . . Chúng ta hỏi xem sao?" Hạ Văn đề nghị.

"Vậy cũng được."

Giang Đường nói xong, liền kéo Thiên Thiên đang nói chuyện phiếm với Lục Diệp trở lại, hỏi: "Thiên Thiên cậu. . . . Trước kia cậu có quen biết với Lục Diệp không? Mình là nói lúc trước khi khai giảng khóa học đấy."

Thiên Thiên bị hỏi đến sững sốt một chút, lắc đầu nói: "Không biết. Thế nào?"

Thế nào? Cô cũng muốn biết thế nào nha. Giang Đường rồi rầm thâm nghĩ, nếu trước kia Thiên Thiên không biết Lục Diệp, vậy cái loại cảm giác vi diệu giữa hai người bọn họ đến cùng là có chuyện gì xảy ra?

Thời khắc mấu chốt vẫn là Lâm Nhượng Văn xuất chiêu, cô lôi kéo Thiên Thiên, nói: "Thiên Thiên à, mình cảm thấy. . . . Lục Diệp cậu ta thích cậu."

Thiên Thiên à, mình cảm thấy. . . . Lục Diệp cậu ta thích cậu.

Trong chớp mắt đầu óc Thiên Thiên lâm vào trạng thái đơ, đợi sau khi cô hiểu từng chữ từng chữ trong lời nói của Lâm Nhượng Văn nói những lời này là ý gì, lúc này lắc đầu giống như trống lắc: "Cái này không thể nào. Nếu không phải do anh mình từng nói với mình vài lần thì ngay cả có người này mình cũng không biết. Trước kia cũng chưa từng gặp mặt qua."

Lời vừa ra khỏi miệng Lâm Nhượng Văn liền hối hận: 'Chuyện như vậy, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy không có khả năng rồi. Trừ danh hiệu học thần ở bên ngoài, lúc Lục Diệp ở ở trung còn nổi danh lạnh lùng, ở tuổi mới biết yêu, ba năm trôi qua nữ sinh thổ lộ với Lục Diệp đếm không hết, chưa bao giờ

thấy cậu ta quan tâm tới, mà đối với nữ sinh đưa cho cậu ta thư tình, cậu ta cũng chỉ cho người ta hai sự lựa chọn "Vứt bỏ hay là lấy lại, tự chọn đi."

Trong đó không thiếu các cô gái xinh đẹp hơn Thiên Thiên, nhưng toàn bộ đều bị vui đập thê thảm

Lục Diệp quá độc ác.

Tính tình cậu ta như vậy, cũng sẽ không có chuyện lãng mạn vừa gặp đã yêu đâu.

Lâm Nhược Vân nhớ lại, sau đó lắc đầu, hình như là muốn phui bay những chuyện không thiết thực này trở về trong hệ ngân hà.

Nhìn Thiên Thiên nói chuyện với các bạn, Lục Diệp nheo mắt lại.

Rốt cuộc là sói yêu thỏ?

Hay là sói ăn hết thỏ?

Các cậu cho rằng ý nào mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Liên hoan

Hội diễn tuyên bố kết thúc, thời gian quân huấn cũng kết thúc.

Hôm hội diễn là thứ sáu, là một trong những trường đứng đầu thành phố A, ban giám hiệu nhà trường rất hào phóng, cho tất cả học sinh tham gia quân huấn nghỉ, thứ hai mới bắt đầu đi học chính thức.

Nghe được tin tức này, toàn bộ học sinh đều rạo rức, có người nói hai ngày này phải đi về ngủ đến quên trời quên đất, cũng có người nói muốn đi dạo phố ăn bữa ngon, chơi trò chơi buông lỏng mình một chút, đang lúc ồn ào cũng không biết là ai đột nhiên đề nghị nói: "Nếu tất cả mọi người muốn ăn ngon, không bằng chúng ta tụ tập đi ăn thôi."

Trong chớp mắt phòng học an tĩnh lại, lập tức có người lên tiếng phụ họa.

Sau khi hơn nửa lớp đồng ý, vị bạn học kia đề nghị: "Nếu tất cả mọi người cảm thấy ý kiến này không tệ, vậy không bằng Trường lớp tổ chức nhé?"

Bạn học kia vừa nói vừa xoay người lại nhìn Lục Diệp.

Đang có chút hăng hái đùa giỡn với sợi tóc của Thiên Thiên đang trải trên bàn của mình, Lục Diệp hoàn toàn không chú ý đến câu hỏi này.

Không nghe thấy Lục Diệp lên tiếng, Thiên Thiên nghi ngờ quay đầu lại, lúc quay đầu lại cô cảm giác da đầu mình căng ra, ngay sau đó lại nói lỏng, chờ sau khi đầu quay lại, đầu tiên là cô nhìn khoảng cách giữa thành ghế của mình và bàn của Lục Diệp, lại nhìn chiếc đỉnh ốc trên chỗ tựa lưng mà sau khi trở lại phòng học trước tiên cô đã dùng giấy dán hình vuông dán lại, vuốt vuốt tóc, không hiểu thế nào: Rõ ràng đã kẹp hết tóc lại rồi. Vậy vừa nãy bị kẹp ở đâu?

Nhìn ra thắc mắc của Thiên Thiên, tên đầu sỏ gây ra từ từ, từ từ thu tay về.

Thiên Thiên rất nhanh liền quên loại chuyện nhỏ không quan trọng này đi, ánh mắt của cô dịu dàng giống như động vật nhỏ không có bất kỳ tính công kích nào, nhìn Lục Diệp nói: "Trường lớp, có người hỏi cậu kìa."

Lục Diệp rất thích ánh mắt đó của cô, người nhìn thấy không kiềm chế được mà mềm lòng, anh trầm ổn hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Không rõ lắm, hình như đang nói liên hoan gì đó." Thiên Thiên lắc đầu một cái, vừa nãy cô đang chơi điện thoại di động, cũng vì mới vừa rồi bạn học kia kêu lên, mới dời đi sự chú ý của cô. Giang Đường đang nằm sấp ngủ trên bàn, cô không hề biết những người này mới vừa nói cái gì.

"Uhm, mình biết rồi." Anh gật đầu một cái, lại hỏi, "Cậu muốn đi không?"

"Cái gì?" Thiên Thiên mờ mịt.

"Liên hoan."

"Cũng được đấy, trước kia khi học ở sơ trung cả lớp thường tổ chức liên hoan, nhưng mình cũng không đi được mấy lần." Thiên Thiên gãi gãi đầu

nói, "Nhưng buổi trưa hôm nay không được rồi? Chắc bây giờ ở nhà mẹ mình cũng đã làm cơm xong rồi."

"Buổi trưa không được, vậy thì buổi tối." Lục Diệp hỏi, "Buổi tối có thể tới không?"

"Buổi tối cũng được." Thiển Thiển gật đầu một cái.

"Được."

Lục Diệp nói xong đứng lên đi lên phía trước, đi tới bục giảng thì dừng lại, anh gõ gõ bàn, trấn áp cả phòng đang ồn ào, lời ít mà ý nhiều nói: "Liên hoan đúng không? Mình biết rồi. Các cậu quyết định ăn gì đi, mình đi đặc chỗ."

Lời của anh vẫn luôn không nhiều lắm, trải qua tiếp xúc trong thời gian quân huấn, mọi người cũng đều hiểu tính tình của anh là như vậy, mà không phải như lời đồn đãi là cố ý làm ra vẻ, cho nên cũng không còn ai cảm thấy phản ứng của anh lạnh nhạt, cũng nhiệt liệt thảo luận.

Cuối cùng mọi người đồng nhất là quán chợ đêm.

Quán ở chợ đêm là nơi được các học sinh tương đối thích, phù hợp khẩu vị của thanh niên bây giờ, trên căn bản mỗi một học sinh đều đến, cũng rất có không khí, đặc biệt thích hợp cho nhiều người tụ tập đi ăn.

"Quán chợ đêm?" Lục Diệp nhú nhú mày, nhìn về phía cô gái từ sau khi mình bước lên đây cũng không biết bị thứ gì ngoài cửa sổ hấp dẫn lực chú ý, hỏi, "Bạn Nhạc Thiển Thiển, cậu có thể ăn ở quán chợ đêm không?"

Mặc dù Lục Diệp cho là mỗi người có thể lớn lên ở Trung Quốc hẳn đã có một cái dạ dày ăn quen thức ăn nhiều dầu, đồ ăn không tốt cho sức khỏe, đã nung đúc đến trình độ 'Bách độc bất xâm'. Nhưng Thiển Thiển không giống như vậy, thân thể Thiển Thiển rất yếu, sức miễn dịch cũng tương đối thấp, mà mọi người đều biết mặc dù quán ở chợ đêm đông khách, nhưng cũng biết rõ đồ vật bên trong không sạch sẽ, cho nên anh lo lắng Thiển Thiển không thể ăn, hoặc ăn vào sẽ bị tiêu chảy.

Vốn eo đã mảnh như vậy, dạ dày lại đau vài ngày, đoán chừng sẽ bệnh nặng mất.

Bất ngờ bị gọi tên Thiển Thiển quay đầu lại, thấy ánh mắt của tất cả mọi người trong lớp đều đang nhìn mình, cô sững sốt một chút, hỏi "Cái gì?"

"Các bạn ấy quyết định đi ăn ở quán chợ đêm..." Chồng lại ánh mắt viết đầy ý ham học hỏi của cô, giọng nói của Lục Diệp lại không thể tự chủ được mềm nhũn mấy phần, "Lo lắng thân thể cậu không tốt không thể ăn được."

"À." Thiển Thiển hiểu, hết sức cảm động cười cười với mọi người nói: "Mình có thể ăn, trong lúc nghỉ hè vẫn thường đi ăn với Đường Đường. Chẳng qua mình không ăn được cay, lúc trước đi ăn đã ăn hết một nồi lẩu đấy."

"Vậy thì mình sẽ gọi thêm một nồi lẩu uyên ương." Lục Diệp ghi nhớ một điểm này.

Anh cố ý hỏi thăm Thiển Thiển có thể ăn được ở khu chợ đêm hay không, hành động này dĩ nhiên lại làm cho một vài người có lòng hoài nghi, nhưng bởi vì biểu hiện của anh quá mức nghiêm túc, giống như bất kỳ một trưởng lớp nào cũng sẽ chú ý chăm sóc cho các bạn đặc biệt trong lớp, cho nên chút hoài nghi này rất nhanh liền tan thành mây khói.

Sau khi chọn thêm mấy điểm quan trọng, Lục Diệp xé một tờ giấy trong tập đưa cho bạn học sinh ngồi đầu tiên gần cạnh cửa, nói: "Mọi người viết thông tin liên lạc ra, chờ khi xác định được thời gian và địa điểm liên hoan, mình sẽ nhắn tin thông báo cho mọi người."

Vị trí chỗ ngồi nhất định, Thiển Thiển là người cuối cùng viết thông tin liên lạc, khi nhận tờ giấy trên tay, phía trên đã có họ tên và số điện thoại của mọi người rồi, cô nhìn Giang Đường đang nằm ngủ đến nước miếng cũng sắp chảy xuống ở bên cạnh, cầm bút viết cách liên lạc của mình và Giang Đường.

Sau đó cô xoay người đưa tấm giấy này cho bạn học bên cạnh Lục Diệp, nhưng đối phương cúi đầu không biết đang làm gì, cũng không chú ý tới sự tồn tại của cô, phát ra tiếng cười quý dĩ, cuối cùng vẫn là đưa tờ giấy cho Lục Diệp.

Lục Diệp nhận lấy rồi nhìn nhìn, dòng cuối cùng nhất là chữ viết dùng bút máy mực màu đen viết hai cái tên Nhạc Thiển Thiển và Giang Đường, ở phía sau là số điện thoại của hai người, chữ viết ngoài dự đoán rất có đường nét, hào phóng tự nhiên, nước chảy mây trôi liền một mạch, cùng tính cách của cô cho người ta cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Lục Diệp nhìn qua xem lại, không nhịn được khen một câu: "Chữ viết rất đẹp. Cậu từng luyện viết chữ hả?"

"Cám ơn." Thiển Thiển thẹn thùng cười cười, "Trong lúc dưỡng bệnh khi rảnh rỗi thường luyện, mẹ mình nói mình cũng chỉ có chữ viết là coi như có chút tài năng thôi."

"Có chút tài năng như vậy là đủ rồi." Ánh mắt của Lục Diệp dịu dàng nhìn cô, cảm thấy rất mãn nguyện, "Bao nhiêu người muốn viết được chữ như vậy cũng không luyện được."

"Đó là bởi vì bọn họ không giống mình, có thể tiêu rất nhiều rất nhiều thời gian vào việc luyện chữ nhằm chán như vậy." Thiển Thiển ngại ngùng nói, "Kỳ thật trước kia còn có một cô bé cùng phòng bệnh đã dạy mình vẽ tranh, cô ấy vẽ rất đẹp, nhưng chỉ dạy mấy ngày cũng không muốn tiếp tục dạy mình nữa, cô ấy nói vẽ tranh rất phức tạp không thích hợp với mình, mình chỉ thích hợp với luyện chữ đơn giản này thôi, không cần động đến đầu óc."

Khỏe miệng Lục Diệp nở nụ cười, nghe cô dùng giọng nói mang theo chút xấu hổ nói ra chuyện này, anh nói: "Sống đơn giản một chút cũng không có gì không tốt."

Sống đơn giản một chút cũng không có gì không tốt.

Lục Diệp nhớ tới trước kia anh lướt web từng thấy một câu nói như vậy: Không nên hâm mộ người khác tài giỏi hơn mình, bởi vì khi xảy ra chuyện gì đó, bọn họ sẽ gặp người xấu nhiều hơn mình.

Lục Diệp hi vọng Thiên Thiên có thể trải qua cả đời đơn giản như vậy, sẽ không bị bất cứ thương tổn gì, dù sau này có con, cũng có thể hiên ngang giành xem tí vi với đứa bé, giành ăn đồ ăn vặt.

Nếu là trước kia có lẽ rất không có khả năng, dù sao cha mẹ cuối cùng cũng sẽ già đi, anh trai chắc chắn cũng sẽ có gia đình, nhưng bây giờ thì sao chứ, có anh tự mình bảo vệ, muốn bắt lấy cơ hội cũng không phải là việc gì khó.

"Đây là số điện thoại của cậu?" Lục Diệp chỉ đây số phía sau tên của Thiên Thiên.

"Đúng vậy." Nếu không cô viết phía sau tên mình làm gì?

Ý thức được mình hỏi một vấn đề thật ngu ngốc, Lục Diệp lúng túng tăng hàng một cái.

Thiên Thiên bỗng chốc tỉnh ngộ lại nhớ tới mới vừa rồi giọng của mình quá cứng rắn thật không có lễ phép, vội bổ sung thêm: "Không sao không sao, con người không phải là Thánh Hiền, thỉnh thoảng ngốc nghếch một chút cả người mới khỏe mạnh, mình thường phạm nhiều sai lầm, á, ý mình là nói."

Nhìn cô gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, càng nói càng không yên lòng, Lục Diệp bất ngờ phì cười, anh lấy điện thoại di động ra, rất nhanh nhập số điện thoại vào, bấm, sau đó hất cằm với Thiên Thiên: "Cầm điện thoại."

"Hả. Ồ!" Thiên Thiên ngẩn ra, mới xoay qua chỗ khác lấy điện thoại di động của mình lại.

Mới vừa lấy điện thoại di động tới liền bắt đầu rung lên, thật may trước khi vào học một ngày, buổi tối anh trai sẽ giúp cô điều chỉnh điện thoại ở chế độ im lặng.

Thiên Thiên nhìn số điện thoại lạ trên màn hình, hỏi "Là của cậu?"

"Ừ." Lục Diệp gật đầu một cái, cúp điện thoại.

"Được, mình sẽ lưu lại." Thiên Thiên vừa nói vừa cúi đầu lưu người liên lạc.

"Cậu lưu là gì?" Lục Diệp có chút tò mò, nhưng anh lại không thể trực tiếp đuổi cổ đi xem người ta lưu anh là cái gì.

"Trường lớp." Thiên Thiên hiển nhiên nói.

Lục Diệp: "."

Khi mọi người nói chuyện, rốt cuộc Giang Đường ngủ sắp một giờ cũng ngẩng đầu lên, Thiên Thiên thấy thế, vội á náy cười cười với Lục Diệp, xoay lại thông báo cho Giang Đường biết tối nay trong lớp sẽ tụ tập đi ăn, cô đã viết thông tin của mình và Giang Đường cho Lục Diệp rồi, tránh đến lúc đó khi nhận được tin nhắn của trưởng lớp lại cho là tin nhắn lừa gạt rồi không đến.

Lục Diệp nhìn cô xoay qua chỗ khác, lời Giang Đường nói ba lần, Giang Đường vẫn là bộ dáng còn buồn ngủ chưa tỉnh, cô thất bại thờ dài, lại kiên nhẫn lặp lại.

Lục Diệp cười cười, cúi đầu, đặt giấy ghi số điện thoại của mọi người trong tay xuống, xé ra, lại hạ xuống, xé ra, lại hạ xuống, xé ra, chỉ còn lại phiến giấy lớn không tới hai ngón tay, không tiếng động rơi xuống mặt bàn.

Anh lại nhìn chữ viết rõ ràng của Thiên Thiên ở phía trên, sau đó trân trọng mà gấp tám giấy nhỏ bỏ vào túi bên ngực trái.

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Liên hoan

Sau khi về nhà, quả nhiên mẹ đã làm xong cơm trưa đang đợi bọn họ.

Thiên Thiên ăn cơm trưa, tắm rửa sạch sẽ, sấy khô tóc rồi lên giường ngủ.

Ngủ một giấc cũng sắp sáu giờ, cô mơ mơ màng màng nhìn chăm chăm mấy con số trên màn hình điện thoại di động, chợt thấy phía dưới có một tin nhắn chưa đọc, mới đột nhiên nhớ tới tới nay còn phải đi liên hoan, liền tỉnh táo lại.

Cô vội mở tin nhắn ra xem, thời gian là sáu giờ, còn 20 phút nữa, chỗ đó cách nhà cô cũng không xa lắm, bây giờ đi có thể tới đúng giờ.

Cô lập tức bò dậy, từ trong ngăn tủ lấy một chiếc váy ra mặc vào, liền vội vội vàng vàng chạy vào toilet chải lại tóc rồi bù sau khi ngủ dậy.

Trong nhà trống rỗng chỉ vọng lại tiếng bước chân của một mình cô, sau khi nghỉ trưa mẹ cô phải đi làm tiếp, mà anh trai sau khi nghỉ trưa cũng đi học, hơn nữa bởi vì tới nay cô muốn ra ngoài ăn, nên anh trai cũng không cản trở lại làm cơm tối cho cô.

Khi cô tới nơi, đa số các bạn trong lớp đều đã đến, quán chợ đêm không có phòng, cũng không có bàn lớn cho hơn sáu mười người ngồi, cho nên bọn họ đều phân ra ngồi ở bàn nhỏ.

Thấy Thiên Thiên mặc một váy màu hồng cánh sen cũng đã tới, anh đang đợi ở cửa, bằng vào ưu thế chiều cao của anh, Lục Diệp nhìn trái nhìn phải lập tức phát hiện ra cô, sau khi dẫn cô vào bàn của Giang Đường liền thuận thế ngồi xuống bên cạnh cô.

"Trường lớp không cần đợi thêm những người khác nữa sao?" Thấy mọi người còn chưa đến đủ, Lục Diệp đã ngồi xuống đây, Giang Đường kỳ quái hỏi. Bởi vì Lục Diệp nói cậu ta sẽ đi đón mọi người, nên bọn họ mới không chờ Thiên Thiên ở trước cửa.

"Đã đến giờ, muốn đến cũng đã đến, không đến cũng có người giữ vị trí cho bọn họ." Lục Diệp nói xong, sau khi lấy đĩa cho mình lại lấy giúp Thiên Thiên.

Thiên Thiên nghe vậy lặng lẽ rút cổ một cái, hình như cô. Tới trễ năm phút rồi.

"Nếu như vậy chúng ta cũng không đợi nữa. Thiên Thiên, chúng ta không biết cậu thích ăn cái gì, liền nghe theo Đường Đường nói gọi cho cậu trứng cút, đậu phụ khô, sủi cảo tôm, táo phớ gì gì đó, còn cần cái gì khác thì cậu nói một tiếng, mình gọi cho cậu." Hạ Văn vừa nói vừa bắt đầu gấp món ăn trong nồi, vẫn không quên dặn dò, "Đồ mình gọi đều chia làm hai, các cậu muốn ăn cay thì gấp bên nồi đỏ, không ăn cay thì gấp bên nồi trắng, đừng gấp nồi đỏ lại gấp nồi trắng, làm nồi trắng bị dính cay."

Biết cậu ấy cẩn thận dặn dò như vậy là vì mình, Thiên Thiên hết sức cảm động nhìn Hạ Văn một cái, giọng mềm mại nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn Văn Văn."

Bị cô gọi như vậy, mặt Hạ Văn lại phồng hồng, lại mạnh miệng nói: "Ai nha, cậu cũng đừng dùng cái loại giọng này nói chuyện với mình, mình sợ mình sẽ không kiềm chế được làm gì đó với cậu mất."

Mọi người cùng bật cười.

Thời tiết này ăn ở quán ăn vẫn còn quá nóng, chưa ăn bao lâu, Thiên Thiên liền cởi áo khoác ra, chiếc váy này là một loại váy dây, tay áo chỉ bằng bốn ngón tay, lộ ra hai cánh tay trắng như tuyết.

Lục Diệp ngồi rất gần với Thiên Thiên, khi gấp thức ăn khó tránh khỏi sẽ có lúc tay chạm vào nhau, mỗi lần trong lúc vô tình cánh tay anh chạm vào da thịt trơn bóng của Thiên Thiên, Lục Diệp cũng sẽ sửng sốt trong chốc lát.

Anh nhìn Thiên Thiên đang hết sức chuyên chú ăn, lại nhìn trong nồi màu đỏ không còn cái gì, chợt nảy ra ý hay, cúi đầu hỏi "Cậu ăn món này là gì vậy?"

Trong giờ ăn, người bên trong quán ăn rất ồn ào, Thiên Thiên chỉ loáng thoáng nghe được giọng nói của Lục Diệp, lại nghe không rõ anh nói gì, không khỏi lên giọng hỏi "Cái gì?"

Lục Diệp ghé gần lại hỏi một lần nữa.

Thiên Thiên vẫn nghe không rõ lắm, định ngồi thẳng người, nghiêng người nhích tới gần Lục Diệp hơn, hỏi "Cậu vừa mới nói gì?"

Bởi vì hành động như vậy, Thiên Thiên và Lục Diệp thân mật giống như một đôi tình nhân trẻ đang nhỏ giọng rỉ tai với nhau.

Kế hoạch thành công, mặt mày của Lục Diệp hết sức tươi tắn, cười giống như một con hồ ly giao hoạt.

Anh cúi người ghé vào tai của Thiên Thiên, hồ hập âm áp truyền vào tai cô: "Mình hỏi món cậu đang ăn là cái gì vậy?"

Thiên Thiên nhìn xuống chén của mình, nói: "Là sủi cảo tôm."

"Ăn ngon không?"

"Rất ngon. Cậu chưa từng ăn sao?"

Lục Diệp không biết xấu hổ nói hươu nói vượn: "Chưa. Thấy cậu ăn ngon như vậy, mình muốn nếm thử một chút."

"Vậy cậu. . . ." Hai chữ gấp đi bị nghẹn lại khi cô nhìn thấy trong nồi màu đỏ trống rỗng.

Một nhóm hơn sáu mươi người ngồi mười bàn, cũng chỉ có bàn của Thiển Thiển là có nồi uyên ương, những bàn khác đều là nồi đỏ. Cũng không phải ai cũng thích ăn nồi uyên ương, cho nên bàn của Thiển Thiển ngồi chính là bọn họ sắp xếp trước, mọi người muốn chăm sóc cho Thiển Thiển nên gọi nồi uyên ương, nhưng người chân chính ăn nồi trắng chỉ có một mình Thiển Thiển, so với thức ăn trong nồi đỏ chỉ trong chốc lát liền hết thì thức ăn trong nồi trắng còn lại rất nhiều.

Thiển Thiển cũng không nghĩ nhiều, biết đĩa của anh đã gấp trong nồi đỏ không được gấp vào nồi trắng, liền đưa đĩa gấp sủi cảo tôm trong nồi trắng, sợ Lục Diệp ăn không quen, cô cũng chỉ gấp một miếng bỏ vào trong chén của anh, nói: "Cậu ăn thử xem. Có ăn quen món trong nồi trắng không?"

"Không thành vấn đề, trong đĩa có tiêu." Lục Diệp vừa nói, vừa gấp sủi cảo tôm lăn một vòng trong đĩa tiêu, đưa vào trong miệng ăn.

"Như thế nào?" Thiển Thiển mong đợi nhìn anh.

"Rất ngon." Lục Diệp nói không rõ.

"Ngon thì cậu ăn nhiều một chút." Thiển Thiển nói xong, lại gấp ba bốn viên sủi cảo tôm vào trong chén của Lục Diệp.

"Cám ơn."

Thấy Lục Diệp vui vẻ ăn sủi cảo tôm, Thiển Thiển gấp thức ăn đến hăng hái, cô gấp hai miếng đậu hũ trong nồi trắng, hỏi "Đậu hũ cá đây, có muốn nếm thử không?"

"Được." Lục Diệp cảm chén đưa đến hướng Thiển Thiển.

"Năm Kim Châm hút dầu lắm, nấu trong nồi đỏ không ngon."

"Này, thử trong nồi trắng đi, năm Kim Châm trong đây ăn ngon hơn, không có dầu."

"Trứng cút đã luộc chín sẵn, nóng một chút là có thể ăn được rồi."

"Ừ, cậu muốn không?"

.....

Thiển Thiển rất nhanh đã gấp thức ăn thành một cái núi nhỏ trong chén Lục Diệp, mà cô hoàn toàn không để ý đến những người ngồi cùng bàn càng ngày càng dùng ánh mắt quỷ dị nhìn cô.

Lục Diệp nhìn thấy, nhưng anh không nói.

Một lát sau, mọi người ăn uống có vẻ vui, các nam sinh cầm ly đi mời bia các bạn khác, đến trước bàn của Thiển Thiển, nói khoa trương: "Làm ơn đi, đây là tụ tập vui chơi. Tụ tập thì nên uống chút bia, mà các cậu lại uống nước ngọt."

Nói xong, cậu ta cũng không hỏi xem bàn của Thiển Thiển có đồng ý hay không, liền xoay người vẫy vẫy tay: "Nhân viên phục vụ, mang bia tới đây."

Nhân viên phục vụ tới, lễ độ hỏi cần bia gì.

Hạ Văn cũng hết sức mạnh mẽ, lớn tiếng nói: "Tôi muốn Rebel. Máy loại bia kia rất đáng."

"Vậy mình cũng lấy loại này là được." Lâm Nhựt Văn dùng khăn giấy lau miệng, nho nho nhả nhả nói.

"Mình nữa." Giang Đường vừa ăn khoai tây vừa giơ tay lên nói.

"Vậy còn lớp trưởng?" Nam sinh kia hỏi.

"Giống với các bạn ấy là được." Lục Diệp thờ ơ nói, sau đó nhú nhú mày, nhìn về phía Thiển Thiển miệng còn nhai một viên sủi cảo tôm.

Nam sinh kia cũng nhìn theo ánh mắt của anh, thấy mặt Thiển Thiển xinh đẹp lại hồn nhiên, chần chừ nói: "Bạn Nhạ Thiển Thiển uống một chút nhé, hôm nay không khí náo nhiệt như vậy, uống một chút cũng không sao, biết uống bia không?"

"Mình không uống đâu." Thiển Thiển lắc đầu một cái, ngoan ngoãn nói, "Mình chỉ biết uống rượu trắng, chỉ một chút thôi."

Thiển Thiển xòe tay, ngón cái và ngón út chạm vào nhau giải thích cho bọn họ hiểu mức độ rất nhỏ.

Vì để chữa trị cho thân thể yếu như gà con của cô, trừ dất cô đến bệnh viện kiểm tra định kỳ ra, ba mẹ còn dùng tất cả biện pháp tìm tòi bốn phía các loại phương thuốc cổ truyền. Nghe nói uống chút rượu có thể lưu thông gân máu, liền đặc biệt nghe theo lời chỉ dẫn của người quen đi mời người làm rượu hướng dẫn, theo lời dặn của người đó thì mua chút dược liệu ngâm ở bên trong, chôn dưới cây mai vàng trong sân, đợi khi cô mười tuổi mới lấy lên, mỗi ngày đều rót một ly nhỏ cho cô uống..., hiệu quả cũng không tệ.

"Nhưng bình thường uống rượu cũng đều do người trong nhà đặc biệt pha cho mình, vẫn chưa từng uống những loại rượu khác."

"Không nhìn ra, bạn học Thiên Thiên còn là cô gái mạnh mẽ nha." Nam sinh kia cảm thấy kính nể. Học sinh cấp 3 như bọn họ bây giờ đa số chỉ biết uống bia, đối với người biết uống rượu trắng đều mang một phần kính sợ.

Cậu ta cũng không đợi Thiên Thiên trả lời, liền nói với nhân viên phục vụ: "Mang tới đây hai ly rượu trắng, loại rượu trắng nào cho con gái uống vậy?"

"Rượu chanh và rượu nước mơ, hai loại rượu này nồng độ rất thấp, thích hợp cho con gái uống." Nhân viên phục vụ trả lời.

"Muốn nước mơ hay chanh?" Nam sinh hỏi.

"Nước mơ đi." Thiên Thiên do dự nói, "Hai ly là bao nhiêu? Mình thật sự không uống nhiều được."

"Ai nha, không phải lo lắng, cậu không nghe nhân viên phục vụ nói nồng độ không cao sao? Chỉ bằng khả năng uống cậu luyện từ nhỏ đến lớn, khẳng định là được."

Không lâu sau nhân viên phục vụ liền mang rượu đến, là loại rượu trắng bình thường, đầy một ly, Thiên Thiên thấy thế, bị sợ đến lắc đầu liên tục: "Không được không được, quá nhiều, bình thường mình uống còn chưa tới một nửa của ly này."

"Còn không tới nửa ly này? Vậy cũng không được, cậu xem ở đây nhiều người như vậy, coi như cậu chỉ nhấp môi với mỗi người thì nửa ly cũng không đủ." Nam sinh không nói gì thêm muốn nhét ly rượu vào trong tay Thiên Thiên.

Khi tay của cậu ta sắp bắt được cổ tay của Thiên Thiên, một cái tay khác chen ngang, nhẹ nhàng linh hoạt dùng hai ngón tay chặn cổ tay của cậu ta lại, ngăn cậu ta tiếp tục đưa tay về phía trước, mặt Lục Diệp không thay đổi nhìn cậu ta một cái, giọng nói lạnh nhạt nói: "Không nghe cậu ấy nói uống không được nhiều như vậy sao?"

Cùng lúc đó, Giang Đường cũng kéo Thiên Thiên qua bên cạnh mình, rất tức giận nói: "Đứng đây. Thiên Thiên uống rượu là vì điều trị sức khỏe, cũng không phải để rèn luyện khả năng uống, cậu cũng không nên ép buộc như vậy. Ngộ nhớ cậu ta uống say xảy ra chuyện, cậu không sợ anh trai của cậu ấy tìm cậu tính sổ sao?"

Bị Lục Diệp và Giang Đường ép hỏi từ hai phía như vậy, cậu ta cũng nhớ tới cô gái trước mặt này là em gái bảo bối của một học thần khác trong Nhất Trung, dựa vào việc học thần này ở trong lúc quân huấn thường tới đưa nước, khăn ướt giấy, quạt điện tự động nhỏ cũng có thể nhìn ra anh ta hết sức thương yêu Thiên Thiên, vừa nghĩ tới nếu cô uống say xảy ra chuyện gì, học thần còn không dùng sách luyện tập. A, không, học sinh bình thường mới dùng sách luyện tập sách, học thần chỉ cần dùng đầu óc liền đủ giết anh rồi.

Nghĩ tới đây, vẻ mặt của cậu ta trở nên ngưng ngững, nói: "Cái đó, bạn học Thiên Thiên, cậu chỉ cần tùy tiện uống một chút, góp vui là được rồi, có thể uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu."

Nhìn thấy cậu nam sinh kia không được tự nhiên, Thiên Thiên cũng không quá không biết xấu hổ, cô nhận lấy ly rượu, nói: "Thật xin lỗi, sớm biết có thể như vậy mình liền nói mình không biết uống rượu. Vậy mình sẽ gắng sức, cậu thấy được không?"

"Được, lượng sức mà uống, lượng sức mà uống." Nam sinh gật đầu như gà mổ thóc, sau đó cậu ta bung ly rượu lên, nhìn về phía mọi người, nói, "Mọi người, chúng ta có thể gặp nhau trở thành bạn học ở thành phố A to lớn này thì đó là duyên phận, mà có thể học chung lớp với Lục Diệp mà trước kia chỉ nghe qua trong lời đồn đãi, mình càng cảm thấy vinh hạnh hơn. Mặc kệ chúng ta có thể ở cùng nhau trong ba năm cấp 3 hay không, cũng hy vọng sau này chúng ta có thể chung sống hoà thuận, sau này, trong tương lai có thể nhớ đến chúng ta đã từng gặp nhau, chúng ta sẽ có nhiều kỷ niệm, sẽ không cảm thấy hối hận. Không có gì thì cứ như vậy, chúng ta cạn ly đi."

"Cạn ly."

Thiên Thiên thử nhấp chút rượu mơ, mùi rượu có chút nặng, vị cũng không đậm đà như rượu thuốc ở nhà, lại mang theo một hương hoa thơm ngát, có chút chua chua ngọt ngọt, uống rất ngon, loại rượu này là rượu hoa quả, nồng độ cũng không lớn. Nghĩ như vậy, cô yên tâm nhấp một ngụm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Liên hoan

Qua ba lần uống rượu, một ly rượu mơ đầy liền vui đi khoảng một phần ba, cậu nam sinh đến mời rượu cũng đi, bọn người Hạ Văn cũng hoàn toàn nổi loạn, cậu một ly tới một ly qua lại, cực kỳ náo nhiệt.

Thiên Thiên muốn đi vệ sinh, nhìn ba người Giang Đường, Lâm Nhược Vân, Hạ Văn đang khua tay múa chân, cô cũng không nói gì, buông đĩa xuống đứng lên, trong lúc đứng dậy cô cảm thấy đầu hơi choáng váng, tay vịn thành ghế để giữ thăng bằng, mới đi tới nhà vệ sinh.

Ánh mắt của Lục Diệp đuổi theo bóng dáng của Thiên Thiên, nhìn thân hình mảnh khảnh yếu đuối của cô trong đám người. Nuốt xuống miếng thịt bò

không có hương vị gì trong miệng, cũng thả chiếc đũa xuống đi theo.

Mặt đất nhom nhóp, người khác đi một bước thành ba bước, nhưng mỗi bước chân của Lục Diệp đều rất vững vàng.

Trong quán ăn chỉ có một phòng vệ sinh, khi Lục Diệp đi tới lối đi phòng vệ sinh không thấy Thiển Thiển đâu, cũng biết cô đã vào trong, anh dứt tay vào trong túi quần, đứng ở đằng xa cách cửa năm bước chờ đợi.

Trong chốc lát trong nhà vệ sinh liên vang lên tiếng xả nước, sau đó lạch cạch một tiếng, cánh cửa đã được mở ra, Thiển Thiển vừa vung nước trên tay vừa đi ra ngoài, thấy Lục Diệp ngoài cửa, cô ngẩn ra, kinh ngạc nói: "Trường lớp, làm sao cậu cũng ở đây."

Cho nên nói người ngốc tự nhiên thật không thích hợp làm người đa tâm, muốn chào hỏi với Lục Diệp liền không để ý dưới chân mình, đang bước xuống bậc thang, liền đạp vào khoảng không, kêu lên một tiếng nhào lên phía trước.

Lục Diệp còn chưa kịp trở về từ nụ cười mê người của cô, thân thể đã nhanh hơn đầu óc kịp phản ứng nhanh chóng tiến lên hai bước, giang hai tay ra, ngực rộng mở, vững vàng đón Thiển Thiển vào lòng.

Thiển Thiển chỉ cảm thấy ê ẩm, cả người liền rơi vào trong ngực của Lục Diệp, đôi tay cũng không tự giác bắt được ống tay áo của Lục Diệp.

Cô xoa đầu có chút choáng váng, mặc dù Lục Diệp đỡ cô đứng vững, còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, toàn thân Lục Diệp cứng đờ, chỉ có cảm giác toàn thân cao thấp của mình mỗi tế bào mạch máu đều cảm nhận được sự mềm mại đầy đặn này, bao gồm lồng ngực kia bởi vì bị kinh sợ mà trở nên phồng phồng hơn bình thường.

Thừa dịp Thiển Thiển còn chưa phục hồi tinh thần lại, cánh tay của Lục Diệp không để lại dấu vết ôm ở eo của Thiển Thiển, thật đúng là chỉ một cái tay liền ôm trọn hết.

Nghe thấy có tiếng bước chân đi tới nhà vệ sinh, Lục Diệp mới cúi đầu, lưu luyến không rời hỏi một câu: "Thiển Thiển, cậu có khỏe không?"

Ngay cả dịu dàng thì giọng nói của anh cũng mang theo một phần lạnh lạnh đặc trưng truyền vào tai Thiển Thiển, làm con chóng mặt trong chốc lát tỉnh táo lại, cô ngẩng đầu nhìn mặt Lục Diệp gần trong gang tấc, mờ mờ một lát mới lên tiếng: "Là trường lớp à, cậu muốn đi toilet sao? Thật ngại quá hình như mình đã cản trở cậu rồi. A, đúng rồi, cảm ơn cậu đã đỡ mình, nếu không mình liền bị xấu mặt rồi."

Những lời trước hỏi sau đáp của cô, Lục Diệp nghe chỉ cảm thấy buồn cười, lại cảm thấy vẻ mặt mơ mơ màng màng của cô lúc này vô cùng đáng yêu, đôi môi hồng hào mấp máy cũng cực kỳ mê người.

Thấy cặp mắt của cô khôi phục mấy phần tỉnh táo, Lục Diệp mới dẫn cô ra khỏi hành lang, Lục Diệp dịu cô đứng vững, ân cần hỏi: "Cậu có sao không? Có thể tự đi không?"

Thiển Thiển nâng đầu của mình, gật đầu nói: "Có thể, cậu đi đi, mình có thể tự trở lại."

Nói xong cô liền thoát khỏi vòng tay của Lục Diệp, xoa mắt đi vào.

Lục Diệp đi theo cô tới lối đi nhà vệ sinh, nhìn Thiển Thiển một đường trôi chảy trở lại vị trí của mình, mới đi vào toilet, mở khóa vòi nước, tắt nước lạnh vào mặt, anh nhớ lại cảm giác cả người của Thiển Thiển vùi ở trong ngực anh mới vừa rồi, còn có cái eo mềm mại kia.

Thiển Thiển trở lại chỗ ngồi, liền bị Giang Đường bắt được, hiển nhiên cậu ấy đã uống đến không ít, nói chuyện cũng hàm hồ: "Nói. Mới vừa rồi cậu và Lục Diệp một trước một sau đi làm cái gì? Tại sao cậu trở lại mà Lục Diệp chưa trở lại?"

Thiển Thiển không giải thích được nói: "Mình và trường lớp? Chúng mình không hề làm gì cả, mình đi toilet, cậu ấy cũng đi toilet."

"Không nên nói dối nha." Hạ Văn tiếp lời, cô say rượu nên mặt đỏ ửng, "Nhược Vân đã kể lại toàn bộ những gì cậu ấy nhìn thấy cho bọn mình biết, cậu nói rõ cho mình, cậu nói hai người các cậu cũng chỉ là đi toilet, vậy tại sao Nhược Vân lại thấy cậu và Lục Diệp đang ôm nhau?"

". Thức ăn có thể ăn lung tung, lời nói không thể nói lung tung nha." Nhìn mấy người bạn tốt say đến nói hươu nói vượn, Thiển Thiển dờ khóc dờ cười nói, "Lúc đó là mình xuống cầu thang không cẩn thận ngã xuống, trường lớp vừa đúng lúc đỡ mình mà thôi, làm gì có chuyện khoa trương như các cậu nói như vậy?"

"Đúng lúc cậu đi toilet, Lục Diệp cũng đúng lúc đi toilet, cậu vừa đúng lúc vấp ngã, Lục Diệp cũng vừa đúng lúc đỡ được cậu. Làm gì có nhiều cái đúng lúc như vậy." Hạ Văn bày ra bộ mặt 'Cậu nói xạo' cho cô xem.

Thiển Thiển thì bày ra nét mặt vô tội 'Mặc kệ cậu có tin hay không, nhưng tôi thì tin' cho cậu ấy xem.

"Thiển Thiển." Tư thế ngồi của Lâm Nhược Vân vẫn đoan trang, cử chỉ dè dặt, nhưng lời nói có chút ngong ngiêng, "Lục Diệp thích cậu."

Chị hai ơi, lời của cô nói ra mà không làm cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không xong nha.

"Không, không phải cậu ấy thích mình." Thiển Thiển phủ định nói như đinh đóng cột.

"Tại sao?"

"Bởi vì cậu ấy chưa từng nói cậu ấy thích mình."

"Chuyện như vậy cậu cũng không thể dựa vào cảm giác sao? Cảm giác đó. Thích một người không cần phải nói ra miệng."

"Cảm giác? Cảm giác gì? Nói lại mới nhớ mình cảm thấy mấy chú chó nhỏ lạc trên đường gần nhà mình cũng rất thích mình đấy, bởi vì mình thường mang thức ăn cho bọn chúng. Nhưng mình không có đưa thức ăn cho trường lớp, vì sao cậu ấy lại thích mình?"

"Cậu, rõ là. Ngốc như vậy. Chỉ bằng vào suy nghĩ của cậu, sau này ai lấy cậu làm vợ thì người đó thật xui xẻo."

"Mẹ mình nói đời này của mình chắc không ai thèm lấy."

"Yên tâm đi, nhất định cậu sẽ được gả đi."

"Vì sao?"

"Bởi vì Lục Diệp thích cậu, cậu ta sẽ cưới cậu."

"Trường lớp không thích mình đâu."

"Cậu ấy thích cậu."

"Không thích mình."

"Thích cậu."

"Không thích."

.

Khi Thiên Thiên và Lâm Nhược Vân tranh cãi đến đỉnh điểm, đột nhiên Hạ Văn nặng nề buông cái ly xuống, hét lớn một tiếng: "Đủ rồi, tiếp tục như vậy nữa cũng sẽ không có kết quả. Thiên Thiên cậu không nên nói sang chuyện khác, cậu còn chưa giải thích vì sao cậu và Lục Diệp ôm nhau."

"Mình đã giải thích, nguyên nhân là mình sắp ngã trường lớp liền đỡ được mình." Thiên Thiên muốn chứng tỏ mình thật sự là một người thành thật, cũng không nói dối, nhưng. Bọn họ đều dùng ánh mắt hoài nghi nhìn cô.

"Mình không tin." Hạ văn vô cùng hùng hồn hô lên.

"Vậy phải làm sao các cậu mới chịu tin mình?"

Hạ Văn tròn con ngươi suy nghĩ một chút, đẩy ly rượu của Thiên Thiên tới trước mặt cô, lại khui cho mình, Giang Đường, Lâm Nhược Vân mỗi người một chai bia, nói: "Cậu uống với chúng tôi, cậu uống hết ly rượu mơ, bọn mình uống hết chai này bia, bọn mình liền tin cậu."

Thật ra cũng là vì Thiên Thiên đã uống gần hết một nửa ly rượu mơ cũng không xuất hiện tình trạng không tốt gì, nên cô mới dám đưa ra cách như vậy.

"Được, uống thì uống." Thiên Thiên bị cậu ấy khích như vậy, mới vừa tỉnh táo không bao lâu đầu lại hỗn độn, cô nghĩ chắc không sao, liền bung ly rượu lên uống một hơi không còn một giọt.

Khi Lục Diệp không biết đã tát bao nhiêu nước lạnh vào mặt mới có thể nén xao động kỳ quái trong thân thể xuống sau đó trở lại chỗ ngồi, bọn người Hạ Văn vẫn còn đang uống rượu, nhưng các cô đã say đến ngay cả nói chuyện cũng nói không rõ, cũng không biết đã uống bao nhiêu.

Thiên Thiên thì tựa lưng vào ghế ngồi, đầu gật gật, một bộ dạng như buồn ngủ không chịu nổi.

Lục Diệp chú ý đến cái ly đã trống không của cô.

Lục Diệp thờ nhẹ một cái, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vai của Thiên Thiên.

Thiên Thiên ngẩng đầu nhìn, cũng không biết có thấy rõ ràng là anh hay không, liền lộ ra biểu tình rất uất ức nhích lại gần, tựa đầu lên bả vai của anh, hàm hồ nói: "Mình chóng mặt quá."

Lục Diệp giúp cô điều chỉnh tư thế để cô có thể dựa vào mình thoải mái một chút, sau đó dời tầm mắt nhìn các bạn cùng lớp, cũng may đa số còn tỉnh táo.

Rõ ràng mấy tên này không uống được nhiều, còn muốn thể hiện.

Lục Diệp không có cách nào, người có thể làm cho anh cam tâm tình nguyện chăm sóc chính là cô gái đang an ổn ổn tựa vào trong ngực anh, hơn nữa một mình anh cũng không chăm sóc được nhiều như vậy, không thể làm gì khác hơn là lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của Lý Nam Dương, gọi anh ta mua chút thuốc giải rượu tới.

Sau khi cúp điện thoại, không lâu sau Lý Nam Dương liền lái xe tới, nghe nói nhà anh cũng gần đây.

Lý Nam Dương mặc một bộ quần áo bình thường, xa xa thấy Lục Diệp đang ôm Thiển Thiển liền bắt đầu cười đến thấy răng không thấy mắt.

Vừa đỗ vừa lừa bọn Giang Đường uống thuốc giải rượu, Lý Nam Dương đưa một chai cuối cùng cho Lục Diệp, chớp chớp mắt, ý là chai này cậu tới đồ cho uống đi.

Một tay Lục Diệp đỡ Thiển Thiển dậy, một tay mở nắp chia thuốc giải rượu, giọng nói dịu dàng đến gần đỡ dành: "Thiển Thiển ngoan, đến uống thuốc giải rượu nào."

Anh nói xong, liền đưa thuốc giải rượu thuốc tới trước mặt Thiển Thiển. Người thấy mùi khó chịu của thuốc giải rượu, Thiển Thiển theo bản năng bụng kín mũi, theo thói quen bắt đầu làm nũng: "Không uống thuốc có được không?"

Từ nhỏ đến lớn, cho dù cô biết rõ mặc kệ nói cái gì thì vẫn phải uống thuốc, nhưng mỗi lần trước khi uống thuốc cô cũng sẽ làm nũng giả bộ đáng thương thử một lần, ngộ nhờ lần này bọn họ liền không hạ được quyết tâm bắt cô uống thuốc nữa.

Giọng nói mềm nhũn Lục Diệp nghe được lòng cũng sắp tan chảy, anh nhìn nước thuốc đen trong chai, biết mùi của thuốc này cũng không dễ ngủi.

Đối phương không có trả lời ngay "Không thể, phải uống thuốc mới có thể hết bệnh" với cô, điều này làm cho Thiển Thiển thấy được hi vọng, cô lại cọ xát trên người đối phương, nói lầm bầm: "Anh à, có thể không uống thuốc không? Thuốc thật là đắng thật khó uống."

Nghe rõ cô đang nói cái gì, Lục Diệp dờ khóc dờ cười, cô không chút kiêng kỵ cọ xát trên người của anh như vậy, làm nũng giả bộ đáng thương với anh, thì ra là nhầm anh thành anh trai của mình?

"Thiển Thiển nghe lời, uống thuốc xong sẽ không khó chịu như vậy nữa." Lục Diệp bắt đầu nói.

"Em không khó chịu." Nghe được giọng nói của đối phương tuyệt không bỏ qua, Thiển Thiển lại tiếp tục tựa vào vai anh, lại ngẩng đầu lên nhìn anh, nói: "Thật không khó chịu mà, cũng chỉ có chút chóng mặt thôi, anh để em nghỉ ngơi một chút sẽ được thôi, chỉ một chút thôi."

Còn nói chỉ là đầu hơi choáng váng nữa, cô đã hồ đồ đến nỗi ngay cả anh và anh của cô, cô cũng không phân biệt rõ.

Lục Diệp thật muốn nói câu này ra, cũng hi vọng mình có thể dùng giọng điệu cứng rắn ép Thiển Thiển uống thuốc, nhưng mà.

Lục Diệp thở dài, thỏa hiệp nói: "Được rồi, không uống thì không uống."

Anh thừa nhận mình vừa nhìn thấy cặp mắt sưng mủ kia của Thiển Thiển liền một chút lực chiến đấu cũng không còn.

Nghe vậy, Thiển Thiển mới vừa rồi còn uất ức đến đáng thương trong tức khắc trên khuôn mặt nhỏ nhắn bày ra một nụ cười mừng rỡ, thậm chí ngẩng đầu giống như một chút hơi sức cũng không còn tiến lên hôn gò má của Lục Diệp một cái, mới trở về tiếp tục vui trong ngực anh, hài lòng nhắm hai mắt lại, vẫn không quên lấy lòng nói: "Quả nhiên vẫn là anh hiểu em nhất."

Đây chính là lần đầu tiên lấy được thành công đúng nghĩa trong hơn mười năm từ chối uống thuốc, bảo cô làm sao không vui mừng đây?

Tâm nguyện của cô đã đạt thành liền nhắm mắt lại nghỉ ngơi, hoàn toàn không quan tâm đến nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước của mình đã làm trong lòng Lục Diệp dậy lên bao nhiêu sóng to gió lớn.

Lục Diệp chưa từng có cảm giác như thế, phải thờ như thế nào anh cũng quên, mềm mại lại mang theo chút cảm giác ấm áp từ mặt truyền hơi nóng vào lòng anh, nếu không phải cánh tay bị đông cứng còn duy trì tư thế bao bọc Thiển Thiển, đoán chừng Thiển Thiển đã trượt khỏi cơ thể cứng không khác gì cục gạch của anh rồi.

Sau đó, loại tâm tình khiếp sợ này từ từ chuyển thành mừng như điên, anh siết chặt cánh tay ôm Thiển Thiển, hận không thể cứ như vậy nhập cô vào trong thân thể của mình, không kìm được vui mừng hít sâu một cái lên tóc cô, mặc dù hít vào mũi tất cả đều là mùi vị thức ăn trong quán, nhưng vẫn không làm trở ngại mấy phần si mê trên khuôn mặt tỉnh táo của anh.

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Liên hoan

Lý Nam Dương ở một bên thu hết một màn kịch hay này vào mắt, vì phải cố nín cười nên lấy tay bấm đùi mình ở dưới bàn, nhưng sau khi thấy Lục Diệp ngay cả khi uống say cũng chỉ thích làm mặt lạnh mà bây giờ lần đầu tiên lộ ra loại biểu tình này rồi cuộc anh cũng không nhịn được nữa, tiếng cười trộm khúc khích truyền ra từ bàn tay đang che miệng thật chặt.

Khung cảnh màu hồng lần đầu tiên trong đời của Lục Diệp liền bị tiếng cười này phá vỡ, anh quăng cho Lý Nam Dương đang cố nén cười đến lông mi cũng vón thành một đoàn một ánh mắt sắc bén, từ giữa hàm răng nặn ra mỗi một chữ đều lạnh thấu xương: "Lý Nam Dương, tôi thấy anh chán sống rồi."

"Không có, không có, cái này thật sự không có." Chuyện liên quan đến tính mạng của mình, Lý Nam Dương vội vàng khoát tay nói, chỉ là những lời ấy vừa nói một câu vừa cười một tiếng cũng không có bao nhiêu tính thuyết phục, "Tôi tuyệt đối không có ý muốn xem kịch vui, tôi chỉ là phì ha ha. Ấ thật xin lỗi cậu, tôi không phải có ý chê cười, hôm nay chắc là thần kinh của tôi bị cái gì rồi. Tôi chỉ là bội phục, không sai, là bội phục. Bội phục Lục Diệp cậu thật là thủ đoạn, tới lúc này chỉ mới không tới mười ngày liền ôm được người đẹp về. Thật là thủ đoạn, làm sao cậu còn che giấu chứ, có bí kiếp nên chia sẻ với mọi người mới phải. Tội nghiệp cho chúng ta khi đi dã ngoại thực tế, 30 anh em cùng ngủ chung, 29 người đều độc thân, còn dư lại một người thì sắp chia tay."

Anh cách khá xa, mà lúc nói chuyện giọng của Thiển Thiển lại như muỗi kêu, cho nên anh không biết chuyện Thiển Thiển nhảm Lục Diệp là anh trai của mình, còn tưởng rằng Thiển Thiển đã bị Lục Diệp "Thật là thủ đoạn" bắt lại rồi.

Đĩ nhiên, chuyện như vậy Lục Diệp cũng không muốn giải thích, anh còn mong sao mọi người trên thế giới đều biết Nhạc Thiển Thiển đã làm dấu trên người anh, chứng tỏ anh là người của Nhạc Thiển Thiển.

Anh ta càng nói càng không đáng tin cậy, Lục Diệp mới lười phản ứng lại, làm thế nào cũng cảm thấy anh ta rất chướng mắt, phát phát tay giống như đuổi ruồi: "Đi đi đi đi, anh đi nhanh đi, từ đầu tới thì về lại chỗ đó, bây giờ lập tức rút khỏi mắt tôi."

Lý Nam Dương đi vài bước, chưa từ bỏ ý định quay đầu lại, vẫy vẫy chìa khóa xe trên tay hỏi: "Thật sự không cần tôi đưa bọn họ về sao?"

"Bọn họ tỉnh rượu sẽ tự về, không cần anh phải quan tâm." Lục Diệp không nhịn được nói.

Khi bữa tiệc sắp tan, thuốc giải rượu cũng phát huy tác dụng, bọn Giang Đường người này nói tiếp người kia vuốt mắt khỏi phục tinh thần, nhưng đến khi các cô nhìn thấy Thiển Thiển rõ ràng được Lục Diệp ôm vào trong ngực thì họ không nhịn được hoài nghi mình có bị hoa mắt hay không, ngất đến độ xuất hiện ảo giác rồi sao?

Nhìn Giang Đường, Hạ Văn, Lâm Nhượng Văn cũng bắt đầu có phản ứng đối với tình hình hiện tại, Lục Diệp cũng biết ít nhất bây giờ bọn họ cũng còn năng lực tìm được đường về nhà.

Anh nói với ba người kinh ngạc đến con người cũng sắp rơi vào trong nỗi một câu: "Nếu tỉnh rồi liền về nhà đi, mình đưa Thiển Thiển về.", liền vỗ nhẹ Thiển Thiển say cũng không chịu uống thuốc giải rượu mềm nhũn như con sâu đang tụt vào trong ngực anh ngủ gà ngủ gật, nhỏ giọng nói một câu: "Thiển Thiển mau dậy đi, mình đưa cậu về nhà."

Nếu không phải bởi vì Thiển Thiển có quan hệ không tệ với các cô, anh cũng đã sớm đưa Thiển Thiển đi, cũng không phải đợi các cô tỉnh lại.

"Đưa em về nhà? Anh còn muốn đi đâu? Không phải anh cùng về nhà với em sao?" Tinh thần không rõ lắm, Thiển Thiển cố chấp nghĩ Lục Diệp là Nhạc Kỳ Sâm, "Mấy giờ rồi? Có phải mẹ lại tăng ca nữa phải không? Vậy anh cũng không thể để một mình em ở nhà."

"Được, được, được, mình cùng về nhà với cậu. Mình cũng không đi đâu cả." Lục Diệp dụ dỗ nói, "Bảo đảm không để Thiển Thiển một mình, được không?"

"Được." Thiển Thiển hài lòng gật đầu một cái, cầm lấy tay anh đứng lên, phát phát tay với ba người kia mặt vẫn đang dờ dẩn, nói, "Đường Đường, Văn Văn, Nhượng Văn, hẹn thứ hai gặp lại."

"Đợi chút, Thiển Thiển." Giang Đường nóng nảy, lên tiếng gọi cô.

Lâm Nhượng Văn bên cạnh vội vàng kéo cô một cái, sử dụng ánh mắt ý bảo cô nhìn Lục Diệp.

Lục Diệp đứng lên từ trên cao nhìn xuống, mặc dù về mặt trước sau như một không chút thay đổi, thế nhưng trong đôi mắt đen không thấy đáy kia lại hiện cảnh báo rõ ràng.

Giang Đường nháy mắt mấy cái, cực kỳ không có tiền đồ bị dọa sợ.

Thiển Thiển ngẩn ra, thấy Giang Đường gọi cô lại không nói gì hết, cho là cậu ấy không yên lòng mình cứ trở về như vậy, liền chỉ chỉ Lục Diệp bên cạnh nói: "Đường Đường cậu không phải lo lắng cho mình, anh mình cũng tới đón mình rồi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Ngược lại các cậu đi về phải cẩn thận đấy, đến nhà nhớ nhắn tin hoặc là gọi điện thoại cho mình nha."

Dặn dò người khác xong, lại cứ nhận làm người liên chứng tỏ cô đã say đến không thể say thêm nữa.

Đến trình độ này, Giang Đường còn có thể nói cái gì nữa? Trước kia cô chưa từng thấy đáng về Thiển Thiển uống say, nhưng chỉ bằng vào tính tình của Thiển Thiển, cô cũng biết nếu như mình vạch trần người đứng ở bên cạnh cô không phải Nhạc Kỳ Sâm mà là Lục Diệp, sẽ xảy ra tình huống như thế này:

"Thiển Thiển, đó không phải là anh trai cậu, đó là Lục Diệp."

"Lục Diệp? Làm sao có thể, đây chính là anh mình, mình sẽ không nhận lầm."

"Thiên Thiên, cậu uống say rồi, thật sự không phải anh cậu, đó là Lục Diệp."

"Không, đây chính là anh trai mình, người uống say là cậu đấy Đường Đường, cậu xem cậu đã say đến ngay cả anh mình và trường lớp cũng không phân biệt được."

.....

Cho nên cô vẫn phải im lặng.

Thấy Thiên Thiên không nói thêm gì nữa, Lục Diệp mới kéo tay của cô, nói: "Đi thôi."

Thiên Thiên liền ngoan ngoãn đi cùng anh, chỉ để lại ba người vẫn không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Giang Đường: "Trời ạ, Thiên Thiên uống say thế nào lại là cái bộ dáng này. A a a. Làm sao mình lại mặc cho con sói đuôi dài Lục Diệp kia dẫn cậu ấy đi chứ? Ngộ nhớ Lục Diệp làm ra chuyện không bằng cảm thú gì, anh trai của cậu ấy sẽ bóp chết mình. Không, sẽ bóp chết hết mọi người đấy."

Hạ Văn: "Có lẽ là mình đang nằm mơ, giấc mơ này quá đáng sợ rồi, mình phải ngủ lại một giấc thật yên tĩnh mới được."

Lâm Nhượng Vân: "Mình đã nói Lục Diệp thích Thiên Thiên mà. Nhìn đi. Cái đuôi hồ ly nhanh như vậy đã lộ ra rồi."

Khi Lục Diệp dắt Thiên Thiên đi ngang qua một cái hẻm nhỏ, một trận gió mát từ ngõ hẻm thổi ra, làm Thiên Thiên giật mình, theo bản năng cô kéo chặt áo khoác nhỏ trên người, dùng bàn tay vuốt cánh tay để sưởi ấm.

Lục Diệp thấy vậy, cả lớp hơn sáu mươi người trong thời tiết thế này mà còn mặc áo khoác ra ngoài cũng chỉ có một mình Thiên Thiên, anh cũng không có áo khoác, chỉ có thể khoác vai cô ôm cô vào trong lòng ngực, ép sát cô vào ngực mình, sau đó dẫn cô bước nhanh khỏi con hẻm.

Thiên Thiên trải qua một cơn lạnh, ngược lại đầu óc tỉnh táo được đôi chút, cô ngẩng đầu, mượn ánh đèn đường lơ lửng nhìn đường cong bén nhọn của chiếc cằm một cái, chần chờ nói: "Trường. Trường lớp?"

Lục Diệp đang do dự có nên dứt khoát bỏ qua cơ hội hiếm có này để đón xe đưa Thiên Thiên về hay không liền cứng đờ, cúi đầu chống lại cặp mắt sương mù của Thiên Thiên, kêu lên: "Thiên Thiên, cậu tỉnh rượu rồi à?"

Thiên Thiên không trả lời anh ngay, lại nhìn anh chằm chằm một hồi lâu, miệng vẫn nấp máy không ngờ như thế, giống như đang thăm đếm cái gì, sau đó mới nghi ngờ hỏi: "Thế nào lại có hai trường lớp. Không, ba. Bốn năm sáu? Làm thế nào mà nhiều trường lớp như vậy."

Lục Diệp: "."

Cô chợt nhớ đến cái gì, nhìn xung quanh, hỏi "Anh mình đâu? Anh mình đi đâu rồi?"

Lục Diệp suy nghĩ một chút, đáp: "Anh cậu đi mua thuốc giải rượu cho cậu rồi."

"Thuốc giải rượu?" Thiên Thiên nhăn nhăn mũi nói: "Không phải đã đồng ý không cho mình uống thuốc nữa rồi sao?"

"Có lẽ là anh cậu cảm thấy tình trạng của cậu vẫn phải uống thuốc mới được." Lục Diệp nói dối không cảm thấy xấu hổ chút nào.

"Nhưng mình không muốn uống thuốc." Thiên Thiên đáng thương nói.

"Vậy làm sao bây giờ? Anh cậu nói cậu uống quá nhiều, phải uống thuốc." Lục Diệp hỏi tiếp, "Nếu không cậu nghĩ xem trong hoàn cảnh nào thì anh cậu mới không cho cậu uống thuốc nữa?"

Thiên Thiên cau mày, rất cố gắng suy nghĩ một hồi lâu, vỗ tay như bưng tỉnh nói: "Lúc ngủ. Mình ngủ thiếp đi anh trai cũng sẽ không đánh thức mình để mình uống thuốc nữa."

"Vậy bây giờ cậu phải ngủ thế nào chứ? Ở đây là trên đường cái." Lục Diệp hỏi. Anh thật hi vọng Thiên Thiên có thể gọi anh cõng cô, như vậy cô có thể ngủ. Chỉ là suy nghĩ một chút cũng không có khả năng.

Thiên Thiên lại ừ ừ.

Nhưng cô cũng không ừ ừ bao lâu, cô giật nhẹ vạt áo của Lục Diệp, hạ thấp giọng hỏi: "Anh mình đi bao lâu rồi?"

Lục Diệp mỉm cười nhìn cô: "Mới vừa đi."

"Vậy thì được rồi, thừa dịp anh ấy vẫn chưa về, chúng ta nhanh đi về đi, mình có mang chìa khóa. Chờ về đến nhà, lập tức mình liền chạy lên giường, sau đó mình liền ngủ thiếp đi, như vậy anh ấy cũng sẽ không gọi mình uống thuốc nữa."

"Được." Lục Diệp gật đầu một cái, công nhận kế hoạch "Không chê vào đâu được" của cô.

"Chờ khi mình về đến nhà cậu nhớ dùng điện thoại di động của mình nhắn tin cho anh mình, nếu không anh ấy không tìm được mình sẽ nóng nảy."

"Ừ."

"Số liên lạc đầu tiên trong điện thoại di động của mình chính là số của anh mình, nhớ chưa?"

"Nhớ rồi."

.....

Nhà Thiên Thiên ở trên một con phố cổ, đi qua đền thờ sùng sùng hơn hai trăm năm, đập vào mắt chính là một khu kiến trúc nhà Thanh được bảo tồn hết sức kỹ càng, cũng chính bởi vì bảo tồn vô cùng hoàn hảo, mới có thể được giữ lại trong thành phố A kinh tế đang phát triển nhanh chóng này.

Cái chìa khóa của Thiên Thiên mới vừa cắm vào lỗ khóa, bên trong cửa chính liền được mở ra, sắc mặt của Nhạc Kỳ Sâm vô cùng lo lắng đang dần hiện ra sau khe cửa.

Bất ngờ thấy anh trai "Đang đi mua thuốc giải rượu", Thiên Thiên bị sợ đến da đầu cũng căng ra, bình thường đầu óc luôn chậm chạp, vào giờ phút này lại sáng suốt ngoài dự đoán, trước khi bị Nhạc Kỳ Sâm nói: "Thế nào rồi như thế mới trở về, gọi điện thoại cho em cũng không nhận, mặt hồng như vậy có phải uống rượu hay không?" Liền hô trước một tiếng, lao vào ngực Nhạc Kỳ Sâm, lừa mình dối người nói: "Em đã ngủ quên, anh không nên mắng em, em không nghe thấy điện thoại, cũng không cần gọi em uống thuốc.", liền nhắm mắt không cử động nữa.

Tất cả xảy ra quá nhanh, mặc dù Nhạc Kỳ Sâm phản xạ có điều kiện đỡ được Thiên Thiên nhào vào ngực, nhưng đầu óc vẫn còn lay hoay trong cảnh tượng bị người nào đó nhào đến ôm lấy.

Chỉ có Lục Diệp nhìn thấy tất cả, phát ra mấy tiếng cười khẽ.

Nhạc Kỳ Sâm tỉnh táo lại, vừa bức mình vừa buồn cười không nặng không nhẹ vỗ một cái lên mông của Thiên Thiên, hỏi Lục Diệp: "Con bé thế này là thế nào?"

Ánh mắt của Lục Diệp rơi vào vị trí mới vừa rồi bị Nhạc Kỳ Sâm vỗ qua, lại không để lại dấu vết dòi tằm mắt, nói: "Có lẽ là. Uống say thôi."

Nhớ tới những phản ứng thú vị của cô trên đường, còn có tình trạng nhắm mắt giả chết không nhúc nhích như bây giờ, anh lại nhin không được cười lên.

Cô nhóc này, bình thường nhìn ngây ngốc như vậy, đến thời khắc mấu chốt vẫn có một chút nhanh trí nha.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Trắc nghiệm

Thứ hai.

Sau giờ học buổi sáng, Thiên Thiên liền bị mấy người Giang Đường kéo đến một khúc quanh. Nét mặt của ba người bọn họ như đang so tài xem ai nghiêm túc hơn, làm Thiên Thiên cũng không khỏi căng thẳng lên: "Thế nào? Xảy ra chuyện lớn gì sao?"

"Đúng là có chuyện lớn." Mặt Giang Đường trầm trọng nói, "Cậu còn nhớ buổi tối thứ sáu tuần trước đã xảy ra chuyện gì không?"

"Buổi tối thứ sáu tuần trước?" Thiên Thiên nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói, "Không phải là lớp chúng ta liên hoan sao?"

"Đúng vậy, cậu còn nhớ khi liên hoan cậu đã làm gì không?" Hạ Văn tiếp lời hỏi tới.

"Làm cái gì? Ừ, để mình suy nghĩ một chút. Cũng chỉ là ăn vài món và uống rượu thôi mà." Thiên Thiên kỳ quái hỏi ngược lại, "Còn có chuyện đặc biệt gì sao?"

"Sau khi uống rượu?"

"Sau khi uống rượu. Hình như tất cả mọi người đều uống say."

"Ừ, sau khi uống say?"

"Sau khi uống say." Thiên Thiên nghĩ đi nghĩ lại liền nhú mày, sau đó thẳng thắn nói, "Mình chỉ nhớ mình đi toilet, thiếu chút nữa vấp ngã, là trường lớp đỡ mình, kết quả hình như là bị Văn Văn hay là Nhược Vân thấy được? Tóm lại sau khi chờ mình trở lại các cậu liền ép hỏi mình là giữa mình và lớp trưởng không phải có bí mật gì đó không thể cho mọi người biết, mình vì chứng minh mình và lớp trưởng không có gì cả, liền uống hết ly rượu, lát sau mình liền cảm thấy đầu óc vô cùng choáng váng, và sau đó. Mình không nhớ lắm."

"Thật sự không nhớ rõ?" Giang Đường hoài nghi hỏi tới.

"Thật không nhớ rõ." Thiên Thiên ngoan ngoãn mà lắc đầu.

"Cậu không nhớ sau khi cậu uống say cả người đều dựa vào trong ngực Lục Diệp hả?" Hạ Văn không từ bỏ ý định tiếp tục hỏi.

Thiên Thiên dùng khoảng nửa phút để hiểu Hạ Văn đang nói cái gì, sau đó cười tươi: "Văn Văn khi nào thì cậu cũng học nói dối gạt người như Đường Đường vậy? Mình không quen với trường lớp, cho dù mình thật sự ngang nhiên dựa vào cậu ấy chắc chắn cậu ấy cũng sẽ đẩy mình ra, mình cảm thấy cậu ấy không phải là người tùy tiện như vậy. À, mình biết rồi, nhất định các cậu còn tưởng rằng mình nói mình té nhào vào trong ngực trường lớp vì chân trượt giẫm hụt là bày trò để lừa gạt các cậu, cho nên mới liên hiệp lừa mình? Tính lại đi, cái gì các cậu cũng không gạt được, mình và trường lớp là trong sạch."

Nhưng mấu chốt chính là biểu hiện của cậu ta đã tùy tiện như vậy.

Hạ Văn chỉ hận bản thân mình lúc đó không nhanh nhẹn cầm điện thoại chụp lại cảnh tượng Lục Diệp dịu dàng thuận tiện quang minh chính đại đỡ cô, ít nhất cũng không cần phải khổ cực giải thích như bây giờ.

Đầu của Thiên Thiên vĩnh viễn chậm chạp hơn người bình thường, chỉ cần cô đã cho rằng đó là sự thật thì sẽ rất khó thay đổi lại. Giống như bây giờ, 'Đường Đường, nhất định là họ liên hiệp muốn lừa mình' Suy nghĩ này đã được tạo thành trong đầu cô, cho nên mặc kệ Giang Đường, Hạ Văn, Lâm Nhược Vân nói 'Cậu có nhớ khi cậu uống say nhằm Lục Diệp thành anh trai cậu lại còn làm nũng với người ta hay không?', 'Cậu có nhớ Lục Diệp đưa cậu về hay không?', 'Cậu có nhớ khi Lục Diệp dẫn cậu đi ra còn làm bộ như vô tình sờ soạng cô một cái hay không?', nhưng cô chỉ cho rằng là bọn họ lừa cô, vẫn lắc đầu, dù sao cô cũng không nhớ rõ, nhưng cô cảm thấy Lục Diệp này rõ ràng rất lịch sự, sẽ không XXX như các cậu ấy nói.

Thấy Thiên Thiên cố chấp, bọn người Giang Đường cũng bỏ qua, làm sao bọn họ có thể nói tiếp với Thiên Thiên khi về mặt cô là 'Mặc kệ các cậu nói gì mình cũng sẽ không tin.'

Trong chốc lát chuông vào học vang lên, bọn người Thiên Thiên chờ từng người một trở lại vị trí của mình, chống lại cặp mắt trầm tĩnh của Lục Diệp, Thiên Thiên còn áy náy cười cười vì bạn tốt của mình đều đang hoài nghi nhân phẩm của cậu ấy, mặc dù cậu ấy cũng không biết chuyện này.

Tiết thứ nhất chính là tiết tiếng Anh của chủ nhiệm lớp, sau khi cô đi tới cũng không bắt đầu giảng bài liền, mà là tuyên bố một chuyện không thua gì sấm sét giữa trời quang đối với một nửa học sinh trong lớp, thứ hai trường học sẽ tiến hành khảo sát chất lượng đầu năm với học sinh mới theo thường lệ, ngoại ngữ, sử, lý, hoá, sinh mỗi môn đều phải thi.

Đây là quy định 'Luật bất thành văn' của bốn trường cao trung nổi tiếng nhất thành phố A gồm: Hoa Trung, Nhất Trung, A Trung, Nhân Trung, mặc dù hàng năm đều bị Hoa Trung đầy rất thảm, nhưng đối với Nhất Trung mà nói, ít nhất còn có thể tìm được một chút cân đối hơn A Trung và Nhân Trung.

Nhưng năm nay, hừ hừ, ai đây ai còn chưa biết.

Mặc dù cô Lương đã nhấn mạnh thêm cuộc thi lần này chỉ là trắc nghiệm trình độ của học sinh, bởi vì khi thi cấp ba có người yếu kém cũng có người phát huy vượt xa người thường, cũng sẽ không ghi vào tổng thành tích, mọi người bình tĩnh thi là được rồi. Nhưng đợi sau khi cô giáo nói xong, trong phòng học lập tức liền từ trận hơn phân nửa.

Lại nói mấy câu trấn an một phen, cô Lương mới cầm sách giáo khoa dạy từ mới.

Gần đây nhất, ngay cả Hạ Văn ngoài miệng luôn nói không quan tâm đến thành tích cũng bận rộn, dù sao đã vui chơi một kỳ nghỉ hè, đa số mọi người đều cảm thấy đầu óc của mình đã chậm chạp, ở sơ trung đã từng học cái gì cũng sớm quên sạch, còn phải lật sách xem lại mới nhớ được. Đương nhiên cũng không có ai rảnh rỗi đuổi theo hỏi giữa Thiên Thiên và Lục Diệp có chuyện gì mờ ám.

Học sinh có thể thi đậu vào Nhất Trung thì trình độ cũng không tệ, ít nhất học kỳ mới bắt đầu không ai là không học. Kết quả mỗi ngày Thiên Thiên đều nghĩ làm sao để lười biếng đã trở thành một trong những người nhàn rỗi nhất trong lớp, vừa lên lớp tự học không phải xem tiểu thuyết thì chơi trò chơi, nếu không liền nằm sấp trên bàn ngủ, chỉ khi Giang Đường không chịu nổi nín lấy cổ áo của cô giật giật một phen, cô mới có thể ứng phó xem hai trang sách, sau đó vẫn trở về như cũ.

"Người rảnh rỗi nhất trong lớp" chỉ có hai người trong danh sách, người đó là ai, chính là Lục Diệp rồi.

Nam sinh liếc mắt nhìn học thần ngồi cùng bàn với mình cho đến bây giờ đang dùng một tay chống đầu một tay nhàn nhã viết chữ vẽ tranh lên giấy, từ đầu tới đuôi cũng không thấy cậu ta lấy đề cương luyện thi ra, cho dù qua loa nhìn một cái cũng không có, cảm thán trong lòng một tiếng, đúng là cùng người không cùng số mệnh, chấp nhận cầm sách lên.

Cùng lúc đó Lục Diệp cũng không biết đã đâm bao nhiêu điểm đen lên giấy, chán đến chết mà thờ dài.

Ai, thật muốn biết hôm nay Thiên Thiên mặc quần lót màu gì.

Một cái chớp mắt một tuần đã trôi qua, mặc dù chỉ là đề thi chung năm thứ nhất cấp 3, nhưng bởi vì bốn trường cao trung liên kết kiểm tra, đối với lần thi này nhà trường cũng không coi trọng, chỉ qua loa bố trí thứ tự phòng thi.

Thật bất hạnh, ba người Giang Đường, Hạ Văn, Lâm Nhược Vân không có ai thi chung phòng với Thiên Thiên.

Rất may mắn, Lục Diệp và Thiển Thiển thi chung một phòng.

Sau khi tìm được phòng thi của từng người trên danh sách, trong lòng ba người Giang Đường, Hạ Văn, Lâm Nhưộc Văn đều găm thét: Lục Diệp cậu đã làm thế nào để hối lộ thầy phụ trách địa điểm thi vậy.

Bên đây Thiển Thiển còn rất vui mừng nói với Lục Diệp: "Thật sự là quá tốt, mình còn tưởng rằng không ai thi chung phòng với mình. Trưởng lớp, trước khi thi nhất định mình phải ngủ nếu không khi thi mình sẽ mệt rã rồi, cho nên phiên cậu nhất định phải đánh thức mình dậy trước khi thi nha."

Lục Diệp nhìn như tùy ý đáp một tiếng "Được.", giọng nói thanh thanh lạnh lạnh, giống như không có gì khác biệt khi trả lời với người khác, nhưng khẽ lên giọng trong lúc lơ đãng tiết lộ trong lòng anh có chút vui vẻ.

Hai ngày sẽ phải thi chín môn, thời gian thật là gấp rút, thứ hai buổi sáng tám giờ bắt đầu thi, môn thi đầu tiên là Ngữ Văn thời gian 60 phút, giải lao nửa giờ, tiếp theo thi Vật Lý 60 phút; buổi chiều hai giờ rưỡi bắt đầu thi, môn đầu tiên là Số Học thời gian 120 phút, giải lao nửa giờ, tiếp đó là Hóa Học thời gian 60 phút; buổi tối bảy giờ rưỡi bắt đầu thi, Sinh Học 60 phút, buổi tối tự học một tiếng trở lên mới tan học. Thứ ba nhẹ nhõm hơn rất nhiều, tám giờ bắt đầu thi, đầu tiên là môn Tiếng Anh thời gian 120 phút, giải lao nửa giờ, môn Chính Trị 60 phút; chiều hai giờ rưỡi bắt đầu thi, môn Lịch Sử 60 phút, giải lao nửa giờ, môn Địa Lý 60 phút, buổi tối 12 lớp tự học như bình thường.

Thiển Thiển nói được là làm được, vừa đến trường thi liền úp mặt lên bàn bắt đầu ngủ, điều này cũng nhờ thứ sáu tuần trước Giang Đường đặc biệt dẫn cô đi một lượt từ cửa trường học đến phòng thi của cô, nếu không lúc này còn không biết cô đang ở cái góc nào trong trường học nữa.

Lục Diệp vừa đi vào phòng thi liền thấy Thiển Thiển đang ngủ, cô mặc áo sơ mi trắng và quần ngắn màu đen, vạt áo sơ mi được bỏ vào trong quần, cho dù nằm như vậy, bụng vẫn thon gọn, một chút thịt dư cũng không nhìn thấy, hai chân lười biếng duỗi dưới bàn học cũng vừa thẳng vừa dài.

Lục Diệp một chút tự giác vô lễ chớ nhìn cũng không có, cứ như vậy đứng ở cửa phòng thi dùng ánh mắt như tia X-quang thừa dịp cô đang ngủ quan sát người ta một lần, cuối cùng còn ghét bỏ mà nghĩ: Quá gầy, rốt cuộc ăn cái gì lớn lên, cũng chỉ lớn.

Ánh mắt của Lục Diệp không được khống chế trượt xuống, giống như muốn giặt cúc áo sơ mi, mắt tình tường phát hiện giữa cúc áo thứ hai và thứ ba còn khâu một chiếc cúc nhỏ.

Cũng may, ý thức cơ bản tự bảo vệ mình cũng có. Lục Diệp vui mừng thầm nghĩ.

Cho đến khi các học sinh cùng phòng thi nhìn mình bằng mắt quái dị, Lục Diệp mới hoàn hồn đã chạy đến nơi nào của mình, cúi đầu tìm kiếm chiếc bàn có dán số báo danh của mình.

Sau khi ngồi xuống, Lục Diệp coi như hải lòng với vị trí này, chỉ cần thoáng nghiêng đầu qua bên phải, là có thể thấy Thiển Thiển đang nghiêm túc làm bài.

Bây giờ bốn mươi, thầy giám thị ôm bài thi đi vào phòng học, liếc nhìn Thiển Thiển đang ngủ không biết trời đất, nhú nhú mày không nói gì.

Lại qua mười phút, Lục Diệp nghĩ tới trước khi thi vẫn còn phải đi nhà vệ sinh, liền đi qua vỗ Thiển Thiển nhẹ nhẹ.

Thiển Thiển vuốt mắt ngẩng đầu lên, thấy Lục Diệp đứng trước mặt, nói lầm bầm: "Là trưởng lớp à. Thế nào, sắp thi rồi hả?"

"Ừ, còn mười phút nữa. Đứng lên cho tỉnh táo, đến nhà vệ sinh rửa mặt. Đứng rồi, ăn điểm tâm chưa?" Lục Diệp hỏi.

"Ăn rồi, buổi sáng anh mình làm sandwich." Thiển Thiển gật đầu một cái, cô ngủ gật còn chưa tỉnh, nhưng vẫn xộc xệch đứng lên đi ra ngoài, "Vậy mình đi vệ sinh cái đã."

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Trắc nghiệm (2)

Đi tới cửa phòng học, cô ngẩng đầu nhìn bảng lớp treo ở trên theo thói quen, phát hiện ——

"Đây không phải lớp chúng ta à?" Cô quay đầu, nghi ngờ hỏi.

"Đúng, địa điểm thi của mười chín lớp mười trường chúng ta, ở khu bốn." Lục Diệp kiên nhẫn giải thích.

"Vậy..." Thiển Thiển gãi đầu một cái, "WC ở hướng nào vậy?"

"..." Lục Diệp đứng lên, kéo tay cô nói, "Đi thôi."

Thiên Thiên cũng biết mình trời sinh không giới xác định phương hướng, không vùng ra khỏi tay Lục Diệp, trái lại cùng đi với anh.

Anh không có sở thích nhìn trộm con gái vào trong WC... Được rồi, anh quên thêm chữ "Trước đây" để giới hạn khái niệm thời gian trong câu nói phía trước, nhưng cái này không thể trách anh, Thiên Thiên vừa đứng lên anh đã kiểm lòng không được muốn xem cô đi đâu, nhân tiện tìm cơ hội nhìn thấy quần lót của cô. Thời cơ này rất tốt, ví dụ như khi vừa đi WC xong, không cẩn thận làm vấy mắc vào trong quần. Tình huống vấy mắc vào quần thể này...

Nhưng lần này anh không có âm mưu đen tối nào, anh chỉ đơn giản sợ cái "trình độ mù đường chưa từng thấy này" của cô sau khi đi từ WC ra sẽ quên mất phòng thi nằm ở hướng nào. Sau đó lạc trong bốn khu trường học, dù sao WC ở khu bốn nằm phía bên trái phòng thi, còn WC khu ba ở phía bên tay phải phòng học bọn họ...

Các thí sinh trong phòng thi đều kinh hãi: Mới lớp mười mà có gan dám làm vậy trước mặt thầy giáo, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

Nhìn Thiên Thiên từ trong WC ra đang vẩy nước đọng lại trên tay, Lục Diệp đang tựa cột trên hành lang cũng đảo mắt. Nhìn thấy quần đùi màu đen của cô, mới nhớ ra hôm nay cô không mặc váy, làm gì có chuyện không cẩn thận mà để vấy mắc vào trong. đành tiếc nuối dòi tằm nhìn.

Sau khi trở lại phòng học, thầy giáo đang chuẩn bị phát đề thi, thấy hai người một trước một sau đi vào, tức giận nói: "Còn không nhanh vào, đợi phát xong đề thi sẽ hủy bỏ tư cách thi của hai đứa."

Lục Diệp thờ ơ đi tiếp, Thiên Thiên thè lưỡi, nói lí nhí với thầy giáo: "Xin lỗi, lần sau sẽ không như vậy."

Thấy thái độ nhận lỗi của cô cũng không tệ, thầy giáo hừ lạnh một tiếng, nói: "Biết rồi thì ngồi xuống đi."

Sau tiếng chuông báo hiệu giờ thi, toàn bộ phòng thi trở nên yên tĩnh chỉ còn tiếng ngòi bút viết lên giấy sột soạt.

Ngữ văn là môn hoàn toàn chẳng có chút độ khó nào với Lục Diệp, thi cũng chỉ là lấy vốn cơ bản ra làm, Lục Diệp viết câu trả lời rất qua loa, thậm chí viết xong ba dòng Lục Diệp sẽ nhìn Thiên Thiên một cái. Bộ dạng chăm chú làm bài của cô rất đáng yêu, mắt mở thật to, môi mím chặt, vừa nhìn đề thi, vừa cầm bút viết không ngừng nghỉ.

Nhìn một lát Lục Diệp phát hiện một hiện tượng —— tốc độ làm bài của Thiên Thiên quá nhanh.

Vốn tốc độ làm bài của anh cũng nhanh, nhưng tốc độ của Thiên Thiên còn nhanh hơn. Bên này anh mới làm xong mục đọc, bên kia cô đã một tay đề bài văn cổ rồi viết phân dịch ra; Bên này anh mới điền vào chỗ trống thơ cổ, bên kia cô đã đến phần xem đọc.

Tốc độ nhanh như vậy... Hình như cô làm bài chẳng cần suy nghĩ.

Lẽ nào mọi người đều đã hiểu sai cô, trên thực tế Thiên Thiên là cao thủ không để lộ tài năng? Có một anh trai là thần học như vậy, em gái phải có chút kỹ năng gì đó chứ?

Lục Diệp nghĩ thế nào cũng không ra.

Vừa mới nghĩ đến khả năng bị cô vợ nhỏ qua mặt, anh cũng tăng tốc độ viết của mình.

Đợi Lục Diệp viết xong một hai đoạn, quay đầu nhìn tiếp. Thiên Thiên đã viết văn kín toàn bộ mặt bên trái, nói cách khác, cô chỉ thiếu vài trăm chữ nữa là xong đề thi ngữ văn này.

Lục Diệp nhìn đồng hồ treo trên bảng đen —— còn chín mươi phút nữa là hết giờ.

Bút trong tay anh ngừng một chút, khuôn mặt lạnh nhạt lộ ra một chút ý cười, lắc đầu tiếp tục viết: Có cô vợ lợi hại như vậy, anh cảm thấy vô cùng tự hào...

Đặt bút xuống "Lạch cạch" một tiếng, Thiên Thiên lắc lắc tay phải mỗi nhừ, chòng đẽ thi và bài thi lên đây qua một bên. Cô ngán người nằm trên bàn học, trong lòng oán trách vì sao thời gian làm bài thi đều dài như vậy.

Nằm nhoài như thế, cô nhìn thấy ánh nắng mặt trời chiếu khắp mặt đất ngoài cửa sổ.

Cô là kiểu người lười nhác lại thích hưởng thụ, ngày nào trời nắng ấm không gắt thế này, cô sẽ thoải mái nằm trên ghế đặt ngoài sân, vừa phơi nắng vừa đọc một cuốn tiểu thuyết hoặc truyện tranh. À đúng rồi, bên cạnh nhất định phải có một cái bàn tròn nhỏ, trên đó bày mấy loại bánh do anh trai làm và sữa chua cô thích nhất, chỉ cần đưa tay ra là lấy được. Một thi cô sẽ úp sách lên mặt đánh một giấc ngon. Đây là việc cô thích nhất.

Nhưng kể từ lúc thân thể khỏe hơn, không cần mỗi nửa tháng phải xin nghỉ học, khoảng thời gian lười biếng đó trở nên rất ít. Mùa xuân quá mức ngắn ngủi, chưa kịp nhận ra mùa xuân đến nó liền đã qua mất. Mùa đông quá ít nắng, mùa hè cũng hiếm người phơi nắng buổi sớm, mà mùa thu là một đứa bé không vững lập trường. Nửa trước thi giống hè, nửa sau giống đông, chỉ có khúc giữa là được, chỉ ít nắng buổi sáng cũng dễ chịu nếu như mỗi ngày đừng nắng quá gắt.

Thiên Thiên nhìn một lát trong lòng thấy ngứa ngáy, đã lâu rồi cô không phơi nắng.

Làm một hàng động cơ gần gần cột, trước giờ cô luôn nghĩ làm cái gì thì làm cái đó, nên lúc này mới giờ tay thật cao, khi thầy giáo vừa nhìn qua liền hỏi giong già: "Thưa thầy, em có thể nộp bài sớm không?"

Phòng thi vô cùng yên tĩnh bị một tiếng hỏi cắt ngang, ngòi bút Lục Diệp bị trượt một cái, con chữ chỉ thiếu một nét cuối cùng này liền bỗng nhiên xuất hiện một cái đuôi, anh không để ý đến nét ngoằn trên con chữ, quay đầu nhìn lại.

Lúc này người nhìn lại cũng không chỉ có một mình anh, chính xác mà nói thì tất cả mọi người trong phòng thi đều dùng ánh mắt kinh ngạc mà nhìn về phía Thiển Thiển đang giờ tay vẫn còn chưa hạ xuống.

Thầy giáo ngẩn ra rồi phục hồi tinh thần, đưa tay nhìn đồng hồ, đột ngột nói giận: "Còn hơn một tiếng mà em muốn nộp bài? Làm xong rồi sao?"

"Làm xong rồi thầy." Thiển Thiển gật đầu cái rụp, còn sợ thầy giáo không tin, giờ giờ bài thi chỉ chít chữ.

Thầy giáo nghi ngờ đến cầm bài thi nhìn lướt qua, vì thầy cũng dạy môn ngữ văn nên có thể nhìn ra Thiển Thiển không phải viết bừa, thậm chí độ chính xác cũng rất cao, chữ lại đẹp. Cảm thấy Thiển Thiển không giống thể loại học sinh hư làm không được bài thi có tình làm loạn. Thầy giáo trả bài thi lại cho Thiển Thiển, tuy không còn giận nhưng giọng nói chẳng vui vẻ gì: "Làm xong rồi thì kiểm tra lại cho kỹ, nộp bài sớm vậy ra ngoài làm gì?"

Lục Diệp đoán Thiển Thiển sẽ cho một câu trả lời kỳ quặc, anh dám khẳng định.

"Anh trai em nói lúc làm bài phải tin vào trực giác đầu tiên, không nên kiểm tra, sẽ dễ sửa đúng thành sai, mà sai lại sửa càng thêm sai. Cho nên em không kiểm tra bài thi bao giờ." Thiển Thiển thành thực đáp.

Được rồi, câu này coi như bình thường, nhưng câu tiếp theo ——

"Thưa thầy, em muốn nộp bài để ra ngoài tắm nắng!"

"Phụt —— "

Lục Diệp đã sớm chuẩn bị tâm lý, nên ngoại trừ anh và Thiển Thiển thì toàn bộ mọi người đều phì cười ——

Chúng tôi đang vật lộn liều chết bịa đáp án với đề thi, cô còn nói muốn, nộp, bài, để, ra, ngoài, tắm, nắng?!

Về mặt thầy giáo vừa khá lên nháy mắt đã đỏ như gan heo, nhìn về mặt Thiển Thiển chăm chú, không có chút ý muốn giấu cợt nào, đập bàn một cái bốp, nắng: "Đúng là ầu tả! Lần đầu nghe có người nói với tôi muốn nộp bài sớm để ra tắm nắng! Trò... Trò an phận ngồi đây đến hết giờ thi, đừng có mong đi đâu!"

Thiển Thiển bị giọng nói và sắc mặt đều nghiêm khắc của thầy giáo dọa cho sợ, vội vã dạ một tiếng. Đợi thầy giáo thở hắt hắt bước lên bục giảng ngồi xuống, mới uể oải nằm dài ra bàn, đôi mắt ngấn nước nhìn ra ngoài cửa sổ, rất tội nghiệp.

Lục Diệp nhìn đến đau lòng, tâm tư viết văn nhất thời mất hết, anh đặt bút xuống, giờ tay lên.

Vừa mới cầm giáo án lên đã bị tình huống thứ hai phá hỏng, thầy giáo buồn bực thở dài, hỏi: "Chuyện gì nữa?"

Giọng điệu này, giống như khi hoàng a mã của Hoàn Châu cách cách Tiểu Yến Tử phát hiện con mình lại gây họa.

So với mấy cái đáp án không theo lẽ thường của Nhạc Thiển Thiển, lý do Lục Diệp đưa ra là: "Đi vệ sinh."

Cuối cùng trên thế giới này đại đa số vẫn là người bình thường.

Thầy giáo thở phào nhẹ nhõm, phẩy tay một cái: "Đi đi, đi nhanh về nhanh."

Lời thầy giáo còn chưa dứt, Lục Diệp như một con gió thổi "vù" qua cửa phòng học, làm mớ giáo án của ông bị thổi lật qua mấy trang, thổi cho thầy sững sờ một hồi.

Chưa đầy hai phút, bóng hình Lục Diệp đã xuất hiện ở cửa phòng học, lúc đi vào còn nhanh hơn lúc đi ra, trong tay còn cầm một nhánh lan phượng vĩ (tên một loại hoa)

Mặt không đỏ, thờ không gấp về chỗ, trước đó còn đặt nhánh hoa trên bàn Thiển Thiển.

Thiển Thiển nhìn thấy hoa, phấn chấn sáng cả mắt.

Còn các bạn bàn trên và thầy giáo hai mắt như muốn rớt ra ——

Đúng là trong trường có hoa lan phượng vĩ, nhưng nếu mọi người nhớ không lầm thì gần cổng trường mới có trồng loại hoa này? Vấn đề ở chỗ, Lục Diệp làm thế nào trong vòng hai phút từ phòng thi khu bốn chạy đến trước cổng trường thoát được cặp mắt của bảo vệ bề một nhánh lan phượng vĩ rồi lại chạy về mà không thờ gấp một cái?!

Còn nữa...

Đây là trường học có phải không? Yêu sớm là trái kỷ luật không phải sao? Xin hai người khiêm tốn một chút có được không? Chó độc thân vẫn là chó chứ? Muốn yêu đương thì đi xa một chút đi? Phải bảo vệ động vật chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Trắc nghiệm (3)

Nhìn Thiển Thiển thích thú chơi đùa với nhánh Phượng Vĩ trong tay, Lục Diệp mới một lần nữa cảm bút lên, hoàn thành bài văn vẫn chưa viết xong.

Sau khi kết thúc giờ thi Ngữ Văn, Thiển Thiển chủ động bắt chuyện với Lục Diệp, cô vẫy vẫy nhánh hoa giống như chiếc lồng đèn nhỏ trong tay, nói: "Trường lớp, cảm ơn cậu."

Đối với một tiếng cảm ơn này, Lục Diệp cực kỳ hưởng thụ, nhưng mặt ngoài lại như không có gì: "Cậu vui vẻ là được rồi."

Thiển Thiển lại quơ quơ nhánh hoa, hỏi "Đúng rồi, môn thi kế tiếp là gì vậy?"

"Ừ." Lục Diệp suy nghĩ một chút, nói: "Vật Lý."

"Vật Lý?" Trong chớp mắt vẻ mặt của Thiển Thiển đờ đẫn, sau đó cô cúi đầu sờ sờ nhánh hoa, giống như tự nhủ nói lầm bầm, "Vật Lý sao, mình ghét môn Vật Lý nhất."

Lỗi tai cực nhạy bén của Lục Diệp nghe được câu này, trong lòng lộp bộp một tiếng, cảm thấy cơ hội của mình đã tới.

Sau khi giờ thi môn Vật Lý bắt đầu, Lục Diệp vì muốn có thể làm xong bài thi trong thời gian ngắn nhất, liền cố nén không nhìn về hướng của Thiển Thiển, chờ khi anh làm xong câu hỏi cuối cùng thì anh mới ngẩng đầu nhìn đồng hồ, chỉ mới trôi qua nửa giờ.

Lục Diệp "Chắc" một tiếng, toàn bộ dạng đề này anh đã từng xem qua, chỉ có mấy con số là có chút khó làm, cho nên chậm hơn kỷ lục cao nhất của anh một chút.

Nhưng dù sao lần này vẫn nhanh hơn Thiển Thiển, nói cho cùng cô ấy nói cô ấy không thích môn Vật Lý.

Cũng không biết lúc này Thiển Thiển có phải đang bị mấy con số kia làm khó đến vô đầu bút tai hay không, nhưng chỉ cần suy nghĩ đến bộ dáng kia một cái đã cảm thấy thật đáng yêu.

Lục Diệp vừa mơ mộng, vừa quay đầu lại, khi quay đầu trong nháy mắt đó anh còn suy nghĩ một chút: Nếu Thiển Thiển nhờ anh giúp đỡ, anh nên biểu hiện nhiệt tình một chút mới tốt hay dè dặt một chút mới tốt nhỉ.

Nhưng đáp án của vấn đề này cuối cùng đã trở thành phù du.

Bởi vì chờ đến khi Lục Diệp quay đầu lại, Thiển Thiển đã nằm ở trên bàn, nhắm hai mắt, hô hấp đều đều, hiển nhiên là đang ngủ rất ngon.

Nhìn lại bài thi và đề thi được cô đặt bên góc bàn thật chỉnh tề một chút, lần đầu tiên trong đời Lục Diệp có chút há hốc mồm.

Ai cũng đừng nói cho anh là Thiển Thiển lại một lần nữa làm bài xong trước anh nhé.

Vậy tại sao cô ấy phải nói thành tích của cô ấy chỉ có thể coi là trung bình.

Cả ngày, Lục Diệp đều rất ảm ức, từ trong tới ngoài đều tản ra cảm giác bị thất bại.

Tại sao?

Còn hỏi anh tại sao?

Bởi vì trừ cuộc thi Ngữ Văn ra, những giờ khác mỗi khi trước giờ thi Thiển Thiển cũng sẽ lầu bầu một câu "Mình ghét nhất môn xx.", những ngày kế tiếp môn "xx" này được đổi từ Vật Lý đến Số Học, Hóa Học, Sinh Vật, nhưng mà.

Nhưng mà mỗi lần anh dùng tốc độ nhanh nhất của mình chỉ dùng một nửa thời gian cuộc thi làm xong bài thi, nhìn qua Thiển Thiển đã đặt bài thi môn mình "Ghét nhất" ở góc bàn, mà cô. Lại đang ngủ hết sức sâu giấc.

Nhất là sau khi rút ra được kinh nghiệm từ môn Vật Lý và Số Học, Lục Diệp rất dễ tâm, đang trong quá trình làm bài thỉnh thoảng vẫn quay đầu nhìn Thiển Thiển một chút, vậy mà.

Lần nhìn trước, thấy cô vẫn còn đang chăm chú làm bài thi, lần nhìn sau, cô đã ngủ thiếp đi.

Ngủ thiếp đi.

.

Thật sự có ai có thể nói cho anh biết đây rốt cuộc là chuyện gì không?

Buổi tối, sau khi kết thúc môn Sinh Vật.

Lục Diệp nhìn đến gan cũng đau nên nhìn không được nữa gọi Thiên Thiên đang cầm điện thoại di động định ra ngoài chơi, uyển chuyển hỏi: "Thiên Thiên, hôm nay cậu có chỗ nào không khỏe không?"

Đây là lời giải thích hợp lý duy nhất mà anh có thể nghĩ ra được.

"Thân thể không thoải mái?" Tay bấm mặt mũi của Thiên Thiên dừng lại, mờ mờ nói, "Không có nha."

"Vậy tại sao cậu luôn làm bài được một nửa liền nằm xuống ngủ? Á, trong lúc vô tình mình nhìn thấy. . . ." Lục Diệp nói xong, chợt dạ dời ánh mắt đến chỗ khác.

"À, cậu nói cái này à." Thiên Thiên hiểu rõ, nói: "Đó là vì mình đã làm bài xong rồi."

"Đã làm xong rồi?" Về một cái Lục Diệp chuyển ánh mắt trở về trên mặt Thiên Thiên, nhanh chóng mở tròng hai mắt, có chút không dám tin hỏi, "Tại sao cậu có thể. Làm xong toàn bộ bài thi nhanh như vậy?"

Cuối cùng Thiên Thiên đã hiểu Lục Diệp hiểu lầm ở chỗ nào liền cười đến con mắt cũng hợp thành trăng khuyết, nói: "Sao mình có thể lợi hại như vậy, có thể làm xong toàn bộ bài thi trong thời gian ngắn như vậy chắc chỉ có một mình cậu thôi. Mình nói làm xong là chỉ làm xong những câu mình biết làm, những câu không biết sẽ để trống. Những câu mình biết làm rất ít, còn những câu phức tạp kia thậm chí nhìn mình cũng không muốn nhìn."

Rốt cuộc đã có lời giải cho bí ẩn "Tại sao rõ ràng mình đã nhanh như vậy cô lại có thể nhanh hơn mình.", khi Lục Diệp bừng tỉnh hiểu ra đồng thời lại khó tránh khỏi cảm thấy có chút dở khóc dở cười đối với cái đáp án thất thường này.

Thấy Lục Diệp giống như không có câu hỏi gì khác, Thiên Thiên nhìn anh cười cười, rồi cúi đầu bấm bấm điện thoại di động của mình.

Một khi cô làm chuyện gì cũng vô cùng tập trung, cho nên mặc kệ Lục Diệp không chút kiêng kỵ ở bên cạnh nhìn cô thế nào cô cũng sẽ không phát hiện.

Lục Diệp cứ nhìn cô như vậy một lát, bản thân thoải mái vui vẻ mà cười cười một tiếng, lại cúi đầu viết hai chữ lên quyển tập nhỏ của mình, lại nhìn cô một lát.

Cứ lặp đi lặp lại một vòng tuần hoàn như vậy, một giờ tự học buổi tối giống như nháy mắt đã trôi qua.

Sau ba ngày kết thúc cuộc thi, tất cả đáp án của các môn đều liên tiếp được phát ra, tất cả thành tích của từng môn cũng được công bố, Lục Diệp nhấn lấy phiếu điểm từ trong tay cô Lương, một ánh mắt cũng không chịu bỏ thí cho thành tích 100% của mình, trực tiếp nhìn xuống tìm tên của Thiên Thiên.

Lục Diệp tìm được ba chữ Nhạc Thiên Thiên trong phiếu điểm.

Ngữ Văn 137, Anh Ngữ 150, Số Học 50, Vật Lý 45, Sinh Vật 50, Hóa Học 55, Chính Trị.

Chính Trị 32, Lịch Sử 36, Địa Lý 50, tổng điểm 605.

Giai đoạn lớp 10 tổng điểm chín môn đạt 1050 điểm, thành tích này chỉ được coi là trên trung bình.

Nhìn một chút, trừ Ngữ Văn và Anh Ngữ cao đến có chút dọa người, điểm của các môn khác thật đúng là. Vô cùng thâm.

Có thể đã thấy ngón tay của Lục Diệp đang chỉ vào tên của Nhạc Thiên Thiên, cô Lương thuận miệng nói một câu: "Anh Ngữ của em Nhạc Thiên Thiên rất tốt, môn Anh Ngữ lần này phần thi lấp chỗ trống có chút khó, điểm số hoàn hảo môn Anh Ngữ của bốn trường cộng lại hình như không tới mười người, chia đều cho mỗi trường cũng chỉ có hai người, không ngờ em ấy lại là một người trong số đó. Nhưng thành tích của những môn khác. Trừ Ngữ Văn ra cũng không thể nhìn tiếp."

Lục Diệp cũng ngầm thừa nhận, ngay cả anh chú ý lấp chỗ trống rất kỹ cũng sai hai chỗ.

Nhớ lại cảnh tượng trong giờ thi Anh Ngữ, thời gian mới qua một nửa Thiên Thiên liền giơ tay nói muốn nộp bài trước, Lục Diệp cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Cầm phiếu điểm gắn vào tấm bảng đen trong lớp, Lục Diệp đi tới vị trí của mình, khi đi ngang qua vị trí của Thiên Thiên thấy bốn người Hạ Văn đang mỗi người cầm hai tờ đáp án trong tay thảo luận.

"Trời ạ, Thiển Thiển, đến cùng là làm sao cậu làm được vậy? Mặc dù câu cậu đề trống rất nhiều, nhưng chỉ cần làm đều đúng hết." Lâm Nhược Vân lật qua lật lại phiếu đáp án Sinh Vật và phiếu đáp án Vật Lý của Thiển Thiển xem nhiều lần, lại lấy phiếu đáp án khác từ trong tay của Hạ Văn và Giang Đường tới nghiên cứu, "Thật sự là như vậy. Không phải trùng hợp nha."

Lục Diệp nhìn trộm một cái, hắc hắc, thật sự đúng là như vậy. Mặc dù nguyên phiếu đáp án có vẻ trống rỗng, chữ viết rải rác, nhưng mặc kệ là mực lấp chỗ trống hay là mực tính toán, chỉ cần có làm đều đạt điểm cao nhất.

Thiển Thiển kỳ quái hỏi ngược lại: "Mình làm đều là những mực mình biết, mực biết làm đương nhiên phải đúng, có thắc mắc gì sao?"

"Nhưng một chỗ lỗi nhỏ cậu cũng không có, những bước tính toán này, mình thường xuyên tính sai mà mất điểm." Hạ Văn chỉ vào mực điền vào chỗ trống trên bài thi cho Thiển Thiển xem.

"Cái này rất đơn giản." Thiển Thiển tiến tới nhìn một chút, nghi hoặc nói.

"Chính là đơn giản. Càng đơn giản mình càng dễ phạm sai lầm." Hạ Văn phát điên nói.

Thiển Thiển ngồi nghiêm chỉnh, nói: "Anh mình từng nói, chỗ không biết làm nên bị mất điểm thì có thể bỏ qua được, chỗ biết làm nhưng bởi vì sợ ý lo là đề mất điểm thì gọi là ngu ngốc."

"Giỏi, cậu dám mắng mình." Hạ Văn nói xong, liền làm bộ muốn đi bóp cổ Thiển Thiển.

Nhưng một đôi tay khác còn nhanh hơn cô.

Giang Đường bóp cổ Thiển Thiển, vừa lắc điên cuồng vừa gầm hét: "Nhạc, Thiển, Thiển. Mình đã nói với cậu bao nhiêu lần là môn Chính Trị, Sử, Địa nhất định phải viết không thể để trống. Cho dù cậu viết linh tinh thầy cô cũng sẽ cho cậu điểm. Cậu xem đáp án Chính Trị và Lịch Sử này, trừ tên, lớp, số báo danh ra rõ ràng một chữ cậu cũng không viết. Bài làm còn sạch hơn mặt của cậu. Cậu, cậu là muốn làm mình tức chết mà. Rõ ràng xác xuất chính xác của bài thi cũng không thấp, đã nói rõ cậu phải nhớ những nội dung chủ yếu này. Hôm nay cậu không giải thích rõ cho mình thì mình liền cá chết lười rách với cậu."

Thiển Thiển bị cậu ấy lắc như vậy, mắt trong veo cũng biến thành lò dò, khó khăn muốn giải thích lại nói không ra lời.

Lục Diệp thấy thế vội vàng túm cổ áo của Giang Đường ra, thuận tay nhét vào trong ngực Hạ Văn, sau đó đi vào vỗ lưng thuận khí cho Thiển Thiển.

Thuận khí xong Thiển Thiển ngẩng đầu lên, mặt vô tội nói: "Bài thi Chính Trị và Lịch Sử phải viết rất nhiều, thi Anh Ngữ xong mình mệt quá." Cô nói xong, ánh mắt liền chột dạ nhìn qua bên cạnh, "Một ngày trước đã thi Ngữ Văn, Số Học và Lý, Hoá, Sinh xong, tế bào não đáng thương của mình đã chết hết rồi, mình viết câu trả lời chiếm hơn phân nửa tờ giấy liền không muốn viết gì nữa."

Nghe lý do lộn xộn của cô, Giang Đường thật vất vả mới bị Hạ Văn và Lâm Nhược Vân kéo lại lập tức mắt đỏ lên muốn bạo phát: "Nói tiếng người với mình."

Thiển Thiển lập tức nghiêm mặt nói: "Chữ quá nhiều, lười viết."

Giang Đường: "."

Lâm Nhược Vân: "."

Hạ Văn: "."

Chưa từng thấy qua người tùy hứng như thế.

Lục Diệp gờ tay lên nâng trán, im lặng thở dài.

Anh có thể đoán được rốt cuộc kỹ năng của cô bé thân là em gái của một học thần là cái gì. . .

Thứ nhất, kỹ năng của thần: chỉ làm mực biết làm, mực biết làm nhất định phải đúng hoàn toàn.

Thứ hai, kỹ năng của heo: vừa nhìn thấy đề dài, con số phức tạp, nhìn thấy đáp án phải viết rất nhiều chữ liền lười biếng, chấp nhận không viết.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tranh cử

Sau khi kỳ thi kết thúc, chương trình bầu ban cán sự lớp chính thức lên sóng.

Ngay cả cô Lương đề nghị Thiển Thiển làm cán sự môn tiếng anh, cũng đã bị từ chối, cô mới không muốn đi tranh cử làm cán bộ gì đó.

Còn Lục Diệp suy nghĩ rất nghiêm túc. Tuy anh không lười đến mức quý thần cũng tức giận như Thiển Thiển, nhưng anh là người không thích phiền toái. Làm lớp trưởng cũng không mất bao nhiêu thời gian, cho dù có mấy khi xuất hiện mất chuyện vặt vãnh làm phiền lòng. Nhưng nghĩ kỹ lại, làm lớp trưởng cũng có chút quyền lợi, dù sao... Sẽ là người đầu tiên biết những chuyện nhỏ nhặt của Thiển Thiển như thành tích chẳng hạn, cũng khiến anh ngẫm thoải mái.

Suy nghĩ một lát, Lục Diệp quyết định tranh cử chức lớp trưởng.

Sau ba ngày chuẩn bị, buổi bầu ban cán sự lớp được diễn ra vào chiều thứ hai trong lớp tự học.

Không biết vì sao, tất cả mọi người đều thích đề những chức vụ quan trọng ở phía sau. Ví như ngay từ đầu là bầu chức ủy viên thể dục, ủy viên vệ sinh, ủy viên sinh hoạt... Còn ủy viên học tập, lớp trưởng, lớp phó bị xếp ở phần cuối. Về phần chọn cán sự môn học, đều do các thầy cô giáo các môn tự quyết định.

Phát biểu của mỗi người tranh cử khoảng hai ba phút đồng hồ, nhưng Thiển Thiển nghe đến buồn ngủ. Cô vừa ngáp vừa nhìn khắp phòng học một lượt, chừng mười mấy người tay cầm bản thảo đang nóng lòng phát biểu —— vì đề chuẩn bị cho buổi bầu cử này, người ứng cử đều đặc biệt viết ra một bản nháp, đến khi lên nói phải viết xong.

Sao phải làm vậy? Cho nên mới nói phiền quá mà. Thiển Thiển len lén oán thăm một câu, đợi khi nhìn thấy Lục Diệp phía sau mình cũng cầm một bản nháp viết trên giấy A4, Thiển Thiển ngán ngơ một chút, tò mò hỏi: "Lớp trưởng cũng muốn đi tranh cử hả?"

Bởi vì buồn ngủ, mắt của cô bị dụi đến hồng, thoát nhìn còn tưởng cô khóc.

Lục Diệp bị dọa đến tim đập thình thịch, sau đó thấy cô ngáp một cái thật to, hai mắt ngân ngấn nước, cô tùy tiện lau bằng mu bàn tay, mắt lại hồng thêm chút.

Lục Diệp thăm thẳm mình chuyện bé xé ra to, nhìn cô không thương tiếc chính mình. Vốn làn da non mềm như đậu hũ, mà thô lỗ dùng mu bàn tay dụi dụi như vậy, lỗ trầy da thì sao?

Nghĩ vậy, Lục Diệp cảm thấy không yên tâm "Ừ" một tiếng rồi nói: "Nếu mệt thì cậu ngủ chút đi, đợi đến lúc bỏ phiếu mình sẽ gọi cậu dậy." Vừa nói anh vừa tiện tay lấy hai tờ khăn giấy của bạn cùng bàn đưa cho Thiển Thiển

Thiển Thiển nhận khăn giấy, ngượng ngùng lau sạch giọt lệ vô tình vương nơi khoé mắt, hỏi tiếp: "Lớp trưởng muốn tranh cử chức vụ nào?"

Lục Diệp mỉm cười nhìn mặt Thiển Thiển, nói: "Lớp trưởng."

"Hả?" Trong đầu Thiển Thiển hiện lên một dấu chấm hỏi to tướng, nghiêng đầu suy nghĩ một lát mới hiểu ra, "À... Mình nhớ rồi, lớp trưởng chỉ là lớp trưởng tạm thời, bây giờ muốn tranh cử chức lớp trưởng chính thức đúng không?"

Mỗi một hành động nhỏ nhặt của cô cũng lộ ra nét thơ ngây, đôi mắt đen sâu thẳm của Lục Diệp tràn ý cười, nói: "Ừm."

Thiển Thiển thấy nụ cười trên mặt anh càng lúc càng sâu, cảm thấy không hiểu anh đang cười chuyện gì, còn tưởng mình vô tình nói ra mấy câu ngu xuẩn gì đó, gò má trắng nõn hơi ửng đỏ mê người, vội vội vàng vàng nói một câu, "Vây, cậu cố lên nha" rồi quay lên.

Thấy cô như chú thỏ hoảng sợ quay mặt đi, Lục Diệp nhin không được cười thành tiếng.

Nghe thấy tiếng cười này, Thiển Thiển vừa thẹn vừa lúng túng, giả bộ vui đầu ngủ.

Vừa nằm xuống không bao lâu, Thiển Thiển đã ngủ thật. Đợi khi Giang Đường lay cô tỉnh lại, đã đến lúc bỏ phiếu.

Thiển Thiển cảm lấy tờ nháp Giang Đường kín đáo đưa qua, ngây ngốc đứng một phút đồng hồ mới hỏi Giang Đường chọn ai.

Giang Đường mở "Phiếu bầu" đã điền xong cho Thiển Thiển đọc, rồi giải thích: "Ủy viên thể dục mình chọn Triệu Thần. Bạn đó dáng người cao lớn, vừa nhìn đã biết đề làm ủy viên thể dục rồi! Ủy viên tuyên truyền là Trần Hạo, là người múa cho chúng ta xem trong lúc học quân sự, tính tình của cậu ta cũng tốt, được hoan nghênh, làm ủy viên tuyên truyền rất hợp... Ủy viên học tập chọn Nhược Vân, thành tích của cậu ấy rất tốt, tính cách khá dịu dàng ít nói, không ai làm chức này thích hơn nữa. Còn lớp trưởng, chính là Lục Diệp nhà cậu. Ồi, nói đến Lục Diệp nhà cậu thật đúng là quá đẹp trai rồi. Đi lên bục giảng, không nói gì nhiều, chỉ một câu 'Mình là Lục Diệp, tranh cử chức lớp trưởng', sau đó cúi đầu đi xuống, điệu bộ lạnh lùng thật là tuần tú. Nếu mình có chút hảo sắc, không biết chừng sẽ si mê cậu ấy." Giang Đường nói, cười đến xấu xa dùng khuỷu tay mà hích hích eo Thiển Thiển, "Thiển Thiển, cậu nói mình biết đi, cậu đã làm gì vậy? Sao có thể khiến Lục Diệp nhìn không chớp mắt cậu như thế? Thép bách luyện* cũng thành ngón tay mềm mại luôn!"

(Thép bách luyện*: là đem thép đun nóng rèn luyện hơn trăm lần, rèn đến khi vừa cân xứng vừa nhẹ, mà cân nặng không giảm, tức là thành thép bách luyện.)

"Cái gì mà Lục Diệp nhà cậu?" Thiển Thiển còn ngái ngủ nhìn chằm chằm mặt Giang Đường một lúc, sau đó đưa tay sờ trán cô, khó hiểu nói, "Đường Đường cậu phát sốt sao? Lục Diệp không phải nhà mình, nhà của mình chỉ có ba, mẹ, mình và anh trai thôi."

Giang Đường: "....."

Cái cô này không có tế bào hài hước gì cả, rốt cuộc Lục Diệp thích điểm nào ở cậu ấy? Thích cậu ấy vì ngây thơ ư?

Tay bị Giang Đường đẩy ra, Thiển Thiển cũng không giận, thấy Lục Diệp sắp đi tới thu "phiếu bầu", vội vàng chép "phiếu bầu" của Giang Đường.

Trên đường thu "Phiếu bầu", khi đi ngang qua thùng rác ở cuối phòng học, Lục Diệp lặng lẽ móc tờ bản thảo viết trên giấy A4 ra ném vào. Vốn cố viết bản thảo vì muốn Thiển Thiển thấy bộ dạng diễn thuyết của mình như chỉ điểm giang sơn*, đáng vẽ khí vũ hiên ngang*, mà cô ngủ rồi thì không cần biểu diễn nữa. Cái gì rút được thì rút hết, anh không ưa phiền phức.

(Chỉ điểm giang sơn*: có tư chất lãnh đạo chuyện quốc gia đại sự - cụm từ này của Mao Trạch Đông.

Khí vũ hiên ngang*: Có nguồn gốc từ Tam Quốc Diễn Nghĩa của La Quán Trung, hình dung khí chất của một người phong độ xuất chúng.)

Mặc dù có chút tiếc, cho dù là chuyện động trời, cũng không quan trọng bằng, cô nghỉ ngơi tốt, điều dưỡng tinh thần, thân thể mạnh khỏe.

Sau khi thu một đồng lớn giấy đủ màu sắc sỡ, Lục Diệp đứng bên cạnh bàn sắp xếp lại. Nhưng do khổ giấy lớn nhỏ không đều rất khó để sửa cho ngay ngắn, anh bỏ cuộc rất nhanh. Rồi lại nhìn mấy tờ giấy một lát, nói: "Bây giờ bắt đầu công tác thống kê số phiếu, mình cần một người giúp."

Ánh mắt của anh kiểm tra khắp một vòng phòng học, rồi vờ nói bằng quơ: "Bạn học Thiển Thiển, mời cậu lên đây chút."

Bất thành linh bị gọi tên khiến Thiển Thiển ngơ ngẩn, chỉ tay vào mặt mình, nhìn Lục Diệp thắc mắc.

Lục Diệp gật đầu, nói: "Không sai, là cậu."

Giang Đường ngồi bên cạnh cười trộm hai tiếng.

Thiển Thiển chớp chớp mắt mấy cái, tuy không hiểu vì sao, nhưng vẫn đi lên bằng lối Giang Đường nhưn, bần khoản hỏi: "Mình có thể giúp gì?"

"Đừng lo lắng," Lục Diệp cười trấn an cô, giải thích: "Gọi cậu lên để giúp công tác thống kê phiếu bầu một chút. Trước tiên cậu viết tên các bạn ứng tuyển lên bảng đen đi, gọi đến tên ai thì cậu ghi cho bạn đó một phiếu, dùng nét ngang trong chữ nhất viết thành chữ “chính 正” để làm phiếu, cậu có thể không?"

Lục Diệp cười với bạn học Thiển Thiển kia. Đây là lần đầu tiên bạn học cùng lớp đều giật mình. Khai giảng lâu như vậy, số lần nhìn thấy Lục Diệp cười đêm trên đầu ngón tay còn thấy nhiều, chớ nói đến đặc biệt cười với ai. Hơn nữa, từ trước đến giờ Lục Diệp vốn ít nói, có thể dùng ba chữ nói xong chuyện tuyệt đối không nói năm chữ, đây là lần đầu tiên nghe anh nói nhiều như vậy.

Huống chi, cả lớp mấy chục học sinh, vì sao chỉ chọn riêng Thiển Thiển lên kiểm phiếu chứ?

"Có thể." Thiển Thiển gật đầu, lấy một cục phấn trong hộp phấn xoay người tới bảng đen viết tên các học sinh tham gia bầu cử.

Những nét chữ ngay thẳng đẹp đẽ như in ra từ trong bảng chữ mẫu lần lượt xuất hiện trên bảng, cũng giải đáp luôn nghi vấn của tất cả bạn học —— thảo nào Lục Diệp chọn Thiển Thiển phụ trách ghi phiếu. Dù cũng có người tự nhận chữ mình viết không tệ, lại không thể phủ nhận so với Thiển Thiển còn kém chút.

Thượng đế đóng cánh cửa này, nhất định sẽ mở ra một cửa sổ khác cho bạn. Nhạc Thiển Thiển tuy là người ngây ngô, trong đầu như thiếu vài dây, học tập cũng không giỏi, nhưng chỉ bằng nét chữ viết tay này đã đủ dọa người rồi.

"Ủy viên thể dục: Triệu Thần; ủy viên tuyên truyền: Trần Hạo; ủy viên học tập: Lâm Nhượng Văn; lớp trưởng: Lục Diệp..." Tốc độ đọc phiếu của Lục Diệp vừa phải, không quá nhanh khiến Thiển Thiển viết không kịp, chẳng quá chậm khiến người thấy lè mề, từng chữ rõ ràng, ngay cả tạm dừng cũng không có.

Thiển Thiển thành thạo viết chữ "chính 正" ở dưới tên mỗi người, đọc đến tên ai thì viết xuống một dấu, vì cứ xong một chữ là năm nét, cũng tức là năm phiếu, tiện cho việc thống kê.

Đột nhiên, Lục Diệp đang đọc tên không ngừng thoáng khựng lại.

Thiển Thiển nghi hoặc quay đầu nhìn anh.

Lục Diệp ho nhẹ một cái che giấu sự luống cuống của mình, coi như chưa có chuyện gì xảy ra mà tiếp tục đọc phiếu.

Thiển Thiển cũng không bận tâm, cứ như con cua bò ngang từ bên này sang bên kia, thêm một nét vào dưới tên Triệu Thần.

Trong lúc sự chú ý của mọi người đều bị động tác khôi hài của Thiển Thiển hấp dẫn, Lục Diệp cẩn thận giấu phiếu bầu vừa đọc xong trong tay không chút dấu vết. Sau đó làm như cầm lâu mỗi tay mà thông tay đang giấu phiếu bầu xuống, nhờ mấy bạn học khác che, nhanh chóng nhét một tờ phiếu bầu vào trong túi quần.

Trên tờ phiếu bầu nét chữ ngay ngắn, tự nhiên phóng khoáng vừa nhìn đã nhận ra là do ai viết.

"Vụng trộm" thành công, Lục Diệp nhẹ nhàng lau mấy giọt mồ hôi lạnh chảy trên trán, may mà Thiên Thiên không lấy giấy lớn, bằng không mục tiêu quá nổi bật, độ khó thao tác càng lớn.

Năm phút sau, danh sách ủy viên chính thức ra lò. Ủy viên thể dục là Triệu Thần, ủy viên tuyên truyền là Trần Hạo, ủy viên vệ sinh là Phương Lam, ủy viên sinh hoạt là Vương Thiên... Ủy viên học tập là Lâm Nhược Vân, lớp trưởng là Lục Diệp.

Nghe Lục Diệp đọc tên từng người và chức vụ, Thiên Thiên cảm thấy quen quen, nghĩ một lát mới nhớ ra là tên của mấy bạn do Giang Đường viết. Xem ra ánh mắt của nhỏ cũng không tệ há, nhìn trúng người nào thì người đó được chọn.

Lục Diệp dẫn các cán sự lớp mới nhậm chức ra ngoài phòng học mở buổi họp ngắn. Nói là họp ngắn, thật đúng với chữ "ngắn". Noi theo tác phong rút ngắn của Lục Diệp, dăm ba câu đã nói rõ yêu cầu, giải tán cuộc họp trước khi chuông tan học reo lên.

Sau khi chuông reo, Thiên Thiên bắt đầu chậm rãi thu dọn đồ đạc. Động tác của cô vốn chậm, lại thích xếp hết sách vở ra ngoài thành chồng, đợi khi tan học gom lại lần nữa. Thông thường khi cô thu dọn xong, trong vòng học chỉ còn sót vài người. Mà đám bạn Giang Đường bởi vì nhà xa, chỉ có một tiếng nên không thể chạy về nhà ăn, vừa hết giờ sẽ vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng học —— Có không ít học sinh thích giải quyết chuyện cơm nước ở ngoài trường, chỉ chậm nửa bước cũng có thể gặp cảnh mọi chỗ đều kín người. Dù sao cũng chẳng muốn phải khổ sở mà chen nhau trong quán cơm, nên lúc này nhóm bạn không chờ Thiên Thiên.

Và lại, không bao lâu Nhạc Kỳ Sâm sẽ đến đón Thiên Thiên cùng về nhà ăn cơm, cũng không cần lo ai có công phu trong một giờ chạy đến bắt Thiên Thiên.

Đợi đến khi Thiên Thiên thu dọn xong hết trên bàn, trong phòng học chỉ còn hai người là cô và Lục Diệp.

Lúc Thiên Thiên đứng dậy vẫn thấy Lục Diệp ngồi ngay thẳng như không có ý đi ăn cơm, không khỏi ngừng lại hỏi: "Lớp trưởng, bạn không định đi ăn sao?"

"Ừ." Lục Diệp gật đầu, ngẩng đầu nói, "Lát nữa bạn mình sẽ đem vào đây."

"Vây à." Thiên Thiên gật đầu.

"Cậu nhanh về ăn cơm đi." Lục Diệp cười với cô một cái rồi nói, "Đề bụng đói không tốt."

"Ừm." Thiên Thiên ngoan ngoãn lên tiếng, tiếp tục đi ra ngoài.

Lục Diệp nhìn cô đi được hai bước, bỗng nhủ mày gọi cô lại: "Thiên Thiên?"

Thiên Thiên ngừng lại, quay đầu nghi hoặc đáp: "Hửm?"

"Có phải bạn không khỏe chỗ nào không?" Lục Diệp đi lên trước, rất tự nhiên đưa tay nắm tay cô, giấy kẻ tiếp như bị nóng mà buông ra, "Mình thấy dáng đi của bạn không giống bình thường?"

Thiên Thiên ngẩn người, một lát mới cười: "Vây mà bạn cũng nhìn ra hả?" Trong lúc nói chuyện đuôi phải của cô rút về sau nửa bước, không tự nhiên di đi đầu ngón chân trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Cô Góc Biệt Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tranh cử (2)

Lúc này Lục Diệp mới phát hiện hôm nay cô mang một đôi giày mới, đôi giày da màu trắng thấp cổ có dây buộc, phía trên còn thêu hoa văn cổ, thật sự nhìn rất đẹp.

Rõ ràng buổi sáng vẫn thấy cô mang giày Cavans về tay như thường ngày mà. . . . Lục Diệp thầm nói.

Thấy Lục Diệp chú ý tới giày của mình, Thiên Thiên nói: "Là ba mình mới mua cho mình khi đi công tác, gửi chuyển phát nhanh về, sáng hôm nay mới đến. Buổi trưa mang thử một chút, giày rất vừa chân, chỉ là không ngờ lại cọ xát chân nhiều như vậy, chỉ từ nhà tới trường học, giống như cọ xát mất một lớp da, đi bộ có chút đau."

"Thì ra là như vậy." Lục Diệp gật đầu một cái, đứng thẳng người lên nhìn một cái, giống như phát hiện vật mình cần, liền kéo Thiên Thiên ngồi lên ghé ở bên cạnh, anh nói, "Cậu cởi giày ra đi."

"Hả? Cởi ra làm gì?" Thiên Thiên nháy mắt mấy cái, "Chẳng lẽ cậu muốn để mình đi chân không về hả?"

"Không phải, cậu phải đi về, làm sao mình có thể để cho cậu đi chân không về được?" Lục Diệp có chút dở khóc dở cười, đừng nói trên đường sẽ có vật gì bén nhọn hay không, liền chỉ cần đường đi bộ trên vỉa hè nhấp nhô là chân của Thiên Thiên có thể không chịu được rồi, "Cậu cởi giày ra, trước tiên mình giúp cậu làm rộng nó ra một chút, có lẽ cậu sẽ cảm thấy khá hơn một chút."

"Ồi." Thiên Thiên kinh ngạc tròn to hai mắt, "Ngay cả giày cọ xát chân trường lớp cũng biết cách làm rộng ra à? Thật là lợi hại."

"Khụ, trước kia từng giúp mẹ mình làm." Lục Diệp ho một cái, mặt đỏ hồng, thúc giục, "Được rồi, mau cởi ra đi, còn chậm trễ anh cậu sẽ tới ngay bây giờ."

"À, được." Thiên Thiên đáp một tiếng, liền khom lưng xuống cởi dây giày.

Thiên Thiên ngồi, Lục Diệp đứng, mà nếu không phải tình huống bất đắc dĩ, Lục Diệp luôn không rời tầm mắt khỏi người Thiên Thiên, cho nên trong quá trình Thiên Thiên khom lưng, khó tránh khỏi Lục Diệp nhìn thấy thứ không nên thấy.

Trong lúc nhất thời mắt của Lục Diệp càng đỏ hơn, anh vội vàng giơ tay lên xoa xoa mũi, xoay người đi lấy cái khăn lông mới mua hai ngày trước treo bên cạnh tấm bảng đen, đi tới chỗ vòi nước, mở khóa vòi nước nhún ướt khăn lông, vắt khô một nửa rồi mới đi ra.

Khi đi đến Thiên Thiên đã cởi giày ra rồi, hai chân trần trắng nõn nà lơ lửng trong không trung, đầu ngón chân đáng yêu không tự giác nhích tới nhích lui.

Lục Diệp chỉ nhìn thoáng qua cũng không dám nhìn lại, anh lại lấy ra một con dao găm Thụy Sĩ luôn mang theo người từ trong túi của mình, mới đi đến bên cạnh Thiên Thiên, ngồi xổm xuống, che khăn lông ướt lên cổ giày, dùng dao găm Thụy Sĩ tỉ mỉ gỡ qua lại hai lần dọc theo cổ giày, lại lau sạch sẽ một chút bụi trên giày.

Trong lúc này, ánh mắt của Lục Diệp luôn liếc về đôi chân trần trắng nõn chỉ cần một tay là anh có thể nắm hết của Thiên Thiên, trắng đến miệng đắng lưỡi khô đồng thời cũng lo lắng chân của cô vẫn cứ treo lơ lửng như vậy có thể sẽ mỏi hay không, liền nói một câu: "Cảm thấy chân treo như vậy có mỏi thì có thể đặt ở trên người mình."

Đặt chân vào trên người cậu ấy?

Thiên Thiên nghe xong có chút ngây ngốc, thật sự cô cảm thấy có chút mỏi, còn bởi vì đang mặc quần ngắn, nên cô không dám đặt chân lên ghế, chỉ có thể để chân treo lơ lửng như vậy. Nhưng nhìn bộ dáng lúc này của anh, bởi vì ngồi xổm, quần áo của anh cũng dính sát vào trên người, một lớp đồng phục học sinh phát thảo đường cong của vai và bắp thịt trên đùi, vô cùng. Đẹp mắt.

Nhưng muốn Thiên Thiên tìm được một chỗ có thể đặt chân ở trên người của Lục Diệp, thật sự cô vẫn tìm không ra, đặt ở trên đùi cậu ấy sao? Vậy thật ngại, đặt bên hông của cậu ấy sao? Áo sơ mi trắng sạch như vậy, lại được ủi thẳng như vậy, ngộ nhỡ chân cô bẩn, đập lên sẽ làm đen áo cậu ấy thì làm thế nào? Cho nên vẫn là thôi đi.

Thấy Thiên Thiên đáp ứng, nhưng không đặt chân lên, Lục Diệp cũng biết đề nghị vừa rồi của mình quá liều lĩnh, nên cũng không nói gì thêm, tiếp tục công việc trên tay.

Cũng không lâu lắm liền làm xong, Lục Diệp bóp bóp cổ giày, cảm thấy mềm mại hơn lúc nãy nhiều, mới đưa cho Thiên Thiên, nói: "Cậu thử thử xem."

Thiên Thiên 'Ừm' một tiếng, nhận lấy giày mang vào.

Thấy hai bọng nước một lớn một nhỏ phía dưới mắt cá chân bên phải của cô, trước khi cô kéo gót giày lên Lục Diệp liền cản cô lại: "Đội đã nào..."

Bị hô to một tiếng như vậy, động tác kéo gót giày của Thiên Thiên liền giống như người bị nhắm phím tạm ngừng liền dừng lại, một lát sau, cô mới ngẩng đầu nhìn Lục Diệp, mờ mịt nói: "À?"

Lục Diệp cũng không rảnh đi nghĩ tiếng hô lớn mới vừa rồi có thể hù Thiên Thiên sợ hay không, lại chạy về vị trí của mình, tìm kiếm trong túi một hồi, cuối cùng lấy ra hai miếng băng keo cá nhân.

Anh thở phào nhẹ nhõm, thật may trong túi vẫn còn hai miếng băng keo cá nhân, trước kia anh mặc kệ là đấu trận hay là chơi bóng, bị chút vết thương nhỏ đều là chuyện thường như cơm bữa, nếu như không xử lý, mồ hôi chảy tới chỗ bị rách da cũng sẽ cảm thấy đau, vì vậy trong túi luôn phòng một chút băng keo cá nhân. Chỉ là kể từ sau khi mẹ anh mất anh cũng chưa từng đánh bóng, khi đấu võ với huấn luyện viên hay là học viên cũng chỉ giống như phát điên, bị thương cũng không chịu bôi thuốc, đã lâu không dùng đến băng keo cá nhân rồi, cho nên vừa bắt đầu bản thân anh cũng không nhớ trong túi có còn băng cá nhân hay không.

Cầm băng keo cá nhân đi tới, anh ngồi xổm xuống trước người Thiên Thiên, vừa lột miếng keo của băng keo cá nhân ra vừa nói với cô: "Đưa chân tới đây."

"Ồ." Thiên Thiên lại ngây ngô, sau đó mới hiểu ý nghĩa đưa chân tới đây của Lục Diệp là muốn dán băng keo cá nhân cho cô, không biết làm sao mặt liền nóng lên, cô đỏ mặt từ chối nói: "Không không không không cần, cậu...Cậu đưa băng keo cá nhân cho mình tự dán là được rồi."

Lục Diệp ngừng đầu nhìn cô, ánh mắt chạm đến gương mặt hiện đầy đỏ ửng, khóe miệng của anh lộ ra một chút ý cười, giọng nói dịu dàng: "Thiên Thiên ngoan, mau dán băng keo cá nhân rồi về nhà ăn cơm."

Trong lòng mắt màu đen thâm thúy khó lường kia tràn đầy kiên định không cho cự tuyệt, kiên định gần như cố chấp.

Ý thức của Thiển Thiển giống như cũng bị ánh mắt tràn đầy tính đầu độc của anh hút đi, chần chờ một chút, vẫn đưa chân tới.

Lục Diệp giơ tay lên nắm lấy chân Thiển Thiển, khi đầu ngón tay sắp chạm được chân của cô, bản thân anh cũng ngại thừa nhận tay của anh lại đang khẽ run, thậm chí anh còn hít vào một hơi thật dài để ổn định tinh thần, mới cầm cái chân kia ở trong tay.

Một giây kế tiếp, anh liền cười.

Chân này nhìn nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng cảm giác chạm vào vẫn rất đầy đặn nha.

Anh đặt chân của Thiển Thiển ở trên đầu gối của mình, sau đó nghiêng người sang, cẩn thận dán băng keo cá nhân vào chân cô.

Hai bông nước này cách nhau không xa, băng keo cá nhân liền dán được hết toàn bộ.

Chờ khi anh nói một tiếng "Được rồi", mặt Thiển Thiển đỏ lên thu chân của mình lại, tiếng nói cảm ơn cũng yếu ớt giống như tiếng muỗi kêu.

"Còn chân còn lại nữa." Lục Diệp nhìn miếng băng cá nhân còn lại trong tay, nói.

"Chân kia? Chân còn lại không có, không có việc gì. Không bị gì cả." Thiển Thiển nói xong, vội vàng muốn giấu đi cái chân còn lại.

Nhưng nếu chân có thể giấu đi vậy thì không gọi là chân nữa, Lục Diệp dễ dàng bắt được cái chân còn lại của cô, hơi dùng sức liền kéo đến trước người mình, tìm trước tìm sau một hồi, thật đúng là tìm được một chỗ bị rách da ở gót chân.

Lục Diệp thấy được lông mày liền nhíu lại, giáo huấn: "Rõ ràng cũng đã rách da rồi, làm sao lại nói không bị gì? Nói dối không phải là đứa bé ngoan."

Thấy Lục Diệp giống như tức giận, Thiển Thiển uất ức sắp khóc, từ trước đến nay cô không nói dối, thế nhưng cảm giác nhíp tim đập loạn không không chế được quá kỳ lạ, kỳ lạ đến nỗi khiến cô không có suy nghĩ gì, liền nói dối anh.

Rõ ràng bác sĩ nói tim của cô không có vấn đề.

Dán băng cá nhân cho Thiển Thiển xong, đợi trong chốc lát, không thấy cô đưa tay mang giày, Lục Diệp không khỏi tò mò nhìn cô một cái, vừa nhìn liền thấy cô mím môi, một bộ dáng vô cùng uất ức nhưng lại không dám nói ra được, mắt sưng mù cẩn thận quan sát về mặt của anh từng li từng tí, anh không khỏi bật cười, chẳng lẽ cô ngốc này cho là mới vừa rồi anh tức giận?

Về mặt của anh hòa hoãn lại, giơ tay lên sờ sờ đầu cô, nói: "Minh không có giận cậu, chỉ là vừa rồi có chút nóng nảy, giọng nói không tốt. Cậu bị thương phải nói ra, cậu xem gót chân của cậu này, cũng đã tróc da như vậy, coi như giày mình đã giúp cậu nói xong, nhưng nếu không cẩn thận đụng trúng chỗ rách da cũng sẽ rất đau, dán băng keo cá nhân mới không bị đụng trúng chứ sao."

Thiển Thiển uất uất ức ức gạt đầu, bày tỏ đang tiếp nhận giáo dục, tuyệt không tái phạm.

Nhìn nét mặt của cô như đang gặp tình cảnh khó khăn, Lục Diệp lại không phúc hậu mà nở nụ cười rồi, sau đó cầm một chiếc giày đưa cho cô: "Mang giày vào đi."

Thiển Thiển nhận lấy giày, ngoan ngoãn mang vào.

Còn không đợi Lục Diệp đứng lên, một giọng nói quen thuộc nổ vang ở cửa phòng học.

"Hai người. Đang làm gì?"

Đôi giày còn chưa cột xong, Thiển Thiển quay đầu nhìn lại, kêu một tiếng: "Anh trai."

"Thiển Thiển, thật có lỗi nha, thầy dạy quá giờ, cho nên muộn thêm vài phút." Nhạc Kỳ Sâm vừa giải thích vừa đi vào, nhìn Thiển Thiển đang ngồi ở trên ghế một chút, lại nhìn Lục Diệp đang đứng ở bên cạnh, cau mày nói, "Hai người đây là đang làm cái gì đấy?"

Thiển Thiển từ tầm mắt của anh nhìn Lục Diệp, trong hai mắt sưng mù hình như có hột hoảng chợt lóe lên, căng thẳng đến nói cũng không biết nên nói như thế nào, phản ứng này cực kỳ giống lén yêu đương lại bị người nhà bắt tại trận.

Nhưng cô biết loại chuyện như vậy Lục Diệp khó mà nói, nếu như do Lục Diệp đến trả lời vấn đề của anh trai, vậy thì cuộc đối thoại sẽ biến thành.....

"Giày mới của bạn học Thiển Thiển cọ sát chân, tôi giúp cậu ấy làm mềm cổ giày."

"Làm sao cậu biết giày mới của Thiển Thiển cọ sát chân, con bé nói cho cậu biết sao?"

"Không phải, là tôi tự thấy tư thế đi bộ của cậu ấy không giống với thường ngày."

"Cậu có thể nhìn ra tư thế đi bộ của Thiển Thiển không giống với thường ngày sao?"

"."

Ôi.

Lại nói. Cô cũng thật tò mò tại sao Lục Diệp liền có thể nhìn ra hôm nay đáng đi của cô không giống với thường ngày.

Được rồi, bây giờ không phải là lúc để tò mò loại chuyện như vậy, việc cấp bách chính là.

Là phải chạy về nhà ăn cơm, không về nhanh, đoán chừng liền không kịp đi học.

Nghĩ như vậy, Thiển Thiển giành trả lời trước Lục Diệp: "Trường lớp đang giúp em làm mềm cổ giày...Ừ, chính là đôi giày mới ba mới gửi về hôm nay." Thiển Thiển đứng lên, một trái một phải đưa chân ra cho Nhạc Kỳ Sâm nhìn một chút, "Đôi giày này quá hung bạo, em chỉ mang từ nhà đi tới trường học, đã tạo ra hai vết nước phồng bên chân phải, còn làm bong da bên gót chân trái."

Quả nhiên lực chú ý của Nhạc Kỳ Sâm liền bị dời đi, anh bận đỡ Thiển Thiển, ánh mắt hung ác nhìn về phía đôi giày kia hận không thể ngay lúc này bắt Thiển Thiển ném bọn chúng ra ngoài cửa sổ, anh tình nguyện cống Thiển Thiển trở về.

Nhưng thấy Thiển Thiển mặc váy ngắn, lại cảm thấy làm như thế khả năng quá nhỏ, chỉ có thể tiếc nuối buông tha.

"Như thế nào, em có thể đi không?" Nhạc Kỳ Sâm đỡ Thiển Thiển, lo lắng nói, "Nếu không thì như thế này đi, chúng ta đi ra ngoài đón xe, buổi tối đi học đôi đôi giày khác."

"Yên tâm đi, bây giờ em mang giày cũng cảm thấy mũi giày mềm mại rất nhiều rồi, đi bộ cũng không có cảm giác cổ giày cọ tới cọ lui ở trên chân. Hơn nữa vết nước phồng và vết bong da đã dán băng keo cá nhân rồi, cho nên không có vấn đề gì. Giày mới chính là phải mang nhiều lần một chút nha, mang nhiều cũng sẽ không bị cọ xát." Thiển Thiển nói xong, thử đi hai vòng ở trước mặt Nhạc Kỳ Sâm, sau đó cười híp mắt nhìn về phía Lục Diệp, "Lại nói trường lớp thật đúng là tài giỏi, mấy cái này cũng biết. Xin hỏi trường lớp vạn năng, trên thế giới này có chuyện gì là cậu không biết không?"

Lục Diệp cười cười không nói gì.

Nhạc Kỳ Sâm dùng ngón trỏ và ngón giữa gõ một cái lên trán Thiển Thiển, cưng chiều nói: "Nghịch ngợm."

Miệng Thiển Thiển méo lệch ra, ôm cánh tay Nhạc Kỳ Sâm, dùng một giọng nói nũng nịu: "Được rồi anh trai, chúng ta nên về nhà thôi."

"Được." Nhạc Kỳ Sâm vuốt vuốt chỗ mới vừa rồi mình gõ qua trên trán Thiển Thiển, quay đầu lại nói với Lục Diệp, "Hôm nay cảm ơn cậu, Lục Diệp."

Lục Diệp vuốt cằm nói: "Không có chi, đây là việc nên làm."

"Cảm ơn cậu, trường lớp." Thiển Thiển cười cười phát phát tay với anh, nói: "Mình phải đi trước rồi, cậu nhớ ăn cơm tối nha."

Cặp mắt đen nhánh của Lục Diệp dính vào nụ cười đó, đáp: "Ừm."

Sau đó Nhạc Thiển Thiển liền cùng Nhạc Kỳ Sâm đi khỏi, vừa đi Nhạc Kỳ Sâm còn vừa hỏi Nhạc Thiển Thiển: "Đúng rồi Thiển Thiển, mới vừa rồi anh thấy mặt em rất đỏ, có phải khó chịu chỗ nào không?"

"A. À? Nay, cái này, không có, không có. Chính là thời tiết quá nóng, trong phòng học có chút oi bức."

"Trời nóng nực? Sẽ không đâu. Hôm nay rõ ràng đã hạ nhiệt, có phải em sốt rồi hay không?"

"Không có, em khỏe lắm, không tin anh sờ trán em xem."

"Thật không có phát sốt, vậy tại sao mặt của em lại đỏ như vậy?"

"."

Cho đến khi nghe không rõ giọng của Thiển Thiển nữa, Lục Diệp mới trở lại vị trí của mình ngồi xuống, anh nắm hai tay, vuốt vuốt vào nhau, lòng bàn tay hình như vẫn còn lưu lại cảm xúc trơn bóng mềm mại. Anh hít sâu một hơi, nắm chặt cái tay đã nắm lấy chân của Thiển Thiển đưa tới bên môi, nhẹ nhàng hôn lên lòng bàn tay.

Hồi lâu, anh dời tay ra khỏi đôi môi, phát ra một tiếng cười nhỏ.

"Xin hỏi trường lớp vạn năng, trên thế giới này có chuyện gì là cậu không biết không?"

Khi đó câu trả lời mà anh chưa kịp nói ra là.

Chuyện mình không biết làm chính là.

Rời xa cậu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Bóng chuyên

Chiều thứ ba sau khi khai giảng được ba tuần, các bạn trẻ lớp 10C7 mới có cơ hội gặp giáo viên thể dục lần đầu.

Kể ra cũng gian khổ lắm. Thứ ba tuần đầu tiên, bởi vì vừa khai giảng nên các thầy cô hơi mệt mỏi, giáo viên thể dục cũng không ngoại lệ, nên được đổi thành tiết tự học tại lớp. Thứ ba tuần hai, lại vương kỳ thi kiểm tra năng lực học sinh. Mãi đến tuần thứ ba, cả lớp mới được học tiết thể dục đầu tiên của lớp mười.

Thầy giáo thể dục rất cao, người hơi gầy, trên dưới ba mươi tuổi, mặc một bộ đồ thể dục rộng thùng thình, làn da màu nâu khỏe mạnh, khuỷu tay kẹp một trái bóng rổ vừa nhìn đã biết trước khi đến tiết này thầy đang chơi bóng rổ với các thầy khác.

Bởi vì tiết đầu tiên, nên thầy nói sơ qua yêu cầu của nhà trường đối với môn thể dục.

So với Hoa Trung chuyên môn bồi dưỡng mấy con một sách, Nhất Trung rất chú trọng để học sinh phát triển đức trí thể mỹ toàn diện. Hiệu trưởng có câu cửa miệng yêu thích là "Chúng ta không phải bồi dưỡng những học sinh chỉ biết mỗi chuyện học, một trận gió nhỏ cũng thổi ngã được học trò. Học sinh Nhất Trung chúng ta, nữ sinh phải có năng lực tự vệ, dĩ nhiên thầy không nói một nữ sinh phải đánh thắng hai ba gã đàn ông, ý thầy là cho dù bị bắt cóc, cũng có cơ hội chạy trốn, ít nhất các trò phải đảm bảo đủ thể lực mà chạy chứ? Còn nam sinh, phải có năng lực bảo vệ các bạn nữ, vấn đề này thầy không giải thích nhiều, chỉ một câu thôi, nếu ngay cả bạn nữ đi cùng với trò cũng bảo vệ không được, ắt không phải đàn ông." Cho nên so với các trường khác, môn thể dục của Nhất Trung nhiều hơn.

Lớp mười chủ yếu giúp mọi người có cơ thể khỏe mạnh, ngoại trừ các môn thể dục chính cơ bản và chạy cự ly, còn có các hạng mục như bóng chuyền, bóng rổ, bóng đá, cầu lông, chạy bộ, nhảy dây để học sinh lựa chọn. Bởi vì dụng cụ có hạn, mỗi học sinh chỉ được chọn một môn, mà mỗi môn có hạn chế số lượng người học, nhưng vẫn cho các học sinh trao đổi.

Khi lên mười một, trường học sẽ đổi giáo viên, thay phiên mỗi tuần là cô giáo hoặc thầy giáo. Cô giáo sẽ phụ trách dạy các bạn nữ thuật phòng thân, học sinh nam sẽ trở thành đối tượng để luyện tập; còn thầy giáo phụ trách dạy các kỹ xảo cận chiến thực dụng đơn giản cho các bạn nam, dạy nửa tiết, luyện tập nửa tiết. Khi luyện tập dĩ nhiên là nam sinh với nhau, các bạn nữ chỉ ở một bên cổ vũ.

Còn lớp mười hai, tiết thể dục chỉ mở vào giữa học kỳ. Bởi vì các học sinh chịu áp lực học hành rất lớn, trường học cũng thoáng hơn, không yêu cầu học sinh phải học thể dục cố định. Thậm chí muốn ở lại phòng học ôn tập thêm cũng không cần đến xin phép giáo viên thể dục. Nhà trường chỉ khuyến khích học sinh mỗi tuần một lần học thể dục để hít thở không khí, chạy bộ quanh sân, vân vân. Đây cũng là một phương pháp để giảm áp lực.

Có thể nói môn thể dục của Nhất Trung được đề cao nhất trong các trường cao trung.

Sau khi thầy giáo trình bày xong, cho ủy viên thể dục Triệu Thần đem danh sách làm công tác thống kê các học sinh chọn môn gì.

Nhìn Triệu Thần dần tới gần, Thiên Thiên thấy xui xẻo đến rồi. Bình thường cô chỉ thích đọc tiểu thuyết ngoài trời hoặc ăn uống linh tinh, đối với mấy loại vận động này không hề hứng thú. Bóng chuyền, cầu lông, bóng bàn, chẳng cái nào chịu nghe lời cô; bóng rổ, bóng đá càng không cần nói, sờ cũng chưa từng sờ.

Giang Đường ở một bên thấy Thiên Thiên cúi đầu không nói, biết cô đang lo lắng chuyện gì, lấy tay xoắn xoắn lọn tóc của mình, an ủi: "Cậu đừng có rầu rĩ vậy, chúng ta cùng chọn cầu lông đi. Vừa hay nhóm mình có bốn người có thể đấu đôi 2:2, mình nghe Hạ Văn nói Nhược Văn chơi cầu lông khá lắm, có thể chỉ cho tui mình! À, cậu yên tâm, mọi người đều biết cậu không có thiên phú vận động, nhất định sẽ chú ý cậu mà. Cậu cũng có thể thừa dịp thầy không để ý mà chạy đến chỗ mát nghỉ ngơi, nhưng đừng chạy xa quá, phải ở trong tầm mắt bọn mình."

Thiên Thiên ngẩng đầu, mở to đôi mắt ướt sũng nhìn Giang Đường, mới "Ồi" một tiếng nhào tới ôm lấy bạn: "Đường Đường cậu đối với mình tốt quá. Thật đó, ngoại trừ ba mẹ và anh trai thì cậu là tốt nhất luôn!"

Giang Đường bị Thiên Thiên bỏ nhào đến lao đảo lui về sau, cảm thấy hai cái bánh bao nhỏ trước ngực mình sắp bị núi Everest của Thiên Thiên đè chết, cô vừa định nói gì đó, đột nhiên nhìn qua Thiên Thiên phát hiện ánh mắt của Lục Diệp. Cặp mắt kia vừa tối vừa trầm, rõ ràng không để lộ tâm tình gì, nhưng nháy mắt đó Giang Đường có thể hiểu được lớp trưởng đại nhân này đang khó chịu, rất khó chịu, vô cùng khó chịu.

Cậu ta nhất định không thoải mái vì Thiên Thiên nói cô chính là người đối tốt với mình nhất ngoài ba mẹ và anh trai.

Phản ứng tiếp theo của Giang Đường là sau ót chảy một giọt mồ hôi to to tướng.

Cô bị ăn dấm chua rồi? Trời ơi, cô chính là bạn cùng lớp từ tiểu học đến giờ của Thiên Thiên đó! Phải biết rằng nếu không có cô thì Nhạc Kỳ Sâm đã phải mặc kệ gió mưa dẫn Thiên Thiên đến cửa lớp, rồi lại đến đón Thiên Thiên về hết sáu năm tiểu học và ba năm sơ trung, cũng không biết có bị bọn buôn người lừa lên núi bán cho người ta không nữa!

Ừm... Tuy rằng lúc đó mẹ Thiển Thiển mỗi ngày đều đến cửa trường học đón cậu ta, nhưng Thiển Thiển ngay cả sân trường giữa hai toà nhà cũng lạc đến quên mất phương hướng, nên mới nói sự tồn tại của cô rất là quan trọng!

Lục Diệp thấy Giang Đường bắt gặp ánh mắt cảnh cáo của mình mà chẳng biểu hiện gì, không khỏi nheo mắt dò tìm nhìn đến cánh tay đang ôm vai Thiển Thiển của cô.

Ánh mắt lạnh như băng, như mấy cây kim sắt găm đầy tay Giang Đường, khiến cô giật mình lập tức. Buông lỏng tay như bị điện giật, đẩy Thiển Thiển ra —— ui da má ơi, Lục Diệp nhà cậu đúng là đáng sợ quá Thiển Thiển à. Cái gì mà trừ ba mẹ anh hai ra cậu là người đối với mình tốt nhất sau này tốt nhất đừng nói nữa, à... Muốn nói cũng tìm chỗ Lục Diệp nghe không được mà nói.

Giang Đường *cắn khăn tay*: Đồ đồ đồ không có tính khoa học thực tiễn, rõ ràng mình mới là người thân với Thiển Thiển nhất mà.

Có câu người tính không bằng trời tính, tuy Thiển Thiển quyết định tham gia nhóm của Giang Đường để tiếp tục sự nghiệp lười biếng. Nhưng đợi lúc Triệu Thần cầm danh sách đến hỏi nhóm Thiển Thiển muốn chọn môn nào, sau khi nghe nhóm cô nói cả bốn đều chọn cầu lông, cậu ta nhíu mày, lật danh sách những môn đã có người chọn xong, nói: "Môn cầu lông chỉ còn trống ba chỗ."

Tỷ lệ nam nữ của lớp 10C7 đại khái là 1:1, nói cách khác có hơn ba mươi học sinh nữ, nên bóng rổ, bóng đá, bóng bàn, và bóng chuyền ít người chọn, đa phần các bạn nữ đều thích cầu lông. Theo biên chế của nhà trường, mỗi lớp chỉ có sáu cặp vợt cầu lông, hoàn toàn không đủ cho nhiều bạn nữ cùng chọn. Dù nhóm Thiển Thiển đứng hàng thứ hai, nhưng đợi đến khi Triệu Thần đến trước mặt nhóm cô, cầu lông đã được chọn gần hết.

Nghe câu nói tàn khốc "Môn cầu lông chỉ còn trống ba chỗ" kia, nhóm bốn người Thiển Thiển đều im lặng.

Các dây thần kinh trong đại não Thiển Thiển chưa bao giờ quấn vào nhau thế này, Giang Đường thích cầu lông thế nào cô biết chứ. Lúc học sơ trung, cho dù là giờ học tập trung, nếu nhà trường không quản lý, cậu ấy sẽ lấy vợt ten - nít rú bạn học đến hành lang đánh cầu lông. Thông thường quả cầu đều bị đánh rơi xuống lầu dưới mà không có thời gian đi nhặt.

Từ trong lời nói của Giang Đường không khó để biết Lâm Nhưộc Vân và Hạ Văn cũng thích cầu lông.

Cho nên người không thích cầu lông chỉ có một - là cô...

"Vậy để Thiển Thiển, Nhưộc Vân và Giang Đường học cầu lông đi," Hạ Văn nói, "Mình môn gì cũng được, lúc còn ở sơ trung được các bạn nam trong lớp chỉ cách chơi bóng rổ, đúng lúc mình có thể học thêm kỹ thuật."

Thiển Thiển lắc đầu, nói: "Hay Văn Văn cứ chọn cầu lông đi, mình không thích cầu lông. Đường Đường dạy ba năm rồi mà mình còn không cầm vợt phát bóng được." Nói xong, cô quay đầu nhìn Triệu Thần hỏi, "Bây giờ còn môn nào chưa đầy người vậy?"

"Bóng rổ và bóng đá bị các bạn nam chọn hết rồi," Triệu Thần cao lớn bị cặp mắt ngập nước của Thiển Thiển nhìn chòng chọc ngượng ngùng gãi đầu, nhìn Thiển Thiển chỉ cao đến ngực mình, bất giác nói nhỏ lại, "Bây giờ chỉ còn lại bóng bàn, chạy bộ, bóng chuyền và nhảy dây. Mình thấy các bạn nữ hợp với nhảy dây và bóng chuyền đó."

Thích hợp với các bạn nữ, chứ không thích hợp với cô.

Trên thế giới này, những môn vận động như ăn ngủ đọc tiểu thuyết mới có thể gọi là hợp với Thiển Thiển.

Thấy Thiển Thiển nhíu nhíu lông mày, Giang Đường đẩy cô một cái, nói: "Cậu cứ dứt khoát chọn cầu lông đi! Mình thấy bóng chuyền cũng thú vị đó, thôi để mình chọn bóng chuyền."

Thiển Thiển bướng bỉnh cự tuyệt: "Không, cậu chọn cầu lông đi, mình không chọn."

Căng thẳng khoảng hai phút, Lục Diệp chờ không nổi nữa —— anh vẫn đang đợi Thiển Thiển chọn môn để chọn cùng.

Anh đi tới, chủ động khoác vai Triệu Thần, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với lớp trưởng đại nhân thế này Triệu Thần vừa mừng vừa lo, áp ứng một hồi mới nói: "Là như thế này, bốn người nhóm Nhạc Thiển Thiển và Giang Đường đều muốn chọn cầu lông, nhưng môn này chỉ còn ba chỗ trống. Nhạc Thiển Thiển đã nói cậu ấy không chọn cầu lông, đang suy nghĩ xem nên chọn môn gì. Đúng rồi lớp trưởng, cậu đã định chọn môn nào chưa?"

Lục Diệp không trả lời câu hỏi của Triệu Thần, mà hỏi ngược: "Vậy bây giờ còn những môn nào?"

"Bóng bàn, chạy bộ, bóng chuyền và nhảy dây. Cá nhân mình cho rằng bóng chuyền và nhảy dây thích hợp với các bạn nữ hơn."

"Còn Thiển Thiển, cậu thấy sao?" Lục Diệp mỉm cười nhìn Thiển Thiển còn đang suy nghĩ.

"Hờ?" Thành linh bị gọi tên, Thiển Thiển dùng vẻ mặt vô tội nhìn anh.

Lục Diệp kiên nhẫn lặp lại một lần: "Nhảy dây và bóng chuyền, cậu thích môn nào hơn?"

"Hình như đều không thích..." Thiên Thiên thành thực nói.

Giang Đường: "... ..."

Triệu Thần: "... ..."

Chỉ mỗi Lục Diệp không kinh ngạc, nét cười không thay đổi: "Dù sao cũng phải chọn một."

"Nhảy dây một lần, mình không thích môn này." Thiên Thiên bĩu môi, suy nghĩ một chút, "Còn bóng chuyền, mình sẽ um... trước giờ chỉ thấy người ta đánh bóng chuyền trong TV."

"Đã từng coi, không phải không thích, có đúng không?" Sau khi nghe câu trả lời khẳng định của Thiên Thiên, Lục Diệp quay đầu hỏi Triệu Thần, "Môn bóng chuyền trong trường ngoài bài nặng còn có bài nhẹ chứ?"

"Bài nhẹ."

"Bài nhẹ là đánh một tiết cũng không đau tay," Lục Diệp gật đầu, xoay người nói với Thiên Thiên, "Vậy cậu có muốn thử chơi bóng chuyền không?"

"Nhưng mà mình sẽ không..." Thiên Thiên ngượng ngịu nhắc lại lần nữa —— ngoại trừ ăn uống cô cái gì cũng không.

"Không sao, để mình dạy cậu." Lục Diệp tự nhiên nói.

"Thật hả?" Ánh mắt Thiên Thiên sáng lên, cảm động nói, "Oa, Lớp trưởng tiểu Đinh Đường vạn năng đúng là cái gì cũng làm được."

(Tạ Quân Sam, biệt danh Đinh Đường, tiểu Đinh Đường, sinh ngày 5 tháng 5 năm 1990 tại khu Phong Thai ở Bắc Kinh. Tốt nghiệp hệ biểu diễn, diễn viên, đạo diễn học viện điện ảnh Bắc Kinh năm 2009) – ý chỉ đa tài – theo ý kiến cá nhân editor.

Nghe biệt danh kỳ quái cô đặt cho mình, Lục Diệp không giận mà còn hỏi: "Quyết định vậy nha?"

"Ừm!" Thiên Thiên ra sức gật đầu, quay đầu nói với Giang Đường, Hạ Văn và Lâm Nhượng Vân, "Vậy Đường Đường, Văn Văn và Nhượng Vân không cần khó xử nữa. Các cậu có thể đánh cầu lông thoải thích rồi, lớp trưởng sẽ chú ý mình."

Khi nhìn thấy vẻ mặt quái lạ của ba người, âm thanh vui vẻ của Thiên Thiên nhỏ dần, mờ mịt hỏi: "Đường Đường, Văn Văn, Nhượng Vân, ba người làm sao vậy? Sao nhìn mình kỳ quái thế... Lẽ nào mình ngủ bị dính nước miếng bên miệng?" Cô nói, vội vã đưa tay lau lau khoé miệng.

Giang Đường bất đắc dĩ che mắt, không muốn nói nhiều.

Hạ Văn thì buồn bã thờ dài, càng nhìn Thiên Thiên càng lo lắng.

Lâm Nhượng Vân cười gượng, trong giọng nói không còn sự êm tai dễ nghe thường ngày: "Không có gì."

Cũng bởi vì lớp trưởng sẽ "chú ý" cậu nên bọn này càng thêm lo lắng đó.

Dù Lục Diệp đã đi, chứ ba người đều không có dũng khí mà nói thẳng trước mặt.

Sau khi lựa quả bóng thích hợp, Lục Diệp gọi Thiên Thiên cùng đi đến sân bóng chuyền.

Mất thấy Lục Diệp cầm bóng chuyền dẫn Nhạc Thiên Thiên đi theo, Triệu Thần mới hiểu mà phản ứng gọi với theo hỏi môn lớp trưởng chọn: "Lớp trưởng, vậy môn cậu chọn..."

"Tất nhiên là bóng chuyền giống với Thiên Thiên." Lục Diệp nói, cong ngón tay búng trán Thiên Thiên đang vừa đi vừa nghĩ viễn vông một cái.

Bị đánh bất ngờ khiến Thiên Thiên ngẩn ra, lát sau mới phát hiện mình vừa bị búng, ôm trán rồi nhìn Lục Diệp trừng trừng.

Lục Diệp bị trừng mà trong lòng và cả người đều sung sướng, vội vàng đỡ hai cầu, còn đưa tay giúp Thiên Thiên xoa xoa chỗ vừa bị búng trên trán.

Thiên Thiên không tiếp tục nhìn chăm chăm anh nữa, nhưng cái miệng nhỏ nhắn vẫn còn dẩu lên.

Một người trêu một người dối, một người dỗ một người mè nheo, vừa nhìn đã thấy liếc mắt đưa tình.

Triệu Thần vô ý nhìn hết cảnh tượng chan chứa gian tình này đến giật mình, kinh hãi nhận ra hình như mình vừa biết một bí mật rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bóng chuyện (2)

"Cậu nhìn thế tay của mình nhé. Trước tiên phải nắm hai bàn tay phải và trái lại, tay nào ở trên là tùy cậu, sau đó duỗi thẳng tay, lật cổ tay để mặt trong cánh tay hướng về phía trước, cố gắng khép tay lại, kẽ hở giữa hai cánh tay càng nhỏ càng tốt. Lúc nhận bóng, cậu phải dùng cổ tay để đón, nhớ kỹ, chỉ có thể nhận bóng bằng cổ tay, nếu dùng phần khuỷu tay hay cánh tay để nhận bóng sẽ khó đánh. Và lại khi dùng chỗ tiếp giáp giữa hai cổ tay để nhận bóng mới dễ dàng điều khiển bóng không bay đến nơi ngoài dự tính, cậu nhớ kỹ chưa?"

Đi tới sân bóng chuyền, Lục Diệp đưa quả bóng cho Thiên Thiên, còn mình thì làm mẫu tư thế đánh bóng hợp quy, tặng kèm bài giảng tỉ mỉ.

Thấy anh đã nói xong, Thiên Thiên chậm rãi nhớ lại nội dung một lượt, do dự gật đầu.

Nhìn cô có vẻ chưa chắc chắn, Lục Diệp cười trấn an cô, khích lệ nói: "Không nhớ kỹ toàn bộ cũng không sao, trước hết cậu cứ làm theo những gì mình mới nói, chỗ nào chưa đúng mình sẽ sửa giúp cậu."

Nếu sau này lớp trưởng làm thầy giáo, nhất định sẽ là một thầy giáo ưu tú.

Thiên Thiên hoàn toàn bị sự dịu dàng của Lục Diệp chinh phục nên nở một nụ cười thật tươi với anh, sau đó dựa theo những gì anh nói và cách anh làm mẫu vừa nãy mà duỗi tay, nắm chặt tay lại, nhưng do lần đầu tập thử, cổ tay của cô lật không hết. Cô hơi hấp tấp, cầu cứu Lục Diệp bên cạnh.

Thời điểm quan trọng thế này, Lục Diệp lại ngây người.

Hai tay Thiên Thiên đưa đến trước ngực đồng thời khép sát lại, khiến cho nơi nào đó bị ép đến mức trước giờ chưa từng có. Dù cúc áo sơ mi của cô vẫn rất an phận cài đến cúc thứ hai, cũng không ngăn được khe ngực mở người xuất hiện dọc theo cổ áo, dụ người phạm tội.

Lục Diệp vốn đang quan sát động tác tay của Thiên Thiên có đúng hay không, trong lúc vô tình mới nhìn đến ngực trần.

Khó trách ai cũng nói cái khe ngực này chỉ cần ép một chút sẽ thấy được. Thiên Thiên lại trở mã hơn người thế, chỉ cần hơi ép như vậy, quả thật sẽ...

Lục Diệp không tự chủ mà liếm đôi môi khô khốc của mình, neho cặp mắt lại.

Nhất định chính là đang khảo nghiệm anh.

Thiên Thiên thấy hai mắt Lục Diệp như đang nhìn vào khoảng không, hình như là đang ngẩn người, cảm thấy có điểm mới lạ —— lớp trưởng cũng có lúc ngẩn người? Đúng là hiếm có.

Việc ngẩn người với Thiên Thiên mà nói, là một hoạt động có ích cho cơ thể khỏe mạnh, thấy Lục Diệp ngẩn ngẩn đến nghiêm túc như vậy đúng ra cô không nên quấy rầy anh, nhưng... cô duỗi tay đến mức mỏi nhừ rồi.

Lại đợi thêm một lát, Lục Diệp vẫn không có ý khôi phục, Thiên Thiên dứt khoát buông đôi tay đã tê rần của cô xuống.

Tay cô vừa bỏ xuống, khe rãnh sâu mở người đó cũng theo hành động nhỏ của cô mà "vào" một cái trốn dưới lớp vải áo, giống như đang yêu đương vụng trộm. Tình cảm của thiếu nữ, bị người ta phát hiện nên xấu hổ mà giấu đi.

Ánh mắt Lục Diệp nửa không muốn nửa khát khao mà quanh quẩn nơi cổ áo, hận không thể xé nát lớp áo vướng víu đó, vậy cái anh ước ao đó sẽ không còn chỗ nấp.

Cho đến khi Thiên Thiên kêu hai tiếng lớp trưởng liên tiếp, anh mới lấy lại tinh thần, đối diện với cặp mắt hiếu kỳ của Thiên Thiên, mặt anh hơi ửng đỏ. Anh có cảm giác hành vi vừa rồi của mình quá dễ tiện, mặt khác lại cảm thấy mình nhìn vợ mình chẳng có gì sai... Được rồi, mặc dù bây giờ cô chưa phải vợ anh, nhưng sẽ có một ngày trở thành vợ anh.

Anh gãi gãi sống mũi che giấu sự luống cuống của mình, nghiêm túc hỏi: "Hả, sao vậy? Mình còn chưa nhìn kỹ động tác của cậu có đúng chuẩn chưa, sao cậu đã bỏ tay xuống rồi?"

"Lớp trưởng, vừa rồi cậu đang nghĩ gì mà say mê thế?" Thiên Thiên mơ màng nhìn anh, "Mình không định quấy rầy cậu, nhưng cậu nghĩ lâu quá, tay của mình đều tê hết cả cho nên mới bỏ xuống."

Lục Diệp á khẩu một lát mới nói: "Ừm, xin lỗi cậu, ban nãy mình đang suy nghĩ chút chuyện."

"Chuyện gì thế? Chắc thú vị lắm, bằng không cậu sẽ không nghĩ đến mê mẩn vậy." Thiên Thiên suy đoán.

Nghe Thiên Thiên nói, Lục Diệp không nhận được mà hồi tưởng lại cảnh đẹp vừa nhìn lúc nãy. Anh ho nhẹ một tiếng, thoải mái thừa nhận: "Đúng là rất thú vị."

"Thú vị thế nào cũng đợi dạy mình xong rồi nghĩ tiếp chứ," Thiên Thiên cụt hứng, "Cổ tay của mình lật thế nào cũng không tới được."

"Sao? Chỗ nào lật không tới?" Lục Diệp hỏi.

Lần thứ hai Thiển Thiển duỗi tay ra, nắm bàn tay lại, ép tay lại với nhau cho Lục Diệp nhìn, nói: "Đây, chính là chỗ này, cổ tay của mình lật nhiều nhất cũng mới được một nửa thôi."

Cánh tay của cô lại khép vào nhau, cái khe đã trốn đi kia lại len lén xuất hiện. Ánh mắt Lục Diệp không tự chủ mà liếc về chỗ đó một lát, trong lòng tự nhủ cả trăm lần "Không được mắt hôn sẽ làm Thiển Thiển giận", mới miễn cưỡng khống chế mình lại. Anh nhìn thấy Thiển Thiển chỉ lật được nửa cổ tay, nghĩ một chút rồi vòng ra phía sau Thiển Thiển, từ sau lưng Thiển Thiển mà vươn tay ra nắm lấy cổ tay cô, dặn dò: "Nếu đau thì phải nói mình dừng lại."

Tay anh rất dài, cho dù đứng sau lưng Thiển Thiển cũng nắm tới cổ tay Thiển Thiển.

Thật ra Lục Diệp vốn có ý tốt đi vòng ra phía sau Thiển Thiển để giúp cô mở rộng cổ tay, vì anh sợ nếu mình cứ đứng phía trước Thiển Thiển để giúp cô nói không chừng sẽ bị phong cảnh đây mà lực kia hấp dẫn đầu óc. Nhưng khi lồng ngực anh chạm vào bờ vai thon gầy mỏng manh của Thiển Thiển, Lục Diệp mới phát hiện mình đã đưa ra một quyết định sai lầm.

Nhiệt độ do tiếp xúc thân thể giữa hai người truyền đến Lục Diệp, xương bướm của cô vì động tác lật cổ tay không tự nhiên mà lúc lên lúc xuống, với chiều cao của anh cộng thêm góc độ này khiến anh có thể nhìn thấy phần trong cổ áo còn sâu hơn lúc đứng trước.

Hết thấy chuyện này khiến đại não của Lục Diệp khó khăn lắm mới tỉnh táo lại sắp ngất đi. Thậm chí anh bắt đầu tưởng tượng nếu bây giờ mình buông tay Thiển Thiển ra rồi ôm cô vào lòng, có thể Thiển Thiển sẽ cho anh một tát rồi mắng anh là đồ lưu manh, cũng có thể cô sẽ ngây ngốc để anh tùy ý ôm. Dù là phản ứng nào, anh đều thấy rất có tình ý...

Nghĩ như vậy, Lục Diệp cảm thấy rối bời trong đầu, đôi cánh tay đang vòng quanh tay Thiển Thiển dường như hiểu ý mình, thu hẹp từng chút từng chút một.

Ngay khi cánh tay anh sắp đến vai Thiển Thiển thì cô đột ngột hét to một tiếng, đánh thức Lục Diệp đang trong ảo tưởng của mình.

Lục Diệp tưởng cô đã phát hiện ý đồ quỷ rối của mình, buông tay theo phản xạ có điều kiện rồi lui ra, cố gắng làm bộ "Mình rất đứng đắn, cái gì cũng chưa từng làm, cái gì cũng không dám làm".

Thiển Thiển chợt xoay người một trăm tám mươi độ, cho Lục Diệp xem cánh tay đã lật được của mình, mừng rỡ nói: "Mình làm được rồi! Thực sự lật được rồi! Lốp trưởng, cậu mau nhìn xem, có phải làm vậy không?"

Hoá ra không phải cô đã nhận ra ý đồ bất chính của người khác, rõ là, thiếu chút nữa hù chết người rồi..

Lục Diệp lảng lạng lau mồ hôi lạnh trên trán, cúi đầu nhìn tư thế tay của Thiển Thiển, gật đầu nói: "Không sai, chính là như vậy."

Nhận được lời khẳng định của 'thầy giáo', Thiển Thiển vui mừng nắm hai tay thành quyền rồi cong khuỷu tay xuống làm động tác 'Oh Yeah', vui mừng đến mức khoa trương: "Thật tốt quá, mình học được rồi! Phải biết Đường Đường dạy mình cảm vọt cầu lông và giao cầu ba năm vẫn chưa học được đó! Như vậy không phải do mình vụng về mà do cầu lông quá khó!"

Lục Diệp xoa đầu cô, nhin cười nói: "Đúng, cậu tuyệt đối không vụng về."

Khi hiểu rõ động tác tay chính xác để đánh bóng chuyền rồi, Lục Diệp bắt đầu luyện tập đánh bóng ở cự ly gần với Thiển Thiển.

Năm phút sau, Lục Diệp thu bóng, hỏi: "Sao rồi, có cảm giác chuyền bóng chưa?"

Thiển Thiển xoay xoay cổ tay mình, nói: "Hình như có cảm giác rồi. Mình biết vì sao cậu nói nhất định phải dùng cổ tay để nhận bóng rồi. Nhưng biết thì biết chứ lúc khống chế bóng mình vẫn thấy khó."

"Không sao đâu, luyện tập nhiều sẽ tốt hơn. Bây giờ chúng ta luyện tập ở cự ly xa hơn để tập cách chuyền bóng, đợi cậu nắm rõ cách nhận bóng bằng cổ tay chính xác rồi, chúng ta sẽ tập đánh bóng qua lưới."

Lục Diệp nói xong, xoay người đi chừng mười bước, khiến khoảng cách của hai người tăng gấp năm lần.

"Chuẩn bị xong chưa?" Lục Diệp hỏi.

Thiển Thiển nhìn Lục Diệp đứng ở xa, cao giọng đáp: "Chuẩn bị xong rồi!"

Lục Diệp gật đầu, tay trái nhẹ nhàng tung bóng tên, khi bóng đang trên đà rơi xuống, anh vung tay phải lên đánh bóng, quả bóng bay theo hình vòng cung về phía Thiển Thiển.

Vì đây là lần đầu hai người luyện tập ở cự ly xa vậy, khó tránh tình trạng lực tay mạnh yếu khác nhau mà phát bóng bay quá xa hoặc quá gần. Lần này Lục Diệp dùng sức quá mạnh, quả bóng bay xa tới không có ý rơi xuống.

Thiển Thiển không hề phản nản, cũng không trực tiếp bỏ ý định nhận bóng, mà nhìn chăm chú vào quả bóng chuyền đang bay thật cao kia, trong lòng thầm tính toán cự ly. Cô không ngừng lui về sau, xem chừng đang chuẩn bị nhận quả bóng này.

Với chỉ số thông minh của cô mà nói thì hành động đi thụt lùi này có độ khó cao, Lục Diệp kìm lòng không động mà tiến lên vài bước, sợ cô sợ ý chân trái vấp chân phải mà ngã xuống đất.

Bỗng nhiên Thiên Thiên dừng lại, cô nhìn quả bóng tròn đang bay tới, với vị trí hiện tại và quỹ đạo rơi của quả bóng, phỏng chừng quả bóng sẽ bay qua đầu cô rồi rơi ra phía sau.

Nhưng cô không lùi được nữa, nếu lùi nữa có thể cô chưa đứng vững, quả bóng đã rơi vào ngực cô nên chỉ có thể đứng đây đợi nhận bóng.

Nghĩ vậy, cô nhảy mạnh lên một cái, đồng thời giơ cao tay phải, trong nháy mắt khi lòng bàn tay tiếp xúc với quả bóng cô dùng sức đánh quả bóng qua hướng Lục Diệp.

Lúc này Lục Diệp đang ngẩn người.

Không sai, chính anh đang ngẩn ra.

Bởi vì buổi chiều có tiết thể dục, hiếm khi cô không mặc váy như hôm nay, mà đổi sang một cái quần soóc rộng màu xanh dương năng động, nhưng cô vẫn có thói quen bỏ áo vào quần như kiểu đồng phục học sinh, tựa như sợ người khác nhìn không thấy vòng eo mảnh mai của cô. Hàng cúc sơ mi chính tề được cái quần màu xanh giữ chặt. Vóc dáng khiêu khích người kia không những nhờ màu xanh trắng tôn lên vẻ sạch sẽ gọn gàng, trái lại trong lúc vô tình còn lộ ra nét đẹp khiến người ta khó dời ánh mắt chỉ muốn mãi mê đuổi theo dục vọng.

Lục Diệp bị loại dục vọng này thu hút khi thấy Thiên Thiên lấy đà nhảy lên rồi rơi xuống. Bị dục vọng làm cho trở tay không kịp.

Mọi người đều biết, nguyên nhân khiến các bạn nữ hạn chế vận động hơn các bạn nam chính là gặp phải trở lực ở trước ngực, thế nên mặc kệ các bạn nữ làm gì, đều lo lắng động tác của mình quá mạnh sẽ đem tới không ít ánh nhìn xấu xa.

Bởi vì từ nhỏ Thiên Thiên đã trở mã tốt hơn các bạn cùng lứa, Nhạc Kỳ Sâm đối với loại chuyện này vô cùng quan tâm. Học sinh bây giờ đều trưởng thành quá sớm, ngay cả học sinh tiểu học cũng có thể đề "tình nhân nhỏ" lên tường hôn nồng nhiệt. Bởi vậy, ngoài trừ căn dặn Thiên Thiên nhất định phải mặc đồng phục đúng cách, không thể làm động tác gì quá mạnh trước mặt nam sinh khác, mỗi khi ra ngoài Nhạc Kỳ Sâm luôn cố gắng che chở Thiên Thiên sau lưng mình. Cho dù thi cuối kỳ của Thiên Thiên là môn chạy bộ, Nhạc Kỳ Sâm cũng chạy theo bên cạnh, bên nào có nam sinh thì anh chạy bên đó, cố gắng che khuất tầm mắt của bọn họ —— anh muốn bóp chết từ trong trứng nước những ý nghĩ không tốt trong đầu bọn người kia đối với em gái mình!

Thế nên đây là lần đầu tiên Lục Diệp nhìn thấy cảnh kích thích đến vậy —— sau khi Thiên Thiên đáp xuống, thậm chí chỗ đầy đặn kia còn nảy lên một chút, giống như giầy sau đó sẽ nảy ra khỏi lớp quần áo bó chặt kia.

Kết quả là anh cứ nhìn đến ngáy người.

Anh vô thức hít mũi một cái, đại não bị chấn động bởi xúc cảm mãnh liệt của thị giác căn bản không hề tự hỏi xem vì sao mũi mình ngứa ngứa.

Đến khi nghe được tiếng hô của Thiên Thiên làm tinh thần hồi phục, Lục Diệp muốn tránh cũng tránh không kịp.

Quả bóng tròn vo cứ như thế mà "bụp" một tiếng vào gương mặt tuần tú của Lục Diệp, nán lại đó chút xíu rồi mới rơi xuống, cùng lúc với quả bóng rơi là ba bốn giọt máu đỏ tươi.

Từ lúc phát hiện mình đánh một quả bóng khiến Lục Diệp đang chạy qua đây bị chảy máu mũi, Thiên Thiên sợ đến ba hồn mất bảy vía, đứng bên này phân vân có nên sang bên đó không. Hai mắt ngân ngấn nước, cả giọng nói cũng hơi nức nở: "Lốp, lốp trường, cậu không sao chứ? Cậu, cậu chảy máu mũi rồi, xin lỗi, mình, mình không nên..."

Thấy Thiên Thiên bị dọa đến nói năng không lưu loát, Lục Diệp giơ tay bịt mũi đang không ngừng chảy máu, ồm ồm an ủi: "Cậu đừng khóc, không phải do cậu, là do mình không để ý nên thất thần. Chuyện không liên quan đến cậu... Có khăn giấy không?"

"Giấy? Có có có có!" Thiên Thiên vừa gạt đầu như gà mổ thóc, vừa luống cuống tay chân lấy khăn giấy trong túi quần, rút ra, thấp thòm đưa cho anh.

Lục Diệp dùng tay kia lấy khăn giấy, lau sạch vết máu còn sót lại.

Thiên Thiên thấy thế, vội vàng dâng giấy bằng hai tay.

Lục Diệp lại lấy giấy, nhét vào cái mũi như vòi nước hư này, nhìn vẻ mặt lo lắng của Thiên Thiên, cười với cô. Dù cái hình mặt cười trên khăn giấy thoạt nhìn rất buồn cười, anh vẫn dịu dàng nói rằng: "Không trách cậu, là do mình không để ý."

Lúc này Thiên Thiên mới thả lỏng một chút.

Chỉ có Lục Diệp rõ ràng, khiến anh chảy máu mũi không phải là quả bóng chuyên đánh trúng mặt, mà là...

Là tâm ma của anh.

Tâm niệm thành ma.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Mộng đêm (1)

Tốc độ thu dọn đồ đạc hôm nay của Thiên Thiên tương đối nhanh, chủ yếu vì cô đã ngủ trong giờ chính trị và vật lý, ít đi hai quyển sách giáo khoa và sách bài tập kéo dài thời gian. Đến khi bàn học của cô đã thu dọn xong, Nhạc Kỳ Sâm vẫn chưa xuất hiện chỗ cửa phòng học —— thông thường sau khi tan học anh sẽ chạy đến để giúp Thiên Thiên cất sách vở, rồi hai người cùng về nhà. Cô cũng không ngại ngốc đợi trong phòng, đeo ba lô lên lưng đi qua phòng lớp 11B20.

Trong phòng lớp 11B20 còn khá học sinh chưa về, có một nam sinh ngồi tựa vào bàn truyền thông thấy cô đang thập thò ngoài cửa phòng học, mới cười nói: "Em là em gái của Nhạc Kỳ Sâm hả?"

Thiên Thiên ngáp ngừng một lát, chắc là bạn học của anh trai, chắc không phải "kẻ kỳ quái" mà anh trai hay nói nên gật đầu: "Chào anh, em là Nhạc Thiên Thiên."

"Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu," anh ta khoa trương nói to hai tiếng, "Bình thường toàn nghe tên em từ miệng anh em đấy, anh của em đó hả, mới ngay cả nói chuyện khiêm cũng ba câu nhắc đến em một lần."

Anh trai thật sự rất thương mình, nhưng nghe người khác trêu chọc như vậy, Thiên Thiên, sờ sờ gáy cười ngượng ngùng với anh ta.

"Em đến tìm anh em à?" Nam sinh hỏi.

Thiên Thiên nói nhỏ: "Vâng."

"Vừa hết giờ cậu ta đã bị giáo viên chủ nhiệm gọi lên văn phòng, hình như có chuyện muốn dẫn dò, cũng không biết khi nào mới quay lại. Nên cậu ấy nhờ anh ở trong đây để ý, nếu như em đến thì nói đến văn phòng của cô chủ nhiệm. Văn phòng cô lớp anh ở tầng năm, văn phòng tổ tiếng anh khối mười một, số phòng là 5102." Nam sinh hỏi lại, "Em nhớ chưa?"

Anh ta nghĩ mình chỉ vậy là cận kề rồi, nhưng Thiên Thiên vẫn mù mờ —— tầng năm cô chưa từng đi tới. Ngoại trừ tiết thể dục, tiết âm nhạc, cô chưa từng đi đâu khỏi phạm vi phòng học và WC.

Thấy cô không lên tiếng, nam sinh đoán câu trả lời là phủ định, nhưng biểu tình ngây ngô của cô lại khiến nam sinh bật cười.

Anh ta đứng lên, tiện tay dọn đồ đạc vào trong ba lô, nói: "Thôi bỏ đi, để anh dẫn em. Anh nghe anh em nói em không giỏi tìm đường, chỉ bằng anh dẫn em tới trước mặt anh trai em cho rồi. Lỡ như em bị lạc trong trường học, anh em nhất định liều mạng với anh đó!"

Cô nào chỉ không giỏi tìm đường, mà là xứng với hai chữ mù đường...

Khuyết điểm bị người khác biết, Thiên Thiên đỏ mặt, nói câu cảm ơn nhỏ như muỗi kêu: "... Cảm ơn anh."

Thấy da mặt cô mông như vậy, nam sinh không trêu ghẹo nữa, ngộ nhớ Nhạc Kỳ Sâm thấy em gái bảo bối đỏ mặt như thế lại tưởng mình làm gì không tốt với cô, bèn dùng vẻ mặt ngay thẳng: "Đi thôi."

Thiên Thiên vội vàng đi sau anh.

Lúc đến phòng 5102, cửa phòng đang khép hờ, nam sinh gõ cửa một cách cẩn thận, rồi đẩy cửa ra nhìn thẳng vào cô chủ nhiệm và Nhạc Kỳ Sâm nói: "A Sâm, mình dẫn em gái cậu lên tới rồi đây."

Nói xong, anh ta lách người, lộ ra Thiên Thiên ở phía sau.

"Anh!" Thiên Thiên vui vẻ vẫy tay với Nhạc Kỳ Sâm.

"Thiên Thiên ngoan," Nhạc Kỳ Sâm cười với Thiên Thiên, rồi quay đầu kinh ngạc nói với nam sinh dẫn Thiên Thiên lên, "Cậu tự dẫn em ấy lên?"

"Không còn cách khác," nam sinh nhún vai, rồi nghiêm túc nói, "Em gái cậu nhìn ngây ngô quá, mình lo nhỏ đi một mình sẽ lạc. Đến lúc đó cậu tìm mình đòi người thì phải làm sao?"

Cô nhìn... quá ngây ngô?

Thiên Thiên nghe xong sừng sốt một chút.

Là vì cô tìm không được đường trong trường, nên đến văn phòng thầy cô phải cần người dẫn?

Nhạc Kỳ Sâm để ý thấy phản ứng của Thiên Thiên, cau mày lườm nam sinh kia: "Sao lại nói vậy?"

Nam sinh đứng bên cạnh Thiển Thiển đương nhiên phát hiện cô đang ngơ ngác, mới hiểu được Thiển Thiển hiểu lầm chữ "ngây ngô" của mình, cho là mình đang nói cô ngốc, vội vàng sửa: "Ày, Thiển Thiển à, anh nói 'ngây ngô' không giống như em nghĩ đâu, mà là, mà là... À đúng rồi, em có đọc tiểu thuyết không?"

Thiển Thiển gật đầu: "Có."

"Vậy chắc em biết ý nghĩa cụm từ 'xuẩn manh' phải không?"

"Biết. Là ngốc đến mức đáng yêu."

"..." Ngốc đến đáng yêu, cái ý này từ đâu xuất hiện vậy ?

"Dù sao em cũng biết nó là cụm từ mang nghĩa tốt trong tiếng Hán hiện đại há." Nam sinh chật vật giải thích tiếp.

"Đại khái là vậy," Thiển Thiển nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói, "Trong tiểu thuyết nam chính thường dùng vẻ mặt cung chiêu gây chóp mũi nữ chính nói 'Sao em xuẩn manh vậy chứ', nữ chính sẽ không vui nói 'Sao anh mắng em', nam chính sẽ dỗ cô ta 'Anh không mắng em, anh đang khen em đó'. Tóm lại, nó là nghĩa tốt."

Nghe Thiển Thiển nghiêm túc phân tích xong, khoe mắt nam sinh giật một cái, khoe miệng cũng giật giật mắt không chế. Sau khi hít sâu một hơi, mới miễn cưỡng khiến mình không ngã ngửa, kiên quyết nói: "Hai chữ 'Ngây ngô' của anh giống với ý... 'xuẩn manh' của em đó. 'Xuẩn xuẩn đất', 'xuẩn manh', 'ngốc manh' và 'ngốc ngốc đất' bây giờ đều dùng để khen những người đáng yêu. Em hiểu chưa?" (Đây đều là những cụm từ bên Trung dùng, mình không chuyển sang tiếng việt, nó cũng không có ý nghĩa nhiều trong tiếng việt.)

"Hình như hiểu rồi..." Thiển Thiển còn nghĩ thêm điều gì đó, rồi nhấn mạnh, "Đó chính là ngốc đến đáng yêu mà. 'Ngây ngô' cũng có nghĩa là ngốc."

"... Được rồi, ngốc đến đáng yêu. Em nói ngốc đến đáng yêu thì chính là ngốc đến đáng yêu." Sau một phen tranh luận, nam sinh vầy cờ trắng đầu hàng.

Tiếng anh ta vừa dứt, đôi mày thanh tú của Thiển Thiển cũng nhướn lên: "Nhưng em đâu có ngốc..."

"... .."

Ngay cả đường trong trường mình học còn tìm không được mà cô dám nói mình không ngốc? Tự tin này ở đâu ra vậy?

Nam sinh oanh liệt cầu cứu Nhạc Kỳ Sâm đứng một bên xem kịch vui này giờ.

"Thiển Thiển, em chỉ cần biết tên này đang khen em đáng yêu là được rồi," Xem kịch vui đủ rồi Nhạc Kỳ Sâm mới lên tiếng, anh vẫy tay gọi Thiển Thiển, rồi nói với nam sinh, "Được rồi Tập Tranh, cảm ơn cậu dẫn em gái mình lên đây, lần sau sẽ mời cậu ăn cơm."

Thoát khỏi cảnh bị cặp mắt to tròn mù sương của Thiển Thiển nhìn chăm chăm, nam sinh tên Tập Tranh cảm thấy cả người khoan khoái, nói một câu "Quyết định vậy đi" rồi xoay người xuống lầu.

Sau đó Thiển Thiển được Nhạc Kỳ Sâm nắm tay dắt qua phía mình, giới thiệu với chủ nhiệm lớp: "Cô Từ, đây là Nhạc Thiển Thiển em gái em."

Rồi anh nhìn Thiển Thiển nói: "Thiển Thiển, đây là chủ nhiệm cũng là giáo viên tiếng anh của lớp, cô Từ."

Nhìn mặt cô Từ hẳn đã ngoài bốn mươi, bởi vì quanh năm đều chung vẻ mặt nghiêm khắc khiến cô ấy có phần hung dữ, nguyên bộ váy màu đen tì mị và gọng kính đen trên sống mũi vừa nhìn một cái đã khiến người khác nhận ra tính cách nghiêm khắc bảo thủ của cô giáo.

So ra cô Lương vẫn đáng yêu hơn chút... Ở không phải, cái từ kia dùng thế nào nhỉ? Hay là cô Lương xuẩn manh nhỉ? Nhưng cô Lương nhìn đâu có ngốc...

Thiển Thiển nghĩ vậy nên cẩn thận chào cô một tiếng: "Chào cô Từ, em là Nhạc Thiển Thiển."

Trước mặt là em gái của học trò cưng Nhạc Kỳ Sâm, cô Từ cũng cảm thấy mình chẳng cần phải tỏ uy nghiêm như lên lớp với đám khi con kia —— dù sao lớp mình chủ nhiệm cũng là chuyên lý, số học sinh nam khá nhiều. Thành tích học sinh đầu năm nay không như trước, nếu không đàn áp tụi ất ơ này sẽ không có cách nào để dẫn dắt nữa.

Phải chi thành tích các học sinh đều tốt như Nhạc Kỳ Sâm thì đỡ phải lo rồi.

Cô Từ vui vẻ nhìn Nhạc Kỳ Sâm, nét mặt hoà nhã nói với Thiển Thiển: "Chào em. Cô có nghe nói về em rồi, không chỉ Nhạc Kỳ Sâm, còn có... Cô nghe các giáo viên lớp mười nói em là một trong bốn học sinh có điểm thi môn tiếng anh tốt ở kỳ thi đầu năm, phải tiếp tục cố gắng nhé."

Cô nói xong chữ cuối cùng, thậm chí còn cười một cái với Thiển Thiển.

Thiển Thiển cảm thấy cô giáo này kỳ quái nhưng nhìn cô Từ ôn hoà như vậy, nhất thời đem suy nghĩ đó vứt đi, cười đáp lại với cô Từ: "Vâng, cảm ơn cô."

Thấy hai người nói xong, Nhạc Kỳ Sâm mới nói với Thiên Thiên: "Thiên Thiên, anh còn chút việc ở đây, tạm thời chưa xử lý xong. Em về trước ăn cơm với mẹ đi, đừng chờ anh. Ăn xong thì giúp anh hâm nóng thức ăn, hoặc để anh tự làm cũng được —— anh đã gọi điện báo cho mẹ biết rồi."

Thiên Thiên ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng."

Nhạc Kỳ Sâm chưa yên tâm: "Thiên Thiên, em tự về một mình được chứ?"

Thiên Thiên suy nghĩ một lát, khẳng định: "Được mà."

Đường từ trường về nhà cô đã nhớ rõ.

"Vậy được rồi, em mau về đi, kéo mẹ ở nhà lo lắng." Nhạc Kỳ Sâm dặn dò, "Trên đường đi nhớ để ý đi động, có thể mẹ sẽ gọi điện thoại cho em đó."

"Vâng."

Thiên Thiên lên tiếng, thấy Nhạc Kỳ Sâm và cô Từ còn có việc bận, không ở đó nữa, im lặng đi ra ngoài. Khi đi ngang qua phòng cách vách, đột nhiên nghe thấy tiếng loảng xoảng bên trong. Cô nhìn vào trong theo bản năng, không ngờ chính là cô Lương mà mình mới thầm khen đáng yêu trong lòng.

Cũng không biết có phải cô bị vấp gì không mà cả người đều nằm sấp trên bàn làm việc, trên nền đá hoa nào là sách, bút, giáo án bừa bộn. Chắc là cô không cẩn thận làm rơi từ trên bàn xuống, cũng là âm thanh mà Thiên Thiên nghe được.

Không nghĩ nhiều, Thiên Thiên vội vã đi vào, đỡ cô Lương ngồi dậy, đến khi nhìn rõ mặt cô Lương trắng bệch Thiên Thiên mới giật mình gọi: "Cô Lương? Cô không sao chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Góc Biệt Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Mộng đêm (2)

Cô Lương mở mắt, nhìn chăm chăm một lúc mới nhận ra Thiên Thiên, yếu ớt nói: "Là Thiên Thiên à? Sao trở lại ở đây?"

"Em đến tìm anh trai," Thiên Thiên thấy phần trán và tóc mai của cô Lương đều ướt mồ hôi, vội rút hai tờ khăn giấy trong hộp trên bàn làm việc đưa cho cô lau mồ hôi, lo lắng hỏi, "Cô Lương không khỏe chỗ nào sao? Có cần em gọi xe cứu thương không?"

Cô Lương nghe thế, cố gắng xua tay với cô, nói: "Không cần đâu em, do bụng cô không được thoải mái thôi."

"Bụng không thoải mái?" Bụng bị gì mà mặt mày nghiêm trọng đến vậy? Thiên Thiên suy nghĩ một lát, đầu óc bình thường chẳng mấy lạnh lẽo đột nhiên sáng ra, cô lắp bắp hỏi, "Có phải cô Lương, có phải, cô bị cái kia không? Là mỗi tháng...?"

Cùng là phái nữ với nhau, loại chuyện này không có gì khó nói. Thấy Thiên Thiên đoán trúng, cô Lương cũng gật đầu thừa nhận.

"..." Thiên Thiên nhìn quanh phòng làm việc một lần, bởi vì đang giờ cơm, các thầy cô khác không về nhà cũng sẽ đến căn tin, trong phòng làm việc chỉ còn mỗi cô Lương.

Thấy máy lọc nước nơi góc phòng, ánh mắt Thiên Thiên sáng lên, cầm ly trên bàn làm việc của cô Lương chạy đến chỗ máy lọc nước —— Lucky! Máy lọc nước có chế độ nước ấm, cô rót đầy một cốc nước ấm, bung về cho cô Lương, khoa tay múa chân nói: "Cô lấy cái này đi chườm bụng... À, phần bụng không thoải mái đó, có thể đỡ hơn đó."

Khi cô bị đau, mẹ cô luôn nhắc cô phải dùng túi chườm nóng, ngày hè cũng không ngoại lệ.

Cô Lương cầm lấy cốc nước, nhưng không chườm lên bụng mà để lại trên bàn, định chống người đứng lên.

Thiên Thiên cả kinh, hỏi: "Giờ người cô đang không khỏe phải nghỉ ngơi cho tốt, cô đứng lên làm chi?"

Cô Lương miễn cưỡng cười một cái, nói: "Cô cũng muốn nghỉ cho khỏe, nhưng ở đây có một phần tài liệu phải đưa cho Lục Diệp, có liên quan đến việc tuyển người của hội học sinh, hội đoàn ủy và các đoàn thể khác, rất quan trọng nên cô muốn giao gấp cho trò ấy. Nhưng do lúc này cô có tiết bên lớp khác không kịp quay lại đưa dieendaanleequydoon... Sớm biết thế này cô sẽ không bảo trò ấy tan học nán lại, cô lại chẳng có số điện thoại nữa chứ, không biết trò ấy còn đợi không..."

Cô Lương gọi Lục Diệp sau khi tan học đợi lấy tài liệu rồi mới về?

Thiên Thiên hỏi: "Cô kêu lớp trưởng đợi ở đâu vậy?"

"Hửm?"

"Đúng lúc em cũng phải về nhà, nếu cô không ngại, em có thể giao tài liệu cho lớp trưởng giúp cô." Thiển Thiển nói.

"Thật sao? Vậy thì tốt quá!" Đôi mắt cô Lương sáng lên, vừa lấy tài liệu ra vừa nói, "Cô hẹn Lục Diệp chỗ bức tượng. Vốn định để trò ấy đợi cô trong lớp sau khi tan học, nhưng trò ấy nói có hẹn với bạn ở chỗ bức tượng để về cùng. Với lại cô cũng định về nhà nên sẽ đi qua chỗ bức tượng thế là quyết định hẹn chỗ đó."

"Em biết rồi." Thiển Thiển nhận tài liệu, nhưng chưa vội đi mà nhặt hết những sách vở rơi dưới đất xếp lên bàn, sau khi sắp xếp ngay ngắn mới nói với cô Lương, "Em đi trước."

"Cảm ơn em nha Thiển Thiển." Cô Lương nói.

Vừa ra đến trước cửa, Thiển Thiển nhớ tới một chuyện, quay đầu hỏi: "Cô Lương đã ăn trưa chưa? Nếu chưa thì đợi em đưa tài liệu cho lớp trưởng rồi mua cho cô chút gì ăn? Cô muốn ăn gì?"

"Không cần đâu em," Cô Lương nằm nhoài trên bàn làm việc rất mất hình tượng, hai tay cầm cốc nước ấm, sắc mặt tái nhợt cười với Thiển Thiển, "Bây giờ cô không muốn ăn gì, cũng ăn không vô."

Nhớ lại hai ngày trước mình cũng không muốn ăn uống gì, Thiển Thiển lộ ra vẻ đồng tình mà gật đầu, căn dặn: "Lát nữa khoẻ hơn cô nhớ ăn chút gì nha. Người là sắt, cơm là thép, không ăn gì càng khó chịu hơn đấy."

"Ừ, cô biết rồi."

Vòng qua góc thang gác, Thiển Thiển nhìn thấy Lục Diệp, bên cạnh anh còn có một nam sinh cao xấp xỉ. Tuy khoảng cách xa, không nhìn rõ nét mặt của hai người, nhưng không khó để thấy vẻ mặt kiên nhẫn vì đợi lâu của nam sinh kia. Đã mười mấy phút kể từ khi tan học, hầu như mọi người đều về cả nên khá dễ thấy hai người họ.

Dường như hai người đều đợi đến sốt ruột, Thiển Thiển cũng không thể nán lâu, chạy chậm chậm tới, thấy vẻ kiên nhẫn của nam sinh kia gần như đã bay sạch, phát tay muốn đi. Lục Diệp cũng không có ý gọi cậu ta lại, cô vội gọi một tiếng ——

"Lớp trưởng!"

"Thôi đi, đợi thế này mình lười đợi quá." Đã đợi hơn mười phút rồi mà vẫn chưa thấy giáo viên chủ nhiệm mà Lục Diệp nói đến giao tài liệu, tính nhẫn nại của Diệp Trạch Phong không cao như Lục Diệp, để lại một câu rồi định đi.

Đúng là gặp phải giáo viên không giữ lời rồi. Chưa từng thấy giáo viên nào như thế, kêu học sinh đợi ở đây, kết quả thì sao? Chờ này giờ cũng không thấy người đến. Nếu Lục Diệp không phải là bạn thân từ hồi mặc tả với mình, một phút thôi cậu cũng không ở đây đợi cùng.

Lúc này Lục Diệp không định ngăn cậu ta lại, nói thẳng ra là chẳng bận tâm cậu ta nói gì, sớm đã rơi vào suy nghĩ của mình: Cô Lương không phải kiểu giáo viên không giữ lời như Diệp Trạch Phong suy nghĩ, nói giao cho anh cái gì nhất định sẽ đến giao cái đó, nói hẹn gặp mặt ở chỗ này nhất định sẽ đến đây diendaaneequydoon. Lúc đầu anh còn nghĩ cô Lương có việc bận gì đó sẽ đến trễ một chút, nhưng trễ một chút có thể giải thích, chứ chậm hơn mười phút thì không khoa học. Cô Lương biết anh đang ở đây đợi, dù có công việc gì cũng sẽ giải quyết nhanh chứ... Không lẽ lúc gần đi mới hủy hẹn này? Ban sáng anh cũng quên không xin số điện thoại cầm tay của cô, chứ điện thoại trong túi của anh ngoại trừ số điện thoại người nhà và bạn bè thân thiết chỉ có số của Thiển Thiển, mà anh lại không biết số của cô Lương... Có thể cô có việc gì đó nên hủy bỏ cuộc hẹn này, gọi điện thoại thì không biết số? Tốt nhất là đến phòng làm việc xem thử.

Trong lòng vừa quyết định thế, một giọng nói vô cùng quen thuộc như rót vào tai anh ——

"Lớp trưởng!"

Trưởng Nhất Trung có ba khối, mỗi khối ít nhất cũng hai mươi lớp, nói cách khác có sáu mươi lớp đều sẽ gọi "lớp trưởng", nhưng chỉ riêng giọng nói này, anh có thể khẳng định người đó đang gọi mình.

Bởi vì người đang chạy đến từ phía sau, chính là Nhạc Thiển Thiển.

Khuôn mặt lạnh nhạt của Lục Diệp hiện ra nét cười, vừa vặn lọt vào mắt Diệp Trạch Phong quay lại để hỏi xem Lục Diệp có muốn đi cùng mình không, làm cậu ta sững sờ như vừa bị sét đánh.

Lục Diệp mặc kệ thế giới quan của Diệp Trạch Phong có bị sụp đổ lúc này hay không, anh xoay người, nhìn Thiển Thiển đang chạy chậm tới, nhắc nhở: "Chạy chậm một chút, sát chân cậu có một tảng đá nhỏ kia."

Vừa nói xong Thiển Thiển đã lao đảo một chút, may mà giữ vững được không bị té.

Cô đứng trước mặt Lục Diệp, thờ hỏn hển hai cái, mới giao tài liệu cho Lục Diệp, nói: "Đây là tài liệu chị Huệ Từ nhờ mình giao cho cậu, còn nói cho chị ấy xin lỗi, khiến cậu đợi lâu, nhưng chị ấy bị khó chịu trong người —— là thật đó! Mình thấy cô Lương đau đến độ đi còn không vững, thời tiết này mà trán đầm mồ hôi, sắc mặt cũng rất khó coi. Chứ không phải chị ấy cố tình cho cậu leo cây!"

Bọn học trò đều thích đặt biệt danh cho thầy cô giáo, như Anh Cá, Sâu Róm các loại dieendaanleequyydoon. Chẳng qua do cô Lương rất thân thiện, thường đùa giỡn với học sinh, nên không ai đặt cho cô biệt danh kỳ quái nào mà đều thân mật gọi cô là "Chị Huệ Từ", chỉ vài trường hợp chính đáng mới gọi cô là "cô Lương".

Trong lòng Lục Diệp bấy giờ chỉ một câu "vừa vui vừa không" mới diễn tả được. Vốn cô Lương sẽ đến giao tài liệu cho anh đổi thành Thiện Thiện, điều này khiến anh rất vui, mặc kệ cô Lương vì lý do gì không đến được, trong lòng anh đều thầm khen quyết định này của cô; nhưng nghĩ đến cách xưng hô của Thiện Thiện với mọi người và với anh mà cảm thấy chưa xót. Anh nhìn vào mắt Thiện Thiện cảm thấy chút tủi thân: Tại sao vậy? Vì sao gọi Giang Đường là Đường Đường, gọi Hạ Văn là Văn Văn, gọi Lâm Nhục Vân là Nhục Vân, gọi Nhạc Kỳ Sâm là anh trai, gọi cô Lương là chị Huệ Từ, còn gọi mình là lớp trưởng chứ? Mình đâu phải không có tên, cậu có thể gọi Lục Diệp, có thể gọi A Diệp, có thể gọi Diệp Diệp, tất nhiên mình hy vọng cậu sẽ gọi mình một tiếng "anh Diệp"... Tuy nghĩ cũng biết chuyện này không có khả năng, thế nhưng... Vì sao hết lần này tới lần khác đều là lớp trưởng vậy?

Gió bắc thổi vù vù trong lòng Lục Diệp, bông tuyết rơi đầy trời, ngoài mặt cảm xấp tài liệu, vờ như vỗ vỗ vai Thiện Thiện khích lệ, rồi tự nhiên mà rút tay lại, hỏi: "Cô Lương không khoẻ à? Cô ấy bị sao vậy?"

"Cô, cô, cô, không có gì đáng ngại, chỉ, chỉ, chỉ là mỗi, mỗi tháng..." Bị hỏi bất ngờ khiến mặt Thiện Thiện hơi đỏ lên, ấp úng mãi vẫn nói không thành câu hoàn chỉnh, sau đó cô đột nhiên giật dỗi, "Chuyện, chuyện của con gái, con trai không nên hỏi nhiều!"

Thật ra từ lúc cô đỏ mặt ấp úng nói "mỗi tháng" thì Lục Diệp đã biết cô Lương không khoẻ vấn đề gì, nhưng thấy Thiện Thiện ngượng ngùng đến thế anh cũng không vạch trần, gật đầu nói: "Được rồi, mình không hỏi nữa, không sao là tốt rồi."

Bờ vai căng thẳng của Thiện Thiện lúc này mới buông lỏng, khoát tay nói với Lục Diệp: "Đã giao tài liệu cho cậu rồi, mình cũng phải về nhà, nếu còn chưa về, mẹ mình sẽ lo lắng"

Cô nói xong đi về hướng cổng trường.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Mộng đêm (3)

Lục Diệp quay đầu nhìn, khẳng định hôm nay Nhạc Kỳ Sâm không đi với cô, thắc mắc hỏi: "Anh trai cậu đâu? Hôm nay không về cùng cậu à?"

"Anh ấy đang ở phòng giáo viên, có một số chuyện cần làm ở đó, nên mình về trước." Thiện Thiện vừa đi vừa nói.

Nghe cô nói vậy, Lục Diệp không nghĩ gì mà chạy theo sau, nói: "Vậy để mình tiễn cậu về nhà."

"Hả?" Thiện Thiện ngừng bước chân, "Vì sao?"

"Không phải cậu hay lạc đường à?" Lục Diệp hỏi ngược.

"Nhưng mình vẫn nhớ đường về nhà." Thiện Thiện bấu môi nói.

Lục Diệp không trả lời, xoa xoa đầu cô, nói: "Đi thôi."

Thái độ anh kiên quyết như vậy khiến Thiện Thiện không tiện từ chối, cũng gật đầu tiếp tục đi.

"Áy ——! Chờ mình với, hai người đừng bỏ mình lại chứ." Diệp Trạch Phong đang ngăn người ở đó, không ngờ chẳng ai chú ý, vội vã đuổi theo.

Do không có thời gian, nên Thiện Thiện bước rất nhanh, nhưng so với chân dài của Lục Diệp vốn chẳng là gì, anh dễ dàng bắt kịp bước chân của cô.

Dù thế, nửa đường Thiện Thiện vẫn nhận được điện thoại của mẹ ——

"Ừa? Thiện Thiện, sao con chưa về? Mười phút trước mẹ có gọi cho anh con, nó nói con đã đi được một lúc rồi, sao chậm vậy con?" Vừa bắt điện thoại đã nghe được giọng lo lắng của mẹ.

"Con về liền đó mẹ. Vừa rồi có chút chuyện nên bị trễ..." Thiện Thiện bắt đầu giải thích chuyện xảy ra cho mẹ cô.

Để tránh bị tình nghi nghe trộm điện thoại của con gái, Lục Diệp thoáng lui một chút.

Lục Diệp hận không thể theo sát Thiện Thiện cả ngày cuối cùng cũng tách ra, Diệp Trạch Phong nắm lấy cơ hội kéo vai anh qua một bên, thấp giọng hỏi: "Lý Nam Dương nói nhỏ con nít cậu để ý là đây hả?"

Lúc khoá quân sự chưa kết thúc, Diệp Trạch Phong nghe Lý Nam Dương nói Lục tiểu thiếu gia mặt lạnh máu lạnh đã vừa mất một cô gái kỳ lạ.

Cái tên Lý Nam Dương lắm mồm kia còn nhiều chuyện hơn con gái. Lần sau gặp lại cậu ta chỉ ít cũng phải lột bớt một lớp da mới được.

Trong lòng đang nghĩ chuyện tàn bạo, động tác tay cũng không dừng lại, dùng sức gỡ tay Diệp Trạch Phong ra, thoát khỏi vòng tay của cậu ta rồi mới hừ lạnh một cái: "Cái gì mà nhỏ con nít? Xin tôn trọng chút đi bạn học Diệp Trạch Phong."

"Được rồi được rồi, thế nào là 'xin tôn trọng chút đi'? Tiểu thư? Quý cô? Bé gái?" Ánh mắt Lục Diệp càng lúc càng đáng sợ, khiến Diệp Trạch Phong đành đưa tay đầu hàng, "Được được được, mình sai rồi mình sai rồi, gọi bạn học, bạn học là được chứ gì?"

Lúc này Lục Diệp mới buông lỏng nắm đấm đang kêu "răng rắc" ra.

"Này này này, cậu tự xem lại cái đáng về bây giờ của mình đi. Cái gì mà 'Vi huynh đệ không tiếc cả mạng sống, vì bạn gái đâm huynh đệ hai đao', bây giờ cậu chính là như vậy đó! Đến giờ mình mới hiểu, trong mắt cậu chỉ còn đủ chứa cô gái tên Nhạc Thiên Thiên thôi," Diệp Trạch Phong vừa lắc đầu vừa nói, lần thứ hai dùng ánh mắt không tốt lành nhìn Thiên Thiên đang nói chuyện điện thoại, sờ sờ cằm, "Khó trách cậu không thích nhỏ họ Dương kia, hoá ra mẫu yêu thích của cậu là loại... Ngây ngô tự nhiên này? So với cái cô họ Dương uốn éo kiểu cách kia thì vừa mắt hơn đó..."

Lục Diệp cười cười không trả lời, ánh mắt dịu dàng như nước nhìn về phía Thiên Thiên.

Diệp Trạch Phong thấy Lục Diệp thích nghe người khác khen Thiên Thiên, cậu ta áp ủ tâm trạng như thanh niên mới lớn lần đầu biết yêu mà khen tiếp vài câu, nhưng không ngờ định vỗ mông ngựa lại vỗ nhầm đùi*: "...Dáng người được đó, có ngực có mông, so với Dương Gia phẳng lì như sân bay dễ nhìn hơn nhiều..."

*Kiểu như tính nịnh nọt mà không thành.

Lời còn chưa nói hết.

Lục Diệp một tay nắm cằm cậu, gân xanh trên trán hiện thành chữ 'Tinh' thật to, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cậu không lên tiếng thì không ai nói cậu cảm đâu. Giờ cậu nói một chữ nữa mình sẽ tháo cằm cậu ra, nhìn người cô ấy lần nữa, mình sẽ móc hai mắt cậu."

Cằm bị bóp chặt khiến Diệp Trạch Phong khóc ròng trong lòng —— dù tuổi lúc hai người đi tập võ không chênh lệch lắm nhưng cậu đánh không lại Lục Diệp...

Tuy cậu ta lúc nào cũng làm mặt lạnh, thoát nhìn không dễ tiếp cận, nhưng nếu xét tính cách thật sự thì không tệ. Bây giờ cứ một lúc tâm tình như ngày xuân hoa nở, giây tiếp theo đã làm mặt lạnh thấu xương khiến người chịu không nổi. Lẽ nào thích ai đó sẽ khiến cho tính cách một người trở nên khó lường?

Thiên Thiên vừa cúp điện thoại xoay đầu lại đã thấy cảnh này, cô chỉ chú tâm nói chuyện cùng mẹ, tuy nghe thấy tiếng nói chuyện của Lục Diệp và nam sinh bên cạnh anh, nhưng không nghe rõ gì. Cô nhìn Lục Diệp đang siết cằm nam sinh khiến gương mặt tuần tú kia nhăn nhó, khó hiểu hỏi: "Hai người làm gì vậy?"

Nghe giọng cô, Lục Diệp lập tức buông tay, vừa cười với Thiên Thiên vừa nói: "Không có gì, vừa rồi cậu ta bị gió thổi tê miệng, mình giúp cậu ta xoa bóp chút."

Diệp Trạch Phong vừa xoa xoa cằm vừa nghĩ xem có phải Lục Diệp đã đi học lén thần kỳ lật mặt gì không, nghe thấy lý do mà sắc đến suýt thổ huyết —— sợ mình nói nhiều cũng không cần bịa một lý do khó tin đến vậy chứ?

Quan trọng là, cái lý do vừa nghe đã biết linh tính này mà Thiên Thiên lại tin.

Lại có thể tin...

Lại tin...

Tin...

Thế giới này thật là đáng sợ.

Đi ngang qua bài phùng, cách nhà Thiên Thiên không xa. (Các bạn có thể google bài phùng là gì)

Diệp Trạch Phong mới im được ba phút đã chịu không nổi lại bắt đầu xem thường, nắm cánh tay Lục Diệp, dùng âm thanh thâm thì hỏi một cách nghiêm túc: "Lục Diệp, cậu thành thật trả lời mình đi, cậu có phải cảm thú không vậy?"

Lục Diệp: "..."

"Lục Diệp mình cho cậu biết, cô gái với đôi mắt ngây thơ đơn thuần này ngay cả mình còn ra tay không được, sao cậu lại có ý định chiếm hữu vậy?" Diệp Trạch Phong nắm cổ áo Lục Diệp, nói như bị điên.

Lục Diệp đương nhiên không có khả năng sẽ trả lời vấn đề thiếu não này, anh cúi đầu chọn mấy cục đá dưới đất, đang tìm cục nào cứng một chút, chỉ cần cậu ta nói thêm một câu, nhất định phải đập chết cái tên ra đường quên mang theo não này.

Đi gần đến trước cánh cửa được xây theo phong cách cổ xưa kia, Thiển Thiển cho tay vào trong ba lỗ tìm chìa khoá, cô chưa tìm ra thì cửa đã được mở, một thiếu phụ mặc áo đầm ở nhà bằng vải bông xuất hiện ở gần cửa.

Khi nhìn rõ gương mặt của người phụ nữ này, Diệp Trạch Phong huyết sáo một cái, nói: "Gien nhà cậu ta tốt thật, đây chắc là chị gái cậu ta nhỉ? Cậu có nghe cậu ấy nhắc đến không?"

Ánh mắt Lục Diệp vốn luôn dính vào người Thiển Thiển, nghe Diệp Trạch Phong nói vậy mới lơ đãng nhìn sang người kia. Mặc dù vẫn có nghi hoặc với người có khuôn mặt giống Thiển Thiển đến bảy phần, nhưng anh nhanh chóng dời tầm mắt đi, suy nghĩ một lát rồi nói: "Không nghe, mình chỉ biết cậu ấy có một người anh trai, là Nhạc Kỳ Sâm học lớp 11B20, chắc cậu nghe tên rồi."

"À, chính là cái người có biệt danh 'Học Thần' đó hả?" Diệp Trạch Phong gật đầu, lại nhìn về hướng thiếu phụ và Thiển Thiển, lẩm bẩm, "Vậy đó là ai? Biểu tỷ hay đường tỷ*? Nhìn giống người đã kết hôn rồi, tiếc thật..."

*Biểu tỷ: con gái của cô hoặc cậu, lớn tuổi hơn gọi là biểu tỷ.

*Đường tỷ: con gái của chú bác dì, lớn tuổi hơn gọi là đường tỷ. (Tiếng việt chỉ có chị họ, không thay được)

Cậu ta ở bên này tiếc nuối, thiếu phụ kia lại bước nhanh đến trước mặt Thiển Thiển, nắm tay cô nhìn một lượt, mắng khê: "Nếu lần sau tan học muộn thì con cứ đón xe về, có chuyện gì cần nán lại trường trước hết phải gọi điện thoại về nhà. Con có biết đúng giờ mà chưa về đến nhà khiến người khác lo lắng không?"

Thiển Thiển ngoan ngoãn gật đầu, đáp giong giả: "Con biết rồi, mẹ."

Mẹ, mẹ?

Nghe Thiển Thiển xưng hô, Diệp Trạch Phong kinh ngạc đến nỗi đôi con ngươi mở lớn —— người phụ nữ này thoát nhìn chỉ khoảng ba mươi tuổi, là... mẹ của Thiển Thiển?

Cái thế giới này làm sao vậy?

So với biểu tình sợ hãi của Diệp Trạch Phong thì Lục Diệp trấn tĩnh hơn nhiều. Anh nhìn khuôn mặt hai mẹ con Thiển Thiển, nghĩ thầm: Nhìn thế nào cũng thấy sự ngây thơ và gương mặt trẻ con của Thiển Thiển đều di truyền từ mẹ cô.

Nghĩ đến đây, Lục Diệp lại thấy bẽ tắc: Tuy có nghe nói những người có gương mặt kiểu này thường ít già, nhưng lần này sao cách biệt thế? Dựa theo tuổi tác của Nhạc Kỳ Sâm, mẹ của Thiển Thiển ít nhất cũng đến bốn mươi rồi. Một phụ nữ tuổi bốn mươi mà nhìn chỉ như ba mươi, đây chẳng phải là ví dụ cho anh và Thiển Thiển sao. Đợi bọn họ cùng ba mươi tuổi, Thiển Thiển vẫn như cô gái đôi mươi, đợi bọn họ bốn mươi, Thiển Thiển trông như ba mươi, đợi bọn họ năm mươi tuổi, Thiển Thiển mới bốn mươi... Vậy đến khi anh năm sáu mươi tuổi rồi còn phải bảo vệ Thiển Thiển khỏi những người ngấp nghé nhòm ngó?

Ác thật! Thế giới này đúng là đáng sợ!

Thấy Thiển Thiển vâng lời vậy, bà cũng không cảm râm thêm nữa. Tuy thân thể Thiển Thiển không khoẻ khiến người khác lo lắng, may thay cô rất ngoan ngoãn nghe lời, điều này khiến bọn họ hết sức vui mừng.

Bà vỗ vỗ lưng Thiển Thiển, đang định bảo cô vào nhà ăn cơm, đột nhiên phát hiện cách đó bốn năm bước chân có hai nam sinh, thấy ánh mắt hai người luôn nhìn bên này, bà nghi ngờ hỏi: "Thiển Thiển, hai nam sinh bên kia là bạn học của con à?"

Được bà nhắc nhở, Thiển Thiển mới nhớ ra Lục Diệp và bạn anh còn đứng ở bên kia, vội vàng đi tới, đứng giữa hai người mà giới thiệu: "Mẹ, đây là Lục Diệp lớp trưởng lớp con. Lúc con giao tài liệu cho cậu ấy, không thấy anh trai bên cạnh, lại biết con không giới thiệu nên tiến con về. Còn cậu này là..." Thiển Thiển ngoảnh đầu nhìn Diệp Trạch Phong, đột nhiên ngừng lại —— cô cũng không biết cậu ta là ai ==!

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Mộng đêm (4)

"Chị gái à... À không, chào dì, con là Diệp Trạch Phong, là bạn từ bé của Lục Diệp. Hôm nay đúng lúc Thiển Thiển giao tài liệu cho Lục Diệp con cũng ở đó, nên đi chung luôn." Thấy Thiển Thiển ngờ người đoạn đó nên Diệp Trạch Phong tiếp lời.

"Là như vậy đó mẹ." Thiển Thiển gật đầu nói.

"Thật sao, vậy cảm ơn các con đã đưa Thiển Thiển về nhà. Đứa nhỏ này từ bé đã khiến người ta lo lắng rồi, lúc học sơ trung nếu không có anh nó đi

theo, chắc đi cũng không dám cho nó ra khỏi cửa... Làm phiền các con quá rồi! Bây giờ cũng không còn sớm, chỉ bằng ở lại nhà đi ăn trưa chứ?" Bà quan tâm

"Không cần đâu dì, bọn con cảm ơn," Lục Diệp lễ phép từ chối, "Ở nhà có làm cơm đợi bọn con rồi, không tiện quấy rầy dì."

So với Diệp Trạch Phong, một tiếng "dì" của Lục Diệp trôi chảy hơn nhiều.

Diệp Trạch Phong cũng nói: "Đúng là như vậy, cảm ơn chị... À không, ý tốt của dì."

"Vậy à," bà tiếc nuối nói, "Dì cũng không miễn cưỡng các con, lần sau có cơ hội sẽ mời hai đứa dùng cơm. Đã trễ lắm rồi, hai đứa nhanh về đi, người nhà cũng đang sốt ruột đấy, có cần đi gọi xe giúp các con không?"

Bà vừa nói vừa lấy điện thoại di động trong túi ra.

"Không cần không cần," Diệp Trạch Phong vội vàng lắc đầu, nói rằng, "Hai tụi con tự đi được rồi, tự đi là được rồi."

Cậu vừa nói vừa kéo Lục Diệp đi.

"Chào dì," Lục Diệp lễ nghĩa chu toàn mà gật đầu chào mẹ Thiên Thiên, ánh mắt nghiêng nghiêng khéo léo nhìn về phía mặt Thiên Thiên, phát hiện cô cũng đang nhìn mình dieendaanleequydoon, trong mắt Lục Diệp nhuộm đầy ý cười, giọng nói nhẹ nhàng hơn nhiều, "Thiên Thiên, chiều gặp."

"Lớp trưởng, chiều gặp." Thiên Thiên vẫy tay với Lục Diệp một cái, cười vô tư.

Nhìn Lục Diệp và Diệp Trạch Phong đã đi ra khỏi bãi phườong, Thiên Thiên mới kéo tay mẹ cô, nói: "Mẹ, hai người đó đi rồi, chúng ta nhanh vào nhà ăn cơm thôi."

"Đợi đã," bà nắm tay Thiên Thiên đang định chạy vào nhà lại, hơi nghiêng người về phía mặt Thiên Thiên, cười xấu xa nói, "Nhóc ranh, có bạn trai từ lúc nào, ngay cả mẹ cũng dám gạt?"

Thiên Thiên không hiểu: "Bạn trai? Bạn trai gì chứ?"

"Chính là cái cậu tên Lục Diệp đó. Nhìn ánh mắt cậu ta là mẹ biết rồi, còn không sợ có mẹ ở đây," bà nghĩ Thiên Thiên chỉ giả ngốc —— ai bảo Thiên Thiên sinh ra đã có gương mặt ngây ngô chứ, khiến bà còn dắc ý nói, "Mẹ là người từng trải, liếc mắt đã có thể nhìn ra tên nhóc đó có tình ý hay không, có tâm tư gì rồi. Nhưng con yên tâm, mẹ rất tiến bộ, ủng hộ con tự do yêu đương, tuyệt đối không làm loại chuyện chia uyên rề thủy thất đức kia đâu, còn ba với anh con mẹ sẽ giấu giúp. Ba con thì dễ rồi, ông thường xuyên đi công tác, khả năng bị bắt gặp không lớn, chỉ có anh trai con, mỗi ngày đều đi học cùng nhau, sợ ý một chút sẽ bị nó phát hiện đấy. Mắt anh con lúc nào cũng theo sát con như vậy, nếu để nó phát hiện chàng trai nào có ý đồ bất chính với con... Chắc, đến lúc đó khó mà đoán được hậu quả gì! À, chắc lúc đó mẹ sẽ làm như không liên quan, đừng nói mẹ không có nghĩa khí, thật ra lúc anh con giận lên còn đáng sợ hơn ba con nhiều, thôi việc này con cứ tự chịu trách nhiệm đi..."

"Không ngờ thật không ngờ, mẹ còn cho rằng với tính tình của con sau này chắc chẳng ai thèm lấy, không ngờ mới vừa lên cao trung đã có mối rồi, chứng tỏ vẫn có người thích kiểu chậm chạp của con nhỉ, vậy mẹ yên tâm hơn rồi..."

Mẹ càng nói càng hăng say đến mức bước chân nhẹ như bay vào trong, để một mình Thiên Thiên đứng ngoài cửa không hiểu chuyện gì xảy ra ——

Cái gì lấy cái gì?

Một bên khác, trên đường về cùng với Lục Diệp, Diệp Trạch Phong cảm thán nói: "...Nói đi thì phải nói lại, cô gái ngây thơ như vậy bây giờ rất hiếm thấy, không phải là cô giáo đến ngây kinh sao? Nhìn nhỏ đó gấp đến độ lúc nói còn đỏ cả mặt, nhớ lại đám nữ sinh trong lớp sơ trung trước đây của chúng ta, nhất định không thể gọi là nữ sinh, còn hỏi mình mượn băng vệ sinh. Học đến giữa buổi đột nhiên có người gọi mình nhờ chuyển giúp cái loại đó, thậm chí có cô còn đứng trên bục giảng gọi to "Xin các cậu cho mình mượn băng vệ sinh"... Bây giờ nghĩ còn có thể nhớ lại rõ ràng sự phản nộ lúc đó, cho nên, Lục Diệp à, mình nói cậu biết, nếu cậu thật lòng thích người ta, mình sẽ không cản cậu dieendaanleequydoon. Ngây ngô thì ngây ngô, có thể ngây ngô đến đáng yêu như vậy cũng là một loại cảnh giới, cứ thoải mái thích người ta, thoải mái theo đuổi người ta, thoải mái mà đối tốt với người ta đi —— cô gái ngây ngô như thế, mình thấy cậu đừng nên do dự; còn nếu cậu đột nhiên muốn tìm một đối tượng để vui đùa, vậy mình xin đề cử cô gái họ Dương đó. Nếu cậu muốn đùa giỡn tình cảm với Nhạc Thiên Thiên, mình sẽ đập cậu. Lục Diệp, cho dù mình đánh không lại cậu, nhưng mình vẫn phải đánh nhau với cậu."

Im lặng nghe cậu ta nói hết, Lục Diệp mới nhẹ nhàng cong khoé môi, vui vẻ nói: "Muốn tìm một lý do quang minh chính đại để đánh mình? Cậu cảm thấy mình sẽ cho cậu cơ hội này sao?"

Từ nhỏ đến lớn dù Diệp Trạch Phong có làm gì cũng chưa từng thắng được Lục Diệp: "..."

Sau giờ tiếng anh buổi chiều, Thiên Thiên lẳng lẳng gọi cô Lương sắc mặt đã khá hơn, đỏ mặt nhỏ giọng hỏi: "Cô, cô Lương, cô, cô khá hơn chút nào chưa?"

Thấy cô len lén ngăn mình lại để hỏi chuyện này, cô Lương không nhịn được cười, nói: "Đã đỡ rồi, uống xong cốc nước ấm Thiên Thiên rót cho cô thì không còn đau nữa, cảm ơn em Thiên Thiên."

Thiên Thiên lại đỏ mặt, với lời cảm ơn trịnh trọng như vậy của cô Lương khiến cô thấy xấu hổ, cô cầm cái cốc giữ nhiệt có tạo hình đáng yêu giấu sau

lưng đưa đến trước mặt cô Lương, nói: "Buổi trưa em có nhờ mẹ em nấu nước gừng, tảo ta, với đường mật, rất hiệu quả! Lúc trước em... Cũng hay bị đau, mẹ nấu nước này cho em uống, uống xong sẽ không đau vậy nữa, nhưng bác sĩ nói cái này... trong những ngày này ít uống thì tốt hơn, nên sau này thỉnh thoảng mẹ mới nấu cho em uống. Những đợt nào đặc biệt đau mẹ mới nấu nữa. Cô Lương thử xem, nếu cô cũng thấy hiệu quả không tệ lắm, có thể đợi... đợi hết đợt này, một tuần nấu uống một hai lần, sẽ cải thiện rất nhiều đó."

Vốn dĩ trong trường có quy định giáo viên không được nhận bất kỳ thứ gì của học sinh, cho dù chỉ là một chai nước suối cũng không thể tùy tiện chia tay ra lấy. Nhưng cô Lương phát hiện Thiên Thiên chủ động nhắc đến vấn đề này mà xấu hổ đến cả vành tai cũng ửng hồng, ngón tay cầm cốc giữ nhiệt vì lo lắng mà nhích tới nhích lui, nhưng vẫn lắp ba lắp bắp cố nói hết lời, điều này làm cho cô Lương rất cảm động, nên không từ chối mà nhận lấy.

Cô Lương nhận lấy cốc giữ nhiệt, Thiên Thiên thở phào một cái ——trước khi gọi cô Lương lại cô còn lo lắng mình tùy tiện nhắc tới chuyện kia không biết cô Lương có mất hứng không.

"Cảm ơn em, Thiên Thiên." Cô Lương mỉm cười nói cảm ơn với cô.

Thiên Thiên vẫn còn đang xấu hổ mà cúi đầu, nghe được câu cảm ơn này mới ngẩng đầu lên, cười đến hai mắt cong cong như vàng trắng non: "Không có gì ạ!"

Ngồi ở hàng ghế cuối nhưng vì thị lực tốt nên Lục Diệp vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng chuyện gì đang xảy ra ở bên kia bục giảng, anh luôn chú ý mọi hành động của Thiên Thiên, từ lúc mặt cô từ hồng chuyển sang đỏ anh đã đoán được Thiên Thiên đang nói gì với cô Lương. Không lâu sau, anh nhìn thấy khuôn mặt tươi cười ửng đỏ của Thiên Thiên.

Lục Diệp ngừng xoay bút, khẽ nhếch môi lộ ra một nụ cười dịu dàng.

Đêm hôm đó, Lục Diệp nằm mơ.

Trong mơ ánh mặt trời rạng rỡ, bầu trời xanh ngắt mênh mông không một gợn mây, giống như một khối ngọc thạch long lanh trong suốt. Gió nhẹ vờn quanh, mang theo tiếng chim riu rít, trước mặt là một đồng hoa vô tận, đẹp đến mức khiến anh tưởng mình đã lạc vào thế giới đồng thoại nào rồi.

Ngay khi anh đang băn khoăn, trong cánh đồng cách đó không xa đột ngột xuất hiện một bóng người, cô mặc một cái áo đầm trễ vai màu trắng, vì không cẩn thận khiến làn váy kia như bị tiêm nhiễm màu sắc của trăm hoa, mái tóc xoăn mềm mại xoã tung rơi lả tả trên bờ vai trần, sau ót và phần xương quai xanh, thỉnh thoảng có cơn gió khẽ thổi những sợi tóc mềm mại của cô, cổ áo hình chữ V khiến rãnh ngực hơi lộ ra, nơi mắt cá chân chỉ quấn mấy vòng dây màu xanh biếc dieendaanleequyydoon, như một loại dây leo trang trí, đầu ngón chân mềm mướt đáng yêu vô thức mà nhúc nhích.

Là Thiên Thiên.

Dường như cô cũng đang tự hỏi vì sao mình lại ở chỗ này, mở mắt ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy anh thì ánh mắt mộng lung ấy chợt loé lên một tia sáng, sự mơ màng trên mặt cũng thay bằng nụ cười, vén lên làn váy vương chân rồi chạy về phía anh.

Hoa cỏ hai bên chân cô đều tách ra, vì cô mà tạo thành một con đường thông đến anh, nụ cười trên mặt cô cũng theo khoảng cách ngày càng ngắn giữa hai người càng thêm rạng rỡ.

Sau cùng, cô mang theo nụ cười còn chói lóa hơn ánh mặt trời đứng trước mặt anh, lồng ngực vì hơi thở dốc mà nhấp nhô lên xuống, mái tóc dài mềm mại cũng bồng vì chạy nhanh mà hơi tán loạn, cô không bận tâm đến việc sửa sang lại cho mình, dùng một loại âm thanh mềm mại ngọt ngào, trong giọng nói mang theo vẻ nũng nịu mà gọi anh một tiếng ——

"Anh Diệp!"*

Lục Diệp chợt mở to mắt, anh có thể nghe được tiếng hít thở nặng nề trong căn phòng yên tĩnh của anh, nhưng tâm trí anh vẫn còn đắm chìm trong mỹ cảnh khiến người ta chỉ muốn mãi say trong giấc mộng chẳng muốn tỉnh lại kia.

Anh cứ trừng mắt ngây ngốc nhìn chằm chằm trần nhà tối om một lúc lâu, Lục Diệp mới tiếc nuối chấp nhận có tươi đẹp đến đâu nó cũng chỉ là một giấc mộng, trong lòng âm ức muốn lật mình ngủ tiếp, hy vọng có thể mơ tiếp giấc mộng đẹp kia, thế nhưng mới vừa động dậy, thân thể anh liền cứng lại.

Trong bóng tối, anh cảm thấy nhiệt độ trên mặt mình không ngừng tăng lên, dường như máu trong người đều chạy ngược mà vọt lên đầu anh. Anh cảm thấy may vì bây giờ đang là đêm khuya yên tĩnh, anh ở trong phòng mình, không ai có thể thấy vẻ khó xử của anh, cũng không ai biết trên người anh xảy ra chuyện gì.

Không sai, chỉ cần anh không nói, sẽ không ai biết.

Một lúc lâu, anh mới tìm lại quyền làm chủ thân thể của mình, cố gắng vờ như không có chuyện gì xảy ra mà vén chăn lên, ngồi dậy, mang dép, sau đó...

Chạy như bay vào nhà vệ sinh.

*(Chữ "Anh Diệp" này là gọi người con trai suýt soát tuổi mình một cách thân mật, chương trước quên chú thích, trong bản gốc là Ca ca, nhưng mình chuyển sang Anh cho tiện)

Chương 28: Tuyển sinh (1)

Sang tuần mới, các bộ môn, các câu lạc bộ hừng hực khí thế triển khai hoạt động tuyển sinh, trường học cũng vì thế mà trở nên tung bừng náo nhiệt. Từ cổng trường đến suốt nhà hành chính, đủ loại lều vải với nhiều màu sắc mọc lên như măng mọc sau mưa dọc hai bên đường. Trước mỗi lều đều dựng một tấm biển sáng tạo triển lãm chuyên ngành, trên mỗi cánh cây cao thấp đều treo những băng rôn màu sắc sắc sỡ, làm cho sân trường vốn yên lặng nghiêm túc càng tăng thêm mấy phần sức sống. Nghi giữa giờ còn có đội học sinh đeo phù hiệu trên tay áo hoặc mặc đồng phục của câu lạc bộ vào phòng học phát truyền đơn.

Lần này tuyển sinh, trừ hội học sinh và đoàn ủy do “phía chính phủ tổ chức” ra, còn có các câu lạc bộ do học sinh hoặc là thầy giáo tự mình thành lập theo kiểu “Người dân tổ chức”. Nhưng bởi vì mọi người đều phải đi học, những lều vải kia cũng chỉ có trước và sau giờ học mới có người trông nom, thời gian đi học thì chỗ đó chỉ để trang trí, nhưng mà, ngược lại tờ giấy đăng kí lại xếp thành một chồng dày trên mặt bàn. Nếu ai đọc truyền đơn mà cảm thấy hứng thú thì trước và sau giờ học, trên đường chỉ cần tiện tay cầm một tờ, điền xong lại gửi về đúng chỗ yêu cầu là được.

Cái gọi là củ cà rốt củ cải xanh luôn là chỗ bạn yêu đương. Ở Nhất Trung, chỉ là câu lạc bộ đã có gần hai mươi loại, phía trên có hội khoa học thiên văn nghiêm túc, hội văn học, phía dưới là câu lạc bộ anime và hội trò chơi khiến cho người ta không biết nói cái gì, trăm hoa đua nở, cần cái gì đều có cái đó.

Là một học sinh được tuyển thẳng từ trường cấp hai Nhất Trung lên, Thiên Thiên đã sớm đoán được khi đến ngày các đoàn hội tuyển sinh thì khung cảnh có bao nhiêu sôi động. Bởi vì các câu lạc bộ ở Nhất Trung đều là cấp 3 và cấp 2 dùng chung, vì thế mà vừa mới bắt đầu cô đã có quyết định là đều không tham gia câu lạc bộ nào. Hồi cấp hai chính là bị Giang Đường cứng rắn kéo vào tham gia hội tiếng Nhật, nhưng quả thật cô không hứng thú gì với cái này. Mỗi lần đi học đều là nằm úp lên bàn ngủ ngon lành, hai năm qua ngay cả bản vẽ năm mươi âm đều không thể học thuộc lòng.

Nhưng không ngăn được Lâm Nhược Vân và Hạ Văn tới từ cấp hai thuộc Hoa Trung tràn đầy hai trăm phần trăm nhiệt tình đối với những câu lạc bộ đa dạng, còn có con bé Giang Đường chỉ sợ thiên hạ không loạn, đổ thêm dầu vào lửa, Thiên Thiên vẫn bị cả đám người cứng rắn lôi kéo đi nghiên cứu một lượt tất cả các câu lạc bộ mới chịu dừng lại.

Sau khi phân tích, so sánh cận kề tài liệu của các câu lạc bộ, bốn người Thiên Thiên... Không, nói chính xác là ba người Giang Đường, Hạ Văn, Lâm Nhược Vân tùm lại bắt đầu thảo luận.

“Quả nhiên hội thiên văn vẫn tốt nhất, nghe thật phong cách bao nhiêu! Học trường giới thiệu cho chúng ta cũng rất đẹp trai nữa! Thử nghĩ một chút, ban đêm yên tĩnh, ở sườn đồi không người, trên đầu là bầu trời đầy sao sáng lấp lánh, bên cạnh là một bạn nam đẹp trai thú vị hài hước... Thật là lãng mạn biết bao đúng không!” Người nói là Hạ Văn, không nghĩ tới một người luôn biểu hiện tùy tiện như cô lại có một trái tim thiếu nữ như thế.

“Cậu muốn làm cao hay là đi ngắm trai đẹp?” Lâm Nhược Vân buồn cười hỏi.

“Có thể vừa ngắm trai đẹp vừa làm cao mà.” Hạ Văn tiến tới bên cạnh Lâm Nhược Vân, mặt dày cười nói.

“Vậy tự cậu đi ngắm trai đẹp đi, tớ không đi cùng đâu.” Lâm Nhược Vân không cho Hạ Văn chút mặt mũi, tay làm động tác “tạm biệt” với Hạ Văn.

“Trời ạ! Nhược Vân, cậu nói những lời này là có ý vút bỏ tớ sao?!” Hạ Văn khoa trương kêu to: “Chẳng lẽ cậu đã quên lúc gặp lại nhau ở buổi tựu trường chúng ta đã cùng ước hẹn với nhau sẽ không tách ra nữa sao?”

Lâm Nhược Vân tức giận, ném cho cô một ánh mắt xem thường, quay đầu nói với Giang Đường: “Tớ cảm thấy cái hội thư pháp này cũng không tệ lắm, thầy giáo giảng bài xem ra rất đáng tin.”

“Hội thư pháp? Cũng được đấy. Nhưng mà tớ cảm thấy chữ của Nhược Vân đã viết đầy đủ, chính tề lại rất thuận mắt, cái đó trong tiểu thuyết người ta miêu tả giống như là... Đúng, chữ nhỏ như trà hoa! Sao vẫn muốn gia nhập hội thư pháp chứ?” Giang Đường nghi ngờ hỏi.

“Thật không? Nhưng mà tớ vẫn cảm thấy chưa đủ, ba tớ cũng cho là như vậy. Ông luôn nói là chữ tớ viết rất không phóng khoáng, nói nào là chữ nên rộng rãi phóng khoáng một chút mới dễ nhìn... Không sai, chính là như kiểu Thiên Thiên đó. Lần trước tớ mang chữ của Thiên Thiên đưa cho ba tớ nhìn, ông vậy mà thích vô cùng, còn nói có cơ hội nhất định phải quen biết bạn học này của tớ một chút. Ông nói có thể viết ra được những chữ như vậy, tầm lòng của người này nhất định rất rộng lượng.”

Lâm Nhược Vân nói xong, liền cùng Giang Đường liếc mắt nhìn về phía Thiên Thiên có “lòng dạ vô cùng rộng lượng” trong truyền thuyết. Thiên Thiên đang nghe đến nhàm chán, không dùng được ngón, khóe mắt cũng có chút nước mắt, lại bởi vì nghe được các cô nhắc đến tên mình mà mặt dày vô tội, nhìn lại bọn họ.

Quả thật không thể chịu được cái cô ngốc này, Lâm Nhược Vân và Giang Đường bắt đầu đi, liếc mắt nhìn nhau một cái. Cho tới giờ, trong đầu người này ngoài ăn uống, chơi ngủ và ngán người ra, cái gì cũng không cần quan tâm, người như vậy tầm lòng có thể không rộng lượng sao?

Thấy hai người bọn họ không hẹn mà cùng ném cho mình ánh mắt ghét bỏ, Thiên Thiên uất ức bấu mỗi một cái. Cô cũng chưa nói cái gì, chỉ là cứ như thế này nhìn bọn họ, làm sao lại thành trêu chọc đến bọn họ rồi?

Càng nghĩ càng không vui, cô dứt khoát khoanh tay chồng lên nhau vùi đầu vào giữa, chưa được một lúc đã ngủ đến quên trời đất.

Buổi tối, sau khi tan học, Nhạc Kỳ Sâm như thường lệ tới giúp Thiên Thiên làm chuyện gì cũng giống như con rùa đen thu dọn túi xách, hai người mới cùng nhau xuống lầu. Đi xuống hết cầu thang, hai người không đi tới cửa mà lại đổi phương hướng đi tới phòng làm việc của hội học sinh.

Nhạc Kỳ Sâm đưa Thiên Thiên tới phòng nghỉ ngơi không một bóng người. Sau khi thu xếp tốt chỗ ngồi cho cô, vẫn không yên tâm, dặn dò: “Thiên Thiên nghe lời, ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này đợi anh, làm bài tập, chơi điện thoại di động, cái gì cũng được, không nên chạy loạn, chờ xong việc anh sẽ tới đón em, được không?”

Thiên Thiên nghe lời anh, lấy một quyển sách luyện tập từ trong cặp ra để trên cái bàn trước mặt, ngoan ngoãn gật đầu, nói: “Vâng em sẽ không chạy loạn.”

“Phòng nghỉ ngơi chỉ có căn phòng này, cho nên lát nữa A Tranh sẽ dẫn những người tham gia kiểm tra tới gian phòng này để đợi lên trình bày. Em chỉ cần để ý chuyện của mình, coi như bọn họ không tồn tại là được rồi.”

“Vâng.”

“Vậy anh đi đây?”

“Gặp anh sau.” Thiên Thiên trả lời xong, thấy Nhạc Kỳ Sâm vẫn chân chừ không rời đi, cô làm bộ không nhìn được đẩy anh một cái, nói: “Ai nha, em cũng không phải là trẻ con, không cần anh luôn không yên tâm về em như vậy. Em bảo đảm nhất định chỉ ngồi ở chỗ này, cũng không đi đâu cả, cho đến khi anh kiểm tra xong tới tìm em, như vậy có được không? Với lại anh cũng phải làm việc cho tốt, ở trong lúc kiểm tra không được còn suy nghĩ xem có phải em lại trộm lên ra đi ra ngoài đi lại hay không.”

Nghe cô nói như vậy, Nhạc Kỳ Sâm lại sờ đầu cô một cái, lúc này mới rời đi.

Ở Nhất Trung, nếu muốn tham gia hội học sinh, cần thông qua một đề hai bút ba mặt. Đầu tiên đương nhiên là phải đưa ra giấy ghi danh và đơn giới thiệu, sau khi thông qua sẽ tham gia vòng thi viết, kỳ thi mỗi năm lại có những đề bài khác nhau, cũng không cứng nhắc về câu trả lời, học sinh tham gia thi viết có thể tự do phát huy. Nhưng nếu như không đọc kỹ đề bài sẽ không thể có câu trả lời thích hợp, câu trả lời viết ra có thể thành râu ông nọ cắm cằm bà kia, độ khó cũng vì thế mà gia tăng. Sau khi kết thúc thi viết sẽ tiến hành hai đợt phỏng vấn, vòng phỏng vấn thứ nhất tương đối đơn giản, không khác việc tự giới thiệu bản thân cho lắm, giới thiệu một chút lý lịch của mình, yêu thích, hứng thú, có ý muốn tranh chức vị gì, ưu thế của bản thân. Đợt phỏng vấn thứ hai có chút hại người, thông qua diễn thuyết trước mặt học sinh, tiếp nhận những câu hỏi. Bởi vì toàn bộ quá trình lần hai được quay lại và phát tán thông tin cho toàn trường, lại do học sinh toàn trường bỏ phiếu lựa chọn, cho nên không chỉ kiểm tra khả năng phản ứng mà còn kiểm tra độ can đảm và phong thái của người tranh cử. Vòng gặp mặt, người phỏng vấn có thể chỉ là tám trưởng phòng bộ môn, nhưng ở vòng hai, người phỏng vấn nhất định phải là chủ tịch hội học sinh, hai vị phó chủ tịch và bốn vị cán sự quan trọng.

Chỉ mới nghe qua một đồng yêu cầu cực kỳ phiền toái và quy trình phía trên, Thiên Thiên liền tỏ ra cái đầu của cô to ra bằng hai cái. Nhưng mà cô lười, không có nghĩa là người khác đồng ý bỏ qua miếng mồi ngon này. Dù sao việc “từng đảm nhiệm chức vụ xx năm x ở trong hội học sinh hội cấp ba” là một sự kiện đáng giá viết vào trong sơ yếu lý lịch sau này. Cho nên cho dù làm khó người đủ điều, nhưng mà giấy giới thiệu vẫn từ bốn phương tám hướng đưa tới, còn để cho mấy vị cán sự làm việc suốt hai ngày.

Hôm nay là ngày tiến hành vòng phỏng vấn cuối cùng, làm hội trưởng hội học sinh Nhạc Kỳ Sâm dĩ nhiên không thể nào vắng mặt, nhưng anh lại không yên tâm để cho Thiên Thiên một mình về nhà vào lúc muộn thế này. Tối nay mẹ phải mười giờ mới về nhà, không thể tới đón. Nghĩ đi nghĩ lại, anh vẫn cảm thấy để Thiên Thiên ở bên cạnh anh mới là an toàn nhất, cho nên dứt khoát để cô ở lại trường học, chờ mình làm xong việc, sẽ về nhà cùng với cô.

Thật ra thì nếu không phải toàn bộ quá trình này đều quay phim, anh cũng muốn dẫn Thiên Thiên tới thẳng nơi phỏng vấn. Con bé này chỉ cần ngủ gật, tỉnh lại nhất định sẽ không yên.

Nhưng mà lần này Nhạc Kỳ Sâm đã thật sự hiểu nhầm Thiên Thiên.

Bởi vì mới đi học chưa đầy hai tháng, Thiên Thiên cũng đã có ba lần lịch sử đen tối, đi chép bài tập số học, làm cho thầy giáo toán học Địa Trung Hải nổi trận lôi đình. Chỉ cần gục đầu một cái là phát một cái sau gáy, dùng sức đánh vài cái cảnh cáo cô: “Bạn học Nhạc Thiên Thiên, lần sau lại không viết bài tập số học sẽ phạt em chép lại sách số học một trăm lần, nghe rõ chưa, là một trăm lần!! Một lần cũng không thể thiếu! Ba ngày phải chép xong cho tôi! Phải!!”

Đoán chừng Nhạc Thiên Thiên đi học mà ngủ trong giờ học không chút kiêng kỵ như vậy là do không quan tâm mọi chuyện. Cũng không có cách nào khác, nhà cô không có yêu cầu cao với việc cô đến trường, hoặc căn bản là không có yêu cầu gì đối với cô. Cho nên thầy giáo số học đưa ra đe dọa nhưng không phải là đòn sát thủ truyền thống của thầy cô giáo là mồi phụ huynh vẫn lưu hành từ trước tới nay, mà là chép! Sách!

Bị âm thanh tà ác của thầy giáo dạy số học đánh thức, sau khi Thiên Thiên nghe rõ những lời thầy giáo nói thì cả người đều không tốt rồi.

Mẹ ơi!

Chép lại sách số học này một trăm lần?

Thầy giáo Địa Trung Hải là thầy sao?

Ba ngày nhất định phải chép xong?

Cho cô ba năm cô cũng không chắc chắn có thể chép xong được đó!

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tuyển sinh (2)

Bất đắc dĩ, Thiển Thiển đành phải cầu xin giảm nhẹ hình phạt, thầy dạy toán chấp nhận xong liền sắp xếp rất nhiều bài tập, đề bài chật kín một trang giấy a4, cô vừa nhìn các chữ ở trên là muốn khóc rồi, mặt trái phải đều có, phạm vi đề bài gồm tất cả các kiến thức của ba năm học cấp hai cùng với kiến thức năm cấp ba học tại đây từ lúc khai giảng cho đến nay, có thể thấy được hôm nay thầy giáo Địa Trung Hải thật sự có chuẩn bị trước khi đến đây, có ý định muốn trị người hay sinh sự là cô đây.

Còn ngày mai nữa là đến tiết học toán, phải nộp bài cho thầy rồi...

Nếu Giang Đường không ngăn cản, đoán chừng sau giờ học Thiển Thiển sẽ chạy đến phòng vệ sinh ngồi khóc rồi.

Vì thế các tiết học tiếp theo, Thiển Thiển đều liều chết dùng để vật lộn làm bài kiểm tra toán chết tiệt này. Vừa làm vừa rơi lệ trong lòng, cô thật sự không nghĩ ra vì sao nhất định phải học môn học làm khổ con người như môn toán này đây. Cho dù từ đầu đến cuối cô đều kiên trì tin tưởng rằng đó là chuyện của quá khứ, bây giờ đã là tương lai rồi, trường hợp cô dùng đến việc tính toán cũng chỉ có lúc đi mua đồ thôi, nhưng việc tính toán thần kì như vậy, vào lúc học tiểu học cũng đã học bốn phép tính giải toán, như vậy cũng đủ rồi mà, tại sao cấp hai và cấp ba vẫn còn có môn toán vậy? Vốn là khi cô mua thức ăn thì chỉ cần dùng đến toán đại số, còn ở trọ thì dùng đến hình học không gian không phải sao?

Những nội dung phức tạp như thế này thì nên đặt vào chương trình của đại học đi, làm cho những người biến thái học hành chuyên nghiệp đã lựa chọn các chữ số kia hao tâm tổn trí đi, tại sao lại đòi hỏi một cô gái chỉ nghĩ đến cuộc sống đơn giản là cô đây chứ?

Trong nháy mắt trong đầu cô liền nhớ đến một chuyện rằng sau khi tan học sẽ cầm chỗ bài kiểm tra này đến nhờ anh hai làm giúp mình.

Nhưng mà lại không nghĩ đến ánh mắt hí chí còn lại một đường nhỏ của thầy Địa Trung Hải chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn thấu suy nghĩ thật cẩn thận của cô, không nhanh không chậm bổ sung thêm một câu: "Nếu để cho tôi phát hiện bài tập không phải do chính em viết....chép phạt toàn bộ cuốn sách toán hai trăm lần."

Thiển Thiển: "....."

Quá độc ác!

Nguyên rủa thầy Địa Trung Hải vào lúc đang chà xát phòng thơm tho lên người thì bị cúp nước đi!

Đề bài mà Thiển Thiển không hiểu không nhiều lắm, điều này có thể nhìn ra từ một phần ba thành tích thi toàn phần của cô, nhưng thành tích của Giang Đường, Hạ Văn, Lâm Nhược Vân đều khá tốt. Khi đi học, bọn Giang Đường phải chuyên tâm nghe giảng bài, Thiển Thiển cũng chỉ có thể tự mình lộ về nước mắt dài như mì sợi mà làm bài. Vào lúc tan học, cô sẽ dẹp toàn bộ đề xuống, sẽ không lấy đề ra hỏi các cậu ấy. Tùy tiện giày vò như vậy, đến lúc tan học, bài thi vừa nhìn có thể làm người ta tuyệt vọng thế nhưng đã được cô làm hết chỉ còn lại năm sáu đề.

Bọn Giang Đường nghĩ rằng sẽ ở lại giúp Thiển Thiển làm xong các đề đó rồi mới đi, nhưng đã tự hiểu là Thiển Thiển thật sẽ ngại khi lại chiếm dụng thời gian của các cô, nên chỉ nói là đợi đến lúc về nhà phải nhờ anh hai hướng dẫn cô làm bài tập.

Đám người Giang Đường nghĩ như vậy cũng đúng, Thiển Thiển có một anh trai học giỏi như vậy, làm gì còn đến lượt các cô quan tâm, nên cũng không kiên trì nữa.

Nhưng mà.....

Hôm nay anh hai có công việc ở Hội học sinh, cũng không biết đến khi nào mới xong.

Nếu theo như lời nói của anh thì đến khuya mới kết thúc, cô cũng không nên vì chuyện này mà lại làm phiền anh như vậy, hiện tại anh học tập đã có áp lực rất lớn rồi, công việc của Hội học sinh lại bận rộn như vậy, càng cần phải đảm bảo đủ thời gian nghỉ ngơi, cô không thể làm cho anh có thêm phiền phức được.

Thờ dài một hơi, Thiển Thiển cam chịu số phận rút cây bút ra, bắt đầu với những thứ mà cô không biết chúng nó là cái gì, chúng nó cũng không biết tình cảm mà cô đối với đề môn toán như thế nào.

Một đề bài còn chưa xuất hiện ý tưởng, chợt nghe "lạch cạch" một tiếng, cửa phòng nghỉ liền bị người ta mở ra, Thiển Thiển vừa ngẩng đầu lên, liền thấy học trưởng Tập Tranh đã từng gặp một lần.

Vốn là đã có chào hỏi với Nhạc Kỳ Sâm rồi, Tập Tranh nhìn thấy Thiển Thiển trong phòng nghỉ cũng không giật mình, ngược lại còn cười đối với cô, đi từng bước về phía trước, để cho những người đi phía sau đều tiến vào.

Bởi vì phải tập hợp lại để kiểm tra sĩ số trước nên thống nhất là cùng đến phòng nghỉ, cho nên lúc đến nhìn thấy Thiển Thiển đã ngồi ở phòng nghỉ thì mọi người có chút giật mình, đều hướng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Tập Tranh.

Tập Tranh ngược cầm lên, nói: "Đây là em gái của chủ tịch của chúng ta, ở chỗ này làm bài tập đợi anh trai của em ấy "làm xong việc" đấy. Các cậu tự chuẩn bị việc của mình đi, không cần để ý đến em ấy."

Lúc này thì mọi người mới hiểu ra, đều tự tìm vị trí ngồi cho mình, trong đó còn có người vì kiêng dè, nên cố ý ngồi cách xa Thiển Thiển. Cũng có người vì nghe nói Thiển Thiển là em gái của chủ tịch nên muốn thân thiết với cô, đi tìm một chỗ ngồi gần với Thiển Thiển. Nhưng cho dù như thế, bọn họ cũng không tiện biểu hiện quá khích được, không có ai đi đến chỗ của Thiển Thiển ngồi.

Thiển Thiển thật sự nghe theo lời của Nhạc Kỳ Sâm đã dặn, không có phản ứng gì với nhóm của mấy anh kia.

Ngay sau đó, liền có một người không quan tâm người khác nói gì, đặt mông ngồi ngay bên cạnh vị trí Thiển Thiển đang ngồi.

Thiển Thiển nhìn qua bên cạnh theo bản năng, sau đó mở to hai mắt kinh ngạc nhìn, nói: "A, là lớp trưởng sao? Cậu làm sao lại ở.....Oh không đúng, cậu cũng muốn tham gia vào Hội học sinh sao?"

"Ừ, đúng vậy." Lục Diệp cong môi cười với cô, nói: "Mình cũng muốn tham gia vào Hội học sinh."

"Cậu thật sự là quá lợi hại, có điều là.....cậu không lo lắng khi làm việc trong Hội học sinh sẽ không tốt cho việc học của mình sao? Anh hai của mình thường xuyên phàn nàn về công việc của Hội học sinh quá nhiều, hối hận vì đã tham gia vào Hội học sinh đấy." Thiển Thiển tốt bụng nhắc nhở.

Mơ hồ cảm nhận được rằng Thiển Thiển đang quan tâm đến mình, Lục Diệp vui vẻ nói: "Không sao, mình có thể tự điều chỉnh được."

"Nếu đã như vậy, vậy lớp trưởng phải cố lên nha." Thiển Thiển thấy cậu kiên trì như vậy, cũng nghĩ là mình không cần phải nói nhiều nữa, mà là cười híp mắt nói: "Mình sẽ bỏ cho cậu một phiếu!"

Lục Diệp nghe được lời này thì như mở cờ trong bụng vậy, nụ cười trên miệng lại sâu thêm một chút, nói: "Cám ơn."

Ở thời điểm bầu không khí đang tốt đẹp như vậy, một giọng nói không biết xấu hổ chen vào: "Còn của tôi thì sao?"

Diệp Trạch Phong cột nhà hỏi: "Dù sao thì tôi và Lục Diệp đã cùng đưa cậu về nhà mà, cậu cũng không thể nào bỏ phiếu cho cậu ta mà không bỏ phiếu cho tôi chứ."

Nghe cậu ta nói như vậy, Thiển Thiển suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: "Nếu cậu và lớp trưởng không cạnh tranh cùng một chức vụ, tôi cũng sẽ bỏ cho cậu một phiếu."

Diệp Trạch Phong được voi đòi tiên lại hỏi: "Nếu tôi và cậu ta cạnh tranh cùng một chức vụ, cậu bỏ phiếu cho tôi hay bỏ phiếu cho cậu ta?"

Thiển Thiển không chút do dự đáp: "Đương nhiên là bỏ phiếu cho lớp trưởng rồi!"

Diệp Trạch Phong rất đau thương mà hét lớn: "Vì sao?"

Thiển Thiển nói rõ ràng lưu loát: "Bởi vì tôi và cậu không quen."

Diệp Trạch Phong: "....."

Lục Diệp ở một bên càng cười vui vẻ hơn.

Thấy Lục Diệp vui vẻ, Diệp Trạch Phong cảm thấy chuyện này không uổng công của cậu rồi, lôi kéo cánh tay của cậu ta, hạ giọng nói: "Cậu cũng chỉ là nói chuyện thôi, hay là chúng ta đổi chỗ ngồi đi, để tránh về sau cậu trúng cử thì không có người nói xấu sau lưng."

"Người khác nói xấu thì liên quan gì đến mình?" Lục Diệp khó hiểu hỏi lại một câu, nhìn Thiển Thiển đang nôn nóng vò đầu bứt tai, liền tiến đến hỏi: "Thiển Thiển, cậu đang làm cái gì vậy?"

"Đang làm bài kiểm tra của thầy Địa Trung Hại cho mình đấy." Giọng nói của Thiển Thiển nghe như muốn khóc, "Chỉ còn lại vài đề cuối cùng thôi, nhưng đều rất khó, ngay cả câu hỏi nhỏ nhất mình cũng không tính được, anh hai thì phải làm việc.....Ngày mai phải nộp rồi, tiết đầu tiên chính là môn toán, nếu làm không xong thì mình phải chép phạt sách số học hai trăm lần....."

Nhìn cô nôn nóng đến mức hai hốc mắt đều đỏ, Lục Diệp trấn an vỗ vỗ trên lưng của cô, vừa kéo bài kiểm tra của cô lại trước mặt mình một chút, hỏi: "Là bắt đầu từ đây phải không? Là đề này sao?"

Lúc này Thiên Thiên mới nhớ đến người trước mặt mình là một người khác có khả năng học giỏi ngang hàng với anh trai của mình, vội vàng gật đầu liên tục như gà mổ thóc: "Đúng vậy, chính là bắt đầu từ chỗ này, mình tính ra con số rất lạ, vừa nhìn là biết không phải đáp án rồi...."

"Mình biết rồi, cậu viết trình tự các bước làm bài cho mình xem đi. Mình giúp cậu tìm ra chỗ làm sai." Tay của Lục Diệp liền tự nhiên để trên vai của Thiên Thiên như vậy không bỏ xuống, còn nghiêm trang nói.

"Oh, được." Thiên Thiên hoàn toàn không để ý đến bàn tay của người nào đó đang nhân cơ hội được hưởng lợi mà ăn đậu hũ của mình, đẩy sách bài tập đến trước mặt Lục Diệp, còn lo lắng hỏi, "Nhưng mà làm như vậy có được không?"

Lục Diệp liếc mắt nhìn qua bài làm, cầm lấy sách bài tập của Thiên Thiên bắt đầu xem, thuận miệng hỏi: "Sao vậy?"

"Bọn họ còn đang chăm chỉ chuẩn bị đấy, xem ra đều là đáng về muốn cố gắng thật tốt...." Thiên Thiên có phản xúc động khi nhìn thấy mấy người kia vẫn đang im lặng học thuộc lòng bản thảo, rầu rĩ nói: "Mình làm phiền cậu như vậy đến lúc cậu thi thì có bị ảnh hưởng đến việc cậu phát huy năng lực của mình...."

Nghe cô nói như vậy, Lục Diệp cười khẽ một tiếng nói: "Hoàn toàn ngược lại, bởi vì không có lòng tin với chính mình, cho nên khi sự việc đã ở trước mặt rồi mà còn ôm Phật không thả. Cho nên không cần nghĩ nhiều." Cậu đang xoa đầu của Thiên Thiên, "Con người của mình có ưu điểm lớn nhất đó chính là dù tự tin, chuyện nào không nắm chắc, tuyệt đối sẽ không làm."

Khuyết điểm lớn nhất chính vô cùng tự phụ.

Diệp Trạch Phong ở một bên cậu nghe cái gì cũng rất rõ ràng nhưng lại không thể không giả vờ cái gì mình cũng không nghe thấy, nhin không được oán thán nói.

"Vậy cậu rút thăm số thự tự là bao nhiêu? Lỡ như không để ý mà bỏ lỡ, như vậy cũng không tốt." Thiên Thiên hỏi.

"Chuyện này không thể xảy ra được đâu." Lục Diệp vừa tính rất nhanh trên giấy nháp vừa trả lời vấn đề của Thiên Thiên, "Thăm của mình rút được là người cuối cùng, thời gian của chúng ta còn rất dư dả, mình biết được cậu làm sai chỗ nào rồi, chính là chỗ này...."

Khi nói chuyện cậu nháy mắt với Diệp Trạch Phong, Diệp Trạch Phong không nói không rằng, cầm lấy tờ giấy ghi số "9" từ cái người khoa trương kia viết, đi tìm người rút được thăm cuối cùng mà đổi.

Không biết Diệp Trạch Phong dùng biện pháp gì, ba bốn phút sau cậu ta trở lại, tức giận đưa cho Lục Diệp lá thăm của người cuối cùng.

Thấy Lục Diệp đã giải được bài rồi, Thiên Thiên lập tức miệng hỏi không ngừng, tiến gần thêm một chút, nhìn về phía ngòi bút của cậu.

Cứ như vậy cậu cuối sát xuống một chút, tôi cuối sát xuống một chút, trong vô thức, khoảng cách của hai người gần đến mức hai gò má cũng muốn chạm vào nhau.

Thiên Thiên hoàn toàn không để ý đến hơi thở ấm áp của người nào đó thỉnh thoảng lướt qua hai gò má cô, chỉ có chuyên tâm nghe cậu giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Tuyển sinh (ba)

Ngược lại Lục Diệp có chú ý đến chuyện này, nhưng mà cậu không có ý định kéo gần khoảng cách ra một chút nào. Cậu cảm thấy hiện tại dường như mình bị biến thành hai người vậy, một là thích lên mặt dạy đời, kiên nhẫn tỉ mỉ giảng giải từng chút kiến thức cho Thiên Thiên, không chút che giấu mà hưởng thụ cô, ánh mắt sùng bái. Một người khác biến thái hèn hạ, tham lam hít vào mùi hương thoang thoang trên người của Thiên Thiên, ánh mắt tuần tra tới lui nơi cổ áo đang rộng mở của cô, cô dùng giọng nói mềm mại nói về vấn đề không rõ với cậu thì cậu như bị khống chế mà nhìn vào đôi môi xinh xắn óng ánh hết hé ra rồi khép lại của cô giống như thạch hoa quả màu hoa anh đào, làm người xem ngứa ngáy trong lòng, hận không thể lập tức cuối đầu cắn một cái.

Hình ảnh cô trong mộng thờ hồn hèn gọi mình là anh Diệp dường như lại hiện ra trước mắt, yết hầu của Lục Diệp chuyển động lên xuống, bỗng cảm thấy lưỡi khô, trái tim mơ hồ vô cùng lo lắng.

Cậu hít một hơi thật sâu, nhân lúc Thiên Thiên đang suy nghĩ mà lặng lẽ di chuyển qua thêm một chút, thuận lợi khi không có ai phát hiện chuyện này mà kê sát khuỷu tay của mình vào trên cánh tay của Thiên Thiên, trong khoảnh khắc cảm nhận được cảm giác mềm mịn giống như tơ lụa đã mang tất cả các dây thần kinh toàn thân của cậu đi, cậu không tự chủ được mà xúc động duỗi thẳng lưng một chút, nhưng nhiệt độ hơi lạnh của cơ thể lại làm cho cậu nhần mảy lại.

Thiên Thiên vẫn không phát hiện ra động tác mờ ám của cậu, hoặc có lẽ không xem chút động tác mờ ám này của cậu để trong lòng, vẫn còn suy nghĩ một lúc lâu, mới vui vẻ vỗ tay một cái, nói: "Minh đã hiểu vấn đề là gì rồi!"

Dứt lời, cô trực tiếp rút cây bút từ trong tay Lục Diệp ra, cúi đầu "xoay xoay" cây bút về hai phía, sau đó viết các bước xong rồi đưa cho Lục Diệp xem: "Cậu xem xem, có phải là như vậy hay không?"

Lục Diệp nhìn các bước cô viết một chút, gật đầu nói: "Không sai, như vậy là đúng rồi." Trong lòng lại vô cùng tiếc nuối khuỷa tay của mình chỉ chạm vào cánh tay của Thiên Thiên không tới mười giây.

Thấy cậu hài lòng với suy nghĩ mới của mình, Thiên Thiên vui mừng bắt ngay lấy tay của cậu, trong hai mắt có sương mù bỗng lóe ra ánh sáng trong suốt, vui vẻ nói: "Lớp trưởng, cậu thật là lợi hại quá, mình rất thích cậu, rất sùng bái cậu, lại có thể giải thích cho mình hiểu một đề bài khó như vậy, tối nay có thể gặp cậu ở đây thật sự là quá tốt rồi! Nếu không thì ngày mai mình phải chép phạt sách rồi."

Bất ngờ bị cô nắm tay, đầu tiên Lục Diệp sửng sốt, sau đó niềm vui đã bao phủ khắp trong lòng, cậu cố gắng không dùng sức mà cầm tay cô quá chặt, kích động giữ chặt tay cô trong lòng bàn tay của mình, trước khi cô phản ứng kịp mà dùng bàn tay khác vỗ vỗ mu bàn tay của cô, nói: "Đây vốn dĩ là vì cậu không ngốc. Được rồi, bây giờ chúng ta xem bài tiếp theo đi."

Thiên Thiên gật đầu một cái thật nặng nề, thu tay lại, vui vẻ làm bài tập đang đặt trước mặt Lục Diệp, ngẩng đầu nhìn cậu với vẻ mặt mong chờ, dường như không để ý đến vừa rồi vì quá vui mừng mà mình đã làm ra một hành động thất lễ vậy.

Như vậy cũng tốt.

Lục Diệp vừa đọc đề vừa trầm nghĩ.

Da mặt của cô quá mỏng, nếu để cô biết được bởi vì mình vui vẻ quá mức mà chủ động nắm tay một bạn nam, nói không chừng lại xấu hổ mà trốn về, ngay cả bài làm cũng không cho cậu giải thích.

Trong phòng nghỉ càng lúc càng ít người, bài kiểm tra còn bỏ trống của Thiên Thiên cũng càng ngày càng ít.

Chờ Thiên Thiên viết các bước cuối cùng của bài kiểm tra xong, thời gian cũng đã sắp xỉ mười một giờ, phòng nghỉ cũng chỉ còn lại hai người Thiên Thiên cùng Lục Diệp.

Lúc đầu Diệp Trạch Phong muốn ở lại chờ Lục Diệp, nhưng mà nhìn ánh mắt của Lục Diệp một cái, cậu liền hiểu rõ mình không nên ở lại làm kỳ đã cảm thấy, vì thế phòng vẫn xong liền rút lui.

Thiên Thiên vừa đóng tập toán lại, chợt nghe cửa phòng nghỉ bị mở ra lần nữa, giọng nói của Tập Tranh khi gọi tên cũng đã có chút mệt mỏi: "Còn một người cuối cùng, người cuối cùng tham gia tuyển sinh là ai?"

"Là tôi." Lục Diệp đang ở bên cạnh Thiên Thiên đứng lên, vừa trả lời vừa bước ra cửa.

Thấy cậu đi vào phòng phỏng vấn, Thiên Thiên vội vàng dùng tinh thần mạnh mẽ mà gọi cậu lại: "Lớp trưởng!"

Lục Diệp ngừng bước, nghiêng đầu nhìn cô, mỉm cười: "Hả?"

Thiên Thiên nhếch miệng nở một nụ cười với cậu, nói bằng giọng trong trẻo: "Cố lên nha!"

Đôi mắt của cô long lanh cong thành hai mặt trăng lưỡi liềm xinh xắn, tách đôi môi có thể nhìn thấy mười hai chiếc răng trắng tinh đều đặn ở giữa ra, thịt ở khóe miệng trên gương mặt phồng lên một chút, bởi vì khóe mắt quá cong nên tạo ra vài nếp nhăn thật đáng yêu.

Khuôn mặt tươi cười này còn chói mắt hơn cả ánh mặt trời, giống như cậu thấy được ở trong mộng vậy.

Tầm mắt của Lục Diệp ngừng một chút, giây tiếp theo liền trở nên dịu dàng: "Được."

Cửa phòng nghỉ bị đóng lại, Thiên Thiên cũng bắt đầu thu dọn đồ đạc cô đã ném đầy bàn, nhưng tất cả đều là dụng cụ học tập như tẩy, bút chì, bút lông, thước, compa,.....

Trong quá trình thu dọn lại làm rơi tẩy xuống bàn, nhặt lên để vào bóp viết, sau đó để bóp viết vào trong cặp, kéo khóa kéo cửa cặp lại, cuối cùng công trình dọn dẹp của Thiên Thiên cũng kết thúc.

Sau đó Thiên Thiên cẩn thận kiểm tra xem tất cả các vật dụng bằng điện đã tắt hết chưa, mới khóa trái cửa phòng nghỉ rồi đi ra, đi đến cửa phòng phỏng vấn.

Hiệu quả cách âm của cửa phòng phỏng vấn thật tốt, cô đứng ở bên ngoài mà một chút âm thanh của bên trong cũng không nghe được.

Cũng không lâu lắm, cửa phòng phỏng vấn đã được mở ra, Thiên Thiên quay đầu nhìn lại, người đi ra đầu tiên là Lục Diệp.

Lông mày Thiên Thiên khẽ cong, cũng không hỏi cậu kết quả như thế nào, chỉ nói: "Lớp trưởng, ngày mai gặp."

Trong nháy mắt khi nhìn rõ là cô, gương mặt Lục Diệp vốn không nhìn ra cảm xúc gì chợt dịu xuống, giọng nói cũng không lạnh nhạt như lúc thì lúc nấy, mà mang theo một chút ý cười: "Được, ngày mai gặp."

Cậu vừa dứt lời, đám người phòng vấn cùng Nhạc Kỳ Sâm trong phòng cũng lần lượt đi ra.

Lục Diệp thấy vậy cũng không nói nhiều nữa, gật đầu với Thiên Thiên rồi rời đi.

Trên đường trở về, Thiên Thiên không nhìn được mà hỏi: "Anh, hôm nay anh cảm thấy phỏng vấn.....thế nào?"

"Rất đặc sắc." Nhạc Kỳ Sâm xoa đầu cô một cái, nói: "Nếu như không có quay phim hay chụp ảnh lại, em cũng có thể vào xem."

"Em nghe cũng không hiểu, vào xem cũng vô ích thôi." Thiên Thiên không để ý lắm mà nói, ngược lại lại hỏi: "Vậy người tham gia phỏng vấn.....Anh cảm thấy thế nào?"

"Biểu hiện của mọi người đều có điểm đặc biệt riêng." Nhạc Kỳ Sâm vừa nhớ lại vừa nói: "Ví dụ như Trương Phong Minh lớp 10C3, cậu ta thuyết trình vô cùng xuất sắc. Lưu Tư Kỳ lớp 10C9, câu trả lời của cô ấy rất cụ thể. Diệp Trạch Phong lớp 10C20, người này rất có khả năng tạo bầu không khí....."

Chỉ mới nghe anh nhận xét có ba bốn người, Thiên Thiên đã không kiên nhẫn nghe tiếp được nữa, dứt khoát chỉ đích danh mà nói: "Lớp trưởng đâu, lớp trưởng của chúng em thì sao?"

"Lớp trưởng?" Đang vui vẻ nhận xét, Nhạc Kỳ Sâm nghĩ ngợi một chút mới chợt nói: "Em nói là Lục Diệp sao?"

Thiên Thiên vội vàng gật đầu một cái nói: "Dạ dạ dạ, chính là cậu ấy, cậu ấy thì thế nào?"

Thế nhưng Nhạc Kỳ Sâm lại không trả lời câu hỏi của cô ngay, mà là cung chiều néo chớp mũi của cô, nói: "Được lắm bé con láu cá, muốn hỏi thăm cậu ta từ anh thì cứ việc nói thẳng, vòng vo như vậy làm gì, có phải có ý gì với cậu ta mà không thể nói cho anh biết không?"

"Cái gì mà 'không thể nói cho anh biết' chứ." Thiên Thiên tức giận, không nặng không nhẹ mà đá lên đùi anh một cái, không được tự nhiên nói: "Hôm nay trong đám người đến tham gia vòng phỏng vấn cuối cùng em chỉ biết có một mình cậu ấy, dĩ nhiên là muốn hỏi thăm cậu ấy rồi! Không biết, em muốn nghe!!!"

"Được rồi được rồi, đừng giận đừng giận, anh chỉ muốn nói đùa với em một chút cũng không được sao?" Nhạc Kỳ Sâm giơ hai tay lên ngang đầu làm dáng đầu hàng, thấy Thiên Thiên không còn tức giận, mới lên tiếng: "Lục Diệp này là một người mới vô cùng xuất sắc, tuy rằng cậu ta thuyết trình ngắn gọn, nhưng điều nhắm trúng trọng điểm, lúc suy nghĩ và trả lời câu hỏi thì vô cùng rõ ràng, khi những người khác thì cần khoảng nửa phút để suy nghĩ và sắp xếp từ ngữ, thế nhưng hầu như khi vừa đọc câu hỏi xong thì cậu ta đã có thể trả lời được, giống như cậu ta đã sớm biết trước câu hỏi mà chúng ta định hỏi và suy nghĩ trước câu trả lời rồi vậy, nếu không phải bởi vì khi đến lúc phỏng vấn mới biết được câu hỏi, anh sẽ cho rằng là có người đã tiết lộ đề cho cậu ta biết trước đây. Cho nên anh cho rằng lúc cậu ấy chuẩn bị thảo luận thuyết trình thì đã đoán được chúng ta sẽ hỏi về phương diện nào rồi, cho nên người này thật sự là rất lợi hại. Hơn nữa trong suốt quá trình phỏng vấn, biểu hiện của cậu ta vô cùng bình tĩnh, những người khác dù ít dù nhiều thì cũng có chút hồi hộp mà làm một vài cử chỉ nhỏ, ví dụ như xoắn ngón tay, nắm vạt áo hoặc là lau mồ hôi.....Nhưng chỉ có một mình cậu ta, từ đầu đến cuối đều thoải mái mà trả lời, ngay cả về mặt cũng không thay đổi." Nhạc Kỳ Sâm nói xong thì đột nhiên cười, trêu chọc nói: "Anh cảm thấy biểu hiện của mình vào năm trước đã đủ tốt rồi, nhưng không thể không thừa nhận rằng so với cậu ta vẫn còn kém một chút. Nếu như anh không nhìn lầm người, người năm sau sẽ ngồi vào vị trí của anh sẽ là cậu ta. Cho nên Thiên Thiên à, lớp trưởng của các em đúng là một người vô cùng lợi hại."

Thiên Thiên nghe vậy, bản thân nhìn không được mà đắc ý, về mặt có vẻ tự hào mà nói: "Đó là đương nhiên!"

Nghe giọng điệu dĩ nhiên như vậy của cô, Nhạc Kỳ Sâm không khỏi cảm thấy buồn cười, cố ý hỏi: "Oh? Khẳng định như vậy thật sao? Xem ra em rất có lòng tin với lớp trưởng đó."

"Không sai!"

"Tại sao vậy chứ?"

"Bởi vì lớp trưởng là lớp trưởng toàn năng, cái gì cậu ấy cũng biết, hơn nữa chỉ cần cậu ấy muốn làm việc gì, cũng đều có thể làm tốt được hết!"

"....."

Thật muốn biết lớp trưởng toàn năng có thể phá cánh cửa kia được hay không đây?

Nhìn Nhạc Kỳ Sâm cùng Nhạc Thiên Thiên đi vào cánh cửa có phong cách cổ kính kia, bóng của Lục Diệp mới từ trong trụ đèn đường đi ra.

Thời gian quá muộn, mặc dù có Nhạc Kỳ Sâm đi về nhà cùng Thiên Thiên, nhưng đối với Nhạc Kỳ Sâm này, Lục Diệp chỉ nghe nói anh có năng lực làm việc tuyệt vời chứ chưa từng nghe nói anh có võ công mạnh mẽ. Cho nên Lục Diệp vẫn không yên tâm, một mạch đi theo, mãi cho đến lúc họ về tới nhà an toàn, người tài giỏi như cậu mới trở về nhà."

Đi được nửa đường, Lục Diệp không có việc gì nghĩ liền nhớ đến câu nói hết sức tự hào của Thiên Thiên: "Bởi vì lớp trưởng là lớp trưởng toàn năng, cái gì cậu ấy cũng biết, hơn nữa chỉ cần cậu ấy muốn làm việc gì, cũng đều có thể làm tốt được hết!" không nhìn được mà bật cười khúc khích, bước chân

càng thêm nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Hẹn hò (một)

Sáng thứ bảy, chín giờ.

Kèm theo tiếng nói trong trẻo "Con đi đây.", Thiển Thiển mặc áo T-shirt có tay màu xanh lam cùng với váy chữ A màu trắng có hoa văn đường kẻ màu đỏ, xách cái túi nhỏ của cô rời khỏi nhà, mặc kệ lời dặn dò của mẹ vang lên phía sau.

Chạy một mạch đến nhà thờ, toàn thân Lục Diệp mặc áo sơ mi trắng và quần dài đen đã đứng ở nơi đó, nghe được tiếng bước chân, cậu xoay người lại, nhìn Thiển Thiển vội vàng chạy tới, không lên tiếng mà mỉm cười.

Đầu tiên đã thấy cậu nở nụ cười với mình, theo lẽ nghĩa, Thiển Thiển cũng nên chào hỏi với cậu, kết quả là vừa mới giơ tay lên, đã vấp phải một tảng đá nhô ra một chút ở dưới chân, bước chân vốn ổn định thoáng cái liền lộn xộn lên.

Lục Diệp thấy vậy liền bước lên phía trước hai bước, vươn tay ra chuẩn bị đỡ được cô, nhưng Thiển Thiển sau khi lao đảo vài bước liền ổn định trở lại, cô không để ý đến cánh tay của Lục Diệp đưa tới, chỉ vỗ ngực, trong lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Ôi, nguy hiểm, đúng là nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là té xuống đất rồi. Không lẽ thật sự nếu không có anh hai bên cạnh thì nửa bước cũng khó đi sao?"

Ánh mắt thương xót của Lục Diệp hạ xuống vật áo T-shirt đang bó chặt ở trước ngực của cô, rồi dời đi không một dấu vết, tự nhiên thu tay về, đút vào trong túi quần, nghiêng đầu nhìn Thiển Thiển, nói: "Đi thôi, Giang Đường cùng Hạ Văn còn đang chờ chúng ta đấy."

Nói đến tên của hai người Giang Đường cùng Hạ Văn, Lục Diệp còn có phần tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, dù sao nếu như không có hai người bọn họ đòi xen vào, nói không chừng đây chính là lần đầu tiên cậu hẹn hò với Thiển Thiển rồi.

Chuyện là như vậy.

Vào năm học mới, dĩ nhiên không tránh được yêu cầu muốn được tân trang phòng học một chút, sau khi khai giảng xong việc này sẽ được Hội học sinh xem xét và đánh giá, sau này đoàn ủy và xã đoàn sẽ tuyển sinh hai chuyện quan trọng này, rốt cuộc thống nhất sẽ chuẩn bị tiết mục này và đưa vào chương trình.

Sau khi ủy viên tuyên truyền họp xong thì trở lại thông báo nội dung của buổi họp, Lục Diệp nhanh chóng sắp xếp công việc này một cách hợp lý, người nào phụ trách trang trí bảng đen, người nào phụ trách dán quảng cáo ở phía trước và sau phòng học, người nào phụ trách tìm danh ngôn, người nào phụ trách đồ trang trí cho khung cửa, khung cửa sổ cùng với viên của bảng đen.... Bởi vì lúc cậu phân công công việc đều có cân nhắc kĩ sở trường cùng sở thích làm việc của mỗi người, nên cũng không có người nào tỏ ra bất mãn với sự phân công của cậu, tất cả các công việc đều tiến hành thuận lợi.

Cho đến khi phân công công việc cho Thiển Thiển, Lục Diệp mới cảm thấy khó khăn.

Ở nơi này khắp nơi đều chỉ có con gái người Hán, Nhạc Thiển Thiển chính là một cô gái yếu đuối chân chính nhất, bởi vì được gia đình nuông chiều từ bé, ngoại trừ tự mình giặt đồ lót của mình ra thì chuyện gì cũng chưa từng làm, quét mảnh giấy dưới đất thôi cũng nghe thấy cô than mệt, cô chỉ là kêu mệt thôi, nhưng vừa kêu vừa uất ức tiếp tục quét, tình huống này cùng với việc huấn luyện quân sự lúc trước giống nhau như đúc. Một mặt phàn nàn huấn luyện quân sự mệt mỏi muốn rụng chân, một mặt cho dù mọi người có khuyến khích nào cũng không chịu rời khỏi đợt huấn luyện quân sự này.

Chữ viết của Thiển Thiển vốn đẹp, có thể sắp xếp cho cô đi làm công việc trang trí bảng đen, nhưng mà muốn viết chữ trên bảng đen thì phải liên tục giơ tay lên, vì không muốn hôm sau phải nghe cô ồn ào than mỏi tay, cho nên Lục Diệp không phân công việc này cho cô. Nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui rất lâu, cũng không tìm được công việc thích hợp với cô, mà cậu lại có lòng riêng là không muốn cô phải làm bất cứ công việc gì. Tất nhiên việc này là không có khả năng, như vậy thì các bạn học khác có thể vui vẻ sao? Cho nên cậu nhìn chằm chằm Thiển Thiển một lúc lâu cũng không nói được chữ nào.

Thiển Thiển không nhìn ra bất kì tâm tình gì từ ánh mắt đang nhìn mình chăm chú của cậu, thầm nghĩ "Chẳng lẽ lớp trưởng đại nhân rất ghét bỏ người vô dụng như mình đây sao?". Suy nghĩ cẩn thận dường như thấy cũng đúng, vai không thể gánh tay không thể xách, càng không thể giống như Văn Văn chỉ dựa vào sức của một mình cậu ấy mà có thể đi đôi một bình nước mới được, đáng đáp lại không đủ cao, lúc lau bảng đen còn phải nhờ bạn học lau hộ bảng ở chỗ cao.....

Càng nghĩ càng thấy bản thân mình thật tệ, mặt Thiển Thiển buồn rười rượi, lặng lẽ giơ tay lên, cam chịu nói: "Thật ra thì mình cũng có chút khéo tay, cũng không tệ lắm.... Cái này có thể được xem là ưu điểm không?"

Nghe cô nói như vậy, hai mắt u ám của Lục Diệp rốt cuộc cũng sáng lên, cậu thở một hơi dài nhẹ nhõm, cười nói: "Nếu như vậy thì giao cho cậu làm chút đồ trang trí cho vài chỗ nhé, ví dụ như bảng nội quy và bàn giáo viên của lớp mình." Lục Diệp nói xong, chỉ vào bảng đen bên cạnh bàn giáo viên, lại chỉ vào bảng nội quy trước cửa phòng học. "Chỉ có một màu đen cứng nhắc như vậy thì nhìn thấy không khí quá trầm lắng, cậu xem rồi làm, cũng có thể thích hợp làm một vài bông hoa hay vài chú chim nhỏ gì đó, nhưng cũng không cần làm quá nhiều.....À, ý mình là nếu đồ trang trí mà dán nhiều quá thì

toàn bộ phòng học sẽ trở nên sặc sỡ quá, cậu tùy tiện làm vài cái là được rồi. Còn có thắc mắc gì không?"

Cậu đã nói ti mi như vậy rồi, Thiển Thiển còn có gì thắc mắc nữa chứ? Cô lắc đầu một cái.

Lục Diệp không tránh khỏi có chút hối hận, nếu biết trước sẽ không nói rõ ràng như vậy, nếu không có thể lừa được Thiển Thiển nói thêm hai câu với mình. Nhưng sự việc đã đến nước này, cậu hối hận cũng vô ích, càng không có lí do gì tiếp tục đứng trước mặt Thiển Thiển nhìn cô chằm chằm được, không thể làm gì khác là phải nâng bước chân lên chuẩn bị lướt qua cô để đi làm chuyện khác.

"Nhưng vật liệu thủ công ở nhà của mình hình như vào nghỉ hè đã dùng hết rồi.....Xem ra chủ nhật này phải đi mua một ít, nhưng mà mình nhớ là anh mình nói tuần này anh có việc rồi, vậy thì anh sẽ không ra phố mua với mình được rồi....." Thiển Thiển vừa tính toán xem trong nhà còn có gì có thể dùng được không, vừa tự lẩm bầm.

Cho dù người đang đi về phía khác, nhưng lỗ tai lại để trên người Thiển Thiển, bước chân của Lục Diệp dừng lại một chút, sau đó nhanh chóng lui trở lại, nói với Thiển Thiển: "Chủ nhật cậu muốn đi mua vật liệu sao? Đúng lúc mình có thời gian, vậy mình cùng đi đi."

Đang chuẩn bị quay đầu hỏi Giang Đường có đồng ý đi mua vật liệu cùng mình hay không, Thiển Thiển có chút sững sốt, sau đó trừng to hai mắt hỏi: "Cậu đi mua cùng với mình? Lớp trưởng cũng cần phải mua gì đó sao?"

"Ách.....Không phải." Đối diện với hai mắt ướt át của Thiển Thiển, Lục Diệp không chút chột dạ mà nói: "Mới vừa rồi không phải cậu nói anh trai cậu có việc không thể đi cùng cậu sao? Đúng lúc mình không bận việc gì, có thể đi cùng cậu, để tránh việc cậu không biết đường mà đi lạc. Hơn nữa cậu là vì công việc của lớp, mua đồ tốn tiền có thể được chi trả nếu có hóa đơn, nhưng nhất định là cậu sẽ quên xin hóa đơn, cho nên nếu mình cùng đi với cậu, đến lúc đó mình sẽ trả tiền, như vậy cậu cũng không phải chịu thiệt."

"Là vậy sao?" Biết rõ chân tướng, Thiển Thiển thoáng cái nở nụ cười với Lục Diệp, nói: "Lớp trưởng, cậu đúng là một người tốt." Sau đó lại gãi đầu, nói tiếp: "Thật ra mua vật liệu cũng không tốn bao nhiêu tiền, vật liệu còn dư mình có thể sử dụng được, cũng không thể nói là chịu thiệt gì gì đó được, cho nên lớp trưởng, nếu cậu có việc bận rộn phải làm, cũng không cần phải đặc biệt giúp mình, nếu không biết đường thì lúc đó mình có thể thuê xe đi mà."

Hiếm khi thấy cô hiểu lí lẽ như vậy, dốc lòng nói ra lời nói như vậy, Lục Diệp nghe được thì có chút sững sốt, trong lúc nhất thời không tìm được lời nói thích hợp để trả lời.

Đám người Giang Đường ở bên cạnh dốc sức xem đủ loại kịch vui, hiếm khi thấy được nụ cười của Lục Diệp ngưng ở khóe môi như vậy, cuối đầu rồi rít phát ra tiếng cười trộm.

Phát hiện mình bị chê cười, sắc mặt Lục Diệp trở nên khó coi, nghiêng người lạnh lùng liếc ba người Giang Đường một cái, ba người Giang Đường, Hạ Văn, Lâm Nhượng Văn giống như học sinh tiểu học đi học đang nói chuyện vui vẻ thì bị thầy giáo phát hiện nhất thời che miệng yên lặng trở lại, không ngoan như con mèo nhỏ.

Thấy các cô đã yên lặng, Lục Diệp mới tiếp tục nói: "Ách.....Trên thực tế là như vậy, trường học phát dụng cụ vệ sinh không đủ dùng, hai ngày trước Phương Lam đã tới tìm mình đề cập đến vấn đề này, nói là hi vọng mình mua thêm vài cây chổi và cây lau nhà vệ, cho nên nếu không đi cùng với cậu, thì chủ nhật này mình cũng phải ra đường thôi." Vì suy nghĩ phải bịa ra lí do đủ "đặc biệt" như thế nào để Thiển Thiển tin tưởng mình, có thể nói rằng Lục Diệp đã vắt hết sức để suy nghĩ. "À đúng rồi, còn nữa.....Mình còn muốn mua một vài vật dụng cá nhân.....đại khái là vậy."

"Phốc!!!"

Lục Diệp lại nhìn về phía ba người Giang Đường, đám các cô đều dùng hai tay che miệng thật chặt, bả vai run rẩy không ngừng, cũng không biết do ai nhìn không được, đúng lúc này làm cho tiếng cười phụt ra ngoài theo khe hở của kẽ tay.

Nghe giọng điệu của cậu cũng không biết mình như thế nào, Thiển Thiển hí mắt cười, trêu chọc nói: "Lớp trưởng, làm sao mà bản thân muốn mua cái gì mà cậu cũng không biết vậy?"

Bị bọn Giang Đường cười, Lục Diệp cảm thấy rất khó chịu, nhưng bị Thiển Thiển cười, Lục Diệp cảm thấy mặt mình nóng lên rồi, cậu cũng phát hiện dường như hôm nay mình đã mắc phải không ít sai lầm rồi, định ngậm miệng không nói thêm gì nữa.

Thiển Thiển là một đứa bé ngoan, cho dù là xem chuyện cười của người khác cũng sẽ không xem quá lâu, chỉ nở nụ cười một chút rồi sẽ không cười nữa, nghiêm túc nói: "Vây cũng tốt, quyết định như vậy, tuần này chúng ta cùng đi mua đồ."

May mà cô đã đồng ý rồi, nếu không những sai lầm hôm nay của mình xem như tay trắng rồi. Lục Diệp thầm nghĩ.

Nhưng trong lòng chưa vui sướng được bao lâu, Lục Diệp liền nghe Thiển Thiển quay đầu nói với bọn Giang Đường: "Đường Đường, Văn Văn, Nhượng Văn, chủ nhật có thời gian rảnh không? Chúng ta cùng đi dạo phố đi! ~(\(\geq \nabla \leq\))/~"

Trong đầu Lục Diệp còn chưa tưởng tượng được không khí tràn ngập một màu hồng của hai người, cứ như vậy mà "tắc tắc" một tiếng, vỡ thành nhiều mảnh ở dưới đất.

Cảm giác áp bức lớp trưởng đại nhân vĩ đại thật là tốt, Giang Đường giơ cánh tay đầu tiên lên nói: "Mình.....Mình có, mình đi với cậu."

Dáng vẻ của lớp trưởng khi phạm sai lầm so với dáng vẻ khi cậu cười hiếm thấy hơn nhiều, cũng có hứng thú hơn nhiều, cho nên dù cho lớp trưởng đại nhân có dùng ánh mắt sắc như dao nhìn cô, cô cũng chấp nhận, thế muốn tiếp tục nhìn chuyện cười của cậu cho bằng được!

Cánh tay thứ hai giờ lên là Hạ Văn, giữa ba người thì đầu óc của cô là đơn giản nhất, nhưng vẫn cảm giác được lớp trưởng đại nhân này tràn đầy ác ý, chỉ là thấy Giang Đường đã dám đi, vốn nhìn thấy khí thế bức người của Lục Diệp như vậy lá gan của cô lại tăng lên, lấy hết dũng khí nói: "Vậy mình.....Mình cũng có rất nhiều thời gian rảnh."

Khoảng chừng hai mươi giây sau, Lâm Nhược Vân cũng chậm chậm giờ tay lên.

Lục Diệp thấy vậy, tự kết liễu hai lớp băng mỏng manh trong tròng mắt đen kịt lạnh lẽo, bên trong bắn ra ánh sáng lạnh lẽo gần như có thể đóng băng người thành nước đá.

So với Giang Đường cùng Hạ Văn bị ánh mắt của Lục Diệp làm cho sợ tới mức lạnh run như gà con kia thì phản ứng của Lâm Nhược Vân bình tĩnh hơn nhiều, cô vẫn lịch sự như cũ mà nói: "Mình.....Sẽ không đi, chủ nhật mình có khóa học nhảy múa cùng với khóa học Piano, vì vậy xin lỗi Thiên Thiên nha, không thể đạo phở cùng cậu rồi."

Cuối cùng cũng có được một người biết thức thời. Lục Diệp đang cảm thấy vừa lòng. Đồng thời, sự tức giận đối với hai người không biết thức thời là Giang Đường và Hạ Văn này lại tăng thêm một bước.

Bắt gặp ánh mắt hung dữ của Lục Diệp đang nhìn Giang Đường cùng Hạ Văn, hận không thể trực tiếp phun ra lửa nướng khét hai cô ngay lập tức, Lâm Nhược Vân mỉm cười vất chân ngồi xem việc không liên quan đến mình, khuyến mãi thêm cho các cô vài cái phát tay, không tìm đường chết sẽ không phải chết, hai người các cậu nhớ cầu thêm nhiều phúc đi nha.

Một đoàn người Giang Đường cùng Hạ Văn ôm nhau khóc đến ngất ở nhà vệ sinh, cùng nhau ném cho cô ánh mắt: Nhược Vân thật sự là quá xảo quyết rồi! Đã nói là có phúc cùng hưởng mà!

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Hẹn hò (hai)

Bởi vì nhà của Lục Diệp và Thiên Thiên đều ở gần trường, đi bộ 10 phút là có thể đến. Nhà của Giang Đường và Hạ Văn thì cách trường xa hơn một chút, ngồi xe buýt khoảng 20 phút mới có thể đến được. Mà Thành Nam là nơi buôn bán phồn hoa nhất gần nhà của Thiên Thiên, Lục Diệp cùng nhà của Giang Đường và Hạ Văn. Cho nên bọn họ giao hẹn hai bên tập hợp lại, sẽ gặp nhau tại phố buôn bán này.

Lúc Thiên Thiên và Lục Diệp chạy tới phố buôn bán thì Giang Đường và Hạ Văn đã đợi ở trước cửa cửa hàng bách hóa như đã hẹn rồi.

Thiên Thiên vội vàng kéo chặt quai đeo cái túi của cô, chạy chậm qua phố cùng với Lục Diệp, chạy tới trước mặt Giang Đường và Hạ Văn, vội vàng nói xin lỗi: "Xin lỗi xin lỗi, đã để cho các cậu đợi lâu rồi. Cái đó, không thể trách lớp trưởng được, là tại mình ra khỏi nhà trễ, anh nói là thời tiết lạnh, không cho mình uống sữa lạnh, phải đun nóng cho mình uống mới cho mình ra khỏi nhà."

Hóa ra là bọn họ đến chỗ hẹn muộn bảy tám phút, Thiên Thiên sợ là các cô cho là Lục Diệp kéo dài thời gian, nên mới giải thích trước.

"Yên tâm, cho dù cậu không nói, bọn mình cũng sẽ không nghĩ rằng lớp trưởng kéo dài thời gian đâu." Giang Đường chống hông, bắt đầu nhìn Thiên Thiên nói. "Từ lúc bắt đầu học cấp hai đến giờ, không có cuộc hẹn nào mà cậu không đến muộn hết, mình cũng không biết đã đợi cậu bao nhiêu lần, cũng đã quen rồi. Hơn nữa vừa rồi lúc nhầm chán, mình đã chia sẻ cho Văn Văn biết một số kinh nghiệm thú vị của mấy năm phải chờ cậu rồi. Ví dụ như có một lần mình chờ cậu khoảng một giờ đồng hồ, gọi cho cậu ba bốn chục cuộc điện thoại mà cậu cũng không nghe cuộc nào. Cuối cùng sốt ruột đến mức mình phải ngồi xe đến nhà cậu, phát động tất cả người cả nhà của cậu cùng nhau đi tìm cậu, kết quả là tìm được cậu ở ngôi biệt thự ở khu chung cư ở ngã tư kế nhà cậu, cậu nói chỉ là cậu muốn đi mua một hộp sữa chua, lạc đường ở khu chung cư đó hết một giờ."

Hạ Văn rất nể mặt mà nở nụ cười.

"Mình đây không phải....." Thiên Thiên vì quá tức giận mà thờ ơ lúng túng nói: "Đó không phải bởi vì khu chung cư đó quá lớn sao chứ? Hơn nữa biệt thự ở nơi đó đều giống nhau như đúc, mình bắt đầu đi vào là đã không biết phương hướng rồi."

"Vậy mà một mình cậu cũng dám chạy vào đó." Giang Đường tức giận gõ lên đầu cô một cái, lại ôm cổ cô kéo cô qua bên cạnh mình.

Sờ sờ chỗ bị gõ, Thiên Thiên mất hứng bĩu môi nói: "Bởi vì đó là nơi gần đường phố nhất, mình đi đến nơi đó là bởi vì sợ cậu đợi lâu thôi, huống chi từ đó về sau mình cũng không có đi qua đó một mình nữa."

"Được rồi được rồi, mình sẽ không tính nợ cũ với cậu nữa." Thấy ánh mắt cảnh cáo của Lục Diệp, Giang Đường rất không tình nguyện mà ngậm miệng lại.

"Thời gian không còn sớm, nên chúng ta phân thành hai đường đi mua đồ đi." Lục Diệp nhìn tay của Giang Đường đang ôm bả vai của Thiên Thiên, liếc nhìn thời gian trên màn hình tinh thể lỏng của cửa hàng một cái rồi.

"Vậy muốn chia làm sao? Mình đi cùng với Thiên Thiên, cậu đi cùng với Văn Văn? Hay là Văn Văn đi cùng với Thiên Thiên, mình cùng đi với cậu?" Giang Đường cố tình hỏi.

Lục Diệp hít mắt nhìn cô một chút.

Giang Đường lập tức giơ tay lên khước miệng, làm một động tác kéo khóa.

Thấy cô rút cuộc cũng không khiêu chiến sức chịu đựng của mình nữa, lúc này Lục Diệp mới buông tha cho cô, nói như đinh đóng cột: "Thiên Thiên sẽ đi cùng với tôi, Giang Đường, cậu sẽ đi cùng với Hạ Văn. Tôi với Thiên Thiên sẽ đi mua vật liệu thủ công, hai người các cậu đi mua dụng cụ vệ sinh, cần có ba cây chổi, hai cây lau nhà và một cái thùng nước."

"Trời ạ, sao nhiều vậy, nhiều đồ như vậy mà cậu lại để cho hai cô gái yếu đuối như chúng mình đi mua sao? Mà cậu lại là một đáng mày râu, ngược lại lại đi mua những thứ nhẹ nhàng như giấy cao su và dây ruy băng sao chứ?" Giang Đường nói khoa trương.

Lục Diệp lại cau lông mày, nhìn cô một cái.

Lúc này Hạ Văn đã dùng hết sức mà lôi kéo cùi chỏ của Giang Đường, nháy mắt với cô. Vốn là hai người chúng ta đi theo đến đây đã làm rối loạn chuyện tốt của lớp trưởng rồi, cậu lại chọc giận cậu ta, cẩn thận kéo cậu ta đưa cậu đến nơi hẻo lánh không có người mà giết cậu ở đó, cắt thịt cậu ném cho chó ăn hoặc là thả xuống nước mặc cho nước cuốn đi thì phải làm sao?

Giang Đường nghĩ cũng phải, Lục Diệp này vừa nhìn là biết không phải người hiền lành gì, tại sao cô có thể chỉ vì nhờ Thiên Thiên mà có phúc được nhìn thấy Lục Diệp phạm sai lầm vài lần thì lá gan đã lớn mà dám đứng lên đối nghịch với cậu ta chứ?

Nghĩ đến đây, Giang Đường rút cổ một cái, lập tức nhận thức được mà kinh sợ nói: "Cậu sắp xếp như vậy là tốt rồi, cậu sắp xếp như vậy là tốt rồi, cậu là lớp trưởng mà, nói cái gì thì chính là cái đó."

Nếu tất cả mọi người không có ý kiến gì đối với việc chia tổ, như vậy tiếp theo, mọi người chia làm hai đường là Lục Diệp và Thiên Thiên, Giang Đường và Hạ Văn, mỗi người đều hướng một mục tiêu mà xuất phát.

Nhìn Lục Diệp mang theo Thiên Thiên mà biến mất ở ngã tư của góc phố, bức bối của Giang Đường bộc phát, lớn giọng kể khổ với Hạ Văn: "Thật ra là hai người chúng ta bị lợi dụng rồi, rõ ràng ngay từ đầu Lục Diệp kia cũng có thể không cho chúng ta đi cùng. Sở dĩ cậu ta cho chúng ta đi cùng là vì cậu ta muốn che giấu suy nghĩ hiểm ác đối với Thiên Thiên nhà mình ở trước mặt cả lớp thôi. Giờ thì tốt rồi, lừa gạt Thiên Thiên nhà mình đi rồi, lại không cần che giấu ý đồ gây rối trước mặt kẻ nào nữa rồi. Nói cách khác là hai người chúng ta không còn giá trị lợi dụng nữa, cho nên hai người sang tay như chúng ta đã bị bỏ rơi rồi."

"Đã biết như vậy rồi, cần gì phải nói ra chuyện tàn khốc như vậy chứ." Hạ Văn vỗ vỗ bả vai của Giang Đường, làm ra dáng vẻ mặt "Cậu đau lòng mà mình cũng đau lòng" nói: "Cậu ta quả thật là lợi dụng chúng ta mà, vậy phải làm thế nào đây? Ai bảo hai chúng ta cộng lại cũng không đánh lại cậu ta chứ?"

"Thiên Thiên đáng thương của mình." Giang Đường nói vô cùng đau đớn: "Không hề tự giác mà đi vào trong hang sói như vậy. Cậu nói xem, tại sao cậu ấy lại có ấn tượng tốt với lớp trưởng như vậy chứ? Kể từ khi học cấp hai đến giờ thì mình đã làm bạn với cậu ấy ba năm rồi, trừ anh trai của cậu ấy thì ngoài ra mình không thấy cậu ấy có quan hệ thân thiết nào với người khác phải hết. Rõ ràng vừa nhìn là biết lớp trưởng không phải là người dễ chung sống rồi, mặc dù là bề ngoài rất đẹp trai, so với anh của Thiên Thiên thì còn đẹp hơn một chút.....Nhưng mà đẹp trai cũng không thể tạo ra cơm để ăn đâu! Bình thường thì cả ngày cũng không thấy cậu ta lộ ra vẻ mặt gì. Mỗi ngày lời cậu ta nói có thể đếm được trên đầu ngón tay, mặt lạnh, lúc mà hai mắt cậu ta trở nên sắc bén quả thực có thể hù chết người.....Mình không thể hiểu được rốt cuộc là Thiên Thiên tại sao lại thấy cậu ấy tốt được!"

"Đương nhiên là cậu không biết được rồi." Hạ Văn ý vị sâu xa mà nói: "Đúng là Lục Diệp suốt ngày bày cái mặt đó ra thật, nhưng mà Lục Diệp vừa nhìn thấy Thiên Thiên là suốt ngày người ta cười đến mức xuân về hoa nở. Cả ngày sờ sờ cậu nghe Lục Diệp nói chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nhưng số lần mà Thiên Thiên nghe Lục Diệp nói dù có mức tóc thì cũng chưa chắc sẽ đếm được đâu. Cậu thấy trong ánh mắt của Lục Diệp có cất giấu đao, Thiên Thiên người ta thấy rằng trong ánh mắt của Lục Diệp là có chứa cả đĩa mặt ngọt.....Không phải là cậu cũng cho rằng cậu ta đuổi cậu đi là vì Thiên Thiên sao?"

Hạ Văn cảm thấy Giang Đường kính nể mình một phen. Không ngờ là bình thường Hạ Văn luôn có vẻ như là không tìm không phổi, thời khắc máu chốt còn có thể chỉ ra rất đúng chỗ nha.

Giang Đường nghiêm túc nói: "Cậu nói rất đúng, mình không thể phản bác được."

Bởi vì là chủ nhật, nên người đi lại trên đường rất nhiều, phản ứng của Thiên Thiên lại chậm nửa nhịp so với người bình thường, lại đụng phải người đi đường, lại phải dừng lại xin lỗi với họ. Lục Diệp không lúc nào không chú ý đến tình hình của Thiên Thiên, một khi phát hiện có người muốn kẻ sát với Thiên Thiên, sẽ nào là kéo tay của cô hoặc khoác vai của cô hay là kéo hông của cô mà dắt theo bên cạnh mình. Tuy rằng việc này đều không phải tự nguyện so với ước nguyện ban đầu, nhưng Lục Diệp vẫn tỏ vẻ bình thường, thích công việc bình thường như thế này. Thế cho nên thậm chí lúc sau còn có chút đắc ý vênh vao, mặc kệ có người đi bên cạnh Thiên Thiên hay không, cậu đều muốn đưa tay chạm vào tay của Thiên Thiên, ôm ôm vai của Thiên Thiên, sờ sờ eo của Thiên Thiên.

"Cẩn thận kéo đụng vào người ta." Lục Diệp nói xong, lại đỡ vai của Thiên Thiên dẫn qua bên cạnh mình một bước.

Thiên Thiên dựa theo sức của cậu mà bước từng bước nhỏ qua bên trái, ngoài miệng nói cảm ơn, mà không kim lòng được nhìn sang bên phải một chút.

Mặc dù người đi lại trên đường rất nhiều, mà đúng là phản ứng của cô luôn chậm nửa nhịp, vậy cũng không cần cứ mỗi nửa phút là cần có người nhắc nhở chứ? Hơn nữa vừa rồi cũng không có ai đi ngang qua bên người cô mà, vậy mà lớp trưởng vẫn kéo cô về phía cậu ấy một chút, tại sao lại như vậy chứ?

Thiên Thiên cào cào tóc không hiểu lí do: Sao mà mình cảm thấy sau khi tách ra với bọn Đường Đường không lâu, thì lớp trưởng liền tìm mọi cách đụng vào mình vậy.....Ồi chao, nghĩ như vậy có phải là tự tin quá rồi không?

Trong lúc suy tư, Thiên Thiên lại không cẩn thận mà va chạm với người khác ngay mặt mình, thần trí bay đến chín tầng mây "vèo" một cái trở về chỗ cũ, vội vàng luôn miệng nói xin lỗi với người ta.

Đối phương cũng không phải là người không nói phải trái, thấy thái độ Thiên Thiên xin lỗi hết sức chân thành, cũng không có truy cứu.

Sau khi đợi người kia đi rồi, Thiên Thiên mới ngẩng đầu nhìn về phía Lục Diệp, đôi mắt trẻ con uất ức đến mức có thể nói được: Tại sao lúc này cậu lại không nhắc nhở mình?

Khuôn mặt đẹp trai của Lục Diệp có chút phiếm hồng đã tránh được ánh mắt tố cáo của Thiên Thiên, lúng túng hất cằm lên nhìn bầu trời trong xanh: Cậu cũng không thể nói là bởi vì vừa rồi lúc kéo Thiên Thiên mình không khống chế được sức lực, làm cho Thiên Thiên nhẹ nhàng đụng vào cánh tay của mình một chút. Hơn nữa còn đúng lúc đụng vào chỗ đầy dằm của cô. Bộ ngực đầy đặn. Bộ ngực mềm mại đầy đặn làm cho cậu không tự chủ được cảm xúc mà sùng sốt trong chốc lát mới không để ý đến Thiên Thiên sắp va vào người ta chứ?

Chỉ là như vậy ngược lại lại làm cho Thiên Thiên tin tưởng quả nhiên ý nghĩ trong đầu vừa rồi của mình chính là ảo giác: Nếu mà lớp trưởng không lúc nào không tìm cơ hội để đụng chạm vào mình, thì không có lí nào sẽ không chú ý đến mình sắp đụng vào người ta chứ?

Cho nên theo thành ngữ nói thì chính là trời xui đất khiến, nhất định là do tình huống này sinh ra. ㄟ (▽) ㄟ

Thấy Thiên Thiên không có ý trách cứ mình nữa, Lục Diệp ho khan một tiếng, hướng lòng bàn tay đến trước mặt Thiên Thiên, có chút khản trương lại có chút bất đắc dĩ nói: "Cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, như vậy cũng có thể va vào người ta. Mình thấy hay là cậu cứ dứt khoát mà nắm lấy tay của mình đi, mình chỉ sợ nếu mình chỉ sơ suất một chút thôi, người của cậu chắc sẽ không thấy tăm hơi mất."

Tuy là lời nói rất nhẹ nhàng, nhưng khi đặt tay ở trước mặt Thiên Thiên, cũng không kiểm soát được mà khẽ run rẩy, ngón tay thon dài cũng xiết thật chặt.

Bị chạm chọc, Thiên Thiên bĩu môi, nhưng cậu nói đều đúng, căn bản là cô không tìm được lời nói phản bác lại được.

Bởi vì những suy nghĩ lung tung trong đầu mới vừa rồi đã được loại bỏ sạch sẽ. Lúc này Thiên Thiên cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ là Lục Diệp thật sự sợ người ta đụng vào mình hoặc là mình lại đụng vào người ta, ngoại trừ cảm thấy hình dáng bàn tay của lớp trưởng thật là đẹp mắt ra thì hoàn toàn không chú ý đến tình huống gì khác. Cho nên không chút do dự mà đặt tay mình vào lòng bàn tay đang mở ra của Lục Diệp, nghiêm túc nói: "Vậy lần này cậu phải dắt cho cẩn thận vững vàng, không thể để mình đụng vào người ta được."

Lục Diệp nắm tay thật chặt, giam cầm bàn tay mềm mại nho nhỏ kia ở trong tay của mình, khi nói chuyện giọng nói trầm thấp rất nhiều: "Yên tâm đi, nhất định là dắt vững vàng mà."

Ừm, quả nhiên lớp trưởng là một người tốt!

Trong nháy mắt Thiên Thiên không phát hiện ra một lần nữa trong lòng mình lại cấp cho Lục Diệp một danh hiệu người tốt, Lục Diệp cười đến mức cực kì giống như một lão hồ ly đã thực hiện được gian kế của mình.

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Hẹn hò (3)

Lúc mưa xong hết mọi thứ, vẫn chưa đến mười một giờ.

Đi ra khỏi cửa hàng chính với Lục Diệp, Thiên Thiên bắt đầu thấy có chút mờ mịt. Trước khi ra cửa, mẹ cô nói có hẹn đánh mặt chược cả ngày với dì Trịnh, còn có dì Tống, anh trai cũng chắc phải đến tầm ba bốn giờ chiều mới có thể về nhà, nói cách khác cho dù bây giờ cô đi về, cũng không có người làm cơm trưa...

Lại nói thật ra thì sau khi hẹn với bọn Giang Đường, Hạ Văn, Thiên Thiên đã chắc chắn rằng hôm nay mình nhất định không cần về ăn cơm trưa, thiên tính của con gái chính là đi dạo phố nha, để cho Giang Đường đi dạo sân tập, đi dạo không tới ba vòng cô sẽ kêu mệt, nhưng mà nếu để cho Giang Đường đi dạo phố, đi dạo xung quanh khu phố buôn bán mười vòng tám vòng cô đều sẽ không cảm thấy mệt mỏi, ngược lại sẽ càng hăng hái, càng đi dạo càng có tinh thần.

Mặc dù Thiئن Thiئن không yêu thích đi dạo phố, nhưng mà cô thích ăn nha.

Cho nên lúc đầu Thiئن Thiئن vốn định buổi sáng đi mua hết các đồ vật cần thiết trong lớp với nhóm Giang Đường, sau đó ăn cơm trưa, buổi chiều thì đi dạo qua vài cửa hàng được con gái yêu thích với các cô ấy, ví dụ như cửa hàng quần áo này, quầy bán đồ trang sức này, sau đó chính là các cô ấy đi theo cô đến quán ăn nhỏ mà cô thích nhất.

Chỉ là kế hoạch rất phong phú, thực tế lại... Giữa chừng lại xuất hiện một Vương Mẫu nương nương sống sờ sờ tách cô và nhóm Giang Đường, Hạ Văn ra...

Lúc ấy cô còn chưa phản ứng kịp, thì đã bị lớp trưởng đại nhân lôi đi...

Nghĩ như vậy, Thiئن Thiئن nghiêng đầu nhìn Vương Mẫu nương nương... Không đúng, vấn đề là ở Lục Diệp, không hiểu tại sao cậu ấy lại kiên trì muốn chia ra làm hai đường, mặc dù đồ muốn mua có chút nhiều, nhưng mà bọn họ có thời gian cả ngày, không cần phải gấp gáp như vậy chứ.

Nhưng bây giờ có muốn suy nghĩ cái vấn đề này cũng đã quá muộn, chỉ cần trong lòng Thiئن Thiئن không còn ý kiến gì nữa thì sẽ quên ngay vấn đề đó đi, việc cấp bách bây giờ phải là...

Tiếp theo nên làm gì?

Cô nhìn Lục Diệp đang đứng bên cạnh mình một chút, gương mặt của cậu ấy đúng là rất đẹp trai, lông mày như lưỡi kiếm xiên ngang, hai mắt có hồn, tư thế đứng thẳng, cho dù trên tay xách theo ba bốn túi nylon, cũng không làm mất đi chút nào vẻ đẹp trai của cậu. Trong lúc lơ đãng, áo sơ mi trắng may bó sẽ phác họa ra bả vai cùng bắp thịt trên cánh tay của cậu ấy, quần dài màu đen ôm lấy đôi chân thon dài thẳng tắp, phối hợp đơn giản nhưng lại làm cho cả người của cậu đã cao lại càng thêm cao, chỉ là tùy ý đứng như vậy, đã liên tục thu hút ánh mắt thẹn thùng e lệ của những cô gái trẻ tuổi, thậm chí còn có cô gái mạnh dạn chủ động đi đến muốn xin cách liên lạc, chỉ là cho tới bây giờ cậu cũng chưa phản ứng đối với một người nào.

... Thật là đáng tiếc, có mấy cô gái đáng vẻ đều vô cùng xinh đẹp mà.

Thiئن Thiئن đang thầm nghĩ những chuyện không đâu.

Chỉ là lớp trưởng cũng đúng là một trợ thủ vô cùng tận tụy với công việc, đi dọc một đường cô nói đi chỗ nào thì đi chỗ đó, không hỏi một câu dư thừa nào. Sau khi cô chọn đồ xong, cậu ấy lại vượt lên trả tiền, rồi lại giành nhận lấy đồ đã bọc cẩn thận từ tay chủ cửa hàng, trừ anh ra, cô cũng không gặp qua nam sinh nào lại cẩn thận với cô như vậy... Cũng vì thế mà làm sao cô có thể bảo lớp trưởng đi dạo cửa hàng bán quần áo, cửa hàng bán đồ trang sức của nữ rồi cả quán ăn nhỏ cùng mình được chứ? Cho tới bây giờ chỉ thấy bạn trai đi mua quần áo cùng bạn gái, còn chưa bao giờ thấy bạn học nam đi mua quần áo cùng bạn học nữ.

Ngay từ lúc Thiئن Thiئن liếc nhìn cậu lần đầu tiên thì Lục Diệp đã phát hiện ra, nhưng mà để tránh cho Thiئن Thiئن cảm thấy lúng túng, cậu cũng không vạch trần, chẳng qua là bày ra tư thế mời người thương thức. Nhưng mà thấy Thiئن Thiئن liếc mình nhiều lần nhưng lại không có ý định lên tiếng, Lục Diệp cũng có chút nóng nảy, không nhìn được liếc mắt ra hiệu cho Thiئن Thiئن: cậu nhìn người qua lại trên đường này, mặc dù mình thích tạo tư thế cho cậu nhìn, nhưng mà không có nghĩa là mình thích tạo tư thế cho người ngoài nhìn đâu, hay là chúng ta tìm một chỗ chỉ có mình và cậu, nhà cậu hoặc cũng có thể là nhà mình, mình có thể đứng ngay ngắn để cho cậu từ từ nhìn, nhìn bao lâu cũng không sao cả, muốn nhìn mình mặc quần áo thì mình mặc quần áo cho cậu nhìn, muốn nhìn không mặc quần áo thì mình liền cởi quần áo cho cậu nhìn, ý của cậu thế nào?

Cái ánh mắt này ẩn chứa ý nghĩa quá phức tạp, Thiئن Thiئن nhìn không hiểu chút nào, chỉ là nhìn không hiểu cũng không sao, vì vậy ánh mắt lại làm cho cô nhớ đến một chuyện khác.

“Đúng rồi lớp trưởng, không phải cậu nói muốn mua một vài đồ cá nhân sao? Là đồ gì vậy? Bây giờ chúng ta đi mua đi!”

Lục Diệp nghe vậy có chút sùng sốt, nhưng ngay sau đó đã kịp phản ứng Thiئن Thiئن nói hôm đó vì cậu muốn chủ nhật có thể có buổi hẹn hò với Thiئن Thiئن mà đã nói bừa một lí do.

Dưới sự nghi vấn và ánh nhìn soi mói của Thiئن Thiئن, khoe miệng Lục Diệp không khống chế được nhếch lên. Mặc dù cậu thật sự muốn tìm thêm một ít chuyện để kéo dài thời gian ở cùng Thiئن Thiئن. Vậy mà... Trên thực tế cậu cũng không muốn mua cái gì cả.

Đang trong lúc miệng Lục Diệp há ra nhưng lại không biết nói gì, ánh mắt của cậu đột nhiên nhìn thấy một con chó có lỗ tai và lông đuôi nhuộm màu hồng đang được một người phụ nữ trung niên quý phái dắt đi qua trước mặt hai người.

Đúng rồi, chó!

Ý tưởng loé lên trong đầu Lục Diệp, đầu lưỡi đang cạ lăm cũng đã được uốn thẳng: “Mình muốn mua cho con chó nhà mình một chút đồ, đồ chơi gì đó cho chó ấy, nhưng mà mình lại không biết nên mua ở đâu.”

“Con chó?” Nghe cậu nói như vậy, cặp mắt Thiئن Thiئن còn đang phủ sương mù chợt sáng lên, hào hứng bùng bùng, hỏi: “Thì ra nhà lớp trưởng nuôi chó sao?”

Thấy bộ dạng của Thiئن Thiئن giống như cảm thấy hứng thú, trong lòng Lục Diệp cũng vui vẻ, đáp: “Đúng vậy, nhà mình nuôi hai con chó.”

“Là loại chó gì vậy?” Thiئن Thiئن hỏi: “Là loại chó lớn hay loại chó nhỏ? Kiểu dậu dậu hay kiểu hung dữ? Loại chó nhỏ thì mình thích chó Teacup, hoặc như chó gấu hay Teddy, loại chó lớn thì mình thích chó Samoyed và Husky, bọn chúng đều đáng yêu, có lông xù mềm mại! Đặc biệt là Husky, sinh ra đã

có khuôn mặt gây cười, ngu ngốc ngu ngốc!~\\(\\geq \\nabla \\leq)/~ Nhưng mẹ không cho phép mình nuôi, mẹ nói trong nhà đã nhiều súc sinh, nhiều hơn nữa mẹ sẽ không quan tâm được hết. ← _ ←"

Lúc nói xong câu cuối cùng, Thiên Thiên còn cố ý nướng chân mày, rũ mi mắt, cong khoé miệng, bắt chước vẻ mặt của mẹ lúc nói lời này.

Lục Diệp: "..."

Thiên Thiên nhanh chóng đổi thành vẻ mặt uất ức, giọng nói uất ức: "Nhưng mà thật sự mình lại rất muốn nuôi nha. Cậu không cảm thấy lúc không vui, có thể có một con động vật lông lá dùng thân thể tròn vo của nó cọ cọ bàn chân của cậu, dung cái lưỡi mềm mềm của nó, liếm lòng bàn tay của cậu, là một cách chữa khỏi chuyện buồn ư! Đặc biệt là lúc xin nghỉ bệnh ở nhà nghỉ ngơi, mẹ phải đi làm, anh trai phải đến trường, bố luôn đi công tác, trong nhà cũng chỉ có một mình mình. Mình thật sự hi vọng mẹ có thể đồng ý cho mình nuôi một con chó nhỏ, nhưng có nói gì mẹ cũng không để cho mình nuôi."

Bộ dạng này của cô khiến Lục Diệp thấy hết sức đau lòng, nhưng mà phải thừa nhận cách làm của mẹ Thiên Thiên là đúng. Mỗi ngày đều phải cho chó ra khỏi cửa đi dạo, vừa ra khỏi cửa chỉ thích nhào tới bụi cỏ hay nghịch ngợm trên đất, cho dù có lập tức mang nó về tắm thì cũng không thể hoàn toàn rửa sạch sẽ vi khuẩn trên người. Loại vi khuẩn này đối với người khỏe mạnh có thể không coi là gì, nhưng thân thể Thiên Thiên từ nhỏ đã không tốt, sức miễn dịch thấp, ngộ nhớ lại bị vi khuẩn trên thân chó lây sang vậy thì cái có sẽ không bù nổi cái mất.

Lục Diệp không tìm được lời thích hợp để an ủi cô, không thể làm gì khác hơn là chuyển toàn bộ đồ bên tay trái để sang bên tay phải, sau đó lấy ra điện thoại di động từ trong túi quần, mở photo album ra đưa cho Thiên Thiên: "Đây chính là con chó của nhà mình bên trái là con đực, gọi là Tướng quân, bên phải là nàng dâu của nó, cho nên gọi là Tướng quân phu nhân."

"Tướng quân, Tướng quân phu nhân? Vẻ mặt của Thiên Thiên quý dị, suy nghĩ một chút về hai cái tên gọi này, bật cười một cái "phốc", vừa đưa tay nhận điện thoại di động, vừa cười hỏi: "Người nào của nhà cậu đặt tên vậy? Lại tài như thế."

Sắc mặt của Lục Diệp tối sầm lại, không kìm được lòng đỡ trán, vô lực nói: "Là cha mình..."

Thiên Thiên vội nhin cười, sắc mặt nghiêm chỉnh, nói: "Thật sự là rất có tài, mình không lừa cậu. Được rồi hiện tại mình muốn xem qua Tướng quân cùng Tướng quân phu nhân."

Vừa nói thì lại muốn cười, cô lập tức cắn xuống môi dưới, Lục Diệp bật sáng màn hình điện thoại đưa đến trước mắt. Cô tỉ mỉ nhìn chăm chăm hai con chó ngồi nghiêm chỉnh trong hình một lúc lâu liếc qua Lục Diệp nhìn được sự đồng ý lại tiếp tục lật mấy bức tiếp theo. Cô trả điện thoại di động lại cho Lục Diệp, vẻ mặt bối rối nói: "Con chó này nhìn không quá đáng yêu lắm..."

Mặc dù cô đã rất cố gắng cân nhắc chọn lời, còn đặc biệt đem "có chút xấu xí" thành "không quá đáng yêu", thế nhưng chớp mũi nhăn lại cùng giọng nói chân chừ đã làm sự ghét bỏ trong lòng của cô bị bại lộ toàn bộ.

Lục Diệp đưa tay nhận điện thoại di động, động tác cứng nhắc chỉ nhìn bức tranh, chó yêu của mình bị người yêu chê cả người cũng rơi vào vực sâu không đáy.

Phát hiện lời nói của mình tạo ra một cú đả kích với Lục Diệp, Thiên Thiên chột dạ chuyển ánh mắt qua một bên, nhìn xung quanh nhìn lên nhìn xuống, không dám nhìn Lục Diệp ở bên kia nữa.

Một phút sau, Lục Diệp phục hồi tinh thần, nhận lấy điện thoại di động, nhìn màn hình, nhìn Tướng quân và Tướng quân phu nhân đang nhìn lên hoặc ngồi hoặc nằm hoặc chạy hoặc nhảy, cũng đều tỏ ra uy phong lẫm liệt, mặc dù trong lòng đang rĩ máu, nhưng vẫn không thay đổi suy nghĩ tự tìm cho mình một lí do: cô gái mười sáu, mười bảy tuổi mà, là lúc đang vô cùng vui vẻ với toàn bộ sự vật xảy ra, không thể thương thức được tư thế oai hùng của Tướng quân và Tướng quân phu nhân cũng có thể hiểu được...

Dù trong lòng nghĩ như vậy, Lục Diệp vẫn không nhận được vì muốn xứng danh với con chó mà mình đã yêu mến bầu bạn ba năm: "chó Berger vô cùng trung thành cũng rất thông minh, được sử dụng rộng rãi cho quân đội. Gương mặt cảnh sát thích hợp để truy bắt. hung dữ, lực soát cùng truy đuổi hung thủ các loại. Đôi Berger này là một người bạn của ba mình từ nước ngoài mang về cho ông, sau đó bị bố mình cho vào quân đội huấn luyện chung với chó của quân đội hơn nửa năm, mới đưa trở lại cho mẹ.. mình, dùng để trông nhà. Cậu đừng xem hình dáng của chúng nó không ra gì nhưng mà bảo vệ nhà thì rất lành nghề." Sau khi nói tới chỗ này, Lục Diệp còn có mấy phần không tình nguyện, Tướng quân và Tướng quân phu nhân rất đẹp cơ mà, tại sao có thể trái lương tâm mà nói đáng về của hai chúng nó "không ra gì" chứ."

Cậu đưa điện thoại di động tới trước mặt Thiên Thiên, chỉ một tấm hình lúc mình chơi đùa cùng Tướng quân, Tướng quân phu nhân nhưng không cần thận hai chúng nó làm mình ngã nhào, nói: "Cậu nhìn kĩ một chút, có phải vẫn rất đẹp không? Khi chúng ta nhìn sự vật không thể chỉ nhìn có yêu hay không yêu mà còn phải xem thực dụng hay không thực dụng nữa. Sau khi tới nhà của mình không lâu, Tướng quân cùng phu nhân đã giúp an ninh bắt được hai tên trộm xe."

Thiên Thiên theo ý cậu nhìn tấm hình kia, chú ý tới cũng không phải Tướng quân cùng phu nhân của nó có đẹp trai hay không mà là người bị hai con chó nhào tới, trên mặt đầy nước miếng, tóc cũng rối loạn, Lục Diệp thấy cô vênh môi lên cười nhạo.

Lục Diệp thấy cô không nói lời nào, chỉ ra sức cười trộm, liền đem điện thoại di động thu hồi, nghi ngờ nhìn, phát hiện ra cái vấn đề này, gương mặt tuấn tú liền có chút ửng đỏ, ho khan hai tiếng, nhanh chóng lật liên tục những bức hình đằng sau, cuối cùng dừng ở một tấm Tướng quân cùng phu nhân ở trong sân huấn luyện chạy như bay mới dừng lại đưa cho Thiên Thiên nhìn.

"Đúng là một đôi Berger đẹp, thân thể bền chắc, bắp thịt nở nang, ngay cả lúc chạy nhanh, hai lỗ tai nhọn cũng dựng lên thẳng tắp, đáng về như luôn cảnh giác cao độ, người căng thẳng tỏ ra khỏe mạnh có lực, bộc lộ vẻ đẹp, chỉ liếc mắt nhìn cũng làm cho người ta có cảm giác an toàn."

“Nghe cậu nói như vậy, đáng vẻ trông thật tuần tú.” Thiển Thiển nghiêng đầu, lại nhìn hình Tượng quân và phu nhân, mới ngẩng đầu nói với Lục Diệp: “Quả nhiên trước kia ánh mắt nhìn vật vẫn là không phóng khoáng, lớp trưởng nói đúng, chúng ta nhìn vật không thể chỉ nhìn có thể có yêu hay không yêu, còn phải xem thực dụng hay không thực dụng, mình tiếp nhận chỉ bảo. Hơn nữa bây giờ nhìn lại một cái, hai chúng nó ngã nhào trên người của cậu, đáng vẻ trên mặt của cậu dính đầy nước miếng vẫn là rất đáng yêu mà.”

Trước kia Thiển Thiển đối với vẻ đẹp của chó còn hạn chế với lông xù mềm mại tròn vo, toàn thân chỉ là một con chó cảnh, cho nên ban đầu bộ dạng của đôi chó Berger không đủ mềm mại ngốc nghếch, cảm giác khi nhìn bộ lông không quá đẹp, thân thể cũng quá khỏe mạnh không có chọc trúng điểm yêu thích ngốc nghếch của Thiển Thiển, nhưng mà từ lúc nghe từ miệng Lục Diệp nói về sự tích anh dũng của cặp đôi Berger này, lại nhìn thấy chúng nó đẩy lớp trưởng đại nhân ngã nhào, trên mặt của cậu ấy đầy nước miếng và cả dáng người khỏe mạnh lúc chạy như bay trong sân huấn luyện, Thiển Thiển bây giờ cô càng xem càng thuận mắt đôi chó không hề ngốc nghếch này rồi!

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Hẹn hò (4)

Thật là không mở bình thì không biết trong bình có gì.

Chuyện cười lại bị nhắc tới làm cho Lục Diệp vừa buồn cười vừa tức giận, trừng mắt với Thiển Thiển một cái, chỉ là cái nhìn này so với lúc trừng mắt với nhóm Giang Đường Hạ Văn, lực sát thương bị yếu đi không chỉ một hai phần.

Thiển Thiển le lưỡi một cái, vì không muốn vì như vậy mà bị lớp trưởng ghi hận lên mình, vội lấy lòng nói: “Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta nhanh đi mua đồ cho Tượng quân và phu nhân, cậu định mua gì cho bọn họ?”

Một câu “chúng ta” liền dễ dàng lấy lòng được Lục Diệp, cậu vui vẻ “ừ” một tiếng, trả lời: “Chuồng chó. Tôi nói đây lâu như vậy, hai chúng nó luôn phải ngủ trên sàn ở phòng khách. Mình cảm thấy cũng nên làm cho chúng nó một cái chuồng; còn có đồ chơi nữa; không gian của ngôi nhà lúc trước không đủ, muốn cùng chúng nó chơi ném đĩa sắt cũng phải chạy đến bãi đất trống của khu phố bên cạnh. Bây giờ thì tốt rồi, có thể chơi cái này ở trong sân với bọn chúng, còn có đồ ăn vặt, trước kia mình cùng... mẹ của mình thường mua cho bọn chúng một chút đồ ăn vặt, nhưng bây giờ bố của mình không cho phép mình cho chúng nó ăn đồ ăn vặt nữa, hơn nữa ở xung quanh nhà mình cũng không tìm được chỗ bán đồ ăn vặt cho thú cưng, cho nên mình định lên cát giấu một ít chờ tới lúc dẫn chúng ra ngoài đi dạo sẽ lên lút cho chúng ăn, chỉ là sức ăn của chúng nó cũng không nhỏ, mình cũng không biết làm thế nào mới có thể ở dưới mí mắt của bố mình mang ra ngoài nhiều đồ như vậy, nếu bắt đắc dĩ cũng chỉ có thể mang một chút ít, để cho chúng nó đỡ thèm là tốt rồi.”

“Mình mình mình!” Nghe cậu ấy làm bầm, Thiển Thiển lập tức nhón chân lên hươ tay trước mặt cậu, còn ra sức chỉ vào bản thân: “Mình có thể mang mà! Chúng ta đi mua đồ ăn vặt, sau đó để ở nhà của mình, bao giờ cậu dẫn nó ra ngoài đi dạo thì gọi điện thoại cho mình, mình sẽ cầm đồ ăn vặt chạy qua đó tìm các cậu, như vậy so với việc cậu mang đồ ăn vặt ra ngoài chứ?”

“Hả?” Lục Diệp hơi nhướng mày, có chút ngoài ý muốn nhìn cô: “Cậu đồng ý giúp mình giấu đồ ăn vặt?”

“Đồng ý mà.” Thiển Thiển dùng sức gạt đầu một cái, đôi mắt long lanh: “Cậu dẫn chó ra chơi chung với mình, mình giúp cậu giấu đồ ăn vặt, vừa vận nhà của cậu cách nhà mình cũng không coi là quá xa... Cậu thấy thế nào?”

Có chỗ tốt đưa tới cửa, nào có chuyện chặn lại ngoài cửa?

Đôi mắt của Lục Diệp híp lại một cái, trả lời không chút do dự: “Được.”

“Quá tốt!” Thiển Thiển hoan hô một tiếng, lại dè dặt hỏi: “Cậu nói bọn chúng có thể sẽ cắn mình hay không?”

Hai con chó kia mà đứng lên chắc chắn còn cao hơn cả người cô, cô có thể bị hai chúng nó không nhận được mà cắn cho hai cái không.

“Cậu yên tâm, mình sẽ dắt chúng nó.” Lục Diệp cười dụ dỗ: “Nhưng mà tự bản thân cậu cũng phải nghĩ biện pháp để nhanh chóng thân thiết với hai chúng nó, có như vậy thì lúc cậu chơi với chúng nó mới không cần lo lắng đề phòng.”

Thiển Thiển nghiêm túc gạt đầu một cái, nói: “Ừ, cậu nói rất có lý. Yên tâm đi, mình sẽ cố gắng!”

Bên này, Thiển Thiển đã sớm quyết định về nhà tìm hiểu một chút làm thế nào mới có thể mau chóng thân thuộc với cậu cẩu. Bên kia, khoé miệng của Lục Diệp dần hiện lên ý cười sâu xa.

Thật đúng là chuyện vui ngoài ý muốn. Phải biết là hai ngày trước cậu vẫn còn đang băn khoăn đau đầu không biết nên làm thế nào mới có thể dụ Thiển Thiển ra ngoài chơi đùa cùng với Tượng quân và Tượng quân phu nhân, dù sao sau này cũng thành người một nhà, có lẽ càng sớm quen thuộc càng tốt. Không nghĩ tới hôm nay Thiển Thiển chủ động đề nghị cậu mang Tượng quân và Tượng quân phu nhân ra ngoài chơi đùa cùng cô, cứ như vậy cơ hội để mình và Thiển Thiển ở một mình sẽ tăng lên nhiều, nếu lúc ở cùng một chỗ lại xảy ra một chút chuyện nhỏ nhặt ngoài ý muốn gì đó...

Suy nghĩ một chút đã cảm thấy vô cùng sung sướng rồi.

Ở thành Nam này là một thị trường không chuyên về thú cưng, cho nên Lục Diệp phải tìm ở chỗ xung quanh nhà cậu rất lâu mới có thể tìm thấy cửa hàng bán đồ ăn vặt cho thú cưng. Mà thành phố A là thị trường thú cưng lớn nhất ở thành Bắc, trước kia từng có lúc sở thích nuôi thú cưng trước thành một trào lưu. Mỗi tuần Thiên Thiên đều phải kéo Nhạc Kì Sâm cùng cô đi qua cả thành để tới nơi buôn bán thú cưng, coi như không thể mua không thể sờ thì cũng có thể nhìn một chút cũng tốt rồi. Cho nên việc làm sao để đi tới khu buôn bán thú cưng này rất quen thuộc với cô.

Lục Diệp dẫn Thiên Thiên đi tới một quán đồ ăn Trung Quốc mà cậu thấy được, giải quyết qua loa bữa trưa, hai người ngủ suốt một giờ trên xe buýt đi thành Bắc. Thiên Thiên dựa vào chút chỉ số thông minh còn sót lại dẫn Lục Diệp tới cửa hàng thú cưng mà lần nào đi tới khu buôn bán thú cưng thì cũng tới chỗ này báo danh. Sau khi theo thường lệ trêu chọc những quả cầu thịt tròn vo ở chỗ này cho thoả mãn tâm hồn thiếu nữ, Thiên Thiên mới cùng Lục Diệp chọn một vài đồ chơi thích hợp cho Tướng quân và Tướng quân phu nhân, sau đó lại đi tới cửa hàng đồ ăn vặt mà chủ cửa hàng thú cưng để cử càn quét một một đồng lớn đồ ăn vặt, bọn họ chọn cũng không ít đồ cho dù là hai người cũng cảm không hết, may mắn là hai cửa hàng tỏ ý là có thể giao hàng tận nhà, giúp bọn họ bớt đi một cái phiền toái.

Tiếp theo hai người tìm một cửa hàng bán chuồng chó loại lớn, cái này thì không nhẹ nhàng như lúc mua đồ chơi và đồ ăn vặt. Berger trưởng thành đáng người cũng không nhỏ, chọn chuồng quá nhỏ, bọn chúng không hoạt động được thì sẽ không muốn vào đó ngủ, nhưng chọn chuồng quá lớn thì sẽ ảnh hưởng tới vẻ đẹp của cả vườn; tiếp theo chính là hình dáng của chuồng chó. Không thể không thừa nhận là ánh mắt của Thiên Thiên và Lục Diệp vẫn là có sự chênh lệch nhất định, mặc dù là để cho Thiên Thiên vui vẻ, Lục Diệp rất muốn là Thiên Thiên chỉ cái nào thì cậu liền mua cái đó trở về, nhưng mà quả thật là cậu muốn Tướng quân uy mãnh cao lớn xứng làm một đấng mày râu (?) Tướng quân phu nhân nằm ở trong một cái chuồng chó màu xanh da trời pha lẫn một chút màu hồng nữ tính là một khung cảnh không thể tưởng tượng được. Nhưng quan trọng nhất là... Mua chuồng chó này về thì chẳng khác nào nói với cả nhà là chuồng chó này do một cô gái chọn sao?

Toàn bộ tiểu khu cũng sẽ không tin được Lục Diệp công tử sẽ tự mình chọn về một chuồng chó có màu sắc trắng nõn như vậy.

Nhưng cậu lại không thể thẳng thắn cự tuyệt Thiên Thiên, không còn cách nào là im lặng nhìn cô.

Rất lâu không thấy Lục Diệp trả lời, Thiên Thiên cũng ý thức được cảnh cặp vợ chồng Tướng quân lãnh khốc sẽ không thích cái chuồng chó này, liền lặng lẽ thả tay xuống, quăng cho Lục Diệp một cái ánh mắt “Cậu vui mừng là tốt rồi”.

Hai người tùm lại xem bốn năm quyển tranh chuồng chó, lật qua lật lại hai ba lần, vẫn không tìm được hình nào thích hợp, không thể làm gì khác hơn là đổi sang một cửa hàng bán chuồng chó khác.

Cứ chọn chọn lựa lựa như vậy mà đi hết bảy tám nhà, rốt cuộc hai người cũng tìm được một cửa hàng chỉ có một mặt trước đơn giản, nếu không phải vì ánh mắt của Thiên Thiên tốt thì hai người đã trực tiếp bỏ qua một cửa hàng mà cho dù là chuồng chó lớn nhỏ hay hình dáng thế nào cũng đều làm cho người ta hài lòng.

Sau khi trả tiền đặt cọc, để lại địa chỉ, Lục Diệp mới cùng Thiên Thiên đi ra khỏi cửa hàng bán lồng chó chật hẹp.

Vừa đi ra khỏi cửa hàng, đã đi dạo tới một rã người, Thiên Thiên liền vờn vai duỗi thẳng lưng một cái, cô quay đầu lại nói với Lục Diệp: “Khó trách người xưa có nói cái gì mà không ở nhiều mà là ở tinh, cửa hàng này mặc dù nhìn không bắt mắt, nhưng chuồng chó bên trong đều rất xinh đẹp, tay nghề tinh xảo hơn nhiều so với mấy cửa hàng trước.”

Nhưng rõ ràng vờn vai nâng cao tinh thần không có hiệu quả lắm, bởi vì vừa nói xong thì Thiên Thiên liền ngáp một cái.

“Là bình không tại nhiều mà tại tinh.” Lục Diệp thấy khoé mắt của cô bị bao bởi nước mắt, buồn cười đưa tay lau đi cho cô, hỏi: “Có phải thấy mệt không?”

Hơi lạnh ở đầu ngón tay khi chạm vào khoé mắt, lại làm cho động tác đưa tay lên lau nước mắt giống như bị đè xuống, dừng lại tất cả động tác.

Lớp trưởng cậu ấy... Là có ý sao? Có ý làm động tác thân mật như vậy với cô. Loại này... Trừ người nhà ra, bên ngoài cũng chỉ có Đường Đường mới làm động tác thân mật như vậy với cô.

Nhưng mà vì sao cậu ấy phải có ý làm loại chuyện này chứ?

Thiên Thiên ngước mắt lên, mê mẩn nhìn cậu.

Vì trêu chọc cô?

Được rồi, cô cảm thấy lớp trưởng cũng không phải người như vậy.

Bởi vì thích cô?

Cái suy nghĩ này làm cho mặt cô có chút nóng lên, nhưng nghĩ như vậy quả thật vẫn là thấy mình có chút đa tình quá. Lớp trưởng còn chưa tự mình nói ra với cô, tại sao cô có thể tự tiện cho là như thế? Như vậy không tốt không tốt. Cô vội vàng lắc đầu ném cái suy đoán không đáng tin cậy này ra khỏi đầu.

Lúc này, Lục Diệp chú ý tới sự khác thường của cô, cau mày nhìn sang, hỏi: “Thiên Thiên sao vậy, có phải khó chịu ở đâu không?”

Đôi mắt đen láy của cậu lộ rõ vẻ lo lắng, cũng có tự nhiên, hình như không ý thức được vừa rồi mình đã làm chuyện kinh động trời đất.

Hay là, đó chỉ là một chút lòng tốt, không có ý đồ gây rối gì, cho nên không cần để ở trong lòng.

Thấy cô ngáp một cái thì rất tự nhiên dùng tay lau nước mắt cho cô.

Nói cách khác...

Quả nhiên vẫn là vô tình chứ?

Thấy Lục Diệp biểu hiện bình thản như thế, trong nháy mắt Thiên Thiên có cảm giác mình tính toán quá hẹp hòi rồi, vội cúi đầu mặc niệm mấy câu “xấu hổ xấu hổ”.

Đều do nhóm Giang Đường cả! Cả ngày lẫn đêm đều truyền thụ bên tai cô suy nghĩ lớp trưởng thích cô, là cho cô cũng trở nên kỳ quái.

Về sau không thể có những suy nghĩ lung tung như vậy được!

Thiên Thiên chỉ lo tự trách mà không nhìn thấy Lục Diệp từ từ đem tay lau nước mắt của cô ra sau lưng, nhẹ nhàng nắm thành quyền.

Trên đồng hồ đeo tay, cây kim đã sắp chỉ tới bốn giờ, Lục Diệp và Thiên Thiên cùng lên xe buýt về. Trạm thứ hai của chuyến xe buýt này dừng đúng ở khu vui chơi, lại do là chủ nhật nên học sinh ra ngoài chơi rất nhiều, cho nên dù là khu buôn bán thú cưng chỉ cách điểm cuối ba trạm, xe buýt chậm rãi đi tới cũng đầy ắp người.

Có vẻ như xe buýt chống đỡ vô cùng nặng nhọc đứng ở trạm xe, đầu tiên là sau khi mở cửa xe, chỉ có ba bốn người xuống xe, con số thật đáng thương, không giảm bớt được chút nào áp lực trên xe buýt, lại mở ra cửa trước cho người đợi xe lên xe.

Thời gian này cũng không sớm không muộn, người có lòng muốn mua thú cưng đã sớm đi về, chỉ là còn một chút người muốn ở trong chợ nhìn ngắm thú cưng cho đã mắt vẫn lưu luyến quên về, cộng thêm cả Thiên Thiên và Lục Diệp, đợi xe cũng chỉ có ba người.

Nhìn trên xe mọi người chen lấn như cá mòi, Lục Diệp cũng định cùng Thiên Thiên đón xe trở về, nhưng cái suy nghĩ này vừa mới nảy sinh, Thiên Thiên đã nhảy tót lên xe, bỏ tiền, sau đó xoay người dùng sức vẩy hẳn: “Lớp trưởng cậu mau lên đây đi! Chúng ta phải thừa dịp sớm tìm một vị trí tốt, nếu không lát nữa người nhiều hơn, chúng ta sẽ bị chen thành bánh thịt đấy!”

Lục Diệp: “...”

Bình thường sao không thấy động tác của cậu nhanh nhẹn như vậy?

Nói như vậy giống như bây giờ đi lên thì sẽ không bị chen thành bánh thịt vậy.

Mặc dù cái rãnh bỏ tiền đã tràn đầy, nhưng tiền của Thiên Thiên cũng đã rơi vào trong ống tiền, Lục Diệp không còn lí do gì để kiên trì không đi lên, chân dài duỗi một cái, liền trực tiếp nhảy lên, Thiên Thiên còn một bước nhỏ nữa mới nhảy lên xe buýt.

Cửa trước khép lại, xe buýt chứa không dưới một trăm người chậm rãi chuyển động, Thiên Thiên và Lục Diệp là người cuối cùng đi lên nên chỗ đứng khá cao, vóc người của Lục Diệp cao, tay chân cũng dài, nhắc tay một cái liền vững vàng nắm được thanh treo tay vịn, mà dáng người Thiên Thiên lùn, cho dù cô cố gắng kiễng chân lên thế nào, muốn nắm được tay vịn cũng đã là cố hết sức, mà lan can bên cạnh chỗ ngồi cũng bị người ta nắm hết không có chỗ xuống tay.

Thiên Thiên thử kéo tay vịn hai lần không được, mặc dù kiễng chân lên đúng là đúng là có thể cầm tới tay vịn, nhưng kiễng chân trong một thời gian dài là cố hết sức đối với cô, nắm tay vịn cánh tay cũng bị kéo gây đau.

Sau khi rút tay về, Thiên Thiên gấp đến mức hốc mắt đều đỏ, hết cách rồi, ai bảo cô là người có lịch sử đen tối dù có chỗ ngồi nhưng vẫn bị hất ra khi xe phanh gấp chứ? Từ đó về sau, Mỗi lần cô ngồi lên xe buýt là lại phải gọi lên một trăm hai chục nghìn phần tinh thần, cho dù là ngồi, cũng phải bám thật chặt một vật mới có thể yên lòng.

Có lúc cô rất hoài nghi có phải tiểu não của mình phát triển không hoàn hảo hay không, nếu không thì làm sao lại có lực thăng bằng kém như vậy?

←_← Cũng may hôm đó ra ngoài cô mặc là quần mà không phải là váy, nếu không thì thật vất hết mặt mũi xuống nhà bà ngoại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Có Góc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Hẹn hò (năm)

Đúng lúc không biết nên làm cái gì, một cánh tay đưa tới trước mặt cô, giờ cúi chò đang cong thành một góc tù với cô, giống như là đang nói với cô rằng: "Nắm tay vịn không được thì nắm tôi đi."

Thiên Thiên sững sốt một chút, nhìn lên theo hướng của cánh tay, đối mặt với một đôi mắt màu đen đang hàm chứa ý cười.

Là Lục Diệp.

Xem ra là cậu đã phát hiện ra mình đang gặp rắc rối rồi.

Chỉ cần vịn vào cánh tay này, thì tất cả rắc rối của cô đều sẽ được giải quyết dễ dàng rồi.

Thiên Thiên hiểu được đạo lý này, nhưng cô vừa có chút băn khoăn. Như vậy có phải quá thân mật rồi không? Giống như đã vượt qua giới hạn của bạn học bình thường rồi.

Thấy cô chậm chạp không chịu vịn vào mình, Lục Diệp không khỏi hỏi: "Thiên Thiên làm sao vậy? Vịn vào tay của mình nhanh đi, như thế này sẽ ngã, ngã sẽ không tốt."

"Nhưng mà mình cảm thấy như vậy không tốt lắm...." Thiên Thiên nhỏ giọng thăm thẳm.

Khá tốt vì trên xe có rất nhiều người, Lục Diệp đứng rất gần Thiên Thiên, nếu không thì thật sự đúng là cậu sẽ không nghe rõ cô đang cúi đầu xuống nói thầm cái gì rồi. Lục Diệp dở khóc dở cười nói: "Vậy cậu cảm thấy tình huống cấp bách khi xe thắng gấp với vịn vào cánh tay của mình, cái gì khó chấp nhận hơn? Yên tâm đi, mình không có ý đồ gì khác đâu, chỉ là lo lắng cậu đứng không vững mà ngã thôi, nếu ngã qua bên mình thì còn tạm được, mình có thể đỡ được cậu. Nhưng mà nếu cậu ngã ra phía sau, người phía sau lại đang đưa lưng về phía cậu, cậu đụng người ta ngã thì không nói, còn có khả năng ảnh hưởng đến những hành khách đang đứng ở phía sau nữa."

Cân nhắc lợi hại một phen, Thiên Thiên vẫn lựa chọn vịn vào cánh tay của Lục Diệp. Ngã trên xe buýt, cả đời chỉ trải qua một lần là đủ rồi!

Thịt trên cánh tay của Lục Diệp rất rắn chắc, nắm vào thấy rất cứng rắn, đặc thù như vậy rất rõ ràng, cho dù Thiên Thiên ngây thơ như vậy cũng có thể lập tức đoán được rằng dưới một tầng vải trắng mỏng manh này là một cơ thể đã được rèn luyện.

Lục Diệp để tay cũng rất ổn định, có nhiều lần lúc tài xế phanh gấp tại trạm xe mặc kệ tất cả mọi người ngã trái ngã phải, chỉ có một người là cậu là không chịu ảnh hưởng, vẫn đứng vững vàng như trước, giống như gốc cây tùng bách bén rễ ăn sâu vào xe buýt vậy.

Lục Diệp như vậy làm cho Thiên Thiên có cảm giác an toàn tuyệt đối.

Đối với một người vốn đã mệt mỏi rồi, chậm chạp, hiệu quả đóng cửa gây ngủ của xe buýt mang lại quả thực là có thể gây chết người, bên cạnh lại có một người đáng tin cậy như vậy tồn tại, cho nên cũng không lâu lắm, mí mắt đã sớm bắt đầu đánh nhau, Thiên Thiên đã dựa vào người của Lục Diệp mà ngủ gật.

Lúc đầu cô còn nhớ rõ mà kiểm soát được mình không nên dựa vào trên người của Lục Diệp, nhưng chút ý thức còn sót lại đã bị cơn buồn ngủ ăn mòn, hơn nữa Lục Diệp cố ý nuông chiều, Thiên Thiên rất nhanh đã nằm úp sấp vào trong ngực của Lục Diệp, vốn là đang vịn vào cánh tay của cậu cũng biến thành thả tay ra mà tóm vào vạt áo của cậu.

Lục Diệp một tay nắm tay vịn, một tay che chở cho Thiên Thiên ở trước ngực.

Cậu hết sức hưởng thụ đối với cái người mềm mại ấm áp trong ngực này, nhưng đối với Thiên Thiên thì có chút vất vả, sườn xe có chấn động lớn một chút đều có thể làm cho cô giật mình tỉnh dậy, làm cho ngủ cũng không yên ổn.

Cứ như vậy qua bốn năm trạm xe, người chen chúc không một kẽ hở trên xe buýt cuối cùng cũng phân tán đi một chút, mà người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh Lục Diệp và Thiên Thiên rốt cuộc cũng cảm cập công văn của ông ta lên, xem ra sẽ xuống xe ở trạm kế tiếp.

Đến trạm xe tiếp theo, người đàn ông trung niên kia thật sự đã đứng dậy xuống xe.

Lục Diệp nhìn trái nhìn phải một chút, xác định xung quanh không có người già hay người có nhu cầu cấp bách cần ngồi xuống, vội vàng đánh thức Thiên Thiên, nói với Thiên Thiên còn đang buồn ngủ: "Chỗ kia có chỗ ngồi rồi, mau ngồi đi."

Thiên Thiên còn chưa tỉnh ngủ, cô dụi dụi mắt, nhìn vào chỗ trống kia một chút, lại nhìn Lục Diệp, mơ hồ nói: "Cậu ngồi đi, mình không ngồi."

"Mình mà ngồi, đoán chừng cậu liền nằm sấp xuống đất mà ngủ mất." Lục Diệp buồn cười nheo nheo vào chóp mũi của cô nói: "Được rồi, mau ngồi đi, nếu không sẽ bị người ta tranh chỗ ngồi đó, không phải chỉ có hai người chúng ta đứng đâu."

Lục Diệp nói xong, liền nhìn sang bốn phía tính toán xem có hành khách nào nhìn chằm chằm vào chỗ ngồi duy nhất này không.

Thiên Thiên còn chưa ngủ thoải mái, cũng không từ chối nữa, lui về phía sau một bước mà ngồi xuống. Cô dùng hai tay vịn vàng vịn vào lan can, tựa vào trên cửa sổ thủy tinh tiếp tục sự nghiệp ngủ gật vĩ đại của cô.

Nhìn cô sợ hãi xe phanh gấp như vậy, Lục Diệp cũng tiến lên từng bước, che ở trước mặt cô. Như vậy, cho dù xe thật sự có phanh gấp cô cũng sẽ không ngã về phía trước được.

Tầm mắt của Lục Diệp khẽ đi xuống, liền rơi vào đôi chân thon dài thẳng tắp, thân hình của cô gầy, nhưng không phải loại gầy trơ xương, cánh tay trên đùi vẫn còn có chút thịt. Ngoại trừ bộ ngực đầy đặn ra thì những chỗ khác đều vô cùng cân xứng. Lại vì từ nhỏ được nuông chiều, toàn thân đều có vẻ còn non nớt. Mượn hai chân này mà nói, vừa dài vừa thẳng, da thịt trắng nõn có thể thấy được mạch máu màu xanh nhạt rõ ràng, da thịt nhẵn mịn đến mức không thấy được lông tơ, vừa nhìn liền cảm thấy trắng mịn như ngà voi, làm cho người ta vừa nhìn cũng rất muốn sờ một chút.

Lục Diệp cảm thấy lòng mình ngứa ngáy, thật sự không thể ở nơi nhiều người như vậy mà đưa tay đến sờ được, đành phải chà xát tay một chút, làm cho Thiên Thiên khom người có thể dựa vào đùi mình một chút.

Nhưng mà tiệc vui thì mau tàn, chỗ ngồi này của Thiên Thiên cũng chỉ có thể ngồi được một đoạn đường, vào trạm dừng tiếp theo, thì có một bà cụ chống gậy đi lên.

Người ngồi phía trước hoặc là ngủ gà ngủ gật giống Thiên Thiên, hoặc là làm bộ cúi đầu chơi điện thoại di động hay quay đầu ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

Lục Diệp nhìn bà cụ đang chống gậy đứng run rẩy một chút, lại nhìn đến Thiên Thiên đang ngủ say, rơi vào việc rối rắm trước nay chưa từng có: Rốt cuộc là nên gọi Thiên Thiên dậy nhường chỗ ngồi, hay mặc kệ không lo?

Từ nhỏ cậu đã được mẹ dạy dỗ tư tưởng không được phép khoanh tay đứng nhìn, nhưng mà nhìn về mặt Thiên Thiên ngủ bình yên như vậy, cậu thật sự không nhẫn tâm quấy rầy cô.

May là việc này không làm cho Lục Diệp khó xử lâu, cũng không biết tài xế gặp cái gì, đột nhiên phanh gấp một cái, trong xe liên tục vang lên tiếng kêu, trong lòng Lục Diệp cả kinh, đầu óc chột phản ứng kịp trước tiên là đưa tay nắm lấy cánh tay của bà cụ, nhờ vậy mà bà cụ mới không đặt mông ngồi xuống đất. Mà Thiên Thiên đang tựa vào kính xe ngủ gật cũng đụng đầu thật mạnh vào trên cửa sổ, che chỗ bị đụng mà tỉnh lại.

Mới vừa ngủ dậy, hơi nước cùng sương mù trong ánh mắt của cô hơi nặng, mờ mịt nhìn xung quanh, nhìn một cái liền thấy Lục Diệp đang đứng cạnh bà cụ.

Cô còn chưa tỉnh táo hoàn toàn, nhìn thấy mọi người đều là hình ảnh chồng lên nhau, nhưng vẫn đứng lên ngay lập tức, lúc bước xuống bậc thang đôi chân tê dại vì ngủ run lên một chút.

Lục Diệp nhanh tay nhanh mắt thuận tay đỡ bên hông của cô, sau đó đỡ cô đứng vững.

Thiên Thiên cảm ơn cười cười với cậu, quay đầu nói với bà cụ: "Bà ơi, đến ngồi chỗ này đi ạ." Cô nói xong, vỗ vỗ chỗ ngồi vừa rời của mình rồi nhường lại vị trí.

Bà cụ thoát nhìn cũng khoảng bảy tám chục tuổi rồi, gầy nhom, bước đi có chút loạng choạng, nhưng không ngờ tinh thần cũng không tệ, khoát tay cười nói với cô: "Không cần không cần, thân thể của bà già này rất tốt, có thể đứng được, cô bé tự mình ngồi đi, tự mình ngồi đi."

"Không không không, bà cứ ngồi đi, con vừa ngồi xuống là chỉ muốn ngủ thôi, đúng lúc đứng thì sẽ tỉnh táo một chút." Thiên Thiên từ chối nói.

Lục Diệp cũng đến nói phụ họa theo: "Bà ơi, bà nên ngồi đi ạ, chúng cháu cũng sắp đến rồi, đến trạm tiếp theo chúng cháu sẽ xuống, để cho cậu ấy đứng một chút cho tỉnh ngủ cũng tốt mà."

"Ồi chào?" Lời nói của Lục Diệp làm cho Thiên Thiên có chút sững sốt, bọn họ đến nhanh như vậy sao? Cũng không còn lo lắng nhiều, cô chủ động đưa tay đỡ bà cụ qua. "Dạ dạ dạ, chúng cháu sẽ lập tức xuống xe, bà ngồi đi ạ, ngồi đi ạ. Bà là người lớn tuổi, nhường chỗ ngồi cho bà là việc nên làm, chúng cháu là người trẻ tuổi thì nên đứng nhiều một chút, đứng nhiều mới có thể cao lên được."

Nói xong, chính cô còn cảm thấy rất có lý mà gật gật đầu.

Sau khi lừa được bà cụ ngồi xuống rồi, cuối cùng Thiên Thiên lại chỉ có thể vịn vào cánh tay của Lục Diệp. Cô chọc chọc nhẹ vào cánh tay của Lục Diệp, nhỏ giọng hỏi: "Đến trạm tiếp theo chúng ta sẽ xuống xe sao?"

Cô cảm thấy không thể có khả năng này được, tuy là cô ngủ rất nhiều lần, nhưng mỗi lần ngủ đều không được lâu, khoảng hai ba phút là sẽ giật mình một lần, làm sao mà đến nhanh như vậy được?

Thấy cô lén lút hỏi như vậy, Lục Diệp cũng muốn phối hợp mà cúi đầu xuống, dùng âm lượng chỉ đủ cho hai người bọn họ nghe thấy nói bên tai của cô: "Không có, còn nữa giờ nữa lận đấy. Chẳng qua nói vậy là để khuyên bà cụ ngồi xuống thôi."

"Ồ, thì ra là vậy." Thiên Thiên bỗng nhiên hiểu ra, cũng nói vào lỗ tai của Lục Diệp: "Lớp trưởng, cậu đúng là lợi hại nha, cái này cũng có thể nghĩ ra được."

Hơi thở ấm áp của cô lướt nhẹ qua vành tai của Lục Diệp, trong lòng cậu nổi lên từng gợn sóng kích động.

"Quá khen." Cậu cười nhẹ nói, lại nhìn vóc dáng của cô đến vòng ngực thì nhìn không được trêu chọc nói: "Nhất định là từ nhỏ đến lớn cậu được ngồi quá nhiều."

"Hả?" Mặt đầy dấu chấm hỏi của Thiên Thiên nhìn về phía Lục Diệp, cho đến khi cậu cố ý khua tay múa chân dùng tay để diễn tả sự chênh lệch về chiều

cao giữa hai người, mới kịp phản ứng hiểu rằng cậu đang nói cái gì, cô cũng không tức giận, mà nói rất nghiêm túc: "Không phải là do mình ngồi quá nhiều, mà là nằm quá nhiều. Vừa nhuộm bệnh là mẹ đã bắt mình nằm, cho dù chỉ là cảm vặt, mẹ cũng sợ một cái hắt xì cũng thổi mình bay đến tận nam bán cầu đó."

Lục Diệp: "....."

Haiz, sớm biết vậy thì sẽ không nhắc đến đề tài này rồi, kết quả người đau lòng lại chính là mình.

Cậu sờ sờ đầu Thiên Thiên, không nói gì thêm.

"Có điều là đáng người của lớp trưởng thật sự rất cao." Thiên Thiên ngẩng đầu lên nhìn, cô mở to đôi mắt ngây thơ lên nhìn cậu hỏi: "Vậy nhất định là trước đây cậu đứng nhiều lắm. Lớp trưởng, cậu đứng mà lớn hả?"

Lục Diệp: "....."

Cô bé này có ý sao?

Đầu khẩu trong chốc lát, mí mắt của Thiên Thiên lại dính lên, xin không được trách móc cô, dù sao mỗi ngày cô phải ngủ đủ mười hai tiếng thì thân thể mới không mệt mỏi. Tối hôm qua xem tiểu thuyết rất say mê, lúc giật mình nhìn lại thì cũng đã hai giờ sáng rồi, sợ đến mức ném điện thoại đi, may mắn là tối nay anh hai không có đến "kiểm tra phòng", buổi sáng thì chín giờ đã phải ra khỏi nhà rồi, tính ra hôm nay cô ngủ không được bảy tiếng.

Thấy Thiên Thiên mệt mỏi chỉ muốn ngủ, Lục Diệp cũng không câu được câu không mà nói chuyện với cô nữa, đợi cô ngủ thiếp đi, mới đưa tay đến nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực.

Bà cụ ở một bên thu hết tất cả hành động mờ ám của hai người vào trong mắt, cười tủm tỉm nói: "Chàng trai còn trẻ mà đã biết thương yêu vợ như vậy, người có chí."

Tám tuổi Lục Diệp đã ở trong võ quán cùng với các quan lớn, tự nhận rằng da mặt có chút phong phú. Về mặt khi nghe chuyện cười. Rèn luyện từ những tiết mục ngắn đã trở nên đau thương bất nhập, rất hiếm khi có mấy lần mặt đỏ tai hồng, đều là trong lúc ở cùng Thiên Thiên vô tình làm ra một ít hành động thân thiết, việc này có thể lý giải được. Nhưng lúc này lại bị một bà cụ xa lạ trêu ghẹo, thế nhưng cậu cũng cảm nhận được da mặt dày của mình có chút nóng lên, cũng không biết là bởi vì câu khen ngợi của bà cụ hay bởi vì bà nói Thiên Thiên là vợ của cậu.

Cậu ho khan một tiếng, nói không được tự nhiên: "Từ nhỏ thân thể cô ấy đã không tốt, chăm sóc tương đối khó khăn, cháu cũng chỉ có thể nỗ lực thêm một chút thôi."

Giọng điệu nghe như là bất đắc dĩ, nhưng giọng nói tràn đầy cung chiêu.

Các cậu bé khó chăm sóc, các cô bé dễ chăm sóc." Bà cụ nói một cách đầy ý vị sâu xa. "Nhưng hiện tại đa số các gia đình đều ngược lại, biến thành các cậu bé dễ chăm sóc, các cô bé khó chăm sóc. Cô bé này khó chăm sóc như vậy, chứng tỏ rằng đời này cô bé may mắn."

Bà cụ nói xong liền nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lục Diệp cúi đầu nhìn sắc mặt đang ngủ say của Thiên Thiên.

Đời này Thiên Thiên sẽ gặp may mắn?

Tâm trạng của Lục Diệp bỗng nhiên trở nên đặc biệt tốt, lại gần hôn trộm lên trán của Thiên Thiên một cái.

Thiên Thiên của cậu, tất nhiên là một người may mắn.

Ừm, cảm giác không tệ, còn mềm hơn so với trứng gà luộc mới ra lò.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Cuộc gặp gỡ vô tình (1)

Cuối tháng mười một, kỳ thi giữa kì ở Nhất Trung như sét đánh ầm ầm. Đám học sinh đã thông dong nửa học kì lại bắt đầu đau khổ ca thán, lại đến lúc nước đến chân mới nhảy. học thuộc cổ văn thì học thuộc cổ văn, làm đề thì làm đề, cả thời gian nghỉ giải lao cũng cực khổ vùi đầu vào học hành, thành ra học thần Lục Diệp và Nhạc Thiên Thiên trở thành người rảnh rỗi nhất cả lớp.

Có một lần học trên lớp không cần phải đi ra sân tập, vậy mà cả lớp không có ai đi chơi, cả phòng học yên tĩnh như đang trong giờ học. Lúc này Thiên Thiên tình ngủ vưon vai một cái thật lớn, bảo Giang Đường cho mình đi ngoài đi nhà vệ sinh. Lúc đi qua bụi giảng cô còn có tâm trạng vui vẻ, ngâm nga

một khúc nhạc vui, kết quả...

Mười mấy hai mươi bạn học ngồi ở hàng ghế trước đồng loạt cùng dừng bút lại, trợn mắt nhìn cô!

Mọi người đều đang liếc mắt học tập, bạn muốn đi vệ sinh thì yên lặng đi đi, còn hát làm cái gì, sợ người khác không biết bạn đi nhà vệ sinh hay sao!

Học thần Lục Diệp đã nổi tiếng từ lâu, cậu ấy không đọc sách cũng thôi đi, dựa vào cái gì một người như bạn môn số học chỉ thi được 50 điểm cũng không đi xem sách!

Không đọc sách thì không đọc sách đi, mời bạn ra đó hóng mát đi được không? Lại còn dám ung dung thảnh thơi xuất hiện ở trước mặt đám người đang bị chín môn học hành hạ đến sức lực và tâm trí đều quá mệt mỏi. Bạn đây là đang muốn trắng trợn tạo thù hận sao!

Bị mười mấy hai mươi đôi mắt như sắp phun ra lửa nhìn chằm chằm như vậy, Thiển Thiển bị dọa sợ đến mức nhà vệ sinh cũng không dám đi, ảo não trở về vị trí của mình, uất uất ức ức nằm ở trên mặt bàn, dùng ánh mắt dò xét Giang Đường.

Giang Đường bắt đầu đi thở dài một tiếng, chỉ tiếc rèn không thành thép, nhìn cô. “Thiển Thiển, còn hai ngày nữa là sẽ phải đi thi, cậu không thể an phận thủ thường ngồi xem sách hay sao?”

“Nhưng mà thật sự mình cảm thấy không có gì đáng xem mà.” Thiển Thiển ngã xuống trên mặt bàn, sống dở chết dở nói: “Có thể hiểu thì nghe giáo viên nói một chút cũng đã hiểu rồi, nếu như nghe giáo viên nói cũng không hiểu thì dù mình có xem sách cũng không chỉ là tự lừa mình, có làm theo cũng không hiểu gì. Nhưng mà mình cũng đã ngoan ngoãn chuẩn bị bài.”

“Nếu như cậu không hiểu thầy nói, vậy cậu đi tìm người khác giảng lại cho cậu một chút đi.” Giang Đường gõ một cái không nặng không nhẹ lên trán của Thiển Thiển, nói: “Anh trai Nhạc Kỳ Sâm của cậu này, nhờ người này thì tốt biết bao, từng đạt điểm cao thi học kỳ cơ mà, có chỗ nào không hiểu được cơ chứ, bảo đảm cậu sẽ ngày càng so easy đúng không?”

“Không cần đâu.” Thiển Thiển cười nhìn cô và ngậy thơ ngốc nghếch: “Thời gian anh trai ở nhà đều dùng để làm các loại món ăn mới, điểm tâm mới cho mình ăn, mình không nên chiếm dụng, sẽ ảnh hưởng tới tính sáng tạo tích cực của anh ấy!”

“Nói còn dễ nghe hơn hát, thật ra thì chính là do cậu thèm ăn.” Giang Đường hung hăng lườm cô một cái, lại nói: “Vậy cậu đi tìm người kia giảng cho cậu đi, người kia cũng không kém hơn anh trai của cậu, hơn nữa mình nghĩ cậu ấy nhất định sẽ vô cùng tình nguyện.”

Cô vừa nói, vừa héch miệng về bên phải.

Thiển Thiển nhìn theo hướng ngón tay... là Lục Diệp.

Cậu ấy đang dùng hai tay chống trán, thời tiết ở nơi này bắt đầu chuyển lạnh, lúc các bạn học đã thay đồng phục học sinh mùa thu, cả lớp cũng chỉ còn lại một mình cậu ấy mặc áo sơ mi trắng mùa hè, ống tay áo được xắn lên tới khuỷu tay sạch sẽ ngăn nắp, cánh tay lộ rõ đường cong của bắp thịt. Tay phải của cậu ấy đang cầm bút viết lên một quyển sách luyện tập số học, cũng đang cày đề, bộ dạng lúc này của cậu ấy rất nhẹ nhàng, cảnh đẹp ý vui gấp ngàn lần so với cậu bộ dạng của cậu bạn cùng bàn đang cắn răng nghiêng lợi, mặt mũi dữ tợn, tóc bị cào rối nhìn không khác gì ổ chim.

Sau khi tựu trường được một tháng, Lương lão sư lại thay đổi vị trí của học sinh trong lớp, mặc dù không tách Thiển Thiển và Giang Đường ra, nhưng Hạ Văn, Lâm Nhượng Văn và Lục Diệp đều bị đổi chỗ khác, ngay sau đó lại bắt đầu thi hành chế độ đôi tổ luân phiên, hai bên cùng kết hợp, chỗ ngồi hiện tại của Lục Diệp ở bên tay phải của Giang Đường và Thiển Thiển, cách một cái lối đi ở giữa.

Cứ như vậy Thiển Thiển nghiêng đầu nhìn chằm chằm Lục Diệp một lúc lâu, cho tới khi đôi phương phát hiện, quay đầu sang nở nụ cười với cô, mới thu hồi ánh mắt, vô cùng tiếc nuối nói với Giang Đường: “Học tập, là chuyện của đi học. Thời gian nghỉ ngơi nên dùng để nghỉ ngơi, sao có thể đi quấy rầy thời gian nghỉ ngơi của người khác cơ chứ?”

Lần này đổi thành Giang Đường nhìn chằm chằm Thiển Thiển.

Giang Đường nhìn chằm chằm Thiển Thiển được ít nhất một phút, mới mặt không thay đổi quay đầu đi, tự như: “Quả thật mình không nên để ý tới cậu.”

Lúc này nước mắt của Thiển Thiển trào ra như thác, nhào qua ôm lấy cô: “Anh anh anh Đường Đường chơi với mình đi, bọn họ đọc sách không thú vị chút nào, chỉ có cậu đồng ý trả lời mình...”

“Cậu cậu cậu cậu buông mình ra... Oa! Nước miếng của cậu dính trên quần áo của mình rồi...”

“Đi mà đi mà! Nếu mà cậu không chơi với mình, mình sẽ bôi nước miếng lên mặt của cậu!”

“Được rồi được rồi, mình sợ cậu rồi, nói đi nói đi, muốn mình chơi cái gì với cậu?”

“Hắc hắc...”

.....

Nghe các nàng thấp giọng đùa giỡn, khoe miệng Lục Diệp lộ ra nụ cười thần nhiên.

Buổi tối trước ngày thi một ngày, Thiển Thiển cầm áo ngủ vào phòng tắm, sau khi cởi áo lót, cô soi gương xoa xoa ngực của mình. Nhìn hai tiểu bạch thỏ, sau đó nhũ mào lại.

Cô nghĩ một chút, dùng khăn tắm quấn quanh mình, mở cửa phòng tắm thành một khe hở, thò đầu về phía phòng ngủ, gọi to: “Mẹ.”

Cũng không lâu lắm, mẹ của Thiển Thiển vừa thoa xong mặt liền đi ra khỏi phòng, hỏi: “Có chuyện gì vậy, Thiển Thiển?”

Thiển Thiển nhìn một chút cửa phòng đang mở của anh trai, không nói gì, chẳng qua là vẫy vẫy tay với mẹ.

Mẹ của Thiển Thiển hiểu ý, cũng không hỏi lại, trực tiếp đi vào phòng tắm, sau khi đóng cửa lại mới lên tiếng: “Khó chịu ở chỗ nào sao?”

“Là ngực ạ...” Thiển Thiển vừa nói vừa cởi khăn tắm, chỉ vào dấu đỏ bị siết ở hai bên, nói: “Gần đây mặc áo lót cảm thấy có chút bị siết, sau khi cởi ra ở hai bên còn có chút đau.”

Mẹ nghe vậy, cầm áo lót Thiển Thiển treo ở một bên, nấn nấn, lại nhìn ngực Thiển Thiển. Khoa tay múa chân một chút, nói: “Chắc là đồ lót bị chật rồi. Thiển Thiển, con chịu hai ngày, chờ thứ bảy mẹ dẫn con đi ra ngoài mua mấy đồ mới, có được không?”

Quả nhiên đi mua đồ lót thích hợp nhất là do mẹ dẫn đi mua, anh trai vào tiệm đồ lót cũng sẽ đồ mặt nha!

“Vâng.” Thiển Thiển gật đầu một cái.

Tiếp theo mẹ liền đi ra ngoài, Thiển Thiển vịn vôi hoa sen rồi tắm.

Đầu tiên là thoa xà bông, Thiển Thiển còn rất không vui bóp bóp ngực. Đám thịt này... Tại sao nó lại lớn lên chứ?

Tối lúc thi, Lục Diệp lại may mắn được phân cùng phòng thi với Thiển Thiển, trừ hai người bọn họ ra, ở phòng thi này còn có Giang Đường và ngoài ra còn có tám bạn học cùng lớp, một phòng thi tổng cộng có ba mươi học sinh, thi lớp 10.7 chiếm một phần ba trong số đó, Giang Đường và Thiển Thiển nói đùa phòng thi này đã bị người của lớp 10.7 nhận thầu. Nhưng mà loại tình huống này cũng chỉ có năm lớp mười mới có khả năng xảy ra nhất, bởi vì lớp mười là xếp loại thứ tự phòng thi, lớp mười một sẽ phân khoa xếp phòng thi dựa theo thứ hạng trong trường.

Kỹ năng khi đi thi của Thiển Thiển luôn nhanh nhẹn mạnh mẽ. Mỗi lần thời gian thi mới trôi qua hơn một nửa, không phải yêu cầu nộp bài thi thì là nằm xuống ngủ. Lục Diệp đã từng gặp một lần, Giang Đường cũng gặp qua không biết bao nhiêu lần đối với lần này cũng không cảm thấy quái dị, về phần những người khác trong phòng thi chính là trông mắt rơi đầy đất, trong đó tám bạn học cũng lớp là quá mức nhất.

Đời người chưa bao giờ gặp qua thần kỳ như vậy! Vốn cho rằng thành tích của Thiển Thiển chỉ thiên về một môn, không nghĩ tới người ta có tuyệt thế thần kỳ trong người, không chỉ có vậy mỗi lần thời gian thi chỉ qua một nửa lại yêu cầu nộp bài thi hoặc là trực tiếp ngủ. Nói như vậy, lời đồn trong lớp “Bạn học Nhạc Thiển Thiển thật ra là một người ưu tú giấu mình, chỉ cần bạn ấy có thể làm thi đều luôn đạt điểm tối đa” là thật sao? Nếu không làm sao có thể chỉ dùng một nửa thời gian thi có thể xếp thứ hơn sáu trăm.

Không sai, thứ hạng 605 không phải là cao, nhưng mấu chốt là bạn ấy chỉ dùng một nửa thời gian thôi! Bọn họ dùng tất cả thời gian, nhiều nhất mới chỉ thi tới thứ hạng chín trăm, theo như tỉ lệ mà nói, bọn họ kém hơn Thiển Thiển nhiều.

Sau khi cuộc thi kết thúc là thứ bảy, thời tiết rất tốt. Sau khi ăn cơm trưa xong, mẹ và Thiển Thiển cùng ra khỏi nhà. Bởi vì đi mua đồ dùng của con gái, Nhạc Kỳ Sâm cũng không đi theo, ở nhà một mình đọc sách.

“Mẹ, ngày hôm qua lúc bố gọi về có nói khi nào thì bố mới về nhà không? Lần này bố đi công tác cũng sắp bốn tháng rồi nhỉ?” Thiển Thiển kéo cánh tay của mẹ đi, đá văng hòn đá nhỏ dưới chân, buồn buồn không vui nói: “Lần này cũng quá dài rồi. Trước kia mặc dù cũng thường xuyên đi công tác, nhưng dài nhất cũng không vượt quá hai tháng.”

Bố của Thiển Thiển là kỹ sư thủy lợi cao cấp, vì yêu cầu nghề nghiệp, nên thường phải đi công tác.

“Sắp về rồi.” Mẹ vỗ nhẹ nhẹ mu bàn tay của Thiển Thiển, trấn an, nói: “Bố nói nhiều nhất là trong khoảng hai tuần nữa là ông ấy sẽ về. Hơn nữa sau này, ông ấy có thể ở nhà lâu hơn một chút, đại khái là tầm nửa năm, ý định là để lúc con nghỉ đông ông ấy vẫn còn đang ở nhà, như vậy thì con có thể để cho ông ấy đưa con đi ra ngoài chơi mà.”

“Thật không? Vậy thì tốt quá!” Thiển Thiển lập tức lại cao hứng.

Thiển Thiển đi tới một cửa hàng đồ lót tường xuyên ghé thăm, sau khi nói người cần mua đồ lót là Thiển Thiển, nhân viên bán hàng đi lên ước lượng kích cỡ của Thiển Thiển.

Nhân viên bán hàng vừa ước lượng vừa thuận miệng hỏi: “Em gái nhỏ trở mã rất tốt, bao nhiêu tuổi rồi? Vẫn đang đi học chứ?”

“Mười sáu, mới lên lớp mười.” Thiển Thiển buông lỏng cơ thể mặc cho cô ấy sờ soạng, còn không quên dặn dò: “Có thể chọn cho em vài cái mông một chút được không? Em mặc loại dày không được bao lâu thì sẽ có cảm giác bị siết chặt.”

“Thật ra thì một cái áo lót nếu được bảo dưỡng tốt thì mặc hai năm cũng không có vấn đề gì.” Nữ nhân viên bán hàng giải thích. “Em cảm thấy bị siết chặt là bởi vì trời nóng dễ toát mồ hôi, toát mồ hôi làm cho đồ lót dính chặt vào người, em sẽ cảm thấy có chút thất chặt, cho nên cũng không phải do nguyên nhân là đồ lót nhỏ.”

Nữ nhân viên bán hàng giải thích xong, quay đầu nói kích cỡ của Thiên Thiên với một nữ nhân viên bán hàng khác.

Không lâu sau, vị nữ nhân viên bán hàng kia cầm hai món đồ lót đi ra, nói: "Đây là mẫu mới của chúng tôi trong quý này, đều là kiểu mỏng, không có chút đệm nào, em nhìn xem có hợp ý không?"

Thiên Thiên nhận lấy, nhìn một chút, hai mắt đang như sương mù toả ra ánh sáng mừng rỡ.

Đồ lót kia đúng như lời của người phụ nữ bán hàng, chỉ một lớp mỏng, không thêm miếng đệm nào.

Trước kia đồ lót mà Thiên Thiên mua đều mua loại mỏng, nhưng không biết có phải ông trời chiều những bạn cỡ ngực không mấy tốt đẹp hay không, cho nên những đồ lót mỏng vẫn có những miếng đệm. Lần này hai món đồ lót mà nữ nhân viên bán hàng lấy ra, không hề mỏng mà lại còn ôm ngực. Phần lớp vải kia, ngay cả phần lớp vải phía trên đều có hai hàng lỗ thoáng khí.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Cuộc gặp gỡ vô tình (hai)

Nhìn thấy vẻ mặt có vẻ hài lòng của Thiên Thiên như thế thì sẽ không có khả năng lại không đồng ý được, đúng lúc này nữ nhân viên bán hàng ngẫm hiểu liền đưa Thiên Thiên đi vào phòng thử đồ.

So với bạn cùng lứa tuổi thì Thiên Thiên phát triển tốt hơn rất nhiều, những bộ đồ lót có kiểu dáng đáng yêu cô đều mặc không được, cho nên những kiểu đồ lót mà cô nhân viên bán hàng lấy ra toàn là loại trưởng thành. Có điều là thấy rằng Thiên Thiên cũng cùng tuổi với cô, nên cô nhân viên cố ý lấy những kiểu có màu tương đối tươi sáng như phấn trắng, hồng nhạt, xanh da trời, xanh bạc hà cho cô chọn.

Sau khi Thiên Thiên thử xong, thì chọn hai cái cùng có màu nhạt, nhưng mà cô còn chưa thỏa mãn, còn thử thêm đồ lót bên trong có miếng lót thật mỏng. Sau khi mặc loại này lên người, Thiên Thiên cảm thấy dường như bên trong cô không có mặc đồ lót cho dù là mỏng nhất vậy.

Cho nên sau khi từ phòng thử quần áo đi ra, cô liền dính vào người của mẹ, làm nũng nói: "Mẹ ơi, đồ lót của chúng ta chẳng phải là đã được một năm hết rồi sao? Có phải là nên đổi rồi không?"

Dĩ nhiên người mẹ nào cũng tâm liên tâm với con của mình, vừa nghe Thiên Thiên nói thì mẹ cô đã biết trong lòng con gái đang tính toán chuyện gì rồi, không khỏi cười nói: "Được được được, con nói đổi thì đổi, đồ lót phải mặc thoải mái mới tốt." Nói xong, bà quay đầu hỏi cô bán hàng: "Còn hai loại nào có miếng lót mỏng giống cái này không? Nếu có thì lấy ra xem thử đi."

Nghe vậy, cô bán hàng cười đến mức miệng không khép lại được, lấy lòng tiếp đón, lại lấy thêm ba bốn cái nữa đưa cho Thiên Thiên.

Bỏ lại những món mà cô mặc cảm thấy có chút chật lưng, Thiên Thiên cảm thấy hài lòng mang theo năm bộ đồ lót mới ra khỏi cửa hàng.

Mới kéo mẹ đi được hai bước, Thiên Thiên liền chạm mặt người quen, cô hoảng sợ tới mức muốn đánh rơi túi đồ to của mình xuống đất.

"Lớp trưởng?" Thiên Thiên kinh ngạc nhìn Lục Diệp không hẹn mà gặp, cảm thấy có chút thẹn thùng, len lén giấu túi đồ to của mình ra phía sau.

Đồ lót, cái gì mà đồ lót, con gái đi mua đồ lót là chuyện kinh thiên động địa đó! Nên, cho nên không có cái gì tốt, rất xấu hổ, không, không phải là đã gặp được một bạn nam sao!

Thiên Thiên không ngừng xây dựng tâm lý trong lòng, nhưng lại không ngăn được nhiệt độ trên mặt mình càng lúc càng nóng lên.

Lục Diệp mỉm cười với Thiên Thiên: "Bạn học Nhạc Thiên Thiên, đi mua đồ sao?"

"Ách.....Là.." Thiên Thiên gật đầu một cái không được tự nhiên nói: "Mua chút.....đồ. À đúng rồi mẹ, đây là lớp trưởng của lớp chúng con, kêu....."

"Lục Diệp phải không, chính là người lần trước đưa con về." Đã cười trộm đủ rồi nên mẹ gật đầu nghiêm trang nói: "Ta là mẹ của nó, tuy rằng đã lớn tuổi, nhưng trí nhớ vẫn rất tốt."

Nói xong, bà quay đầu trừng mắt nhìn Thiên Thiên.

Thiên Thiên: "..."

"Chào cô, cháu là Lục Diệp, là bạn học của Thiên Thiên." So với Thiên Thiên chẳng biết tại sao có chút thẹn thùng, thì biểu hiện của Lục Diệp lại tự nhiên hơn, cậu rất lễ phép với mẹ của Thiên Thiên, nói: "Lần trước chúng ta có gặp qua một lần."

"Chào cháu, thường nghe Thiên Thiên nhà chúng ta có nhắc về cháu, đúng là nó rất hâm mộ cháu đấy." Mẹ của Thiên Thiên nói xong, len lén lấy khuỷu tay huých vào tay của Thiên Thiên một chút.

"Hả?" Nụ cười trên mặt của Lục Diệp càng thêm chân thành, cảm thấy hứng thú hỏi: "Không biết bạn học Thiên Thiên hâm mộ cháu việc gì vậy?"

"Nó nói cháu rất lợi hại, cái gì cũng biết lắm, là một lớp trưởng vạn năng." Mẹ mỉm cười liếc Thiên Thiên một cái nói. "Ngoại trừ ba với anh của nó ra, chưa từng nghe nó đánh giá cao một người khác phải như vậy bao giờ."

Mặc dù là cô có nói như thế thật, đó là bởi vì lớp trưởng thật sự rất lợi hại thôi! Nhưng mà vì sao lời nói từ trong miệng của mẹ nói ra có cảm giác kỳ quái như thế nào ấy?

Thiên Thiên chán nản trầm nghĩ.

"À đúng rồi, di nhớ rõ lần trước là cháu đã có lòng đưa Thiên Thiên về nhà, di còn chưa cảm ơn cháu. Hôm khác không bằng hôm nay, nếu không hôm nay đi được không? Mời cháu ăn chiều hay uống trà gì đó nhé." Mẹ của Thiên Thiên không để ý những động tác nhỏ liên tiếp của Thiên Thiên, cười tùm tùm với Lục Diệp mời: "Cháu không có chuyện gì khác phải lắm chứ?"

Lục Diệp buồn cười liếc nhìn Thiên Thiên sốt ruột đến mức rối loạn ngẩng đầu ngơ ngẩn, đáp: "Thật là hân hạnh."

Sau đó.....sau đó một nhóm ba người thật sự đi đến một tiệm bánh ngồi vào.

Sau khi chọn một bàn bánh ngọt cùng với nước giải khát lạnh, Thiên Thiên liền rong chơi giữa biển đồ ngọt này, nhưng cô ăn không vui vẻ như tưởng tượng. Tuy rằng thật sự là ngay từ đầu cô tính mua đồ lót xong sẽ lừa mẹ đưa cô đến tiệm đồ ngọt mời mẹ này làm khách ăn cho thật ngon, nhưng mà như thế nào cô cũng không ngờ đến khi đến đây lại nhiều thêm một người, hơn nữa người này.....Hiện tại đang trò chuyện thật vui vẻ với mẹ của cô.

Vừa nghĩ đến người đang vừa nói vừa cười với mẹ là Lục Diệp, trong lòng của Thiên Thiên có chút cảm giác nói không nên lời. Một mặt cảm thấy vui vẻ bởi vì Lục Diệp tiếp xúc với mẹ cũng không tệ, mặt khác.....Lại cảm thấy không được tự nhiên.

Nhất định là bởi vì lời nói kỳ quái của mẹ trước đó! Cái gì mà "Nhìn ánh mắt của cháu là có thể nhìn ra việc gì rồi.", cái gì mà "Còn nhỏ như vậy mà có tâm tư, ý định gì đó, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.", gì mà "Ủng hộ cháu tự do yêu đương".....

Đều là tại vì cái gì cùng cái gì đó hết đây!

Thiên Thiên rầu rĩ chọc chọc nhẹ vào kem trong ly nước.

Ăn được một nửa, đột nhiên toàn thân của Thiên Thiên cứng đờ, vội vàng nói một câu với mẹ và Lục Diệp "Con đi toilet một chút." rồi rời khỏi chỗ ngồi.

Thấy Thiên Thiên vội vội vàng vàng vọt vào toilet, Lục Diệp liền đoán được có thể xảy ra chuyện gì, bởi vì lúc cô chạy đi cũng không có mang theo cái gì, liền nhắc nhở: "Dì ơi, Thiên Thiên cô ấy gấp gấp như vậy, có phải không thoải mái ở chỗ nào không? Dì có muốn đi theo xem một chút không?"

Vừa nghe Lục Diệp nói như thế, mẹ cô cũng phản ứng kịp hiểu có lẽ là đã xảy ra chuyện gì, nghiêng người lấy ra thứ gì đó trong túi xách nhét vào túi quần, thoáng cái nở nụ cười với Lục Diệp, rồi cũng đi vào toilet.

Khá tốt là bởi vì cả nhà đều biết con bé Thiên Thiên này thiếu khả năng phản xạ của người bình thường, cho nên trước khi ra khỏi nhà mẹ cô đều tự mình chuẩn bị nhiều thứ.

Mẹ mới vừa đi tới cửa toilet liền nhìn thấy Thiên Thiên mở cửa đứng ngay ngắn chờ rửa tay, lén lút nhìn ra bên ngoài, mẹ đoán rằng cô muốn kêu phục vụ đi gọi mình lại đây đây mà.

Nhìn thấy mẹ đi về phía mình, Thiên Thiên vừa vui vừa sợ.

Mẹ đi vào toilet, đưa đồ cho Thiên Thiên, cau mày nói: "Hình như lần này đến sớm phải không?"

"Sớm một tuần." Thiên Thiên nhận đồ xong liền chui vào phòng kế bên.

"Nếu không thì tìm chút thời gian đi bệnh viện xem một chút đi?" Mẹ lo lắng nói: "Đi hốt thuốc bác về điều trị xem sao."

"Nhưng mà con không muốn uống thuốc bác nữa, thuốc bác khó uống muốn chết."

... ..

Đưa mắt nhìn thấy bóng dáng mẹ của Thiển Thiển biến mất sau ngã rẽ của toilet, ánh mắt của Lục Diệp liền rơi vào cái túi to trên chỗ ngồi của Thiển Thiển.

Cậu giống như là tùy ý quan sát bốn phía một chút, sau khi xác định không có ai chú ý đến cậu ở bên này, cậu đứng lên, nghiêng người tới phía trước rất tự nhiên, cầm cái túi chứa đồ lót mới của Thiển Thiển lại.

Đừng hỏi vì sao cậu biết bên trong cái túi kia là đồ lót, chính là cậu tận mắt thấy Thiển Thiển tay không đi vào tiệm quần áo với mẹ rồi trở ra với một gói đồ to màu hồng nhạt.

Cậu không chế tâm trạng khẩn trương của mình, dùng bàn tay khẽ run rẩy, dùng hết khả năng giả vờ lục lọi trong túi đồ to đó.

Một bộ màu phấn trắng, một bộ màu hồng nhạt, một bộ màu xanh bạc hà, một bộ màu cam nhạt, một bộ màu đen.

Trừ cái cuối cùng ra, những cái khác đúng là màu sắc của thiếu nữ dùng.

Chẳng qua dáng người của Thiển Thiển trắng như vậy, mặc vào nhất định rất đẹp.

Tay phải của Lục Diệp vẫn còn vuốt nhẹ vào vải bông của đồ lót, trong đầu không khống chế được mà xuất hiện hình ảnh của Thiển Thiển mặc năm bộ đồ lót này, giống như đèn kéo quân* xoay xoay xoay không ngừng.

*Đèn kéo quân: hay còn gọi là đèn cù, là một loại đồ chơi bằng giấy có nguồn gốc từ Trung Quốc (tiếng Trung: 走馬燈; Hán-Việt: tẩu mã đăng), ngày xưa phổ biến trong nhiều dịp lễ tết, nay chỉ còn xuất hiện trong dịp Tết Trung Thu. Đèn có đặc điểm khi thắp nến thì những hình ảnh được thiết kế bên trong sẽ hiện ra trên mặt đèn giống như rọi bóng và xoay vòng theo cùng một chiều liên tục không dừng lại.

Không không không, dừng lại dừng lại dừng lại, nếu còn tiếp tục sẽ xấu hổ với mọi người mất.

Lục Diệp vội vàng nhét đồ lót vào trong túi, trả về chỗ cũ, bày ra bộ mặt nghiêm túc chờ Thiển Thiển và mẹ trở lại.

... ..Ba giây sau, cậu lại giờ tay vuốt vuốt mũi mình.

Bởi vì đi cà của Thiển Thiển ghé thăm, cho nên ở khu vực nào đó của Thiển Thiển có chút bất tiện. Một đôi Thiển Thiển và Lục Diệp cùng với mẹ cô giống như lần đầu mẹ vợ cùng con rể gặp mặt liên qua loa mà kết thúc như vậy.

Lúc đi, Thiển Thiển còn lưu luyến yêu cầu nhân viên phục vụ gói những bánh ngọt chưa đựng đến còn ở trên bàn cho cô mang về.

Lục Diệp cứ lẳng lặng nhìn cô như vậy, ánh mắt mơ hồ, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Khi Thiển Thiển vô tình quay đầu, vừa đúng đối mặt với ánh mắt của Lục Diệp đang chăm chú nhìn về phía mình, hai người đều sùng sốt, sau đó đồng loạt xoay sang hai bên, một phía bên trái một phía bên phải, cũng xem như có mười phần ăn ý.

Nhân tiện nhắc đến, hai người đều tỏ ra đỏ mặt.

Mẹ của Thiển Thiển ở một bên thấy vậy cười trộm không dứt.

Ra khỏi tiệm bánh ngọt thì Lục Diệp đã gọi xe taxi đợi sẵn rồi.

Giúp Thiển Thiển và mẹ cô đóng cửa xe xong, Lục Diệp cười với họ rồi nói tạm biệt.

Mẹ của Thiển Thiển híp mắt vẫy tay với cậu, lại chọc chọc vào Thiển Thiển đang cúi đầu im lặng không nói.

Mặt của Thiển Thiển vẫn còn ửng hồng, cô không tình nguyện ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói với Lục Diệp: "Lốp trưởng, gấp lại sau."

Hôm nay thật sự mất mặt chết đi được! Không chỉ đi mua đồ lót bị lốp trưởng bắt gặp mà lúc uống trà chiều với cậu ấy cũng bị đi cà tập kích bất ngờ.....

Thật sự là đủ rồi.

Sau khi xe taxi đi được một đoạn rồi, mẹ của Thiển Thiển dí sát mặt mình vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng của Thiển Thiển nói: "Ồ kìa, Thiển Thiển nhà chúng ta lại biết thẹn thùng nữa sao. Không có gì phải xấu hổ, con gái đi mua đồ lót hay đi cà ghé thăm cũng đâu phải chuyện kinh thiên động địa gì. Không phải trước kia con còn thường xuyên kêu anh hai đi mua băng vệ sinh ở cửa hàng tiện lợi cho con lúc nửa đêm sao? Tại sao lúc đó không

thấy con xấu hổ?"

"Bởi vì đó là anh hai chứ sao!" Thiên Thiên vừa nói xong, giọng nói lại nhỏ xuống. "Mà nói đúng hơn.....Là lớp trưởng."

"Được rồi được rồi, con cũng không cần để trong lòng quá lâu, mẹ nghĩ là cậu ta sẽ không để ý đâu." Mẹ Thiên Thiên trù mếu kéo cô vào trong lòng, xoa đầu cô rồi nói. "Mẹ cảm thấy đứa bé Lục Diệp này cũng không tệ. Quan trọng là bộ dáng rất đẹp trai, tính tình hòa đồng. Mẹ nói cho con biết, nếu ba mươi năm trước mẹ có thể gặp được một người đẹp trai như vậy, nếu vậy khẳng định là mẹ sẽ không lấy ba của con rồi. Được rồi chúng ta không nói đến việc này nữa, tính cách của nó cũng rất chừng chặc. Những người trẻ khoảng mười sáu mười bảy tuổi đầu, có rất ít người được xem là có tính cách chừng chặc. Hơn nữa vừa nhìn là biết đã được huấn luyện qua, cơ bắp trên cánh tay thật là rắn chắc, cho nên có thể khẳng định xuất thân của cậu ta không tầm thường, xem ra được nuôi dạy rất tốt, cho nên mẹ cũng không phải lo lắng việc sau này cậu ta sẽ đánh đập vợ. Cậu ta nói chuyện cũng rất có chừng mực, sẽ làm người ta vui vẻ, nhưng mà mẹ biết nguyên nhân bởi vì mẹ là mẹ của con cho nên cậu ta mới khiến cho mẹ vui vẻ như vậy, cậu ta sẽ không thích nói chuyện với người khác.....Tổng hợp lại mọi thứ! Nếu thật sự cậu ta có tình ý gì với con, mẹ cũng có thể yên tâm giao phó con cho cậu ta, còn việc có phải như vậy không, còn phải tự xem các con như thế nào."

"Được rồi mẹ, đừng nói có hay không về chuyện này nữa!" Thiên Thiên đang ở trong lòng mẹ vùng vẫy thoát ra, giận dỗi ngồi ra xa một chút.

Cũng bởi vì lần trước mẹ cũng nói những lời này, cho nên tâm trạng của cô hôm nay mới có thể là lạ như vậy, hiện tại mẹ lại còn nói nữa!

Bị con gái làm mất mặt, mẹ cũng không tức giận, chẳng qua cảm thấy da mặt của con gái mỏng quá, lại là yêu đương lần đầu tiên, khó tránh khỏi có phần ngượng ngùng.

Bên kia, sau khi ra khỏi con đường này thì Lục Diệp lấy điện thoại ra, đã thấy màn hình điện thoại hiện có hơn ba mươi cuộc gọi nhỡ từ Diệp Trạch Phong, mới nhớ ra hôm nay mình có hẹn với Diệp Trạch Phong cùng nhau đi làm chuyện gì đó.....

Rất cuộc là chuyện gì?

... ..

Nếu không nhớ thì thôi quên đi vậy.

Lục Diệp tắt màn hình điện thoại đi, để di động vào túi, suy nghĩ đến việc hôm nay Thiên Thiên vừa mua đồ lót mới, nói không chừng mấy ngày sau, Thiên Thiên sẽ vứt hết những bộ đồ lót cũ.

... ..

Cho nên cậu có nên đến thùng rác trước cửa nhà Thiên Thiên "ôm cây đọt thỏ" không?

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Ngoại truyện (1)

1. Xin hỏi tên của các cậu là gì?

Lục Diệp [không nhìn được] "Cô đặt tên, bây giờ lại hỏi tôi?"

Thiên Thiên [khéo léo] : "Nhạc Thiên Thiên." [kéo ống tay áo của Lục Diệp] "Lớp trưởng đừng hung dữ như vậy mà."

Lục Diệp [cười dịu dàng với Thiên Thiên] : "Lục Diệp."

2. Bao nhiêu tuổi?

Lục Diệp [nhíu mày] : "16"

Thiên Thiên [mắt cong cong] : "16"

Tác Tử Quân [để quyển sổ xuống, kinh ngạc] : "Hai người đều 16 tuổi, vậy có khi nào là tình yêu chị em không?"

Lục Diệp [trên trán nổi gân xanh]

Thiên Thiên [suy nghĩ] : “Cái này cũng không biết nữa... Tôi sinh vào ngày quốc tế nhi đồng, lớp trưởng còn cậu thì sao?”

Lục Diệp [mặt không chút cảm xúc] : “Không biết.”

Thiên Thiên và Tác Tử Quân [kính ngạc] : “không biết.”

Lục Diệp [không thể nhìn được nữa] : “Ngày sinh nhật cũng là do cô tự đặt, bây giờ lại hỏi tôi?”

Thiên Thiên [ánh mắt trách cứ].

Tác Tử Quân [giơ quyền sách nhỏ lên che mặt].

3. Giới tính là?

Lục Diệp [chậm rãi thở ra, uất ức, giơ tay lên xoa bóp huyết thái dương]: “Nam”

Thiên Thiên [tò mò, tròn to 2 mắt]: “Loại chuyện này cũng cần hỏi sao?”

4. Xin hỏi tính cách của các cậu như thế nào?

Lục Diệp [vô cùng tự tin]: “Rất tốt.”

Tác Tử Quân [hỏi ngược lại]: “Rất tốt?”

Lục Diệp [khăng định]: “Rất tốt.”

Dưới sân khấu truyền tới liên tiếp hai tiếng nổ “Bịch” “Bịch” ... là Giang Đường và Hạ Văn ngã từ trên ghế xuống.

Tác Tử Quân: “Xem ra tôi không cần hỏi.”

Thiên Thiên [không hiểu tình huống]: “Cũng ... khá tốt.”

5. Tính cách của đối phương?

Thiên Thiên [ánh mắt sáng lên, cướp lời]: “Lớp trưởng là người tốt!”

Lục Diệp [khẽ mỉm cười] : “Con thỏ nhỏ đáng yêu.”

Thiên Thiên [bất mãn] : “Thỏ?”

Lục Diệp [mỉm cười] : “Thỏ.”

6. Hai người gặp nhau từ bao giờ? Ở chỗ nào?

Lục Diệp [không chút nghĩ ngợi]: “Ngày đầu tiên tựu trường cao trung ngày 1 tháng 9 năm 20xx, trên hành lang phòng 3401 tầng 4 dãy 3 Nhất Trung.”

Thiên Thiên [do dự một chút]: “Ngày tựu trường năm lớp 10, trên hành lang bên ngoài lớp học.”

7. Ấn tượng đầu tiên về đối phương?

Lục Diệp [hồi tưởng lại, khẽ nhướn chân mày lộ ra nụ cười ôn nhu]: “Sạch sẽ, đơn thuần, ánh mặt trời.”

Thiên Thiên [cau mày]: “Kiềm chế, mệt mỏi, chán ghét bản thân mình, phiền muộn.”

Tác Tử Quân [lau mồ hôi]: “Chênh lệch giữa hai người cũng lớn thật.”

8. Thích điểm gì ở đối phương?

Lục Diệp [mỉm cười, cả người tỏa ra ánh sáng giống như ông bố yêu thương con gái]: “Thích sự ngu ngốc của cô ấy, thích cô ấy thành thạo gian trá, thích tính cách lạc quan khi đối diện với tất cả mọi việc của cô ấy, thích nụ cười không buồn không lo của cô ấy... Tôi thích tất cả mọi thứ của cô ấy.”

Tác Tử Quân [chà xuống một đồng lớn da gà trên tay, rùng mình]: “Thôi đủ rồi, một người luôn mặt lạnh như cậu đột nhiên làm bộ dạng dịu dàng như nước, thật đúng là làm cho người ta không chịu nổi.”

Lục Diệp [hồi phục lại tinh thần, hừ lạnh]: “Đây là do cô ghen tỵ, người độc thân ghen tỵ.”

Tác Tử Quân [thẹn quá hoá giận: “Tôi ghen tỵ đấy thì làm sao!!!”

Thiên Thiên [nhếch miệng cười, vô tâm vô phé nhìn Lục Diệp một cái, có chút ngượng ngùng]: “Lớp trưởng rất đáng tin, cũng rất cưng chiều tôi, còn là một chìa khoá vạn năng!”

Tác Tử Quân [tức giận]: “Nếu tôi có một người bạn gái như cậu tôi cũng sẽ rất cưng chiều...”

Lục Diệp [ánh mắt hình lưỡi dao]

Thiên Thiên [sững sờ]

Giống như không còn gì để nói?

9. Ghét điểm gì ở đối phương?

Lục Diệp [than thở]: “Thường xuyên hấp tấp, lúc nào cũng cần phải xuất hiện ở trong tầm mắt mới có thể yên tâm. Nhưng mà cũng không thể nói là ghét, chỉ có thể nói là... gánh nặng ngọt ngào.”

Tác Tử Quân [vô cảm]: “Trước mặt người độc thân mà các người thể hiện ân ái như thế, đúng là cậu đủ ngọt ngào.”

Thiên Thiên [cười nhẹ nhàng]: “Không ghét chỗ nào, lớp trưởng chỗ nào cũng tốt!”

Lục Diệp [cả người thoải mái]

Tác Tử Quân [nổi lên tà ác, cười]: “Sau này khi kết hôn cậu sẽ không còn cảm thấy cậu ta có chỗ nào tốt nữa.

Thiên Thiên [tò mò]: “Tại sao thế?”

Tác Tử Quân [ng nghiêm trang]: “Có cái gọi là mặt người dạ thú, chính là mặc quần áo vào thì nhìn như người tử tế, cởi quần áo ra cũng chỉ còn lại bản năng cầm thú.

Lục Diệp [trên trán nổi đầy gân xanh, vui sướng]

Thiên Thiên [suy nghĩ một chút, vẫn không hiểu được]: “Nói được tiếng người chứ?”

Tác Tử Quân [cười nhạt]: “Cậu ta biết cách làm cho cậu không xuống giường được.”

Lục Diệp: ...

Thiên Thiên: ...

10. Các cậu cảm thấy tính cách của đối phương có thích hợp với mình không?

Lục Diệp [không chút do dự]: “Tốt.”

Tác Tử Quân: “... Loại tự tin khó hiểu này của cậu có được từ đâu vậy?”

Lục Diệp [cong môi, cười một tiếng, kiêu ngạo]: “Ưu điểm lớn nhất của ta chính là đủ tự tin.”

Tác Tử Quân [nói thầm]: “Khuyết điểm lớn nhất chính là quá tự tin.”

Thiên Thiên [suy nghĩ một chút]: “Tốt.”

Tác Tử Quân [không nghĩ ra]: “Tại sao con gái của ta lại cũng tốt chứ?”

11. Các cậu xưng hô với đối phương như thế nào?

Lục Diệp: “Thiên Thiên.”

Thiên Thiên: “Lớp trưởng.”

Lục Diệp: ...

12. Các cậu hi vọng được đối phương gọi là gì?

Lục Diệp [chậm rãi]: “Lục Diệp, A Diệp, Diệp, ông xã, thân ái... Cho dù là cái gì cũng tốt hơn so với lớp trưởng. Chẳng qua tôi muốn nghe nhất là... anh Diệp. [Mím cười nhìn về phía Thiên Thiên]

13. Nếu như lấy động vật để ví dụ thì các cậu cảm thấy đối phương là con gì?

Lục Diệp [thong dong] : “Thỏ.”

Tác Tử Quân [hỏi tiếp] : “Thỏ mập dễ lừa lại thích ăn.”

Lục Diệp [chỉ cười không nói]

Thiên Thiên [không hiểu hai người kia đang phóng điện gì với nhau, suy nghĩ một chút] : “Chó sói đi... Lang vương.”

Quả nhiên là bị ‘con sói’ Lục Diệp tẩy não.

Tác Tử Quân [lắc đầu, lời nói thành thật] : “Thiên Thiên à, cậu có nghĩ tới không, cậu ấy nói cậu là thỏ, cậu nói cậu ấy là sói... Câu này có ý nghĩa sâu xa gì vậy?”

Thiên Thiên [mò mẫm] : “Ý nghĩa sâu xa gì?”

Tác Tử Quân: “... Không cúu.”

14. Nếu muốn tặng quà cho đối phương, các cậu muốn tặng gì?

Lục Diệp [cười tự tin] : “Cho cậu ấy tất cả những thứ cậu ấy muốn.”

Thiên Thiên [đảo con người một vòng] : “Vậy, vậy mình cũng thế đi.”

Lục Diệp [lập tức] : “Mình rất muốn cậu.”

Thiên Thiên [buồn bực] : “Đừng có mơ!”

15. Vậy các cậu mong muốn được nhận quà tặng gì?

Lục Diệp [tiếp tục cười] : “Vừa rồi mình đã nói rồi.”

Thiên Thiên [tiếp tục buồn bực] : “Muốn mạng của cậu ấy.”

Lục Diệp [nụ cười càng thêm ám muội] : “Cậu muốn mạng của mình... Thật ra thì rất đơn giản. Điều kiện đầu tiên là ... Ở trên giường.”

Thiên Thiên [sững sờ một chút, sau đó mặt bỗng nhiên đỏ ửng] : “Sớm biết cậu không đứng đắn như vậy, mình đã không ở cùng với cậu rồi!”

Lục Diệp [nháy mắt] : “Lúc mình không đứng đắn cậu còn chưa từng nhìn thấy, làm sao lại không ở cùng mình chứ?”

Thiên Thiên: “...”

16. Có bất mãn gì đối với đối phương không? Và là chuyện gì?

Lục Diệp [như đinh đóng cột] : “Không có bất mãn gì.”

Thiên Thiên [cong môi] : “Quá bá m người, mình đi chỗ nào cậu ấy cũng đều muốn đi theo.”

Lục Diệp: “...”

Tác Tử Quân [hoảng sợ] : “Lục Lục Lục Lục Lục Diệp, cái tên này, đây là đang thừa nhận sao? Cậu thừa nhận mình là người cuồng theo đuôi à? Cậu có biết tự nhận mình là người như thế sẽ vô cùng ảnh hưởng tới hình tượng học thần của cậu không?”

Lục Diệp [hừ lạnh, trưng ra một bộ mặt khác] : “Người khác nhìn tôi như thế nào, thì có liên quan gì tới tôi? Hơn nữa, so với cái không thực tế như hình tượng học thần đó, thì đương nhiên là năng suất quan trọng hơn rồi.”

Tác Tử Quân: “...”

17. Tật xấu của các cậu là gì?

Lục Diệp [trầm ngâm trong chốc lát] : “Đối với cô ấy còn chưa đủ tốt, nếu không cô ấy cũng sẽ giống như tôi không thể rời bỏ cô ấy, không rời bỏ tôi, sẽ không chê tôi quá dính người.”

Tác Tử Quân [suy tư] : “Đây chính là logic trong truyền thuyết của học sinh khối khoa học tự nhiên sao?”

Thiên Thiên [có chút xấu hổ] : “Có lẽ là ... Quá lệ thuộc vào cậu ấy đi, có loại cảm giác không có cậu ấy thì không có chuyện gì làm được tốt cả... Rõ ràng lúc không có cậu ấy tôi cũng có thể làm tốt...”

Lục Diệp [nói nghiêm túc]: “Không không không cậu có thể lệ thuộc vào mình nhiều hơn một chút.”

Thiên Thiên [từ chối]: “Không không không, mình biết là mình đã gây nhiều phiền toái.”

Lục Diệp [thành thật rất chân tình]: “Mình không ngại.”

Thiên Thiên [nhỏ giọng]: “Mình... mình để ý...”

....

Tác Tử Quân [ㄟ (ˊ ˋ) ㄟ]: “Hai người các cậu cứ mặc sức giày vò nhau đi.”

18. Tật xấu của đối phương là gì?

Lục Diệp [khăng định]: “Cô ấy không có tật xấu.”

Thiên Thiên [xấu hổ]: “VẬY, vậy cậu ấy cũng không có...”

Tác Tử Quân: “Thật sự mình chỉ đang thăm hỏi thôi sao.”

19. Các cậu sẽ không vui khi đối phương làm chuyện gì?

Lục Diệp [lắc đầu]: “Cô ấy làm chuyện gì tôi cũng không tức giận.”

Thiên Thiên [hỏi tương, lắc đầu]: “Cậu ấy chưa bao giờ tức giận với mình.”

Tác Tử Quân: “... Được lắm, huy chương cặp tình nhân điển hình nên phát cho các cậu, các cậu có thể đi, không cần gây trở ngại cho những người độc thân được không?”

20. Các cậu đã làm chuyện gì khiến đối phương không vui?

Lục Diệp [sờ cằm một cái]: “Cô ấy chưa từng tức giận với tôi, hình như tôi làm chuyện gì cũng khiến cô ấy vui mừng”

Tác Tử Quân: “...”

Thiên Thiên [ngượng ngùng]: “Lúc mình không tự chăm sóc tốt cho bản thân, cậu ấy sẽ vô cùng lo lắng.”

21. Quan hệ của các cậu đã đạt tới trình độ nào rồi?

Lục Diệp [suy nghĩ một chút]: “Trước mắt vẫn trong trạng thái đơn phương thăm nắn. Nhưng mà Tác Tử Quân nói, lúc toàn văn kết thúc chúng ta cũng đã thừa qua ít nhất bảy loại play khác nhau.”

Thiên Thiên [nghi ngờ]: “Bảy loại play bất đồng là gì?”

Lục Diệp [nhíu mày, cười xấu xa]: “Chính là &&%/%¥ ¥#¥ (P/s: Bởi vì nội dung quá mức dữ dội cho nên cần xử lý qua cách âm).

Thiên Thiên [nghe xong, hai gò má đỏ bừng, sắp nhỏ ra máu, tức giận, trợn mắt một cái với Tác Tử Quân]

Tác Tử Quân [khóc không ra nước mắt]: “Này này tôi đã làm gì đâu chứ? Tôi chỉ là một người ghi chép... Cậu cậu cậu cậu muốn trừng cũng phải trừng cái người làm chứ!”

22. Hai người hẹn hò lần đầu tiên là ở nơi nào?

Lục Diệp: “Trên phố mua sắm”

Thiên Thiên: “Lên ở phố mua sắm cũng tính à? Khi đó mối quan hệ đã chắc chắn đâu.”

Lục Diệp [nghiêm túc]: “Làm sao lại không tính? Cầm tay cũng đã cầm tay, sờ cũng đã sờ, ôm cũng đã ôm, hôn cũng đã hôn.”

Thiên Thiên [trợn tròn hai mắt]: “Mình hôn cậu lúc nào?”

Lục Diệp [cứng họng]: “Nguy rồi, lỡ miệng.”

23. Khi đó bầu không khí giữa hai người như thế nào?

Lục Diệp [mim cười, lộ ra bộ mặt mê người]: “Rất tốt.”

Thiên Thiên [hốt hoảng]: “Đừng nghe cậu ấy nói linh tinh! Chúng tôi chỉ là tùy ý đi dạo phố một chút thôi!”

24. Khi đó đã tiến triển đến trình độ nào?

Lục Diệp: “Tôi vừa nói rồi.”

Thiên Thiên [phát điên]: “Một chút tiến triển cũng không có!”

25. Thường đi hẹn hò ở đâu?

Lục Diệp [tiếc nuối]: “Cái này còn chưa biết.”

Thiên Thiên [an ủi, vỗ vỗ cánh tay của Lục Diệp]: “Không có chuyện gì, chúng ta có thể lập kế hoạch từ bây giờ.”

26. Các cậu sẽ chuẩn bị quà sinh nhật gì cho đối phương?

Lục Diệp [cười]: “Chuẩn bị bất cứ thứ gì cô ấy thích.”

Thiên Thiên [gãi đầu]: “Cái này tôi còn chưa nghĩ đến...”

Lục Diệp [xoa xoa đầu Thiên Thiên]: “Không sao, cứ từ từ suy nghĩ, dù sao thì đến cả ngày sinh mình cũng chưa có.”

Tác Tử Quân [chột dạ]: “Nói như vậy hình như tôi vẫn còn chút thiên vị... Tôi chưa cho cậu đủ phúc lợi hả!”

Lục Diệp [tiếc nuối]: “Vô cùng tốt, chỉ là đã bị khoá rồi, còn cần khai mở.”

27. Là do ai tỏ tình trước?

Lục Diệp: “Nghe nói là tôi.”

Thiên Thiên: “Chắc chắn là cậu ấy.”

28. Các cậu thích đối phương nhiều như thế nào?

Lục Diệp [nhìn mặt Thiên Thiên lại thành màu hồng phấn]: “Thích đến mức vừa rảnh rồi liền muốn dính lấy cô ấy.”

Thiên Thiên [đỏ mặt]: “Chính là... vô cùng thích, vì để theo kịp cậu ấy tôi còn từ một đứa hay phản nghịch trong học tập thành một trùm học tập.”

29. Như vậy, các cậu yêu đối phương không?

Lục Diệp: “Tôi yêu cô ấy, chuyện này là không thể nghi ngờ.”

Thiên Thiên [nhăn nhó, nhưng vẫn là lấy dũng khí]: “Tôi... Tôi cũng yêu cậu ấy, không hề ít hơn so với cậu ấy.”

30. Đối phương nói gì khiến cho các cậu cảm thấy bẽ tắc?

Lục Diệp [cười bất đắc dĩ]: “Không cần phải nói cái gì, cô ấy chỉ cần cười với tôi một cái là tôi liền cảm thấy bẽ tắc.”

Thiên Thiên [chuyển ánh mắt đến nơi không có ai]: “Cậu ấy, cậu ấy thường xuyên dùng sắc đẹp quyến rũ tôi.”

31. Nếu như cảm thấy đối phương hình như đã thay lòng, các cậu sẽ làm gì?

Lục Diệp [cười có chút rợn người]: “Khoá cô ấy lại, không cho đi đâu, chỉ có thể nhìn thấy duy nhất một người là tôi.”

Tác Tử Quân [←_←]

Thiên Thiên: “...”

Thiên Thiên [thận trọng]: “Tôi, tôi tin tưởng cậu ấy sẽ không hay lòng.”

Lục Diệp [nở nụ cười, từ đóng băng vạn dặm đến xuân về hoa nở, không còn chút cảm giác cách biệt nào, kéo tay Thiên Thiên tới bên môi hôn một cái]: “Mình sẽ không cô phụ sự tin tưởng của cậu, Thiên Thiên.”

Thiên Thiên [dè dặt nhìn cậu một cái]: “Cậu đừng khoá mình lại là được rồi.”

Lục Diệp [bật cười một tiếng “phốc”]: “Chỉ cần cậu không thay lòng.”

Thiên Thiên [qaq]

(P/s:Cái kí hiệu này mình cũng không biết là gì tác giả để sao thì mình để vậy.)

32. Có thể tha thứ khi đối phương thay lòng không?

Lục Diệp [cười quý dĩ]: “Chắc chắn, sẽ không.”

Thiên Thiên [nhíu mày]: “Dĩ nhiên sẽ không.”

33. Nếu như lúc hẹn hò đối phương tới muộn từ một tiếng trở lên các cậu sẽ làm thế nào?

Lục Diệp [lời ít ý nhiều]: “Tìm cô ấy.”

Thiên Thiên: “Tìm cậu ấy.”

(Tác giả viết thiếu câu 34 nha mọi người!)

35. Về mặt hấp dẫn của đối phương?

Lục Diệp [cười mập mờ, giọng trầm thấp]: “Lúc đó mặt cùng với tiếng khóc nức nở, vừa nói đau vừa gọi tôi là anh Diệp.”

Thiên Thiên [xấu hổ]: “Đây chỉ là do cậu tự nghĩ ra thôi!”

Lục Diệp [thăng thán]: “Không phải tự nghĩ ra, mà là mơ thấy.”

Thiên Thiên: “...”

Chưa từng thấy người nào mặt dày vô sỉ như người này

36. Lúc hai người ở cùng nhau, lúc nào thì các cậu cảm thấy tim mình đập rộn ràng?

Lục Diệp: “Không cần làm gì cả, chỉ cần cô ấy ăn mặc quyến rũ một chút đã đủ làm cho tim của tôi đập rộn ràng. Chỉ cần bằng thân hình của cô ấy, cho dù là mặc quần áo bình thường nhất, cũng □□, dù người phạm tội.”

Thiên Thiên: “Lúc cậu ấy...Làm một vài cử chỉ thân mật.”

Tác Tử Quân [chen miệng]: “Ví dụ?”

Thiên Thiên [đỏ mặt]

Lục Diệp [kéo Thiên Thiên qua, trừng mắt, giọng nói không mấy thân thiện]: “Liên quan gì tới cô?”

Tác Tử Quân [bị dọa cho giật mình, nói lảm bảm]: “Tò mò thôi mà...”

Lục Diệp [không khách khí chút nào]: “Đều là do cô viết, cô lại còn không biết?”

Tác Tử Quân: “Cậu nói cũng có lý, tôi không còn gì để nói.”

(Tác giả lại quên 37 rồi T_T)

38. Cảm thấy hạnh phúc nhất là lúc làm chuyện gì?

Lục Diệp [cười]: “Không cần làm gì cả, chỉ cần cô ấy ở bên cạnh tôi.”

Thiên Thiên [ngọt ngào liên tiếp]: “Ừ.”

Tác Tử Quân: “Là ‘người độc thân’ bày tỏ bị tổn thương nghiêm trọng.”

39. Đã từng cãi nhau chưa?

Lục Diệp: “Chưa bao giờ.”

Thiên Thiên: “Không có.”

40. Cũng phải có gây gổ chút gì chứ?

Lục Diệp [cau mày]: “Đã nói là không có gì cả.”

41. Sau này hoà giải bằng cách nào?

Thiên Thiên [bất mãn]: “Không có không có.”

42. Sau khi đầu thai có còn muốn làm người yêu không?

Lục Diệp [nhắm mắt]: “Nếu như có thể, đương nhiên là tôi hi vọng cô ấy có thể đòi đòi kiếp kiếp đều là người của tôi, nhưng sau khi đầu thai tôi cũng không chắc là còn như bây giờ, tôi sợ tôi đối xử không tốt với cô ấy... Cho nên vẫn nên là nắm chắc kiếp này đi.”

Thiên Thiên [tựa vào ngực Lục Diệp]: “Phúc khí của mỗi người đều có hạn... Tôi cảm thấy đời này tôi đã đem hết phúc khí tôi tích góp tám đời dùng hết, kiếp sau nhất định không gặp được người tốt như vậy rồi... Cho nên, có kiếp này là đủ rồi.”

Lục Diệp [cúi đầu nhìn Thiên Thiên, trách cứ]: “Nói cái gì vậy? Sao lại nói bản thân như thế?”

Thiên Thiên [ngả người trong ngực cậu một chút, không nói gì]

43. Lúc nào cảm giác được mình được yêu?

Lục Diệp: “Từ sau khi cô ấy đồng ý lời tỏ tình của tôi.”

Thiên Thiên: “Mọi lúc mọi nơi.”

Tác Tử Quân: “...Sớm biết thì sẽ không viết ngọt ngào như vậy, ngược lại tôi lại thành người bị phụt máu đầy mặt.”

44. Các cậu bày tỏ tình yêu bằng cách gì?

Lục Diệp: “Không gây trở ngại cho cô ấy, cố vũ cho cô ấy làm bất kì việc gì mà cô ấy muốn.”

Thiên Thiên: “Không làm liên lụy đến cậu ấy, cùng cậu ấy làm bất kì việc gì mà cậu ấy muốn.”

Lục Diệp [nhíu mày]: “Bất kỳ việc gì mà tôi muốn?”

Thiên Thiên [xấu hổ]: “Có một số việc phải đợi sau khi kết hôn mới có thể làm!”

Lục Diệp [kéo dài giọng]: “À~”

45. Khi nào các cậu cảm thấy “Không còn yêu tôi” ?

Lục Diệp [suy nghĩ một chút]: “Sau khi ở cùng nhau, chưa từng có cảm giác như vậy.”

Thiên Thiên [lắc đầu]: “cho tới bây giờ cũng chưa từng có.”

46. Các cậu cảm thấy đối phương giống loài ?

Lục Diệp [kiêu ngạo]: “Không có bất kì loài hoa xứng với cô ấy.”

Thiên Thiên [nhíu mày]: “Lớp trưởng... Hình như không nên so sánh với hoa chứ?”

47. Hai người có chuyện gì giấu giếm nhau không?

Lục Diệp: “Không có.”

Thiên Thiên: “Không có.”

48. Cảm giác tự ti của các cậu đến từ đâu?

Lục Diệp [cười nhạt]: “Cảm giác tự ti, đó là cái gì?”

Thiên Thiên [mò mẫm]: “Cảm giác tự ti? Vì sao tôi phải tự ti?”

49. Quan hệ giữa hai người là bí mật hay công khai?

Lục Diệp [đắc ý]: “Hiệu trưởng đều đã biết, cô nói xem là công khai hay bí mật?”

Thiên Thiên [xin lỗi]: “Công khai.”

50. Các cậu cảm thấy tình yêu với đối phương có thể duy trì vĩnh cửu được không?

Lục Diệp [khinh thường]: “Nói nhảm.”

Thiên Thiên [gật đầu]: “Dĩ nhiên.”

Tác Từ Quân đã hết máu, hi sinh oanh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ngất xỉu (một)

Sau khi kết thúc kì thi giữa kì, mùa thu chính là đại hội thể dục thể thao mà bọn con trai đã chờ mong đã lâu.

Vì hưởng ứng lời kêu gọi toàn dân tập thể dục, trường học yêu cầu mỗi học sinh phải đăng kí ít nhất là hai môn, nhưng điều làm đa số học sinh thích chính là trong hai ngày rưỡi diễn ra đại hội thể thao sẽ không cần phải làm bài tập, mà chỉ có một số ít học sinh thích vận động. Cho nên người chủ động báo danh môn thể thao để thi không nhiều, mà học sinh chủ động báo danh hai môn thể thao trở lên thì càng ít.

Xác định không có người sẽ tự nguyện báo danh, hai người lớp trưởng Lục Diệp và ủy viên thể dục Triệu Thần bắt đầu phân công môn thể thao cho những học sinh đã đăng kí.

Mặc dù là phân công, nhưng mà phải cân nhắc đến tố chất thân thể cho từng học sinh, cho nên đây nhất định không phải là một công việc đơn giản, Lục Diệp và Triệu Thần thảo luận cả một ngày, cũng không thể sắp xếp thỏa đáng cho những người còn lại. Việc khó giải quyết nhất trong đó, việc này dĩ nhiên phải thuộc về người cần chú ý là Thiên Thiên, là hàng không thể đập không thể đụng vào.

"Bạn học Nhạc Thiên Thiên, cứ dứt khoát không cho đăng kí môn thể thao cho cô thôi....." Triệu Thần lưu ý từng điểm biến hóa rất nhỏ trên mặt của Lục Diệp, nói thật cẩn thận. Không sai, từ sau khi chính mắt nhìn thấy một màn tình cảm mờ ám của Lục Diệp cùng Nhạc Thiên Thiên trong giờ học thể dục lần trước, cậu đã không còn nghi ngờ gì về việc "Thật ra quan hệ giữa lớp trưởng cùng với bạn học Nhạc Thiên Thiên không thể do người ngoài phán xét được" rồi. Cho nên vào lúc phân công môn thể thao, cậu nắm bắt vào cảm xúc của Lục Diệp rất chính xác, "Chạy nhanh thì cần có sức bật, chạy cự li dài thì cần có sức bền, thân thể của cậu ấy không được tốt, không thích hợp cho những loại vận động như thế này đúng không?"

Nghe Triệu Thần nói như vậy, Lục Diệp nhớ đến cảnh tượng cô đến tìm mình hôm qua.

"Lớp trưởng", Thiên Thiên gọi Lục Diệp lại, giương mắt ra nhìn cậu, "Vừa rồi mình đã thương lượng một chút với bọn Đường Đường rằng mình có thể đăng kí môn thể thao nào rồi. Mình nói mình muốn thi chạy tiếp sức, thì các cậu ấy nói là trừ khi mình là người nhận gậy cuối cùng, nếu không thì đợi đến lúc mình chạy về cây gậy mà bạn học đón không phải gậy mà sẽ là mình. Mình nói mình muốn thi môn đẩy tạ, các cậu ấy nói kết quả cuối cùng sẽ chỉ là mình bị đá bay thôi, chơi bóng thì đứng tại chỗ.....Cái gì cũng không được, mình cũng chỉ có thể chọn những môn thú vị thôi, mình nói mình muốn tham gia thi đi bộ, các cậu ấy nói rùa còn đi nhanh hơn mình. Mình nói mình muốn tham gia thi ném rổ, các cậu ấy nói mình ném ra khỏi địa cầu đoán chừng ngay cả rổ bóng cũng không gặp được.....Các cậu ấy nhất trí phản đối mình tham gia bất cứ môn thể thao nào. Lớp trưởng, mình thật sự không giống như lời nói của các cậu ấy, chỉ có thể ở một bên góp sức hô cổ lên đầu."

Nhìn Thiên Thiên mở to đôi mắt tràn đầy mong chờ cùng tin tưởng, cậu nói "Thiên Thiên, mình cũng cảm thấy tốt nhất là cậu không cần phải tham gia bất kì môn thể thao tương đối khó như thế này đâu." của Lục Diệp vương ở cổ họng, không thể nào nói nên lời được.

Cậu thở dài một tiếng, vỗ vỗ vào sau ót của Thiên Thiên, nói: "Sao có thể như vậy được, có nhiều môn thể thao vận động như vậy, chắc chắn sẽ có cái thích hợp với cậu. Để mình xem lại kỹ một chút."

"Tốt!"

Thiên Thiên vui vẻ đáp một tiếng, vừa xoay người vừa nhảy một cái đến trước mặt bọn Giang Đường, vui sướng nói: "Các cậu đều sai hết rồi! Lớp trưởng nói sẽ có môn thể thao thích hợp với mình!"

Giang Đường, Hạ Văn, Lâm Nhượng Vân: "....."

Lục Diệp cậu ta dám không có chút lập trường nào cả! Chúng tôi cố ý kêu Thiên Thiên đi qua tìm cậu ta là vì muốn để cho cậu giúp chúng tôi khuyên cậu ấy bỏ ý định tham gia đại hội thể dục thể thao sao!! Cái suy nghĩ đó bị chúng tôi dội nước lạnh vắt và lấm mới còn lại một đóm lửa nhỏ, bây giờ chỉ vì

một câu của cậu rằng sẽ có môn thể thao thích hợp với cậu ấy lại khiến cho đám lửa nhỏ cháy bùng lên!!!

Mặc dù có chút hối hận, nhưng đã đồng ý chuyện này rồi.... ..

Lục Diệp do dự một chút, dùng ngòi bút chấm chấm vào phía sau tên của Thiển Thiển, nói: "Thôi, trả lời cho cậu ấy rằng nhảy cao và nhảy xa đi."

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có hai môn thể thao này có thể làm cho cô nhảy lên nhảy xuống thôi.

"Nhảy cao cùng nhảy xa sao?" Triệu Thần xác nhận thêm lần nữa.

"Ừ." Lục Diệp gật đầu, sau đó lại lẩm bẩm: "Nếu nhảy cao, lúc rơi xuống có thể bị trật chân hay không đây?"

Nửa câu nói của Lục Diệp thật sự rất nhỏ, nhưng lại không chống lại được khoảng cách rất gần giữa cậu và Triệu Thần!

Nghe rõ ràng rành mạch cái lo lắng của Lục Diệp, bàn tay cầm viết đang đặt lên tờ giấy báo danh của Triệu Thần dừng lại, nhìn cậu ta.

"Thôi đi, viết lên đi." Lục Diệp khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng rất nhanh, nói: "Đến lúc đó tôi sẽ canh chừng cô ấy nhiều thêm một chút là được rồi."

Lúc này Triệu Thần mới đặt bút xuống.

Sau khi điền xong, Lục Diệp đi đến lầu năm giao giấy báo danh cho cô giáo Lương.

Nhìn bóng dáng của cậu biến mất ở đầu hành lang, Triệu Thần lặng lẽ xoay người, nuốt câu nói không biết có nên nói ra hay không kia vào trong bụng.

Cậu chỉ lo lắng cậu ấy nhảy cao có thể trật chân, nhưng thật ra nhảy xa thì còn có thể bị gãy chân đó.....

Sau khi đi nộp về, Lục Diệp còn đặc biệt đi tìm Thiển Thiển để nói cho cô biết cậu giúp cô chọn môn thể thao là nhảy cao cùng nhảy xa.

"Nhảy cao cùng nhảy xa?" Về mặt của Thiển Thiển thoáng cái trở nên lo lắng không yên, nói: "Minh chưa từng nhảy cao bao giờ nha, nếu là nhảy xa, thì vào lúc thi cuối học kì lúc học cấp hai đã từng nhảy qua, chỉ là nhảy cũng không được tốt lắm. Nhảy cao cùng với nhảy xa đều sắp xếp vào cùng một ngày sao? Minh muốn nhân lúc còn chút thời gian để đi luyện tập được không?"

"Không sao, cậu không cần xem nó là gánh nặng mà để để trong lòng đâu, cứ tham gia thôi." Lớp mình các bạn bắt đầu đi thi cũng đâu phải có một mình cậu đâu, cậu có thể tham gia cũng xem như rất lợi hại rồi."

"Thật vậy sao? Cảm ơn cậu." Thiển Thiển ngượng ngùng mím môi cười với Lục Diệp.

Đây thật sự đúng là lần đầu tiên cô tham gia đại hội thể dục thể thao đây, trước đây hoặc là vì sinh bệnh hoặc là vì ham chơi như con nít, mấy ngày trường học tổ chức đại hội thể dục thể thao cô đều gốc gác ở nhà.

Đây cũng là nguyên nhân cô kiên trì muốn báo danh môn thể thao, nếu như không có môn thể thao nào, thì cô nghĩ rằng sẽ ở nhà ngủ cho thật ngon.

←_←

Vào giờ tự học của buổi chiều ngày hôm sau, cô giáo Lương xác nhận từng môn thể thao mà các học sinh đã đăng kí thêm một lần nữa, sau đó kêu tên một số học sinh, nói: "Vừa gọi tên học sinh xong, bởi vì môn thể thao mà các em đăng kí có phần nhẹ nhàng một chút, cho nên cô còn có một số việc muốn giao cho các em. Yên tâm, cũng không phải việc gì khó, chỉ là một số công việc vặt vãnh thôi. Lúc thi đấu xong rồi hoặc là lúc đó không có trận đấu nào, nếu là các bạn nữ, thì các em sẽ đi cổ vũ cho các bạn nam có thêm động lực thi đấu, lỡ như có bạn nam nào đó thầm thích các em trong nhóm đó thì sao? Vừa nghe thấy các em ở ngoài cổ vũ cho bạn ấy, nói không chừng đang chạy hăng ba có thể lên hạng nhì thì sao? Còn các bạn nam, các em có thể chú ý đến khu vực của lớp mình một chút, nếu có rác thì tiện tay nhặt lên ném vào thùng rác, nước suối uống xong thì đổi chai mới, công việc này các bạn không thể để các bạn nữ làm đúng không? Được rồi, các em còn điều gì thắc mắc không?"

"Không có!" Cả lớp đồng thanh đáp.

Trong giờ học, bốn cô nàng ghé vào ăn đặc sản mà ba của Thiển Thiển sau khi đi công tác mang về, Hạ Văn khều khều Thiển Thiển, lại khều khều Lâm Nhượng Vân, nói: "Ngày đầu tiên, vào buổi chiều mình thi chạy nhanh 400 mét, các cậu đừng quên đến cổ vũ mình nha."

Nhạc Thiển Thiển cùng Lâm Nhượng Vân đều được cô giáo Lương "chỉ định" thông qua và trở thành thành viên "đội cổ động viên".

Thiển Thiển ngậm thức ăn trong miệng, nói mập mờ không rõ: "Được."

Còn lại Lâm Nhượng Vân với vẻ mặt bất đắc dĩ: "Minh biết rồi, chuyện này từ lúc đi học cùng cậu đến bây giờ, miệng lưỡi của cậu cổ xầy không rách, bản thân mình nghe đến mức lỗ tai đã mọc vết chai rồi."

Hạ Văn cười "Hắc hắc" một tiếng, cũng không nói nữa, lại tiếp tục chuyên tâm ăn uống.

Trước khi muộn giờ tự học buổi tối, tại văn phòng của cô giáo Lương.

"Em đang nghiêm túc sao?" Cô giáo Lương nhìn Lục Diệp đang nghiêm túc đứng trước mặt mình, nghĩ như thế nào cũng không hiểu vì sao cậu lại đưa ra một cái yêu cầu làm người ta kinh ngạc như vậy.

"Vâng." Lục Diệp đáp nặng nề.

Thấy thái độ của cậu kiên quyết như vậy, cô giáo Lương nhìn không được đưa tay vuốt vuốt trán một chút, nói: "Cô cảm thấy em nên suy nghĩ thêm một chút."

Lục Diệp nghiêm túc nói: "Em đã suy nghĩ kỹ càng rồi."

"Nhưng trường chúng ta trước nay chưa từng có chuyện này." Cô giáo Lương cau mày nói.

"Vậy chuyện này do em là người đầu tiên thực hiện." Lục Diệp một bước cũng không nhường nói.

Cô giáo Lương không nói thêm gì nữa, ánh mắt khóa vững vàng trên người Lục Diệp.

Lục Diệp không nhìn vào ánh mắt đối diện mình của cô, nhưng khóe môi đang mím chặt của cậu đã để lộ ra quyết tâm.

Nửa phút sau, người thua trận chính là cô giáo Lương, lông mày của cô vẫn nhúm chặt như cũ, dờ khóc dờ cười hỏi: "Lục Diệp, em có thể cho cô một lời giải thích hợp lý không? Cô làm học sinh nhiều năm như vậy, lại làm giáo viên ba năm, vậy mà lần đầu tiên nghe nói có một người muốn đăng kí thi tất cả các môn của đại hội thể dục thể thao đây. Em có thể chịu được chạy 3000 mét cùng với 800 mét là đã rất lợi hại rồi, làm sao có thể đăng kí hết các môn khác được chứ? Hơn nữa hiện tại danh sách cũng đã nộp rồi, em muốn tham gia thêm một số môn, thì cũng không cần phải đăng kí tất cả như vậy chứ?"

Lục Diệp không lên tiếng, trầm nghĩ: Bởi vì xế chiều hôm nay em mới biết được là cô muốn sắp xếp cho Thiên Thiên thành đội cổ động viên chứ sao.

"Lục Diệp à, cô cũng biết rõ tố chất của cơ thể em, cũng biết rằng em đủ sức để gánh vác tất cả các môn thi," Cô giáo Lương nói với vẻ ý vị sâu xa, "Nhưng quy định của trường học như vậy, làm sao có thể thật sự cho một mình em tham gia tất cả các môn thi đây? Lại không nói đến các môn thi có thời gian trùng nhau, em ở đây ra quyết định như vậy, có nghĩ đến cảm nhận khi đối mặt với thầy trọng tài không?"

Lục Diệp vẫn không nói gì, chỉ đứng bất động.

Thấy bộ dạng "Mặc kệ gió Đông Tây Nam Bắc, ta vẫn sừng sững bất động." của cậu, cô giáo Lương nhớ lại từ lúc giờ tự học buổi chiều đến giờ có chuyện gì phát sinh hay không, trong đầu cô bỗng hiện lên một suy nghĩ, bỗng nhiên như đã hiểu ra chuyện gì, cẩn thận thử hỏi: "Em bỗng nhiên có suy nghĩ gì lạ như vậy, có phải có nguyên nhân gì không?"

Lục Diệp rút cuộc cũng phản ứng với lời nói của cô, cậu ngược đôi mắt âm u lên nhìn cô một chút.

Cô giáo Lương đã hiểu rõ, từ giữa học kì đến bây giờ, người có mắt đều có thể nhìn ra Lục Diệp đối với Thiên Thiên không tầm thường chút nào, càng không cần phải nói nhiệm vụ của giáo viên là phải chú ý đến bọn học sinh yêu sớm này.

Lương Huệ Từ là lần đầu tiên làm chủ nhiệm, cũng không chênh lệch số tuổi với bọn học sinh này là bao nhiêu, cho nên tư tưởng tiến bộ nhiều lắm, cảm thấy chỉ cần không gây ra chuyện gì to tát, không ảnh hưởng đến thành tích thì cô sẽ không ngại đâu.

Vì thế cô nói với Lục Diệp: "Được rồi, danh sách cô đã nộp lên rồi, hiện tại em đến nói với cô cái ý nghĩ điên rồ này thì cô cũng không có cách nào được. Chỉ là người trẻ tuổi như các em, gặp chuyện không như mình mong muốn thì phải tự mình tìm cách đi thôi, cách này không được thì tìm cách khác, cũng không phải chỉ có đăng kí tất cả các môn thi là cách giải quyết duy nhất."

Ánh mắt của Lục Diệp khẽ chuyển động.

Ban đêm

Lục Diệp nằm trần trọc ở trên giường, lọc qua toàn bộ quá trình đại học thể dục thể thao ở trong đầu không biết bao nhiêu lần, suy nghĩ rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể không cho Thiên Thiên đi cổ vũ cho người khác.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Té xỉu (2)

Buổi chiều thứ tư, trong không khí sôi động, đại hội thể dục thể thao mùa thu được khai mạc.

Sau khi đại lễ khai mạc kết thúc, trong loa liên phát ra giọng nói đồng đặc của người dẫn chương trình.

“Bây giờ là bốn giờ chiều, vòng loại chạy cự li 800m dành cho nam sắp bắt đầu, xin mời những học sinh tham gia lập tức tập hợp tại điểm xuất phát chuẩn bị thi đấu. Nhóm thứ nhất tham gia thi đấu có các học sinh: Trần Phong lớp 10.1, Trương Phong Minh lớp 10.3, Trương Nhạc lớp 10.4, Lục Diệp lớp 10.7.....”

Sau khi bị cô Lương chỉ đích danh trở thành đội viên đội cổ động, Thiên Thiên đặc biệt động não, nhớ rõ rằng các bạn trong lớp mình thi môn gì, thi lúc nào.

Cô biết rõ chiều nay có tất cả làmười người ở các hạng mục, trừ tám bạn đi tham gia các hạng mục thú vị ra, người đầu tiên phải ra thi đấu chính là Lục Diệp, thi vòng loại chạy cự li dài 800m dành cho nam. Còn có Bành Sơn thi đấu nhảy cao, sau đó là Bảng Bảng thi môn ném tạ, tiếp theo là Hạ Văn, tham gia vòng loại chạy cự li ngắn 400m, cuối cùng là Cao Duyệt và Triệu Thần, chia ra tham gia vòng loại chạy cự li 50m dành cho nam và nữ.

Trong đó đương nhiên có các hạng mục thi cùng thời điểm, như Bành Sơn thi nhảy cao cùng lúc với Lục Diệp thi chạy dài 800m, Hạ Văn thi chạy cự li ngắn 400m cùng lúc với Bảng Bành thi ném tạ.

Thiên Thiên không chút do dự liền kiên quyết kéo Lâm Nhược Vân, Giang Đường, Hạ Văn tới thẳng vạch xuất phát 800m.

Ba người Giang Đường, Lâm Nhược Vân, Hạ Văn liếc mắt nhìn nhau, đồng loạt phát ra tiếng cười gian trá.

Thiên Thiên bị các cô cười đến da đầu tê rần, không nhịn được hỏi: “Các cậu cười chuyện gì vậy?”

“Thiên Thiên, tớ nói cậu đó...” Hạ Văn tùy tiện khoác tay lên bả vai Thiên Thiên, nháy mắt nói: “Cậu có thể giải thích cho chúng tớ tại sao lại đi đến chỗ thi đấu chạy 800m không?”

“Hà?” Thiên Thiên không hiểu hỏi ngược lại, “Không phải chị Huệ Từ bảo chúng ta khi không có trận đấu thì có thể đến cổ vũ cho bạn của mình thi tốt sao? Bây giờ lớp trưởng phải tham gia thi chạy 800m, chúng ta đương nhiên là phải tới chỗ sân đấu này rồi.”

“Ý của Văn Văn là...” Lâm Nhược Vân từ bên kia đi đến khoác tay Thiên Thiên, lịch sự nói: “Lúc này đâu chỉ có mỗi Lục Diệp thi đấu, Bành Sơn cũng sắp thi nhảy cao, bọn Phương Lam cùng Bảng Giải cũng chuẩn bị thi đấu bóng rổ. Tại sao bạn lại kiên quyết đi cổ vũ cho Lục Diệp chứ?”

“Ừm, chuyện này...” Thiên Thiên hiểu ra, thành thật trả lời: “Bởi vì lúc lớp trưởng giúp tớ chuyển băng ghế xuống lầu có nói chiều nay cậu ấy thi đấu trận đầu tiên, hỏi tớ có thể đi cổ vũ cho cậu ấy được không. Tớ liền nói “Tớ nhất định sẽ đi!” Đến lúc chuyển xong băng ghế, tớ mới nhớ ra vào thời gian này không chỉ có một mình cậu ấy thi đấu... Nhưng là đã đồng ý rồi tớ cũng không thể nuốt lời được!”

Giang Đường, Hạ Văn, Lâm Nhược Vân: “...”

Lớp trưởng cậu làm như vậy là vi phạm quy định cậu đặt ra đó?

**

Có hai nữ hán giầy Hạ Văn và Giang Đường mở đường, nhóm Thiên Thiên không phải phí sức đi chen lấn trong đám khán giả đã tiến lên được phía trước. Thiên Thiên vừa mới đứng vững, liền nhìn về hướng đám học sinh tham gia thi đấu đang xếp hàng.

Liếc mắt một cái Thiên Thiên liền nhìn thấy Lục Diệp đứng ở vị trí thứ tư trên đường đua, mà cậu cũng đã nhìn thấy cô. Lúc cả hai nhìn nhau, trên khuôn mặt trong trẻo và lạnh lùng của cậu hiện lên ý cười.

Đầu tiên những nữ sinh xung quanh đều yên tĩnh mất ba giây, rồi không biết là do ai phát động mà từng tiếng thét chói tai thi nhau vang lên.

“Cười kìa, chính xác là đang cười. Tôi không bị hoa mắt đấy chứ?”

“Là hướng về phía chúng ta mà cười, trời ơi, đúng là quá đẹp trai rồi! Ai có thể nói cho mình biết cậu ấy là ai không? Chính là người đứng ở vị trí thứ tư trên đường đua ấy.”

“Ngay cả cậu ấy là ai mà cậu cũng không biết? Lục Diệp đó đã từng nghe nhắc đến chưa?”

“Người cậu nói chính là đại thần cũng nổi danh ở thành phố A cùng với Nhạc Kỳ Sâm đấy sao?”

“Đúng vậy, đó chính là Lục Diệp.”

“Trời ạ, cậu ấy lại đẹp trai như vậy á! Mình vẫn cho rằng nam sinh có thành tích tốt thì đáng đáp cũng bình thường thôi... Cũng không đúng, bộ dạng của Nhạc Kỳ Sâm cũng rất đẹp trai, nhưng mà vẻ đẹp của hai người bọn họ không phải cùng một loại.”

“Dĩ nhiên, Nhạc Kỳ Sâm là hình tượng nam ấm áp, còn Lục Diệp là hình tượng lạnh lùng. Nhạc Kỳ Sâm thích hợp để gả, còn Lục Diệp thích hợp để ngắm.”

“Cũng không biết vừa rồi cậu ấy cười với ai nữa, rõ ràng là không để ý tới chúng ta... Ông trời ơi, cũng ban cho con một nam sinh vừa có đầu óc thông minh lại vừa tuấn tú đi!”

“Nghe nói là cả Lục Diệp và Nhạc Kỳ Sâm đều chưa từng kết giao qua bạn gái, cho nên không ai biết hai người bọn họ thích kiểu nữ sinh như thế nào.”

“Người ưu tú như vậy, ánh mắt nhất định rất cao.”

...

Ngồi ở một bên nghe rõ ràng cuộc nói chuyện của các nữ sinh, ba người Giang Đường thở dài trong lòng: Hai nam sinh “ánh mắt rất cao” trong miệng các cậu vừa nói đó, trong lòng chỉ chứa một cô ngốc thôi.

**

Ngược lại, Thiển Thiển không chú ý tới các bạn đang bàn luận chuyện gì, cô gãi gãi bên tai có chút nóng lên, dùng khẩu hình nói với Lục Diệp: “Lớp trưởng, cô gãi lên.”

Lục Diệp nhìn hẩn là hiểu, nụ cười trên mặt càng rõ hơn.

Thiển Thiển tiếp tục gãi lỗ tai, tránh đi ánh mắt chuyên chú của cậu. Thật ra, với tính cách của cô hẩn là nên kêu to câu nói kia. Nhưng là bị cậu nhìn như vậy, cô đột nhiên có chút ngại ngùng, những lời đã chuẩn bị cũng không thể nói thành tiếng.

Trọng tài đặt một tay sát bên miệng, hô to: “Chuẩn bị...”

Các nam sinh đứng ở vạch xuất phát đều hơi nghiêng người về phía trước, kéo căng thân thể, thực hiện tư thế xuất phát.

“Đùng” một tiếng vang thật lớn, ngón tay trọng tài bóp cò súng, nhóm vận động viên đang dồn sức chờ liền mở rộng bước chân bắt đầu chạy. Tốc độ của đại đa số người trong bọn họ cũng không tính là nhanh, độ chênh lệch giữa mỗi người cũng không lớn. Chỉ có một người, giống như tên rời cung lao ra khỏi vạch xuất phát, ngay từ lúc bắt đầu đã kéo xa khoảng cách với các vận động viên khác.

Đó là Lục Diệp.

Một vòng sân chạy của Nhất Trung là 400m, nói cách khác 800m là cần chạy hai vòng. Mọi người đều biết, chạy cự li ngắn cần lực bật, chạy cự li dài cần lực bền bỉ. Bình thường lúc chạy 800m, vòng thứ nhất là chạy đều, không thể quá nhanh cũng không thể quá chậm, cần tìm cho bản thân một nhịp điệu phù hợp. Chờ tới lúc từ 400m tới 600m, sẽ phải điều chỉnh nhịp thở, điều chỉnh lại thân thể đã bắt đầu có chút mệt mỏi. 200m cuối cùng chính là lúc chạy nước rút, lúc này mới cần phát huy toàn bộ sức mạnh, bất chấp tất cả chạy về phía trước.

Cho nên... Ngay sau khi có tín hiệu xuất phát đã chạy hết sức về phía trước, nếu không phải bị ngốc thì chính là vô cùng tự tin đối với tố chất của bản thân.

Lục Diệp đương nhiên là người về sau, năm cậu tám tuổi đã tiếp thu những loại huấn luyện cường độ cao, ngoại trừ tập võ và sau này học đấu vật tự do, thi hàng năm lúc Lý Nam Dương với đám bạn chơi từ nhỏ trở về, bọn họ cũng có thể hợp thành một đội tiến hành huấn luyện dã ngoại sinh tồn, huấn luyện vác nặng chạy việt dã 5km. Bởi vì ông già xấu xa trong nhà ra lệnh, mà Lý Nam Dương chưa từng nhệ tay với cậu, thậm chí còn nghiêm khắc hơn so với những đội viên khác. Chưa nói tới đợt nghỉ hè, cậu vì chuyện mẹ qua đời mà bị kích thích, ngoại trừ giống như tự ngược đúng tư thế hành quân dưới ánh mặt trời chói chang cả một ngày, thì chính là mang theo hai mươi cân hành trang chạy một vòng đường núi vây quanh ngoại ô như phát điên.

Cho nên thân thể của cậu so với bạn cùng lứa tuổi tốt hơn gấp nghìn lần, chỉ là 800m, cho dù là một mạch lao tới đích cũng không có vấn đề.

Nhưng cậu biết điều này, còn bọn Thiển Thiển không biết.

Lúc thấy Lục Diệp giống như tên lừa chạy vọt đi, cho dù là Thiển Thiển dốt vận động cũng nhận thấy có điều không đúng. Mặc dù là cô chưa từng thử chạy bao giờ nhưng lúc cha và anh trai quan sát các tiết mục thể dục đã từng nói qua, chạy cự li dài là không thể chạy nước rút ngay từ đầu.

Mà nhóm Giang Đường thì suy đoán tương đối nhiều. Đầu tiên là Lâm Nhượng Vân cùng Hạ Văn nói trước kia lúc ở trường trung học cơ sở nhiều nhất cũng chỉ nhìn thấy Lục Diệp tham gia thi đấu bóng rổ, chưa bao giờ thấy cậu ấy tham gia bất kì hạng mục nào trong đại hội thể dục thể thao. Mặc dù trường có yêu cầu mỗi người đều phải tham gia một hạng mục, nhưng mà cũng hết cách rồi, người ta có thành tích tốt, có tư cách tùy hứng, cho nên không tham gia cũng chẳng có ai quản, tiếp theo chính là vừa nhìn biểu hiện hôm nay của Lục Diệp liền thấy là không có kinh nghiệm, khiến cho người ta

không thể không nghi ngờ có phải cậu ấy chưa từng chạy cự li dài hay không. Cuối cùng là mới vừa rồi trước lúc xuất phát cậu ấy mỉm cười một cái tràn đầy dịu dàng với Thiên Thiên...

"Mấy bạn nói xem, có khi nào là Lục Diệp vì khiến Thiên Thiên thương thức tư thế mạnh mẽ oai hùng đầy mồ hôi trên sân vận động của cậu ấy nên mới có ý tỏ ra oai phong như thế, rõ ràng không chạy được cự li dài nhưng vẫn tự ép buộc báo 800 với 3000m không?" Giang Đường sờ lên cằm, âm thanh lầm bầm như tự độc thoại.

Nghe xong suy đoán của Giang Đường, Hạ Văn cùng Lâm Nhược Vân đều trầm mặc.

Bọn họ Trãi qua suy nghĩ khổ cực một phen cuối cùng đã nhất trí cho rằng . .

Suy đoán của Giang Đường là có khả năng lớn nhất. (khuôn mặt vừa cười vừa khóc)

Thiên Thiên đang hết sức tập trung theo dõi tình hình của Lục Diệp, cho nên không nghe được nhóm Giang Đường bàn luận xôn xao. Sau khi nhìn thấy Lục Diệp vẫn duy trì trạng thái chạy nước rút chạy được một phần tư sân thể dục, cuối cùng Thiên Thiên bắt đầu ngồi không yên. Mặc dù thoát nhìn về mặt của Lục Diệp rất thoải mái, nhưng Thiên Thiên tin chắc chắn rằng đây là do cậu ấy mới chạy 100m. Cô lại lôi kéo nhóm Giang Đường chạy đến sân chạy đối diện. Đường Lục Diệp chạy là hình vòng cung, mà nhóm Thiên Thiên chạy là đường thẳng. Cho nên lúc nhóm Thiên Thiên chạy tới sân chạy đối diện, thì Lục Diệp cũng vừa chạy qua đường rẽ.

Thấy cơ hội đã đến, Thiên Thiên vội dùng lực vẩy tay đối với cậu, hô lớn: "Lớp trưởng! Kiểu chạy này của cậu là không được! Vòng một phải chạy chậm một chút để tiết kiệm thể lực, lúc chạy đến vòng hai mới tăng tốc, nếu không có lực bền bỉ sẽ dễ dàng không theo kịp đấy!"

Lục Diệp đang chạy bộ nên không thể nào trả lời Thiên Thiên. Vốn là thấy cô quan tâm mình, trái tim Lục Diệp cảm thấy có chút dễ chịu, nhưng ngay sau đó thấy cô hoài nghi lực bền bỉ của mình, thì chút dễ chịu trong lòng kia liền biến mất. Cậu liếc qua bộ ngực đầy đặn của Thiên Thiên, nhìn một chút vòng eo tinh tế, chợt nổi lên ý xấu. Cậu vừa nhân nhả vượt qua người thứ hai nửa vòng, vừa nâng tay trái lên, khép lại ngón trỏ và ngón giữa chạm vào môi một cái, sau đó vung về phía Thiên Thiên.

Tay phải của Thiên Thiên đang ra sức vẩy bỗng cứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Té xỉu (3)

Lục Diệp lớn lên rất đẹp trai, công nhận đây là sự thật. Mặc dù tính cách của cậu có chút lạnh lùng, nhưng ai bảo thời kì bây giờ là coi trọng khuôn mặt đây? Cho nên vào giờ này phút này, trên căn bản tất cả những bạn nữ trong lớp không cần tham gia hạng mục nào lại không cần đi cổ vũ cho bạn của mình thì đều chen nhau đến chỗ sân thi chạy cự li dài 800m để xem tư thế chạy bộ oai hùng của Lục Diệp.

Nói cách khác, cái hôn gió Lục Diệp quăng cho Thiên Thiên đều bị phần lớn nữ sinh trong lớp nhìn thấy được.

Bọn họ nhìn nụ cười trên mặt Lục Diệp mà đối với bọn họ mà nói là vô cùng hiếm có, lại nhìn Thiên Thiên đang gơ tay rơi vào trạng thái hóa đá, phải mất tới ba giây để phản ứng, sau đó tất cả cùng ồ ào.

"Mình nhìn thấy, mình nhìn thấy rồi! Mình nhìn thấy Lục Diệp quăng nụ hôn gió cho Nhạc Thiên Thiên rồi. Quả nhiên hai người này đang có gian tình nha!" Nữ sinh A hạ thấp giọng, hưng phấn nói.

Nữ sinh B gõ mạnh một cái trên đầu nữ sinh A, nói: "Bây giờ mới biết sao? Sao bạn còn chưa chết vì chậm chạp đi! Không thấy bình thường ánh mắt Lục Diệp nhìn Thiên Thiên hả, dính đến mức chỉ hận không thể gắn lên luôn rồi. Mình cứ cho rằng đây đã là bí mật mà cả lớp mình đều biết rõ rồi chứ!"

Nữ sinh A oan ức nói: "Nghe các cậu nói mình thật sự cũng đã cố ý quan sát rồi, nhưng mà thật sự không có phát hiện được những điều mà các cậu đã nói mà..."

Nữ sinh C cảm thấy tức tối bất bình cũng chen vào nói: "Các cậu nói cái gì, Lục Diệp thích Nhạc Thiên Thiên hả? Thành tích vừa kém, người lại vừa lười, vừa yếu ớt. Đề cho bạn ấy làm việc một chút thì luôn miệng kêu khổ, luôn làm bộ làm tịch, khiến người ta ghét bỏ! Mình cảm thấy cậu ấy chẳng có điểm nào xứng đáng để Lục Diệp thích cả."

"Bạn không cảm thấy bạn ấy có điểm nào xứng đáng để Lục Diệp thích đó là việc của bạn. Nói không chừng học thần người ta lại thích cái đặc điểm này. Xem giọng điệu bạn chưa như vậy, buổi trưa hôm nay uống nhiều giấm hả!" Nữ sinh D nói không chút khách khí.

"Đúng đó." Nữ sinh A nhú mày nói: "Bản thân mình ngược lại cảm thấy Thiên Thiên rất tốt mà. Vừa xinh đẹp, đáng người rất phát triển, quan trọng nhất là tính cách tốt, trêu đùa bạn ấy, bạn ấy cũng không tức giận. Còn nữa, có thấy những lúc thời tiết lạnh, Nhạc Kỳ Sâm thường đến đây đưa sữa bò nóng hay trà sữa nóng gì đó cho Nhạc Thiên Thiên không? Nếu như mình có thể có một người anh trai thương yêu mình như vậy thì so với Nhạc Thiên Thiên mình sẽ càng yếu ớt hơn. Nếu mình là con trai, chắc chắn mình cũng sẽ thích kiểu người như Nhạc Thiên Thiên chứ không phải kiểu người như bạn, đánh

đá chanh chua, cảm thấy ai cũng không tốt bằng bạn đúng không?"

"Các cậu!" Nữ sinh C thẹn quá hóa giận.

Nữ sinh E đứng ra, kéo nữ sinh C che ở sau lưng, nói: "Làm sao làm sao? Rõ ràng Hiểu Đồng nói không có sai cái gì. Sao các bạn lại chỉ trích bạn ấy? Đánh vào thịt các cậu à? Nhạc Thiên Thiên đó vừa ngốc nghếch lại vừa lười, ngoại trừ một gương mặt và thân hình hấp dẫn có tính lừa gạt, đáng người quyền rũ con trai ra thì chẳng có cái gì cả!"

Quả thật những lời này thật khó nghe, ngay cả nhóm Giang Đường đang đứng ở một bên, vốn không định tham gia vào chuyện này cũng không nén giận được. Hạ Văn xắn tay áo lên, rồi vọt vào trong đám nữ sinh nói: "Ồ ồ, bọn họ chỉ trích bạn ấy? Vậy các cậu nói Thiên Thiên người ta làm bộ làm tịch thì không phải chỉ trích người ta sao?"

"Là ai nói Thiên Thiên nhà chúng tôi ngu ngốc đứng ra đây, ta chắc chắn đánh chết người đó."

Giang Đường nhú mồm nói: "Thiên Thiên của bọn tôi chỉ cần làm đề là chắc chắn có năng lực làm đúng hoàn toàn, Thiên Thiên của bọn tôi có thể làm xong một đề thi ngữ văn trong một giờ, mỗi lần Thiên Thiên của bọn tôi làm bài thi tiếng Anh đều làm đúng hết. Các cậu có năng lực này sao? Các cậu có thể làm xong một đề thi ngữ văn trong vòng một giờ sao? Mỗi lần thi tiếng Anh các cậu có thể đều làm đúng hoàn toàn sao? Không thể chứ gì? Không phải như vậy là có thể phân biệt tốt xấu rồi sao?"

"Con người luôn dễ dàng ghen tị với những đồ mà người khác có mình không có. Thiên Thiên có rất nhiều ưu điểm, cậu lại chỉ nói ra gương mặt cùng đáng người của Thiên Thiên, chẳng qua là bởi vì đáng người của cậu như đất đai cằn cỗi mà Thiên Thiên lại giống như quả đào mật tươi ngon, với cả..." Lâm Nhược Vân trông nho nhả nhưng mở miệng nói ra thì lại như nọc độc có tính ăn mòn, ánh mắt còn nhìn trên ngực nữ sinh E như có ý ám chỉ: "Thung lũng Công-gô ngửa mặt nhìn lên đối với đỉnh Everest."

... ..

Một trận chiến ác liệt của các nữ sinh cứ bắt đầu rầm rầm rộ rộ như vậy, lại rầm rầm rộ rộ kết thúc.

Sau khi làm về mặt ghét bỏ nhìn theo nữ sinh C và nữ sinh E xám xịt đi khuất khỏi tầm mắt của mọi người, nhóm Giang Đường mới quay người tìm Thiên Thiên. Kết quả vừa mới quay người, bọn họ liền không hẹn mà cùng đỡ trán... Thiên Thiên vẫn đứng ở chỗ này, giờ tay cứng nhắc.

Giang Đường không thể nhịn được nữa tiến lên chọc chọc cô, lúc này Thiên Thiên mới hoàn hồn. Cô kéo ống tay áo Giang Đường, nghiêm túc mà lén lút hỏi: "Cậu, cậu, cậu, vừa rồi các cậu đều đứng ở chỗ này đúng không?"

Ba người Giang Đường gật đầu một cái.

"Vậy thì đúng rồi!" Thiên Thiên vỗ tay một cái, lại hạ thấp giọng: "Mau nói cho mình biết, làm sao các cậu làm được? Để cho lớp trưởng tặng nụ hôn gió cho các cậu!"

Giang Đường, Hạ Văn, Lâm Nhược Vân: "..."

Mọi cậu hiểu rõ tình trạng được không, bạn học Nhạc Ngây Ngơ. Nụ hôn gió của Lục Diệp kia không phải cho chúng mình mà là cho cậu mà!

Nếu mà Lục Diệp biết Thiên Thiên có những lời nói, phản ứng như vậy, đoán là sẽ ở nhà vệ sinh khóc đến ngất đi. ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

Thời điểm đến vòng thứ hai, các vận động viên đều bắt đầu nhiệt tình chạy về phía trước, Lục Diệp vốn là dẫn đầu cách xa người đứng thứ hai, nhưng trong lúc này khoảng cách cũng rút ngắn không ít.

Thiên Thiên ở một bên nhìn, đau lòng đứng dậm chân. Ai bảo cái tên ngốc này vừa mới bắt đầu liền liều mạng chạy về phía trước chứ? Giờ thì hay rồi, người thứ hai đã để dành tốt sức lực ở vòng thứ nhất sẽ đuổi kịp rồi vượt qua.

Người chạy thứ hai nhanh chóng chạy ngang hàng với Lục Diệp, hơn nữa còn định bắt lấy thời cơ liền vượt qua cậu! Loại cậu ra!

Lục Diệp chỉ là thoải mái liếc xéo cậu ta một cái, cũng đều lười hừ một tiếng, chân liền duỗi dài ra, tăng nhanh tần suất bước chân, lại một lần nữa dễ dàng làm giãn khoảng cách, làm Thiên Thiên vô cùng sùng sốt.

Chỉ còn lại có nửa vòng, bởi vì sau khi chạy cự li dài không thể lập tức ngồi xuống nghỉ ngơi, cho nên mỗi lớp đều có ý bố trí người ở vạch đích chờ đón vận động viên, lại chạy đỡ cho bọn họ hai vòng, để tránh cho bọn họ chạy một mạch đến vạch đích thì hết sức lực mà nằm luôn xuống đất.

Phụ trách giúp đỡ Lục Diệp là Triệu Thần, vì toàn bộ lớp 10.7 chỉ có cậu ấy và Lục Diệp cao ngang nhau. Nhìn thấy Triệu Thần chạy về phía vạch đích, Thiên Thiên cũng tò mò đi theo.

Có thể nói trong cả lớp, Triệu Thần là người phát hiện ra sớm nhất gian tình giữa Lục Diệp và Thiên Thiên sớm nhất, cho nên nhìn thấy Thiên Thiên theo mình đến đây, còn cố ý nhường vị trí cho cô.

Vòng qua đường rẽ cuối cùng thì Lục Diệp vẫn là mặt không đỏ, hơi thở không gấp gáp. Lấy thể chất của cậu, căn bản không cần bất kì ai tới giúp đỡ

cho mình. Nhưng khi anh thấy rõ ràng người bên cạnh Triệu Thần là Thiên Thiên, lúc này đang kiễng chân nhìn xung quanh về phía này, con người của cậu đảo một vòng, thay đổi ý định.

Bước chân nhàn nhả trở nên trầm trọng, hô hấp vững vàng trở nên hỗn loạn, vì làm cho mình thoát nhìn thật giống như có chuyện, Lục Diệp còn nín thở trong chốc lát, làm cho khuôn mặt không nhìn thấy chút mệt mỏi trở nên đỏ một chút, lại cố ý giảm tốc độ, làm cho người thứ hai đuổi kịp mình nhưng lại không cho cậu ấy vượt qua mình.

Đội đến chạy nước rút 50 mét cuối cùng, hai người đã giằng co sáu mươi, bảy mươi mét đều nhắm mắt lại, bỗng nhiên tăng tốc độ lần hai. Nhưng mặt khác, rõ ràng là cậu nam sinh đó chỉ muốn công kích Lục Diệp thôi.

Lục Diệp là người đầu tiên chạy qua sau vạch đích, trọng tài thổi còi, cậu không dừng lại mà là híp mắt nhìn chính xác vị trí của Thiên Thiên, lúc cách cô còn có hai ba bước chân liền giả bộ hai chân mềm nhũn, bỏ nhào về phía trước.

Thiên Thiên kêu lên một tiếng, theo phản xạ có điều kiện tiến lên nửa bước đỡ lấy cậu.

Cũng may Lục Diệp biết rõ ràng Thiên Thiên có mấy phần sức lực, cũng hoàn toàn không ngã thật xuống, tại lúc tay cô nâng thân thể mình trên chân cũng âm thầm dùng sức chống đỡ mình.

Mặc dù như vậy, Thiên Thiên đỡ cậu vẫn cùng nhau lao đảo lùi về phía sau hai bước, ngực cũng bị va phải làm đau.

Cô bị đau hít vào một ngụm khí lạnh, cúi đầu nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bỗng sung huyết đến đỏ bừng.

Lục, mặt Lục Diệp, đang, đúng lúc chôn ở trên ngực cô nha!!!

Lúc xúc cảm mềm mại đến kì lạ kia theo tiếp xúc qua mặt truyền đến trung tâm thần kinh, Lục Diệp cũng ý thức được mình chết không được từ thể nằm ở trên cái gì. Mặc dù như vậy, cậu vẫn còn lặng lẽ mở mắt ra nhìn một cái, đúng lúc thấy được chỗ cổ áo Thiên Thiên rộng mở, đập vào mắt là một mảng da thịt trắng mịn như tuyết còn có độ cong nhô lên kia... Cảnh sắc này thật là rất kích thích, cậu sắp thấy nghẹn thở rồi.

Trong lúc nhất thời, mặt Lục Diệp càng đỏ hơn, lần này cũng không phải do đặc biệt nín thở, mà là chính bản thân cậu cũng có chút xấu hổ rồi.

Lúc này xung quanh còn có rất nhiều người, không nói tới những quần chúng vây xem không rõ chân tướng, chỉ bằng ba người Hạ Văn, Giang Đường, Lâm Nhượng Vân mà nói, nếu để cho các cô biết cậu có ý bỏ nhào lên người Thiên Thiên, này đoán chừng coi như cậu có giải thích đến rách miệng việc nhào tới trên ngực Thiên Thiên là ngoài ý muốn, các cô cũng không tin tưởng.

Có câu thơ gấp cũng sẽ cắn người, đến lúc đó mặc kệ bình thường lực uy hiếp của cậu có lớn bao nhiêu, ba người các cô cũng có thể liên hợp lại lột một lớp da của cậu. Đúng rồi, nói không chừng còn phải cộng thêm một người Nhạc Kỳ Sâm nữa.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Lục Diệp vẫn cho rằng để cho đám người Hạ Văn nghĩ là cậu thật sự chạy đến mơ hồ, vốn là muốn bỏ nhào lên người Triệu Thần nhưng không cẩn thận nhào tới trên người Thiên Thiên, càng vô tình vui mặt vào trong ngực Thiên Thiên, mới là lựa chọn tốt nhất.

Nghĩ tới đây, cậu lập tức nhắm hai mắt lại, để toàn thân thả lỏng một chút đè ở trên người Thiên Thiên. Nhưng cứ như vậy, mặt cậu cũng phải chôn trong ngực Thiên Thiên sâu hơn một chút, cảm giác được sống mũi giữa ngực, cậu cắn chặt hàm răng, trong lòng không ngừng nín thở: Không thể chảy máu mũi, không thể chảy máu mũi, không thể chảy máu mũi, chảy máu mũi liên tục tẩy hết! Chống đỡ cho tôi! Không phải con gái đều là mềm mại sao!!! Lục Diệp người có thể!!!

Mà cả người Thiên Thiên đã bởi vì Lục Diệp chôn vào giữa ngực làm cho kinh ngạc đến ngây người. Cô vẫn đỡ người Lục Diệp, ánh mắt ngây ngốc nhìn mặt Lục Diệp chôn trong ngực mình, đôi môi màu hồng nhạt hơi mở ra, vẫn không nhúc nhích.

Cuối cùng từ trong đám người, ba người Hạ Văn, Giang Đường, Lâm Nhượng Vân mở một đường máu chui ra ngoài liền thấy cảnh tượng này.

Thân hình thon nhỏ của Thiên Thiên cổ hết sức chống đỡ Lục Diệp so với cô còn cao hơn một cái đầu, lộ ra một gương mặt hoa dung thất sắc cứng ngắc sắp thành tượng đá. Cả người Lục Diệp mất sức lực nằm trên người Thiên Thiên, vị trí của gương mặt đó vừa khéo đặt ở trên bộ ngực khiến cho vô số con gái ghen tị của Thiên Thiên...

Nhất thời Giang Đường giận đến đỉnh đầu cũng bốc khói, cô ba bước thành hai bước xông tới, túm lấy cổ áo Lục Diệp kéo lên, giận dữ hét: "Lục Diệp, cái tên sắc lang này, cậu làm gì với Thiên Thiên nhà chúng tôi vậy!!!"

Lục Diệp trông có vẻ gầy, nhưng là kiểu mặc quần áo thì có vẻ gầy gò còn cởi quần áo ra vẫn là thuộc loại có thịt, trên dưới cả người đều là bấp thịt rắn chắc, cho dù Giang Đường tự nhận là nữ hán giã, cũng không có khả năng kéo cậu dậy.

Cho nên cô kéo một cái như vậy, nhiều nhất chỉ là lôi kéo mặt Lục Diệp rời khỏi ngực Thiên Thiên, đây là nhờ Lục Diệp âm thầm tự dùng sức.

Một giây tiếp theo, cả người Lục Diệp liền hướng một bên ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Té xỉu (4)

Thiên Thiên đang trong trạng thái ngây ngời rồi cuộc cũng có phản ứng. Cô nghiêng người một chút, liền dùng bả vai đỡ lấy đầu Lục Diệp đang đổ xuống, cô di chuyển bước chân không quá vững chắc, miễn cưỡng đỡ được Lục Diệp, đỏ mặt, lắp bắp giải thích: “Lốp, lốp trường cậu ấy, cậu ấy, cậu ấy, cậu ấy không phải cố ý... Cậu ấy chạy quá mệt mỏi, cũng, cũng, cũng không đứng được, mình... Mình đỡ cậu ấy, mới, mới có thể, mới có thể...”

Mới có thể để cho cậu ấy chôn mặt vào ngực của mình. Làm sao có thể nói ra những lời này đây!!

Nghe Thiên Thiên nói lắp giải thích, lửa giận của Giang Đường mới hạ xuống một chút, cô nghi ngờ quan sát Lục Diệp đang dựa vào trên người Thiên Thiên.

Mặt của cậu ta đỏ bừng khác thường, hai mắt nhắm chặt, hô hấp dồn dập, trên trán còn phủ một lớp mồ hôi mỏng, tay chân cũng mềm nhũn nằm bò ra, vừa nhìn đã biết là phản ứng do hoạt động quá sức.

Nhìn phản ứng này của cậu ấy, hơn nữa lúc trước mình và hai người Hạ Văn, Lâm Nhược Văn cũng đã có dự đoán nên sự hoài nghi trong lòng Giang Đường đã tan đi một nửa. Dù sao biểu hiện của Lục Diệp trên sân thi đấu như thế nào thì mọi người đều đã quá rõ ràng.

... Cho nên quả nhiên là để cho Thiên Thiên coi trọng mình đến ngay cả mạng cũng không cần chứ gì? Lốp trường, ngày thường cậu là nam thần cao ngạo lạnh lùng như vậy, không ngờ cậu cũng sẽ làm chuyện ngu xuẩn như thế này.

Lúc này Hạ Văn và Lâm Nhược Văn cũng đi minhhi.

Lâm Nhược Văn nhìn tình trạng này của Lục Diệp, cau mày nói: “Bộ dạng này của cậu ấy sợ là không tốt, vẫn nên đưa cậu ấy đến phòng y tế khám một chút sẽ tốt hơn.”

“Đúng, đúng thế?” Nghe cô nói như vậy, Thiên Thiên liền nóng nảy: “Vậy, vậy nên làm như thế nào...”

Một mình cô không thể hoàn thành một nhiệm vụ trọng đại như vậy đâu!

“Triệu Thần! Cậu qua đây một chút!” Hạ Văn xoay người hướng về phía Triệu Thần còn đang đứng ở một bên nhìn, hô to.

Triệu Thần lập tức chạy minhhi, hỏi: “Sao vậy? Không có chuyện gì chứ?”

“Có chuyện, là chuyện lớn! Cậu xem bộ dạng của Lục Diệp giống như không có chuyện gì sao?” Hạ Văn chỉ chỉ Lục Diệp nói: “Cậu mau đưa cậu ấy minhhi phòng y tế khám một chút đi.”

Cảm thấy sự việc có chút nghiêm trọng, Triệu Thần vội trả lời: “Ừ, được.” Cậu nói xong, liền đi minhhi muốn mang Lục Diệp còn đang dè ở trên người Thiên Thiên đi.

Muốn mang cậu đến phòng y tế?! Trong lòng Lục Diệp căng thẳng.

Như vậy cũng không tốt lắm, nếu như cậu đi thì không phải Thiên Thiên sẽ cô vũ cho những người khác sao?! Không được không được, tuyệt đối không được.

Cậu nghĩ như vậy, trong lòng ra quyết định, giữ chặt cổ tay của Thiên Thiên.

Lục chú ý của Thiên Thiên đang đặt ở việc nói chuyện của lốp trường đại nhân, cho đến khi cả người Lục Diệp bị Triệu Thần đỡ lấy thì bọn họ mới phát

hiện Lục Diệp đang nắm chặt tay Thiên Thiên.

Kéo, lôi, gỡ bỏ, tách ra....Các kiểu kỹ năng đều sử dụng hết nhưng vẫn không làm Lục Diệp buông lỏng tay Thiên Thiên ra.

Ngay lúc Giang Đường đang suy nghĩ có nên bảo Thiên Thiên nắm tâm cần một cái trên tay Lục Diệp hay không thì Hạ Văn bất ngờ nói: “Vậy thì, hay là để Thiên Thiên và Triệu Thần cùng nhau đưa Lục Diệp đến phòng y tế đi? Nhìn tay cậu ấy nắm chặt như vậy, chưa biết chừng trong lúc mơ màng vẫn biết người mình nắm tay là Thiên Thiên đấy.”

Trong lòng Lục Diệp khen ngợi cho điểm Hạ Văn.

“Nhưng...” Thiên Thiên nhìn Hạ Văn, do dự nói: “Nhưng mình đã đồng ý chờ lát nữa cậu thi chạy 400 mét sẽ cô vũ cho cậu.”

“À, không sao, không sao, đây chỉ là chuyện nhỏ!” Hạ Văn phát tay một cái không để ý lắm, nói: “Đại hội thể dục thể thao cũng không phải chỉ có một lần này, cậu muốn cô vũ cho mình cũng không phải chỉ có lần này, về sau còn nhiều cơ hội mà!”

“Nhưng mà...”

“Đừng nhưng mà nữa, kéo dài nữa, làm tình trạng của lớp trưởng thêm nghiêm trọng cũng không tốt.” Hạ Văn nói.

“Văn Văn nói không sai.” Lâm Nhược Văn cũng khuyên như: “Yên tâm đi, cho dù cậu đi rồi, vẫn còn có mình cùng Đường Đường mà. Xế chiều hôm nay hai chúng mình cũng không có hạng mục, sẽ cô vũ cho Văn Văn thay cả phần của cậu.”

Bọn họ đều đã nói đến nước này rồi mà Thiên Thiên không đồng ý thì thật không nói đạo lý rồi.

Thiên Thiên không thể làm gì khác ngoài đồng ý cùng với Triệu Thần đưa Lục Diệp đến phòng y tế.

Trong phòng y tế, lúc vị bác sĩ đeo kính không gọng nhìn thấy rõ người được đưa đến, trong nháy mắt không nhịn được cười. Không phải ông cười trên sự đau khổ của người khác mà thật sự trong lúc quân huấn, cặp nam nữ sinh này đã để lại ấn tượng sâu sắc cho ông. Đặc biệt là lúc ông muốn cời quần áo cho nữ sinh bị ngất xỉu vì cảm nắng để giải nhiệt thì ánh mắt người nam sinh nhìn ông hung ác giống như ánh mắt của một con sói nhỏ bị xâm phạm lãnh địa vậy.

Nhưng mà lần này hình như là có thay đổi người?

Lúc diễn ra thể vận hội ở trường, bác sĩ cũng không cảm thấy bất ngờ với những học sinh bị đưa đến do vận động quá mức, theo thường lệ chỉ chỉ giường bệnh phía sau rèm, nói: “Đặt ở đó đi.”

Vì vậy Triệu Thần liền đặt Lục Diệp lên trên giường bệnh.↵

Bác sĩ đi qua làm một vài kiểm tra thông thường cho Lục Diệp, khi nhìn thấy từ đầu mình cúi cậu vẫn không bỏ tay Thiên Thiên ra, cũng không vạch trần cậu đang giả vờ ngất xỉu, mà nói: “Không có gì đáng ngại, có thể do hoạt động quá sức làm cho lượng đường trong máu giảm, không có chuyện gì lớn, cũng không cần uống thuốc, nghỉ ngơi một chút là được.”

Nghe ông nói như vậy, Thiên Thiên và Triệu Thần đều buông lo lắng trong lòng xuống.

Chờ bốn, năm phút không thấy Lục Diệp có ý định tỉnh lại, Triệu Thần nói với Thiên Thiên: “Cái này, Nhạc Thiên Thiên, lát nữa mình có một hạng mục, cậu xem...”

Thiên Thiên gật đầu, nói: “Ừ, vậy cậu trở về đi thôi, mình ở đây chăm sóc lớp trưởng là được rồi.”

“Vậy thì nhờ cậu.” Triệu Thần thở phào một cái, cười nói.

Thiên Thiên có chút không biết phải làm sao, nếu không cô có thể làm gì chứ? Lục Diệp nắm tay cô không buông chút nào, cho dù cô muốn về sân thi đấu với Triệu Thần cũng là chuyện không thể nào.

Sau khi Triệu Thần đi tầm mười phút, Lục Diệp mới “từ từ tỉnh lại”.

Cậu chớp mắt hai cái, giả vờ kinh ngạc nhìn bốn phía, lại nhìn Thiên Thiên ngồi cạnh giường bệnh, nghi ngờ hỏi: “Thiên Thiên? Tại sao mình lại ở chỗ này?”

Kĩ thuật diễn quả thật rất tốt.

Thiên Thiên không nghi ngờ cậu, vội giải thích: “Cậu chạy 800 mét xong thì ngất xỉu, cho nên mình cùng lớp phó thể dục đưa cậu mình phòng y tế đấy.”

“Thật sao.” Lục Diệp làm ra vẻ bừng tỉnh hiểu ra, áy náy cười nói: “Vậy thì khổ cực cho các cậu rồi.”

“Không, không có gì đâu.” Thiên Thiên hiền lành nói.

“Cái đó... Mình cảm thấy mình chạy 800 mét xong cả người cũng mơ hồ, suýt chút nữa ngã xuống, vất vả cho người đỡ mình... À, mình muốn hỏi... Lúc

mình ngắt xiu không có gây phiền toái gì cho cậu chứ?” Lục Diệp nhìn sắc mặt Thiên Thiên, dò xét hỏi.

Cậu vừa dứt lời, chỉ thấy trên gương mặt trắng nõn của Thiên Thiên nổi lên mấy đám mây hồng. Cô hốt hoảng trốn tránh tầm mắt của Lục Diệp, vội vàng nói: “Không, không có, không có thêm phiền toái gì. À đúng rồi, cậu tỉnh dậy có muốn uống chút nước không? Mình đi rót cho cậu.”

Nói xong, cô không chờ Lục Diệp trả lời, vội xoay người ra khỏi rèm.

Nhìn Thiên Thiên chạy mất dép, Lục Diệp mới giơ tay sờ mặt mình, sau đó...Cười giống như mèo trộm được thịt vậy.

Thấy Lục Diệp cầm cốc nước uống, Thiên Thiên tính toán thời gian, cảm thấy bây giờ mà trở lại sân thi đấu, nói không chừng có thể vẫn kịp thời gian cổ vũ cho Hạ Văn thi chạy 400 mét.

Nhận lấy cốc giấy Lục Diệp đưa cho, đặt lên tủ ở cạnh giường, Thiên Thiên chần chừ mở miệng nói: “Lớp trưởng... Cậu đã thấy tốt hơn chút nào chưa?”

Lục Diệp là người khôn khéo như thế nào, chỉ cần thấy ánh mắt của cô không ngừng nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng biết cô muốn quay về sân thi đấu cổ vũ cho Hạ Văn.

Nhưng mà cậu không vui, coi như Hạ Văn là bạn thân thiết của Thiên Thiên, cậu cũng không vui khi thấy Thiên Thiên cổ vũ cho người khác ngoài cậu.

Nhưng mà cậu không nói thẳng ra, mà mỉm cười, hỏi: “Sao vậy?”

Mặc dù trong miệng cậu hỏi sao vậy, nhưng mà ánh mắt sáng tỏ trong suốt của cậu lại khiến Thiên Thiên như có cảm giác cậu đã biết hết mọi chuyện.

Thiên Thiên cảm thấy có chút áy náy khó hiểu, cô nghĩ đến lần trước tập huấn bị cảm nắng là Lục Diệp đỡ cô bị ngã xiu, không nói hai lời liền ôm cô minhhi phòng y tế, một mực chờ cho minhhi khi cô tỉnh lại, còn dịu dàng nói với cô: “Không có chuyện gì, nếu như vẫn còn thấy khó chịu chỗ nào thì phải nói, cứ nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, mình ở đây chăm sóc cậu.”

Mà cô thì mới ở có mười phút đã có ý định muốn bỏ đi.

Vì vậy Thiên Thiên lắc đầu một cái, cố tỏ vẻ thoải mái nói: “Không có gì đâu, quan tâm cậu một chút thôi mà!”

Lục Diệp cười nhẹ nhàng, đôi môi tái nhợt làm cho cậu trông rất yếu ớt, nhưng lại rất quan tâm, nói: “Mình đã không có gì đáng ngại, chỉ là có chút hơi đau đầu, trên người không có chút sức lực nào... Nếu cậu có việc thì đi làm đi, mình có thể ở một mình, hơn nữa còn có bác sĩ ở đây mà, không có việc gì đâu.”

Cậu càng nói như vậy, Nhạc Thiên Thiên lại càng cảm thấy suy nghĩ vừa rồi của mình là không được, vội lắc đầu như trống bỏi: “Không không không, mình có thể có chuyện gì chứ, cậu nghĩ quá nhiều rồi. Cậu vẫn còn không thoải mái thì nằm nghỉ ngơi đi, mình ở chỗ này chăm sóc cậu.”

Lục Diệp rất nghe lời nằm xuống, nhìn Thiên Thiên giúp cậu dịch góc chăn, khoe miệng Lục Diệp không nén được nụ cười.

Sau khi giúp cậu dịch tốt góc chăn, Thiên Thiên có chút rảnh rỗi, ngồi nói chuyện phiếm với Lục Diệp: “Lớp trưởng, nếu cậu không chạy được 800 mét, vậy làm sao lại còn cậy mạnh tham gia chứ? Đúng rồi, mình nhớ cậu còn một hạng mục nữa là 3000m... Trời ơi! Cậu chạy 800m xong đã là bộ dạng này, nếu chạy 3000m không phải sẽ là chết đột ngột tại chỗ sao?! Không ổn không ổn không ổn...Phải tìm người thay cậu!”

Lục Diệp nhìn cô gấp đến độ muốn nhảy dựng lên, không nhịn được cười nói: “Chính là bởi vì không có ai muốn báo 800 và 3000m nên mình mới nhận mà, ai bảo mình là lớp trưởng.”

“Vậy cũng không thể lấy mạng nhỏ của mình ra đùa được! Không được không được, nhất định phải tìm một người thay thế cậu!” Thiên Thiên đi vòng vòng giống như con kiến bò trên chảo lửa.

“Ngày mai, buổi sáng là cuộc thi chạy 3000m dành cho nam, lúc đó hầu hết các bạn nam đều có hạng mục, đến khi đó cùng mọi người đổi cũng không có ai tình nguyện.” Lục Diệp lắc đầu nói: “Cậu yên tâm đi, mình không phải là người không chịu rèn luyện thân thể, không thể chết đột ngột như các cậu tưởng tượng đâu ←_←. Hôm nay chỉ là bởi vì... Àch, là, là do quá lâu không hoạt động thôi, không sai, đúng là như vậy!”

Nói xong, cậu còn đặc biệt gật đầu khẳng định.

Thiên Thiên cũng biết giờ phút quan trọng này mới đi tìm người thay thế, lại còn thay thế hạng mục chạy dài 3000m khó khăn như vậy, tuyệt đối không có người nào đồng ý, đành phải vậy thôi. Cô lo lắng hỏi: “Nhờ, nhờ mà cậu lại ngắt xiu thì làm sao?”

“Ngắt thì ngắt thôi, ngắt sẽ có người mang mình minhhi phòng y tế chứ sao.” Hiếm khi Lục Diệp có hứng thú cùng Thiên Thiên đùa một chút: “Còn có thể làm thế nào?”

Nhưng không ngờ Thiên Thiên nghe xong sắc mặt tối sầm, liếc cậu một cái, tức giận nói: “Mình đang nói nghiêm túc với cậu đấy, vậy mà cậu lại nói đông nói tây. Nói nhẹ nhàng như vậy, cậu cho là ai thấy cậu ngắt cũng đưa cậu minhhi phòng y tế à? Hay là chạy xong không ngắt, đợi đến khi đến chỗ vắng người mới ngắt hả?”

Nhìn cô giận thật, Lục Diệp mới phát hiện ra mình nói bậy, vội vàng dụi mắt nói: “Được được được, là mình nói sai, mình nói sai. Nếu như cậu không yên tâm, vậy hai ngày mình phiền cậu chăm sóc mình nhiều hơn là được.”

Cậu vốn chỉ nói vậy thôi, không ngờ Thiên Thiên lại cho là thật, nghiêm túc nói: “Được rồi, chỉ có điều lần sau trước khi cậu ngắt xiu nhào mình nhớ báo cho mình một tiếng, để mình chuẩn bị tinh thần. ... Đáng người cậu cao lớn như thế, không nói tiếng nào liền dè mình xuống, mình rất dễ bị ép thành ruốc.”

Lục Diệp nghe xong thì dở khóc dở cười, cậu đúng là chưa từng nghe ai nói trước khi ngắt còn báo một tiếng.

**

Rảnh rồi trò chuyện một lát, chợt nghe thấy một tiếng động rung chuyển trời đất, Thiên Thiên giật mình, còn chưa kịp kéo rèm lên xem có chuyện gì xảy ra, đã nghe thấy một giọng nam hét lên: “Lục Diệp! Mình chạy xong 800m liền nghe thấy có người nói cậu bị ngắt hả?! Còn nghe nói cậu bị đưa mình phòng y tế rồi?! Cậu đặc biệt trâu bò à, 800m đối với cậu.”

Diệp Trạch Phong còn chưa nói hết câu, vừa vén một góc rèm lên, liền nhìn thấy đôi mắt tò mò của Thiên Thiên.

Ngay sau đó, Thiên Thiên kéo hết rèm ra, lộ ra đôi mắt đang nhìn trừng trừng cậu của Lục Diệp.

Diệp Trạch Phong liền nuốt câu nói tiếp theo vào trong bụng, ngay cả bước đi cũng có quy tắc hơn rất nhiều, cậu đứng ở trước giường của Lục Diệp, gãi gáy pha trò nói: “Haha, không có gì, mình nghe nói cậu không thoải mái nên đến thăm một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Chủ trì (một)

Sau khi vào giữa tháng mười hai thì nhiệt độ của thành phố A giảm xuống nhanh chóng, trường học cũng không thể cứng nhắc mà yêu cầu học sinh mỗi ngày phải mặc mỗi một lớp áo đồng phục mùa thu mỏng manh được, bọn học sinh đều rút lại những bộ quần áo mùa đông thật dày.

Thân thể của Thiên Thiên không được tốt, ngay vào thời điểm cuối tháng mười một thì cô đã mặc áo len rồi, đến lúc người khác mới bắt đầu mặc áo lông, thì khi ra khỏi nhà cô đã mặc quần áo giữ ấm, áo len, áo len che lưng, áo len dài, khăn quàng cổ, bao tay, mũ, khẩu trang đầy đủ rồi. Dù cho đáng người của cô gầy yếu, nhưng từ xa nhìn lại vẫn giống như một trái bóng cao su đang chuyển động, cái đẹp gì gì đó cũng đều không có. Mỗi ngày sớm muộn gì thì cô cũng phải uống thuốc bắc, làm cho cô luôn có cảm giác toàn thân mình đều tản ra mùi thuốc. Tần suất mà anh trai đưa đồ uống nóng cho cô từ nửa ngày một lần biến thành nửa ngày hai lần. Mặc dù là như vậy, cô vẫn luôn thường ho khan vài tiếng.

Vào tiết học vật lý hôm nay, Lục Diệp vốn đang chuyên tâm nghe giảng bài, chợt nghe phía sau vang lên tiếng ho khan quen thuộc, cậu nhướn mày, quay đầu lại nhìn, nếu thoát khỏi bộ bao tay, mũ cùng khẩu trang thì trong phòng học này chính là tay phải của Thiên Thiên đang cầm bút viết bài chứ không phải tay phải đang khư khư chụm lại ở bên miệng, nghe được tiếng khụ khụ vụn vặt làm người ta lo lắng.

Cô sợ lạnh, sau khi trời lạnh chỉ thích co rút thành một cục, sắc mặt cũng không có lúc nào rạng rỡ, tóc dài tản mát ở sườn mặt, bả vai, cả người đều mệt mỏi, nhìn qua tiêu tụy rất nhiều, chỉ có một việc duy nhất có chuyển biến tốt đẹp đó chính là cô nghe giảng bài mà không nằm úp sấp trên mặt bàn ngủ nữa.

Thực ra, lần đầu tiên Lục Diệp nhìn thấy Thiên Thiên sau khi thời tiết chuyển lạnh quả thực hoảng sợ, bởi vì Thiên Thiên ăn mặc như vậy, chỉ còn thiếu một bộ kính nữa là có thể trực tiếp đến ngân hàng làm cướp được rồi, nếu cậu không có ấn tượng sâu sắc với Thiên Thiên, nhất định là cậu không thể nhận ra là người có dáng người như thế nào mới có thể mặc kiểu quần áo như thế này được.

Lục Diệp ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo phía trên tấm bảng đen, còn 20 phút nữa mới tan học.

Lục Diệp bỏ bút xuống rất tự nhiên, vẫn duy trì dáng vẻ chăm chú nghe giảng bài, hai tay lại lặng lẽ thăm dò vào trong học bàn, tìm kiếm ly trà sữa mỗi ngày đều chuẩn bị trong ngăn kéo sau lần đầu tiên nhìn thấy Nhạc Kỳ Sâm đưa thức uống nóng cho Thiên Thiên. Hết cách rồi, ai bảo hiện tại cậu mới ở bước đầu tiên? Cậu lại kiêu ngạo, cũng không tiện giở trò ở trước mặt giáo viên.

Cũng may là chuyện một công hai việc này cậu đã luyện tập từ nhỏ, luyện đến nay cũng đã hơn mười năm, đã sớm luyện đến mức thành thục, ngay cả thầy giáo thường thường sẽ quan sát cậu một chút cũng không phát hiện ra là cậu đang mất hồn. Cậu cũng đã nhanh tay lẹ chân ở trong học bàn mà mở bọc, vén nắp, lấy bịch trà sữa màu hồng ra, ống hút cùng thạch hoa quả ra, xé túi trà sữa màu hồng đổ vào ly trà sữa, một loạt động tác như vậy cũng không làm rơi đồ một tí nào.

Đợi sau khi làm xong những chuyện này, Lục Diệp lại nhìn đồng hồ lần nữa, còn 17 phút nữa thì tan học.

Rất tốt.

Dường như là cậu đang trầm nghĩ. Lần này nhất định là không để thầy tuyên bố tan học, tiếng chuông vừa vang lên sẽ vọt đến máy đun nước, mình không tin là lần này mình không thể đưa ly trà sữa vào trong tay Thiên Thiên trước Nhạc Kỳ Sâm được.

Nhớ lại kinh nghiệm mấy lần trước, Lục Diệp nhìn không được âm thầm lau những giọt lệ chưa xót kia đi.

Một lần là khi hết giờ học cậu mới xé bao đựng thạch hoa quả ra, kết quả là bị người khác giành mất nước nóng, cậu cũng chỉ có thể đợi đến lượt thứ hai. Chờ đến lúc cậu rót nước cũng đợi được nước ấm rót vào ly trà sữa thì Thiên Thiên đã uống trà sữa nóng được Nhạc Kỳ Sâm đưa tới đến no rồi, cũng áy náy nói cho cậu biết là cô thật sự không uống được nữa. Cuối cùng ly trà sữa kia đã vào bụng của cậu.

Còn có một lần là cậu tự cho mình thông minh, vào học đã chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ, chỉ cần đợi đến lúc tan học đi giành nước nóng là được, đương tự đắc nghĩ rằng mọi thứ đã sẵn sàng rồi. Kết quả chết không được tử tế là thầy dạy quá giờ, chờ đến lúc thầy tuyên bố tan học, thì Nhạc Kỳ Sâm đã đợi ở bên ngoài 4 phút rồi, vì thế cậu cũng không qua mặt được Nhạc Kỳ Sâm này. Cuối cùng thì ly trà sữa này vẫn phải vào bụng của cậu.

... ..

Thật là không muốn nhớ lại chuyện cũ mà, những chuyện xui xẻo như thế này có phải không nên nói ra sao?

Thiên Thiên không muốn quấy rầy các bạn học tập, cổ hống ngứa, cô liền dè cổ hống mà ho, nhưng mà cô càng dè nặng như vậy, cổ hống lại ngứa càng mãnh liệt đến mức làm người ta hận không thể đưa tay vào gãi, ho khan đứt quãng gần 10 phút mới dần dần ngưng, làm cho bạn học xung quanh liên tiếp quay xuống nhìn, Giang Đường cũng cố ý ngừng viết bài, đưa tay vuốt vuốt lưng cho cô.

Thiên Thiên ho đến mức khan cả giọng, cô dụi dụi con mắt, buồn bã ỉu xiu nói: "Nếu đã ho khó chịu như vậy, tốt hơn hết là nên ngủ đi."

"Cậu đừng làm như vậy." Nghe cô nói như vậy, Giang Đường hoảng sợ nói: "Thời tiết lạnh, cửa sổ phòng học đều đóng kín hết rồi, cậu ngủ trong điều kiện như vậy dễ bị cảm lắm."

Thiên Thiên lẩm bẩm mấy tiếng, cố gắng chống đỡ mí mắt nặng trĩu tiếp tục nghe giảng bài.

Đây chính là nguyên nhân tàn suất ngủ của Thiên Thiên trong lúc đi học giảm xuống, không phải là cô không muốn ngủ, mà thật sự là không dám ngủ.

Chuông tan học vang lên.

Đúng là Lục Diệp không đợi thầy giáo tuyên bố tan học, liền lấy trà sữa từ trong ngăn kéo ra, vọt đến máy đun nước trước mặt bắt đầu rót nước, làm nên một ngọn gió làm cho thầy dạy vật lí sùng sột.

Có điều là thầy giáo cũng biết sau khi thời tiết trở lạnh, nước nóng rất quý giá, một lớp hơn sáu mươi người, nếu không tranh giành trước thì đến một giờ cũng chưa lấy được nước nóng. Cho nên hành động này của Lục Diệp đúng là có chút vô lễ, nhưng thầy cũng không tính toán, tự mình thu xếp sách giáo khoa rồi rời đi, dù sao nội dung của tiết này thầy cũng đã giảng xong rồi.

Khuấy khuấy ly trà sữa lên một chút, Lục Diệp có chút ngây ngất hít sâu mùi hương mê người của trà sữa, phản xạ có điều kiện nhìn lên đồng hồ thì mới có nửa phút.

Xem như Nhạc Kỳ Sâm vừa hết giờ học sẽ chạy từ phòng học của anh đến đây, cũng cần thời gian ít nhất là 30 giây đúng không? Cho nên lần này....

.....

Mấy chữ "Bất luận như thế nào thì cậu cũng sẽ thắng." còn chưa kịp xuất hiện từ trong đầu của cậu, động tác xoay người của cậu liền cứng lại rồi.

Cậu cậu cậu cậu nhìn thấy cái gì vậy!

Vì sao! Vì sao cậu đã cấp tốc như vậy rồi, mà Nhạc Kỳ Sâm vẫn giành được trước cậu như vậy chứ!! Chẳng lẽ thật ra Nhạc Kỳ Sâm mới đúng là "Tinker Bell không gì không làm được" trong miệng Nhạc Thiên Thiên à? Hay là kiểu người được trang bị bất kỳ thiết bị cực kì hiện đại nào?

Nhìn người đang kéo tay Thiên Thiên nói thao thao bất tuyệt kia, tay đang nâng ly trà sữa của Lục Diệp ngổn ngang trong gió rồi.... ..

Giờ phút này, tâm tình của Lục Diệp gần như là sụp đổ rồi.

Những lời dằn dò kia, mỗi buổi sáng trước khi ra khỏi nhà thì Nhạc Kỳ Sâm đã nói một lần, buổi tối trước khi đi ngủ thì nói một lần, mỗi lúc đến đưa đồ, còn không ngại phiền phức mà nói thêm một lần nữa. Thiên Thiên nghe đến mức lỗ tai cũng mọc ra kén, mà còn có thể đọc lâu lâu.

Nhưng cô vẫn không tỏ ra đáng vẻ thiếu kiên nhẫn, nghiêm túc nghe anh hai nói xong, nhìn anh đi qua chỗ ngoặt, mới cảm trà buối mặt ong còn ấm xoay người lại.

Vừa xoay người lại, liền bắt gặp Lục Diệp đang đứng đối diện thế nhưng trong ánh mắt của cậu lộ ra một chút buồn bã.

Thiên Thiên sững sờ một chút, nghĩ thầm đây đúng là không phải bức tranh vẽ lớp trưởng. Vì thế dùng sức mờ trùng hai mắt nhìn lại một chút.

Lục Diệp và Thiên Thiên đang bốn mắt nhìn nhau, giây tiếp theo liền nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng lại thật tốt, cầm trà sữa cười chân thành với cô.

Cho nên Thiên Thiên phải nhìn...nữa, chính là muốn khôi phục lại thái độ bình thường của Lục Diệp.

Thiên Thiên gãi gãi đầu, cảm thấy vừa rồi mình bị hoa mắt.

... ..Chỉ có nghe nói là người ta bị đói bụng mới hoa mắt, nhưng chưa có nghe nói là mùa đông bị lạnh có thể khiến người ta hoa mắt.

Thấy Lục Diệp nở nụ cười, Thiên Thiên cho rằng là cậu đang cười mình vì lớn rồi mà còn luôn làm phiền anh hai phải lo lắng cho mình bất cứ lúc nào, có chút ngượng ngùng nói: "Mình...mình anh trai mình anh ấy rất tốt phải không? Đúng là rất lo lắng cho mình, vẫn luôn cho là mình là đứa bé ba bốn tuổi."

Trong lòng Lục Diệp là ngàn dặm đông băng vạn dặm tuyết thổi, nhưng lại không thể không cười nói: "Đúng, đúng là rất tốt."

Vào giờ tự học buổi tối, Thiên Thiên bị cô giáo Lương gọi đến văn phòng.

Sau khi cô giáo Lương khách sáo kéo một cái ghế cho Thiên Thiên ngồi xuống, mới lên tiếng: "Còn hai tuần nữa là đến buổi tiệc liên hoan ngoại ngữ, các tiết mục đã được bố trí xong hết rồi, nếu không có gì sai sót thì tuần này sẽ dự tuyển. Cô nghe nói vào lúc học cấp hai, em là người phụ trách chủ trì buổi tiệc liên hoan ngoại ngữ này ba năm liền phải không?"

"Phải." Thiên Thiên gật gật đầu.

Vì để bày tỏ sự coi trọng đối với tiếng anh, hàng năm vào lễ Giáng sinh thì Nhất Trung đều tổ chức buổi tiệc liên hoan ngoại ngữ, mặc kệ là cấp hai hay cấp ba, trong buổi tiệc từ người chủ trì đến lời thoại của tiết mục đều phải dùng tiếng anh, cho dù chỉ hát một đoạn, thì ca từ cũng phải là tiếng anh thuần khiết.

"Là như vậy, trường học quyết định buổi tiệc liên hoan ngoại ngữ lần này sẽ có sáu người chủ trì, ba nam ba nữ, lớp mười tuyển hai nam hai nữ, lớp mười một tuyển một nam một nữ, lớp mười hai sẽ không tham gia, chỉ cần xem tiết mục thôi. Em đã có kinh nghiệm làm người chủ trì ba năm rồi, Nhạc Kỳ Sâm có bốn năm kinh nghiệm, mà tại Nhất Trung em đã có kinh nghiệm trước các bạn khác như vậy, cho nên trường học hi vọng em cùng anh trai có thể đảm nhiệm chức người chủ trì này vào năm nay."

"A....." Thiên Thiên kéo dài giọng nói một chút, hỏi: "Chuyện này là do anh hai của em nói sao?"

Bởi vì lúc trước Thiên Thiên ở bệnh viện ngây ngẩn quá lâu, không thể tiếp xúc với nhiều người, thỉnh thoảng chỉ có vài người bạn cùng phòng bệnh, nhưng vừa ra viện là không còn liên lạc nữa rồi, cho nên dần dần hình thành tính cách hướng nội hay ngại ngùng, rất bị động trong việc kết bạn, vào lúc học tiểu học chỉ có một mình Giang Đường là bạn tốt, lên đến cấp hai cũng không chủ động đi kết bạn, nếu từ trước đến nay Giang Đường không hiểu chuyện, đoán chừng hai người cũng không được đến cùng một nơi đâu. Khi đó Nhạc Kỳ Sâm vì muốn cho Thiên Thiên có chút thời gian vui vẻ, nên tham gia các hoạt động nào thì cũng mang cô đi cùng.

Lúc đầu có thể được chọn làm người chủ trì buổi tiệc liên hoan ngoại ngữ, cũng vì vào thời gian nằm viện, mỗi ngày sau khi tan học thì Nhạc Kỳ Sâm sẽ trở về dạy cô phiên âm tiếng anh, bắt cô học từ mới. Thật ra năng lực học tập của Thiên Thiên rất tốt, trí nhớ cũng tốt, nhưng chính là do cô lười, không muốn suy nghĩ một chuyện phức tạp nào, cho nên thành tích toán học luôn áp chót. Giọng nói của Nhạc Kỳ Sâm rất lưu loát, Thiên Thiên cũng học nghiêm túc, đối với cô mà nói thì tiếng anh đơn giản hơn toán gấp nghìn vạn lần, chỉ cần gánh vác từ đơn và nhớ ngữ pháp là tốt rồi. Ban ngày Nhạc Kỳ Sâm phải đi học, cha mẹ phải đi làm, một mình cô trong lúc rảnh rỗi, thì làm thủ công ngay tại trong phòng bệnh, luyện chữ, học từ, cũng không lâu lắm thì học thuộc quyển từ điển mà Nhạc Kỳ Sâm đưa cho rồi, sau đó thì Nhạc Kỳ Sâm đưa cho cô thêm quyển dày một chút, càng về sau thì càng dày..... Trên thực tế mà nói thì học ngôn ngữ quan trọng nhất chính là từ đơn đã tích lũy được, ngược lại thì ngữ pháp chẳng quan trọng lắm, nếu cho bạn một câu, những từ đơn bên trong bạn đều biết hết, chẳng lẽ bạn cũng không tự mình sắp xếp các từ lại được sao? Càng không cần nói đến việc trong tiếng anh thực sự cũng không có chủ động ngữ pháp. Cho nên thành tích thi anh văn của Thiên Thiên tốt như vậy, là bởi vì số lượng vốn từ của Thiên Thiên nhiều hơn so với bạn học rất nhiều.

"Nói rồi, anh trai em nói em ấy không có ý kiến. Về phần của em muốn đi chủ trì hay không, thì đó là quyết định của em." Cô giáo Lương nói.

"Vậy em cũng muốn đi." Thiên Thiên cười với cô giáo Lương, "Năm trước vào thời điểm chủ trì còn học cấp hai không có anh hai của em ở đây, cuối cùng lúc ấy em cảm thấy thiếu thiếu thứ gì ấy."

Cô giáo Lương nghe Thiên Thiên nói như vậy thì cũng cười: "Tình cảm của em và anh trai quả thật rất tốt."

Thiên Thiên nhớ đến nhiều lần bị cô giáo Lương bắt gặp Nhạc Kỳ Sâm đưa đồ cho mình, cô giáo Lương cũng đã từng nói như vậy.

"Vậy cô Lương ơi, còn dư lại người chủ trì, thì phải làm sao bây giờ?" Thiên Thiên hỏi.

"Thì tự nguyện đăng kí, sau đó là nhà trường sẽ chọn lại thôi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chủ trì (hai)

Khi trở lại phòng học vừa đúng lúc tan học, Giang Đường, Hạ Văn cùng Lâm Nhựt Vân cứ anh một câu tôi một câu đoán xem rốt cuộc là cô giáo Lương kêu Thiên Thiên đi làm cái gì, đoán suốt một buổi học, lập tức vây quanh, hỏi cô: "Thiên Thiên, cô giáo Lương gọi cậu đi làm cái gì vậy?"

"Là buổi tiệc liên hoan ngoại ngữ ấy.", Thiên Thiên đáp, "Cô bảo mình làm người chủ trì cho buổi tiệc liên hoan ngoại ngữ, cùng với anh của mình."

"Cậu? Làm người chủ trì buổi tiệc liên hoan ngoại ngữ?!" Hai người Hạ Văn cùng Lâm Nhựt Vân dùng ánh mắt "kẻ ngoại lai" nghi ngờ nhìn Nhạc Thiên Thiên từ trên xuống dưới, không tin tưởng nói: "Mặc dù thành tích tiếng anh của cậu siêu thần như vậy, nhưng... Nhưng tính cách của cậu, quá không phù hợp để làm cái đó đâu nh?"

Thiên Thiên mờ mịt chớp chớp hai mắt, không hiểu tại sao họ lại khẳng định mình lại không thích hợp làm người chủ trì buổi tiệc liên hoan ngoại ngữ như vậy.

Mà mỗi lần tan học, Lục Diệp đều như vô tình cố ý đi qua bên cạnh Thiên Thiên bốn năm lần, nghe vậy liền dừng lại bước chân.

"Các cậu không biết gì à?" Giang Đường dùng hai tay chống hông, đứng trước mặt Thiên Thiên, đặc ý đến cả chớp mũi cũng có thể vênh lên tới trời rồi, "Thiên Thiên của chúng ta lợi hại lắm nha, ba năm cấp hai tất cả tiệc liên hoan ngoại ngữ đều là cậu ấy chủ trì, ban đầu chúng tớ đều cho rằng một năm trước là Nhạc Kỳ Sâm này đứng đầu, không có anh trai cậu ấy sẽ không tiếp tục chủ trì nữa, các cậu nói xem kết quả ra sao? Kết quả là cho dù không có anh trai, cậu ấy vẫn lên đài. Lẽ Giang Sinh một năm trước, hai anh em họ một người chủ trì buổi tiệc liên hoan ngoại ngữ ở cấp ba, một người chủ trì buổi tiệc liên hoan ngoại ngữ ở cấp hai, suy nghĩ một chút đã cảm thấy thật thần kỳ có phải không?"

Giọng nói kiêu ngạo kia, giống như người chủ trì ba năm liên tục không phải là Thiên Thiên mà là chính cô vậy.

Hạ Văn cùng Lâm Nhựt Vân chưa từng được nghe qua loại chuyện lạ kỳ như thế này, đều tròn to mắt kinh ngạc nhìn Thiên Thiên, nói: "Trời ạ, không ngờ Thiên Thiên từng có lúc phong quang (nở mày nở mặt) như vậy? Thật là chân nhân bất lộ tướng nha!"

"Không thể như vậy được à?" Giang Đường nói, kéo Thiên Thiên đi tới phía trước một chút, nói: "Các cậu đấy, cũng không cần quá tiếc nuối, sau hai tuần lễ nữa, có thể nhìn thấy phong thái của Thiên Thiên khi chủ trì ở trên đài rồi. Thâm tiết lộ cho các cậu, đây chính là lúc lột xác đó, hoàn toàn khác hẳn dáng vẻ bình thường luôn luôn chưa tỉnh ngủ của cậu ấy. Lúc ấy vì muốn xác nhận có phải chính chủ hay không, mình còn len lén chui vào hậu trường để tìm cậu ấy một lần... Đúng rồi, mình nhớ ra rồi! Mỗi một năm mình đều mua đĩa CD ghi lại tiệc liên hoan ngoại ngữ ở trường học, không vì cái gì khác, cũng chỉ vì muốn xem lại dáng vẻ rạng rỡ áp đảo người của Thiên Thiên trên sân khấu vài lần. Lúc mỗi lần nhìn mình đều nghĩ mình may mắn đã sớm quyền rũ được cậu ấy đến tay, mình nói cho các cậu biết nha, khi đó Thiên Thiên cũng không dễ quyền rũ đâu, một mình im hơi lặng tiếng ngồi ở phía cuối phòng học, cả ngày không biết nghĩ cái gì ở trong đầu, có lúc cậu nói mười câu với cậu ấy, nói xong cổ họng của cậu cũng khàn, cậu ấy mới có thể lơ mơ nhìn cậu một cái, mờ mịt "a" một tiếng, nếu không phải do con người mình có nghị lực, sao có thể làm bạn cùng cậu ấy? Để mình suy nghĩ xem mình đã ném bọn nó đến nơi nào vậy... Quên đi chuyện này phải về nhà hỏi mẹ mình sẽ tốt hơn, dù sao mình nhớ rõ là đã có dặn dò mẹ cất giúp mình rồi. Các cậu ai muốn xem? Ai muốn xem thì giờ tay đi!"

Hạ Văn cùng Lâm Nhựt Vân lập tức giơ tay lên thật cao, ngay sau đó, một cánh tay rõ ràng là của con trai giơ lên chen vào giữa Hạ Văn cùng với Lâm Nhựt Vân, còn sợ Giang Đường không nhìn thấy, quơ quơ trước mắt cô.

Lúc này mấy người Giang Đường mới phát hiện có thêm một người tham gia.

Họ nhìn lên theo cánh tay kia, Lục Diệp hiềm khi nói chuyện với họ lại cười đến vẻ mặt đầm đìa: "Tôi cũng muốn xem."

Giang Đường, Hạ Văn, Lâm Nhựt Vân: "....."

Hàng này xuất hiện lúc nào vậy?

Giang Đường đồng ý hôm nay liền trở về kêu mẹ tìm ba cái đĩa CD xem ở chỗ nào, Lục Diệp quay đầu hỏi Thiên Thiên: "Cái đó, người chủ trì buổi tiệc liên hoan ngoại ngữ, chỉ cần hai người là cậu và anh trai thôi sao?"

"Không phải đâu." Thiên Thiên thành thật lắc đầu, "Cô Lương nói tổng cộng có sáu người chủ trì tiệc liên hoan ngoại ngữ đấy, ba nam ba nữ, bốn người ở lớp mười, hai người ở lớp mười một, lớp mười hai chỉ phụ trách xem tiết mục."

"Vậy....." Lục Diệp có chút khàn trương hỏi, "Chọn người đều là quyết định nội bộ hay sao?"

"Không phải đâu." Thiên Thiên nói, "Chỉ có mình và anh mình là do quyết định nội bộ, còn những người khác là tự đăng kí tranh cử đó. Lớp trưởng hỏi cái này làm gì đấy?"

"Không có gì." Lục Diệp dùng sức nắm lấy quả đấm, mỉm cười nói: "Chỉ là có chút tò mò thôi."

Tranh cử đúng không, chỉ cần Lục Diệp anh muốn tranh cử cái gì đó, cho tới bây giờ vẫn chưa từng không được chọn!

Giữa tiết học của ngày thứ năm, danh sách trúng tuyển người phụ trách chủ trì tiệc liên hoan ngoại ngữ và những tiết mục được tuyển chọn lần này đều được dán ở trên bảng thông báo trong vườn trường, đồng thời còn dùng loa phát thanh thông báo ba lần.

Người chủ trì được tuyển chọn theo thứ tự là: Trương Lan Lan lớp 10C1, Lục Diệp, Nhạc Thiên Thiên lớp 10C7, Diệp Trạch Phong lớp 10C20, Tiền Duyệt lớp 11C4, Nhạc Kỳ Sâm lớp 11C20.

Sau đó loa phát thanh lại vang lên, gọi nhóm người chủ trì vừa được tuyển chọn đi đến phòng họp.

Thiên Thiên ngoan ngoãn ngồi trên băng ghế, tay bên trái là anh trai Nhạc Kỳ Sâm, tay bên phải là lớp trưởng Lục Diệp, bên tay phải của Lục Diệp là Diệp Trạch Phong, còn ba người khác ngồi ở trước mặt thì không biết.

Hiện tại, phần lớn người chủ trì đều là gương mặt quen nha.

Thiên Thiên lác đẽ trầm nghĩ.

"Nhưng mà lớp trưởng, cậu đi tranh cử làm người chủ trì lúc nào vậy? Cũng chưa từng nghe cậu nói qua nha?" Nghiêng người dựa sang anh trai một lúc, Thiên Thiên tò mò hỏi: "Là bởi vì trước kia từng chủ trì tiết mục gì rồi sao?"

"Cũng bởi vì chưa từng chủ trì qua, cho nên mới nghĩ đến chuyện thử làm một việc mới." Lục Diệp đáp.

Diệp Trạch Phong ở bên cạnh khinh thường liếc cậu ấy một cái, không nể mặt nói: "Hừ, thích ra vẻ!"

Nụ cười của Lục Diệp vẫn không thay đổi, tay lại khoác lên cánh tay Diệp Trạch Phong, liền dùng lực nhéo lên bắp thịt của cậu, Diệp Trạch Phong liền "gào khóc" kêu lên.

Tên nhãi này, rõ ràng là mặt dày mày dạn muốn mình "giúp đỡ" cậu ấy đi tranh cử, làm thế nào mà mình cũng bị tuyển chọn rồi?! Ánh mắt ban giám khảo mọc sau gáy rồi sao?!

Dành ra hai ngày cuối tuần, Thiên Thiên liền gốc ở nhà học thuộc lời thoại, cùng với Nhạc Kỳ Sâm tập được làm chủ trì, quan sát giọng điệu của anh khi nói từng câu từng chữ, về mặt cùng với cách di chuyển, chính mình lại xuất trận, Nhạc Kỳ Sâm ở bên ngoài quan sát, sau đó chỉ ra cô làm không tốt ở chỗ nào sẽ giúp cô sửa chữa cho đúng.

Biểu hiện bây giờ của cô, đã tốt hơn rất nhiều so với lúc mới bắt đầu dạy cô phải làm sao để làm người chủ trì đạt tiêu chuẩn, đối với Nhạc Kỳ Sâm mà nói, công việc này từ tra tấn đã biến thành hưởng thụ.

Đúng vậy, nếu như không có Nhạc Kỳ Sâm hướng dẫn tỉ mỉ như vậy, Nhạc Thiên Thiên đúng là không thể nào biểu hiện được đáng vẻ trên đài một người dưới đài một người như Giang Đường đã nói.

Nói đến làm người chủ trì, ưu điểm duy nhất của Thiên Thiên chính là phản ứng chậm chạp, phản xạ của não so với người bình thường không cùng đẳng cấp. Mặc kệ lời thoại thái quá cỡ nào, cô đều có thể lộ vẻ mặt: "Đúng vậy, chính là như vậy." mà thốt ra khỏi miệng, cũng chính là hiện tại mọi người đều thích nói kiểu: "Nghiêm trang nói hươu nói vượn", cũng chưa từng cười một lần nào, bởi vậy cũng không có luống cuống.

Nhưng cô há miệng thì không được, cái kiểu giọng nói chậm rì rì lại mang chút mê man nghe thế nào cũng giống như vẫn chưa tỉnh ngủ, đừng nói là chủ trì, dùng để đọc bài văn cũng ngại nhặt nhều.

Đầu tiên là Nhạc Kỳ Sâm tìm rất nhiều video từ trên mạng, kéo Thiên Thiên bắt chước theo người chủ trì ở trong clip, chờ cho Thiên Thiên bắt chước gần giống với người chủ trì; anh sẽ tự mình viết lời thoại, dạy Thiên Thiên từng câu từng câu trong lời thoại nên đọc như thế nào, nên dùng giọng nói mạnh mẽ hay là dùng giọng nói trầm thấp, nên dùng giọng vui vẻ hay nên dùng giọng nghiêm chỉnh. Dạy Thiên Thiên từng cái từng cái biểu cảm phải làm như thế nào, nên dí dõm một chút hay là nên giả vờ tức giận, nên cao ngạo một chút hay nên cố ý phẫn nộ; cuối cùng mới cho tự mình Thiên Thiên tự tìm hiểu, còn anh phụ trách chỉnh sửa.

Từ lần đầu khai giảng anh liền bồi dưỡng năng lực về phương diện này cho Thiên Thiên, mãi cho đến khi đăng kí tham gia tranh cử người chủ trì buổi tiệc liên hoan ngoại ngữ trước đó không lâu, cô mới được xem là đạt tiêu chuẩn, sau đó bị anh mang theo, một lần là đoạt được chức vị người chủ trì.

Một tuần mới đã đến, vào mỗi buổi tối bọn Thiên Thiên đều phải dành ra một tiết của giờ tự học để đi tập lời thoại, sáu người chủ trì gần như đến từ các lớp khác nhau từ lúc mới bắt đầu lạnh nhạt từ từ trở nên cởi mở một chút, có thể vô tư nói đùa.

Trước kia đều là Nhạc Kỳ Sâm hợp tác cùng với Thiên Thiên, nhưng vào thời điểm cấp hai, Thiên Thiên đã có thể làm người chủ trì mà không có anh, chứng tỏ rằng hiện tại cô đã có năng lực rồi, Nhạc Kỳ Sâm cũng cho rằng mình hẳn là không cần lúc nào cũng phải bảo vệ cô chặc chẽ dưới đôi cánh của mình từng giây từng phút, cho nên lần này anh hợp tác cùng bạn nữ lớp 11 kia. Mà một người chủ trì nam khác là Diệp Trạch Phong, lại là một người đặc biệt tự mình biết mình, chủ động lựa chọn Trương Lan Lan lớp 10 hợp tác cùng. Tuy rằng nói về khí phách anh ta thua kém Lục Diệp, nói về lực

tương tác lại kém Nhạc Kỳ Sâm, nhưng loại người lưu manh mà đẹp trai như anh đúng là kiểu mà con gái thời này thích, cho nên Trương Lan Lan liền hôn hờ đón nhận.

Vì thế thuận nước đẩy thuyền còn lại Nhạc Thiên Thiên cùng với Lục Diệp.

Hai người đưa mắt nhìn nhau ước chừng ba giây, sau đó Lục Diệp mỉm cười, giả vờ cúi người chào Thiên Thiên, nói: "So sánh với người chủ trì đã có ba năm kinh nghiệm như cậu, mình chỉ là một lính mới. Cho nên.... Xin Nhạc tiền bối chỉ giáo nhiều hơn."

Thiên Thiên bị anh chọc cho cười, cười đến nỗi thất lưng cũng không thẳng lên được rồi, nói: "Như nhau thôi mà."

Có một ngày vào lúc tập luyện, lời thoại nói được một nửa, Lục Diệp vô cớ hỏi một vấn đề: "Cậu đoán thử xem máu có mùi vị gì?"

"Máu có mùi vị gì?" Theo không kịp lời suy nghĩ ấy của cậu, đầu tiên là Thiên Thiên sững sốt một chút, sau đó nói: "Cái này không cần đoán, mình biết - là mùi của rỉ sắt!"

"Không đúng." Lục Diệp cười lắc đầu.

Không đúng?

Thiên Thiên chớp mắt vài cái, vẻ mặt trở nên hết sức mê hoặc, từ nhỏ đến lớn cô đã nếm qua máu rất nhiều lần, có đôi khi ho rất kịch liệt, cô đều có thể cảm thấy cổ họng dâng lên một vị tanh tanh....

Đúng rồi!

Là vị tanh tanh!

Hai mắt Thiên Thiên sáng lên, nói: "Đó chính là vị tanh!"

"Cũng không đúng." Lục Diệp tiếp tục lắc đầu.

Cũng không đúng sao?

Thiên Thiên càng thêm mê hoặc: "Không phải là vị rỉ sắt, cũng không phải là vị tanh, vậy rốt cuộc là vị gì?"

Lục Diệp cười thần bí: "Chính là không cay."

"Không, không cay?" Thiên Thiên càng ngây người, thật lâu mới nói lấp lờ: "Này, cái này cũng gọi là đáp án hả? Vì, vì sao là không cay? Có, có căn cứ khoa học nào sao?"

Cô thấy hương vị máu được miêu tả trong những tiểu thuyết kia, không phải vị rỉ sắt thì là vị tanh mà..... Cho đến bây giờ cũng chưa từng nghe nói cái gì là "Không cay".

"Bởi vì...." Lục Diệp thừa nước đục thả câu kéo dài âm cuối, sau khi đánh vào hứng thú của Thiên Thiên, mới công bố đáp án, "Blood."

"Cái gì?" Thiên Thiên nhất thời không nghe rõ, lại hỏi một lần nữa.

"Blood a d!" Lục Diệp lặp lại hai lần với âm thật chuẩn, "Không phải là "không cay" sao?"

Thiên Thiên nghe hiểu, sau đó hóa đá.

Thấy Thiên Thiên đã sợ ngây người, Lục Diệp cười càng vui vẻ hơn.

Sau khi phản ứng lại, Thiên Thiên dở khóc dở cười: lớp trưởng à, mình vẫn luôn cho rằng cậu là người đứng đắn, từ lúc nào có thói quen không tốt bắt chước nói cười lạnh lùng như thế này? Vốn là thời tiết đang lạnh, cậu như vậy đã hại toàn thân mình đông thành băng rồi.

Ngoài ra, còn có tên dở hơi Diệp Trạch Phong này, muốn chọc cười, không khí sinh động toàn là dựa vào cậu ta, chỉ là tính cách có chút lỗ mãng, thường xuyên không cẩn thận liên đụng vào Thiên Thiên một cái, cũng may mỗi lần hướng cô ngã xuống đều là ngay chỗ Lục Diệp, có thể bám vào cậu ấy vững vàng.

Diệp Trạch Phong: vì mối tình đầu của bạn bè, mình thật sự là không đếm xỉa đến cái mặt giả nua này. Rõ ràng mình là một người trưởng thành chừng chạc bao nhiêu, lại phải biến thành "tính cách có chút lỗ mãng", hoàn toàn là bởi vì nghĩ cho bạn bè rất nhiều, có cơ hội cùng người trong lòng tiếp xúc thân mật!

Chương 45: Chủ trì (ba)

Đêm Giáng Sinh đến gần từng ngày từng ngày, mặc dù thành phố A gần như không có tuyết rơi, nhưng tâm tình chờ mong của bọn học sinh đối với ngày này cũng không vì vậy mà giảm bớt dù chỉ một chút. Bởi vì không biết bắt đầu từ khi nào trong đêm Giáng sinh tặng quả táo cho người mình để ý đã thành trào lưu lúc đó, cũng là một trong những phương thức hướng về người trong lòng để thổ lộ, cùng với trong lễ Giáng Sinh tự tay đan khăn quàng cổ hoặc là tặng tay tặng cho người trong lòng của mình, Valentine tặng hoa hồng cho người trong lòng cũng là ba loại phương thức được chào đón nhất.

Sáng sớm ngày Giáng Sinh, Thiên Thiên liền gói từng quả táo tốt nhất bỏ vào cặp, cô đương nhiên là không có khả năng muốn cầm đi thổ lộ với người ở trong lòng rồi. Trên thực tế tặng quả táo là tập tục của Trung Quốc, bởi vì chỉ có ở Trung Quốc, quả táo mới được gọi là "quả táo", cũng có ý là quả bình an, ẩn chứa chúc bình an mãi mãi, cũng không nhất định là phải tặng trong đêm Giáng Sinh. Nhưng nếu tất cả mọi người đều cho rằng như vậy, cô cũng lười so đo nhiều, sẽ theo trào lưu mà tặng.

Lúc Thiên Thiên sai bước tiến về phòng học, chuông vào tiết tự học vừa đúng lúc vang lên, sau khi tan học, Thiên Thiên lấy quả táo ra, hấp ta hấp tấp phân phát cho Giang Đường, Hạ Văn cùng với Lâm Nhượng Văn, đợi đến khi trong tay còn lại trái cuối cùng rồi, Thiên Thiên do dự một chút, đi đến trước chỗ ngồi của Lục Diệp.

Lục Diệp bị người kêu liền đi ra ngoài, đến truyền lời là Triệu Thần, người nhờ Triệu Thần là một cô bé, lúc cô đang đưa quả táo cho Hạ Văn thì vô tình thấy được.

Một cô bé thẹn thùng e lệ, vẻ mặt đỏ ửng.

Thiên Thiên có chút tò mò..... Không, trên thực tế cô không xác định được loại tâm tình này có phải là tò mò hay không. Cô cầm quả táo đứng trước chỗ ngồi trống không của Lục Diệp, không lập tức để xuống, mà không tự chủ được quay đầu nhìn chằm chằm hướng ngoài cửa.

Cũng không lâu lắm, Thiên Thiên cảm thấy trên bả vai trầm xuống, cô quay đầu nhìn lại, là Giang Đường.

Giang Đường cười đến vẻ mặt mập mờ, nháy mắt nói: "Sao lại liên tục nhìn ra ngoài cửa vậy? Minh nghe nói Lục Diệp bị một cô bé gọi đi ra ngoài, rất để ý sao?"

Thiên Thiên bĩu môi, còn chưa kịp nói chuyện, đột nhiên cũng bị Lâm Nhượng Văn xuất hiện giành trước: "Nếu để ý thì đi ra xem một chút đi."

Hạ Văn ở một bên lòng đầy căm phẫn nói: "Tên nhóc Lục Diệp này muốn làm như thế nào vậy, rõ ràng là thích Thiên Thiên của chúng ta, con gái gọi cậu ta cậu ta còn đi ra?"

"Ồi chào?!" Mặt Thiên Thiên đỏ lên, vội vàng nói: "Văn Văn, chuyện không bằng không chúng thì đừng nên nói lung tung!"

Giang Đường, Hạ Văn, Lâm Nhượng Văn: "....."

Còn chưa có bằng chứng à? Không thấy trong lớp đến một người con gái định thổ lộ với Lục Diệp còn không có sao? Đây là bởi vì cả lớp học chung cũng biết tốt xấu!

"Tốt lắm, mặc kệ đây có phải là trẻ con xem trộm hay không, chúng ta đi xem một chút cũng không tính là phạm pháp chứ?", Lâm Nhượng Văn nói xong, chỉ chỉ ngoài cửa, "Dù sao người xem cũng không phải chỉ có mình chúng ta."

Thiên Thiên liền bị các cô phụ giúp đẩy ra cửa, bốn cái đầu tạo thành một hàng từ cao xuống thấp, lén lút nhìn ra bên ngoài.

Người con gái tìm đến không có lựa chọn được đến một chỗ bí mật một chút, điều này đương nhiên có khả năng bởi vì chỗ bí mật duy nhất của lầu 4 cũng chỉ có nhà vệ sinh. Cô cúi đầu, tóc dài xõa xuống khăn choàng, chỉ lộ ra một phần nhỏ gương mặt đỏ ửng, trong tay đang cầm một quả táo vừa lớn vừa tròn, mũi chân vô thức vẽ các vòng tròn trên mặt đất, chân chừ thật lâu không thể mở miệng.

Hai tay Lục Diệp dút vào trong túi quần, khóe miệng hơi nhếch làm cho gò má cậu thoát nhìn lạnh lẽo, trừ lúc ở trước mặt Thiên Thiên, trên mặt cậu chủ yếu đều là bộ dạng "Về mặt phía chính phủ" này. Tuy rằng cậu hơi cúi đầu, nhưng ở góc độ này, nhìn thế nào cũng không giống như hạ ánh mắt vào cô gái trước mặt, ngược lại giống với..... đang thất thần.

Dùng hai phút để xây dựng tâm lý, rốt cuộc cô gái cũng lấy dũng khí ngẩng đầu lên, môi đỏ mọng hé mở.

Trong nháy mắt, ánh mắt của cô dừng lại trên mặt Lục Diệp, Lục Diệp liền hồi hồn lại, cậu nhú nhú mày, dùng một loại âm thanh không lớn nhưng cũng đủ để mọi người chung quanh đều có thể nghe rõ, nói: "Hôm nay tôi ra đến đây, là vì muốn cho mọi người hiểu một chuyện. Không sai, là mọi người, tất cả mọi người có chuẩn bị cùng có ý niệm kia, có lẽ lời nói của tôi sẽ có chút tự lý, nhưng vì tránh phiền toái không cần thiết, tôi có tự lý một chút cũng không có quan trọng. Tôi hi vọng mọi người có thể hiểu được, dù bất luận là người nào tôi cũng sẽ không tiếp nhận, mặc kệ là đồ đặc gì của mọi người, hay là cái gì khác. Tôi đã nói nhiều như thế này rồi, tất cả giải tán hết đi."

Nói xong, cậu cũng không xem phản ứng của mọi người, liền mất hết hứng thú quay người sang. Sau đó.... Thấy được bốn người Thiên Thiên lăm lăm là lăm lét.

Bộ dạng bây giờ của họ thật sự rất buồn cười, có lần Lục Diệp nghĩ rằng cảnh tượng như vậy sẽ chỉ xuất hiện trong Anime, không nghĩ tới hôm nay lại có thể thấy tận mắt, cậu nhin không được, liền cười ra tiếng.

Cậu cười một tiếng, bốn người Thiên Thiên liền ý thức được không ổn, sợ ngây người, "cách" một cái liền tản ra bốn phía, giống như Transformers bắt ngờ giải thể.

Trong tay Thiên Thiên còn ôm một quả táo, cô cảm thấy bản thân mình rất ngốc, bởi vì bộ dạng bất ngờ hoảng sợ hiện tại của cô cùng với cô bé bị Lục Diệp từ chối giống nhau như đúc.

Lục Diệp đi đến trước mặt Thiên Thiên, ngay từ đầu cậu không đoán ra được là Thiên Thiên sẽ ra xem, còn mang quả táo cùng đi ra ngoài, không sai, đúng là quả táo cậu mơ ước đã lâu.

Nghĩ lại, cậu cảm thấy thật ra như vậy cũng không tệ.

Thiên Thiên cũng không biết làm sao, ôm quả táo không ngừng trốn sau lưng Hạ Văn, Hạ Văn vừa cười trộm, vừa tránh không cho Thiên Thiên trốn ở sau lưng cô.

Lục Diệp quan sát quả táo trong ngực của Thiên Thiên, hỏi: "Quả táo?"

Thiên Thiên cúi đầu, lúng túng nói: "Quả táo, quả táo."

"Cho mình sao?" Lục Diệp hỏi.

Lần này, Thiên Thiên dừng một chút, mới nhỏ giọng trả lời: "Vốn, vốn là định cho cậu..... Mình không có ý gì khác, mình xem cậu là bạn bè, hôm nay mình định đưa cho tất cả bạn bè mình: Đường Đường, Văn Văn, Nhược Vân, còn có..... Cậu không nhận quả táo kia mà, nhưng mà cậu vừa mới nói là bất luận người nào cho gì cậu cũng sẽ không nhận, vậy mình còn....."

"Thực ra vừa rồi mình nói còn sót một câu, đó chính là....." Lục Diệp lấy quả táo từ trong tay cô về, cười nói: "Trừ cậu cho ra. Trừ cậu ra, bất luận là người nào cho mình đều không muốn."

Nói xong, cậu cũng không cần rửa một cái - tuy rằng Thiên Thiên đã rửa quả táo xong rồi mới bỏ vào túi, liền đưa quả táo đến bên miệng cắn một cái, nhai "răng rắc" rồi nói một tiếng: "Cám ơn, táo rất ngọt.", liền bước vào phòng học.

Vốn đã bị hoảng sợ, quần chúng vây xem càng ngây người hơn.

Thiên Thiên tỏ vẻ phân xạ đơn giản của não cô thật sự không phân tích được trường hợp phức tạp như thế, không khỏi nhìn về phía bọn Giang Đường xin giúp đỡ: "Mới vừa rồi không phải là lớp trưởng đã nói bất luận là ai cho cái gì cũng đều không cần sao? Vậy tại sao cậu ấy lại cầm quả táo của mình đi vậy?"

Ba người Giang Đường ôm trán đồng loạt thở dài.

Người khác cho cái gì đều không cần, chỉ cần của cậu..... Rốt cuộc là cậu vẫn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì sao?!

Chỉ trong một ngày, hành động lần này của Lục Diệp đều đã truyền khắp trường, tất cả mọi người đều nhao nhao bàn tán hai nữ chính trong sự kiện lần này theo thứ tự là ai.

Nhạc Kỳ Sâm không thích tám chuyện người khác, nhưng nghĩ đến vai nam chính trong chuyện đó là cùng một lớp với Thiên Thiên, cũng thuận miệng hỏi một câu: "Sự kiện lúc sáng của lớp trưởng của các em thật là náo nhiệt."

Thiên Thiên giật mình, cảm thấy chột dạ, không hiểu sao cảm thấy chột dạ, nói: "A..... Vâng, hình như là thế."

"Đúng rồi, anh nhớ rõ sáng nay em mang theo bốn quả táo, cho ai vậy?". Nhạc Kỳ Sâm không chút hoài nghi đối với lời nói của Thiên Thiên, cô rất ngốc, học rộng rãi ba năm cấp hai, gọi tên bạn cùng lớp cũng không được mười đầu ngón tay, trong đó đa số là bạn học nữ, bạn học nam đáng thương chỉ được có hai ba bạn. Sở dĩ anh hỏi điều này, là vì bình thường bạn tốt của Thiên Thiên cũng chỉ có ba người: Giang Đường, Hạ Văn cùng Lâm Nhược Vân, làm sao có thể lấy bốn quả táo đến trường chứ?

Nhưng anh cũng không quá để ý, trái còn lại cũng có thể là tặng cho giáo viên nào đó mình thích đi, ví dụ như Thiên Thiên thường xuyên nhắc đến chị Huệ Từ.

Thiên Thiên do dự một chút, do dự xong rồi mới biết bản thân mình không ổn, cô cũng không có ý đồ bất chính gì đối với lớp trưởng, tặng quả táo chẳng qua là bày tỏ tình bạn bè, cho nên trong lòng phải thanh nhiên chứ, không có gì phải do dự.

Cô nói: "Cho Đường Đường, Văn Văn, Nhược Vân và lớp trưởng."

"Ồ, thì ra là họ....." Nhạc Kỳ Sâm gật đầu một cái, không nói thêm gì nữa.

Đi chưa được hai bước, Nhạc Kỳ Sâm mới tỉnh táo lại, âm thanh thoảng cái cao hơn dB mấy chục lần: "Em nói lớp trưởng.....Chính là cái tên Lục Diệp kia sao?!"

Thiên Thiên bị anh làm cho hoảng sợ, nói: "Đúng.....Chính là cậu ấy."

Thấy Thiên Thiên bị mình dọa sợ, Nhạc Kỳ Sâm cũng không nói xin lỗi, nắm lấy vai Thiên Thiên tiếp tục hỏi: "Em cho cậu ấy quả táo, cậu ấy nhận sao, nhận sao?!"

Thiên Thiên rút cổ một cái, nói: "Nhận, nhận ạ....."

Đầu óc của Nhạc Kỳ Sâm tốt hơn nhiều so với Thiên Thiên, chỉ một hỏi một đáp như vậy một lúc, cũng đã rõ nữ chính lớn nhất trong sự kiện chính là em gái bảo bối của anh - Nhạc Thiên Thiên!

Anh giống như đang đấu tranh, lại hỏi một câu: "Em tặng quả táo cho cậu ấy ở chỗ nào? Xung quanh có nhiều người không?"

Thiên Thiên không hề suy nghĩ, liền nói: "Ồ trước cửa phòng học, có rất nhiều người."

Được rồi, Nhạc Kỳ Sâm nhắm mắt.

Cái gọi là Nhất Diệp Tri Thu (nhìn lá rụng biết mùa thu đến), Lục Diệp làm một chuyện lớn náo động toàn trường như vậy đã làm cho Nhạc Kỳ Sâm hiểu rõ ràng nguyên nhân luôn khiến cho anh cảm thấy có chút là lạ, thảo nào tính cách của Lục Diệp lạnh lùng nhưng đều đối tốt với Thiên Thiên ở mọi mặt, thảo nào Lục Diệp luôn nghĩ hết biện pháp để xuất hiện tại nơi có mặt Thiên Thiên, thảo nào khi có chuyện hay không có chuyện Lục Diệp cũng cười với Thiên Thiên.....Thì ra là nhớ thương em gái bảo bối của anh!

Bây giờ ngẫm lại, ngay cả lúc tập luyện, Diệp Trạch Phong liền tiếp "không cẩn thận" va vào làm Thiên Thiên ngã, Thiên Thiên lại được Lục Diệp đón vào lòng cũng rất có thể là có ý!

Thật là hơi quá đáng!

Nhạc Kỳ Sâm luôn tốt tính, lúc này tức giận đến lỗ mũi cũng lệch đi.

Dám có chủ ý với em gái bảo bối của anh, cũng phải hỏi trước xem người làm anh này có đồng ý hay không!

Từ đó trở đi, Nhạc Kỳ Sâm đã xác định Lục Diệp là lông mày không phải lông mày, mắt không phải mắt rồi, hơn nữa còn không hề che giấu ác ý dày đặc của mình đối với Lục Diệp. Ngay cả vào buổi tiệc liên hoan ngoại ngữ, người chủ trì nữ phải nắm tay người chủ trì nam lên đài, Nhạc Kỳ Sâm còn bắt cả Thiên Thiên phải nắm tay mình đi đến phía sau màn sân khấu, mới không tình nguyện giao Thiên Thiên cho Lục Diệp. Cũng luôn hỏi hận sao lúc trước để u mê che mờ lý trí, mặc kệ Lục Diệp hợp tác cùng với Thiên Thiên.

Lục Diệp đã cảm nhận được ác ý từ Nhạc Kỳ Sâm trước tiên, cậu cũng đoán được nguyên nhân làm cho Nhạc Kỳ Sâm thay đổi thái độ đến 180 độ như vậy, là bởi vì sự kiện vào buổi sáng ngày hôm qua. Tay của Thiên Thiên bị Nhạc Kỳ Sâm kiên quyết cướp đi từ trong tay cậu, cậu cũng không thấy tiếc nuối. Bởi vì dựa vào mức độ Nhạc Kỳ Sâm thương yêu Thiên Thiên, cho dù bất kỳ lúc nào cậu tỏ ra thích Thiên Thiên thì Nhạc Kỳ Sâm cũng không thể đồng ý ngay lập tức được, cho nên không bằng cho Nhạc Kỳ Sâm biết sớm một chút, mới có thể chấm dứt chuyện này sớm hơn được.

Thiên Thiên không chú ý đến cảnh gió nổi mây phun đang xảy ra giữa hai người, vì hôm nay là tiệc liên hoan, mỗi người chủ trì nữ đều phải chuẩn bị ba bộ lễ phục. Thiên Thiên chuẩn bị ba cái theo thứ tự là một cái váy màu trắng có thắt lưng, dài không đến đầu gối, dưới làn váy là một đôi chân dài thẳng tắp cân xứng, thắt lưng chỉ rộng hai đốt ngón tay buộc vòng quanh eo thon chưa đầy một vòng tay, cúp ngực thiết kế vừa vặn làm lộ ra xương quai xanh cùng cả vai tinh xảo, làm cho cô thoát nhìn vô cùng thực nữ. Sau đó là một cái váy màu xanh nhạt với cả vai bông bênh, nâng làn váy lên làm nổi bật chiếc nơ hình con bướm ở phía bên hông khiến trong nháy mắt, cô lại trở nên ngọt ngào đáng yêu. Cuối cùng là một cái váy dài màu xanh, toàn bộ cái váy không có bất kỳ trang sức gì, dưới ngực chỉ điểm một sợi dây thật tinh tế. Lúc mặc bộ lễ phục này, Thiên Thiên đặc biệt xoắn tóc xuống, tết thành một bím tóc rủ xuống trước ngực, chỗ đuôi tóc dùng dây buộc tóc hình hoa buộc lại, biến hóa nhanh chóng, từ cô em gái nhà bên biến thành nữ thần Hy Lạp hoàn mỹ.

Biểu hiện của cô cũng giống như lời nói của Giang Đường, cô cùng với người lười biếng ở dưới sân khấu hoàn toàn khác nhau. Cuối cùng giọng nói chậm chạp cũng có thể đuổi kịp tiến độ của người bình thường, nói ra chuỗi lời thoại tiếng anh thật trôi chảy từ trong miệng, vui buồn linh hoạt, cho nên lúc giả vờ vui vẻ, lúc giả vờ tức giận, đều diễn rất xuất sắc.

Nếu Giang Đường không giơ tay lên thế đây chính là Thiên Thiên, đoán chừng Hạ Văn cùng Lâm Nhượng Vân cũng muốn làm chuyện mà Giang Đường đã từng làm, chính là lén lút chui vào hậu trường xem có phải Thiên Thiên đã bị người ta đánh tráo rồi không?

Bởi vì bị Nhạc Kỳ Sâm đề phòng giống như đề phòng cướp, Lục Diệp cũng không còn cơ hội đi nhìn lên Thiên Thiên thay quần áo, nhưng mỗi lần Thiên Thiên từ phòng thay đồ đi ra, Lục Diệp liền cảm thấy hai mắt tỏa sáng, trong lòng càng tỏ ra đắc ý.

Thật không hổ là vợ của mình, "ngà hoa khai hậu bách hoa sát"! (sau khi đoá hoa của ta nở thì trăm hoa phải ủa tàn.

Chương 46: Nghỉ đông (một)

Sau khi kết thúc buổi tiệc liên hoan ngoại ngữ, mức độ nổi tiếng của Thiển Thiển ở Nhất Trung tăng lên không ít. Khá nhiều người có suy nghĩ khác nhau, trong đó đại đa số là học sinh nam, len lén đi ngang qua ngoài cửa lớp 10C7 để nhìn bộ dạng của Thiển Thiển. Giả vờ đi qua, thường, cướp, va chạm, sau khi nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy bởi vì không chịu lạnh được cùng về mặt mê man giống như chưa tỉnh ngủ của cô, đa số đều mang theo nét mặt thất vọng rời đi.

Có một hôm, Lục Diệp trở lại từ văn phòng của cô chủ nhiệm, đi đối diện với hai tên học sinh nam trên hành lang, nghe thấy bọn họ đang dùng giọng điệu rất đáng ghét để thảo luận:

"Cái bạn Nhạc Thiển Thiển ấy, cùng với người chủ trì vào buổi tiệc liên hoan ngoại ngữ đúng là khác nhau nhiều quá đấy! Rốt cuộc có phải cùng một người không vậy?"

"Câu hỏi tôi thì tôi đi hỏi ai đây? Tôi cũng rất nghi ngờ, nhưng khối lớp mười cũng chỉ có một mình Thiển Thiển thôi, hơn nữa vừa rồi cậu cũng hỏi thăm rồi mà, anh trai của cậu ấy thật sự là Nhạc Kỳ Sâm. Mặc dù bọn tôi nhỡ về nói rằng có khác biệt rất lớn, nhưng tôi cũng không nghĩ rằng sẽ lớn như vậy đâu, thật sự là.....Uổng phí cho một khuôn mặt đẹp như vậy."

"Chắc chắn chắc, bộ dạng đúng là vô cùng xinh đẹp, chỉ là sắc mặt khó coi có thể hù chết người mà, người không biết còn tưởng rằng nhà cậu ấy vừa mới có đám tang đấy. Đáng người thì.....Mặc nhiều quần áo như vậy, mập mạp giống như trái bóng cao su vậy, không nhìn ra có được hay không. Chỉ có điều trước kia đã nghe nói vóc người của cậu ấy rất tuyệt. Đặc biệt là nhìn đôi mắt kia chán quá rồi, dờ dẩn mê man, một chút thần thái cũng không có, giống như sinh vật được in trong sách thiếu mất một nhiệm sắc thể thông minh vậy....."

Lời nói này đúng là quá đáng.

Tay cầm tài liệu của Lục Diệp nắm chặt lại, bước chân cũng dừng lại.

Cậu xoay người, nhìn bóng lưng của hai học sinh nam chỉ mới gặp mặt một lần mà sau lưng đã dùng lời nói xấu xa, không kiêng nể gì để đi phán xét một cô gái, lạnh nhạt nói: "Các cậu, đứng lại."

Giọng nói của cậu không lớn, phát ra trên hành lang náo nhiệt sau tiết học có vẻ càng yếu ớt hơn, lại truyền vào lỗ tai của hai học sinh nam kia một cách rõ ràng, bọn họ ngẩn người, nghi hoặc liếc mắt nhìn nhau, đồng thời quay đầu, thấy được nét mặt của Lục Diệp ở phía sau bọn họ, bọn họ chỉ tay vào chính mình: "Là chúng tôi sao?"

"Đúng vậy, là các cậu." Lục Diệp nói xong, đi lên phía trước hai bước, cặp mắt đen không thấy đáy vững vàng khóa trên thân hai người, nghiêm túc nói: "Còn dám nói thêm một câu, tôi sẽ bẻ gãy cằm của các cậu, tin không?"

Giọng nói của cậu lạnh buốt giống như đến từ bắc cực mang theo gió cùng băng tuyết, thổi trúng hai người khiến họ từng trận rét run từ trong xương. Ánh mắt dừng trên cằm bọn họ rõ ràng không có tính thực tế, nhưng lại mang đến cho họ một cảm giác sợ hãi là xương cằm bị một cái tay vô hình nào đó nắm gắt gao.

Mồ hôi lạnh ngưng tụ trên trán của hai người, sau đó lăn xuống, đầu kết của hai người chuyển động lên xuống, một câu cũng không phát ra được. Ngay cả suy nghĩ "Chúng tôi có hai người, cậu chỉ có một người, dựa vào đâu mà chúng tôi phải sợ cậu?" cũng không xuất hiện trong đầu của bọn họ.

"Đáng đáp của Nhạc Thiển Thiển có xinh đẹp hay không, vóc người có đẹp hay không, ánh mắt có thần thái hay không....." Giọng nói của Lục Diệp vẫn rất nhẹ như cũ, nhưng lực uy hiếp lại gấp mười lần, "Không phải là điều mà các người có thể soi mói. Các người cũng không có tư cách để xuất hiện trước mặt cậu ấy. Nhớ rõ chưa?"

Hai người bị Lục Diệp nhìn đều cảm thấy máu chảy ngược chiều, thân thể cứng ngắc, tay chân lạnh buốt, ngay cả miến cường gân đầu một cái cũng không làm được.

"Không nói lời nào thì tôi xem như các cậu đã chấp nhận, bây giờ các cậu có thể rút đi." Lục Diệp lạnh lùng hất cằm lên, nói: "Chẳng qua có một việc tôi muốn nhắc nhở các cậu: tôi là Lục Diệp, con người của tôi, cho đến bây giờ nói được thì làm được."

Nói xong, cậu liếc nhìn hai người đang rụt lại vì sợ hãi lần cuối, xoay người đi về lớp 10C7.

Trước khi rời đi, ánh mắt ấy của Lục Diệp đáng sợ bao nhiêu, người vây xem cũng không nhìn thấy, tóm lại là hai học sinh nam kia đứng nguyên tại chỗ ít nhất là năm phút, tay chân mới dần dần ấm lại, nâng đỡ nhau rời khỏi.

Vừa mới bước vào cửa phòng học, Lục Diệp liền nghe thấy đến hai tiếng hắt xì trong trẻo vang lên, cậu nhú nhú mày, vội vã đặt tài liệu xuống chỗ ngồi, cầm cái ly đến trước máy đun nước lấy một ly nước ấm, đi về phía Thiên Thiên chạm vào mu bàn tay của cô một cái!

Thiên Thiên đang cúi đầu lau lỗ mũi cũng không ngược lên nhìn xem là người nào, liền nhận lấy ly nước rồi ôm vào trong ngực, sau đó mới ngẩng đầu lên, sắc mặt của cô vốn đã tái nhợt, trên hai gò má lại có thêm hai vầng hồng, dưới mắt lại có hai quầng thâm có phần dọa người.

Lục Diệp chìa tay dò xét trên trán của cô, sau khi xác định cô không có bị sốt, mới hỏi: "Sao đôi mắt lại đen như vậy? Buổi tối không ngủ ngon giấc sao?"

".....Không phải là mình ngủ không ngon đâu." Thiên Thiên nói bằng giọng mũi, uất ức nói, "Mình bị ngẹt mũi, lúc ngủ cũng chỉ có thể hô hấp bằng miệng thôi, nhưng dùng miệng hô hấp thì cổ họng rất khó chịu, cổ họng khó chịu thì mình sẽ ho khan, có khi đang ngủ cũng vì ho mới tỉnh lại....."

"Cổ họng làm sao có thể khó chịu được? Mở điều hòa sao?" Lục Diệp hỏi.

Thiên Thiên gật đầu.

"Vào mùa đông nếu ngủ mà mở điều hòa thì tốt nhất nên nuôi thêm chậu cá để tăng thêm không khí ẩm, như vậy thì không khí sẽ không quá khô, cậu hô hấp bằng miệng cũng sẽ không thấy khó chịu." Lục Diệp đưa ra ý kiến.

"Trong phòng của mình có thêm không khí ẩm" Thiên Thiên xoa xoa mắt, ngáp một cái, nói: "Nhưng mà hiệu quả không được tốt lắm."

"Vậy sao cậu không để ở góc phòng vài chậu nước chứ?"

"Tối nay mình về để thử xem sao."

Ngay tại thời điểm Thiên Thiên lạnh đến mức hận không thể quán chân bông đến trường, rốt cuộc cũng đến kì thi cuối học kỳ.

Sau khi thời tiết lạnh đi, tốc độ viết chữ của Thiên Thiên chậm đi rất nhiều, trong kỳ thi cô khó có thể lúc nào cũng cúi đầu viết được, sau khi nộp bài thi môn cuối cùng xong, Thiên Thiên cảm giác được cuộc sống này chấm dứt rồi!

Mấy ngày sau được xem thành tích, các bạn học lại bị Thiên Thiên làm cho kinh ngạc vì ngoại trừ môn ngữ văn ra thì chỉ cần làm bài nào thì có thể lấy điểm tuyệt đối của bài đó, mà thành tích của Lục Diệp trường thịnh không suy cũng làm cho các bạn phổng mắt hết tâm cơ.

Sau khi kết thúc phiên họp phụ huynh, Thiên Thiên kéo cánh tay của Nhạc Kỳ Sâm, hết sức phấn khởi trở về nhà, không có một chút cảm giác sâu sắc nào với Lục Diệp đang chăm chú nhìn vào cô, ánh mắt u oán.

Kể từ lúc bị Nhạc Kỳ Sâm đề phòng, cơ hội để cậu ở cùng một chỗ với Thiên Thiên đã ít nay còn ít hơn, ngay cả việc dắt chó đi dạo mỗi tuần hai lần cũng rõ ràng đã bị cắt giảm thành một lần.

Ngoại trừ việc đi ra ngoài ra, thì Thiên Thiên thuộc loại Otaku (chui trong nhà), cô không thích đi dạo phố, quần áo giày dép của cô đã có mẹ chuẩn bị sẵn, muốn ăn cái gì thì chỉ cần làm nũng một chút thì anh trai sẽ đi mua về cho cô. Đối với "Thế giới lớn như vậy, tôi muốn đi xem một chút" cũng không có chút hứng thú nào, hưởng chỉ với tình trạng sức khỏe của cô như vậy, người trong nhà cũng sẽ không cho phép cô làm chuyện bốc đồng như vậy, càng không có chuyện cô đi khám phá điều mới mẻ ở bên ngoài được.....Những việc cô yêu thích mà phải ra khỏi nhà, cô thích những việc như là luyện chữ, làm thủ công, sáng tác thơ, ngủ nướng, phơi nắng, cũng có thể thực hiện tại nhà. Cho nên chỉ cần cô muốn, cô cũng có thể ở trong nhà một tháng cũng không ra khỏi cửa.

Thấy cô ở nhà đã nửa kỳ nghỉ đông rồi, Nhạc Kỳ Sâm lo sợ cô ở nhà như vậy buồn sinh ra bệnh mất, vì thế đến mấy ngày gần cuối năm, mọi người trong nhà liên hợp lại lừa Thiên Thiên đi mua đồ tết.

Trong nháy mắt Thiên Thiên vừa bước ra khỏi cửa, Lục Diệp đã cầm rế ba ngày nay ở trước nhà của Thiên Thiên, hai mắt sáng lên, đi theo.

Nói là cả nhà cùng nhau đi mua đồ tết, nhưng người thực sự tốn sức lao động cũng chỉ có hai người là ba của Thiên Thiên và Nhạc Kỳ Sâm, đôi mẹ con mẹ Nhạc và Nhạc Thiên Thiên này chỉ có đi chơi thôi, chỗ nào có đồ ăn ngon hay trang trí đẹp mắt là hướng chỗ đó chạy đến, trước khi đi cũng không nói tiếng nào, ba Nhạc cùng với Nhạc Kỳ Sâm thường xuyên quay tới quay lui, nhìn lại, người không có! Bởi vì không biết lúc nào không nhìn thấy người, cho nên không thể không đi tìm khắp nơi.

Mẹ Nhạc nhìn rất trẻ, lúc ở cùng một chỗ với Thiên Thiên giống như một đôi chị em vậy. Ba Nhạc cũng không già chút nào, mà dáng vẻ của Nhạc Kỳ Sâm cũng đặc biệt giống ba. Mỗi lần cha con họ tìm được hai mẹ con không đáng tin cậy này, sẽ bày ra bộ mặt giống nhau như đúc mà răn dạy hai mẹ con một chút, hai mẹ con tự biết bản thân mình có lỗi, bị giáo huấn cũng không dám hé răng, cúi đầu khúm núm, Lục Diệp đứng nhìn mà phải bật cười.

Thiên Thiên vừa ăn bánh bích quy vừa đi theo Nhạc Kỳ Sâm đang xách bao lớn bao nhỏ đồ tết đã đặt mua đi ra từ trong siêu thị, đi về hướng về nhà chưa được hai bước, cô liền dừng bước, quay đầu lại, như có điều gì suy nghĩ mà nhìn xung quanh một chút.

Chỗ ở của Thiên Thiên là đường ở phía nam, trong năm nay mới xuất hiện đường dành riêng cho người đi bộ. Tuy rằng tên gọi là đường dành riêng cho người đi bộ, nhưng bởi vì hai bên đường không có lắp đặt chướng ngại vật ngăn cản xe lên đường này, cho nên vẫn có thể lái xe vào đây. Thành phố A

là đô thị nội địa, gần đến cuối năm, có rất nhiều người buôn bán hoặc làm thuê ở bên ngoài, mọi người muốn chuẩn bị quà mừng năm mới trước khi trở về quê, trên đường xe đi qua đi lại rất nhiều, đầu mỗi giao thông trọng yếu này một ngày ít nhất cũng bị kẹt xe ít nhất ba bốn lần, ngược lại đi bộ còn nhanh hơn đi xe, đây là nguyên nhân một nhà Thiển Thiển đi mua đồ tết nhưng không lái xe.

Tầm mắt của Thiển Thiển từ những chiếc xe tốc độ như rùa bò, đến những cửa hàng náo nhiệt bên đường, khách bên đường đang dõi tới dõi lui trước các sạp ăn vặt bình dân, không có nhìn thấy người quen, nhưng sao cảm giác bị người khác nhìn trộm lại mãnh liệt như vậy. Cô do dự một chút, cầm lấy hộp bánh bích quy đi về phía trước.....

"Thiển Thiển, làm sao vậy? Lại muốn chạy đi nơi nào nữa à?"

Đã đi ra ngoài khoảng ba bốn mét, Nhạc Kỳ Sâm quay đầu lại nhìn thấy Thiển Thiển không đi theo mình, ngược lại lại thấy cô tính đi về phía khác, không thể không đi nhanh về phía cô gọi cô lại, lúc cô quay đầu lại, anh giờ hai tay xách đầy túi là túi lên cho Thiển Thiển nhìn, bất đắc dĩ nói: "Thiển Thiển, em cũng đừng chạy loạn có được không? Đi dạo cả một ngày, anh hai cùng ba cũng có chút mệt mỏi rồi, càng khỏi nói đến việc anh với ba còn cầm nhiều đồ như vậy, bây giờ thật sự là không còn sức để đi tìm em được rồi."

"Em không có chạy loạn đâu, anh hai." Thiển Thiển cong môi nói, "Em cảm thấy hình như có người đang theo dõi em."

"Có người theo dõi em?" Nhạc Kỳ Sâm nghe vậy thì nhú mày, âm thầm đề cao cảnh giác, năm hết tết đến rồi có rất nhiều người, phần tử phạm tội cũng cực kỳ hung hăng ngang ngược, ngoài miệng lại an ủi Thiển Thiển: "Không cần quá khẩn trương, có thể là có người quen đang trêu đùa em." Anh nói xong, lại tiến lên hai bước đứng kế Thiển Thiển, dùng vóc dáng cao hơn một cái đầu so với Thiển Thiển mà nhìn chung quanh một chút, cũng không phát hiện có điều gì bất thường.

Anh nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu dỗ Thiển Thiển: "Không thấy có người quen, Thiển Thiển, có phải em bị ảo giác rồi không?"

"Ảo giác?" Thiển Thiển nghiêng đầu nghĩ một chút, nói: "Không thể nào, cảm giác này rất chân thật mà. Hơn nữa cũng không chỉ có lúc này thôi đâu, lúc xế chiều hôm nay, đi dạo, em cũng cảm thấy có người đang nhìn em, có ít nhất là ba bốn lần đó."

Nhạc Kỳ Sâm biết Thiển Thiển không nói dối, nhưng anh cũng không nắm chắc việc đầu óc của Thiển Thiển có nhạy cảm đến mức có thể cảm nhận được có người đang theo dõi mình có đúng hay không, anh lại vội vã nhìn xung quanh đường dành riêng cho người đi bộ này một chút, sau khi xác định không có người nào khả nghi, cũng không quan tâm bản thân mình đang xách nhiều đồ như vậy, liền ôm Thiển Thiển vào trong lòng, ôm cô đi về nhà.

Chèo thuyền cẩn thận đi được vạn dặm, cũng không thể bởi vì đầu óc Thiển Thiển không được tốt lắm mà không tin tưởng việc cô nói được, lỡ như có thành phần phạm tội nào đó đang theo dõi em gái đáng yêu của anh thì biết làm sao đây? Xem ra sau này không nên tùy tiện cho Thiển Thiển ra khỏi nhà được, lúc này đây, thật vất vả mới được ra khỏi nhà một lần, Thiển Thiển cũng cảm thấy mình đang bị theo dõi, việc người buồn sinh bệnh là chuyện nhỏ, việc đánh mất người mới là chuyện lớn đó!

Dọc theo đường đi Thiển Thiển cũng có vẻ rất bồn chồn, đi bốn năm bước liền quay đầu nhìn một cái.

Sau khi về nhà, Nhạc Kỳ Sâm lập tức nói việc này với ba mẹ, người một nhà ngồi thương lượng một chút, vẫn quyết định sau này ra khỏi nhà sẽ lái xe, không thể nào để Thiển Thiển ở nhà một mình được, buồn thì có buồn nhưng dù sao thì an toàn vẫn là trên hết.

Sau đó Nhạc Kỳ Sâm cẩn thận suy nghĩ, càng nghĩ càng thấy chuyện này không đúng, nhớ tới lúc Thiển Thiển bước ra cửa, có thể nói là từ sợi tóc đến đầu ngón chân, mặc rất nhiều quần áo, nào là áo khoác ngoài giữ ấm hiệu quả đạt tiêu chuẩn, chính là kiểu dáng không được con gái thích, cổ áo dựng lên, đừng nói là có thể thấy được mặt mũi cô hay không, mà ngay cả việc cô là nam hay nữ cũng không thể nhận ra được, cho dù là bọn buôn người thật, khả năng để mắt đến cô cũng không lớn, chẳng lẽ là.....

Thật sự muốn Thiển Thiển làm cướp ngân hàng?

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Nghỉ đông (hai)

Vì thế ngày hôm sau một nhà Thiển Thiển liền lái xe đến thăm bạn tốt của mẹ Nhạc là nhà của dì Trịnh, trên đường này không thể không có chỗ đậu xe, nhưng sau này trên đường xe càng lúc càng nhiều, thời điểm chính phủ khai phá khu phía nam này thì đặc biệt tìm vùng đất phía sau nhà của các hộ gia đình xây dựng bãi đỗ xe.

Cho nên buổi sáng bây giờ Lục Diệp đã chờ sẵn trước cửa nhà của Thiển Thiển nhưng cũng chỉ theo Thiển Thiển một đoạn ngắn từ nhà của Thiển Thiển đến bãi đỗ xe thôi.

Như vậy Lục Diệp cũng không vui vẻ gì, vừa được giải phóng sau khi nghỉ đông, ông nội liền ra lệnh cho Lý Nam Dương đưa cậu đi huấn luyện dã ngoại sinh tồn ở trên núi sâu, thấy cũng chuẩn bị đến tết, ông nội mới cho phép cậu về nhà, gần nửa tháng không được thấy Thiển Thiển rồi, trong lòng Lục Diệp nóng nảy như mèo, cả đêm xem đi xem lại ảnh của Thiển Thiển trong điện thoại cũng không thể giảm bớt sự nhớ nhung trong lòng của cậu, vào thời

điểm huấn luyện Lý Nam Dương đều nói rằng quá khứ của cậu đã qua rồi.

Cậu về nhà cất đồ đạc xong, cũng không nghĩ đến việc nghỉ ngơi một chút, liền phong trần mệt mỏi chạy đến nhà Thiển Thiển cảm rữ, cũng chưa từng nghĩ đến việc Thiển Thiển lại ở trong nhà như vậy, có thể cả một ngày không bước ra khỏi cửa. Ngồi ba ngày, thật vất vả mới đợi được Thiển Thiển bước ra khỏi nhà, trong lòng cậu còn mừng hơn việc lần đầu tiên nhận được tiền mừng tuổi, chủ yếu là vì kiềm nén quá lâu, ánh mắt nhìn Thiển Thiển thường xuyên không khống chế được mà trở nên giống như đói khát, khiến cho mọi người xung quanh liên tục chăm chú nhìn cậu, cậu cũng không chú ý. Mỗi khi bị Thiển Thiển phát hiện, cậu sẽ cúi đầu xuống kiểm điểm một chút, nhưng lúc ngẩng đầu lên lần nữa thì lại hận bản thân không thể dính hai mắt mình lên người của Thiển Thiển.

Lục Diệp có chút khổ sở, cũng không cam chịu chỉ có thể nhìn thấy Thiển Thiển một lúc vào buổi sáng như vậy được, lập tức bấm điện thoại gọi cho Lý Nam Dương.

Lúc được trở về nghỉ ngơi, hàng ngày Lý Nam Dương đều tụ tập với các bạn của mình, Lục Diệp nhờ anh giúp cha cậu thông suốt trong việc cho Lục Diệp học lái xe, sau đó cùng Lục Diệp tìm vài người hiểu biết cùng nhau thành lập một nhóm đi thám hiểm sinh tồn. Anh đã trải qua thương trường cả đời, cái gì gọi là bọn đầu trâu mặt ngựa đều đã gặp qua hết, gần sang năm mới, cũng không muốn nghe thêm những chuyện ngổn ngang làm mình bức bối, cho nên không cho phép bất kỳ ai đến chúc tết anh, cho nên công việc của Lý Nam Dương cũng đặc biệt nhàn rỗi. Lý Nam Dương là trẻ mồ côi, muốn anh về nhà ăn tết anh cũng không có nhà để về, cho nên liền ở lại nhà họ Lục, sau khi cha mẹ anh qua đời ngoài ý muốn thì anh liền nghỉ học mà nhập ngũ, bằng lòng cố gắng chịu cực khổ, ở trong bộ đội cũng được xem như là người nổi bật. Ba Lục trước kia cũng có quan hệ rất tốt với ba mẹ của Lý Nam Dương, sau khi cha mẹ của Lý Nam Dương qua đời cũng đối đãi với anh như con ruột, quan hệ của anh vs Lục Diệp cũng rất tốt, còn từng nói đùa rằng muốn sửa thành họ Lục, kết nghĩa anh em với Lục Diệp, nhưng suy nghĩ lại cảm thấy cái tên "Lục Nam Dương" nghe kỳ quái như thế nào ấy lại thôi.

Sau khi Lý Nam Dương nhận điện thoại của cậu xong, không nói hai lời liền lái xe đến, sau khi đợi Lục Diệp lên xe xong mới ra về lưu manh hỏi: "Tôi nói cậu lòng như lửa đốt gọi tôi đến đây làm gì vậy? Sẽ không phải là làm sai chuyện gì rồi cần người anh này đưa cậu trốn đến chân trời góc bể đáy chứ? Cảnh cáo cậu trước, nếu cậu là con gái, vậy chuyện này tôi cũng có thể miễn cưỡng đồng ý được, nhưng đáng tiếc rằng cậu là nam. Tuy rằng mọi người đều nói trong bộ đội có nhiều gay, nhưng cũng không có nghĩa là tôi cũng muốn làm gay đâu à."

"Bớt nói nhiều đi, lái xe của anh cho tốt vào." Lục Diệp nói cũng không ngẩng đầu lên, vào lúc cậu gọi điện thoại cho Lý Nam Dương thì cũng đã chuẩn bị tâm lý chịu đựng cái sự lăm lăm này của anh ta rồi. Nhưng mà hết cách rồi, tuy rằng tám trăm năm trước cậu đã đi học lái xe rồi, nhưng theo quy định thì cậu vẫn chưa đủ tuổi để thi bằng lái, trong thời gian tết âm lịch kiểm tra nghiêm ngặt như thế này, cậu không muốn bị phạt.

"Được được được, cậu không cho tôi nói nhiều thì tôi sẽ không nói nhiều, nhưng cậu cũng phải cho tôi một cái mục tiêu đi chứ?" Ngoài miệng thì Lý Nam Dương nói sẽ không nói nhiều, nhưng vừa mở miệng liền khiến người ta xem thường đến mức có suy nghĩ muốn đánh cho anh ta hai quyền rồi, "Đầu tiên là tôi muốn nói trước một chuyện là tôi sẽ không đưa đàn ông đi hóng gió đâu."

Lục Diệp lười phản ứng lại với anh ta, mở phần mềm định vị trên điện thoại lên, sau ba bốn giây giảm xóc, trên màn hình điện thoại xuất hiện một điểm đang sáng. Sắp đến giờ cơm, trên đường có rất nhiều xe, tốc độ di chuyển của điểm sáng cũng không nhanh. Cậu tự tay đưa đi động cổ định ở kính chắn gió sau, chỉ cho Lý Nam Dương nhìn: "Đuổi theo chiếc xe này."

"Yes sir." Lý Nam Dương đánh tay lái, thân xe liền trượt ra ngoài vũng vàng, mở ra một khoảng cách, anh lại nháy mắt nói: "Đang theo dõi ai thế? Vô gian đạo? Sứ đồ hành giả? Hay là đi cười trộm anh nào?"

Sau khi cố định điện thoại lên cửa sổ xong thì luôn nhìn ra ngoài, lúc này Lục Diệp quay đầu lại, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm Lý Nam Dương khoảng năm giây, bỗng nhiên nhếch miệng lộ ra hàm răng trắng, nói: "Không ai nói cho anh biết là chó độc thân không nên hỏi đồng hồ tây sao? Gần sang năm mới rồi, tôi cũng không muốn đá kích anh đâu đấy."

Bị nắm thóp, về mặt Lý Nam Dương liền nhanh chóng xụ xuống, đã sớm đoán được người mà Lục Diệp muốn đi theo là ai rồi, lúc này là cố ý nói càn trên đùa Lục Diệp một chút, không có nghĩ đến việc Lục Diệp không chỉ không bị anh đùa thì thôi đi, còn phản quân lại anh nữa chứ. Anh phần nộ nói: "Cậu cũng không phải là chó độc thân sao? Cô bé kia cũng chưa phải là bạn gái của cậu đâu đấy."

"Sẽ thành sự thật rất nhanh thôi." Lục Diệp chậm rãi kéo dây an toàn một chút, thay đổi tư thế ngồi cho thoải mái, lời nói của cậu làm cho Lý Nam Dương tức đến mức thiếu chút nữa phun máu ra rồi, "Ít nhất là đáng về lúc này của tôi, cũng được xem như là một cái gì đó trong ngày để nhìn về phía trước. So với những người đã sống 19 năm rồi, ngay cả mầm mống để khiến cho anh ta tốt hơn cũng không thấy, anh thấy tôi nói đúng không?"

Nói xong, cậu còn đặc biệt cười với Lý Nam Dương.

Đúng không? Đúng cái con vịt ngồi.

Lý Nam Dương oán hận thầm nghĩ.

Thật đúng là ở trên có chính sách ở dưới có đối sách mà, Lục Diệp cảm thấy theo đuôi Thiển Thiển theo cách này so với tự mình theo thì tốt hơn, cách một tầng của kính xe, độ nhạy cảm của Thiển Thiển với ánh mắt của cậu rõ ràng là giảm xuống rất nhiều, cậu có thể thấy thế nào thì nghĩ thế ấy, chỉ là cái người Lý Nam Dương bên cạnh này thật là ồn ào, nhưng trong hai ngày này Lý Nam Dương còn có công dụng, cho nên cậu nhịn, đợi sang năm mới trước khi Lý Nam Dương trở về bộ đội, phải đưa Lý Nam Dương đến một nơi không người đánh cho một trận mới được.

Theo đuôi Thiển Thiển cũng đến đêm 30 tết rồi, hai ngày đầu năm Lục Diệp phải trở về núi, cậu suy nghĩ hôm nay nhất định phải nghĩ cách gặp mặt Thiển Thiển quang minh chính đại một lần.

Đầu tiên là cậu điện thoại cho Thiên Thiên, thăm dò là đêm nay cô sẽ cùng người nhà đi đốt pháo hoa ở ngoại thành, thuận tiện hỏi thăm tin tức thói quen đón giao thừa.

Bởi vì những năm gần đây khói mù càng lúc càng nghiêm trọng, trong thành phố đã thông qua "Cấm đốt pháo hoa trong thành phố.", quy định trong trung tâm thành phố không được đốt pháo hoa, chỉ có thể đi đến nơi ngoại ô mới được đốt pháo hoa.

Ăn cơm tất niên ở nhà bác cả, lấy tư cách nhỏ tuổi nhất nhà, tiền lì xì mà Thiên Thiên và Nhạc Kỳ Sâm lấy được cũng chùn tay. Lúc cơm nước xong cũng hơn tám giờ, người trong nhà vui vẻ chuyển tất cả các pháo hoa mua được lên xe, chạy chậm rãi đến ngoại ô.

Trong nhà có rất nhiều trẻ con, mà Nhạc Kỳ Sâm lại đẹp trai như vậy, người lại đặc biệt có sức hút, trẻ con rất thích gần gũi anh. Ngược lại là Thiên Thiên, vừa ra khỏi cửa là hóa trang như cướp ngân hàng vậy, nhìn hết sức quái dị, lúc ở nhà cũng không nói nhiều, phản ứng của cô cũng tương đối chậm, không theo kịp suy nghĩ của những đứa trẻ kia, so với việc chơi đùa cùng đám nhóc kia, cô thích ngồi một mình ở ghế sofa xem tiểu thuyết hoặc là ngủ gật, nhiều lắm là lúc chứng kiến có đứa bé sắp ngã thì đưa tay ra đỡ thôi. Cho nên sau này, đám con nít đều vây quanh Nhạc Kỳ Sâm, làm Nhạc Kỳ Sâm cũng không chuyên tâm đến việc quan tâm đến Thiên Thiên.

Thấy khắp người Nhạc Kỳ Sâm đều là trẻ con, một tay dắt một đứa, trên lưng một đứa thì không nói, còn có thêm hai đứa như gấu Koala ôm bên đùi của anh. Thiên Thiên đồng tình sâu sắc với chuyện này, lúc Nhạc Kỳ Sâm mở hơi đầy đầu cũng không quên nhìn mình, Thiên Thiên rùng mình một cái, nói: "Anh hai trước tiên anh.....từ từ chơi nha, em đi dạo xung quanh một chút, tùy ý đi một chút, sẽ quay lại nhanh thôi."

Nói xong, cô cũng không đợi Nhạc Kỳ Sâm trả lời, liền xoay người rời đi, trong lòng có chút áy náy: Đừng trách đứa em gái không hiền hậu này nha anh hai, thật sự là với những đứa bé này em thật là hết cách rồi."

Nhìn bóng lưng chạy trốn của Thiên Thiên, Nhạc Kỳ Sâm cũng ngẩn ngơ trong gió rồi, anh đúng là thành một nhân vật bà vú rồi, nhưng bởi vì đối tượng cần che chở chính là em gái bảo bối của anh, những thứ như kéo nước mũi mang theo nước miếng cũng không có việc gì để nói nhưng mà mấy đứa trẻ này còn lăn trên đất muốn bám vào ai thì bám thôi!!!

Nói đi liền chạy đi, nhưng Thiên Thiên cũng không dám chạy đi xa, khoảng đất này cũng không lớn, không chứa được nhiều người, hơn nữa tình trạng giống nhà Thiên Thiên rất nhiều, đều là đi cả nhà, có người lớn có trẻ nhỏ, đi qua đi lại, không cần thận một chút là sẽ va vào người khác.

Thiên Thiên đi được hai vòng thì định trở về, kết quả là vừa xoay người lại liền đụng đầu vào trong ngực của một người.

Lúc cô xoay người lại chưa từng nghĩ phía sau mình sẽ có người, sức lực có chút lớn, quần áo mặc lại dày như vậy, đụng vào người của người ta như vậy, người ta còn chưa kịp phản ứng, mình đã bị bắn ra hai bước mà lao đảo.

Người kia thấy thế, vội vươn tay đỡ lấy cánh tay của cô.

Thiên Thiên ổn định thân thể, cách một lớp khẩu trang mà ồm ồm cảm ơn người kia: "Cảm ơn nha. Thật xin lỗi, tôi....."

Cô vừa nói vừa ngẩng đầu lên, lúc đã nhìn rõ là ai, giọng nói của cô dừng lại một chút, sau đó kinh ngạc nói: "Lớp, lớp trưởng? Tại sao lại là cậu?"

Lục Diệp chăm chú nhìn vào đôi mắt của cô đang trừng lớn nhìn mình một lúc, mới nở nụ cười, chậm rãi nói: "Mình đến đốt pháo hoa, gặp được cậu, nên đến đây chào hỏi."

Đúng ra những từ này là sai thứ tự, thứ tự chính xác phải là.....

"Mình đến thăm cậu một chút, tiện thể đốt pháo hoa."

Thời tiết mùa đông khắc nghiệt như vậy, Lục Diệp chỉ mặc một cái áo sơ mi kẻ ô bằng bông, áo khoác cũng màu xanh đen như vậy, nhìn giống như chỉ có một lớp áo mỏng manh, cũng không biết có thêm gì không, còn có một cái quần thường màu đen nữa. Ăn mặc phong phanh như vậy, ở trong phòng bật máy điều hòa còn tạm chấp nhận được, nhưng ở phía bắc được mệnh danh là có thể đông lạnh sói thành chó này mà nói, mặc như vậy đi ra ngoài không bị đóng băng thì cũng co lại run rẩy. Nhưng hình như Lục Diệp không cảm thấy lạnh, tay của cậu vẫn còn đặt trên người của Thiên Thiên, đáng đứng vẫn kiên cường như cây tùng, lúc nói chuyện với Thiên Thiên rằng cũng không va vào nhau cảm cập, đủ thấy thể chất người này tốt bao nhiêu.

So sánh ở dưới, nơi đó của Thiên Thiên bọc đến ba lớp, quần áo từ đầu ngọn tóc đến ngọn ngón chân đều rất buồn cười.

Thiên Thiên cảm thấy mình cũng không tốt, bèn dùng đôi tay bọc bao tay thật dày kéo khẩu trang xuống nói: "Lớp trưởng cũng đến đây đốt pháo hoa sao? Hôm nay lúc cậu gọi cho mình cũng không nghe cậu nói...hắc xì!

Cũng đúng lúc này, cô vừa kéo khẩu trang xuống thì có một trận gió lạnh thổi qua, không có khẩu trang bảo vệ, gió lạnh luồn vào xoang mũi của cô, cô còn nói chưa hết câu liền hắc xì.

Thiên Thiên dùng sức vuốt vuốt mũi, thật may là mình bị cảm một tuần trước rồi, nếu không nói không chừng hắc xì lúc này sẽ bắn nước mũi ra mắt, mất mặt là chuyện nhỏ, nước mũi văng lên người Lục Diệp mới là chuyện lớn.

Lục Diệp thấy vậy thì cau mày lại, đợi Thiên Thiên thả tay xuống liền lập tức giúp cô kéo khẩu trang lên, trả lời: "Là quyết định tạm thời. Đừng kéo khẩu trang xuống, hôm nay gió lớn, cẩn thận lại cảm lạnh."

Đúng là quyết định tạm thời, lúc suy nghĩ này mới xuất hiện trong đầu, Lục Diệp cũng không xác định được bản thân có thể thuyết phục được ba đến đây đốt pháo hoa hay không.

Ba Lục là một nhà kinh doanh, nhà kinh doanh rất chú trọng đến sức khỏe, chỉ cần công ty không có việc gì lớn, ông đều cố gắng duy trì quy luật làm việc và thời gian nghỉ ngơi thành một thói quen tốt, cũng không thích xen vào những thứ gọi là "hoạt động của người trẻ tuổi". Nếu là thời gian khác, Lục Diệp cũng không ngại để ông ở nhà một mình, dù sao cũng đã là thói quen rồi, nhưng dù sao đây cũng là ngày lễ quan trọng nhất trong năm, mặc dù Lục Diệp rất muốn gặp mặt Thiên Thiên một lần, cũng không tiện để cho một mình ông ở trong căn phòng rộng lớn như thế mà mình cùng Lý Nam Dương ra ngoài đi chơi được.

Tình cảm mà Lục Diệp đối với ba mình có chút phức tạp. Khi còn bé, mặc kệ là trong sách giáo khoa hay trên ti vi, đều bình chọn ba là một người phi thường, cho nên cậu rất sùng bái ba của mình. Cho dù tuổi còn nhỏ đã bị ba ném đi tập võ cậu cũng chưa bao giờ oán hận, chỉ là cố gắng theo kịp tiến độ huấn luyện, cố gắng không làm cho ba thất vọng. Sau khi trưởng thành một chút, bởi vì công ty đang trong giai đoạn phát triển, một năm ba Lục có đến tám mươi phần trăm thời gian phải đi công tác hay là phải ở lại công ty, cho dù là về nhà ăn tết, thì chỉ cần một cú điện thoại liền phải thu dọn đồ đạc đi rồi. Lục Diệp hết sức khổ sở, sau khi ông đi lại oán giận ông, sau đó cũng học theo ông, thường thì ở nhà cũng chỉ có một mình mẹ. Loại oán giận này đạt đến đỉnh điểm là khi ba Lục ra nước ngoài khảo sát tình hình thị trường mà không thể chạy về nhìn mẹ lần cuối trước khi mẹ qua đời vì bệnh, cho dù từ đó về sau, ba Lục áy náy trong lòng mà rời khỏi nơi đó, mọi chuyện đều tự thân tự lực, dọn về thành phố A này sinh sống, cũng thể hiện khát vọng tình thương của ba mà quan tâm cậu, cũng không cách nào xóa bỏ hết oán giận mà cậu dành cho ông. Cậu không nói chuyện cả ngày, thành tích học tập xuống dốc không phanh, môn bóng rổ mà cậu thích nhất cũng không chơi, sau khi thi tuyển cấp ba xong, cậu có thái độ kiên quyết từ chối lời đề nghị phải nhờ vào mối quan hệ, thậm chí đuổi vị trung tá lãnh đạo đã tới cửa khuyên cậu đi ra ngoài, cam chịu tình nguyện học ở Nhất Trung, sau đó thu dọn đồ đạc tự mình ra khỏi nhà.

Lục Diệp biết mình chính là đang giận chó đánh mèo, đi công tác là một hoạt động phải làm, ba không có khả năng từ chối, việc mẹ qua đời vì bị bệnh, cũng không liên quan đến ba. Trong lòng cậu hiểu rõ, cho nên cho dù có oán giận, thì cũng theo thời gian nửa năm này trôi qua rồi.

Lúc cậu nhắc đến chuyện này với ba, tâm trạng có chút thấp thỏm, cậu luôn luôn kín kẽ, rất ít bộc lộ cảm xúc ra ngoài, xem như trong lòng đã tha thứ cho ba rồi, cậu cũng chưa từng nói ra ngoài, ba nói chuyện với cậu thì cũng chỉ là hỏi một câu đáp một câu, quan hệ cha con vẫn không mặn không nhạt như thế.

Cũng không nghĩ đến việc ba đồng ý không chút do dự như thế, thoát nhìn thì ông ấy còn có vẻ tích cực hơn cả cậu: "Mau mau mau, tiểu Lý, đi lấy áo khoác của tôi ra nhanh lên, cho dù như thế nào thì cũng là vợ của con tôi, cho dù trẻ hơn nữa thì tôi cũng muốn đi gặp. Ta nói con này cái thẳng tiểu tử thối còn muốn giấu ta đến khi nào, cũng đâu phải người ngoài, tại sao lại không nói cho ba biết chứ?

Như thế thì Lục Diệp mới biết được cái tên Lý Nam Dương kia đã bán đứng cậu.

Gần xanh trên trán cậu đập "thình thịch", nắm tay cũng rung động kêu "răng rắc", Lý Nam Dương thấy tình hình không ổn, vội vàng nói một câu "Tôi tôi tôi đi lên giúp ông ấy mặc quần áo đây.", sau đó "Vèo" một tiếng, nhảy như chuột lên lầu hai.

Bạn đang đọc truyện *Cô Góc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Nghỉ đông (3)

Lục Diệp và Thiên Thiên cứ cậu một câu mình một câu trò chuyện. Thật ra thì cũng không có gì hay để nói chuyện. Không phải là trong khi nghỉ đông cậu có đi ra nước ngoài du lịch không? Bài tập nhiều như vậy cậu đã làm xong rồi à? Tướng quân và Tướng quân phu nhân có khoẻ không sao cậu lại không dẫn chúng nó ra ngoài tìm mình?

Lúc này Lục Diệp mới nhận thấy so với việc khó khăn tạo ra cái gọi là cuộc gặp gỡ vô tình, thì dùng lý do Tướng quân và Tướng quân phu nhân để dụ dỗ Thiên Thiên ra ngoài có vẻ dễ dàng hơn... Chỉ là từ sau khi Nhạc Kỳ Sâm biết mình có ý định với Thiên Thiên, liên quân Thiên Thiên rất chặt, nếu không phải hôm nay Nhạc Kỳ Sâm bị đưa bé trong nhà bám lấy, thì hôm nay Thiên Thiên có thể nhận được điện thoại của cậu hay không còn là một vấn đề.

Từ lúc Lục Diệp rời đi, nhóm đội ngũ ba người bọn họ bắt đầu hành động, Lục ba và Lý Nam Dương âm thầm trốn cách mười mét, dùng thị lực tuyệt vời 5.20 quan sát.

Lục ba có chút hiểu rõ tính cách của Lục Diệp, lúc thấy động tác của Lục Diệp nhẹ nhàng đỡ một vật đựng vào trên người thẳng bé... quả cầu da. Lục ba không dám khẳng định, mà hỏi: "Tiểu Lý này, kia có phải là con bé mà Lục Diệp đề ý?"

Lý Nam Dương tròn to hai mắt nhìn một lúc lâu, cách xa như vậy, mà ở giữa lại còn có nhiều người đi lại như vậy làm rối loạn tầm nhìn, quan trọng nhất là người kia bọc kín từ đầu đến chân, không nói ba bộ một món không lột, còn thêm một cái khẩu trang... Đây, hình như khẩu trang bị cô kéo xuống rồi, nhưng theo góc độ ủa bọn họ thì chỉ có thể thấy được một bên gò má, cho nên Lý Nam Dương cũng không dám khẳng định: "Cái này... Đại khái là như vậy?"

Lại thấy Lục Diệp giúp người kia kéo khẩu trang lên, Lý Nam Dương mới chắc chắn: "Không sai, đúng là cô nhóc kia, đáng người có xinh đẹp không? Mất to cái mũi nhỏ, môi đỏ răng trắng, ha ha ha, ánh mắt của Lục tiểu công tử nhà chúng ta thật là tốt."

“Đáng người có xinh đẹp hay không ta không thấy rõ, chỉ là cái thân hình này...” Lục ba vô cùng lo lắng, nói: “So với người lúc trước cậu nói cũng khác nhau quá đấy? Cậu dám chắc là Diệp nhi thích một cô nhóc chứ không phải là một con mình người đầu gối chứ?”

Trên thực tế thì Lý Nam Dương cũng rất tò mò là tại sao Thiển Thiển lại biến thân hình sụi mỳ của mình thành châu tròn ngọc sáng như vậy, nhưng mà Lục Diệp cũng đã cấm chỉ cậu bình luận về dáng người của Thiển Thiển với bất kì người nào khác, cho nên cậu không dám trả lời, chỉ là thầm nghĩ, bác trai những lời này bác nói trước mặt cháu thì không sao, nhưng tuyệt đối đừng để Lục tiểu công tử nghe được đấy.

**

Huyền thuyên được tầm mười phút, Thiển Thiển đột nhiên phát hiện mình đi quá lâu rồi, nếu còn không trở về thì Nhạc Kỳ Sâm sẽ ra ngoài tìm cô, vì vậy nói xin lỗi với Lục Diệp: “Mình cần phải trở về, nếu không anh trai sẽ nổi giận.”

Trong lòng Lục Diệp không muốn, nhưng cũng biết đây là cực hạn, liền gật đầu, nói: “Được rồi.”

Thiển Thiển mỉm cười với cậu rồi quay người rời đi, lại quên rằng mình đeo khẩu trang dù có cười thì cậu ấy cũng không thấy được.

Lục Diệp nhìn cô vụng về mà đáng yêu đi trong đám người, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác kì quái, cậu không kìm lòng được, bước lên một bước cầm lấy tay của Thiển Thiển.

Cô đang đeo một cái găng tay bằng nhung thật dày, Lục Diệp cầm lấy tay của cô nhưng cũng không biết tay của cô ở chỗ nào.

Thiển Thiển bị cậu kéo bất ngờ không kịp đề phòng lao đảo một chút. Sau khi ổn định được cơ thể, quay lại nhìn cậu nghi ngờ một chút.

Trên mặt của cô chỉ có thể nhìn thấy cặp mắt đang trừng thật to, Lục Diệp bị cô nhìn chăm chú có chút lúng túng, nhưng mà tay vẫn không có ý định muốn buông ra.

Hai gò má trắng nõn của cậu trở nên đỏ ửng mất tự nhiên, cặp mắt đen nhánh như ánh đèn chiếu rọi, trong suốt sáng ngời.

Cũng không biết có phải là do bị ánh mắt này đầu độc hay không, mà Thiển Thiển đột nhiên bật thốt lên: “Nếu không thì cậu đi chơi với mình một lúc đi? Người trong nhà mình... Đều ở bên kia, có nhiều trẻ con, còn có anh trai của mình, chúng mình mua rất nhiều gậy tiên nữ...”

Nói xong lời cuối cùng chính cô cũng không hiểu được, rốt cuộc thì mình đang suy nghĩ cái gì? Mời Lục Diệp tới nhà cùng chơi gậy tiên nữ? Đầu óc của cô bị co rút sao!

Nhìn ra được cô đang bối rối, Lục Diệp cười thân thiện, buông tay cô ra, nói: “Được rồi, mình cũng cần phải trở về. Cậu đi bộ cẩn thận một chút đừng để đụng phải người khác, càng đừng để người khác đụng phải, nhớ chưa?”

Thiển Thiển gật đầu một cái rồi lại tiếp tục không động.

Lục Diệp vừa cười, vừa giơ ngón tay với cô, nói: “Đi nhanh đi.”

Lúc này Thiển Thiển mới tiếp tục đi về phía trước, cô càng đi, bước chân càng nhanh.

Đi xa được khoảng bảy tám mét, Thiển Thiển dừng lại quay đầu nhìn... Lục Diệp vẫn còn đứng tại chỗ, còn nhìn về bên này.

Thiển Thiển vội thu hồi tầm mắt, bước chân có chút gấp gáp hơn.

Vừa trở lại “đại bản doanh” của Nhạc gia, trong lúc nhất thời Thiển Thiển không nghe thấy tiếng Nhạc Kỳ Sâm đang gọi cô, cô dừng một chút, chần chờ kéo khẩu trang xuống, sờ gò má trên mặt mình một chút... Trong mùa đông cho dù trên khẩu trang còn lại mấy bông tuyết nhưng vào lúc này lại phát ra hơi nóng.

Bắn xong pháo hoa, đến khi về nhà đã là hơn mười một giờ, Nhạc gia có thói quen đón giao thừa, người lớn cũng chen chúc ở phòng khách, chơi mạt chược thì chơi mạt chược, tán gẫu thì tán gẫu, trên ti vi phát tiết mục cuối năm nhưng lại không có ai xem, một vài đứa trẻ chơi đến mệt mỏi không chịu được đi ngủ sớm, lớn hơn một chút thì quây lấy Nhạc Kỳ Sâm không buông, Thiển Thiển cuộc lại một mình một góc trên ghế sofa, hiếm khi lại không đọc tiểu thuyết, mà lại chăm chú soạn tin nhắn chúc mừng.

Xoá cất, chỉnh sửa lại nội dung tin nhắn, Thiển Thiển lại bắt đầu tìm người nhận tin. Trong điện thoại của cô không lưu nhiều số điện thoại lắm, trừ bỏ những người thân đang ngồi bên cạnh cũng chỉ còn lại mười mấy người, cô cho lần lượt từng người vào trong danh sách người nhận, sau đó lưu lại, vừa xem tiểu thuyết, vừa chờ tới lúc 00:00.

Tới lúc con số ở góc bên phải của điện thoại nhảy thành 23:59, Thiển Thiển nhẹ nhàng thở ra một hơi, còn chưa kịp ấn vào mục tin nhắn, điện thoại di động liền rung lên, hiển thị cuộc gọi đến là... “Lốp trưởng”.

Thiển Thiển sửng sốt một chút, theo phản xạ có điều kiện trượt một cái trên màn hình, tiếp nhận cuộc gọi.

Một âm thanh yếu ớt vang lên, Lục Diệp mỉm cười, hỏi: “Alô?”

Lúc này Thiên Thiên mới phản ứng được, vội vàng đặt điện thoại lên tai, nhẹ giọng gọi: “Lớp trưởng?”

“Là mình.”

Đêm đã khuya, Lục Diệp ngồi nhẹ nhàng bên cạnh cửa sổ, qua cửa sổ sát đất nhìn những ánh đèn bên ngoài nhà. Trong phòng không bật đèn, sau khi trở lại từ ngoại ô phía Nam không lâu thì Lục ba liền đi ngủ, Lý Nam Dương cũng trở về trong phòng của mình, bốn phía trở nên yên tĩnh, thỉnh thoảng có thể mơ hồ nghe thấy âm thanh pháo hoa truyền đến từ nơi nào đó.

Đây là mùa xuân đầu tiên từ sau khi mẹ qua đời, cơm trưa ăn ở nhà ông bà nội, cơm tối lại ăn ở nhà ông bà ngoại, trước kia cho dù là ba có trở về hay không, cậu cũng cùng trải qua với mẹ.

Chỗ bất đồng duy nhất là buổi tối. Lúc đó mẹ sẽ cùng với cậu đón giao thừa, hai mẹ con ở trong phòng khách vừa xem tiết mục cuối năm, vừa làm sủi cảo. Lúc mới bắt đầu cậu bọc vỏ cùng xấu xí, lại chọc cho mẹ cười, nhưng cậu là một người thông minh, trong chốc lát đã bọc được túi sủi cảo ngon như của mẹ. Những lúc này, cho dù là người làm việc nghỉ ngơi có quy luật như ba cũng sẽ ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa, thỉnh thoảng đọc sách, thỉnh thoảng lại nhìn hai người bọn họ một chút, trên gương mặt góc cạnh mang theo nụ cười ôn hòa. Khi đó nơi bọn họ ở còn không phải là ngôi biệt thự trống trải, hồ to một tiếng cũng có thể nghe thấy tiếng vang khắp biệt thự. Mẹ nói, mẹ không thích loại cảm giác trống trải này, cho nên mua một căn hộ nhỏ khác ở vùng phụ cận trường trung học A Trung, đưa cậu tới nơi đó ở cùng. Tuy chỉ có ba người một nhà nhưng cũng ôn hòa ấm áp.

Sau khi mẹ qua đời, ba lo lắng cậu thấy vật nhớ người, lại bởi vì cậu trúng tuyển vào trường Nhất Trung, cho nên khuyên cậu thu dọn đồ đạc chuyển tới ở nơi này, nhưng căn nhà bên kia vẫn nhất quyết giữ lại, cũng không động tới bố trí, đồ cậu mang tới cũng chỉ có một ít quần áo và bát com, đồ chơi quen thuộc của Tướng quân cùng Tướng quân phụ nhân.

Khoảng thời gian mẹ vừa mới qua đời đó, cậu giống như bị tẩu hỏa nhập ma vậy, cả ngày hồi tưởng lại từng li từng tí những khoảng thời gian sống cùng mẹ, nhớ tới mẹ thường xuyên véo thịt ở hai bên má của mình mà kéo, để cho cậu không nghiêm mặt cả ngày lẫn đêm, cẩn thận sau này không tìm được bạn gái; nhớ tới mẹ ngồi xem ti vi chờ cậu tan học về nhà, kết quả xem ti vi một lúc liền dựa vào người Tướng quân và Tướng quân phụ nhân mà ngủ, cuối cùng còn phải để cậu ôm mẹ trở về phòng ngủ; nhớ lại mỗi lần mẹ dùng lời nói chính nghĩa mắng ba “nhớ cái bọc sủi cảo tiền xu nào tí nữa nhớ múc vào trong bát của tôi” yêu cầu quá vô lý, xoay người lại đem cái sủi cảo tiền xu mẹ đã đánh dấu múc vào trong bát của cậu, cũng bí mật nói cho cậu biết: “Đây là mẹ cố ý để lại cho con, đừng để ba con biết”...

Theo mùa xuân tới gần từng ngày, tâm trạng của Lục Diệp càng trở nên nóng nảy, trừ thời gian dài không thấy Thiên Thiên ra, còn có cảm giác sợ hãi khi đối mặt với đêm 30. Cậu không biết nên làm gì để vượt qua đêm 30, cái này vốn nên thuộc về ba người nhà bọn họ hoặc là chỉ có thời gian của hai mẹ con cậu, còn thiếu đi một người quan trọng nhất.

Sau khi người ba nóng nảy và Lý Nam Dương lần lượt trở về phòng, bốn phía lại trở nên yên tĩnh hơn, cậu trở về phòng ngủ, nhấn mở ti vi, cảm hộp điều khiển từ xa, buồn chán mở các kênh, dường như kênh nào cũng đang phát ra đêm xuân... vào thời điểm mẹ cùng với bọn họ xem đêm xuân, không, không thể nói là xem, mở ti vi lên chỉ là để cho không khí ấm áp của một nhà ba người trở lên náo nhiệt.

Không có mẹ, không có túi sủi cảo bọc tiền xu mẹ cố ý làm ký hiệu, đêm xuân này còn ý nghĩa gì nữa chứ?

Cậu ‘lạch cạch’ một tiếng tắt ti vi, ngồi nhẹ nhàng trên cửa sổ, ngây ngốc nhìn bên ngoài cửa sổ.

Không biết đã ngây ngốc bao lâu, điện thoại di động ở trong tay rung lên ‘ong ong’, cậu cầm điện thoại lên nhìn một chút, là người bạn gửi tới tin nhắn chúc mừng, còn có người mời cậu ra ngoài uống bia đêm.

Cậu nhìn thời gian hiện trên màn hình một chút, hoảng hốt nghĩ: Đã sắp 0 giờ rồi à.

Cậu lắc đầu một cái, trả lời từng cái tin nhắn, không biết làm sao lại nhớ tới lúc trước nhắn tin với Thiên Thiên.

“Thiên Thiên, buổi tối thứ sáu tuần này có thời gian không? Tướng Tướng quân cùng Tướng quân phụ nhân nói bọn chúng nhớ cậu. :)”

“Tối thứ sáu đúng không? Được được, mình cũng nhớ Tướng quân và Tướng quân phụ nhân.~\\(≥ ∇ ≤)/~”

“Cứ quyết định như vậy nha? Tầm bảy giờ hơn tối thứ sáu, có biết chỗ đèn thờ không?”

“Hồng rồi... Cậu chờ một chút mình hỏi anh trai có được hay không đã? Anh ấy nói cho dù là đi chỗ nào cũng phải có sự đồng ý của anh ấy.”

“Ừ, đi hỏi đi.”

“Hỏi rồi, anh ấy không cho mình ra khỏi nhà, anh ấy nói buổi tối muốn một cô gái đi cùng một bạn học nam và hai con chó không an toàn, mình còn nói Tướng quân và Tướng quân phụ nhân rất nghe lời không cần mình nhưng anh ấy vẫn không đồng ý.qaq ”

“Đại khái là anh cậu cảm thấy uy hiếp không phải ở chỗ Tướng quân cùng Tướng quân phụ nhân mà là ở chỗ mình?”

“Hả? (°_°) ”

“Không có gì, nếu anh cậu không đồng ý vậy thì coi như xong rồi, ngoan ngoãn ở nhà đi đừng chạy loạn.”

“Nhưng mà mình muốn nhìn thấy Tướng quân cùng Tướng quân phụ nhân. qaq”

“Vậy cậu xem này, Tướng quân cùng Tướng quân phu nhân đều rất tốt. [hình ảnh][hình ảnh][hình ảnh]”

“Mình muốn sờ sờ bọn chúng, qaq ”

“... Thiển Thiển ngoan, vẫn còn cơ hội.”

“Anh trai là đồ trướng thối. tat”

“...”

“A a a a, lớp trưởng mình có thể ra ngoài!!”

“Hả? Không phải là cậu lén trốn ra ngoài chứ.”

“Không phải trốn ra đâu... là mẹ! Mẹ nói mẹ hẹn trước cho mình một bác sĩ Trung y, chính là vào tối thứ sáu! Mẹ nói sau khi đưa mình đi khám bệnh xong mẹ sẽ đi đánh mặt chروع với dì Trịnh! Sau đó mình có thể tự do hoạt động rồi! Chỉ cần trước mười giờ ới quán trà tìm mẹ là được rồi! Nhưng mà không biết được là bây giờ mình đã khám bệnh xong chưa... Cho nên là lớp trưởng cậu có thể đợi mình một chút không?”

“Có thể.”

“Vậy thì thật là tốt quá rồi!”

...

Lật lại xem nội dung tin nhắn một lần nữa, Lục Diệp nhìn thời gian một chút, đây là thời gian trước lúc được nghỉ đồng.

Cậu buồn cười nhìn những kí hiệu về mặt kia, không cần nhắm mắt ững có thể tưởng tượng ra Thiển Thiển đang làm những về mặt này. Cậu dùng một chút, ngón tay trượt đến dãy số điện thoại mà cậu đã thuộc lâu lâu, ấn xuống nút gọi.

Dường như điện thoại được kết nối ngay lập tức, nghe được giọng nói mềm mại của Thiển Thiển ở đầu dây bên kia “Lớp trưởng”, trong nháy mắt tâm trạng nóng nảy của Lục Diệp được hồi phục như có kỳ tích, khoe miệng của cậu không tự chủ được hiện lên một nụ cười thần nhiên, giọng nói cũng nhẹ nhàng đi rất nhiều.

“Là mình, không có gì, chỉ là muốn hỏi cậu hôm nay chơi có vui về không thôi...”

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Khai giảng

Vào đầu năm mới, cả nhà Thiển Thiển đồng ý lời mời đến nhà của của bác hai ở Hạ Môn chơi hơn một tuần, sau khi trở về, kì nghỉ đông cũng vừa đúng lúc kết thúc.

Đêm trước ngày khai giảng, Thiển Thiển tiếp thu đầy đủ những lời giảng giải, ngày hôm sau lúc nào con đề kêu thi tự cô phải thức dậy, làm như thế kết quả là lúc cô mặc quần áo cũng ngủ gà ngủ gật, lúc đánh răng cũng ngủ gà ngủ gật, lúc ăn sáng cũng ngủ gà ngủ gật, hoặc là lúc đi ngoài đường cũng ngủ gà ngủ gật luôn, nếu không phải trên đoạn đường ấy cô được Nhạc Kỳ Sâm kéo, nói không chừng cô đã đâm vào cột điện rồi.

Đi đến cửa lớp 10C7, cửa phòng học đã mở rồi, nhưng mà nhìn bên trong vắng vẻ quá. Thiển Thiển dừng lại, nghi ngờ nhìn vào bên trong một chút, trong phòng học chỉ có một mình Lục Diệp, cậu ngồi ở chỗ ngồi bên cạnh giữa tổ hai, khom người nghiêng đầu, lén lút nhìn xung quanh học bàn.

Thiển Thiển nghi ngờ trừng mắt nhìn, mới nhớ đến chỗ cậu ấy đang đứng là chỗ mà mình đã ngồi vào học kì trước.

Gần như trong nháy mắt ánh mắt của Thiển Thiển dừng trên người của Lục Diệp thì đã bị Lục Diệp phát hiện ra rồi, cậu cảnh giác ngẩng đầu lên, thấy rõ người phía sau là ai rồi, thân thể cậu không thể không có chút cứng nhắc một chút, ánh mắt lạnh nhạt chuyển sang dịu dàng, tay trái lặng lẽ nắm thành quyền giấu ra sau lưng, trong tay cậu đang nắm một vật nhỏ, vừa mới lấy được từ trong góc học bàn của Thiển Thiển một mảnh giống như là cục tẩy.

Lúc bọn họ đổi chỗ ngồi đều tự mình chuyển cái bàn đi theo đến vị trí mới luôn, cho nên không có trường hợp còn sót lại một mảnh của cục tẩy như vậy được.

Cậu đứng thẳng người lên, nhìn Thiển Thiển đang ngó dáo dác ngay cửa ra vào, cười như không cười hỏi: "Không ngờ cậu lại đến trường sớm như vậy? Lần này không có ngủ nướng hả?"

Bị đối phương không chút nề mặt mà lời lịch sử đen tối của mình ra nói, Thiên Thiên lập tức vứt bỏ nghi vấn "Lớp trưởng đứng bên cạnh chỗ ngồi của mình làm gì?" lên chín tầng mây, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, ngượng ngùng gãi đầu nói: "Tối hôm qua có nhờ anh hai gọi mình dậy sớm một chút rồi...."

Nói xong cô liền ngáp một cái thật to, về mặt cũng uể oải, cô ám ức đi đến bên chỗ ngồi, cũng không quan tâm qua kì nghỉ đông bàn ghế có đóng bụi hay không mà ngồi xuống cái phịch.

Lục Diệp vội vàng ngăn cô lại, thấy cô nhìn mình với vẻ mặt hoang mang, cậu dờ khóc dờ cười nói: "Thiên Thiên, cậu có thể để tâm một chút được không? Gần 30 ngày không có người sử dụng cái bàn này rồi, trên mặt bàn đều có bụi, cậu cũng không thèm lau tí nào mà trực tiếp ngồi lên như vậy sao.... Vậy một thân quần áo mới của cậu như vậy cậu có cần nữa không?"

Thiên Thiên ngượng ngùng "Oh" một tiếng, lui ra nửa bước, đôi mắt to chần chừ Lục Diệp, chăm chú hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Vậy phải làm sao bây giờ?

Cô lại có thể hỏi cậu là phải làm sao bây giờ?

Câu hỏi của Thiên Thiên làm cho Lục Diệp đến núi Thái Sơn sụp đổ mặt cũng không biến sắc cũng phải sợ ngây người, tốt xấu gì thì Thiên Thiên cũng là học sinh cấp ba rồi, sao cô lại có thể không biết qua một kì nghỉ phải làm gì đối với bàn ghế đã lâu không có người ngồi đây?

Mất thấy về mặt "Minh cùng các bạn của mình đều bị hù chết rồi" của Lục Diệp, Thiên Thiên cũng có chút sùng sốt, suy nghĩ xem vừa rồi mình có làm việc kinh thiên động địa gì không....

Nửa phút sau, Lục Diệp phục hồi tinh thần lại, cậu nhìn lên nhìn xuống đánh giá Thiên Thiên một chút, thấy vẻ mặt tỉnh tỉnh mê mê của Thiên Thiên không phải là giả vờ, trong lòng nhanh chóng phân tích ra một khả năng: nếu từ lúc học tiểu học đến lúc học cấp ba, sau khi kết thúc kỳ nghỉ dài hạn xong, đối với bàn ghế đã lâu không có người sử dụng mà sạch như vậy, chỉ có khả năng duy nhất là người ngồi bên cạnh cô đã dọn dẹp trước giúp cô rồi.

Về phần là người nào, hoặc là Nhạc Kỳ Sâm ngay cả khi Thiên Thiên uống miếng nước cũng hận không thể bùng đến trước mặt đưa đến trước miệng của cô, hoặc chính là Giang Đường học chung với Thiên Thiên từ tiểu học đến giờ.

Lúc cậu đang suy nghĩ, đồng thời Thiên Thiên cũng kịp suy nghĩ ra vừa rồi mình vừa hỏi một vấn đề ngu xuẩn gì, ảo não đưa tay gõ lên ót mình một cái, đúng là tét ăn nhiều thịt cá quá nên mới làm mờ đống quanh não của mình hết hay sao vậy? Bụi rơi xuống bàn thì nên làm cái gì? Còn có thể làm cái gì bây giờ? Không phải là nên lấy khăn lau đi hay sao?!

Càng nghĩ thì càng hiểu rõ ràng, trong lòng Thiên Thiên tràn ngập hối hận, hận không thể lùi thời gian về hai phút trước, nhưng cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Cô cảm thấy mình nên trốn khỏi nơi thị phi này đi, vì thế cô liền ngấm nhìn trái phải một lần, liền nhìn thấy cái khăn lông treo bên cạnh bảng đen, cô vội vàng nói một câu: "Minh...mình đi lấy khăn lau bàn ghế một chút." liền chạy trốn chết.

"Đợi một chút đã." Lục Diệp gọi cô lại.

Thiên Thiên đã xoay người nhấc chân lên rồi, tư thế bỗng nhẹ nhàng lại, cũng không dám quay đầu nhìn cậu, lắp bắp hỏi: "Sao, sao vậy?"

"Nước rất lạnh, cậu sợ lạnh, để mình đi cho."

Lục Diệp nói xong, bước một bước chân dài vượt qua Thiên Thiên đi đến vị trí của cái khăn.

Thiên Thiên đứng tại chỗ chần chừ một chút, vẫn quyết định đi theo.

Đi theo sau cũng không có việc gì làm, chỉ là cô ngượng ngùng vì nhờ người khác làm việc giúp mình, còn mình thì chỉ đứng tại chỗ mà hưởng thụ thành quả, cho nên khi Lục Diệp đi lấy khăn, cô cũng đi theo, Lục Diệp đi lên ban công nhúng khăn ướt, cô cũng đi theo, giống như là cái đuôi của Lục Diệp.

Lục Diệp khom lưng mở khóa vòi nước, giữa tiếng nước chảy ào ào hỏi cô: "Thiên Thiên, lúc trước vào lúc mới bắt đầu học kỳ mới đều là anh trai giúp cậu lau bàn ghế sao?"

Thiên Thiên nghiêng đầu nhớ lại một chút, lắc đầu nói: "Không phải vậy đâu, một hai học kì của những năm tiểu học là ba mẹ đưa mình đi báo danh, mình cũng không nhớ rõ là họ có giúp mình lau bàn hay không nữa.....Sau đó là anh hai đưa mình đi báo danh, nhưng cũng chỉ đưa mình đến chỗ ngồi rồi anh cũng liền rời đi thôi, không có nói trước với mình là trước khi ngồi xuống thì phải lau bàn ghế.....Mình nhớ rõ mỗi khi bắt đầu học kỳ mới đều là Đường Đường ngồi kế mình, cậu ấy cũng không có nhắc mình nha....."

Vốn là Thiên Thiên đang trả lời câu hỏi của Lục Diệp, nhưng nói đến cuối cùng thì gần như biến thành lú lú nói một mình vậy.

Lục Diệp ở một bên nghe hết tất cả những câu của Thiên Thiên, thầm nghĩ: người kia chính là Giang Đường rồi.

Thiên Thiên luôn đến trễ, quang vinh mà lấy được danh hiệu "Kiểm tra chỗ ngồi của dân chúng", nghĩ đến thời điểm lúc trước, nếu cô có thể đến báo danh, cũng là thời gian sắp đến giờ vào lớp, mà khi đó Giang Đường chắc cũng đã đến từ sớm rồi, cô lại ngồi cùng bàn với Thiên Thiên, lại là bạn tốt của Thiên Thiên, thuận tay dọn dẹp bàn của cô một chút cũng hợp tình hợp lý thôi, Nhạc Kỳ Sâm đưa Thiên Thiên đến chỗ ngồi liền rời đi chắc cũng vì nhìn thấy chỗ ngồi của Thiên Thiên đã sạch sẽ gọn gàng rồi....

Nhưng lần này Thiển Thiển đến quá sớm, ước chừng trước giờ vào học khoảng nửa tiếng, vừa hay trong phòng học cũng chỉ có mình Lục Diệp thôi, nếu là người khác, đoán chừng có thể vì Thiển Thiển đến sớm mà làm cho hoa cả mắt mắt. Giang Đường cũng chưa đến, cho nên cái bàn sẽ vô cùng bản.....

Khụ khụ, cậu vốn nghĩ là sẽ giúp Thiển Thiển dọn dẹp cái bàn một chút mà, khi kiểm tra trong học bàn của Thiển Thiển xem có rác gì để vứt đi không thì phát hiện một mảnh của cục tẩy trong góc đã bị bỏ quên, liền.....

Lục Diệp vừa vắt khăn vừa nói suy đoán của mình cho Thiển Thiển biết.

Mặc dù Lục Diệp có nhấn mạnh rằng đây chỉ là suy đoán của riêng cậu thôi, thế nhưng Thiển Thiển vẫn vô cùng cảm động, cô nhìn Lục Diệp đang lau bàn giúp mình, vừa tự nhủ: "Đường Đường đối xử với mình quá tốt rồi! Ngoại trừ ba mẹ và anh hai ra thì cậu ấy là người đối xử với mình tốt nhất rồi! Sau này mình muốn gả cho cậu ấy quá đi!! Tiếc là mình không phải là con trai.....Nhưng mà nếu sau này mình muốn kết hôn với cậu ấy! Nhưng mà mình cũng là nữ thì sao bây giờ....?"

Nghe lời này của Thiển Thiển xong, Lục Diệp đang một nhọc giúp Thiển Thiển lau bàn ghế thiếu chút nữa thì té lăn ra đất, trong lòng gần như là phần nộ luôn rồi: mình cũng đối với cậu rất tốt mà Thiển Thiển, tại sao cậu lại không nói muốn gả cho mình chứ? Nếu không thì nói muốn lấy mình cũng được mà!

Chỉ một lúc sau, bàn ghế của Thiển Thiển đã được lau chùi sạch sẽ, Lục Diệp nói một câu "Ok" liền trực tiếp đứng thẳng lên chuẩn bị lên ban công giặt khăn.

Thiển Thiển ngăn cản cậu, đưa tay đòi giành lấy khăn bản, ngại ngại kiên quyết nói: "Đường Đường vì mình làm nhiều chuyện như vậy, mình cũng chưa nói cảm ơn với cậu ấy, trước kia không biết thì xem như xong đi, nhưng mà hiện tại mình đã biết rồi, vậy bất luận như thế nào thì mình cũng muốn làm một việc gì đó để trả ơn cậu ấy."

Lục Diệp nhìn cô một chút, bắt đắc dĩ nở nụ cười, đưa khăn cho cô.

Nhìn Thiển Thiển gỡ khẩu trang xuống, đặt mũ và bao tay lên bàn xong liền cầm khăn mặt đi ra ban công, Lục Diệp lo lắng rằng lần đầu tiên không biết cô có làm được hay không, cũng nói gót theo sau.

Thời tiết vẫn rất lạnh, nếu không thì Thiển Thiển vẫn còn trang bị nhiều thứ đến như vậy, sau khi gỡ bao tay xuống không lâu, hai bàn tay thật vất vả mới ủ ấm được cũng bị thời tiết lạnh lẽo mang đi mất, cô mở khóa vòi nước, hai tay cầm khăn đưa đến sát vòi nước, trong nháy mắt dòng nước lạnh như băng xối vào tay cô, theo phản xạ có điều kiện hai tay của Thiển Thiển co rúm lại một chút, bình thường đầu óc chậm nửa nhịp so với người khác thì hôm nay bị kích thích phản xạ nhanh hơn rất nhiều, cô nhanh chóng chà sát cái khăn mấy cái, sau đó vắt khô, bởi vì không đoán được thời gian vào học còn bao nhiêu phút, sợ bị Giang Đường bắt gặp, cô liền chạy nhanh về phòng học lau bàn giúp Giang Đường.

Lau bàn ghế của Giang Đường xong rồi, cô lại bắt chước lau bàn của Hạ Văn cùng Lâm Nhục Văn luôn, theo lời của cô mà nói thì chính là "Văn Văn cùng Nhục Văn khi đi học cũng rất quan tâm đến mình nha.", Lục Diệp muốn can cũng can không được.

Lúc Thiển Thiển đi ra ban công giặt khăn lần thứ tư, trong lòng Lục Diệp cũng thở một hơi nhẹ nhõm lần này dù sao cũng là lần cuối rồi đúng không? Cần gì phải giặt khăn chi nữa? Đầu ngón tay của Thiển Thiển gần như bị cọng hết rồi!

Nhưng không ngờ Thiển Thiển giặt giặt xong, bỗng nhiên quay đầu nhìn cậu nhếch miệng cười một tiếng, đột nhiên xuất hiện một nụ cười gian xảo như thế này, nhìn hai mắt trong suốt ấy Lục Diệp có chút mất hồn.

Cũng chính vì công phu như vậy, Thiển Thiển giặt khăn sạch sẽ, nhảy thoăn thoắt như thỏ qua bên cạnh Lục Diệp, chạy chậm vào trong phòng học, rất nhanh lau bàn giúp Lục Diệp.

Sau khi Thiển Thiển phát hiện bị nước lạnh đông cứng thì phản ứng của mình cũng nhanh hơn rất nhiều, hay là nước lạnh giúp chữa chứng phản ứng chậm chạp của cô?

Lục Diệp bị cô đánh trở tay không kịp, lúc phục hồi tinh thần lại, Thiển Thiển đã lau đến cái bàn của cậu rồi, cậu vừa buồn cười vừa tức giận đuổi cô đi, đoạt lấy khăn từ trên tay của cô: "Cậu làm gì vậy Thiển Thiển? Bàn ghế của mình tự mình có thể lau được, không cần cậu phải ra tay, tay của cậu cũng sắp bị đông thành nước đá rồi kìa!"

Thiển Thiển cố chấp không chịu để cho cậu thuận lợi đoạt được cái khăn, trong chốc lát cầm cái khăn giấu ra phía sau, than thở nói: "Cậu cũng đối xử với mình rất tốt, mình đã giúp Văn Văn, Đường Đường, cùng Nhục Văn lau bàn rồi, đương nhiên cũng muốn giúp cậu lau bàn chứ, không thể đối xử nặng bên này nhẹ bên kia được!"

"Cậu có thể đổi phương thức khác mà trả ơn mình, không nhất thiết phải dùng cách này! Ngoan cho mình mau, tay cậu như vậy sẽ rất lạnh!"

"Không cho, sẽ không đưa cậu đâu!"

"Thiển Thiển, cậu....."

... ..

Sự thật chứng minh, Thiên Thiên ngốc nghếch không thích hợp chuyên tâm làm một việc gì đó được, Thiên Thiên một lòng nghĩ rằng không thể để Lục Diệp cướp khăn đi được, nên không quan tâm bên cạnh chân mình có đồ vật gì đó, đang lúc cậu tranh mình đoạt, Thiên Thiên không biết mình vương phải cái gì, trọng tâm cả người liền không ổn định liền ngã xuống.

Một mình cô ngã thì không nói đi, còn kéo theo người bên cạnh ngã xuống.

Vừa đúng lúc không dễ dàng gì mà đoạt được một góc của cái khăn từ trong tay của Thiên Thiên, Lục Diệp cũng bị cô lôi kéo phía trước mà nghiêng theo.

Mất thấy hai người sẽ té thành một đoàn, ánh mắt của Lục Diệp ngưng tụ lại, động tác nhanh nhẹn ôm lấy thắt lưng của Thiên Thiên hướng sang khu vực bên cạnh.

"Ach" một tiếng vang thật lớn, cả người Lục Diệp nằm ngang trên mặt đất, Thiên Thiên thì nằm trên người của cậu, nhìn cậu không biết phải làm sao, một tay của cậu ôm chặt thắt lưng của Thiên Thiên, một tay chống bàn học ngã xuống, bàn học được mài mòn một góc chỉ cách đầu của Thiên Thiên một chút.

Trong một không gian có hạn, đương nhiên mặt của hai người rất gần nhau, gần gũi đến mức có thể cảm giác được rõ ràng hô hấp ấm áp của đối phương trên mặt của mình.

Đã thoát khỏi nguy hiểm rồi, tay của Lục Diệp vẫn ôm chặt Thiên Thiên không buông, vẻ mặt của Thiên Thiên từ hoảng sợ dần dần chuyển sang mờ mịt, cô nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Lục Diệp, cảm thấy đầu óc của mình như bị nhét vào một đồng bột nhào.

Hiệu quả chữa trị của nước đá quả là không được tốt nha, mới qua chưa được bao lâu thôi, cô giống như lại có chút mơ hồ nữa rồi....

Thiên Thiên trầm nghĩ viễn vông.

Từ vẻ mặt của Thiên Thiên thì Lục Diệp có thể đoán được cô đang thất thần.

Tại bầu không khí mập mờ như vậy, cô lại có thể thất thần!

Chẳng qua là Lục Diệp chỉ thoáng tiếc hận việc này một chút rồi cũng bỏ qua, dù sao Thiên Thiên không hiểu tình huống như thế này cũng đâu phải mới ngày một ngày hai đâu.

Cậu không rảnh mà đi suy nghĩ rốt cuộc là Thiên Thiên đang nghĩ cái gì trong đầu, bởi vì thật sự Thiên Thiên cách mặt của cậu quá gần.

Ánh mắt của cậu từ cái trán trơn bóng của cô dời xuống, đảo qua bộ mặt tinh xảo đang mang vẻ mờ mịt của cô, nhìn đến cánh mũi đang khéo léo thờ, cuối cùng là dừng lại trên đôi môi anh đào như thạch hoa quả của cô. Hô hấp của cậu không được khống chế mà trở nên dồn dập, giấu tận sâu trong đáy lòng giống như núi lửa sắp bùng nổ, lan tràn theo máu đến tứ chi, làm cho cậu có cảm giác nóng rực từ trong ra ngoài.

Cậu đã muốn ném thừ từ sớm rồi....

Tay cậu đặt trên lưng cô đã bắt đầu rục rịch.

Đã muốn ném thừ mùi vị.....từ sớm.

Chỉ cần cậu di chuyển tay lên một chút, giữ chặt cái ót của cô, nhẹ nhàng đè xuống một chút, môi của cô liền.....

Trong đầu của Lục Diệp còn chưa bổ sung thêm những tình tiết ảo tưởng của mình cho đầy đủ, đã bị một giọng nói khiếp sợ vang lên cắt đứt.

"Các cậu.....Đang làm gì đó?!"

Tiếng la như thiên lôi ầm ầm vang trong đầu của Lục Diệp và Thiên Thiên, cái tay đang di chuyển lên trên của Lục Diệp đang dừng lại giữa đường, Thiên Thiên cũng cứng đờ, sau đó giống như là bị kinh sợ mà nhảy bắn ra như thỏ.

"Bụp" một tiếng, cái ót của Thiên Thiên đập thật mạnh vào trên cạnh bàn, đau đến mức cô hít một hơi khí lạnh, ôm cái ót ngồi xuống.

Lục Diệp thấy thế cũng vội vã đứng lên, đầu tiên là đỡ bàn học đang lung lay sắp ngã trở lại chỗ cũ, mới ngồi xổm bên cạnh Thiên Thiên, khàn khàn hỏi: "Làm sao vậy, đập vào chỗ nào rồi? Để mình xem xem, đau lắm phải không?"

Giang Đường cùng Hạ Văn và Lâm Nhược Văn đồng loạt liếc nhau một cái, cũng chạy đến bên người của Thiên Thiên như ong vỡ tổ, hỏi: "Thiên Thiên cậu có khỏe không? Có phải Lục Diệp ức hiếp cậu không?"

Lục Diệp: "... .."

Thiên Thiên vuốt vuốt chỗ cái ót đã bị đụng, cảm thấy không đau lắm, mới ngẩng đầu lên giải thích: "Không đúng, không đúng, không phải như vậy đâu, mình vừa mới giúp lớp trưởng lau cái bàn xong, thiếu chút nữa thì ngã xuống rồi, lớp trưởng đến giúp mình, kết quả là cậu ấy cũng bị mình đẩy ngã theo luôn, cho nên...."

"Cậu giúp Lục Diệp lau bàn?" Giang Đường kéo Thiên Thiên lên, đề ý nói, "Nguyên nhân gì mà cậu phải lau bàn giúp Lục Diệp? Tay cậu ta không đủ dài để tự mình lau sao? Có phải cậu ta bắt cậu làm như vậy không?!"

Khi nói chuyện, Giang Đường hung hăng trừng mắt nhìn Lục Diệp một cái.

Về mặt Lục Diệp vô tội.

Thiên Thiên nghe vậy, tay cô lại vầy vầy nhiều hơn nữa, chiếc khăn cầm trong tay thiếu chút nữa thì vấy lên mặt của Hạ Văn rồi: "Cũng không phải cũng không phải.... Là mình kiên trì giúp các cậu lau bàn. Ủ, mình giúp Đường Đường lau, cũng lau giúp Văn Văn cùng Nhục Vân luôn rồi, bởi vì.... Đường Đường, trước kia đều là cậu giúp mình lau bàn có phải không?"

"Ồi trời?" Bỗng chốc lại bị hỏi, về mặt của Giang Đường có chút không được tự nhiên, "Này.... Không có nha, ai giúp cậu lau bàn hồi nào đâu?"

"Cậu không cần gạt mình đâu!" Thiên Thiên chính nghĩa nói ra, "Lớp trưởng đã nói hết tất cả những điều cậu ấy biết cho mình biết hết rồi!"

"Ah? Lớp trưởng biết tất cả sao....?" Giang Đường quay đầu, nghi ngờ nhìn Lục Diệp.

Khóe miệng Lục Diệp không kìm chế được giãn ra, cậu vuốt vuốt trán, liên tục nhấn mạnh: "Đều là suy đoán, suy đoán thôi."

"Tóm lại là cậu đừng nghĩ là sẽ lừa mình nữa nha." Thiên Thiên nhủ mày, trợn to hai mắt nhìn Giang Đường, "Còn không mau thừa nhận đi?!"

"Thừa nhận, thừa nhận, thừa nhận.", Giang Đường không tình nguyện mà gật đầu nói: "Cậu cũng không cần phải hung dữ như vậy chứ, mình thừa nhận là được chứ gì! Việc này cũng có gì to tát đâu, không phải mỗi ngày cậu cũng đều chia sẻ các loại món ngon với mình sao? Có qua có lại thôi, không cần phải để trong lòng nhiều quá đâu mà."

Cô nói xong, còn rất thoải mái mà phát phát tay.

Thiên Thiên cũng học theo dáng vẻ của cô, dùng hai ngón tay nắm một góc của cái khăn quơ quơ, không để ý lắm mà nói: "Vậy mình cũng là có qua có lại thôi, cậu giúp mình lau bàn, mình cũng giúp cậu lau bàn lại, không phải là có qua có lại sao? Không cần phải để trong lòng đâu nha."

Giang Đường: "... .."

Bị tai nạn mà miệng mồm của Thiên Thiên vẫn lạnh lợi quá, Giang Đường quyết định nói sang chuyện khác: "Vậy cậu giúp mình lau bàn thì thôi đi, sao còn lau giúp Lục Diệp nữa vậy? Chắc không phải là.... .."

Chắc không phải là vì cậu ta thấy cậu giúp mình lau cái bàn cho nên ghen tị quá nên cũng ép cậu lau luôn cái bàn cho cậu ta đúng không???

Chỉ là suy đoán của Giang Đường thôi, xét thấy cái tên Lục Diệp này đang ở đây, cho nên cô cũng không có nói ra.

"Không phải chỉ có mình cậu và lớp trưởng đâu, mình còn giúp Văn Văn cùng Nhục Vân lau bàn nữa! Coi như là cảm ơn các cậu học kỳ trước đã rất chăm sóc mình! ~(\(\geq \nabla \leq\))/~"

Giang Đường: "... .."

"Đúng rồi, trong kỳ nghỉ đông mình có đi Hạ Môn chơi, có mua quà tặng các cậu nè." Thiên Thiên trở về chỗ ngồi, kéo khóa kéo cặp ra, lấy những gói quà tinh xảo nhất ra, "Đây là của Đường Đường, đây là của Văn Văn, đây là của Nhục Vân, còn đây là của lớp trưởng...."

Giang Đường nhìn thấy trong tay của Lục Diệp cầm món quà của Thiên Thiên tặng, bất mãn lắm bầm: "Vì sao lớp trưởng cũng có quà vậy chứ?"

Giọng nói của cô rất nhỏ, nhưng vẫn bị Thiên Thiên nghe được, Thiên Thiên xoay người đối diện với cô, dùng bộ mặt cô chủ nhiệm lớp giáo dục cho học sinh gây họa mà nói: "Đường Đường, việc này là cậu không đúng rồi, sao cậu có thể kỳ thị giới tính như vậy chứ? Tuy rằng lớp trưởng là nam, nhưng cũng không thể phủ nhận rằng khi đến trường cậu ấy cũng rất chiếu cố mình đấy! Cậu không thể bởi vì cậu ấy là nam mà bác bỏ việc này được đâu nha, chúng ta phải hòa thuận với nhau chứ."

Giang Đường, Hạ Văn, Lâm Nhục Vân: "... .."

Phải hòa thuận với lớp trưởng? Ngược lại thì bọn họ nghĩ, nhưng mà lớp trưởng có chịu không vậy?

Lục Diệp đang cầm món quà Thiên Thiên tặng, chỉ cười không nói gì.

Các cậu quấy rối làm chuyện tốt của tôi không thành, còn muốn tôi hòa thuận với các cậu sao?

Chuông vào học vang lên, trong phòng học lại ồn ào như trước, cô giáo Lương ngồi phía trên, xem danh sách mà gọi học sinh lên nộp học phí, các bạn không có ngồi theo đúng vị trí, nói chuyện từ trước bàn đến sau bàn, từ trái sang phải luôn rồi, cô đã từng trải việc nói chuyện sau ngày nghỉ rồi, kể về những việc thú vị khi đi du lịch, nói với bạn bè thân thiết.

Cái loại không khí vui vẻ như thế này, chỉ có khi lúc mới bắt đầu học kỳ mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Hoa hồng (một)

Nhạc Thiển Thiển, có người tìm ở bên ngoài đây." Người bạn học giúp chuyển lời chớp mắt với Thiển Thiển một cái, với vẻ mặt nhiều chuyện mà nở nụ cười, "Ôm một bó hoa hồng thật lớn nha, vóc người cũng không tệ đâu, xem ra là sắp có chuyện tốt rồi đây."

Bạn học vừa nói xong liền mang theo nét mặt "Tôi không phải Lôi Phong, xin gọi ta là khăn quàng đỏ" mà rời đi, để lại Thiển Thiển mờ mịt suy nghĩ xem ẩn ý cùng bóng lưng của cô ấy, lại nhìn ra cửa phòng học một chút, sau đó không hiểu gì mà đi ra ngoài.

Chân trước của cô vừa đứng lên, Lục Diệp ngồi ở phía sau cô liền đặt bút xuống đi theo cô ra ngoài.

Ngày này mỗi năm là lễ tình nhân, khó lắm mới có dịp ông trời cho có một dịp phóng túng như vậy, âm u gần một tháng mới lộ ra được nửa bên mặt trời, trong trường không khí màu hồng còn đậm hơn so với hai ngày lễ Giáng sinh cùng đêm Giáng sinh, trên đường đi bắt gặp nữ sinh còn có phần thẹn thùng hơn so với ngày bình thường hai lần.

Thiển Thiển mặc kệ là ngày thường hay ngày lễ, cô chỉ biết thời tiết hôm nay không tệ, cô cảm thấy ngồi trong phòng học chân không bị lạnh như lúc trước, cũng làm cho chứng ngủ gật của cô càng phát huy mãnh liệt.

Hai tiết đầu tiên của buổi sáng là số học làm cho người mệt mỏi nhất, Thiển Thiển miễn cưỡng giữ vững tinh thần mà nghe giảng, nhưng vẫn bị những thứ công thức cùng với định lý kia làm cho hoa cả mắt, cô sử dụng hết toàn bộ sức mạnh của người trẻ ra chống đỡ, đầu óc hỗn loạn của cô mới có thể vượt qua hai tiết này.

Sau khi tan học, không biết tại sao loa phát thanh của trường lại không vang lên bản nhạc thông báo học sinh phải xuống lầu tập thể dục, điều này làm cho bọn học sinh Nhất Trung cảm thấy trường mình thật có nhận thức mà, thời tiết tốt như vậy mà không cho học sinh đi xuống tập thể dục, rõ ràng là dành thời gian cho người ta đi thổ lộ không phải sao!

Mà trong lúc phần lớn học sinh ở đây đều cảm kích trường học "thật lương thiện", thì trong đầu của Thiển Thiển cũng nghĩ là: mình nên dùng 20 phút này để ngủ một giấc, hay là nên đi rửa mặt một chút cho tỉnh ngủ đây?

Việc đầu tiên ngủ đến lúc tan học là một việc mạo hiểm, còn việc sau dùng nước lạnh rửa mặt thì hiệu quả không kéo dài bao lâu. Cho nên Thiển Thiển do dự không biết phải làm cái nào.

Cô chưa kịp ra quyết định, bạn học chuyển đến cho cô một "tin tức tốt" kinh thiên động địa.

Thiển Thiển mang vẻ mặt nghi hoặc đi ra ngoài, vừa bước ra khỏi cửa phòng học, một bó hoa hồng tinh xảo đột nhiên xuất hiện trước mặt của cô, bởi vì dùng sức khá mạnh, những cánh hồng này suýt nữa thì đâm vào mặt của Thiển Thiển, cô bị sợ phải lùi về sau nửa bước, mới ngẩng đầu nhìn người cầm bó hoa kia là ai.

Đó là một bạn mặc đồng phục của nam, mái tóc màu đen mềm mại, ngoại hình không tồi, lịch sự tuấn tú, còn mang một mắt kính gọng đen, ánh mắt sau tròng kính vui sướng nhìn Thiển Thiển đang mở to hai mắt ra nhìn mình, sự thẹn thùng cùng dè dặt đã thể hiện rõ ràng trên khuôn mặt ngây ngô.

Thiển Thiển không biết phải làm sao với tình huống này, bèn dời tầm mắt đến bó hoa trước mặt mình, trong đôi mắt đang trừng to của cô lộ ra vẻ muốn hỏi thăm.

Câu hỏi cô muốn hỏi là, chủ ý ban đầu là muốn hỏi bạn nam đang cầm hoa kia: Cậu là ai thế?

Nhưng có thể thấy rằng bạn nam này đã hiểu sai ý của Thiên Thiên, sắc mặt của cậu ta không kim chế được mà trở nên kích động, trên gương mặt trắng nõn có thêm vài phần ửng đỏ, cậu ta hắng giọng một cái, dường như là muốn kiềm chế cảm xúc một ít, nhưng hiệu quả thì không được tốt lắm, bởi vì giọng nói khi cậu ta nói chuyện khá run rẩy: "Nhạc, bạn học Nhạc Thiên Thiên, mình.....Cái đó, mình thích cậu, từ lúc, từ lúc học cấp hai mình đã bắt đầu thích, vẫn rất thích cậu, cho nên.....Cho nên hi vọng cậu có thể.....?"

Trọng yếu nhất, cũng là câu nói mà khán giả đang chờ mong nhất còn chưa được nói ra, cậu ta liền dừng lại, giống như là bị nghẹn, môi khép mở rất nhiều lần, lại ấp úng nói không ra lời, chẳng qua khuôn mặt lúc đầu chỉ có chút phiểm hồng bây giờ dần trở nên đỏ bừng.

Thấy ánh mắt của Thiên Thiên từ hoảng sợ chuyển thành lo lắng, xem ra tình huống này có chút nguy cấp nha, có phải là cô nên lập tức gọi điện thoại cho cấp cứu không? Lỡ như cậu ta không thở được mà ngất xỉu thì phải làm sao?

Rồi sao đó chuyển thành hoảng sợ ở trong lòng, lúc thổ lộ với mình cũng không nên để trên đầu cô vậy chứ?

Quần chúng đang vây xem nôn nóng đến mức có thể tự mình thay thế người trong cuộc, lúc giúp cậu ta nói ra câu nói kia, cuối cùng cậu ta cũng hài lòng thì công tác chuẩn bị của mình, nhắm hai mắt lại, giống như là anh dũng hi sinh mà nói lên một câu: "Cho nên hi vọng cậu có thể làm bạn gái của mình!"

Nghe nói có người ở lớp khác thổ lộ với Thiên Thiên, Giang Đường đang làm trực nhật bỗng vứt cái khăn lau bảng xuống, cũng không thêm lau bảng, Hạ Văn vứt luôn bữa ăn sáng vẫn còn lại một cái trứng luộc của mình, cũng không thêm ăn trứng luộc, Lâm Nhược Văn đang chuẩn bị đi ra phía sau phòng học vứt rác cũng thuận tay buộc lại, cũng không thêm đi vứt rác, cầm toàn bộ đến cửa phòng học xem xem cuối cùng là người nào ăn gan hùm mật gấu, tên bụi đời nào mà dám chưa được sự đồng ý của các cô mà đã đi thổ lộ với Thiên Thiên rồi.

Một hàng ba người các cô vừa kêu lên "Nhường cái nhường cái" vừa ra sức gạt vòng vây ra đi vào trong, thật vất vả mới chen được vào phía trong, Giang Đường thấy rõ ràng người đến tỏ tình là ai rồi, gạt mình nhỏ giọng kêu lên một tiếng: "Thì ra là cậu ta!"

Nghe được giọng hô nhỏ của cô giống như đã biết được nội tình, không chỉ có Hạ Văn cùng Lâm Nhược Văn, các bạn nữ có quen biết với họ ở chung quanh cũng đều bu lại, ồn ào lộn xộn hỏi: "Cái gì thế, Đường Đường biết cậu ta à?"

"Biết, dĩ nhiên là biết....." Khóe miệng Giang Đường không khống chế được mà run rẩy, nâng trán lên nói: "Cậu ta cùng mình và Thiên Thiên, học chung lớp hồi cấp hai."

Sau khi tiết lộ bí mật làm người ta hoảng sợ này xong, các bạn học nữ đang đứng bên cạnh Giang Đường càng thêm nhiệt tình.

"Là bạn học chung năm cấp hai sao? Thảo nào vừa rồi cậu ta vừa mới nói từ cấp hai đã thích Thiên Thiên rồi! Thế nào Đường Đường, chuyện này cậu có biết không?"

"Thật là không thể khinh thường cái cậu này được nha, xem bó hoa hồng kia kia, ít nhất thì cũng có 99 đóa phải không? Trước kia cậu ta có bày tỏ với Thiên Thiên lần nào chưa? Lúc bày tỏ cậu có ở đó không?"

"Dáng dấp của cậu ta cũng được nha, Đường Đường, cậu với Thiên Thiên chơi thân với nhau như vậy, cậu cảm thấy Thiên Thiên có đồng ý với cậu ta không?"

... ..

Giang Đường bị bọn họ làm cho gân xanh nhảy "thình thịch" đầy trán, nhưng vẫn cố kìm nén tâm trạng mà trả lời từng người một.

"Không biết."

"Chưa từng thổ lộ, trước kia trừ lúc trước khi đến trường cùng với lúc sau khi tan học thì tất cả thời gian còn lại là mình đều ở cùng với Thiên Thiên, cho nên mình có thể khẳng định với các cậu là cậu ta chưa từng thổ lộ với Thiên Thiên."

"Thiên Thiên sẽ không đồng ý đâu, bởi vì điều đầu tiên khẳng định là anh trai cậu ấy sẽ không đồng ý, hơn nữa Thiên Thiên cậu ấy.....còn nhớ cậu ta hay không cũng là một vấn đề."

Đúng như dự đoán, lời nói của Giang Đường vừa dứt, Thiên Thiên ở bên kia liền trung thực hỏi ra một câu: "Cái đó.....Cậu có thể nói cho mình biết trước, cậu là ai vậy?"

Một cơn gió lạnh thổi qua, làm quần chúng đang vây xem lạnh cóng lộn xộn trong gió, người ta cũng nói là bạn học hồi cấp hai rồi, cậu lại còn hỏi người ta là ai?!

Nhưng mà bạn nam này cũng có vẻ hiểu một chút đối với tính tình của Thiên Thiên, nghe cô hỏi như vậy cũng không có chút đã kích nào, mà bình phục tâm trạng một chút, dùng hết tất cả những lời nói ngắn gọn nói ra: "Mình, tên của mình là Phương Trình, chúng ta.....mình và cậu, còn có Giang Đường, chúng ta là bạn học cấp hai, có lần mình còn ngồi phía trước bàn của cậu nữa.....Mình biết là cậu không nhớ mình, mình nghĩ bây giờ những bạn học cấp hai thì chắc cậu cũng chỉ nhớ có mỗi Giang Đường thôi.....Vậy cậu có nhớ hay không, sau khi kết thúc buổi tiệc liên hoan ngoại ngữ năm ngoái, mình còn đến tìm cậu đấy? Bởi vì, bởi vì mình không gặp được cậu ở trong trường, mình còn nghĩ rằng cậu sẽ không học trường này rồi. Lúc đầu mình định nhìn

trộm giáo viên chủ nhiệm xem cậu điền tên trường nào, nhưng mà không thể xem được.....Lúc nghe trên loa phát thanh thông báo danh sách người chủ trì có tên của cậu, mình vui muốn chết đi được, còn chạy đến cổng xem, nhưng mà lúc đến đó thì không nhìn thấy cậu đâu.....Làm cho mình còn tưởng rằng chỉ là trùng họ trùng tên, buồn bã một lúc, bởi vì mình.....Cho dù là một lần, mình cũng chưa chạm mặt cậu. Nhưng trong buổi tiệc liên hoan ngoại ngữ thì người chủ trì đúng thật là cậu, mình đã rất hoảng sợ, thật là hoảng sợ! Bạn học khều mình hơn mười lần, mình mới hồi phục tinh thần lại được, về mấy đêm sau mình còn tiếc rằng không được học chung lớp với cậu, sau khi học xong tiết 4 ngày hôm sau mình liền chạy đến tìm cậu.....Xem như cậu không nhớ rõ.....Nhưng mà không sao, cái đó.....Mình nói là, mình thật sự, thật sự vẫn rất thích cậu, nhưng mà.....Mình biết anh trai cậu sợ cậu bị tổn thương, nếu cấp hai mình mà tỏ lộ với cậu, khẳng định là cậu sẽ không đồng ý, cho nên mình vốn định tốt nghiệp cấp ba mới.....bày tỏ tình cảm với cậu...."

Nhìn người vậy xem ở xung quanh càng lúc càng đông, bạn nam tên Phương Trình kia khẩn trương đến mức trán cũng rịn ra mồ hôi, nhưng mà cậu ta không có cách nào khác, cậu ôm một bó hoa hồng lớn như vậy, mặc kệ là đi đến nơi nào thì cũng trở thành tiêu điểm, mặc kệ là gọi bạn nữ nào thì cũng bị người ta vậy xem. Nói ở cửa lớp học, ít ra thì chiều rộng của hành lang cũng hạn chế, người có khả năng đi xem thực ra cũng không nhiều, hơn nữa vào hôm nay, hôm nay là cơ hội cuối cùng của cậu.....

".....Mình chờ không được nữa, ba mình.....Bởi vì công việc có chút thay đổi, cả nhà mình tuần sau phải chuyển qua Mỹ, mình có suy nghĩ muốn ở lại, nhưng mà ba mẹ mình đều không đồng ý, người nhà của mình đều ở nước ngoài hết, không thể nào chỉ có một mình mình ở lại. Sự thật là hôm nay ba mẹ mình đến trường xin phép cho mình nghỉ học rồi, nếu mình không tỏ lộ ngay hôm nay, thì mình vốn không còn cơ hội nữa, cho nên mình nghĩ....."

Phương Trình nói xong, chợt trong lúc có nhiều người vậy coi như vậy mà quỳ một gối xuống, giơ bó hoa hồng trong tay cao lên, ngẩng đầu nhìn Thiên Thiên như bị giẫm phải đuôi mèo mà giật bắn người lên, ngượng ngùng mà kiên định nói: "Xin cậu đồng ý, làm bạn gái của mình!"

Giọng nói của cậu ta vang lên có lực, nói năng có khí phách.

Nhìn cử chỉ kinh người mà Phương Trình đã làm ra, Giang Đường cũng ngây ngẩn cả người, tính cách của cô rộng rãi, cho nên lúc học cấp hai mặc kệ là nam hay nữ thì cô đều có thể chơi đùa thoải mái. Nhưng mà Thiên Thiên và cô khác nhau, Thiên Thiên này làm cái gì cũng có vẻ lười biếng, ngay cả kết bạn cũng như vậy. Bởi vì tính cách của Thiên Thiên rất đáng yêu, trong lớp mọi người đều rất thích Thiên Thiên, mà bản thân của Thiên Thiên khi gặp mọi người cũng bày ra khuôn mặt tươi cười ấm áp với họ, cho nên phá lệ mà trêu chọc. Mà cũng bởi vì Thiên Thiên rất ngốc, bất luận là lúc nào bắt gặp cô thì bộ dạng của cô giống như trong đầu cô thiếu mất một dây cung vậy, có đôi khi trò chuyện với Thiên Thiên cả ngày thì mới biết cô đã đi vào cõi thần tiên vũ trụ nào đó rồi, điều này làm dập tắt ý định của những người có ý định muốn kết bạn với Thiên Thiên, trừ cô ra, đây chính là vì cô chịu cực chịu khổ vượt qua mới có thể có cái ngoại lệ như thế này!

Nhưng mà bởi vì thân thể của Thiên Thiên không tốt, dáng dấp lại đẹp, cho nên mặc dù là trong lớp có học sinh nam nghịch ngợm, thì nhìn thấy Thiên Thiên xách cái này cái nọ đứng ở đó, lúc với không tới được chỗ cao để lau bảng, đều vui vẻ đến giúp một tay, nhưng mà cũng chỉ có như vậy thôi, chưa từng thấy có bạn nam nào đối xử đặc biệt tốt với Thiên Thiên.

Quả thật đối với bạn học cấp hai Phương Trình này, Giang Đường cũng chỉ có một chút ấn tượng thôi, cái này không thể trách trí nhớ của Giang Đường không tốt được, chỉ trách là tính cách của Phương Trình hướng nội, ở trong lớp không đủ bắt mắt, Giang Đường là một nữ sinh, sao có thể đi làm phiền một người có tính cách hướng nội như Thiên Thiên được, bởi vì tính cách hai người cũng khá giống nhau, cũng không tiện đi dây dưa với người hướng nội như Phương Trình được. Dù sao nam nữ cũng có sự khác biệt, có việc gì chơi vui thì cũng chỉ gọi một hai tiếng, cậu ta không đến thì thôi. Trí nhớ khắc sâu duy nhất chỉ có một chuyện chính là Phương Trình thích chơi game và xem hoạt hình, tan học chơi game, xem hoạt hình, có khi đi học cũng len lén chơi game, xem hoạt hình, hoạt động trong ngày nghỉ mà lớp tổ chức cậu ta cũng ít khi tham gia, bất luận là ngoại hình hay tính cách thì 100% là cậu ta phù hợp với tiêu chuẩn của trạch nam.

Bây giờ nghĩ lại một chút, hình như là những lần hiếm hoi cậu ta tham gia hoạt động của lớp, thì Thiên Thiên cũng có mặt ở đấy.

Không nghĩ thì không biết, vừa nghĩ thì đã giật mình, điều này cũng giấu quá kĩ rồi!

Quả nhiên trạch nam mới là loại sinh vật đáng sợ nhất trên thế giới này, thích một người lâu như vậy cũng giữ trong lòng không nói với ai, nói không chừng do lần này gia đình chuyển ra nước ngoài gấp quá làm cậu ta trở tay không kịp, nếu không thì cậu ta chắc đợi đến lúc tốt nghiệp cấp ba mới nói ra.

Nhưng mà bạn học Phương Trình, cậu cũng đã biến Thiên Thiên nhà chúng ta trở thành một cô gái vĩ đại đến cỡ nào rồi, chẳng lẽ cậu thật sự chưa bao giờ nghĩ đến tình huống lúc tốt nghiệp thì Thiên Thiên đã là hoa đã có chủ rồi sao?

Đợi chút, hoa đã có chủ?

Lại nói tiếp, nhất định là sẽ có bạo hành nổi lên đây, nhưng bề ngoài có vẻ im lặng quá.....

Giang Đường nghĩ, cái đầu chuyển động một chút, liền nhìn thấy Lục Diệp đang đứng trong trạng thái thịnh nộ sắp bùng phát.

Bộ dạng của Lục Diệp vào giờ phút này, quả thực không kém bao nhiêu trong trò chơi cuồng hóa, sắc mặt đen đến mức có thể nhỏ ra mực, phồng lên đến mức có thể thấy được quai hàm cũng đủ thấy cậu ta cắn chặt bao nhiêu, cũng không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không nhưng mà giờ phút này Giang Đường dường như nghe thấy được âm thanh "ken két" của khớp hàm Lục Diệp va vào nhau, ánh mắt hung ác giống như là giấy tiếp theo sẽ ném Phương Trình đang quỳ một gối ở nơi đó xuống lầu vậy, gân xanh trên trán đã muốn lan khắp ra hai bên má rồi, hai tay đặt trước người, một chút xoay qua trái một chút xoay qua phải, trên mu bàn tay nổi gân xanh, cắn lên rõ ràng, mắt thường cũng có thể thấy được không khí xung quanh đã bị bóp méo rồi.

Mà vốn là những người đứng bên cạnh Lục Diệp đang xem cũng đều theo bản năng mà lui binh hết rồi, cũng không còn chú ý đến tình hình đang tiến triển

thế nào nữa, mỗi người đều hoảng sợ khi nhìn thấy Lục Diệp.

Trên ót của Giang Đường đã chảy ra một giọt mồ hôi lạnh, bỏ ngay ý nghĩ vừa rồi của mình, không phải là "Người nào ăn gan hùm mật gấu, tên bụi đời nào mà dám chưa được sự đồng ý của các cô mà đã đi thổ lộ với Thiên Thiên rồi" mà phải là "Người nào ăn gan hùm mật gấu, tên bụi đời nào dám đụng đến tiểu bạch thỏ của sói xám đây.", vì vậy lại nhìn về phía Phương Trình thì ánh mắt của Giang Đường đã không tự chủ được mà tỏ ra đồng cảm.

Như thế này thì cô nên báo cảnh sát trước hay nên gọi 120 trước đây?

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Hoa hồng (hai)

Tâm trạng của Lục Diệp lúc này không thể dùng ba chữ đơn giản là "rất tức giận" để hình dung được, cậu vô cùng, vô cùng, vô cùng tức giận!

Lúc không biết ở đâu bỗng xuất hiện một tên vô liêm sỉ đòi Thiên Thiên làm bạn gái của cậu ta, toàn bộ mạch máu của cậu ta sôi trào quá mức làm cậu ta có loại cảm giác muốn đánh người cực độ. Trước kia chỉ có cảm giác này khi đứng trước mặt tên Lý Nam Dương đáng đánh đòn thôi, ý niệm muốn đem tên này đánh một trăm lần so với việc đánh Lý Nam Dương một trăm lần còn mãnh liệt gấp vạn lần.

Cái loại kích động muốn "Xông lên tháo cảm của cậu ta, đánh cậu ta gãy tay, móc hai mắt cậu ta ra, may cái miệng của cậu ta, ném bó hoa hồng rách nát của cậu ta đi" đã bị một câu nói "Cậu là ai vậy?" của Thiên Thiên dập tắt rồi.

Lục Diệp đi tới phía trước một bước liếc mắt vui mừng nhìn về mặt đầy dấu chấm hỏi của Thiên Thiên một cái, rất hả hê mà thầm nghĩ: Tên tiểu tử thói nhà người có nghe thấy chưa, vợ tôi cũng đã quên mất cậu là ai rồi, cho nên đừng có lấy tình cảm bạn học cấp hai ra nói nữa, cảm bó hoa hồng rách nát của cậu mà cút đi nhanh đi! Tốt nhất là đến nước Mỹ vĩnh viễn đừng trở lại nữa!

Nhưng mà ánh mắt của tên nhóc kia cũng không có ý định buông tha như vậy, không chỉ không có, cậu ta còn nói về chuyện ngày trước với Thiên Thiên, thậm chí còn quỳ một gối xuống, lặp lại yêu cầu muốn Thiên Thiên làm bạn gái cậu ta một lần nữa! Điều này làm cho sự phẫn nộ của Lục Diệp lên thêm một bậc nữa. Phải biết rằng lúc này Lục Diệp tức giận vì tại sao khi mới sinh ra đã không quen biết Thiên Thiên luôn, mình và Thiên Thiên gặp nhau trước, trong cuộc đời của Thiên Thiên sẽ không xuất hiện những người không nên xuất hiện, lỡ như còn xuất hiện một người đẹp trai tài giỏi hơn mình nữa thì phải làm sao đây?! Xem như là mình không cao to đẹp trai, không xuất sắc, nhưng Thiên Thiên chỉ thích một mình mình đúng không?!

Còn quỳ một gối xuống, quả thực đây là tiết tấu trong vở kịch mà, không biết rằng cả đời của một người đàn ông chỉ có thể quỳ một gối xuống một lần, đó chính là lúc cầu hôn với vợ của mình sao? Chẳng qua mới chỉ bày tỏ ra ngoài một chút thì liền quỳ gối xuống, đây không phải có giá quá rẻ rồi sao?

Nhìn tứ chi của người kia không khác khúc củi là mấy, dáng người khô khan, sắc mặt thì xanh trắng, đôi mắt đen thâm quầng như cá chết, vừa nhìn là biết đây là một trạch nam hết thuốc chữa! Nghe nói thẩm mỹ của trạch nam đều như nhau, các cô bé tất cả đều phải là da trắng đáng đẹp, ngực lớn, eo nhỏ, chân dài. Nhìn lại Thiên Thiên một chút, dáng người quá đẹp, da trắng, ngực lớn, eo nhỏ, chân dài, hoàn toàn phù hợp với phi tần được nuôi dưỡng. Trở thành điều kiện làm nhân vật chính trong trò chơi. Cho nên Lục Diệp có lý do hoài nghi tên trạch nam Phương Trình này sẽ thích Thiên Thiên, chẳng phải bởi vì Thiên Thiên giống nhân vật nữ chính trong hoạt hình sao.

Hơn nữa.....còn nói dễ nghe như vậy, cái gì mà "Biết anh trai cậu thương cậu, muốn chờ tốt nghiệp mới bày tỏ với cậu.", không chừng đã ở nơi âm u nào đó mà chú ý Thiên Thiên lâu rồi. Vừa nghĩ đến vợ mình bị người đàn ông khác gấp ghế đến, Lục Diệp liền tỏ vẻ là cậu ấy, thật, là, nhin, không, được, rồi!

Thật ra Phương Trình quỳ một gối xuống đúng thật là có lòng riêng, bộ dạng Thiên Thiên rất xinh đẹp, dáng người lại đẹp, lúc trước không chú ý đến thì thôi đi, nhưng sau khi chú ý, cậu phát hiện mình không thể rời mắt được rồi.

Đó là vào một học kì học thể dục năm cấp hai, ngày đó khi ra ngoài ánh mặt trời, Thiên Thiên mặc áo thể thao tay ngắn cùng váy quần màu trắng đánh cầu lông cùng với Giang Đường. Áo thể thao cắt may vừa vặn phác họa dáng người xinh đẹp của cô, váy quần dưới chân cô cũng vừa thẳng vừa dài, hơn nữa ánh mắt trên gương mặt xinh đẹp của cô lúc nào cũng ra vẻ vô tội....Làm cho Phương Trình chỉ mới liếc nhìn, đã cảm thấy cô cực kỳ giống như được mình đang nuôi dưỡng thành nhân vật nữ chính trong trò chơi, từ đó về sau liền nhớ thương cô.

Cậu bắt đầu âm thầm chú ý Thiên Thiên, cậu cảm thấy Thiên Thiên vẫn chưa đủ tốt, mặc dù lúc cô cười lên rất đẹp, nhưng lúc không cười thì cô nhìn quá ngây người, không có một chút sức sống. Nhưng khi Thiên Thiên cùng vận động với Giang Đường thì giống như trở thành con người khác hẳn với việc Thiên Thiên đứng trên sân khấu chủ trì, tràn đầy sức sống vô cùng, cũng càng tiếp thêm hình tượng hoàn mỹ trong lòng cậu.

Nán lại một chút cũng không có việc gì, cậu nghĩ, chỉ cần Thiên Thiên đồng ý với cậu, thì cậu vẫn còn thời gian để cải tạo cô mà.

Cho nên việc cấp bách chính là phải bắt cô lại, hơn nữa không thể để cho bất cứ người nào cướp cô đi được. Không còn cách nào khác, dáng người Thiên Thiên rất đẹp, tính tình cũng đáng yêu, nhìn những bạn nam nghịch ngợm năm cấp hai cũng không trừu chọc cô thì cũng đủ biết rồi, cho nên nếu cậu

tự mình tìm cô ở một chỗ yên lặng thổ lộ, sau khi cô đồng ý rồi, người biết bọn họ quen nhau rất ít, trong thời gian cậu không có ở đây nhất định sẽ có người có chủ ý với Thiên Thiên, lỡ như ý chí của Thiên Thiên không đủ kiên định mà bị người ta lừa đi mất rồi, vậy thì sẽ uổng phí thời gian của cậu mất.

Vì vậy cậu quý xuống, như vậy sẽ tạo thành một chuyện lớn, nếu như vào lúc này Thiên Thiên mà đồng ý, như vậy sẽ có nhiều người biết, một đồn mười, mười đồn một trăm, rất nhanh thì toàn trường sẽ biết Thiên Thiên lớp 10C7 là bạn gái của Phương Trình rồi, vậy người có chủ ý với Thiên Thiên sẽ giảm xuống rất nhiều rồi.

Ngay lúc Lục Diệp bước mạnh bước chân đầu tiên, tâm can của quần chúng xung quanh đều chấn động run lên một cái, cuối cùng Thiên Thiên cũng mở miệng.

Cuối cùng thì cô cũng đã suy nghĩ cẩn thận xem mình đang trải qua chuyện gì, cô nở một nụ cười áy náy với Phương Trình, nhẹ giọng nói: "Thật xin lỗi, mình không thể đồng ý với cậu được."

Bước chân của Lục Diệp dừng lại.

"Vì sao?" Phương Trình vội vàng hỏi, "Cậu đã có người trong lòng rồi sao? Mình chưa từng thấy cậu thân mật với một bạn nam nào cả mà, trừ anh trai cậu ra.....à?"

Phương Trình dừng một chút, vẻ mặt có chút cổ quái chột lóe lên.

"Người trong lòng?" Thiên Thiên nghiêng đầu một chút, nói: "Nếu cậu nói là loại khác phái.....Mình không có."

"Vậy là cậu lo lắng rằng mình sẽ thay lòng phải không? Mình có thể thề, tuyệt đối mình sẽ không như vậy!" Phương Trình lại hỏi: "Có nhiều bạn học làm chứng như vậy, mình sẽ không nuốt lời đâu, nếu như cậu vẫn không yên lòng, chúng ta có thể đính ước trước khi mình ra nước ngoài."

"Mình không có thích cậu, tại sao lại phải sợ cậu thay lòng chứ?" Thiên Thiên buồn cười hỏi ngược lại.

"Vậy là cậu cảm thấy yêu xa không có cảm giác an toàn đúng không? Nếu như cậu đồng ý, sau này mỗi tháng mình có thể về thăm cậu, sau khi tốt nghiệp cấp ba mình sẽ về đây học đại học, sau này cậu muốn ở lại Trung Quốc thì chúng ta sẽ ở lại Trung Quốc, cậu đồng ý cùng ra nước ngoài với mình thì chúng ta sẽ cùng nhau ra nước ngoài." Phương Trình nhất quyết không tha mà nói.

Thiên Thiên vẫn lắc đầu, nói: "Cậu không cần phải đoán nữa, lý do mà mình từ chối cậu thì vừa rồi mình cũng đã nói rồi. Không phải lo lắng là cậu thay lòng, cũng không phải do yêu xa mà không có cảm giác an toàn, chỉ là vì mình không thích cậu mà thôi. Chuyện không có trụ cột tình yêu hay kết hôn thì chỉ có những người lớn tuổi không gả đi được mới lo lắng đến chuyện đó thôi, nhưng mà mình còn trẻ như vậy, dù muốn nói yêu thương, thì mình và đối phương cũng là hai bên phải tình nguyện. Hơn nữa nếu mình thích người đó, thì cho dù người đó ở Nam Cực, mình ở Bắc Cực, thì mình cũng lựa chọn quen người đó. Nhưng mà cậu đối với mình mà nói, thì chỉ là một người xa lạ thôi."

Thiên Thiên thích xem tiểu thuyết, nhưng cô lại chưa bao giờ tưởng tượng rằng có một ngày có người sẽ tỏ tình với mình bằng cách này, nếu đối phương là người mình thích thì cô sẽ rụt rè nhận lời, nếu đối phương không phải là người trong lòng lại phải làm như thế nào từ chối cho đối phương không tổn thương.....Những thứ này cô hoàn toàn không có nghĩ đến, vào lúc việc này thật sự xảy ra rồi, cứ thuận nước đẩy thuyền mà từ chối, không cần nghĩ trước trong đầu.

Phương Trình dường như còn muốn mở miệng nói thêm điều gì nữa, Thiên Thiên nhìn cậu ta nở nụ cười, giành nói trước: "Huống chi một người thích một người là một chuyện, còn anh tình em nguyện là chuyện của hai người, nhưng mà cậu xem đi, nơi này có bao nhiêu người? Nếu như chỉ đơn giản là tỏ tình thôi, thật sự cũng không cần phải huy động nhân lực nhiều như vậy, chúng ta vẫn chỉ là học sinh mà thôi."

Nhìn vẻ mặt của Phương Trình biến hóa nhanh chóng như vậy, Thiên Thiên mỉm cười nói bổ sung: "Hơn nữa mình dị ứng với phấn hoa. Nhưng mà không cần phải khẩn trương quá, đó là chuyện lúc còn học cấp hai, bây giờ đã chữa hết rồi. Nhưng mà từ sau khi kết thúc cấp hai thì cậu đã không gặp mình rồi, cho nên cậu sẽ không biết được chuyện này. Hôm nay cậu cầm bó hoa hồng này, chỉ làm sáng tỏ một chuyện rằng, căn bản là cậu không biết mình bị dị ứng với phấn hoa, ngay cả việc này cậu cũng không biết, tại sao lại có thể nói cậu thích mình rất lâu rồi cơ chứ? Cậu hãy trở về đi thôi, có thể qua Mỹ cậu có thể gặp được một cô gái phù hợp với mình."

Nói xong, Thiên Thiên vuốt vuốt hai gò má đã bị lạnh đến cứng lên của mình, xoay người trở về phòng học.

Phương Trình thấy thế, đứng dậy định đuổi theo: "Thiên Thiên cậu....."

Lại bị một người cản đường đi.

"Ai cho phép cậu gọi cô ấy là Thiên Thiên vậy?" Lục Diệp ôm tay tựa vào trên khung cửa, dáng người của cậu cao, đứng nghiêng nghiêng như vậy, liền chặn toàn bộ hết cảnh cửa lại, nhìn Phương Trình từ trên cao xuống, lạnh lùng nói: "Không nghe thấy vừa rồi cậu ấy nói gì với cậu à? Cậu ấy bảo cậu đi về đi."

Phương Trình không kiên nhẫn định trả lời một câu: "Mắc mớ gì đến cậu.", nhưng đối mặt với đôi mắt tràn đầy cảnh cáo cùng đe dọa của Lục Diệp, ánh mắt hung ác tàn khốc như vậy, giống như lãnh thổ của sói đã bị xâm hại vậy, chỉ có chút không cẩn thận, thì nó có thể sẽ nhào lên cắn đứt cổ họng của

cậu.

Thậm chí cậu cũng phát không ra tiếng, cũng không biểu lộ ra bất cứ vẻ mặt nào, chỉ bằng một đôi mắt, cũng đủ làm cho Phương Trình có cảm giác máu toàn thân đã bị đông lại.

Cuối cùng cũng thấy Lục Diệp trả lời Phương Trình, trong lòng bạn học lớp 10C7 Nhất Trung "Lớp trưởng cùng bạn học Nhạc Thiên Thiên nói lí lẽ hai ba chuyện cùng với người ngoài" dù ít dù nhiều cũng mang đến cảm giác thỏa mãn trong lòng.

Sau khi đã dọa được Phương Trình thành công, Lục Diệp điều chỉnh tư thế đứng lại, vẫn ung dung nói: "Cậu có biết sau khi tốt nghiệp cấp hai, rõ ràng là cậu học chung cấp hai với Thiên Thiên nhưng chưa bao giờ gặp mặt cô ấy dù chỉ một lần đã chứng minh điều gì không?"

Cả người Phương Trình cứng đờ, thời tiết lạnh như vậy, nhưng cậu có thể cảm giác được sau lưng mình đã rỉ ra mồ hôi lạnh rồi, cậu nói ra như vệt: "Chứng minh cái gì?"

"Chứng minh rằng trong đời này, duyên phận của cậu cùng Thiên Thiên cũng chấm hết từ lúc tốt nghiệp cấp hai rồi, cho nên....." Lục Diệp nói xong, nói chuyện như trên trời dưới đất rồi đột nhiên giọng nói trở nên sắc bén: "Cho nên hiện tại, từ chỗ nào đến thì chạy về chỗ đó nhanh đi, đừng để tôi thấy được cậu, lại càng không cho phép cậu xuất hiện trước mặt Thiên Thiên."

"Nếu không, tôi sẽ không khách sáo với cậu."

Đuổi Phương Trình đi xong, Lục Diệp trở lại vị trí của mình, bọn Giang Đường đang vây quanh Thiên Thiên hỏi cô ấy làm sao biết Phương Trình không thật lòng tỏ tình với cô.

"Có bốn điểm." Thiên Thiên nghĩ một chút rồi nói, "Đầu tiên là mình cảm thấy được, nếu như thích một người thì phải tìm hiểu sở thích của người đó, hoặc là nói bóng gió với người mình thích, hoặc là hỏi bạn tốt của người mình thích. Vào lúc học cấp hai.....Bạn học trong lớp có lẽ cũng biết bạn tốt của mình chỉ có một mình Đường Đường thôi, nhưng mà cậu ta tên là.....tên là gì ấy nhỉ?"

"Phương Trình, cậu ta tên Phương Trình." Giang Đường nhắc nhở.

"Đúng, cái cậu Phương Trình này, lại không thấy nói bóng gió gì với mình, cũng không có tìm Đường Đường hỏi thăm. Đường Đường, cậu ta có tìm cậu hỏi cậu mình thích cái gì không?" Thiên Thiên hỏi.

"Không có." Giang Đường thành thật lắc đầu.

"Vậy là đúng rồi không phải sao?" Thiên Thiên nói, "Ngay cả việc mình thích cái gì mà cậu ta cũng không biết, tại sao lại có thể nói là thích mình được cơ chứ?"

"Nói không chừng là cậu ta yên lặng quan sát cậu thì sao? Hay là cậu ta có tìm cậu hỏi thăm rồi, cậu không nhớ rõ thì sao?" Lâm Nhược Vân hỏi.

"Chỉ dựa vào việc tự mình quan sát thì quá phiến diện rồi, cậu ta có thể quan sát mình thích mặc quần áo màu gì, thích ăn những loại thức ăn nào, nhưng cậu ta không thể quan sát được khi ở nhà mình thích làm cái gì, không quan sát được mình bị dị ứng với thứ gì, hơn nữa thích một người là không có khả năng chỉ một hai lần là có thể tìm hiểu rõ ràng được." Thiên Thiên bĩu môi nói, bày tỏ bất mãn đối với Lâm Nhược Vân khi đã hoài nghi chỉ số thông minh của cô, "Việc ghi nhớ người khác thì mình cũng không thành thạo lắm, nhưng trí nhớ của mình cũng không tệ đâu nha. Mình chỉ là không muốn nhớ những người chỉ mới gặp qua một hai lần trông như thế nào thôi, nếu như có người xuất hiện trước mặt mình hai ba lần, xem như là đáp ứng của người đó có bình thường đi chăng nữa, mình cũng sẽ có ấn tượng. Lúc thích một người hay không thì cũng cần phải có loại tâm trạng này không phải sao? Hi vọng người trong lòng lúc nào cũng chú ý đến mình, cho mọi chuyện rõ ràng. Nhưng mà Phương Trình này, chính cậu ta đã không nói, mình sẽ không biết cậu ta là bạn học cấp hai của mình."

Hạ Văn nghe xong, vuốt cằm ra vẻ trầm lắng mà nói: "Ừ, cậu nói rất có đạo lý nha."

"Còn điểm thứ hai thì sao?" Giang Đường hỏi.

"Điểm thứ hai chính là hoa hồng." Thiên Thiên cười cười, nói: "Mọi người bên cạnh mình đều biết thân thể của mình không được tốt lắm, cho nên luôn rất quan tâm mình, ngồi lên xe cũng sẽ hỏi mình có nghe thấy mùi nước hoa trên xe không rồi. Lúc kết thúc kỳ huấn luyện quân sự lớp mình có quyết định đi ăn quán, lúc đó lớp trưởng còn hỏi mình một câu là mình có thể ăn ở đó được không, phải biết rằng lúc đó mình chỉ mới quen biết lớp trưởng thôi. Cậu nói xem một người chỉ vừa mới quen thôi mà đã suy nghĩ được như vậy, nói như vậy thì có vẻ hơi kiêu, nhưng Phương Trình này là bạn học cấp hai của mình, lại luôn miệng nói thích mình, vậy tại sao cậu ta lại không nghĩ đến điều này, lúc cậu ta đi mua hoa hồng có nghĩ đến việc mình bị dị ứng phấn hoa sao? Hiển nhiên là không có, nếu như có, thì lúc vừa đến cậu ta sẽ không chột nguyên bó hoa hồng vào mũi mình rồi. Có lẽ là cậu ta nghĩ rằng không có cô gái nào không thích hoa hồng, dĩ nhiên là mình cũng thích, chỉ là do trước kia bị dị ứng, cho dù thích thì mình cũng chỉ dám đứng từ xa nhìn thôi, cho nên cậu ta đã bỏ quên điểm này. Nhưng chính vì đã coi thường điểm này, nên mới vạch trần việc cậu ta không muốn hiểu biết về chuyện của mình thật."

Thiên Thiên luôn lười làm bài thi văn phân tích, điều này cũng dẫn đến việc người ta cảm thấy cô nói bừa bãi, nhưng vẫn có trật tự rõ ràng, điều này làm cho ba người Giang Đường cảm thấy thật bất ngờ.

"Điểm thứ ba thì mình cũng vừa nói qua rồi đấy, cậu ta chưa bao giờ nghĩ xem ý kiến của mình như thế nào, chứng minh rằng cậu ta không quan tâm là mình có thích cậu ta hay không, chỉ quan tâm là cậu ta thích mình mà thôi. Cậu ta nói sau khi tốt nghiệp cấp hai xong thì cậu ta không còn gặp mình làm

cậu ta khổ sở, nhưng mà cậu ta có nghĩ đến biện pháp để liên lạc với mình sao? Bạn bè của mình không nhiều lắm, nhưng bạn bè của Đường Đường thì rất nhiều nha, cậu ta chỉ cần tùy tiện tìm vài người là có thể liên lạc với Đường Đường rồi, sau đó thì có thể liên lạc với mình, nhưng mà cậu ta không làm vậy." Thiên Thiên chìa tay ra nói, "Chứng minh rằng cậu ta không thích mình nhiều như cậu ta đã nói như vậy."

Lời nói này vừa nói ra khỏi miệng, nét mặt của Giang Đường, Hạ Văn cùng Lâm Nhượng Văn càng khiếp sợ hơn, ngay cả Lục Diệp đang nghe lén ở bên cạnh, cũng toát vẻ ngạc nhiên trên mặt rồi, ánh mắt của bọn họ không hẹn mà cùng nhau nhìn kỹ vào khuôn mặt của Thiên Thiên. Không thể tưởng tượng được rằng bình thường Thiên Thiên luôn bày ra vẻ mặt không biết gì, hóa ra là giả trụ ăn cộp mà, thời khắc mấu chốt này thì đầu óc tốt vô cùng, cái gọi là người tài về ngoài dân đen, người xưa đúng là nói không sai nha.

Nhưng so với Lục Diệp, ba người Giang Đường còn có thêm một tầng sầu lo: Thiên Thiên này nha, rõ ràng có thể nhìn nhận thấu đáo như vậy, vậy tại sao lại không tin Lục Diệp có mưu đồ khác với cô vậy? Rốt cuộc là do thủ đoạn của Lục Diệp rất cao tay, hay là độ tin cậy của các cô quá thấp đây?

Lục Diệp [hừ hừ]: Thiên Thiên thông minh, là thông minh, mà thủ đoạn của mình, là lược ếch trong nước ả, chuyên khắc chế thông minh.

"Về phần điểm thứ tư là....." Thiên Thiên thông suốt đầu óc, liền áp dụng nói không được nữa.

Thấy cô như vậy, lòng hiếu kỳ của ba người Giang Đường cũng bị khơi gợi lên rồi, vội hỏi tới: "Như thế nào? Điểm thứ tư là cái gì?"

"Điểm thứ tư, chính là....." Thiên Thiên chần chừ nói, "Các cậu không cảm thấy cái tên Phương Trình này.....Đặt ra rất tùy tiện sao? Để cho mình vừa nghe đến đã nghĩ đến toán học rồi....Mình ghét nhất là toán học mà. Cậu nói xem nếu mình đồng ý làm bạn gái cậu ta, sau này mình ra ngoài cùng cậu ấy, gặp được người quen, chẳng phải là phải giới thiệu "Đây là bạn trai con, Phương Trình", vậy không bằng mình giới thiệu là "Đây là bạn trai con, toán học" sao. Vừa nghĩ đến việc mình phải yêu thương cùng "toán học", thì cả người mình liền khiếp sợ rồi."

Nghĩ rằng Thiên Thiên sẽ nói ra chuyện gì gây khiếp sợ lắm, đám người Giang Đường: "... .."

Thiên Thiên vừa nói ra xong, trong đầu ba người Giang Đường đều toát ra cùng một suy nghĩ, những lí do thoát thai hiện ngang tầm liệt phía trước đều dùng để ứng phó với các cô cái suy nghĩ ngốc nghếch này đây. Đối với Thiên Thiên mà nói, cái điểm không đáng tin cậy thứ tư này, mới là nguyên nhân căn bản cô từ chối Phương Trình.

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chơi xuân (một)

Thời tiết ấm dần lên, những luồng hoa trong trường cũng đã nở, một đám hồng một đám trắng, trông rất đẹp mắt. Cũng không biết lớp trưởng lớp nào khơi mào, trong giờ học mà đi ngoại ô du xuân, sau khi trở về, chuyện này một truyền mười, mười truyền một trăm, rất nhanh thì đã truyền khắp toàn trường, các học sinh đều phập phồng không yên, đều yêu cầu phải được đối xử ngang nhau.

Chuyện này cũng đã rơi vào tai của lãnh đạo, đương nhiên là họ muốn áp chế chuyện này xuống, thế nhưng chuyện kia cũng đã truyền ra ngoài rồi, đầu tiên là họ không thể quay ngược thời gian trở lại được, hai là không thể tẩy trí nhớ của toàn bộ học sinh trong trường được. Cho nên sau khi chủ nhiệm lớp nghiêm khắc phê bình xong, ban lãnh đạo càng thêm quan tâm phải giải quyết chuyện này như thế nào.

Không cho bọn học sinh toại nguyện, áp chế chuyện này xuống? Bọn học sinh đang trong giai đoạn trưởng thành không phải người nào cũng hiền lành, càng muốn áp chế bọn chúng, thì bọn chúng càng làm đến cùng, hoàn toàn ngược lại, chỉ biết ngang ngược, cho nên cần phải sử dụng chính sách dụ dỗ, lần lượt gỡ từng sợi lông của bọn chúng.

Cứ liều mạng như vậy, để mặc cho bọn chúng lấy thời gian học tập trên lớp để đi chơi sao? Cái này cũng không được, đầu tiên là vấn đề an toàn của bọn học sinh, trên dưới Nhất Trung có tổng cộng ba ngàn học sinh, cho dù chỉ có một học sinh gặp chuyện không may, tạm thời không nói đến việc không nguy hiểm đến tính mạng, cho dù là nếu tổn thương đến cánh tay hay chân, thì phụ huynh của học sinh kia cũng có thể gây phiền toái đến cho trường. Giờ đi học thì nên dùng để đi học, trường học này không dạy, lại còn đưa học sinh ra ngoài đi chơi làm cho học sinh bị thương, không tìm trường học thì tìm ai đây? Hơn nữa cũng không nên làm cho những học sinh này đặc ý được, không cần thận liên để dăng bị giẫm hết mặt mũi, sau này còn muốn giữ bọn họ lại, như vậy cũng có chút khó khăn.

Nghĩ tới nghĩ lui, trường học đưa ra phương án giải quyết cuối cùng là: sẽ cho hai lớp đi chơi một ngày, một lớp đi buổi sáng, sẽ trở lại vào trước giờ ăn trưa, một lớp đi buổi chiều, sẽ trở lại vào trước giờ ăn tối, trước là lớp mười, sau là lớp mười một, lớp mười hai xem như xong, yên phận ở lại trường học tập thôi. Địa điểm đi chơi là ngọn núi nhỏ phía Nam của thành phố A, phương tiện giao thông là xe của Nhất Trung một năm khó khăn lắm mới được sử dụng một lần. Cứ như vậy, mới có thể bảo hộ được thân thể của học sinh thật an toàn.

Tuy rằng địa điểm đi chơi ở ngoại thành cùng với tuyến đường đã bị giới hạn rồi, nhưng sự nhiệt tình của bọn học sinh cũng không giảm bớt dù chỉ một chút.

Dựa theo thứ tự lớp học, lớp 10C7 sẽ đi chơi vào sáng ngày thứ năm, Thiên Thiên đối với hoạt động này thì tỏ ra vô cùng thích thú, mặc dù tiếc là không thể cùng anh hai đi chơi cùng, nhưng cô vẫn hưng phấn đến mức mấy ngày nay đi học cũng không ngủ gật, mà sáng sớm liền lôi kéo Nhạc Kỳ Sâm đi siêu thị mua một đồng đồ ăn vặt, kết quả là còn chưa đến thứ năm, đồ ăn đã bị cô ăn sạch, hai người không thể không đi mua thêm lần nữa.

Sáng sớm thứ năm, Nhạc Kỳ Sâm gọi Thiên Thiên dậy, mở cửa phòng Thiên Thiên ra, hiếm khi thấy được cô đã mặc quần áo xong xuôi ngồi trên giường rồi, anh mỉm cười, nói một câu hài lòng, bởi vì trước tiên phải đứng trước cửa trường học xếp hàng để lên xe, để tránh ảnh hưởng đến giờ học bình thường của trường học, nhà trường yêu cầu những học sinh đi chơi phải tập trung ở cổng trường trước 30 phút, 10 phút xếp hàng lên xe rồi khởi hành, trễ giờ sẽ không đợi. Thiên Thiên sợ mình ngủ quên sẽ bị bỏ lại, quyết định đặt 6 cái đồng hồ báo thức, bắt đầu từ 6h30, cách 5 phút báo một lần, còn cố ý nhờ Nhạc Kỳ Sâm nhớ gọi cô dậy, cho mình hai cái bảo hiểm an toàn.

Nói tạm biệt với anh trai trước cửa trường học, Thiên Thiên vác túi đồ ăn vặt căng đầy cả ba lô đi vào hàng của lớp 10C7, cô đứng bên cạnh Giang Đường, dùng sức đưa túi xách vang lên hai tiếng "thình thịch", rất đặc ý nhìn qua Giang Đường, Hạ Văn cùng Lâm Nhượng Văn nói: "Đường Đường, Văn Văn, Nhượng Văn, hôm nay mình mang theo rất nhiều đồ ăn nha! Cho dù các cậu không có mang gì theo, đồ ăn của mình mang theo cũng đủ cho bốn người ăn luôn á!

Hạ Văn nghe vậy, cũng lập tức túm ba lô của mình lại, mở dây kéo ra cho Thiên Thiên nhìn, vui mừng nói: "Thiên Thiên, mình cũng mang theo rất nhiều đồ ăn nha! Còn có một ít đồ ăn vặt do chú của mình mang từ nước ngoài về nữa, hôm nay mình mang toàn bộ đến, chúng ta cùng nhau ăn nha.

"Trên thế giới này đúng là chỉ có ăn mới là chân thật nhất, ai da!"

Thiên Thiên nói xong, liền giờ hai tay lên, vui mừng hôn hờ đập tay cùng với Hạ Văn.

Giang Đường yên lặng dời tầm mắt đi, không chịu được mà liếc mắt xem thường về phía không người, đối với hai con người này mà toát ra một loại khinh bỉ mãnh liệt.

Lâm Nhượng Văn cũng xê dịch qua bên cạnh một chút không dấu vết, nghe hai người Thiên Thiên cùng Hạ Văn mừng rỡ thảo luận cậu mang theo đồ ăn gì tôi mang theo đồ ăn gì, thàn than trên thế giới này quả nhiên chỉ có ăn mới khiến con người ta dễ dàng thỏa mãn.

Xe trường học là 60 chỗ ngồi, mà lớp của Thiên Thiên có đến 67 học sinh, nói cách khác là có 7 người không có chỗ ngồi. Mặc dù trong lớp nam và nữ thường cãi nhau âm ỉ, nhưng thời điểm mấu chốt vẫn vẫn thân sĩ phong độ, có mấy bạn nam đã ngồi xuống rồi nhưng bắt gặp bạn nữ vẫn còn đứng, cười đùa cậu đẩy ta cướp đứng lên nhường chỗ, mặt dày đi đến chỗ bạn tốt giành chỗ ngồi.

Lục Diệp không cướp được chỗ ngồi gần Thiên Thiên, cũng đành không ngồi, đứng ở bên cạnh chỗ ngồi của Thiên Thiên, chia tay vịn vào lưng ghế của cô.

Xe của trường lao đảo chạy khoảng một giờ, đi đến chân núi, Thiên Thiên đã ổn định giấc ngủ ở trên xe rồi, lúc này tỉnh lại, cô một tay kéo Hạ Văn một tay kéo Lâm Nhượng Văn đi theo đại bộ phận cùng nhau leo núi, thỉnh thoảng còn cố ý đập gót chân của Giang Đường.

Nhưng khả năng của Thiên Thiên vẫn còn kém xa các học sinh khác, cho nên đi tới đi lui liên tục lại phía sau, cũng may là bọn Giang Đường đều không sao cả, dù sao độ cao của ngọn núi này cũng chỉ tầm 1000 mét, mà bọn họ có thời gian là cả một buổi sáng, cho dù tốc độ của Thiên Thiên như rùa bò, họ cũng có thể trèo lên đến đỉnh được, sớm một chút trễ một chút cũng như nhau, cũng đi chậm lại cho phù hợp với cô.

Phía trên khoảng ba bốn bước, Lục Diệp mặc áo khoác màu đen rộng thùng thình cùng quần dài, đeo một cái ba lô màu đen, hai tay đút vào trong túi quần, chân dài không nhanh không chậm mà bước, tư thế nhàn nhã giống như đang tản bộ trong sân. Cách một bước cậu sẽ xoay đầu nhìn Thiên Thiên một cái, mặc kệ là thấy cô đang làm gì, về mặt của cậu chỉ là dịu dàng như nước.

Một giờ sau, đoàn người chậm như rùa của Thiên Thiên cũng đi tới đỉnh núi, các bạn học đi trước bọn họ khoảng 20 phút đã chọn xong "cứ điểm", đã trải những tấm thảm bằng cỏ đã chuẩn bị sẵn lên mặt đất xong xuôi hết, mọi người đều an ổn vị trí hết, hoặc là vui chơi, hoặc là nói chuyện trên trời dưới đất, có người thì cầm máy ảnh chụp phong cảnh, cũng có người kết bạn với những người đi leo núi chơi.

Đến về mặt của cô giáo Lương là ăn trước dọn sau, bọn người Thiên Thiên cũng đã tìm được vị trí dưới bóng cây, trải tấm thảm cỏ lấy ra từ trong túi xách, năm người liền ngồi xuống.

Thiên Thiên hào phóng tự mình kéo túi xách ra, mở khóa kéo, trực tiếp úp ngược đáy túi xách lên trời, dùng sức mà xóc xóc, một đồng đồ ăn màu sắc sặc sỡ liền rơi vào vòng tay của năm người, Thiên Thiên phát phát tay, nói đầy khí phách: "Ăn! Thoải mái ăn vào bụng! Muốn ăn thế nào thì ăn thế đó! Đừng khách sáo.....Chỉ là bánh ngọt và chè bông thì để lại cho mình hai cái."

Hạ Văn cười đến mức hai mắt híp lại chỉ còn một đường, cũng bắt chước đồ đồ ăn vặt của mình ra hết, hơn nữa đồ ăn trước mặt Giang Đường cùng Lâm Nhượng Văn, Thiên Thiên cũng đã chất thành núi rồi.

Cuối cùng, bốn cô gái đưa ánh mắt hướng về phía một người không được coi là con trai.

Xét thấy Thiên Thiên đã dặn dò phía trước rằng "Chúng ta phải hòa thuận với nhau", nếu không thì Giang Đường đã châm biếm Lục Diệp "Một đứa con trai không nên xen vào trong phạm vi của bốn đứa con gái" rồi, đành phải từ bỏ với Lục Diệp, nghĩ rằng nếu cậu ta trong lúc ăn mà dám đụng vào bốn đứa con gái, cô nhất định sẽ đuổi cậu ta đi!

Đôi khi Giang Đường cũng cảm thấy mình rất kỳ quái, rõ ràng chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Lục Diệp thôi, cô liền sợ đến mức không dám nói tiếp nữa. Nhưng khi mỗi lần nhìn thấy Lục Diệp nhìn Thiển Thiển bằng ánh mắt có ý đồ bất chính, thì trong cơ thể của cô không hiểu sao lại tuôn ra một cỗ dũng khí rất lớn thúc đẩy cô đối nghịch với Lục Diệp.

Cô cũng hi vọng mình giống như Hạ Văn vậy, thần kinh cũng giống như Thiển Thiển vậy, không cảm giác được lớp trưởng có ý đồ với Thiển Thiển, hoặc là giống như Lâm Nhược Vân vậy, mừng rỡ nhìn hai người Lục Diệp và Thiển Thiển mà không hề hao tâm tổn trí, làm người ở ngoài thông minh biết giữ mình đồng thời có khả năng thích hợp thì thêm mắm thêm muối một vài câu, sau đó nâng trà thưởng thức chuyện cười của lớp trưởng. Nhưng mà.....nếu sử dụng lời kịch kinh điển cho phù hợp thì chính là "Nô tì thật sự là không làm được nha!" Tuy rằng so với cô thì Thiển Thiển lớn hơn một chút, nhưng đã có thói quen quan tâm Thiển Thiển nên cô tự cho là mình là chị của cô ấy, nào có chị nào khi thấy em mình bị người ta theo dõi mà không khẩn trương đây?

Nghĩ đến đây Giang Đường sẽ không cho phép mình lớn tuổi hơn mà rơi lệ. Vì vậy, lớp trưởng khó chịu với cô cũng không phải ngày một ngày hai rồi, không chừng ngày nào đó liền thừa dịp không có ai mà bắt cô lại, ngay cả thi thể cũng đã chặt ra thành vụn rồi sau đó ném vào cống thoát nước....

Cô càng nghĩ thì càng thấy trong lòng khổ sở, trong hốc mắt xuất hiện nước mắt, lạnh lẽo nhìn Thiển Thiển một cái: Thiển Thiển, nếu có một ngày, mình chết không minh bạch, hi vọng cậu có thể biết rằng, mình vì cậu mà chết.

Bất thành linh Thiển Thiển bị Giang Đường "Vừa nhìn vừa tình cảm bi thương" làm cho mơ hồ, cô gãi gãi ót, nghĩ lại không phải vừa rồi mình vừa làm cái gì có lỗi với Giang Đường chứ, lúc đi dạo siêu thị quên mua đồ ăn vặt mà Giang Đường thích à? Cô vội vàng xem lại núi đồ ăn vặt trước mặt, một lòng thờ phào trong bụng: đồ ăn mình mang đến có hơn một nửa là Giang Đường thích rồi!

Nếu thật sự là không làm chuyện gì có lỗi với Giang Đường, cô có thể yên tâm thoải mái nghĩ rằng Giang Đường sẽ có lúc lên cơn động kinh nên có thể không cần để ý tới cậu ấy!

Vì thế Thiển Thiển làm nũng nháy mắt với cô ấy mấy cái, sau đó nhìn đến túi xách của Lục Diệp.

Lục Diệp tỏ vẻ cậu đang bận rộn công việc mà không quan tâm đến mọi người. [Mọi người: lúc cậu không bận rộn cũng không thấy cậu chú ý đến chúng tôi] , cho nên cũng chỉ cười cười với đôi mắt đang chăm chú nhìn mình của Thiển Thiển, kéo túi xách ra, từ trong túi xách lấy ra nước suối quý giá.

Một chai, hai chai, ba chai, bốn chai.

Sau khi lấy ra bốn chai nước suối từ trong túi xách, cậu lại lấy ra một cái túi có màu sắc khác, một hộp sữa chua.

Nhìn cậu vác toàn một ba lô nước suối, bốn người Thiển Thiển mới kịp phản ứng, nhìn không được có chút nóng mặt. Bên trong nào là....lúc các cô đi siêu thị cũng chỉ lo cần quét thức ăn, mà đã quên mất rằng trong sinh mệnh của con người thì nước mới là điều không thể thiếu được!

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chơi xuân (hai)

Cứ như vậy, ngay cả Giang Đường nhìn Lục Diệp không thuận mắt cũng cảm thấy may mắn khi mình không đuổi cậu ta đi, các cô mang nhiều đồ ăn đến như vậy, ăn có thể không khát nước sao? Nếu không phải còn có Lục Diệp nhớ mà mang nước theo, thì nhóm các cô không phải sẽ đi uống những giọt sương trên lá cây rồi sao?

Thấy Thiển Thiển dùng ánh mắt sùng bái nhìn mình, Lục Diệp buồn cười, cậu cầm hộp sữa chua đưa qua đưa lại, đựng hộp sữa chua vào mặt Thiển Thiển một cái, sau đó lại buông ra, dừng lại trước mặt Thiển Thiển.

Thiển Thiển lặng đi một chút, kinh ngạc nói: "Cho, cho mình hả?"

Cô nghĩ là đái ngô của cô hẳn là một trong bốn bình nước suối kia mới đúng.....

"Đưa cho cậu." Lục Diệp gật gật đầu, cuối cùng cũng gạt bỏ được một chút nghi ngờ kia của Thiển Thiển.

Thiển Thiển đưa tay nhận, hết sức cảm động mà nói: "Cảm ơn lớp trưởng vạn năng."

Ban đầu Lục Diệp dự định là giả vờ lơ đãng lúc Thiển Thiển nhận lấy hộp sữa nhưng chỉ một câu nói này của cô đã làm cho đầu ngón tay của cậu cứng lại rồi, lúc này phát hiện ra cử động này của mình cậu mới nhận ra rằng Thiển Thiển vừa mới đặt cho cậu một biệt danh, nhất thời giờ khóc dở cười.

Cậu có chút tiếc nuối thu tay về, tùy ý chỉ chỉ hàng nước suối với bọn Giang Đường, ý muốn nói là: tự mình lấy đi.

Biết được là mình không có khả năng được ưu đãi "Giao hàng tận nơi" như Thiển Thiển được nên đám người Giang Đường yên lặng chồm qua cầm mỗi người một chai nước suối, lại yên lặng trở về.

Giảng co lâu như vậy, thật sự các cô cũng có chút khát, cho nên khi lấy được nước suối liền mở nắp uống vài ngụm, Thiên Thiên nhìn họ một cái, lại cúi đầu nhìn hộp sữa chua nhỏ đến đáng thương trong tay mình, nuốt một ngụm nước bọt, đặt ở một bên.

Chú ý đến động tác của cô, Lục Diệp đang chuẩn bị uống nước bỗng dừng lại, kì quái hỏi: "Thiên Thiên, sao không uống nước, cậu không khát nước sao?"

"À? A, đúng, mình cũng không khát lắm, cho nên tạm thời không muốn uống." Thiên Thiên định nở nụ cười để che giấu, cầm lấy túi bánh bích quy: "Mình ăn cái này trước đã....."

"Hay là uống nước trước đi." Lục Diệp khuyên nhủ, "Với tố chất thân thể của cậu, lại leo núi lâu như vậy rồi, có lẽ là nên bổ sung một chút nước thì tốt hơn."

"À.....à."

Thiên Thiên không lay chuyển được cậu, không thể làm gì khác hơn là phải cầm hộp sữa chua lên, cầm ống hút vào, chỉ nhấp một ngụm liền để lại chỗ cũ.

"Chỉ uống một chút như vậy là đủ rồi sao?" Lục Diệp càng thêm nghi ngờ, nhưng mà cậu đã biết là Thiên Thiên sau khi học thể dục xong đã trực tiếp uống một hơi hết sạch hộp sữa chua.

"Đủ rồi, đủ rồi, cái đó.....Mình không khát lắm." Thiên Thiên thật sự không giỏi nói dối, đôi mắt to tròn di chuyển qua lại, nhưng mà không nhìn Lục Diệp.

Lục Diệp trầm mặc trong chốc lát, lên tiếng thêm lần nữa thì giọng nói đã tràn ngập một loại "Đã nhìn ra được mọi chuyện" đã tính trước hết mọi việc: "Thiên Thiên, có phải cậu lo rằng sữa chua ít quá không đủ uống phải không?"

"...!" Thiên Thiên ngẩng đầu nhìn Lục Diệp, mang theo vẻ mặt như đã được viết sẵn câu hỏi: Làm sao cậu biết?!

Lục Diệp nhìn chằm chằm Thiên Thiên khoảng nửa phút, mới vô lực cúi đầu xuống, hi vọng tóc rơi xuống có thể che được biểu cảm trên mặt cậu lúc này, cậu thật là!! Không biết là Thiên Thiên ngốc nghếch nên làm cho cậu cười hay khóc đây.... ..

Chờ đến khi cậu có thể cảm nhận rằng mình có thể không chế được toàn bộ cơ mặt của mình thì Lục Diệp ngẩng đầu lên, hai tay không nhẹ không nặng đặt tại bờ vai của Thiên Thiên, nghiêm túc nói: "Thiên Thiên không cần tiết kiệm đâu, mình đảm bảo sẽ đủ sữa chua cho cậu uống."

"Đảm bảo đủ?" Thiên Thiên hỏi tới.

"Đảm bảo đủ." Lục Diệp khẳng định nói, trong túi của cậu bây giờ còn thừa bảy tám hộp sữa chua đấy.

"Vậy thì thật tốt quá rồi." Thiên Thiên vừa nói, vừa cầm lấy hộp sữa chua, ngậm ống hút vào miệng ra sức hút một ngụm, cô thật là khát quá đi, nếu không phải sợ rằng nếu hút một ngụm thì hết sạch như thế này, thì vừa rồi cô có thể uống một hơi là hết sạch hộp sữa chua rồi.

"Nếu còn nhiều như vậy, vì sao không cho bọn Đường Đường mỗi người một hộp vậy?" Thiên Thiên uống sữa chua, mơ hồ không rõ hỏi.

"À, các cậu ấy hả." Lục Diệp chẳng hề để ý nói, "Các cậu ấy uống nước suối là đủ rồi."

Giang Đường, Hạ Văn, Lâm Nhược Vân uống nước suối là đủ rồi: "... .."

Lời này ngụ ý chính là "Nếu như các cậu uống nước suối xong, tôi cũng sẽ không phát sữa chua cho các cậu đâu." phải không?

Nơi này xứng đáng có bối cảnh âm nhạc, như thế thì cậu sẽ đặc biệt thích đấy.

Mặt Giang Đường không chút thay đổi trầm nghĩ.

Sau khi ăn uống no đủ, Hạ Văn ngồi không yên bèn cầm máy chụp ảnh dẫn đầu đi chụp ảnh ở chung quanh, sau đó Giang Đường cùng Lâm Nhược Vân đi bên cạnh cũng bị bạn học kéo đi chơi trò giết người cùng họ. Vẫn là cũng muốn kéo Thiên Thiên qua, nhưng Thiên Thiên nghe qua quy tắc chơi được một lần xong, nghe xong hai mắt của cô bỗng biến thành nhang muỗi, liên tục xua tay nói trò chơi này phức tạp quá mình chơi không được, Thiên Thiên không chơi, cũng không có khả năng là Lục Diệp sẽ chơi.

Thiên Thiên ngồi một chỗ chơi đùa với ngón tay đến chán, chợt nghe có người nói bên kia có một dòng suối nhỏ, cái gì mà có thể vớt tôm bắt nòng nọc gì đó.

Thiên Thiên vừa nghe xong, đang buồn ngủ bỗng chốc tỉnh hẳn, có thể vớt tôm bắt nòng nọc!

Thấy Thiên Thiên vừa rồi còn suy nghĩ một chút bỗng dứt khoát đứng lên, sương mù trong đôi mắt cũng lóe lên ánh sáng, Lục Diệp cười hỏi: "Muốn đi đến dòng suối chơi sao?"

"Ừ!" Thiên Thiên dùng sức gật gật đầu một cái, nhìn Lục Diệp với vẻ mặt mong chờ.

Lục Diệp bị cô nhìn đến buồn cười, thầm nghĩ: Nha đầu kia đúng là đã xem mình là người không có thứ gì không làm được rồi, như vậy cũng có thể nghĩ rằng mình nhất định có thể mang cậu ấy đi tìm dòng suối kia được rồi sao?

Cảm giác được người trong lòng tin tưởng mà ý lại vào mình thật tốt, cho nên nhất thời Lục Diệp cảm thấy mình thật may mắn khi thứ bảy tuần trước đã đến đây trước rồi. Bởi vì lo lắng Thiên Thiên đi đến một nơi lạ, địa điểm đi chơi nhất định là ở trên núi, cho nên Lục Diệp tìm thời gian đến ngọn núi này tìm hiểu một lần, phong cảnh của nơi này cũng không tệ lắm, chỗ nào nguy hiểm, chỗ nào tương đối hoang vu,...Đều ghi tạc trong lòng.

"Vậy đi thôi." Lục Diệp đứng lên, sườn mặt nghiêng sang một bên rất đẹp trai mà nói.

Thiên Thiên liền cười tươi như hoa, vội vàng đứng dậy đi đến bên cạnh cậu.

Chỗ này cách 1000 mét so với mặt nước biển, nhưng thực tế cũng chỉ để cho khách du lịch leo đến độ cao 800 mét mà thôi, 800 mét trở xuống độ dốc tương đối thấp, 800 mét trở lên thì đột nhiên quá dốc, thẳng đứng, giống như là nhiều thêm một khối, mà cái gọi là "trèo lên đến đỉnh", cũng chỉ khoảng 800 mét là có một khoảng đất trống được xem như là bằng phẳng, người đến leo núi có thể nghỉ ngơi ở đây.

Bởi vì không phải tất cả phong cảnh tại nơi này đều đẹp nên Chính phủ cũng không nghĩ đến việc sẽ khai phá nơi này. Đường lên núi là do du khách đi nhiều nên mới để lại, cũng chỉ có dịp xuân về hoa nở thì du khách ở nơi này mới tương đối nhiều, những lúc khác cũng rất ít người đến đây.

Lục Diệp dẫn Thiên Thiên đi, cũng không trực tiếp dẫn đến dòng suối, mà cố ý dẫn cô đến những nơi có phong cảnh đẹp. Dọc theo đường đi có nhiều loại hoa đang nở rộ, tranh nhau khoe sắc, so với những loại hoa trong chậu kia thì có sức sống hơn nhiều, Thiên Thiên nhìn bên trái thì lại lướt mắt bên phải, không khỏi đi càng ngày càng chậm, không bao lâu thì hoa cả mắt.

Lục Diệp thấy cô lưu luyến đến mức quên đường về, trước kia bởi vì cô dị ứng với phấn hoa, cho dù thích cũng chỉ dám đứng nhìn từ xa, có lẽ đây là lần đầu tiên cô đứng nhìn với khoảng cách gần như vậy, nên cũng chiều theo ý cô đi chậm lại.

Thoáng nhìn thấy có có cành liễu xanh nhạt rủ xuống trên cánh tay của mình, trái tim Lục Diệp vừa hờ ra một tí, chia tay ra bề một nhánh, đùa nghịch ở trong tay.

Nhìn thấy ở phía trước có một cây hoa đào đang nở rộ, Thiên Thiên duỗi cánh tay ra, thật vất vả mới đưa cành hoa về lại chỗ cũ, Thiên Thiên vui mừng chạy đến dưới tàng cây hoa đào, ngưỡng cổ nhìn hồi lâu, mới lựa chọn cành hoa gần với cô nhất, kéo cành hoa đào về phía mình.

Nói là khoảng cách gần với cô nhất, nhưng với độ cao này mà nói thì cũng là một thử thách đối với cô, cô ra sức kiễng chân lên, duỗi thẳng cánh tay, đầu ngón tay cố gắng nắm bắt giữa không trung một lúc, nắm hai cái, nắm ba cái....Trước sau vẫn còn kém một khoảng như vậy nữa, Thiên Thiên nôn nóng đến mức xoay tròn tại chỗ.

Đang lúc Thiên Thiên đang cố gắng hết sức, lúc chuẩn bị cố gắng thêm một lần nữa, thì một cánh tay từ phía sau lưng đưa tới, dễ dàng kéo cành hoa đào cô cố gắng thế nào cũng không kéo xuống được đưa đến trước mặt cô.

Thiên Thiên sửng sốt một chút, quay đầu nhìn lại, là Lục Diệp.

"Thích cành này nhất sao?" Lục Diệp hỏi, lại nhìn cành hoa đào trong tay mình, chê nói, "Cành này nở không đẹp lắm."

Nói xong, cậu thả cành hoa đào về chỗ cũ, ngẩng đầu nhìn một chút, chọn một cành hoa khác kéo xuống trước mặt của Thiên Thiên, nói; "Cành này tương đối đẹp này."

Thiên Thiên nhìn về phía tay của cậu một chút, quả thực là cành hoa này có vẻ tốt hơn, hoa đào lớn gần bằng ngón tay cái đan xen nhau trên cành, mỗi một đóa hoa đều nở rất đẹp, tầng ngoài cùng của đóa hoa chỉ một chút nữa là đụng vào cành hoa rồi.

Cô cầm lấy cành hoa đào từ trong tay của Lục Diệp, cẩn thận ngắt một bông hoa trên cành hoa đào ấy, cúi đầu hít sâu một hơi, xem ra là vô cùng thích rồi.

Lục Diệp thấy cô như vậy, buồn cười nói: "Nếu thích thì mình có thể giúp cậu bẻ."

Đề nghị này làm cho Thiên Thiên rất cảm động, suy nghĩ một chút, cô vẫn lắc lắc đầu mà nói: "Nếu bẻ, nó sẽ chết mất. Hoa là phải còn sống mới xem được. Giống như những bông hoa trong tiệm hoa kia, phải gói lại cho đẹp, còn nơi này thì có những bông hoa dại thì mới có cảnh đẹp được."

Cô nói xong, lại chọt nhẹ vào trên cành hoa đào một chút, sau đó đưa cành hoa về cho Lục Diệp nói: "Cậu trả nó về chỗ cũ đi thôi."

Lục Diệp theo lời cô đưa cành hoa trở về chỗ cũ, cậu đã quan sát được dọc theo đường đi này, có người kéo cành hoa xuống, xem xong sẽ tùy tiện thả tay ra, làm cho cành hoa tự bắn ngược trở về, làm rớt đầy cánh hoa xuống đất. Còn Thiên Thiên kéo xuống từ chỗ nào, xem xong sẽ trả nó về chỗ cũ, giống như sẽ sợ động đến thì cánh hoa sẽ rơi xuống vậy.

Không thể ngờ rằng nha đầu này còn là một tiểu thánh mẫu.

Lục Diệp nghĩ, có chút lo lắng rằng không biết cô có thích "quà tặng" mà cậu đã chuẩn bị cho cô không.

Cứ như vậy không lâu sau, Thiên Thiên lại chạy đến phía trước, Lục Diệp vội vàng đuổi theo gọi cô lại: "Thiên Thiên."

Thiên Thiên vui vẻ ngừng lại một chút, quay đầu lại có chút nghi hoặc, còn chưa kịp nói chuyện, hoa cả mắt lên, trên đầu dường như cũng có thêm thứ gì đó.

Cô vừa nhìn thấy hình như trên đầu mình là một cành liễu được bện lại thành một vòng hoa, phía trên được tô điểm bằng bốn màu của bốn loại hoa đại cô không biết tên là màu đỏ, màu trắng, màu hồng nhạt và màu tím.

Cô ngơ ngác nhìn chăm chăm vòng hoa trong tay của mình một chút mới kịp phản ứng lại, khóe miệng không khống chế được mà cong lên, niềm vui sướng trong lòng nhiều hơn là thương tiếc, hoa tươi cùng cành liễu bện thành vòng hoa thì chỉ có thể giữ được một ngày, không bằng để cho chúng tự sinh trưởng trên cành, tốt xấu gì thì chúng cũng sống được thêm một thời gian nữa. Dùng làm đồ xa xỉ như vậy, vốn là cô nên cảm thấy tiếc mới đúng, nhưng khi thật sự được nâng niu vòng hoa này trên tay, cô cẩn thận cảm nhận một chút, vẫn cảm thấy trong lòng mình niềm vui đã chiếm đa số.

Cô yêu thích không buông mà sờ vào vòng hoa, sau đó mới ngẩng đầu lên, mím môi ngượng ngùng cười với Lục Diệp, hỏi: "Cho mình sao?"

"Tặng cho cậu đấy." Lục Diệp vuốt cằm nói.

"Vây....." Thiên Thiên hạ thấp tai xuống nói: "Cảm ơn nha....."

Rõ ràng là Lục Diệp cảm thấy cả người mình vô cùng thoải mái, nhưng lại cố tình muốn phá hư chuyện, cố ý hỏi: "Thế nào, hiện tại không thấy đau lòng sao?"

"Chuyện này....." Thiên Thiên có chút ghen hờn, mình cũng cảm thấy có chút không tốt, nghiêng đầu qua một bên không nhìn Lục Diệp, mạnh miệng nói: "Cậu hái cũng hái rồi, mình đau lòng cũng vô dụng thôi. Hơn nữa, vòng hoa này đẹp như vậy, vứt đi thì thực đáng tiếc nha."

Cô nói được một nửa thì giọng nói liền nhỏ xuống, nghĩ đến cũng biết là ý kiến này của mình cũng quá gượng ép rồi.

Bộ dạng cô bấu môi nói nhỏ hết sức thú vị, vốn là định che miệng cười nhưng Lục Diệp nhìn không được liền "phì" một cái bật cười ra thành tiếng.

Thì ra nha đầu này không phải là thánh mẫu rồi, cái gì mà bên trong, trong tiểu thuyết cô thích xem thường có lời thoại như thế nào đây?

"Ngoài miệng nói không cần, nhưng mà cơ thể thì thành thật hơn."

Bạn đang đọc truyện *Cô Góc Biệt Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Chơi xuân (ba)

Làm ầm ĩ hơn 20 phút, Lục Diệp và Thiên Thiên mới đi đến được bên dòng suối, cũng không biết Lục Diệp dẫn đường như thế nào, nơi này đặc biệt yên tĩnh, ở nơi này cây cối hai bên đường còn tươi tốt hơn, bốn phía xung quanh cũng không còn thấy bạn học đâu nữa.

Thấy Thiên Thiên nghi ngờ quan sát bốn phía, Lục Diệp giải thích: "Nơi này ít người, muốn bắt nòng nọc hay tôm thì cũng dễ dàng hơn, bên kia nhiều người như vậy, cho dù có tôm hay nòng nọc, cũng đã sớm bị họ bắt hoặc là hù chạy mất hết rồi."

Thiên Thiên giật mình, thuận miệng hỏi: "Quen thuộc như vậy sao.....Lớp trưởng đã đến nơi này rồi à?"

"Đã đến một lần rồi." Lục Diệp đáp.

"Chỉ ghé qua một lần mà đã nhớ rõ như vậy, lớp trưởng cậu thật lợi hại nha." Thiên Thiên sùng bái liếc mắt nhìn Lục Diệp một cái, sau đó nhìn về phía dòng suối nhỏ đang chảy róc rách, nóng lòng muốn thử: "Mình có thể đi bắt tôm sao?"

"Có thể, chỉ là phải chú ý an toàn." Lục Diệp dặn dò nói.

Thiên Thiên đáp một tiếng, đi đến bên dòng suối ngồi xổm xuống, vừa quan sát xem nơi nào có nhiều tôm tép để vớt vừa không quên dặn dò: "Cậu đừng thừa lúc mình bắt tôm tép mà lén lút bỏ đi nha. Xem như là chỉ muốn trêu mình cũng không được, lá gan của mình rất nhỏ, nếu mà cậu để lại một mình mình ở chỗ này, mình sẽ, mình sẽ....."

Ban đầu cô muốn nói là "Mình sẽ khóc cho cậu xem.", nhưng suy nghĩ lại, lại cảm thấy câu này giống lời kịch trong tiểu thuyết tình cảm quá, nói với anh hai thì cũng tạm được, cho nên nói "mình sẽ" ba bốn lần mới ghen lời mà nói ra một câu.

"Mình sẽ không liên lạc được, điện thoại di động của mình để trong túi xách rồi!"

Lần này, giọng nói trả lời của Lục Diệp mang theo ý cười: "Được."

Dòng suối trong suốt có thể thấy rõ những hòn đá nhỏ dưới lòng sông, những con tôm cùng nòng nọc đang bơi trong nước, Thiển Thiển dùng ngón tay trở khuấy động nhẹ trên mặt nước một chút, Thiển Thiển tạo gợn sóng làm kinh động đến tôm cùng nòng nọc, bọn chúng liền vẩy đuôi bơi đi tứ phía, mang theo những gợn sóng tạo thành những vòng tròn nhỏ trên mặt nước.

Nước có chút lạnh, nhưng không tê buốt, có thể chấp nhận được.

Vì thế Thiển Thiển yên tâm mà vén tay áo lên, duỗi tay vào trong nước, hai tay chụm lại, cẩn thận từng li từng tí áp sát vào hướng của những con tôm đang bơi.

Phản ứng của Thiển Thiển vốn chậm chạp hơn so với người bình thường một chút, lúc này càng thêm nín thở tập trung cao độ, nhưng mặc kệ là cô cố gắng thế nào, nhưng mặc kệ là cô cố gắng như thế nào, thì sự nhanh nhẹn của cô cũng không theo kịp. Thường là chưa kịp đến gần hoặc là chỉ mới vừa chuẩn bị thì đã bị bọn tôm cùng nòng nọc phát giác ra, chỉ mới vừa động đến thì đã bơi đến nơi khác rồi.

Thiển Thiển bắt gần mười phút, cũng không bắt được một con, nòng nọc đến mức quơ loạn xạ cả lên.

Lục Diệp ở một bên thấy vậy thì buồn cười, nhưng không có ý muốn ra tay giúp đỡ, mang Thiển Thiển ra ngoài chơi là muốn làm cho cô chơi thật vui vẻ, nếu như cái gì cậu cũng giúp cô xử lý hết, thì cô không sẽ không hưởng thụ được quá trình vui chơi rồi, cho nên vẫn là đợi cô bắt không được hết kiên nhẫn rồi sau đó sẽ giúp cô thì có vẻ sẽ tốt hơn.

Mặc dù tính cách của Thiển Thiển yếu đuối như con chi chi, nhưng không thiếu sự dẻo dai, mặc dù nửa giờ trôi qua không bắt được con nào nhưng vẫn không cầu cứu Lục Diệp.

Về cơ bản là những con tôm cùng nòng nọc ở gần bờ đã bị Thiển Thiển hù chạy mất hết, nhưng cô cũng không giận, đứng lên tìm kiếm trong nước một chút, những con tôm cùng nòng nọc tập trung thành một đàn thì có tương đối ở nhiều chỗ, thế nhưng những chỗ đó cách bờ suối tương đối xa.

Thiển Thiển lại tìm một chút, phát hiện ở chỗ kia có những con tôm cùng nòng nọc vây quanh khắp trên mặt nước, vừa vặn có thể đặt chân lên những hòn đá xung quanh.

Thiển Thiển liếm đôi môi có chút khô của mình, rón ra rón rén bước chân phải ra, mũi chân nhẹ nhàng đặt lên tảng đá, cô dừng lại một chút, sau khi xác định là không làm kinh động đến những con tôm và nòng nọc, mới dám yên tâm đặt toàn bộ bàn chân xuống tảng đá.

Cô từ từ ngồi chồm hổm xuống, giang hai tay chậm rãi thả vào trong nước, rồi từ từ khép lại, lại chờ một chút thì một số con tôm và nòng nọc nhỏ bơi vào lòng bàn tay của cô, cô vội nhấc tay lên!

Cô nhìn nòng nọc đang bơi trong lòng bàn tay của mình, vui mừng nói với Lục Diệp: "Lớp trường bắt được rồi, bắt được rồi...!"

Có câu nói vui quá hóa buồn, Thiển Thiển chỉ nghĩ là bắt được nòng nọc thì vui mừng, lại quên mất rằng mình đang đứng trên một khối đá không chắc chắn, quá vui vẻ thì sẽ không khống chế được sức lực, còn chưa đứng lên được, hòn đá dưới chân liền buông lỏng, cả người cô không khống chế được mà nghiêng về một bên.

Lục Diệp lập tức đứng lên muốn kéo cô lại, nhưng thứ nhất là bởi vì cô chỉ mới đứng lên một nửa, thứ hai là cô ngã về phía dòng suối bên kia, cho dù Lục Diệp có phản ứng mau lẹ cũng không thể nào kéo cô kịp được, chỉ có thể trở mặt nhìn cô ngã xuống.

Thiển Thiển đặt mông vào trong dòng nước, quần áo trên người trong nháy mắt bị ướt hết, vòng hoa trên đầu lệch qua một bên, trên mặt cũng bị bắn nước lên, cô vất vả lắm mới bắt được nòng nọc thì bọn chúng cũng rơi vào trong ngực cô, theo dòng nước chạy mất.

Thiển Thiển khóc không ra nước mắt nhìn lại thân hình nhếch nhác của mình, chẳng muốn đứng dậy nữa.

Là cô tự giận bản thân mình, nhưng Lục Diệp lo lắng cô ngồi lâu trong nước sẽ bị lạnh, vội vàng kéo cô đứng lên.

Thiển Thiển ủ rũ cuối đầu đi lên bờ, vạt áo ướt đầm còn nhỏ giọt lên đất, rất nhanh liền tạo thành một vũng nước, bộ dạng muốn khóc mà không khóc được vô cùng đáng thương.

Nhìn Thiển Thiển như thế, Lục Diệp cảm thấy khó khăn vô cùng.

Hiện tại việc nên làm chính là phải đưa cho Thiển Thiển một bộ quần áo khô để thay, nhưng mà vấn đề nằm ở chỗ này, chính là chi đi chơi xuân có nửa ngày thôi, cho nên sẽ không có ai chuẩn bị một bộ quần áo mang theo để tắm rửa. Cho nên Thiển Thiển không thể thay một bộ quần áo khô được.

Lựa chọn thứ hai là sẽ tìm đường gần nhất lập tức đưa Thiển Thiển trở về càng sớm càng tốt, nói rõ tình hình với cô giáo Lương, liên lạc với xe của trường, sau đó xuống núi, để xe của trường đưa Thiển Thiển trở về. Nhưng như vậy thì vấn đề khó giải quyết hơn rồi, đầu tiên, xe trường học không phải là dừng ở chân núi chờ, mục đích ban đầu là đưa học sinh đến đây, sau đó thì tài xế sẽ lái xe trở về, đúng thời gian sẽ quay lại đón. Mặc dù là xe của trường học cũng không thường dùng, nhưng tài xế là tùy thời mà gọi đến, ai biết lúc này tài xế có công việc gì khác hay không? Tiếp theo là chơi xuân sẽ

kết thúc sớm, lại chưa nói đến việc chỉ vì một mình Thiên Thiên mà kết thúc chuyến đi chơi xuân sớm sẽ làm cho bạn học bất mãn. Chỉ là triệu tập tất cả bạn học lại cũng là một quá trình, bởi vì đã nói thời gian tập hợp lại là 12 giờ rồi, ngọn núi này lớn như vậy, ai biết được những bạn học ấy đi đến những đâu đây? Đợi đến khi tìm được tất cả các bạn học rồi, xuống núi, rồi mới ngồi xe trở về trường, lấy tổ chất thân thể của Thiên Thiên thì có lẽ cô đã ốm một trăm lần rồi. Cuối cùng là sẽ bị bọn Giang Đường chất vấn, kết quả bị mang về..... Cậu cũng có thể tưởng tượng ra bọn Giang Đường sẽ nhìn cậu bằng ánh mắt gì rồi, nói không chừng từ nay về sau sẽ không cho cậu một mình mang Thiên Thiên ra ngoài nữa.....

Không được! Tuyệt đối không thể như vậy được!

Lục Diệp nheo mắt, trong lòng đã có quyết định khác.

Ngọn núi này không cao lắm, nhưng nhiệt độ có vẻ thấp hơn một ít, hơn nữa bản thân Thiên Thiên không chịu lạnh được, cho nên ra khỏi nhà cố ý mặc một cái áo sơ mi thật dày cho yên tâm, thêm một cái áo khoác lên ở ngoài, sẽ lật cổ áo sơ mi ra ngoài, nhìn đúng là đẹp mắt, chỉ là so với những bạn mặc áo sơ mi tay dài khoác thêm áo khoác ở ngoài, thì cách ăn mặc của cô có chút kì lạ.

Nhưng mà quần áo thật dày cũng không ngăn được nước, lúc này cô đã đặt mông ngồi xuống nước luôn rồi, đừng nói là áo khoác cùng áo sơ mi bị ướt, ngay cả quần lót ở trong quần jean cũng ngấm vào nước rồi, dán chặt vào trong người, lạnh là một chuyện, mà còn đặc biệt khó chịu.

Lúc mới từ trong nước đứng lên Thiên Thiên vẫn chưa cảm thấy gì, nhưng khi có một trận gió thổi qua, Thiên Thiên lạnh run cả người, hai tay đều đông cứng lại.

Cô đang nghĩ có nên đưa hai tay đến bên miệng thổi cho ấm hay không, thì đã cảm nhận rằng tay mình bị một bàn tay khác nắm lấy, cái tay này lớn hơn tay của cô rất nhiều, trong lòng bàn tay hiện lên nhiều vết chai, nhưng giờ phút này lại mang cho cô cảm giác ấm áp.

Thiên Thiên ngẩng đầu lên, liền bắt gặp ánh mắt đầy vẻ nghiêm túc của Lục Diệp.

Ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm vào cô, hỏi: "Thiên Thiên, cậu có tin tưởng mình không?"

Thiên Thiên còn chưa kịp trả lời, lại nghe Lục Diệp nói tiếp: "Nếu như cậu nói rằng cậu tin mình, thì hãy đi với mình, mình sẽ xử lí tốt chuyện này, cũng chắc chắn rằng cậu sẽ không bị cảm."

Cậu nói xong, liền chìa tay ra để trước mặt cô.

Thiên Thiên không chút do dự, liền đặt tay mình vào lòng bàn tay của cậu.

Nhẹ nhàng cầm bàn tay mềm mại của Thiên Thiên, Lục Diệp không kìm được mà lộ ra một nụ cười vui mừng, thần thái cả người cũng phấn chấn lên.

Thoạt nhìn Lục Diệp rất cao hứng. Điều này làm cho Thiên Thiên có chút nghi ngờ, ở cái chỗ kêu trời không biết kêu đất không hay này, đường trở về cô cũng không biết, trừ Lục Diệp ra thì cô còn có thể tin tưởng vào ai đây chứ? Coi như nếu Lục Diệp thực sự muốn mang cô đi bán, thì cô cũng chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

Nếu Thiên Thiên đã đồng ý, Lục Diệp cũng không còn cảm thấy băn khoăn việc gì nữa, cậu dùng lực đưa tay kéo Thiên Thiên vào trong ngực của mình, một cánh tay vòng qua vai của cô, khép hai tay của cô lại để trong lòng bàn tay của mình, cố gắng làm cho cô có cảm giác ấm áp. Sau đó cũng không quan tâm khuôn mặt của Thiên Thiên đã trở nên đỏ bừng, cứ như vậy ôm cô đi đến một hướng khác.

Hiện tại lúc này bọn họ cần một nơi có thể tránh gió. Lục Diệp trầm nghĩ, bây giờ khá tốt, biết là không xa chỗ này có một hang động khô ráo, nếu không thì đúng là không biết phải làm sao bây giờ.

Thiên Thiên tựa vào trong ngực của Lục Diệp, mặc dù đây không phải là lần đầu tiên đến gần, nhưng lúc trước là do cảm nắng hoặc do say rượu, lúc tỉnh như vậy lại bị một người con trai ôm lấy, Thiên Thiên mất tự nhiên như thế nào cũng không biết, chỉ có thể máy móc đi theo bước chân của Lục Diệp.

Cũng không lâu lắm, Lục Diệp tìm được cái hang động kia, cậu buông Thiên Thiên ra, sau khi dặn dò cô không được chạy loạn thì mới vào trong tìm hiểu, lúc trước đến xem thì không có con vật gì bên trong, nhưng không thể loại trừ khả năng mấy ngày hôm nay có con vật gì làm tổ bên trong....Cũng may, không có.

Hang động không sâu lắm, dùng để chắn gió như vậy là đủ rồi. Lục Diệp tùy ý sắp xếp bên trong một chút, mới trở ra ngoài dắt Thiên Thiên vào, chỉ chỗ mình vừa làm sạch cho Thiên Thiên ngồi xuống, lấy con dao găm Thụy Sĩ từ trong túi quần đi ra ngoài.

Thiên Thiên ngồi ở nơi Lục Diệp chỉ, mờ mịt nhìn cậu trong chốc lát thì thấy cậu chất một đồng củi khô ở trước mặt, sau đó nhìn cậu ngồi xổm xuống trước bó củi trước mặt, từ trong túi quần lấy ra hai mảnh kẹo cao su cũng đoạn điện tri....Đợi chút, đi chơi xuân mang theo kẹo cao su còn có thể lí giải được, vì sao đi chơi xuân mà còn mang pin theo chứ?

Lục Diệp tỏ ra đây hoàn toàn là bệnh nghề nghiệp, mặc dù chỉ là một chuyến chơi xuân, nhưng cậu vẫn theo thói quen đi dã ngoại mà mang theo những vật dụng cần thiết như dao găm Thụy Sĩ cùng vật dụng để nhóm lửa kẹo cao su và điện tri.

Bây giờ nhìn lại, thật đúng là phải cảm ơn thói quen này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Chơi xuân (bốn)

Chỉ thấy cậu ngồi xổm xuống loay hoay với đồng củi trong chốc lát, bó củi bèn bốc khói lên, cũng bắt đầu cháy rùng rục.

Thiên Thiên mở to hai mắt nhìn kỹ thuật chưa từng được thấy qua, cũng không có nhìn thấy lớp tường cảm bật lửa mà...Xuất hiện nha, bó củi này sao lại được đốt cháy rồi vậy?

Lục Diệp không chú ý đến ánh mắt nghiên cứu của Thiên Thiên, nhìn lửa đã cháy lên rồi, Lục Diệp đứng lên cởi quần áo của mình ra, rồi nói với Thiên Thiên: "Cởi quần áo ra."

"Cởi, cởi quần áo?!" Thiên Thiên ngạc nhiên đến mức giọng nói cũng thay đổi, cô bám vào cổ áo của mình, lắp ba lắp bắp nói: "Cởi, cởi quần áo làm gì?!"

Lúc nói chuyện thì Lục Diệp đã cởi áo khoác của cậu ra xong rồi, cậu nhìn khuôn mặt đang sợ hãi của Thiên Thiên, trầm mặt một chút, đi một bước về phía Thiên Thiên.

Đã làm tinh thần của Thiên Thiên phấn chấn lên "vèo" một cái liền bắn ra xa đến hai ba bước, bộ dạng giống như con mèo đang xù lông, cặp mắt tròn tròn nhìn Lục Diệp chăm chăm, rất có tư thế "Cậu không nói rõ ràng cho tôi biết thì đừng mong đến gần tôi nửa bước."

Lục Diệp dở khóc dở cười nói: "Mình chỉ muốn cho cậu cởi quần áo ra hong cho khô thôi mà."

"Không, không cần!" Thiên Thiên nói không cần nghĩ ngợi: "Mặc, mặc ở trên người cũng có thể hong khô mà...."

"Cậu không sợ sau này sẽ bị phong thấp sao?" Lục Diệp hỏi, "Cậu mặc quần áo ướt sũng ở trên người, trong quá trình cậu mặc quần áo ướt như thế, nhiệt độ ẩm sẽ dần dần tiến vào trong thân thể của cậu, nhẹ thì bị cảm còn nặng thì phong thấp, thân thể của cậu vốn không được tốt....Nếu không phải vì như vậy, thì mình trực tiếp mang cậu đi về luôn có tốt hơn không."

Lục Diệp chưa từng dùng giọng nói nghiêm nghị nói chuyện giáo huấn với Thiên Thiên như vậy làm Thiên Thiên có chút sững sờ.

"Nhưng mà, nhưng mà....." Thiên Thiên nắm ống tay áo lúc lúc lỏng, lúc chặt, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cô hiểu rõ đạo lý này, nhưng mà thật sự muốn cô ở trước mặt một bạn nam mà cởi quần áo, cô....

"Được rồi không cần mè nheo nữa đâu, nếu mè nheo nữa thì phí công mình đi tìm củi rồi." Lục Diệp nói xong, tiến lên hai bước nắm lấy cánh tay của Thiên Thiên, kéo cô ngồi xuống xong, lại cởi áo khoác ngoài của mình để vào trong ngực cô, "Cậu cởi quần áo xong thì mặc cái này vào, mình xoay sang chỗ khác, cậu mặc xong rồi thì kêu mình. Cậu yên tâm đi, mình đảm bảo rằng sẽ không nhìn lên cậu. Như vậy đã được chưa?"

"Nhưng mà trời lạnh thế này mà cậu không mặc áo khoác....."

"Yên tâm đi, tố chất thân thể của mình rất tốt." Sở dĩ cậu mặc áo khoác đến đây, là vì sợ ở trên núi Thiên Thiên sẽ bị lạnh, có thể sử dụng trong trường hợp khẩn cấp.

Lục Diệp nói xong thì xoay người đi qua, dáng dấp cậu cao như vậy, đứng trước Thiên Thiên đang ngồi, giống như một ngọn núi vậy, hơn phân nửa ánh sáng đều bị cậu chắn hết.

Thiên Thiên do dự một chút, nghĩ đến những lúc bị cảm thật khó chịu, nào là nghẹt mũi cả đêm ngủ không ngon giấc, ho khan lâu thì cổ họng đau như có ai mài dao ở trong vậy,.....Cô còn cắn chặt răng, hai tay khoanh lại kéo vạt áo.

Dáng người của Lục Diệp thẳng đứng, mà cái hang động này lại không cao lắm, cậu chỉ cần khoát tay là có thể chạm đến đỉnh, cậu có chút nhàm chán quan sát hoa văn trên đỉnh hang. Sau khi nghe thấy tiếng sột soạt của quần áo được cởi ra, trong lòng Lục Diệp "lộp bộp" một tiếng, biết là Thiên Thiên đã bắt đầu cởi quần áo xuống rồi.

Hai tay đang để bên người của cậu đột nhiên thu thành quyền, dùng sức làm móng tay đều cắm vào lòng bàn tay, cảm giác đau đớn kích thích vào thần kinh của cậu, mới để cho cậu kiềm chế được sự kích động muốn quay đầu lại nhìn.

Mặc dù như thế, cậu vẫn không khống chế được mà tưởng tượng xem hình ảnh Thiên Thiên cởi từng cái từng cái quần áo ra như thế nào: hôm nay cô mặc áo sơ mi kẻ ô với áo khoác len màu xám tro, nếu muốn cởi, nên cởi áo khoác len ở phía ngoài trước, hai tay phải khoanh lại túm vạt áo kéo lên trên.

Bởi vì áo len rộng thùng thình, cho nên không cần phí sức thì có thể cởi ra dễ dàng rồi, có lẽ cô sẽ nhìn xem áo len ướt bao nhiêu, là có thể đoán ra được áo sơ mi bên trong ướt bao nhiêu rồi.....

Thiên Thiên túm vạt áo vừa kéo lên trên, bởi vì áo len đã hút nước nên đã bị trĩ xuống dưới một chút, cô lấy tay nắm hai bả vai áo đưa đến trước mặt xem một chút. Chắc, thật sự là thấm rồi, phần nửa quần áo phía dưới đã bị ướt hết rồi, trên lưng thì bị nước bắn lên ướt cả một mảng lớn, xem ra áo sơ mi ở trong cũng không xong luôn rồi.....

Không lâu nữa thì phải trở về rồi, quần áo lại ẩm ướt như vậy, có thể hong khô thật sao?

Tóc của cô tản ra, cởi áo len xong, tóc đã rối loạn luôn rồi, cho nên cô cần chút thời gian để xử lý tóc của mình....

Cổ áo len tương đối lớn, chỉ mặc một mình thì có thể lộ ra xương quai xanh, nhưng lúc cởi vẫn làm cho tóc cô bị rối, Thiên Thiên tùy tiện vuốt vuốt tóc lại, liền đưa tay đến nút áo sơ mi của mình.

Kế tiếp là cô phải cởi áo sơ mi ra rồi, cậu có nhìn sơ qua áo sơ mi của cô, tổng cộng có tám nút áo, một giây có thể cởi được một nút.....Không, bây giờ cô còn chần chừ, khoảng năm giây mới mở một nút áo? Toàn bộ số nút kia phải cần đến 40 giây.....

Đầu ngón tay phát thảo ra, mắt thấy nút thứ nhất được mở ra, động tác của Thiên Thiên đột nhiên dừng lại, cô ngẩng đầu nhìn Lục Diệp từ đầu đến cuối không liếc mắt một cái, vẻ mặt càng thêm có chút không được tự nhiên, rồi rầm một chút, vẫn là cởi nút áo ra.

Sau khi cởi toàn bộ nút áo ra xong, cô càng thêm thẹn thùng, lúc này động tác của cô nhanh hơn, hai tay cầm hai vạt áo kéo về sau, bả vai trắng nõn liền lộ ra. Lộ ra trong không khí, cô sẽ kéo hai tay của mình từ trong tay áo ra, cánh tay của cô vừa trắng vừa mịn, vừa nhìn là biết người không lao động, không thể làm việc. Ừ, việc gì cũng không thể làm! Sau đó áo sơ mi đã được cởi ra, cô mới mua năm cái áo lót, màu trắng, màu hồng phấn, màu bạc hà, màu cam, màu đen, cũng không biết hôm nay cô mặc cái màu gì nữa, nhưng có điều mặc kệ cô mặc áo nào, ngực cô....Vây, không cần tự lại. Tóm lại một điều là rất đáng để xem.....

Nút áo sơ mi cũng cởi ra rồi, Thiên Thiên cảm nhận được trước ngực mình mát mát, nhưng mà trên mặt giống như đang phát ra hơi nóng, cô không tự chủ được nữa mà gia tăng tốc độ lên, cởi áo sơ mi ra thật nhanh, tay chân luống cuống lại khoác áo của Lục Diệp lên người, có lẽ do quá nóng vội, vừa bắt đầu đã mặc nhầm tay áo, không thể không cởi ra mặc lại lần nữa.

Cô một mạch kéo khóa áo khoác lên đến đỉnh, quần áo của Lục Diệp quá lớn so với cô, còn lớn hơn quần áo của anh trai cô, cô cảm thấy cả người mình rút lại ở bên trong cũng không có vấn đề gì.

Xác định toàn thân trên dưới không hở chỗ nào, Thiên Thiên mới lúng túng nói: "Mình, mình mặc xong....."

Mình mặc xong, có nghĩa là cậu có thể quay lại được rồi.

Lục Diệp hiểu ý của cô, hỏi tới: "Xác định là vậy sao?"

Cậu không khỏi lo lắng xoay sang chỗ khác sẽ nhìn thấy cái không nên nhìn thì sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của cậu trong lòng của Thiên Thiên, cậu lo là nhìn thấy cái gì đó sẽ không kiềm lòng được, dù sao cái hạng động này cũng đơn sơ quá.

Đợi chút? Cái gì gọi là "không nên nhìn" chứ? Đây chính là vợ của cậu (tương lai) mà, có cái gì mà cậu không nên nhìn chứ?

Thiên Thiên nhỏ tiếng trả lời một câu: "Xác định, xác định....."

Thế này Lục Diệp mới yên tâm xoay người sang chỗ khác, vừa nhìn thấy bộ dáng hiện tại của cô không biết là nên cười hay nên khóc nữa, cô cuộn tròn tay chân núp trong áo khoác của cậu, vẫn còn mặc cái quần ướt sũng ở trên người.

"Cậu không cởi quần sao?" Lục Diệp hỏi.

Thiên Thiên lại nhảy dựng lên, giọng nói còn bén nhọn hơn lúc nãy: "Quần, còn phải cởi quần sao?"

"Vây cậu thử nói xem quần của cậu có ướt không?" Lục Diệp khoanh tay lại hỏi cô.

"Nhưng, nhưng..." Thật là lần này Thiên Thiên không nói được một lời nào, cô một chút lại bức rức nắm chặt vạt áo khoác, một lát lại lo lắng kéo khóa áo kéo lên đến đỉnh cổ áo.

Quần áo lớn như vậy, mặc dù có thể che kín thật kín thật, nhưng cái cảm giác trống rỗng như thế này nhắc nhở cô bên trong cô chỉ mặc duy nhất một bộ đồ lót mà thôi, điều này làm cho cô thật sự không có cảm giác an toàn.

.....Nhất là trước mặt còn có một người con trai với vóc dáng và khuôn mặt rất có sức dụ dỗ như vậy.

Lục Diệp nhẹ nhàng hít một hơi, không chút do dự mà cởi nút áo sơ mi của mình ra, đợi đến khi Thiên Thiên phản ứng kịp, cậu đã cởi áo sơ mi ra rồi, cơ

bấp rần chắc, nửa người trên trần trụi như vậy ở trước mặt Thiên Thiên.

Ánh mắt của Thiên Thiên trợn to hết mức trước cơ bụng của Lục Diệp, kiềm lòng không được mà nuốt một ngụm nước bọt, không chú ý lực, tiếng nuốt nước bọt vang lên làm cô thêm đỏ mặt.

Lục Diệp nghe vậy thì buồn cười.

Thiên Thiên chột nghiêng đầu sang một bên, nói chuyện càng thêm lấp bắp: "Cậu cậu cậu cậu cậu như thế nào mà cũng cởi quần áo ra luôn rồi...."

"Không phải là cậu không có cảm giác an toàn sao? Cậu cởi....quần, thì lấy áo sơ mi của mình khoác vào, bọc kín lại. Như vậy thì sẽ không lo lảng nữa đúng không?" Lục Diệp chuyển áo sơ mi đến trước mặt Thiên Thiên, nói: "Đưa quần áo ướt của cậu cho mình đi."

"Vậy cậu cũng không thể không mặc gì cả đâu, trời lạnh như vậy, cậu như vậy sẽ bị cảm lạnh mất! Mau mặc quần áo vào đi."

"Thiên Thiên", Lục Diệp gọi cô lại, nhìn hai mắt đang lo lắng của cô, nghiêm túc nói: "Cậu còn nhớ rõ ngày tết âm lịch lúc mình gặp cậu mình mặc gì không?"

"Hình như là.....Một cái áo sơ mi cùng một cái áo vét." Bởi vì Lục Diệp mặc quá ít, cho nên Thiên Thiên nhớ rất rõ.

"Hiện tại mình muốn nói cho cậu biết là, lúc nghỉ đông mình cũng chưa từng mặc áo khoác, ngày đó lúc ra khỏi nhà mình mặc áo vét là do cha mình kêu như thế."

"Hả?" Giữa mùa đông mà chỉ mặc có một cái áo sơ mi? Đây là người sao....

"Hơn nữa cậu cũng thấy đấy, tố chất cơ thể của mình tốt lắm." Lục Diệp nói xong, liền phô bày bắp tay rắn chắc của mình lên trước mặt Thiên Thiên, "Chỉ mặc một cái áo ba lỗ ở trong đông tuyết chơi ném tuyết cũng là chuyện bình thường thôi."

"... .."

"Cho nên đừng ngạc nhiên, thay quần áo nhanh lên, mặc quần áo ướt như vậy trên người thoải mái lắm sao?"

Thiên Thiên: Tuyệt đối là không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Có Góc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Chơi xuân (năm)

Thiên Thiên đặt quần áo ướt sũng lên tay của Lục Diệp, chần chờ một chút, nhận lấy áo sơ mi trắng của cậu, do dự nói: "Nhưng không phải áo sơ mi trắng của cậu hôm nay mới đổi sao?"

"Để cho cậu trùm lên thì cậu cứ trùm lên đi, quần áo bị bẩn quan trọng hay chuyện cậu bị cảm quan trọng hơn?" Lục Diệp nói xong, đi ra khỏi hang động tìm vài cành cây thích hợp xong thì trở vào, dùng sức cắm cành cây cố định xuống đất, sau đó bắt đầu đặt quần áo của Thiên Thiên lên trên.

Làm xong tất cả các việc này, Lục Diệp ở phía mặt sau quần áo của Thiên Thiên mà hỏi cô: "Thiên Thiên, cậu đổi xong rồi chứ?"

Thiên Thiên nhỏ giọng lên tiếng: "Được, tốt lắm, chỉ là cậu không thể cười mình, mình mình....."

"Được, không cười cậu đâu." Lục Diệp tốt tính mà đáp ứng.

"Vậy, vậy cậu qua đây nhanh đi, ý mình muốn nói là, đến đây sưởi lửa đi, đừng, đừng để bị cảm lạnh."

"Được."

Lúc này Lục Diệp mới đứng dậy, nghĩ đến hiện tại Thiên Thiên không có mặc quần, trong lòng ngực cậu bỗng có chút hân hoan lạ thường. Kết quả là sau khi nhìn thấy Thiên Thiên mặc một thân trang phục không phù hợp là áo khoác quá lớn, hai chân bọc áo sơ mi trắng mà còn dùng hai tay áo chỗ đầu gối thắt thành một cái nơ con bướm thật to nữa, tưởng tượng khiến cậu không nhịn được cười, cậu cố gắng không bật cười, đi vòng ra phía sau, định lấy cái quần của Thiên Thiên.

Nghĩ đến từ sau khi ngã vào khe suối đều là tự Lục Diệp tự thân tự lực, Thiên Thiên cũng cảm thấy ngượng ngùng, cô túm quần không chịu buông tay nói: "Hay là, hay là để mình tự đem đến nha....."

"Đừng đừng đừng đừng đừng!" Lục Diệp đè bả vai Thiên Thiên lại không cho cô đứng dậy, không nói lời nào mà đoạt quần jean từ trong tay của Thiên

Thiên lại, nói: “Cái cậu này cứ yên tâm ngồi ở đây đi, đừng lộn xộn nữa, cứ như thế này mãi thì gió thổi vào sẽ làm khô chúng ta đấy.”

Thiên Thiên suy nghĩ một chút, cảm thấy Lục Diệp nói cũng đúng, cho nên cô cũng không chống đối, liền yên lặng mà buông tay ra, tùy ý cho cậu lấy quần đi.

Sau khi Lục Diệp giúp Thiên Thiên hong khô quần, bỗng nhiên xoay người lại, mang vẻ mặt kì quái nhìn sang Thiên Thiên.

Thiên Thiên bị cậu nhìn đến mức da đầu tê rần lại, không khỏi hỏi cậu: “Sao, sao vậy? Mình biết rằng bộ dạng của mình bây giờ rất kì quái. Cậu, cậu đã nói là không cười mình rồi mà.”

“Không phải, cái đó, mình chỉ muốn hỏi một chút thôi.” Ánh mắt của Lục Diệp có chút mơ hồ, sắc mặt cũng mất tự nhiên, “Thiên Thiên, của cậu ấy, cái kia ấy, ướt rồi đúng không?”

Tuy rằng mỗi ngày đều ảo tưởng muốn nhìn nội y của Thiên Thiên. Quần là màu gì, nhưng mà người con gái này ở trước mặt cậu, cậu vẫn không thể trực tiếp hỏi cô một câu “Quần trong của cậu ướt sao?” được, dù sao cậu muốn ở trong lòng Thiên Thiên cậu là một người tốt.....

“Cái kia? Là cái gì vậy?” Quả nhiên là Thiên Thiên không thể hiểu được Lục Diệp đang ám chỉ điều gì, đầu óc mơ hồ hỏi ngược lại.

“Chính là.....Cái mà mặc tận trong cùng ấy.....”. Ánh mắt của Lục Diệp mơ hồ di chuyển từ đùi của Thiên Thiên lên đến eo rồi dừng lại một chút rồi dời đi nơi khác, cũng cố gắng bày ra bộ dạng “Mình rất đứng đắn”.

Thiên Thiên theo ánh mắt của cậu di chuyển xuống mà nhìn theo, khuôn mặt xấu hổ khó khăn lắm mới giảm bớt đột nhiên hai gò má lại đỏ ửng lên. Ở dưới ánh lửa, màu hồng trên mặt của cô cũng gần giống như màu của ngọn lửa rồi. Theo phản xạ có điều kiện cô càng co rút thân thể thêm một chút, khép hai chân, gấp hai đầu gối lại, lại kéo hai bên vạt áo khoác che hai chân lại, cuối cùng gối đầu lên chân, mờ to mắt để phòng nhìn chằm chằm Lục Diệp.

Lục Diệp bị Thiên Thiên nhìn đến mức mặt dày của cậu cũng đỏ lên, chuyển ánh mắt sang một bên, xấu hổ ho khan hai tiếng.

Nhạc Thiên Thiên tiểu thư ơi, cậu có cần đề phòng đến mức như thế không. Dời ánh mắt như sói của cậu đi có được không? Mình chỉ là hỏi một chút, cũng không có định làm gì với cậu mà. Hơn nữa, vấn đề hạ lưu như vậy mình cũng không nghĩ sẽ hỏi đến đâu, còn không phải bởi vì lo lắng cậu mặc đồ ẩm ướt trên người sẽ không thoải mái sao? Mình tuyệt đối là không có nhân cơ hội này mà muốn biết cậu mặc đồ lót màu gì đâu mà. Quần là kiểu dáng gì..... Ý là.....

Đúng là quần lót của Thiên Thiên ướt thật. Nói nhảm, quần đã ướt đến như vậy rồi, quần lót có thể không ướt sao? Nhưng mà chỉ có cô nam quả nữ trong chuyện dã ngoại này như vậy, cởi toàn bộ quần áo ra ngoài, chỉ mặc một bộ nội y bên trong, chỉ khoác một cái áo khoác và một cái áo sơ mi của nam lên người đã là cực hạn của cô rồi, nếu mà Lục Diệp còn yêu cầu cô cởi quần lót ra nữa. Cởi quần ra rồi, cô liền, cô đã nhìn lầm cậu ấy rồi! Cô tình nguyện mặc quần áo ướt sưng trở về, cùng lắm là cảm lạnh đến phát sốt phải nằm bệnh viện truyền nước biển thôi!

Cũng may Lục Diệp không kêu cô cởi quần lót ra. Quần cũng đã cởi ra rồi, thậm chí sau khi hỏi câu kia xong, cũng không thấy cậu quay sang bên này một lần nào nữa, cậu ngồi trước đồng lửa, hoặc là thêm củi vào đồng lửa ấy, hoặc là trở bề quần áo đang hong khô, lại dùng tay thử xem quần áo đã khô chưa.

Thấy như vậy thì Thiên Thiên thở phào nhẹ nhõm, cô không có nhìn lầm người, lớp trưởng đúng là một người thật sự tốt rồi!

Mà trên thực tế là, Lục Diệp lấy tay vuốt trên quần của Thiên Thiên đã phải kịch liệt đấu tranh trong tư tưởng của mình rồi.

Vừa rồi còn mới nhìn thấy Thiên Thiên một chút lại uốn cái eo một cái, một chút lại xoay thắt lưng một cái, quả nhiên là quần bị ướt rồi. Mặc quần ướt lên người không thoải mái đúng không? Có nên kêu cô cởi ra để hong khô không? Dù sao quần đó nhỏ như vậy, hong không bao lâu thì sẽ khô rồi, mình sẽ đảm bảo không nhìn trộm thì được rồi không phải sao.....

Hay là thôi đi, không thấy nha đầu kia trừng mắt còn nhanh hơn đèn giao thông rồi sao? Nếu mình có đảm bảo không nhìn trộm cậu ấy thì chắc chắn rằng cậu ấy cũng sẽ không tin tưởng mình đâu. Không chừng hiện tại ở trong lòng cậu ấy đã có sắp đặt hết rồi, nếu như thật sự khuyên cô cởi quần lót ra thật, nói không chừng mình sẽ được vinh danh là biến thái nữa chứ, mình không muốn làm một kẻ ngu ngốc như thế được. Đàn ông, không phải là không có nguyên tắc. Sói.....

Không đúng, đây là vợ của mình, mình làm cái gì với cậu ấy thì cũng là chuyện đương nhiên rồi, hiện tại mình chỉ muốn khuyên cậu ấy cởi quần lót không thoải mái ra thôi mà. Cởi quần, tại sao lại trở thành tên háo sắc vậy chứ?

Đợi chút, hình như mình đang sờ vào.....

Lục Diệp cúi đầu nhìn tay của mình xem đang sờ vào vị trí nào, mặt sau của túi quần bên phải.

Nếu như theo mình nghĩ Thiên Thiên mặc quần này, chỗ mình đang sờ này, không phải là cái mông nhỏ của Thiên Thiên đó sao?

Nghĩ thông suốt được điều này, tròng mắt đen nhánh của Lục Diệp tỏa ra nét quý dị.

Sau một tiếng, Lục Diệp nhìn đồng hồ trên tay một chút, nói: “Chúng ta phải trở về thôi, nếu không trở về sẽ không kịp thời gian đâu.”

Thiên Thiên gật gù đầu, duỗi tay ra, giải phóng hai chân bị áo khoác bó chặt.

Lục Diệp đứng dậy, nói một tiếng: “Thiên Thiên, áo sơ mi và quần của cậu này.” liền lấy áo sơ mi và quần jean xuống đưa cho Thiên Thiên.

Hai bộ quần áo này được Lục Diệp lật qua lật lại, khoảng 20 phút trước là xong rồi, chỉ là Lục Diệp muốn là hong áo khô đến mức không còn hơi nước luôn, như vậy thì Thiên Thiên mới không bị bệnh. Về mặt khác thì cảm thấy Thiên Thiên dùng áo khoác bọc hai chân lại nhìn rất vui mắt, suy nghĩ nhiều thêm một chút, sẽ không kịp nói cho Thiên Thiên biết tin tốt này được, mà giả vờ tiếp tục hong quần áo.

Thiên Thiên nhận quần áo, thừa dịp Lục Diệp không để ý mà dùng tay sờ sờ ngay chỗ mông một chút, thầm nghĩ: Quần cũng khô rồi, cái nơi ẩm ướt này cũng là chuyện nhỏ thôi, không có trở ngại gì lớn phải không? Dĩ cả cũng đã qua hai ngày rồi mà.....

Nhưng áo len của Thiên Thiên bây giờ vuốt vuốt thì cũng trơn rồi, áo len này vốn rất mau thấm nước, không dễ làm khô được, bởi vì vấn đề chất liệu, Lục Diệp lại không dám để gần với ngọn lửa quá, cho nên hong lâu như vậy, vẫn chỉ làm khô được một nửa.

“Thiên Thiên, áo len của cậu vẫn chưa khô đâu.” Lục Diệp loay hoay với cái áo len của Thiên Thiên, không quay đầu lại nói.

Lục Diệp nghe được sau lưng vang lên tiếng Thiên Thiên mặc quần áo một lần nữa, tay đang loay hoay với chiếc áo len của Lục Diệp không tự chủ được mà chậm lại, trong đầu không giải thích được mà tự nhiên xuất hiện một suy nghĩ, cơ hội cuối cùng của Lục Diệp, nếu không biết nắm bắt cho tốt, nói không chừng thành tựu “nhìn lên quần lót của Thiên Thiên” chỉ có thể đợi đến lúc sau khi kết hôn mới được thực hiện mất!

Lục Diệp theo bản năng nắm được tay áo len, cái áo len kia có những sợi lông tơ mềm mại thật sinh động, không nhẹ không nặng cào cào vào lòng bàn tay của cậu, nhưng nghĩ đến tận trong lòng của cậu, cậu chỉ do dự trong chốc lát liền đưa ra quyết định, liếc mắt một cái... Cũng chỉ là liếc nhìn một cái thôi mà, nếu như có bị Thiên Thiên phát hiện, thì mình sẽ nói chỉ lo suy nghĩ việc của áo len nên không chú ý đến việc cậu ấy đang thay quần áo.

Cậu len lút quay đầu lại, biết rằng không nên làm việc này nhưng mà khát vọng ấy cũng khiến cậu có cảm giác phấn khích làm cho cả người cậu trở nên run rẩy.

.....Sau đó, cậu thấy được Thiên Thiên đang thay quần áo.

Thiên Thiên đưa lưng về phía cậu, không phải như cậu đang nghĩ rằng cô sẽ cởi áo khoác của cậu ra trước rồi mới mặc quần áo của mình vào, mà là núp trong áo khoác rộng thùng thình của cậu mà mặc vào, vì thế có thể thấy được con thỏ nhỏ Thiên Thiên này có bao nhiêu cảnh giác với cậu. Điều này làm cho Lục Diệp thật hối hận, hôm nay thế nào mà cậu lại mặc cái áo khoác lớn như vậy ra khỏi nhà chứ? Sớm biết sẽ mặc một cái áo ngắn hơn.....Không đúng, là bó sát người! Nhưng mà cậu không có áo khoác bó sát người.....

Thiên Thiên xoay người lại cởi áo sơ mi của Lục Diệp đang cột trên người mình xuống, vạt áo khoác khó khăn lắm mới che được cái mông của cô.....Lục Diệp có loại xúc động muốn khóc, cậu tạo nghiệt gì hay sao mà có biết bao nhiêu áo khoác ngắn ngắn khác mà hôm nay lại chọn trùng cái áo khoác rộng thùng thình này nhỉ?!

Thiên Thiên ngồi xổm xuống, thật cẩn thận mà xỏ hai ống quần vào chân mình, kéo lên đến đầu gối, xong lại đứng thẳng lên túm lấy lưng quần mà kéo lên trên.....Lục Diệp thấy thế mà vẻ mặt đầy nước mắt, tại sao bình thường không thấy cậu giữ thẳng bằng được tốt như vậy chứ? Quả nhiên là cái đồ giả trụ ăn cọng mà!

Rốt cuộc, động tác kéo quần của Thiên Thiên bỗng dừng lại.

Lòng Lục Diệp tràn đầy bi phẫn, nhưng vẫn không chịu buông tha một tia hi vọng nào, nhìn một chút. Ồ, thì ra là lưng quần đã kéo đến mông rồi.

Thiên Thiên cố gắng kéo hai cái, nhưng vẫn không lên, cô dùng lại một chút, một bàn tay len lút từ sườn thất lưng dịch chuyển đến sau thất lưng, sờ soạn lưng quần, sau đó chợt nhấc lên, thì đã mặc quần xong rồi.

Trong nháy mắt khi quần được nâng lên, tay của cậu nắm thành quyền không thể tránh được việc nhào nát cái áo len của Thiên Thiên trên tay mình, lúc vén lên cũng vừa vặn lộ ra nội y bên trong rồi. Quần một phần, một phần là cái mông nhỏ. Ngay cả sợi lông của quần lót, ngay cả họa tiết trên quần cũng có thể thấy được.

Tuy rằng tốc độ kéo quần của Thiên Thiên rất nhanh, nhưng mà Lục Diệp vẫn nhìn rõ bên trong. Nhìn quần rất rõ ràng, không chỉ có như thế, ngay cả trên quần của Thiên Thiên, là hình gì cậu đều biết hết.

Lục Diệp vừa muốn cười, cậu cảm giác rằng mình nhìn không nổi rồi, vội quay đầu lại, vừa giả vờ chỉnh quần áo lại, bả vai vừa run rẩy.

Không phải cậu cười để làm màu, mà quần của Thiên Thiên. Thật sự.....rất thích hợp!

Màu sắc của quần lót có chút sai lệch do ánh lửa thì không nói rồi, mấu chốt là hình vẽ hoạt hình là hai đũa tròn vo đang giơ tay lên, véo lỗ tay, đúng vậy, cậu không có đoán sai, chính là một cái lưu. Mạnh thỏ [vịt tường cười], hơn nữa là lưu manh. Mạnh thỏ còn được trang bị thêm một cái đuôi, cái đuôi kia dựng đứng lên!

Lục Diệp rất tò mò về quần lót này của Thiên Thiên. Mặt trước không phải là loại có thể di chuyển. Mà chính là con thỏ lưu manh.....

Phản ứng đầu tiên của Thiên Thiên sau khi kéo quần lên là không phải kéo khóa quần hay cài nút lại mà là quay đầu nhìn xem Lục Diệp có nhìn trộm mình thay quần áo hay không. Tốt lắm, hiện tại cậu còn đang chuyên tâm sửa lại quần áo, còn không để ý đến là hiện tại cô đã thay quần áo xong hết rồi.

Cô nhẹ nhàng thở ra.

Nghe được Thiên Thiên thở dài.....A? Còn vỗ ngực nữa??

Bà vai của Lục Diệp còn run nhiều hơn.

Thiên Thiên kiểm tra lại toàn thân của mình, sau khi xác định không quên thứ gì mới lên tiếng: “Không khô thì thôi đi, về nhanh lên mới là việc quan trọng.”

“Mình mặc áo len này là bởi vì anh hai lo lắng buổi sáng có sương mù sẽ lạnh, bây giờ mặt trời đã lên cao rồi, sương mù cũng tan, không mặc áo len.....chắc là cũng không có vấn đề gì đâu.” Thiên Thiên chỉ vào ánh mặt trời trong một hốc của hang động, không chắc chắn lắm mà nói.

Lục Diệp nghĩ nghĩ, nói: “Vậy cậu mặc tạm áo khoác của mình đi.”

“Ừ.”, Thiên Thiên gật đầu nói, nhìn bắp thịt rắn chắc của Lục Diệp một chút, mặt của cô lại đỏ hồng, cởi áo sơ mi ra rồi, đưa cho Lục Diệp cái áo có khá nhiều nếp nhăn, nói giọng đầy hối lỗi: “Cái này, áo sơ mi của cậu, cảm ơn cậu nha. Còn có.....Thật xin lỗi, để áo của cậu thành ra như vậy rồi, vừa rồi mình đã nhớ kỹ áo cậu mặc như thế nào rồi, chủ nhật này mình sẽ mua cái áo mới cho cậu, à, còn có áo khoác nữa.”

Lục Diệp nhận lại áo sơ mi từ tay của Thiên Thiên, tùy ý giữ giữ hai cái, cũng không chê nó bị Thiên Thiên làm cho nhăn nhúm, cũng không chê nó bị Thiên Thiên làm bẩn, cứ như vậy mà mặc trực tiếp vào người, còn thuận tay sờ sờ lên đầu Thiên Thiên một cái, cười nói: “Được.”

Thiên Thiên gãi gãi tại nơi bị cậu sờ qua, hai gò má càng hồng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chơi xuân (sáu)

Đợi đến lúc Thiên Thiên và Lục Diệp về đến “doanh địa”, các bạn học khác cũng đã sớm tập trung lại hết rồi, đang đợi hai người bọn họ.

Nhìn thấy Lục Diệp một thân nhếch nhác, tất cả mọi người đều kinh hãi, lại nhìn người đang đi phía sau Lục Diệp, Thiên Thiên đang mặc áo khoác của Lục Diệp trên người, phần lớn ánh mắt của các bạn học đều có chút biến hóa nho nhỏ.

Lục Diệp để cho Thiên Thiên trở về hàng của mình, còn chính mình thì đi đến trước mặt của cô giáo Lương, tất cả mọi người đều nghe được lời giải thích của Lục Diệp: “Vừa rồi lúc chơi ở bên dòng suối, Thiên Thiên không cẩn thận bị té xuống nước, chúng em đi tìm một cái hang động, nhóm lửa hong khô quần áo rồi mới trở về.....”

Cậu đang nói sự thật, chẳng qua là lọc bỏ bớt một vài chi tiết, nửa thật nửa giả, ngược lại lại làm cho người ta tin phục.

Vừa nghe cậu nói như vậy, hoài nghi trong lòng bọn học sinh cũng tiêu tan đi được một ít.

Tạm thời Giang Đường không muốn suy nghĩ nhiều như vậy, vừa nhìn thấy Thiên Thiên liền xông lên gõ tay lên trán cô cái “cốc”, mang theo tiếng khóc nức nở mà nói: “Cậu chạy đi đâu vậy chứ? Cậu làm mình sốt ruột muốn chết có biết hay không? Mình cùng Văn Văn và Nhược Văn còn định báo cảnh sát nữa đấy! Sao cậu không mang điện thoại theo bên người chứ, cậu để trong túi xách làm gì chứ hả?!”

Nếu là trước kia, bị Giang Đường trách móc như vậy, thì Thiên Thiên không thể nào không làm nũng, nhưng hôm nay biết mình đã làm sai, nên giọng nói đã nhỏ lại rất nhiều: “Mình không phải đã trở về rồi sao, hơn nữa lớp trưởng đều đi chung với mình mà, cậu không cần phải lo lắng như vậy đâu mà.”

“Lớp trưởng lớp trưởng lớp trưởng! Cậu cũng chỉ biết có mình lớp trưởng thôi!” Giọng nói của Giang Đường có chút mất khống chế, “Lần sau mình sẽ không để một mình cậu đi cùng với tên Lục Diệp kia nữa, mình nghĩ cậu ta không phải người tốt! Không chừng cậu ta dẫn cậu đến chỗ kỳ quái nào đó đến giờ mới cho cậu về!”

Lời vừa nói ra, xung quanh đều im lặng.

Nét mặt của bạn học xung quanh nhìn Lục Diệp không chút thay đổi, lại chống nạnh rít gào nhìn Giang Đường, ánh mắt cũng mang một chút sùng bái: chị Đường, cả lớp này cũng chỉ có mình cậu dám đứng trước mặt học thần mà nói xấu cậu ấy rồi, chúng tôi cũng biết tâm tư của học thần đối với bạn học Nhạc Thiên Thiên là không hợp lý rồi, nhưng chúng tôi cũng không dám lên tiếng nói ra.....

Thiên Thiên nghĩ rằng mình té xuống nước chính là tự chuốc phiền phức vào bản thân rồi, rồi xuống nước lớp trưởng đã phải mệt nhọc mà phục vụ mình rồi, cảm thấy không thể để cho Giang Đường hiểu lầm Lục Diệp được, nhìn không được mà phản bác nói: “Không thể trách lớp trưởng được đâu mà, là do chính mình không cẩn thận.....”

Giang Đường mở trừng hai mắt, hung hăng nhìn cô: “Cậu còn nói nữa sao?”

Thiên Thiên rút cổ lại, không dám hé răng.

Thấy Giang Đường giáo huấn như vậy, Hạ Văn và Lâm Nhược Vân chạy đến hòa giải, Lâm Nhược Vân kéo Giang Đường ra, khuyên nhủ: “Được rồi được rồi, mình nói này Giang Đường, giọng cậu cũng lớn quá rồi, vốn là Thiên Thiên ngây ngô cơ mà, nếu để cho cậu rống thêm một chút nữa, không chừng cậu ấy càng ngổ hơn đây.....Cậu dạy dỗ cũng dạy dỗ xong rồi, cậu ấy cũng biết lỗi rồi, chuyện này bỏ qua đi nha.”

Hạ Văn ôm Thiên Thiên đang cúi đầu ủ rũ vào trong ngực mình, vỗ vỗ bả vai của cô mà nói: “Không sao rồi không sao rồi, cậu trở về là tốt rồi, Đường Đường mắng cậu, cậu cũng đừng nên để ở trong lòng, cậu ấy cũng là do lo lắng cho cậu thôi, sau này đừng bỏ điện thoại lại mà chạy đi chơi là được rồi phải không! Được rồi được rồi, không nói Thiên Thiên nữa được chứ, xem cậu ỉu xiu như vậy rồi kìa, có lỗi quá.”

Lúc xuống núi, Giang Đường vẫn còn hậm hực, Thiên Thiên không dám trêu chọc cô, cũng không dám đi tìm người “không giống là người tốt” Lục Diệp luôn, không thể làm gì khác hơn là dính chặt với Hạ Văn.

Lúc trước khi lên xe, Giang Đường mới hòa hoãn trở lại, ưu điểm lớn nhất của cái người Giang Đường này là tính tình rất ít khi nổi nóng, lời nói lúc này cũng nhanh hơn.

Thấy Thiên Thiên tội nghiệp không dám ngồi xuống bên cạnh mình, Giang Đường vốn nghĩ dù cho hết giận cô cũng giả vờ lừa gạt cô một chút thì lúc này thấy vậy cũng mềm lòng, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình mà nói: “Đứng đó làm gì, ngồi xuống đi.”

Thiên Thiên lập tức vui mừng hơn hờ ngồi xuống, ôm cánh tay Giang Đường không chịu buông ra.

Nghe thấy hai cô bạn đã làm lành rồi, Hạ Văn và Lâm Nhược Vân ngồi ngoài trước cũng xoay người lại, phút chốc lại bắt đầu tính nhiều chuyện trở lại.

Hạ Văn lôi kéo áo khoác của Lục Diệp mà Thiên Thiên đang mặc, chớp mắt hỏi Thiên Thiên: “Aiz Thiên Thiên, cậu phải lên nói cho bọn mình biết, rốt cuộc cậu và Lục Diệp đã làm những gì vậy?”

“Cái gì, làm cái gì là làm cái gì?” Thiên Thiên giả ngu.

“Đừng có giả bộ ngốc nữa đi!” Giang Đường không nhẹ không nặng cốc đầu Thiên Thiên một cái, chất vấn nói: “Cậu và Lục Diệp rốt cuộc đã làm những gì?”

“Thì, chính là như lớp trưởng đã nói đấy thôi, là mình té xuống nước, sau đó bọn mình tìm chỗ để hong khô quần áo ướt.....”

“Bớt lấy cái loại “phía chính chủ giải thích” đến lừa gạt mình đi nha, các cậu đi lâu như vậy, chẳng lẽ chỉ xảy ra có tí chuyện như vậy hay sao chứ?” Giang Đường không khách khí cắt ngang lời nói của cô.

“Này, này.....”

“Hơn nữa nếu như quả thật là không xảy ra chuyện gì khác nữa, vậy sao cậu lại đỏ mặt như vậy chứ hả?” Lâm Nhược Vân hỏi trúng tim đen của cô.

“Hả?”

“Mau nói chi tiết cho mình biết đi? Cậu té xuống nước ở chỗ nào vậy? Rồi hong khô quần áo ở chỗ nào? Cùng với hong khô quần áo bằng cách nào?” Hạ Văn cũng đến giúp vui.

Thiên Thiên: “.....”

Ba người ồn ào lộn xộn nói liên miên, làm Thiên Thiên không trả lời được câu nào.

Ngay lúc Thiên Thiên nôn nóng đến vô đầu bức tai, Giang Đường đột nhiên giơ tay ra hiệu ngừng lại.

Hạ Văn cùng Lâm Nhược Vân lập tức im lặng, quăng cho cô ánh mắt nghi hoặc.

Thiên Thiên còn tưởng rằng là cô giúp mình giải vây, liếc mắt đầy cảm kích nhìn cô.

Nhưng mà Giang Đường cũng không quan tâm đến ai hết, cô nghi ngờ liếc mắt nhìn từ trên xuống dưới đánh giá một chút: đầu tóc lộn xộn, quần áo vô cùng bẩn, hai má đỏ hồng, hai mắt ngập nước, mặc áo khoác của Lục Diệp, lúc nói chuyện thì ấp a ấp úng, ánh mắt thì né tránh, chắc chắn là có làm chuyện gì đó mờ ám rồi.....

Cô lại nhìn về cái người Lục Diệp đang đứng phía trước: đầu tóc lộn xộn giống như nhau, quần áo vô cùng bẩn, áo sơ mi trắng đang mặc trên người có nhiều nếp nhăn, bụi bẩn bám vào, giống như là lăn lộn dưới bùn đất vậy, mặc dù mặt lạnh lùng giống như bình thường, nhưng sắc xuân ở dưới đuôi mắt liếc mắt thì có thể nhìn ra ngay rồi, cô ý không đứng bên cạnh Thiên Thiên giống như là có điều gì đó kiêng dè, không có làm chuyện gì mờ ám thì sao phải kiêng dè.....

Hạ Văn cùng Lâm Nhượng Văn không hiểu chuyện gì nên cũng liếc mắt theo cô cùng đánh giá Lục Diệp một chút, sau đó.....Cũng phát hiện một vài điểm đáng nghi.

Bọn họ đột nhiên im lặng làm cho Thiên Thiên có chút sợ hãi, không khỏi hỏi một câu: “Các cậu.....Làm sao vậy?”

Cô không hỏi thì tốt rồi, vừa hỏi, làm cho bọn Giang Đường càng có thêm bằng chứng là cô có tật giật mình.

Xấu chuỗi những nghi điểm này lại, lại hiểu được đạo lý, rút ra kết luận là.....

Một tiếng vang “ầm” thật lớn nổ tung trong đầu của Giang Đường, Hạ Văn và Lâm Nhượng Văn, tiếng sét khác thường vang lên giữa trời làm cho trong khét ngoài sống, họ nhanh chóng thu hồi ánh mắt, trao đổi ánh mắt hoảng sợ vạn phần với nhau, đã tạo thành suy nghĩ chung của nhau.

Không thể để cho Lục Diệp biết bọn họ đã biết những gì được, nếu không, nhất định sẽ bị giết mất, “giết người diệt khẩu, hủy nhận diệt tích.”

Sau khi về đến nhà, Lục Diệp thuận miệng ứng phó qua loa với ba Lục vài câu khi ông kêu cậu ăn cơm trưa, liền vọt từng bước lên bậc tam cấp phòng lên phòng mình ở lầu hai, cậu vòng đến bên hông giường của mình, lôi một cái rương bằng gỗ từ phía sau rèm cửa sổ ra.

Cái rương này được làm bằng gỗ lim, toàn bộ là màu đỏ sậm, cao bằng đầu gối của cậu, dài chừng 80cm, mỗi chỗ đều được mài trơn nhẵn, trên nắp rương còn được khắc hoa văn tinh xảo. Là lúc ba mẹ cậu kết hôn, mẹ cậu dùng cái rương này để của hồi môn, phía trước còn có một khóa cài xinh xắn. Nhưng cái rương như vậy bà có rất nhiều, đều là do ông bà ngoại tốn nhiều tiền đặt làm cho bà, lúc ngày thường không có việc gì làm, bà sẽ tổng hợp chúng lại lau chùi từng cái một thật kỹ, cũng không ngại phiền phức, bà còn trêu ghẹo Lục Diệp, nói chờ đến lúc Lục Diệp cưới vợ, sẽ dùng những thứ này để sinh lễ cho cậu, khẳng định là rất lịch sự. Chỉ là lúc đó Lục Diệp ngại hoa văn trên đấy quá thanh tú đi, chỉ thích hợp để đồ cưới thôi, không thích hợp để sinh lễ.

Ngược lại sau khi mẹ qua đời, cậu chọn ra một cái rương thanh tú để đựng đồ.....Cố tình làm vậy cho có chút ý nghĩa.

Lục Diệp mở nắp rương ra, bên trong.....Chính xác bên trong là có một vài vật nhỏ phiền toái, giống như là khăn giấy, cục tẩy, bút lông ngòi, bình nước uống, bút không có nắp hoặc là nhiều cây bút lông khác, một cái kẹp, nhiều tờ giấy nháp, một cái khăn tay, mấy cái cúc áo không giống nhau, một vài đồ mỹ nghệ bị hủy.....Ky lạ nhất là, còn có rất nhiều vỏ trứng luộc được đóng gói lại.....

Trừ bình nước uống ra, những vật khác đều rất nhỏ, nhưng đều phủ khắp cái rương.

Tất cả đều là đồ của Thiên Thiên, khăn tay là do Thiên Thiên lau miệng cho cậu, cậu sử dụng xong, nắm chặt một nửa giấu dưới học bàn. Cục tẩy là tìm được từ trong ngăn bàn của Thiên Thiên. Bút lông ngòi là cậu mượn Thiên Thiên, vẫn còn nhớ là lúc đấy Thiên Thiên còn hỏi cậu một câu là cậu mượn để làm gì, cậu trả lời là thu thập lại, cô còn cười nói một câu: “Mình chỉ thấy thu thập tiền xu, gắp thu thập tem rồi, cũng gắp thu thập bưu thiếp, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thu thập bút lông ngòi đấy.”. Chuyện cười thì là chuyện cười đi, từ đó về sau, mỗi lần bút của Thiên Thiên hết mực thì cô tự động đưa bút cho cậu, điều này làm cho cậu cực kỳ hài lòng, điều khổ nào duy nhất của cậu chính là Thiên Thiên cũng đưa bút hết mực của bọn Giang Đường cho cậu. Cũng may là Thiên Thiên là người không phân tâm, vẫn dùng mọi loại bút, cậu có thể phân biệt được bút của Thiên Thiên từ đồng bút kia, sau đó vứt đồ của bọn Giang Đường đi. Đồ uống, vỏ bút lông, giấy nháp, đồ thủ công, tất cả đều là do cậu xung phong nhận việc nói là muốn giúp Thiên Thiên vứt đi kết quả là ném vào túi xách của mình. Đồ của Thiên Thiên, sao có thể là đồ bỏ được chứ? Một cái kẹp là lấy từ trên tóc của Thiên Thiên xuống, xem như là giữ lại thôi.....Thiên Thiên cúi đầu làm bài tập, để tránh tóc rối xuống gây trở ngại cho mình, luôn dùng tay vén tóc ra sau tai hai vòng, động tác này dễ làm rơi xuống, vì thế đã bị Lục Diệp nhặt được đem giấu riêng cho mình. Khăn tay là do Thiên Thiên muốn để cho Tướng quân và Tướng quân phu nhân quen thuộc hơi thở với mình mà đưa cho Lục Diệp, cuối cùng là Lục Diệp giữ lại tự lợi cho riêng mình. Nút áo là do không cẩn thận mà lấy được. Vỏ trứng là của trứng luộc nước trà.....Là cậu thừa dịp Thiên Thiên không để ý mà lấy đi.....

Tay Lục Diệp mon tron trên từng vật nhỏ ấy, ánh mắt dịu dàng.

Sững sờ một chút, cậu nhanh tay cởi áo khoác cùng áo sơ mi ra, sau khi gấp gọn lại, trần trọng bỏ “áo khoác xuyên qua Thiên Thiên” cùng “áo sơ mi khóa chân của Thiên Thiên” vào trong rương gỗ, sau đó khóa kỹ rương gỗ mang đến trước đầu giường, kéo ngăn kéo thứ hai ra, lấy ra một bút kí từ bên trong.

Cậu cầm cuốn sổ đi đến trước bàn học, mở ra một trang, chỉ thấy chữ viết mạnh mẽ chình tề được viết ngay ngắn “năm 20xx tháng x ngày y, trời ơi, thấy áo lót của Thiên Thiên.”, “năm 20xx tháng x ngày y, trời ơi, sờ tay của Thiên Thiên.”, “năm 20xx tháng x ngày y, trời ơi, ôm eo của Thiên Thiên.”, “năm 20xx tháng x ngày y, trời ơi, úp mặt vào ngực của Thiên Thiên.”.....

Cậu vừa nhìn, vừa nở nụ cười “hắc hắc” như xà tinh.

Cười khoảng một phút, Lục Diệp giật mình cảm thấy nhất cử nhất động của mình có chút giống bị bệnh thần kinh rồi, vội ngưng cười lại, tự lừa mình dối người ho khan hai tiếng, lật đến trang mới, cầm bút lên, nghiêm túc viết xuống.

“năm 20xx tháng x ngày y, nhìn được quần lót của Thiên Thiên.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Đạo phố (một)

Nhờ phúc của Lục Diệp, ngày đó sau khi Thiên Thiên trở về, đừng nói là cảm hay sốt gì đó, ngay cả ho khan hay hắt xì đều không có, điều này làm cho quyết tâm phải bồi thường một cái áo mới cho Lục Diệp của Thiên Thiên càng thêm kiên định.

Thiên Thiên nói ý định này của mình cho Lục Diệp biết, Lục Diệp suy nghĩ một chút, mỉm cười nói: “Vậy chiều thứ bảy này đi, đúng lúc mình rảnh.”

“Hả?” Thiên Thiên tròn tròn mắt, cô nói chuyện này với Lục Diệp là bởi vì muốn thăm dò xem bình thường Lục Diệp thích mua ở cửa hàng nào, thích mặc chất liệu gì, ưa thích kiểu dáng nào, làm sao lại biến thành cô hện Lục Diệp đi dạo phố rồi vậy? Hai gò má cô ửng đỏ lên, lắp ba lắp bắp nói: “Mình mình không phải là có ý đó, chỉ là mình chỉ muốn hỏi một chút, cậu thích quần áo như thế nào……”

“Mình hiểu là cậu đang muốn nói cái gì mà.” Lục Diệp thu bút nói: “Nhưng mà Thiên Thiên này, quần áo không thể nói thích thì liền chọn được, chất liệu và kiểu dáng cũng vậy, quần áo có thoải mái, có vừa người hay không, phải trực tiếp mặc lên người mới biết được. Cậu nói cậu đã ghi nhớ số áo mà mình mặc rồi, nhưng mà mã số cũng có chênh lệch lớn nhỏ cơ mà, số lớn một chút thì sẽ rộng thùng thình, còn nếu là số nhỏ, thì phải cắt công trở lại đổi thêm lần nữa rồi.”

Nghe cậu nói một tràng đạo lý, Thiên Thiên nghe được có chút sững sốt, một lúc lâu, mới hồi phục thần trí, mờ mịt gật đầu: “Oh……”

Nghĩ đến việc một nam một nữ đi dạo phố mua quần áo quá là mờ ám rồi, cô lại đến hỏi Giang Đường, Hạ Văn và Lâm Nhượng Văn.

Vừa nghe thấy Thiên Thiên nói Lục Diệp cũng sẽ đi cùng, hơn nữa mục đích của chuyến đi này là mua áo sơ mi và áo khoác cho Lục Diệp, Lâm Nhượng Văn bèn lập tức bày ra bộ mặt “Thứ bảy sao? Thứ bảy mình rất bận, mình phải học khiêu vũ, còn phải học piano nữa, không có thời gian rồi, các cậu vẫn là tự mình đi dạo phố mua quần áo đi thôi hahahaha.”, từ chối lời mời của Thiên Thiên.

Mà Hạ Văn ăn xong rồi cũng bắt chước thông minh, nhìn thấy ánh mắt của Lục Diệp bên kia tràn đầy cảnh cáo, cô gian nan nuốt một ngụm nước bọt, cười gượng với Thiên Thiên nói: “Hahaha, chiều thứ bảy hả? Thật, rất không khéo nha, mình, mình có việc bận rồi, có, thật có lỗi quá, Thiên Thiên……”

Về phần Giang Đường……

Kể từ sau khi lần trước tình thế cấp bách mà nói xấu Lục Diệp trước mặt mọi người, hai ngày nay Giang Đường đều đi đường vòng khi bắt gặp Lục Diệp. Tuy rằng cảm thấy mình không có nói cái gì sai hết, nhưng mà cô……Thật sự ghénh không nổi cái mặt lạnh như băng của Lục Diệp kia nha.

Cũng chỉ có thể có lỗi với Thiên Thiên thôi.

Vì thế……

Đi mua quần áo vào chiều thứ bảy cũng chỉ có Lục Diệp và Thiên Thiên.

Để tránh cho Thiên Thiên bớt xấu hổ, lần này Lục Diệp cố ý mang Tướng quân và Tướng quân phu nhân theo.

Bởi vì do Nhạc Kỳ Sâm nhúng tay vào, có một khoảng thời gian Thiên Thiên không được gặp Tướng quân và Tướng quân phu nhân được, thỉnh thoảng nhìn thấy Lục Diệp ngồi bên cạnh hai bảo bối đen mun kia, Thiên Thiên nhất thời cao hứng, nhất thời giao trái tim không được tự nhiên kia quảng lên chín tầng mây, tiến lên ôm Tướng quân và Tướng quân phu nhân như ôm gấu bông.

Qua khoảng hơn nửa năm cùng nhau, vợ chồng Tướng quân cũng đã sớm quen thuộc với Thiên Thiên rồi, và cũng vì mỗi ngày Lục Diệp đều mang đồ của Thiên Thiên cho chúng ngửi qua, chỉ vào trong hình kiên nhẫn dạy bọn chúng: “Có nhớ cái mùi mới vừa rồi không, không sai, chính là chị xinh đẹp này đây, sau này sẽ là vợ của ta, ngoài ra không được quên cô ấy, lần sau gặp cô ấy không cho phép cắn cô ấy đấy, biết không.”. Cùng với mỗi lần đi cùng Thiên Thiên đều cho chúng rất nhiều đồ ăn ngon và đồ chơi thú vị, độ thân mật của Thiên Thiên và vợ chồng Tướng quân cũng sắp bằng với độ thân mật của Lục Diệp và chúng rồi.

Không đợi Lục Diệp nói chuyện, Thiên Thiên cao hứng tự dắt Tướng quân và Tướng quân phu nhân vọt vào siêu thị luôn, mua khá nhiều thịt khô và cá hộp mà vợ chồng Tướng quân thích ăn, Thiên Thiên mới nhớ ra mục đích hôm nay đến đây không phải để chơi đùa cùng Tướng quân và Tướng quân phu

nhân.....

“Lớp trưởng lớp trưởng, cậu xem này.....Mua đồ cho Tướng quân và Tướng quân phu nhân xong rồi, có phải cậu cũng nên dẫn mình đến cửa hàng quần áo cậu thường mua rồi chứ?” Thiển Thiển ôm một chút đồ vật, cùng Tướng quân và Tướng quân phu nhân cùng tiến đến chỗ của Lục Diệp, lấy lòng nói.

Lục Diệp nhếch môi cười, cũng không vạch trần sự thật là trong lòng cô Tướng quân và Tướng quân phu nhân quan trọng hơn cậu, dẫn cô đi đến một hướng khác.

Lục Diệp dẫn Thiển Thiển đến một cửa hàng mà trước kia mẹ cậu hay dẫn cậu đến nhất, cửa hàng trang trí đơn giản nhưng rất lớn, quần áo được bày trí rất phong phú, vừa nhìn là muốn mua.

Thiển Thiển đi theo phía sau của Lục Diệp, cẩn thận quan sát trang trí của cửa hàng này một chút, may mắn là hôm nay cô ra ngoài có người đi cùng. Cô không hiểu về quần áo cho lắm, cũng không thích đi dạo phố, quần áo của cô toàn là người trong nhà dẫn cô đến nơi nào thì cô mua ở nơi đó, người trong nhà nói bộ nào đẹp thì cô sẽ mua bộ đó. Cho nên trong tủ quần áo của cô, quần áo lên đến hàng hiệu, hay quần áo giá rẻ đều có hết. Cũng may là mẹ cô làm nghệ thuật, soi sáng cho cô, cho nên thẩm mỹ của cả nhà đều được tính là bình thường, cũng tương đối thống nhất, cô cũng không mặc kiểu tây trang đắp quần thường đi ra đường.

Mặc dù như thế, cô cũng có thể nhìn ra quần áo Lục Diệp mặc cũng không phải tầm thường, cái loại cảm nhận tốt đẹp này có lẽ người bình thường nhìn cũng biết rồi, nhưng khi cậu tùy ý mặc áo khoác của mình như là đồng phục, so với những sự việc đã trải qua, có thể đánh giá được cấp bậc rồi.

Lấy cái áo sơ mi mà cậu cho Thiển Thiển bọc chân mà nói, không phải mua ba bốn trăm thì không được rồi, mà cái áo khoác thì càng quý hơn nữa, kết quả một món đồ như thế đã bị cô nhào nặn thành mì sợi bán rồi.

Bình thường tiền bạc trên người của Thiển Thiển cũng chỉ đủ cho cô mua đồ ăn vặt thôi, để nhiều tiền trên người quá cũng không an toàn. Nhưng tình huống hôm nay thì khác rồi, vốn dĩ cô sẽ mua quần áo cho Lục Diệp, một là nhận lỗi với cậu ấy, hai là muốn tỏ lòng biết ơn với cậu ấy, hiển nhiên không thể có chuyện cô tìm đại một cái áo khoác rồi mang đến quầy tính tiền thanh toán cho xong chuyện được. Cho nên trước khi ra khỏi nhà có do dự một chút, vẫn là mang theo tất cả tiền tiêu vặt và chi phiếu tiền mừng tuổi.

Điều này làm cho trong lòng Thiển Thiển cảm thấy an tâm hơn, chạm trán với Lục Diệp ở phía trước, cô tưởng tượng mình sẽ có khí phách vạn trượng mà vung tay lên, nói với Lục Diệp: “Cái nào vừa ý thì chọn đi nha, không cần khách sáo với mình đâu, mình muốn cho cả thế giới này biết rằng cửa hàng này đã được mình bao trọn rồi.”

Cuối cùng Thiển Thiển xác định là bản thân mình khi ăn cơm nhất định đã tẩy não bởi những lời kịch kia rồi.

Ở một bên, nhân viên đang mỉm cười tiếp đón vì có khách đến thoáng nhìn thấy hai con chó đen mun đi phía sau Lục Diệp và Thiển Thiển, nụ cười trên mặt đông cứng lại, mà lại quan sát đánh giá Thiển Thiển đang đi ở phía sau, sự xem thường của cô cũng sắp lật đổ bầu trời rồi.

Mua không nổi thì cũng dừng vào đây nha. Nhân viên nọ tức giận thầm nghĩ, ngay cả câu chào hỏi theo phép lịch sự cơ bản cũng không có, mu bàn tay phát phát ra ngoài đối với Thiển Thiển, không kiên nhẫn nói: “Sao lại như thế này? Sao cô lại dẫn chó vào đây cơ chứ? Mau đưa bọn chúng ra ngoài đi thôi, thế này sẽ làm bẩn quần áo thì phải làm sao đây?”

Giọng nói này thật đáng ghét, giống như những diễn viên trên ti vi hay diễn: “Đi đi đi, ăn mày thôi từ đâu đến đây thế, đừng làm chậm trễ việc buôn bán của tôi chứ.”

Ác ý của nhân viên này không chút che giấu, cho dù góc như Thiển Thiển cũng đã nhìn ra rồi, cô nghi ngờ liếc mắt nhìn Lục Diệp một cái. Bởi vì trước khi đến đây Lục Diệp có nói với cô rằng quần áo của cậu có hơn một nửa là mua ở đây, bởi vì chủ cửa hàng này là bạn tốt với mẹ của cậu ấy, trước khi vào Lục Diệp cũng không có nói là phải để Tướng quân và Tướng quân phu nhân ở ngoài, cho nên cô nghĩ rằng nơi này cũng có thể để chó đi vào.

Nghi ngờ cứ nghi ngờ, Thiển Thiển vẫn lập tức nói một câu “Thực xin lỗi.”, sau đó mang Tướng quân và Tướng quân phu nhân ra ngoài.

“Đợi một chút, Thiển Thiển.” Lục Diệp gọi cô lại, nhưng không có tiếp tục nói chuyện, mà quay đầu nói với nhân viên kia, “Vừa rồi cô nói chuyện ra sao?”

Đối mặt với nhân viên kia, Lục Diệp sẽ không giống như khi đối mặt nói chuyện với Thiển Thiển, mà mặt lạnh lùng, ánh mắt ngưng trọng, nhân viên kia bị ánh mắt đó nhìn mình làm cho mồ hôi lạnh ứa ra, giọng nói cũng nhỏ lại: “Tôi, tôi nói các người không nên mang chó vào đây.....”

“Tôi hỏi cô làm sao nói chuyện, không phải hỏi cô nói cái gì.” Lục Diệp không khách khí cắt ngang lời cô nhân viên.

Mặt của cô nhân viên thoáng chút đỏ bừng, ngập ngừng nói không ra lời.

Thấy cô nhân viên kia khản trương đến mức tay cũng không biết phải để đâu, Thiển Thiển kéo ống tay áo của Lục Diệp nói: “Thôi đi, để mình mang Tướng quân và Tướng quân phu nhân đi ra ngoài, cậu chọn xong thì nói với mình một tiếng, mình trở vào trả tiền.”

Lục Diệp nghe xong, không chút vui mừng. Muốn cậu tự chọn sao? Vậy cậu không cần phải phí hết tâm tư muốn dẫn Thiển Thiển theo cùng rồi.

Cũng may là vào lúc này, một giọng nữ khác như có vẻ rất quen thuộc xen vào.

“Hong Hong, sao thế?”

“Chị Nhan”, cô nhân viên như được giải thoát vội quay sang chỗ khác, đi đến người phụ nữ trẻ tuổi nói, “Vâng, vâng, là người khách này đây, bọn họ mang chó vào đây, cho nên tôi.....”

Cô còn chưa nói hết câu, người được gọi là “chị Nhan” liền quay sang nhìn Lục Diệp, ngạc nhiên nói: “Tiểu Diệp, hôm nay sao con rảnh mà đến đây vậy?”

Tiểu tiểu tiểu.....Tiểu Diệp?!

Nghe xung hô này xong, đầu tiên là Thiên Thiên sững sốt một chút, lập tức nhìn sang Lục Diệp, chỉ thấy vẻ mặt của cậu có chút kỳ lạ, hai tai trắng nõn có chút đỏ lên.

Thiên Thiên nhìn không được cười trộm hai tiếng, thật sự là thân thể cường tráng mà nick name thì thật là yếu đuối quá đi, Lục Diệp không tuyệt đối không trả lời!

Nghe thấy giọng cười trộm của Thiên Thiên, vẻ mặt của Lục Diệp càng trở nên không được tự nhiên, thái độ của cậu dịu đi một chút, trả lời người phụ nữ kia một tiếng: “Di Nhan.”

Sau đó lại nói với Thiên Thiên: “Đây là di Nhan, chính là người mà mình vừa nói với cậu, bạn của mẹ mình.”

Thiên Thiên theo lời cậu nhìn khuôn mặt đẹp sắc xảo của di Nhan, lễ phép chào: “Chào di Nhan ạ.”

“Xin chào.”, Nhan Lâm không bắt ngờ nhìn khoảng cách giữa Lục Diệp và Thiên Thiên, xác định là từ trước đến giờ, lần đầu tiên nhìn thấy Lục Diệp thân mật với một cô gái như vậy, bà nhún mày phác họa khuôn mặt xinh đẹp của cô xong, ánh mắt nhìn về phía Lục Diệp có chút trêu chọc: “Tiểu Diệp, bạn gái của con à?”

“Hả?” Thiên Thiên tròn tròn mắt, vội trả lời: “Không phải không phải, là bạn học, bạn học thôi!”

So với người gấu đầu hồ đuôi như Thiên Thiên thì phản ứng Lục Diệp bình tĩnh hơn, cậu vỗ vỗ vai Thiên Thiên nói: “Chỉ là bạn bè bình thường thôi, gọi cậu ấy là Thiên Thiên.”

“Oh.....” Nghe hiểu ngụ ý của cậu, Nhan Lâm cười càng vui vẻ hơn, ý vị mà nói: “Vẫn chỉ là bạn bè bình thường thôi nha.”

Thiên Thiên mờ mờ trờ trờ hai mắt nhìn, bọn họ nói gì cô nghe cũng hiểu được một chút, giống như là.....Nhưng mà có một số chỗ nghe không hiểu nha???

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Đạo phố (hai)

Nói những câu xã giao đơn giản xong, Nhan Lâm ngồi xổm xuống xoa nhẹ lên đầu Tướng quân và Tướng quân phu nhân, sau đó đứng dậy nói với nhân viên: “Hong Hong, cô mới đến đây có nửa năm thôi, cho nên không biết, Tiểu Diệp là khách quen của cửa hàng, mẹ của nó.....Là bạn tốt của tôi, Tướng quân và Tướng quân phu nhân cũng rất hiểu chuyện, sẽ không cần quần áo trong cửa hàng đâu, sau này có thấy bọn họ đến đây thì cũng đừng ngăn cản, nhớ kỹ chưa?”

Lục Diệp nhẹ nhàng nhìn cô nhân viên kia một cái, vừa rồi cậu làm khó dễ cô, không phải bởi vì cô không cho Tướng quân và Tướng quân phu nhân vào, mà bất mãn bởi vì giọng điệu khinh khỉnh của cô.

Cô nhân viên bị cậu nhìn đến mức cứng đờ người, vẻ mặt xấu hổ lên tiếng nói.

“Từ từ chọn đi, không biết thằng nhóc này bao lâu rồi chưa đến đây nữa, còn dẫn theo một người.....bạn nữ. Cho nên hôm nay mặc kệ các con chọn cái gì, đi đều tính giá thấp nhất cho các con.” Nhan Lâm cười tủm tỉm nhìn Thiên Thiên, nhưng lời nói lại nhắm vào Lục Diệp, “Vừa đúng hôm qua có về một đợt hàng mới, ta thấy bên trong có vài cái váy rất thích hợp với bé này đây.”

“Hả?” Tại sao lại là cô rồi? Thiên Thiên vội lắc đầu, nói: “Không phải mua cho con đâu, là mua cho lớp trưởng, mua cho lớp trưởng!”

Lớp trưởng?

Nhan Lâm nghỉ ngơi nhìn Lục Diệp.

Lục Diệp chỉ chính mình, ý là “Chính là con.”

Nhan Lâm gật gật đầu nói: “Quần áo nam ở bên cạnh đây thôi, tùy ý mà chọn lựa đi.”

Lục Diệp nói với Thiên Thiên: “Cậu chọn giúp mình đi, mình nói vài câu với dì Nhan đã.”

“Vây mình đi tìm chỗ cho Tướng quân và Tướng quân phu nhân đứng cái đã.” Thiên Thiên nói.

“Được.”

Nói xong, Thiên Thiên liền đưa Tướng quân và Tướng quân phu nhân đi ra ngoài, Nhan Lâm vừa cười vừa nhìn hành động của hai người bọn họ, đợi Thiên Thiên đi rồi, mới hỏi: “Thế nào, còn muốn nói gì với ta sao?”

“Phiền dì Nhan lấy vài cái váy thích hợp với Thiên Thiên ra cho con xem một chút với.” Lục Diệp hạ giọng nói.

“Được rồi.” Dì Nhan kéo dài giọng trả lời, liền xoay người đi đến khu đồ của nữ.

Lục Diệp cũng đuổi theo Thiên Thiên.

Thiên Thiên chỉ chọn quần áo cùng ba và anh trai thôi, mà hai cha con đều đại diện cho phái nam ấm áp, nụ cười ấm áp kết hợp với quần áo màu ấm áp, làm cho vừa nhìn hai người bọn họ rất đẹp.

Mà khuôn mặt của Lục Diệp trời sinh có vẻ lạnh lùng rồi, mặc dù có cười lên đi nữa, vẻ lạnh lùng giữa hai vầng trán cũng đều không mất đi được.

Cho nên khí chất của Lục Diệp so với ba và anh trai của Thiên Thiên hoàn toàn trái ngược nhau.

Thiên Thiên không thể nghĩ nhiều như thế được, cô chỉ biết là mẹ chọn quần áo cho hai người là ba và anh trai mặc đều rất đẹp, cho nên họ đều mặc đồ theo ý của mẹ. Mà hiện tại chọn đồ cho Lục Diệp, cô cũng dựa theo khuôn khổ của ba và anh trai để chọn quần áo.

Lục Diệp nhận vài cái áo sơ mi từ trên tay của Thiên Thiên, nhìn lại, biểu tình bình tĩnh trên mặt suýt chút nữa bị phá hỏng, màu lam nhạt, màu cam nhạt, màu vàng nhạt.....

Rốt cuộc cô gặp cậu mặc quần áo có màu sắc này khi nào vậy?

Oán thầm thì oán thầm, cậu xem như không có việc gì, cầm mấy cái áo sơ mi này đi vào phòng thử đồ.

Sau khi thay áo trong phòng thử đồ xong, Lục Diệp cúi đầu nhìn cái áo sơ mi kẻ ô màu lam nhạt trên người của mình, nhìn không được thờ dài một tiếng, không cần nghĩ cũng biết hiện tại mình kỳ lạ như thế nào.....

Ổn định tâm trạng xong, Lục Diệp đi ra khỏi phòng thử quần áo, cũng không có xem kính trong phòng thử quần áo lần nào, cố gắng nén run rẩy nơi khoe miệng đi ra ngoài cho Thiên Thiên xem.

Thiên Thiên quan sát cậu từ trên xuống dưới, cuối cùng, cô vuốt cằm, nhưng nói như tự nhủ với mình: “Đúng là đẹp thật, nhưng nhìn tổng thể lại thì có cảm giác kỳ quái làm sao ấy.....”

Lục Diệp nghe xong, có chút thả lỏng, có trời mới biết lúc Thiên Thiên phát ra chữ “Đẹp thật”, Lục Diệp quả thật hoảng sợ, sợ Thiên Thiên nói thêm một câu “Đẹp thật, vậy mua cái này đi.”

Cậu thật không biết nếu Thiên Thiên nói câu đó ra, rốt cuộc cậu nên làm trái lương tâm mà mua hay là không mua đây?

Thay phiên thay xong mấy cái áo sơ mi được Thiên Thiên chọn, đánh giá của Thiên Thiên đều giống nhau, trái tim như bị treo lên của Lục Diệp lúc này mới rơi xuống được.

May mắn là Thiên Thiên là người hơi ngốc một chút, nhưng thẩm mỹ thì vẫn bình thường.

So với Lục Diệp thì Nhan Lâm ở bên cạnh còn sót ruột hơn cả, Thiên Thiên như vậy quả thực là chà đạp quần áo của bà rồi, còn chà đạp thêm móc treo quần áo nữa. Quần áo không thể thử một hai lần là hỏng được, mà nếu Thiên Thiên không thông suốt được như vậy, quần áo bị hỏng, người cũng hỏng luôn rồi.

Nhan Lâm ho nhẹ một tiếng thu hút sự chú ý của Thiên Thiên và Lục Diệp, bà uyển chuyển nói với Thiên Thiên: “Thử nhiều áo như vậy rồi, con đều cảm thấy có chút kỳ quái, hay chúng ta đổi phong cách mới xem thế nào nhé?”

“Đổi phong cách mới sao?” Thiên Thiên mờ mịt hỏi ngược lại.

Nhan Lâm cười cười nói: “Con xem, con chọn áo đều là gam màu nóng cả, nói không chừng Lục Diệp không hợp với những màu như thế này thì sao, chúng ta thử gam màu lạnh xem sao?”

Màu lạnh sao?

Thiên Thiên nghe Nhan Lâm đề nghị như thế cũng như nước đổ đầu vịt, nhưng cô vẫn lập tức chạy đến giá quần áo bên cạnh chọn lựa tiếp.

Trong lúc Thiên Thiên chọn lựa, Lục Diệp thờ dài nhẹ nhõm, ra hiệu cảm kích đối với Nhan Lâm.

Nhan Lâm thấy vậy, cũng buồn cười, Lục Diệp đã là ông cụ non rồi, hay là từ nhỏ đã được đào tạo ở võ quán, nên mới hình thành tính cách như thế này, đối với chuyện gì cũng đều là đáng về suy nghĩ kỹ càng, cho đến bây giờ cũng chưa từng thấy đáng về bất đắc dĩ như thế này của cậu.

Sau khi cười xong, bà lại sợ Thiên Thiên lại chọn một cái áo sơ mi nào đó không phù hợp với Lục Diệp, nên đi qua giúp cô chọn.

Dưới sự chỉ đạo của Nhan Lâm, Thiên Thiên đã chọn được ba cái áo sơ mi cho Lục Diệp, một cái màu trắng, một cái màu đen, một cái bằng vải ka-ki, màu vải kaki kia là chỉ một màu sắc thôi, còn hai cái áo màu đen và màu trắng kia, là dùng đường viền ở tay áo, áo và vạt áo thêu một vài họa tiết và đường vân.

Sau khi Thiên Thiên cho cậu nhìn những cái áo này xong, cuối cùng tâm trạng của Lục Diệp cũng ổn định lại, cầm áo đi vào phòng thử đồ.

Cái gọi là ngựa tốt nên phải chọn yên tốt, sau khi Lục Diệp mặc quần áo phù hợp với khí chất của mình, cả người cũng có vẻ cao lớn hơn, anh tuấn phóng khoáng lên, Lục Diệp thấy hài lòng hơn, hỏi Thiên Thiên: “Cảm thấy thế nào?”

Thiên Thiên nhìn cậu một lúc lâu, làm Lục Diệp còn tưởng mình có phải cài nhầm nút áo rồi hay không, thì đột nhiên Thiên Thiên nở nụ cười, âm thanh giòn giã nói với Lục Diệp: “Lớp trưởng, mình phát hiện cậu thật sự rất đẹp trai nha, còn đẹp hơn anh hai của mình nữa cơ.”

Lục Diệp: “.....”

Ý của câu này có phải.....Bình thường cô cũng không có để ý đến diện mạo của cậu sao?! Vậy mỗi ngày cậu đều tỏ ra đẹp trai là cho ai nhìn đây?!

Thiên Thiên theo phong cách này mà lựa vài cái áo khoác cho Lục Diệp đi thử, sau khi thử xong, Lục Diệp lại đối mặt với một vấn đề khó khăn khác, ba bộ quần áo này, Lục Diệp mặc cái nào cũng đẹp, như vậy rồi cuộc nên mua cái nào đây?

Lục Diệp trước sau như một muốn làm theo ý kiến của Thiên Thiên, hỏi: “Cậu cảm thấy là cái nào đẹp nhất?”

“Mình cảm thấy ba bộ đều tốt hết.....” Thiên Thiên vượt cảm nói, trầm ngâm trong chốc lát, bỗng nhiên nói: “Chọn tới chọn lui như vậy, chọn đến hoa cả mắt, không bằng chọn ba cái luôn đi, mình lười chọn lắm rồi.”

Nghe xong lời nói của Thiên Thiên, Lục Diệp cũng không phản đối, chỉ là cau mày nói: “Mua ba cái luôn sao?”

“Đúng vậy, dù sao hôm nay mình cũng mang đủ tiền mà.” Thiên Thiên càng nghĩ càng thấy đề nghị này tốt, tung tăng nói: “Gặp một bộ đồ đẹp không dễ dàng gì, huống chi chúng ta lại gặp tận ba cái! Sáu cái! Là chuyện khó xảy ra lắm nha! Cho nên chúng ta mua hết đi.”

Một câu “Chúng ta” của Thiên Thiên đã dễ dàng lấy lòng Lục Diệp rồi, cậu hơi nhếch khóe miệng lên, giải quyết dứt khoát: “Vậy mua ba cái này đi.”

Thiên Thiên nghe xong, cầm từng gói đồ ra đi đến quầy tính tiền.

Lục Diệp thấy thế liền ngăn cô lại, nháy mắt với Nhan Lâm.

Nhan Lâm tiếp nhận ánh mắt của cậu, xoay người đi lấy những cái váy ra.

Thiên Thiên nghi ngờ hỏi: “Này.....Quyết định cũng quyết định xong rồi, còn có chuyện gì sao?”

“Chính là nhìn lại một chút, xem xem còn cái gì tốt nữa không?” Lục Diệp ngăn Thiên Thiên lại, tiện tay xách luôn những quần áo kia cho Thiên Thiên xem, “Cái này cậu cảm thấy thế nào?”

“.....Cậu thích như vậy sao?” Về mặt của Thiên Thiên trở nên có chút kỳ lạ.

Trong lòng Lục Diệp dâng lên dự cảm bất an, cậu đưa cái áo T-shirt lên nhìn, chỉ thấy màu xám tro kết hợp với hình ngọn lửa nhìn rất phù hợp, rất phù hợp với trào lưu hiện tại của giới trẻ hiện giờ.

Lục Diệp: “.....”

Cảm thấy khó khăn lắm mình mới tạo dựng được hình tượng lại “rằm” một tiếng đồ bẻ hết.

.....Đợi chút, tại sao lại như vậy?

Rất nhanh thì Nhan Lâm cầm cái váy đi đến, vừa đi vừa nói: “Cái đó, Thiên Thiên à, là di kêu Lục Diệp gọi con lại, bởi vì di vừa thấy con, đã cảm thấy con rất thích hợp với hai cái váy mới này, thế nào, nể mặt di, thử xem sao?”

Cũng đã nói đến mức này rồi, Thiên Thiên cũng không cự tuyệt nữa, cô thấy Nhan Lâm cầm quần áo đến, lui về phía sau hai bước nói: “Nhưng mà hôm nay con đến đây chỉ muốn mua quần áo bồi thường cho lớp trưởng.....”

“Nhìn xem con đã bị dọa thành cái dạng gì rồi kia.”, Nhan Lâm giận trừng mắt nhìn Thiên Thiên một cái, nói: “Di cũng chỉ muốn cho con thử xem một chút thôi, cũng không có ý bắt buộc con mua đâu. Đó cũng là do thói quen của cá nhân của di thôi, cảm thấy quần áo trong cửa hàng của mình thích hợp với người nào, thì sẽ gọi người đó đến thử. Không nói gât con, trước kia mẹ của Tiểu Diệp.....Tóm lại là trước kia mỗi lần có hàng mới, Tiểu Diệp đã bị mẹ nó tóm đến đây làm người mẫu cho di đấy, không vì cái gì khác, chỉ là muốn nhìn thôi.”

“Nhưng, nhưng mà.....”

“Ai nha, con cũng không cần phải nhưng mà gì nữa đâu.”, Nhan Lâm giữ chặt cổ tay của Thiên Thiên, nhét cái váy vào trong lòng của cô, sau đó đẩy cô đến phòng thử đồ, còn nói thêm: “Nói thật cho con biết, hôm nay tâm trạng của di rất tốt, nếu con mặc đẹp, di xem vui vẻ, di sẽ trực tiếp tặng cho con luôn.....Di đừng có vội như thế, một cái váy con còn chưa thử xong mà.....Tốt lắm tốt lắm, đang lúc thử, con thử cái đầu tiên đi, di sẽ cầm cái này giúp con.”

Nói xong, bà không đợi Thiên Thiên kịp phản trần gì nữa, đẩy cô vào phòng thử đồ, giúp cô đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Dạo phố (ba)

Làm xong tất cả, Nhan Lâm chỉnh sửa mái tóc dài của mình đã bị Thiên Thiên gãy giữa làm cho rối một chút, sau đó đi về phía Lục Diệp, oán giận nói: “Cái con bé này cũng có chút bướng bỉnh quá đó.”

Lục Diệp mỉm cười nói: “Tính tình cũng không phải bướng bỉnh, chính là có vẻ cố chấp quá thôi.”

Nghe giọng nói dịu dàng cùng cung chiều như thế, Nhan Lâm có chút ngoài ý muốn quan sát cậu một cái, sau khi phát hiện tâm trạng của cậu không tệ mới vui mừng nói: “Con vục dậy cũng tốt, di đây cũng yên tâm rồi.”

Nhan Lâm thở dài một tiếng, liền nói thao thao bất tuyệt: “Từ khi mẹ con.....Về sau, nghe nói con chán chường cả một khoảng thời gian, di cũng cho rằng là con cũng sẽ không đến đây nữa rồi, cũng không nghĩ rằng hôm nay sẽ gặp con ở đây, còn dẫn theo một đứa con gái đáng yêu như vậy. Mẹ con nói gương mặt con lúc nào cũng lạnh lùng, sợ sau này không tìm được bạn gái, lần này bà ấy cũng không cần phải lo lắng nữa. À đúng rồi, còn có Tướng quân và Tướng quân phu nhân nữa, trước kia mẹ con rất thích chúng nó, hận không thể đi đâu cũng mang theo chúng.....”

Lục Diệp vẫn im lặng lắng nghe, không có trả lời, cũng không có phản ứng gì, bình tĩnh giống như người Nhan Lâm đang nói chuyện không phải là cậu vậy.

Cho đến khi Nhan Lâm nghe thấy âm thanh mở cửa từ phòng thay đồ, dùng một câu “Mẹ con là một người rất tốt, di thật sự rất nhớ bà ấy.” để chấm dứt cuộc nói chuyện này, Lục Diệp mới nhỏ giọng đáp lại một câu.

“Con cũng vậy, vô cùng.....nhớ bà ấy.”

Lúc thử cái váy thứ hai thì có xảy ra một việc ngoài ý muốn, lúc Thiên Thiên kéo khóa váy, tóc của cô bị vướng lại chỗ khóa kéo, mặc kệ cô kéo như thế nào cũng không được mà còn làm đầu cô bị đau, Thiên Thiên đành phải buông ra, không dám xoay đầu chỗ khác, hấp tấp đến mức bàn tay quay vòng vòng không điểm dừng trong phòng thử quần áo.

Một lúc lâu sau, cô mới nhớ đến hình như mình có thể nhờ người ở bên ngoài giúp đỡ.....

Cô đứng sát lại cửa phòng thay quần áo, cẩn thận kêu lên: “Di Nhan, di Nhan ơi? Di còn ở bên ngoài không?”

Đang lúc hưng phấn nói về cái váy đầu tiên rất hợp với Thiên Thiên nên Nhan Lâm không có chú ý đến giọng nói nhỏ như mèo kêu của Thiên Thiên,

ngược lại người làm khách như Lục Diệp lại nghe thấy.

Cậu ra hiệu cho Nhan Lâm không lên tiếng, sau đó đi đến trước cửa phòng thay quần áo nói: “Thiên Thiên, cậu gọi người ở ngoài sao?”

Hiệu quả cách âm của phòng thử quần áo cũng tạm được, cách một lớp cửa Thiên Thiên nghe không rõ lắm “Lớp trưởng hả? Mình hỏi là đi Nhan còn ở ngoài không?”

Lục Diệp ngoáy lại nhìn Nhan Lâm đang đứng cách mình năm bước chân nói, tròn tròn mắt mà nói dối: “Đi ấy không có ở đây, vừa rồi có người mới gọi đi ấy, đi ấy đi ra ngoài rồi.”

Nhan Lâm: “.....”

Nói xong, Lục Diệp lại hỏi: “Cậu làm sao thế? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Trong phòng thử quần áo, Thiên Thiên lại thử kéo lên một lần nữa, làm tóc căng lên, kẹp đầu mình đến mềm nhũn, nhưng khóa kéo vẫn không nhúc nhích.

Lúc mở miệng thì giọng nói của cô mang theo uất ức: “Tóc, tóc mắc vào trong khóa kéo rồi, cậu có thể giúp mình đi gọi đi Nhan lại đây được không, hoặc là chị nhân viên cũng được.”

Nghe giọng nói của cô giống như mang theo uất ức lớn lắm vậy, Lục Diệp có chút buồn cười, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì lớn lắm chứ, thì ra chỉ là tóc mắc vào khóa kéo thôi.

Đầu tiên là Lục Diệp trả lời được, nhưng vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, khoảng một phút sau, mới mở miệng nói: “Mình ra ngoài xem rồi, không biết đi Nhan bị ai kêu đi nữa, không tìm được đi ấy, còn về phần chị nhân viên kia.... Vừa rồi có nhân viên chuyển phát nói có hàng mới về, cần nhân viên đến kho hàng bên kia kiểm tra hàng nhập kho, chuyển phát không thể đợi người, mình nói sẽ nhìn cửa hàng giúp chị ấy một lát, để chị ấy đi xử lý chuyện ở kho trước rồi.”

Nghe lời cậu nói xong, Nhan Lâm vô thức giẫm giày cao gót thật nhẹ nhàng, im lặng rời khỏi cửa hàng, chị nhân viên cũng lặng lẽ đi về phía kho hàng.

“Vây, vậy phải làm sao giờ?” Giọng nói bất lực của Thiên Thiên truyền ra ngoài.

Lục Diệp cảm thấy cổ họng mình có chút cứng lại, cậu ho khan một tiếng, nói: “Nếu, mình chỉ nói nếu như cậu tin mình, có thể mở cửa, mình sẽ giúp cậu.”

Cửa bên kia im lặng một chút.

Lúc này Thiên Thiên đã rất nôn nóng rồi, cũng không nghi ngờ lý do của Lục Diệp rằng giúp nhân viên trông tiệm giúp làm có để thoái thác nữa, cô càng nghĩ, càng cảm thấy cũng chỉ có biện pháp này thôi. Nhan Lâm đã đi ra ngoài rồi, không biết khi nào mới có thể trở về, nhân viên thì đi kiểm tra hàng trong kho, cũng không biết kiểm khi nào mới xong..... Chẳng lẽ cô đứng trong phòng thử quần áo này đợi sao?

Chuyện đó thì không có khả năng rồi, lúc ra khỏi nhà cô có đồng ý với anh trai là sẽ trở về nhà trước bốn giờ chiều rồi.

Một khi đã như vậy.....

Thiên Thiên hạ quyết tâm, mở cửa phòng thử quần áo ra một chút, xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Lục Diệp, một bàn tay còn cảnh giác cầm nắm cửa sợ Lục Diệp mở ra, nói: “Đây, chính là khóa kéo, mắc vào áo của mình rồi, mình kéo thế nào cũng không nhúc nhích, kéo ra cũng bắt động.....”

Lục Diệp nhìn khe hở chỉ có thể chứa được một ngón tay của cậu, dở khóc dở cười nói: “Cậu chỉ để cho ngón tay của mình vào mà không giữ lại chút không gian nào cho mình à, như vậy mình giúp cậu thế nào đây?”

Hơn nữa, nếu thật lòng mình muốn làm gì với cậu, thì chút sức lực nhỏ này của cậu, có thể ngăn cản được mình sao?

Lục Diệp bổ sung ở trong lòng.

Thiên Thiên không còn biện pháp nào khác, đành phải mở rộng khe hở.

Lục Diệp duỗi tay vào, kiên nhẫn kéo từng sợi tóc mắc vào khóa kéo ra.

Thiên Thiên đang thử một cái đầm liền thân màu hồng cánh sen, trước ngực dùng vải dệt nửa trong suốt, tóc dài bị cô đẩy đến trước ngực.

Khóa kéo chỉ kéo được một nửa, một mảng da thịt trắng nõn hiện lên dưới đôi mắt tinh tường của Lục Diệp, mà mảng lụa trắng ở một bên, dây áo ngực màu bạc hà cũng thoát ẩn thoát hiện.

Lục Diệp nhìn, không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt, bỗng nhiên nghĩ đến trước đó không lâu trên mạng truyền đến việc thử quần áo bị quay trộm. Đương nhiên, Lục Diệp không hứng thú mà mở những thứ này để xem, chẳng qua lúc đó mỗi ngày đều nghe Lý Nam Dương nhắc đến, cậu không cần tưởng tượng cũng biết.

Suy nghĩ lúc ấy của cậu là gì vậy nhỉ?

A, là tình cảm của người nam kia đối với người nữ kia không chân thành, nếu không sao lại để video này bị tung lên mạng đây? Vợ là cái gì? Vợ chính là người mà mình hận không thể nhốt ở nhà chỉ mình mình được ngắm được sờ hay sao, người khác nhìn thấy cũng cảm thấy khó chịu nữa là, nói chi là còn không mặc quần áo nữa chứ!

Thiên Thiên thử hai cái váy, một cái màu trắng tinh, thực nữ, nhã nhặn lịch sự, một cái màu hồng cánh sen, cô vẻ trưởng thành hơn một chút.

Lục Diệp nhớ lại thời điểm Nhan Lâm cho rằng Thiên Thiên thích hợp với cái váy này hơn là cái lúc sau.

Cậu hỏi là vì sao?

Thiên Thiên bày ra khuôn mặt trẻ con, cô có thể hợp với phong cách trưởng thành hay sao đây?

Nghĩ đến trong tủ quần áo còn vài cái váy mới cũng chưa mặc, Thiên Thiên đưa hai cái váy cho Nhan Lâm. Cũng không phải là cô không thích, chỉ là thật sự váy của cô còn nhiều lắm, gần như là mỗi tuần mẹ đều mua váy mới cho cô. Bởi vì thân hình của mẹ và cô cũng không chênh lệch mấy, thân hình cũng giống đến sáu bảy phần, lúc mua mẹ đều có thử qua rồi, thật sự cũng không có tình huống không thích hợp như Lục Diệp nói. Bây giờ Thiên Thiên vẫn là học sinh, đa số trong ngày thường đa số đều mặc đồng phục, quần áo ở nhà cô mặc cũng không nhiều.

Thấy thái độ kiên quyết của Thiên Thiên, Nhan Lâm cũng không khuyên cô nữa, nhận lại váy với vẻ mặt tiếc nuối.

Sau khi trả váy xong, Thiên Thiên lấy bóp ra chuẩn bị đến quầy thu ngân tính tiền.

Lần này người ngăn cô lại là Nhan Lâm, Nhan Lâm cười liếc mắt nhìn Lục Diệp một cái, nói: “Tiền của ba bộ quần áo kia, Tiểu Diệp đã thanh toán rồi.”

“Hả?” Thiên Thiên tròn tròn mắt lần thứ ba, cô đẩy túi đã chứa quần áo trong đó, lại cố ý chuyển hướng ánh mắt về phía Lục Diệp, tức giận nói: “Lớp trưởng, cậu, sao cậu có thể làm như vậy được chứ? Mình đã nói là mình trả tiền mà, sao cậu có thể……”

Lục Diệp không có trả lời, trầm ngâm: Thật sự để cho cậu trả tiền sao? Vây mình còn là con trai sao?

Trên đường trở về, Thiên Thiên vẫn còn lải nhải oán giận việc này: “Lớp trưởng, cậu làm như vậy là không đúng rồi, cậu tự mình trả tiền như thế, còn gọi là mình bồi thường quần áo cho cậu được hay sao? Còn không phải chính cậu tự mua……”

Lục Diệp bị cô lải nhải đến mức đau cả đầu, không thể không hỏi hận tại sao phải chọc trứng con ong nhỏ này.

Đi đến trước bồn hoa, Lục Diệp chợt dừng lại, cậu dề vào túi quần của mình, trên mặt tỏ ra ngạc nhiên: “Không xong rồi.”

Thiên Thiên còn đang nói thì bỗng bị giọng nói của cậu làm cho giật mình, hỏi: “Sao, có chuyện gì vậy?”

“Vớ tiền của mình không thấy đâu rồi, hình như là bỏ quên trong cửa hàng rồi.”

“Thật như vậy sao?” Thiên Thiên mở to hai mắt nhìn cậu hỏi: “Cậu nghĩ lại kỹ xem, xác định là bỏ quên trong cửa hàng, chứ không phải đánh rơi ở nơi khác à?”

“Phải là”, Lục Diệp nhớ lại một chút, nói: “Mình nhớ rõ sau khi thanh toán tiền xong, tiện tay đặt trên bàn thu ngân thì phải.”

“Vây còn chờ cái gì nữa, chúng ta nhanh nhanh trở lại đó lấy đi.” Thiên Thiên nói xong khẽ xoay người đi.

“Đợi chút đã.” Lục Diệp nắm chặt cổ tay của cô, nói: “Thời gian không còn sớm nữa, không phải là cậu nói sẽ trở về trước 4 giờ sao? Không bằng như vậy đi, cậu cùng Tướng quân và Tướng quân phu nhân ngồi nghỉ ở đây đi, mình chạy về đó lấy, như vậy sẽ nhanh hơn.”

Thiên Thiên đi từ trưa đến giờ, cũng có chút mệt mỏi, cảm thấy Lục Diệp nói cũng có lý, nên đi đến bên thành bồn hoa ngồi xuống, nói với Lục Diệp: “Vây cậu đi nhanh về nhanh nha.”

Lục Diệp gật đầu, vồ vồ lên đầu Tướng quân và Tướng quân phu nhân một cái, xoay người rồi đi.

Thường là đường dành riêng cho người đi bộ sẽ cách một khoảng rồi mới trồng cây, bốn phía bên ngoài bồn hoa đều có ghế đá để người đi dạo phổ có thể nghỉ chân, Thiên Thiên đang ngồi ở đây, bên cạnh còn có vài cụ già đang ngồi. Tướng quân và Tướng quân phu nhân cô cõ lên bắp chân của cô, sau đó đi đến phía trước cô nằm sấp xuống nghỉ ngơi.

Chắc là bộ dạng ngắn người của Thiên Thiên rất giống một cô gái ngốc, sau khi Lục Diệp rời đi không bao lâu, Thiên Thiên đã bị người ta theo dõi.

Đó là một người có trí nhớ tốt, người đàn ông trung niên gầy gò, hần quan sát ở đằng xa một lát, sau khi xác định Thiển Thiển chỉ có một mình, hần đi đến chỗ cách Thiển Thiển khoảng bảy tám bước chân, làm ra bộ mặt giận dữ, mắng một câu: “Cái đứa nha đầu hư hỏng này, đêm nay chạy đi đâu vậy? Có biết ta và mẹ của mày tìm mày sắp phát điên rồi hay không?!”

Thiển Thiển kinh ngạc với giọng nói như sấm này một chút, còn chưa kịp phản ứng, người đàn ông kia liền đưa tay ra muốn bắt lấy cô, ngay tại lúc hần sắp đụng đến Thiển Thiển, Tướng quân và Tướng quân phu nhân đang gối đầu lên chân cô nghỉ ngơi bỗng “vọt” đứng lên, kêu một tiếng đàng đàng sát khí với người đàn ông kia. Giấy kẻ tiếp, hai chúng nó như hai tia chớp nhào lên người người đàn ông kia.

Người đàn ông trung niên kia hốt hoảng chưa kịp chuẩn bị, bị Tướng quân và Tướng quân làm té nhào lên đất, Tướng quân phu nhân giẫm chân lên bụng áp chế hần, Tướng quân đạp một cước lên bụng của hần, hé miệng, lộ ra hàm răng trắng như sắp cắn vào cổ họng của hần.

Thấy người đàn ông trung niên sắp bị Tướng quân cắn một phát vào trên cổ họng, người đang vậy xem đều hít một ngụm khí lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Dao phổ (bốn)

Trước thời điểm ngàn quân nguy kịch, cuối cùng Thiển Thiển cũng hồi phục tinh thần lại, cô hô lớn một tiếng: “Tướng quân! Phu nhân! Dừng lại!”

Răng nanh sắc nhọn của Tướng quân đã để lại vết hầu của người đàn ông kia, động tác cần bị Thiển Thiển kêu mà dừng lại, nó dừng lại một chút, không tình nguyện ngừng đầu lên, lại nghe răng nanh hù hần một chút, mới cùng Tướng quân phu nhân lui về phía sau, chạy đến bên cạnh Thiển Thiển, lại nhìn người đàn ông kia như hổ rình mồi, căng người lên chờ sức vận động.

Thiển Thiển còn chưa ý thức được ý đồ của người đàn ông này, đầu tiên là cô nhìn về phía Tướng quân và Tướng quân phu nhân với vẻ mặt hung dữ, sau đó tay chân luống cuống nói với người đàn ông kia: “Cái đó, thật xin lỗi, Tướng quân và Tướng quân phu nhân bình thường rất hiểu chuyện, cháu cũng không hiểu tại sao chúng nó đột nhiên lại.....”

Người đàn ông kia bị dọa cũng không hề nhẹ, thở hổn hển trên mặt đất một lúc lâu mới chậm rãi đứng lên, hần cũng chẳng quan tâm việc mình giả dạng làm cha của Thiển Thiển, hung dữ trách móc Thiển Thiển một câu, bóp méo sự thật nói: “Thật xin lỗi mà có tác dụng sao, vậy thì cần tới cảnh sát làm cái gì nữa? Mày, mày dùng chó đá thương người, tao muốn cáo cảnh sát, báo cảnh sát!”

Giọng nói của hần rất lớn, cả người Tướng quân và Tướng quân phu nhân bỗng co lại, nghe răng nanh ra, trong cổ họng phát ra tiếng “ùng ực” uy hiếp, bộ dạng bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ nhào về phía trước.

Người đàn ông kia sợ chúng chạy lại một lần nữa, không tự chủ được lùi về sau vài bước, về mặt hung dữ.

“Bảo, báo cảnh sát hả?” Thiển Thiển chưa bao giờ gặp phải tình trạng như vậy bao giờ, cô bị dọa sợ, nói lắp bắp: “Nhưng, nhưng mà chú cũng không có bị thương cơ mà. Hơn nữa là chú, là chú đến bắt cháu trước, Tướng quân và Tướng quân phu nhân mới.....”

Người đàn ông không khách sáo cắt đứt lời nói của cô, hét lên: “Không bị thương sao?! Không thấy bọn chúng làm tao té ngã trên mặt đất rồi à?! Răng nanh cũng muốn cắn vào vết hầu rồi! Như thế mà còn gọi là không bị thương sao, vậy muốn như thế nào mới gọi là không bị thương?”

“Nhưng, nhưng mà.....”

“Còn nhưng mà à? Nhưng mà cái gì?” Người đàn ông hùng hổ cướp lời của Thiển Thiển, “Không muốn đến cục cảnh sát đúng không? Nếu không muốn đến cục cảnh sát cũng được, bồi thường tiền đi, bồi thường tiền thuốc cùng với cái gì đấy, à là tổn thất về tinh thần!”

Lúc này Thiển Thiển đã hoàn toàn bị hần dắt mũi đi rồi, bất lực hỏi: “Bồi thường tiền sao? Bồi thường bao nhiêu?”

Người đàn ông cũng đã nhìn ra tính tình của Thiển Thiển có chút dễ chịu nên có chút đắn đo, hần ta trở nên đặc ý hơn, nói: “Hai vạn!”

“Hai vạn?!” Cả người của Thiển Thiển đều choáng váng, muốn nói rằng bình thường cô không có mang nhiều tiền trên người như vậy, nhưng hôm nay cô mang theo bên mình, nhưng con số cụ thể bao nhiêu thì cô cũng không rõ, hai vạn thì chắc là có thể có, nhưng cô có chút ngáy ngồ thôi, cũng không có nghĩ là cô là người ngu, “Chú cũng chỉ té một chút thôi, cần nhiều tiền như vậy sao chứ?”

Nhìn một chút cũng đủ biết Thiển Thiển chỉ là học sinh thôi, người đàn ông kia cũng nên hiểu là mình nói nhiều quá rồi, một người học sinh thì có thể xuất ra bao nhiêu tiền chứ? Nhìn thấy hần cũng không có tàn phế gì, nếu thật sự làm náo loạn đến người trong nhà của cô bé này, lỡ như nhà của cô có một nhân vật lớn nào đó mà hần không nên trêu chọc thì sao đây? Hần do dự một chút, phát phát tay, mang theo vẻ mặt “lão đây bị thua thiệt” nói: “Quên đi quên đi, nhìn mày còn bé như thế chắc cũng không có nhiều tiền như thế, hao phí tinh thần tao sẽ không tính, chỉ cần bồi thường tiền thuốc men thôi, năm ngàn! Không thể thiếu được!”

“Năm ngàn há.....”

Đây cũng xem như ít đi không ít, nhưng Thiển Thiển cũng không tình nguyện lắm, người này có thể rống lên như thế, tại sao cô lại phải bồi thường hán ta đồng tiền như thế, tiền của cô cũng không phải từ trên trời rớt xuống nhà.

Ngay tại thời điểm Thiển Thiển lo lắng, một giọng nói lạnh lùng vang lên từ phía sau.

“Có chuyện gì thế?”

Nghe thấy giọng nói này, Thiển Thiển cảm thấy mình được cứu rồi, Thiển Thiển quay đầu lại nhìn Lục Diệp từ trong đám người kia, đôi mắt có chút đỏ lên: “Lớp trưởng....”

“Làm sao vậy Thiển Thiển?” Lục Diệp thấy thế, bước lên phía trước sờ sờ đầu của cô, hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Thiển Thiển liếc mắt nhìn người đàn ông đứng cách đó không xa, nhỏ giọng kể tóm tắt sự tình cho Lục Diệp biết.

“Mình biết rồi, cậu yên tâm, để mình giải quyết.” Lục Diệp vỗ vỗ trên đầu Thiển Thiển, nói.

Thiển Thiển đối với lớp trưởng vạn năng Lục Diệp này, chính là tin tưởng trăm phần trăm, cậu nói cô yên tâm, gánh nặng trong lòng của cô cũng không còn nữa.

Lục Diệp đẩy Thiển Thiển ra phía sau mình, đè nén bức bối tiến về phía người đàn ông kia hai bước, cười lạnh lùng nhìn hán: “Tôi nói hôm nay ông ăn gan hùm mật gấu rồi, người nào cũng dám lừa sao?”

Thật ra lúc Lục Diệp đi ra từ trong đám người kia, thì người đàn ông đã có dự cảm chẳng lành rồi, đám xã hội đen như hán thì không nói, năng lực phân biệt người tốt người xấu rất tốt, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra người nào có thể trêu chọc người nào không thể trêu chọc rồi, có thể giảm thiểu bao nhiêu đau khổ không cần thiết. Mà trước mắt là người nam sinh này, cho dù là đang mặc quần áo chỉnh tề, hán cũng có thể nhìn ra ánh mắt lạnh lẽo và bấp thịt của cậu chắc chắn là đã từng luyện võ.

Hán cũng không tình nguyện buông tay như vậy, thái độ của cô bé kia đã buông lỏng rồi, hán có thể tưởng tượng được những đồng tiền đang nhảy múa trên tay mình. Cho nên hán nuốt một ngụm nước bọt, giơ tay đẩy vết thương của mình lên chỉ thẳng về phía cậu, nói một cách mãnh liệt: “Bạn gái của cậu, vừa rồi dùng chó đã thương ta. Ừ, chính là hai con chó to như thế này đây, làm cả người ta ngã nhào xuống đất, hai hàm răng này chút nữa là cắn thủng cổ họng của ta rồi! Ta định báo cảnh sát rồi, nhưng thấy các người mới chỉ là học sinh thôi, nên ta tha cho các người một lần này, ta chỉ cần các người dùng tiền để giải quyết chuyện này thôi, ta sẽ không truy cứu thêm nữa.”

Nói chung hán cũng xui xẻo quá rồi, lúc ở xa xa xem, hán thấy ở dưới ghế cô đang ngồi có hai thứ gì đó vàng vàng đen đen, hán còn tưởng rằng những cục gạch bên cạnh cô mang theo đồ gì đó. Dù sao con gái còn trẻ như vậy, đều thích nuôi chó Samoyed hay những loại chó nhỏ nhỏ dễ thương thôi.....làm sao có thể đoán được một cô bé thoát nhìn ngoan ngoãn như vậy lại nuôi hai con chó đen hung dữ như thế chứ! Hại hán chút nữa bỏ cái mạng nhỏ này ở đây rồi.

Lục Diệp không nói lời nào mà chỉ lắng nghe hán nói, nhìn người đàn ông không chút sợ hãi nào mà còn đòi “Báo cảnh sát”, điều này làm cho trong lòng người đàn ông bắt đầu đánh trống.

Một lúc sau, Lục Diệp nhíu mày, hỏi: “Nói xong?”

Người đàn ông im lặng một chút, gật đầu nói: “Nói xong rồi.”

Lục Diệp nghiêng đầu, nói: “Vậy đi thôi.”

“Đi?” Người đàn ông như Hòa thượng lùn hai thước với tay không sờ đến đầu* (*Vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ cái gì.), “Đi đâu?”

“Cục cảnh sát.” Lục Diệp dễ dàng nói: “Không phải vừa rồi ông nói muốn báo cảnh sát sao? Đi thôi, cục cảnh sát kể đây thôi, chúng ta đi qua đó, còn phải báo cáo. Đi nhanh lên sẽ xong sớm một chút.”

Lục Diệp dừng lại một chút, không đợi người đàn ông kia trả lời, bước đến bên Tướng quân và Tướng quân phu nhân, ngồi xổm xuống sờ sờ đầu của chúng, còn nói thêm: “Có điều tôi muốn nhắc nhở ông một chút, hai con chó của tôi ở đây, đã được huấn luyện đặc biệt ở trong doanh trại, không chỉ có hung dữ, cứu viện, ngay cả truy bắt cũng hút độc, cũng cực kỳ giỏi.”

Sắc mặt của người đàn ông khi Lục Diệp nói ra hai chữ “Truy bắt” cùng “Hút độc” liền thay đổi hoàn toàn, hán không gây sự nữa, cũng không nhất quyết không tha nữa, mà là chui ra khỏi đám người mà không dám nói thêm câu nào. Nhìn tấm lưng kia, có cảm giác như hán đang chạy trốn chết vậy.

Thiển Thiển ở một bên nhìn thấy vậy, kinh ngạc trừng mắt nhìn.

Mọi chuyện được giải quyết, Lục Diệp cùng Thiên Thiên tiếp tục đi bộ về nhà.

Thiên Thiên tò mò hỏi: “Lớp trưởng, vừa rồi sao cậu làm được vậy? Người đàn ông kia lúc đầu thật là hung dữ nha, cậu chỉ nói có mấy câu, ông ta liền chán nản bỏ chạy rồi.”

“Bởi vì mình nói Tướng quân và Tướng quân phu nhân sẽ “truy bắt” và “hút độc”, Lục Diệp kiên nhẫn giải thích nói, “Mà người đàn ông kia, hẳn hút ma túy chứ sao.”

“Hắn hút ma túy sao?”! Giọng nói của Thiên Thiên cao hơn vài đề xi ben, sau khi chú ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh, cô lại dè dặt giọng nói của mình lại, lén lút hỏi: “Này, sao cậu biết được vậy?”

“Lúc hắn giơ cánh tay của mình lên chỉ vào mặt mình, mình có để ý thấy cổ tay hắn có rất nhiều vết của kim tiêm, nếu mình đoán không sai, cái đó chính là do hắn tiêm thuốc phiện vào để lại.”, Lục Diệp nói, “Cho nên mình mới thử hắn, thử một lần liền trúng.”

“Lớp trưởng đúng là hiểu biết rất nhiều nha.”, Thiên Thiên sùng bái nói, “Nhưng mà Tướng quân và Tướng quân phu nhân thật sự phát hiện được người hút ma túy sao?”

“Thật sự đấy, chúng nó vốn là được huấn luyện theo tiêu chuẩn của chó trong doanh trại.”

“Thật vậy sao.....” Thiên Thiên gật gù đầu, nghĩ lại một chuyện, “Đúng rồi, cậu tìm được bóp tiền chưa?”

“Thật ra mình trở lại không phải để lấy bóp tiền.”

“Vậy cậu về đó làm gì?”

“Mình đi.....Đi mua cái này.” Lục Diệp nói xong, đưa cho Thiên Thiên một cái túi giấy.

Thiên Thiên không rõ bèn nhận lấy túi giấy Lục Diệp đưa cho, là cái váy trắng vừa rồi cô thử, cô cầm túi giấy trả lại cho Lục Diệp, hỏi: “Là cái váy này sao, vậy sao vừa rồi cậu không mua, mà phải trở lại mua như vậy?”

“Vừa rồi không phải cậu nói không cần đó thôi.....” Lục Diệp nhỏ giọng thì thầm.

“Cái gì?” Thiên Thiên không nghe rõ, hỏi: “Cậu vừa nói cái gì?”

“Không có gì”, Lục Diệp không đưa tay ra nhận lại, mà nói rằng: “Đây là tặng cho cậu.”

“Hả?” Thiên Thiên không hiểu gì hết, “Vì sao cậu lại tặng quần áo cho mình?”

Một người con trai tặng quần áo cho một người con gái, còn cần lí do sao? Lục Diệp nghĩ như vậy, trả lời: “Xem như là thay mặt Tướng quân và Tướng quân phu nhân cảm ơn cậu đi. Mình biết chúng đã ăn sạch đồ ăn vặt mình mua cho chúng rồi, sau này cậu đều tự xuất tiền túi mua đồ ăn vặt cho chúng. Cậu mua đồ ăn vặt cho chúng nhiều như vậy, còn nhiều tiền hơn so với cái váy này. Cho nên cậu nhận lấy đi.”

“Mình.....Mình không muốn.” vẻ mặt của Thiên Thiên như không hiểu chuyện gì cả, cô nhét túi quần áo lại vào trong ngực của Lục Diệp, “Mình mua đồ ăn vặt cho chúng, không phải vì muốn đổi lại bộ đồ này, mình không cần.”

Lục Diệp bị cô làm cho náo loạn, bất chéo hai tay ra sau lưng, nói: “Mua cũng mua rồi, cậu hãy nhận đi, cậu đưa mình mình cũng không thể mặc đâu.”

Lục Diệp không chịu nhận, Thiên Thiên đành phải đặt túi giấy lên ngực cậu: “Vậy cậu đem trả đi.”

Lục Diệp nói trong tiếc nuối: “Nhưng mà hóa đơn, mình đã xé rồi.”

Thiên Thiên: “.....”

Sao cô lại có cảm giác Lục Diệp có âm mưu từ trước nhỉ.....

Thiên Thiên suy nghĩ một chút, nói thêm: “Vậy cậu đem về cho mẹ của cậu mặc.”

“Mẹ của mình đã qua đời rồi.” Lục Diệp nói thân nhiên, “Cuối tháng năm năm trước, bệnh mà qua đời.”

Thiên Thiên hận không thể dùng động tác đang ấn vào ngực Lục Diệp lại.

Thật lâu, Thiên Thiên mới cứng nhắc ngẩng đầu lên, nhìn chăm bén nhon của Lục Diệp, cô chớp mắt hai cái, cẩn thận nói: “Thật xin lỗi.”

“Không sao.” Lục Diệp tốt bụng trả lời.

Thiên Thiên trầm mặc một chút, lặp lại lần nữa: “.....Thật sự rất xin lỗi.”

Trong giọng nói của cô rõ ràng là thấp thỏm, Lục Diệp cúi đầu, nhìn hai mắt ngập tràn xin lỗi của cô, Lục Diệp nở nụ cười trấn an với cô, nói: “Thật sự

không sao mà.”

Thấy cậu thật sự không trách mình, Thiển Thiển yên tâm một chút, yên lặng thu hồi túi giấy đang đặt trên ngực của Lục Diệp xuống, cúi đầu nói: “Thật xin lỗi, mình không biết mẹ của cậu.....”

“Không sao, bởi vì mình cũng chưa nói chuyện này với ai bao giờ.”

“Vây....Cậu có khỏe không?” Thiển Thiển thử hỏi.

“Thành thật mà nói, lúc đầu thật sự không ổn chút nào.”, Lục Diệp thành thật trả lời, “Như cậu thấy đấy, vì chuyện này nên mình mới đến Nhất Trung, chỉ là quá khứ đã qua lâu như vậy, mình cũng ổn rồi.”

Thiển Thiển nghĩ nghĩ, không nghĩ ra lời an ủi nào khác. Bởi vì cô cảm thấy, nếu mẹ cô cũng.....Nếu như nói như vậy, thì người khác nói gì cũng không an ủi cô được. Cho nên cô chỉ vỗ vỗ trên vai của Lục Diệp một chút.

Lục Diệp được cô sờ sờ như thế, tâm trạng bỗng tốt lên rất nhiều, liếc mắt cười nhìn cô một cái, nói: “Hiện tại bây giờ ấy, ngược lại mình cảm thấy đến Nhất Trung là việc làm đúng.”

“Hả? Vì sao chứ?”

“Không có gì.”

“Oh.....”

“Vây cái váy đâu rồi, cậu có muốn không?”

“.....Mình cảm ơn cậu nha.”

“Cậu không cần khách sáo với mình đâu.”

.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Bóng rổ (một)

Sau khi kết thúc kỳ thi giữa học kỳ làm cho người ta sống không bằng chết, Nhất Trung chào đón một sự kiện náo nhiệt nhất học kỳ sau - Đại hội thể thao bóng rổ.

Nói đến bóng rổ, sẽ không thể không nhắc đến Lục Diệp. Ở thành phố A, đúng là cậu nổi danh trong môn bóng rổ này. Lúc học cấp hai, cậu không những đã đánh bại toàn bộ đội bóng rổ ở trường Hoa Trung, còn từng là đại diện cho thành phố A đến tỉnh C tham gia thi đấu, cầm danh hiệu á quân trở lại.

Bắt đầu vào cấp ba, bởi vì không có đam mê với đội bóng của Nhất Trung, ngày thường chỉ biết vây quanh Thiển Thiển, cũng may là chủ nhật cậu còn có thể hẹn với bạn bè lại đánh với nhau vài trận bóng rổ, cũng không bỏ phí những kỹ năng của mình.

Vừa lấy tài liệu về hoạt động lần này về, Lục Diệp liền đặt bút xuống viết tên của mình lên đầu tiên, cũng không phải bởi vì là lớp trưởng nên làm gương tốt, mà là.....

Trước đây cậu không để ý đến việc Thiển Thiển có chú ý đến tài năng và vẻ ngoài của cậu trong lòng hay không.

Kể từ ngày hôm đó trở đi, Lục Diệp hạ quyết định trong lòng mình, nhất định phải tìm cơ hội, làm cho trông mắt của Thiển Thiển phải dính vào mình điều khắc từng li từng tí từ trên xuống dưới!

Trận đấu bóng rổ chính là một cơ hội tốt, bằng kỹ thuật của cậu mà nói, muốn lấy được sự chú ý của toàn trường không phải là chuyện nhỏ sao? Vào thời điểm đó, cho dù Thiển Thiển có không chú ý thì cũng phải chú ý thôi!

Suy nghĩ đến hai mắt Thiển Thiển sáng lấp lánh nhìn mình, trong lòng Lục Diệp liền đắc ý vô cùng.

Trận đấu bóng rổ cũng có chia thành đội nam và đội nữ, nam sinh trong lớp thích bóng rổ cũng không ít, cho nên đội nam không cần phải bàn cãi gì nữa,

chưa được nửa ngày đã đầy danh sách, còn dư khoảng bốn, năm người làm dự bị. Còn bên đội nữ thì có chút khó khăn, hiện tại các bạn nữ đều thích cầu lông, nhảy dây.....Vận động, thích chơi bóng rổ cũng chỉ có số ít thôi, tập hợp nửa ngày, Hạ Văn và Giang Đường cũng đồng ý tham gia rồi, mới tập hợp đủ một đội bóng.

Cái gọi là cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn, Thiển Thiển cảm thấy mình không có công lao cũng không có khổ lao gì lại nhận cái váy của Lục Diệp tặng, thế nào cũng phải tìm cách trả ơn. Lục Diệp kia thông thạo đạo lý như vậy, nếu như cô đi mua một bộ quần áo mới đến đưa cho cậu hiển nhiên là không được, Thiển Thiển nghĩ tới nghĩ lui, cho rằng mình cũng chỉ có thể lao động chân tay mà trả nợ thôi. Tuy rằng cô có vẻ ngốc nghếch, nhưng bụng trà rót nước cô vẫn có thể làm được. Cho nên trong mấy ngày này, cô tận lực sắm vai để trở thành một tiểu phụ tá, Lục Diệp đi đến chỗ nào cô liền đi theo đến chỗ đó, nhưng mà Lục Diệp quá thần thông rồi, căn bản là không cần sự giúp đỡ của cô, đang lúc cô không cẩn thận té ngã làm vương tay vương chân của cậu, Lục Diệp vẫn cố gắng chú ý quan tâm đến cô.....Cái gì gọi là gây trở ngại chứ không giúp ích được gì chứ, quá đúng rồi.

May là đại hội bóng rổ sắp đến rồi, Thiển Thiển cảm thấy thời cơ báo đáp sắp đến rồi!

Đại hội bóng rổ được tổ chức sau hai tuần nữa, dùng giờ học thể dục mỗi tuần một ngày để huấn luyện đương nhiên sẽ không đủ, cho nên các thành viên trong đội bóng rổ sẽ thương lượng một chút, sẽ dùng thời gian sau khi tan học buổi chiều đến trước giờ tự học buổi tối để tập luyện. Vấn đề như thế xem như xong rồi, nhưng có điều gần đến lúc diễn ra đại hội bóng rổ rồi, nên sân bóng rổ cũng rất đông, đợi đến khi bọn họ ăn cơm xong quay trở lại trường học thì sân thể dục cũng đã bị chiếm rồi, cho nên sau khi tan học bọn họ phải đến sân thể dục để giành trước, như vậy....Cơm chiều phải làm sao đây?

Người là sắt, cơm là thiết, không ăn sẽ đói bụng, mỗi ngày còn phải chơi bóng rổ, không ăn cơm có được không?

Trao đổi nhiều phương án rồi cũng không có kết quả, rơi vào đường cùng, Triệu Thần cũng không còn cách nào là trở về từ phòng cô chủ nhiệm để nói việc này cho Lục Diệp biết.

Lục Diệp trở về, nghe Triệu Thần nói việc này, cũng nhũn mỳ. Trước kia cậu cũng chưa từng gặp qua tình huống muốn đánh bóng rổ nhưng lại không có sân. Một là bởi vì cậu là đội trưởng, có sân chuyên dụng riêng, cho dù người khác có chiếm sân trước, khi thấy đội trưởng cầm quả bóng đứng đấy cũng phải tự động tránh ra. Hai là bởi vì cậu là Lục Diệp, toàn bộ trường Hoa Trung không ai không biết cậu, chỉ cần cậu cầm bóng đứng bên cạnh sân bóng rổ, hoặc là người khác sẽ mời cậu cùng chơi bóng, hoặc là mời cậu bàn luận kỹ thuật đánh bóng.

Nói cũng khéo, đang vào thời điểm hai người bọn họ đang buồn rầu, Thiển Thiển đi ngang qua.

Gần đây Thiển Thiển đều dốc sức giúp Lục Diệp giải quyết các vấn đề nan giải, bất quá thì Lục Diệp quá giỏi đi, giống như là chưa có chuyện gì mà cậu không giải quyết được vậy! Thật vất vả mới thấy được cậu nhũn lông mày một lần, đương nhiên cô sẽ muốn dừng lại an ủi.

Vì thế Thiển Thiển tiện tay đặt cốc nước trên bàn của Lục Diệp, đi qua thăm dò hỏi: “Có chuyện gì cần giúp sao?”

Lục Diệp và Triệu Thần đang suy tư bỗng bị giọng nói của Thiển Thiển làm cho giật mình một chút, sau khi thấy được khuôn mặt đang cười nhẹ của Thiển Thiển, trong lòng hai người bọn họ cũng rất kinh ngạc. Tính tình Thiển Thiển nói dễ nghe là bình thân, nói khó nghe là hướng nội, trừ mấy người Giang Đường ra, rất ít khi chủ động trò chuyện cùng mọi người.

Cũng không đúng. Triệu Thần rồi rầm trầm nghĩ, bây giờ cô và Lục Diệp có vẻ rất thân.....

Thấy người đến là Thiển Thiển, trong nháy mắt còn cười đến đáng yêu như vậy, phản ứng đầu tiên của Lục Diệp là quay đầu đi, ánh mắt sắc bén nhắm thẳng vào bên Triệu Thần đang ở bên cạnh.

Cũng may đầu óc tứ chi của Triệu Thần phát triển tốt, là người đầu tiên trong lớp phát hiện ra người “Lớp trưởng và bạn học Thiển Thiển có chuyện không thể nói”. Trước tiên cậu quan sát xem Lục Diệp coi trọng Thiển Thiển bao nhiêu, cậu không có ý để ý hành động của Lục Diệp.....Phi! Cậu là một người đàn ông làm sao có thể đi chú ý động thái của một người đàn ông khác được chứ! Chỉ là ngẫu nhiên có vài lần ở trước lớp có chú ý đến khi sinh hoạt chủ nhiệm mình thông báo cho Thiển Thiển đến lượt cậu ấy trực nhật rồi, sắc mặt của Lục Diệp trở nên lạnh lùng, có người hỏi mượn văn phòng phẩm của Thiển Thiển, sắc mặt của Lục Diệp trở nên lạnh lùng, mà ngay cả Giang Đường khoát cánh tay lên vai Thiển Thiển, sắc mặt của Lục Diệp cũng lạnh đi.....

Đội chút.....Cái này không giống như là “coi trọng” nữa rồi phải không? Rõ ràng đây là bệnh muốn chiếm được đấy.....

Sau khi phát hiện bí mật kinh thiên động địa này rồi, Triệu Thần làm việc càng thêm cẩn thận, sợ rằng chính mình nhiều lời với Thiển Thiển thêm một chữ thì sẽ trở thành cái gai trong mắt của lớp trưởng đại nhân. Cho nên lúc này cũng như vậy, ánh mắt của cậu chỉ lướt qua trên mặt của Thiển Thiển thì liền rời đi nơi khác.

Thấy Triệu Thần rất thức thời (.....) không có nhìn chằm chằm [trọng tâm] Thiển Thiển của cậu, Lục Diệp hài lòng thu hồi ánh mắt lại, nghĩ đến nha đầu Thiển Thiển này bình thường cũng rất nhanh trí, bèn nói chuyện này cho Thiển Thiển nghe, cũng hỏi xem cô có cách nào không.

Nhưng không ngờ khi Lục Diệp vừa nói dứt câu, Thiển Thiển liền nở nụ cười, cô bắt hai tay ra sau lưng, cười nói: “Mình còn tưởng rằng là có chuyện đại sự gì chứ, chuyện gì xứng đáng làm cho các cậu mặt ủ mày chau, cái này rất đơn giản nha, các cậu chỉ cần tìm người mang cơm vào giúp các cậu thôi, như thế thì có thể yên tâm đi tranh chỗ rồi.”

“Ý tưởng này vừa rồi mình cũng có nghĩ đến, nhưng mà ở cửa trường học tương đối nghiêm khắc, mình nghe nói có người để com trong túi xách mang vào đều bị tra ra hết.” Lục Diệp nói.

Triệu Thần ở bên cạnh gật gật đầu phụ họa cho lời nói của Lục Diệp.

Cửa trường học Nhất Trung kiểm tra lúc lỏng lúc nghiêm, lúc rộng rãi là lúc trực tiếp mang đồ vào thì sẽ không có vấn đề gì, lúc nghiêm khắc là khi giấu đồ vật trong túi xách thì đều có thể bị tra ra.

Rốt cuộc cũng tìm được cơ hội báo đáp (.....) lớp trưởng rồi. Thiển Thiển nghĩ lại cũng có chút kích động, cô nhếch miệng cười, lộ ra sáu cái răng đều tăm tắp của mình, giả hoạt nói: “Ai kêu các cậu giấu trong túi xách chứ? Muốn mang đồ ăn vào trong trường học, chỉ cần duy nhất một cái áo khoác đồng phục là đủ rồi.”

Thiển Thiển nói xong, liền kéo cái áo khoác đồng phục của mình xuống, giữ giữ một chút.

Thời tiết của tháng năm cũng xem như là có chút nóng nực, bạn học trong lớp đã có người thay đồng phục mùa hạ rồi, nhưng bởi vì nhiệt độ trong ngày có sự chênh lệch lớn, nên Thiển Thiển vẫn mặc đồng phục mùa thu.

Cô mặc một cái áo sơ mi màu trắng gạo, cắt may vừa vặn dáng người xinh đẹp của cô, Lục Diệp nhìn thấy không khỏi tối mắt một chút.

Thiển Thiển đối với chuyện này không hề tự giác, mà còn truyền thụ bí quyết của cô lại: “Mình nói với các cậu này, giấu trong túi xách quả thật là không được. Buổi chiều cậu có tiết, buổi tối lại có tiết, thời gian ăn com chiều chỉ có một giờ mà cậu còn mang theo túi xách ra vào công trường sao, không phải rõ ràng cho người khác biết “tôi muốn mang com vào trường” sao? Người ta không kiểm tra túi xách của cậu mới là lạ ấy. Cậu mặc đồng phục mùa hạ ở bên trong, mặc thêm đồng phục mùa thu ở bên ngoài đi ra công trường.....Hoặc là tạm thời mượn đồng phục mùa thu của người khác cũng được, lúc mình học cấp hai, luôn luôn để một bộ đồng phục mùa thu ở trong trường. Cậu dùng đồng phục bao lấy đồ ăn cần mang vào, ôm vào trong ngực, quang minh chính đại mà đi vào cửa trường, cho dù người ta rõ ràng là biết cậu có mang gì đó vào trong trường, cũng không có ai đến báo cậu giữ đồng phục cho họ xem cả. Chỉ là mình nhắc nhở các cậu một chút, đồ chính là đồ ăn nhất định phải gói kĩ càng, lúc ôm cũng phải ôm cho cẩn thận một chút, nếu không sẽ làm đổ ra quần áo đấy!”

Lục Diệp và Triệu Thần nghe xong, đều lộ ra vẻ mặt bưng bình thì ra là có thể làm như vậy?

Sau khi Triệu Thần lĩnh hội xong, dùng sức gõ vào đầu mình một cái, ảo não nói: “Ý kiến này quá tuyệt vời, sao mình lại không nghĩ đến nhỉ?”

Lục Diệp trầm nghĩ: loài cá như các người, vợ ta thông minh như vậy cũng có thể đem ra so sánh được hay sao?

Tự hào rồi lại tự hào, Lục Diệp vẫn là rất bất ngờ, không thể không lộ ra vẻ vui vẻ trong ánh mắt, hỏi Thiển Thiển: “Sao cậu lại nghĩ ra được biện pháp hay như vậy?”

Chuyện đến lúc này, Thiển Thiển ở trước mặt Lục Diệp đã sớm không còn gò bó nữa rồi. Nghe cậu hỏi như vậy, Thiển Thiển có chút đắc ý lắc lắc ngón trỏ, ra vẻ thâm trầm mà nói: “Đây không phải là biện pháp, mà đây là kinh nghiệm, kinh nghiệm của tiền bối. Lúc học cấp hai, trường của mình cũng vô cùng khép kín, chính là phải ăn com trưa và com chiều ở trường học, chỉ là ba mẹ lo lắng mình ăn không quen, làm cho mình thiếu ra vào trường, có thể về nhà ăn com. Đường Đường có chút hâm mộ mình, nhưng ba mẹ cậu ấy không cho cậu ấy làm vậy giống mình, những khi cậu ấy thèm sẽ nhờ mình mang com đến trường cho cậu ấy. Lúc đầu mình cũng dùng cặp xách, kết quả là có lần lại bị phát hiện, bị bác bảo vệ phê bình một trận. Sau này khi Đường Đường nhờ mình mang com vào, hai chúng mình liền nghĩ ra cách này. Hai chúng mình cũng có thể dính như Gia Các Lượng đó nha! Có một lần Đường Đường nhờ mình mang phở vào giúp cậu ấy, do bà chủ quán bận quá, không thể để vào hộp nhựa giúp mình được mà chỉ để vào bịch ni lông, mình cũng gấp đi học nên cũng không có kiểm tra lại, đợi đến khi vào lớp mình mới phát hiện ra đồng phục của mình đã bị dính dầu, toàn bộ đều là mùi của phở, giặt liên tục hai lần mới ra, mình còn bị mẹ giáo huấn một trận.”

Chắc là nhớ đến “quá khứ không muốn nhớ lại” của mình, miệng của Thiển Thiển đều trở nên gọn sóng.

“Nhưng làm như vậy vẫn có một khuyết điểm, chỉ mang được số lượng nhỏ thôi. Một người chỉ có thể mang nhiều nhất là hai phần com, mang nhiều hơn, nhìn kĩ là thì không nói, đồng phục còn có khả năng không che hết. Có nhiều người muốn đánh bóng rổ như vậy, người hỗ trợ mang com ít nhất cũng phải hơn một nửa.”

“Việc này cũng không phải chuyện lớn gì.” Lục Diệp gật gật đầu nói: “Để họ tìm người quen mang hộ là được rồi.”

“Được.” Triệu Thần lên tiếng, rồi đi thông báo cho thành viên đội bóng rổ.

“Đừng quên dặn bọn họ không được chia sẻ “bí quyết mang com tuyệt hảo” này cho ai nha.” Thiển Thiển lo lắng nhắc nhở.

Triệu Thần dờ khóc dờ cười đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Bóng rổ (hai)

Làm một người phụ tá đạt tiêu chuẩn, Thiên Thiên xung phong nhiệm vụ một nhọc mà về vang đó chính là mang com giúp Lục Diệp, vừa đúng lúc Hạ Văn và Giang Đường cũng bận luyện tập đánh bóng nên không có thời gian đi ăn com. Vì vậy hai người Thiên Thiên cùng Lâm Nhược Vân liền phụ trách mang com giúp bốn người Giang Đường, Hạ Văn cùng Lục Diệp và Triệu Thần.

Bạn hỏi vì sao lại dư ra thêm một Triệu Thần sao?

Thiên Thiên tỏ vẻ đây là do Nhược Vân muốn mang, còn trong đó có thâm ý gì thì cô không biết.

Nếu đã chủ động nhận nhiệm vụ này, Thiên Thiên liền quyết tâm sẽ làm tốt việc này. Nhưng mà trước tiên, cô muốn về nhà nói rõ với mẹ và anh hai về lí do khoảng thời gian này mình không về ăn com chiều. Thực ra anh hai và mẹ đều hi vọng cô không cần phải suốt ngày buồn bã ở trong nhà, cần phải cùng bạn học đi dạo phố hay xem phim gì đó, miễn là không để buồn đến mức sinh bệnh là được. Dĩ nhiên, là nghe nói cô đi ra ngoài cùng bạn đáng tin tưởng, cho nên không nói hai lời liền đồng ý. Chỉ là lúc nói ra chuyện này Thiên Thiên cũng có để ý, bởi vì không biết tại sao, hình như là lúc sắp cuối học kỳ năm trước, đột nhiên anh hai vô cùng ghét lớp trưởng, còn cấm cô nói chuyện nhiều với lớp trưởng, làm hại mỗi lần cô muốn ra ngoài chơi cùng Tướng quân và Tướng quân phu nhân đều phải nhờ sự giúp đỡ của mẹ hết, nhưng mỗi lần mẹ nghe được chuyện này thì lại nhìn cô với ánh mắt “mẹ đã chộp được nhược điểm của con“.....Cho nên lần này Thiên Thiên thông minh hơn, cô chỉ nói là cùng với Lâm Nhược Vân giúp Đường Đường và Hạ Văn [trọng tâm] mang com, không có nhắc đến lớp trưởng.

Sau khi đạt được sự chấp thuận, Thiên Thiên mang theo hai bộ đồng phục cấp hai đi đến trường. Đồng phục cấp hai và cấp ba của Nhất Trung giống nhau, chỉ là đồng phục cấp hai hơi nhỏ với Thiên Thiên, vừa vận đề tận dụng đồ không dùng được nữa.

Sau đó công việc phụ tá của Thiên Thiên chính thức bắt đầu.

Ngày đầu tiên làm phụ tá.

Bọn Lâm Nhược Vân cùng Giang Đường và Hạ Văn ngồi phía trước đã linh hoạt nhấn địa chỉ nhà hàng mà cả ba người cùng thích cho cô mua com, để không bị con rùa Thiên Thiên làm liên lụy đặc tội với mọi người, hai người bằng tốc độ nhanh nhất giải quyết xong com chiều, sau đó dùng đồng phục gói kỹ càng com rang cho bọn Giang Đường rồi mang vào, quang minh chính đại thoát khỏi mí mắt của bảo vệ mà đi vào trường, thân nhiên trở về trường học.

Đi đến bãi tập, Thiên Thiên thấy sáu cái sân bóng rổ bốn phía đều đầy người, bọn họ có người mặc đồ thể thao, tay ôm bóng rổ, chỉ đợi người tập trung đầy đủ sẽ bắt đầu luyện tập. Có người chỉ đứng xem, bởi vì số người ở đây phần lớn quá nên mới la hét lên kinh ngạc. Điều này làm cho Thiên Thiên nghĩ rằng đến đây chiêm sân tập ngay sau giờ học là lựa chọn sáng suốt, tuy rằng sân vận động cũng có sân bóng, nhưng thời tiết vốn nóng nực, sân vận động không thông gió, cái cảm giác kia càng khó chịu.

Hơn nữa Thiên Thiên cùng Lâm Nhược Vân, ở sân banh bên cạnh cũng có bốn năm bạn học cùng lớp đứng ôm hộp com rồi, nhưng họ cũng không có ý muốn gọi những bạn kia đến ăn com. Thứ nhất là vì những người đang đứng xung quanh chờ nhiều như vậy, ngộ nhờ họ vào tranh giành thì sao? Thứ hai là bọn họ ăn xong thì chơi bóng rổ ngay sẽ không tốt cho cơ thể, không bằng chờ đánh xong thì ăn com sau, sau đó đi vòng quanh sân bóng để tiêu hóa, quả thật hoàn mỹ!

Cách giờ vào học khoảng 20 phút, bạn học hỗ trợ mang com đã đến toàn bộ, xem lại thời gian một chút, bọn Thiên Thiên thương lượng với nhau một chút, kêu toàn bộ bạn học đang đánh bóng rổ trở lại.

Bọn họ vừa đi ra, những bạn khác đang nhìn chằm chằm cũng ủa vào như ong vỡ tổ, bắt đầu cuộc hỗn chiến “tranh đoạt sân bóng“.

Lúc đưa com rang thịt băm ớt xanh cho Lục Diệp, Thiên Thiên để ý những bạn khác ở phía sau đang uống nước, chỉ có mỗi Lục Diệp chỉ tùy tiện dùng tay lau mồ hôi trên trán đi thôi. Cô không khỏi hỏi: “Lớp trưởng, cậu không khát sao? Sao không uống nước?”

Lục Diệp nở nụ cười với cô một chút, nhận lấy hộp com, nói: “Nước uống hết rồi, chưa có thời gian đi mua.”

Thiên Thiên nghe được câu này thì rất áy náy, hận không thể đánh mình một cái, lớp trưởng không có nước uống thì phải trách ai? Đương nhiên là phải trách trợ lý như cô không chăm sóc chu đáo rồi!

Công việc trợ lý ngày hôm sau.

Ngã một lần thì thông minh hơn một chút, sau khi ăn com xong thì Thiên Thiên ghé cửa hàng tạp hóa mua một chai nước suối lạnh, sau đó mới cùng Lâm Nhược Vân trở về trường học.

Thời tiết ngày hôm nay còn nóng hơn ngày hôm qua, mà người chung quanh sân bóng vẫn đông như vậy, người càng nhiều thì càng nóng, thành viên đội bóng của cả trường, bất luận là nam hay nữ thì đầu cũng đầy mồ hôi. Chuyện đầu tiên bọn họ phải làm là không phải nhận com từ các bạn đưa com mà là cầm một chai nước suối lạnh mở nắp sẵn rửa mặt của mình khoảng hơn nửa chai nước, kéo vạt áo lau đầu thả một chút, tỉ mỉ thì dùng khăn giấy hay khăn mặt lau khô mặt.

Phản ứng đầu tiên của Lục Diệp khi cầm chai nước suối lạnh từ trong tay Thiên Thiên chính là mở nắp chai ra rửa mặt, nhưng cậu không lấy khăn giấy hay khăn lông để lau mặt, cũng không sử dụng vạt áo thể thao để lau, mà dùng tay mình tùy tiện lau mặt, cúi đầu nhìn Thiên Thiên, quơ quơ chai nước suối còn một nửa, cười nói: “Cảm ơn.”

Mặt cậu sau khi vận động thì hơi ửng hồng, nước nhỏ từng giọt từ tóc của cậu xuống, hai tròng mắt đen nhánh trước sau như một chuyển chủ mà nghiêm túc, quần áo bị mồ hôi làm ướt một nửa mà dính sát vào người, phác thảo bờ vai dài rộng, có thể mơ hồ thấy được đường cong cơ bắp cùng giọng nói khàn khàn cùng hơi thở tỏa ra mãnh liệt.

Thiên Thiên không hiểu sao gương mặt có chút nóng lên, không khỏi cúi đầu, ngập ngừng nói: “Được rồi, chắc là.....”

Sau khi trở về, trong đầu Thiên Thiên sẽ thường hiện ra dáng vẻ cực kì nam tính và khuôn mặt đẹp trai kia của Lục Diệp, luôn mang theo nụ cười ba phần trên khuôn mặt nhỏ bé của mình, trần trọc trở mình đến nửa đêm, mới giật mình thấy chính mình giống như, hình như, có lẽ, đại khái, chắc là..... Là bị sắc đẹp của lớp trưởng đại nhân quyến rũ đến.....

Trời ạ! Cô quả thật là không ngờ! Lại có thể bị sắc đẹp của lớp trưởng đại nhân quyến rũ!

Trong lòng của Thiên Thiên có hàng vạn con ngựa đang chạy điên cuồng, bỗng nhiên cô nhắc chân lên trùm kín đầu.

Công việc trợ lý ngày thứ ba.

Thiên Thiên một tay cầm khăn mặt, tay kia thì cầm chai nước suối lạnh, trong lòng thì ôm hộp cơm, ánh mắt không khống chế mà nhìn theo Lục Diệp trên sân bóng rổ, nhìn cậu chuyển bóng thành thạo, nhẹ nhàng linh hoạt né tránh người khác tranh bóng, lại đẹp trai như vậy, nhìn nhìn một lúc thì tâm lý sáng nắng chiều mưa của cô bỗng nổi dậy, trong nháy mắt nhớ đến ngày hôm qua cậu làm tìm người ta đập thành thịch, tiến đến một chút thì nhớ đến bắp thịt rắn chắc của cậu lúc ở trong hang động, rõ ràng là để trần nửa người trên.....

Suy nghĩ một chút, suy nghĩ một chút, suy nghĩ một chút.....Nghĩ cái gì vậy chứ!

Nếu không phải bởi vì bận bịu cả hai tay, Thiên Thiên thật muốn cho mình một cái tát, thuận theo, liền muốn nghĩ là được, còn cô càng nghĩ càng thái quá rồi! Cô giống như con kiến đang bò trên chảo nóng vậy, trong miệng không ngừng nói thầm câu “Sắc tức là không không tức là sắc”, lỗ tai lại hồng lên.

Thời gian hôm nay trôi qua đặc biệt nhanh, Thiên Thiên còn chưa ổn định tâm trạng rung động của mình xong, bọn Lục Diệp đã đánh bóng xong rồi.

Thình lình thấy Lục Diệp chạy về phía mình, Thiên Thiên sợ đến mức vội vàng cúi đầu, đợi mũi giày của cậu tiến vào tầm mắt của mình, cô lặng lẽ vươn cái tay đang cầm nước suối của mình ra, sau khi nghe được tiếng nước do cậu rửa mặt phát ra, lại yên lặng vươn tay đang cầm khăn mặt ra.

Lục Diệp nhận lấy khăn mặt, nhưng không vội lau mặt, mà là nhìn Thiên Thiên như sắp dúi đầu vào trong ngực, nghi ngờ hỏi: “Cậu làm sao vậy? Có phải không thoải mái ở chỗ nào hay không?”

Thiên Thiên lặng đi một chút, Lục Diệp lại càng cảm thấy kỳ quái, hỏi: “Vậy có phải cậu ăn không quen thức ăn bên ngoài hay không? Ăn không quen cũng không cần phải miễn cưỡng chính mình, vẫn là nên trở về nhà ăn cơm, mình sẽ nhờ người khác hỗ trợ mang cơm.”

“À? Không có không có, mình ăn được đồ ăn ở ngoài mà.” Thiên Thiên vội vàng lắc đầu như trống, để tránh cho Lục Diệp cứ nín lấy cái vấn đề này không buông, cô nhanh trí nói sang chuyện khác, cô chỉ vào vật trên tay của các thành viên đội bóng rổ hỏi: “Đúng rồi, đây là cái gì vậy?”

Lục Diệp theo hướng chỉ của cô nhìn sang, đáp: “Đó là bao cổ tay, lúc chơi bóng rổ mang vào có thể tránh để cổ tay bị trật, giảm bớt lực va chạm giữa cổ tay, phòng ngừa mồ hôi ở cổ tay làm ảnh hưởng.....Sao đột nhiên lại hỏi cái này?”

“Chỉ là cảm thấy tò mò, cho nên hỏi một câu.....Vậy sao hôm nay cậu không có mang vậy? Mình nhớ hôm qua cậu có mang mà.”

Cô ấy có chú ý đến mình?!

Suy nghĩ này làm cho Lục Diệp có chút kích động, cổ họng của cậu gặc gặc, cố gắng bình tĩnh mà nói: “Để ở nhà rồi, lúc đi quên mang theo.”

“Oh.....” Thiên Thiên như có điều gì suy nghĩ gập đầu một cái.

Công việc trợ lý ngày thứ tư.

Buổi chiều đến trường, Thiên Thiên đưa một cái bao cổ tay mới cho Lục Diệp, nghiêm túc nói: “Thứ này, không nên tùy tiện nói quên là quên được, lỡ như ngày nào đó không cẩn thận bị thương thì phải làm sao đây?”

Ngón tay của Lục Diệp nhẹ nhàng vuốt ve túi nhựa để bao cổ tay ở bên trong, nụ cười trong ánh mắt không giấu được, cậu nhẹ giọng đáp: “Được, mình nhớ rồi.”

Ngày thứ năm, ngày thứ sáu, ngày thứ bảy.....

Đến cuối cùng, Thiên Thiên nghiêm nhiên đủ tư cách để trở thành một bảo mẫu cho vận động viên bóng rổ, bên người mang theo nước suối, khăn mặt cùng bao cổ tay, còn có một cái quạt sạc điện nhỏ.

Ta thật sự là một người trợ lý tốt mà. Thiên Thiên bị chính mình làm cho cảm động phát khóc.

Mà trận đấu bóng rổ, cũng chậm rãi đến theo từng ngày luyện tập.

Trận đấu chính thức trong ngày hôm ấy, các bạn đều dùng quỹ lớp để mua quần áo thể thao để thi đấu. Nam là áo trắng viền xanh, mát mẻ thoải mái đẹp trai, nữ là áo xanh lục viền trắng, tinh thần tuổi trẻ phấn chấn. Cũng không biết có phải do tác động của tâm lý hay không, Thiển Thiển cảm thấy, cảm thấy nếu so sánh đội của mình với đội khác, kéo người nào ra so sánh cũng đều thấy đẹp hơn họ hết.

Đương nhiên đẹp nhất vẫn là lớp trưởng. Bất quá chuyện này Thiển Thiển cũng chỉ dám nghĩ ở trong lòng thôi, sau đó ngai ngừng vò đầu bứt tóc.

Cũng giống như đại hội thể dục thể thao, vẫn cần theo sự chỉ dẫn mà mang ghế ra ngồi thành từng hàng theo quy định. Nghe được thông báo học sinh có thể đi xuống lầu, Thiển Thiển đứng lên cầm ghế, cũng không nghĩ đến có một cánh tay khác nhấc ghế lên trước cô.

Thiển Thiển ngẩng đầu lên vừa thấy, ngạc nhiên nói: “Lớp trưởng?”

Hiện tại Lục Diệp xách hai cái ghế ngồi, không còn cách nào để sờ đầu cô, đành phải tiếc nuối thờ dài, nói: “Đi nhanh lên.”

“Ghế của mình……” Thiển Thiển nhìn vào ghế của mình bị Lục Diệp xách đi.

“Loại việc nặng này nên để con trai làm.” Lục Diệp giương cằm lên với Thiển Thiển, “Nhìn bên kia kìa.”

Thiển Thiển theo ánh mắt của cậu nhìn sang, gặp Triệu Thần đang đứng trước mặt Lâm Nhượng Vân, khom lưng, giống như muốn nhận cái ghế từ trong tay Lâm Nhượng Vân.

“Nếu cậu thấy ngại.” Lục Diệp nói xong, Lục Diệp chia cái áo khoác đồng phục đang giắt trên khuỷu tay của mình ra, nói: “Hai ngày này phiền cậu chú ý đồng phục của mình một chút, xem quần áo đối với chuyện ghế nhé, thế nào?”

Nếu bọn học sinh như họ muốn đánh bóng rổ, đều sẽ trực tiếp mặc đồ thể thao ở nhà rồi đến trường luôn, lại bởi vì phải mặc đồng phục mới được vào trường nên họ khoác thêm đồng phục ở bên ngoài rồi mới đi vào trong, cho nên áo khoác đồng phục dù sao đến sân vận động cũng phải cởi ra.

Thiển Thiển nghĩ một chút, hào phóng nói một câu “Đồng ý”, liền ôm quần áo của Lục Diệp vào trong lòng.

Vì thế nên cũng thuận nước đẩy thuyền, hai người cùng nhau xuống lầu.

Đối thủ thứ nhất của lớp 10C7 là lớp 10C20, không sai, chính là lớp của bạn tốt của Lục Diệp, là Diệp Trạch Phong.

Trong nháy mắt khi thấy được vẻ mặt nhất định phải đoạt được của Lục Diệp, mặt của Diệp Trạch Phong liền suy sụp, mặc dù là cậu và Lục Diệp chơi với nhau từ khi còn mặc tả đến bây giờ, tình cảm thân thiết như anh em, không nói hai lời cũng có thể vì đối phương mà giúp bạn mình không tiếc cả mạng sống. Nhưng trong quá trình trưởng thành, thỉnh thoảng cậu không khỏi cũng sẽ sinh ra cảm giác “Ký sinh Du hà sinh Lượng” (Trời sinh Du sao còn sinh Lượng) không cam tâm. Nói về Lục Diệp, thành tích tốt hơn cậu, đánh bóng rổ tốt hơn cậu, ngay cả bọn con gái cũng thích cậu ấy hơn cậu. Diệp Trạch Phong đã nghĩ không ra, Lục Diệp như vậy, suốt ngày đều trưng cái mặt lạnh lùng ra, nói chuyện với cậu nửa ngày cậu cũng không hé răng trả lời, rốt cuộc cậu có chỗ nào để người ta thích đây? Đáng để nhiều bạn gái người trước ngã xuống, người sau liền tiến lên từ trận sao?

Điều không thể nhận được nữa đó là, cậu ta còn đẹp trai hơn mình!

A không đúng, phi! Tên Lục Diệp kia có chỗ nào đẹp trai chứ?!

Diệp Trạch Phong ngậm phun một cái.

Vốn nghĩ rằng tính tình Lục Diệp khó chịu như vậy, kết cục cả đời này cũng chỉ có thể cô đơn một mình. Không thể nào ngờ được người ta vừa lên cấp ba lại đột nhiên nghĩ thông suốt, lại vừa thấy đã yêu với một bạn nữ rồi! Người ta thường nói đến tuổi sẽ tự động biết yêu, giống như già quá sẽ cháy, không có thuốc chữa. Theo cách nhìn của cậu, Lục Diệp rất vất vả để yêu, so với người đang yêu còn đáng sợ hơn, càng không thể cứu chữa được.

Mà Lục Diệp lại vừa ý bạn gái rất xinh đẹp, dáng người ưa nhìn, còn có tài năng, có chút ngây ngô, nhưng ngây ngô là chuyện tốt, người ngây ngô không nói dối, không thay lòng, cho dù buông lỏng, cũng thấy an toàn, quả thật cô là người thích hợp để chọn làm đối tượng kết hôn.

Cái này thì không, một thời gian trước Lục Diệp còn phiền não không biết làm thế nào mới có thể tiếp xúc với cô nhiều một chút, hôm nay chỉ cần vậy vậy tay, cô liền chạy đến để đưa khăn ướt.

Hiện tại, tìm bạn gái đã khó khăn rồi, tìm bạn gái thích hợp với mình càng khó hơn. Bạn nữ đáng đáp tốt, tính tình không bốc đồng như Thiển Thiển đã gặp rất ít rồi.

Con gái tốt như vậy, làm sao lại rơi vào tay của tên sói Lục Diệp đây? Diệp Trạch Phong chỉ nghĩ thôi cũng thấy vô cùng đau đớn.

.....Nói cách khác, rất có thể, đời này, Diệp Trạch Phong dù cưới vợ, đều bị Lục Diệp qua mặt.....

Chuyện đau buồn trong cuộc sống cùng lắm cũng chỉ có thể này thôi.

Diệp Trạch Phong than thở một tiếng ở trong lòng, chảy xuống hai dòng lệ.

Ông trời bất công.

Trời cao đồ kị người tài!

Diệp Trạch Phong hiểu sai rồi, vừa rồi Lục Diệp phát tay không phải để gọi Thiên Thiên đến, là do cậu vung tay từ trong ra ngoài, ý là không muốn Thiên Thiên đứng ở ngoài phơi nắng, đi về vị trí ngồi.

Cái vị trí kia là do cậu đặc biệt chọn cho Thiên Thiên, ngày phân chỗ ngồi cho tất cả các ban, cậu đã đến đây xem xét kỹ lưỡng, chọn được vị trí một nửa thời gian trong ngày mát mẻ không có nắng.

Lúc ấy Thiên Thiên đang ngẩng người nhìn Lục Diệp, chỉ thấy cậu đang phát phát tay với mình, không thấy rõ cậu phát tay như thế nào, còn tưởng rằng là cậu kêu mình đi qua đó, tuy rằng biết trận đấu sắp bắt đầu rồi mà không biết cậu kêu mình qua làm gì, nhưng vẫn vui vẻ chạy đến, thấy trán cậu chảy ra một chút mồ hôi, cô rất hiểu ý lấy khăn giấy từ trong túi ra đưa cho cậu.

Lục Diệp thấy cô đã chạy đến, cũng không lãng phí cơ hội, thuận tay xoa đầu cô một cái, nói: “Được rồi, cậu mau đi đến chỗ nào mát mẻ mà nghỉ ngơi chút đi, không có việc gì thì đừng chạy ra ngoài nắng, nếu mình muốn uống nước hay lau mặt thì mình sẽ chạy qua tìm cậu.”

“Oh.” Thiên Thiên gật gật đầu, sờ sờ nơi bị Lục Diệp vừa sờ, không rõ chân tướng, chẳng lẽ cậu gọi cô đến đây chỉ vì muốn sờ đầu cô như sờ đầu Tướng quân và Tướng quân phu nhân thôi sao?

Cho nên đây là sờ đầu chó như trong truyền thuyết sao?

Thiên Thiên không hiểu ra sao, còn mang theo vẻ mặt mất hứng trở về.

Cũng không lâu lắm, trọng tài thổi còi, cùng lúc đó, một trái bóng rổ được ném ra giữa không trung.

Mặc dù Thiên Thiên thường thức đêm bụng bí trong chán đọc tiểu thuyết, nhưng thị lực không bị ảnh hưởng chút nào, cô khẽ nâng cằm lên, thấy được bóng dáng đang nhảy lên kia.

Cậu mặc áo thể thao nền trắng sọc xanh lam, tóc đen đang đưa theo động tác của cậu, cả người cậu cao hơn Diệp Trạch Phong ở trước mặt nửa cái đầu, sau đó, cậu vươn tay, dễ dàng đập bóng vào cánh cửa mình.

Trận đấu chính thức mở màn.

Nhận được bóng, sau khi Triệu Thần dẫn bóng được một đoạn ngắn hướng về phía khu khung thành đối phương, liền truyền bóng cho Lục Diệp.

Bóng rơi vào tay Lục Diệp thì giống như nhận được chủ, bất luận người khác có tranh như thế nào, tranh giành, cướp đoạt, đều không thể đoạt được từ tay của Lục Diệp, bản thân Lục Diệp gian xảo, thường là đối phương chưa kịp phản ứng, đã bị cậu vòng qua.

Thiên Thiên không hiểu bóng rổ cho lắm, nhưng lại có thể nhìn ra thân hình Lục Diệp vô cùng cường tráng, bước chân cơ hồ không hề dừng lại, cứ như nước chảy mây trôi mà tránh được tất cả các đối thủ chặn mình lại, sau đó chạy đến phòng tuyến của đối phương, nhảy lấy đà bắt bóng, ném cú bóng ba điểm, giành được điểm đầu tiên của trận đấu.

Những bạn học trong lớp mới biết rằng, thì ra bình thường lúc Lục Diệp đánh bóng với bọn họ, thật là đã quá nhẹ tay với họ rồi.

Nhưng mà đối phương Diệp Trạch Phong không phải là người không, so với những người khác, cậu cũng trải qua như Lục Diệp, cũng biết phòng thủ Lục Diệp như thế nào, cho nên một đường chặn một đường tranh đoạt, thời gian nghỉ ngơi còn truyền thụ kinh nghiệm cho mọi người, chờ đến hiệp đấu sau, điểm số đã được kéo lên một chút.

Cuối cùng thời gian chỉ còn lại nửa phút, trận đấu diễn ra vô cùng gay gắt. Lớp 10C20 chỉ thua lớp 10C7 hai điểm. Lớp 10C20 trông cậy vào nửa phút này, san bằng tỉ số để đi vào hiệp phụ, hoặc là phải thắng. Lớp 10C7 trông cậy vào nửa phút này, làm cho đối phương thua tâm phục khẩu phục.

Trải qua một phen tranh đoạt, bóng rơi vào tay của Lục Diệp, cậu lập tức xoay người chạy về phía trước, lúc chạy đến khung thành của đối phương, kẻ cả Diệp Trạch Phong ở bên trong, ba người cao nhất lớp 10C20 vây Lục Diệp vào giữa.

Lục Diệp bị vây lại rồi, nhưng cũng không hoảng sợ, cậu thuận thực dùng tay phải tay trái để né tránh người khác muốn đoạt bóng, xem xét thời cơ dùng hai tay bắt bóng ném vào rổ.

Những người vây xung quanh Lục Diệp giơ tay lên thật cao để chuẩn bị ngăn bóng, Lục Diệp lại nhân cơ hội phản thủ ném bóng cho Triệu Thần.

Triệu Thần dẫn bóng chạy đến dưới vòng rổ, khi những người khác chạy như ong vỡ tổ đến định tranh bóng thì cậu lại ném bóng lại cho Lục Diệp.

Lúc này Diệp Trạch Phong đã bị một người bên phía lớp 10C7 ngăn cản, che trước mặt Lục Diệp là một bạn nam cao lớn.

Lúc này đây, ngay cả động tác Lục Diệp cũng lười làm, nhẹ nhàng vòng qua bạn nam này, cậu nhảy mạnh lấy đà, tay phải cầm lấy trái bóng thật vững vàng, sau đó “loảng xoảng” một tiếng ném bóng vào trong khung rổ, tay dùng sức mạnh, làm cho khung bóng rổ hơi rung lắc.

“Thùng thùng” hai tiếng, trái bóng rơi xuống đất, Lục Diệp cũng theo đó mà đáp xuống.

Tiếng còi vang lên, trận đấu kết thúc.

Lúc Lục Diệp lấy đà chuẩn bị ném bóng, gần như khán giả phấn khích đến mức hầu như tất cả đều đứng lên, nín thở tập trung đợi kết quả.

Thiên Thiên cũng không ngoại lệ, cô xem Lục Diệp nhảy lấy đà, hô hấp khẩn trương cũng không tự chủ được ngừng lại, đợi bóng mạnh mẽ được đập vào trong rổ, cô mới thở phào nhẹ nhõm, thần trí lại đắm chìm vào hình ảnh Lục Diệp mạnh mẽ đập bóng vào rổ.

Giang Đường ngồi xuống một hồi lâu, mới phát hiện Thiên Thiên khác thường. Cô đứng lên, kéo áo của Thiên Thiên, nói: “Trận đấu kết thúc rồi, còn xem cái gì nữa vậy?”

Lúc này Thiên Thiên mới hồi phục tinh thần lại, cô quay đầu nhìn Giang Đường, có chút thẹn thùng nói: “Đường Đường, đột nhiên mình cảm thấy, lớp trưởng rất đẹp trai nha.....”

Thiên Thiên thấy vẻ mặt hoảng sợ của Giang Đường: chuyện lớp trưởng đẹp trai thì lúc khai giảng đã phát hiện ra rồi, cậu phản ứng tri động thì mình không trách cậu, nhưng cậu nói lời này cùng với vẻ mặt thẹn thùng là sao đây chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Hợp xướng (1)

Một tuần lễ sau, Lục Diệp thành công đạt được giấy khen của trận bóng rổ, ban 7 có Lục Diệp như là có phần mềm hack vậy, chỉ có lúc đầu gặp ban 12 của Diệp Trạch Phong, lực lượng ngang nhau, còn với các lớp khác như là thể chẻ tre, luôn hơn 15 điểm, không hề sợ người khác lấy được giải nhất; phía bên con gái có chút khó khăn, tất cả đều đều mới bắt đầu chơi nhưng mà cũng may đạo này luyện tập nhiều, thể mới nói làm trận mãi giuom không sắc cũng có chút ánh sáng, còn là tích lũy thực dần dần, cũng đoạt được giải ba.

Cả lớp cũng được vinh dự theo, Lục Diệp đem dán hai tấm giấy khen lên phía trên bảng.

Không yên tĩnh được mấy ngày, trường học bên kia lại truyền tới thông tin muốn chọn người tham gia so tài hợp xướng, bởi vì chỉ có năm nhất cấp 3 có môn nhạc. cho nên toàn bộ đều chọn trong khối 10, mỗi lớp phải chọn ít nhất 30 người, mà người chịu trách nhiệm chọn người là thầy giáo dạy nhạc của mỗi lớp.

Nói là của mỗi lớp, nhưng thật sự trường chỉ có 3 người dạy âm nhạc, khối 10 có tất cả 21 lớp, vậy mỗi thầy phụ trách 7 lớp, mỗi lớp một tuần một tiết, hết học kì, có khi thầy giáo còn không biết học sinh nào là của mình; mà nơi được gọi phòng học nhạc, phòng 1 đã sử dụng để đỗ xe đạp cùng xe gắn máy; phòng 2, 3 trên cơ bản chỉ khi kiểm tra tiêu chuẩn trường học mới có sử dụng đến một tí, thật sự bày đặt đàn dương cầm để dạy học chỉ có hai phòng học ở lầu 4, lầu năm căn bản là bỏ hoang.

Cho nên tiết âm nhạc... Chính là như vậy trôi qua, đối với Thiên Thiên mà nói, hoặc là ngủ gật, hoặc là xem tiểu thuyết để qua, còn không cần lo lắng sẽ có người tới làm phiền, về phần có dạy hát qua bài hát gì không?... Đừng hỏi cô, cô không biết gì hết. ˊ (ˊ _ ˊ) ˊ

Một tiết chỉ có 40", cũng không đủ thời gian cho mỗi học sinh thử hát một phút, cho nên thầy giáo đều là cầm lấy danh sách, gọi một người đứng lên, nếu thấy vẻ ngoài ưa nhìn, liền gật đầu nói vài câu, nhìn cảm thấy lớn lên có chút xin lỗi, chẳng phải cảnh đẹp ý vui, chỉ lắc đầu nói xỏ một chút.

Lúc thầy giáo gọi Thiên Thiên, Thiên Thiên chính là đang nằm sấp ở trên bàn ngủ không biết trời đất trăng sao gì hết, Giang Đường ngồi một bên vụng trộm ở trên eo cô chọt chọt nhiều lần cô mới tỉnh dậy.

Thiên Thiên ngẩng đầu lên, mắt nhắm mắt mở nhìn Giang Đường, không lên tiếng chất vấn: Mình đang ngủ say đâu cậu chọt mình làm chi?

Giang Đường thấy Thiên Thiên mãi không hiểu, vội vàng đem mặt chôn vào trong cánh tay, nhỏ giọng nhắc nhở: “Thầy giáo gọi cậu.”

Thầy giáo gọi cô?

Thiên Thiên dùng khoảng ba giây để phản ứng kịp Giang Đường nói gì, đang ngây người, nghe thầy giáo đứng trước đàn dương cầm lại gọi một tiếng:

“Bạn học Nhạc Thiên Thiên, vắng tiết à?”

Giọng nói đã có chút ít khó chịu.

Thiên Thiên trong lòng lập tức xuất hiện hai chữ “Không xong”, cô “Vọt” đứng lên, nói ra: “Không phải không phải, em có đến đây, ở chỗ này.”

“Nếu đã đến đây, vậy làm sao gọi em nhiều nhiều như vậy người cũng không trả lời.” Thầy giáo bắt mắt nhìn sang.

Thiên Thiên găm ngón tay không dám trả lời, nhưng mà trên mặt lại có hai dấu đỏ, chứng tỏ cô vừa mới ngu gât.

Cũng may mặt Thiên Thiên rất dễ lừa người khác, khí chất cũng tốt, làm cho thầy giáo cũng không truy cứu việc cô ngủ trong giờ học, mặc dù có chút ngây ngốc, nhưng thầy giáo chỉ cho rằng đó là do chưa tỉnh ngủ, chỉ gật đầu nói một câu “Lần sau không được như vậy, coi như là tiết âm nhạc cũng phải tập trung”, cho cô ngồi xuống.

Thiên Thiên nào dám nói một chữ “Không”? Gật đầu liên tục, ngồi xuống mới mờ mịt hỏi thăm Giang Đường: “Thầy giáo đang điểm danh à?”

Có cần phải nghiêm như vậy không? Nghe nói chỉ có giáo sư đại học mới làm như vậy.

“Mặc dù mình rất muốn trả lời cậu một câu "Vâng", nhưng mà hết sức đáng tiếc, không phải, “Giang Đường về mặt đồng tình nhìn Thiên Thiên bị vui vào hàng sới cũng không hay biết, nói “Thầy giáo đáng chọn người tham gia hợp xướng.”

“Hợp xướng?” Thiên Thiên thanh âm không không chế cất cao một chút, phát hiện xung quanh có rất nhiều ánh mắt nhìn mình, cô vội vàng bịt miệng, đừng trách cô phản ứng lớn như vậy, từ sau tiểu học hát làm bạn học sợ đến phát khóc, ca hát đã trở thành một bóng ma tâm lý trong lòng cô, vừa nhắc tới cô lại nổi da gà.

Nhớ lại ánh mắt từ ái của thầy giáo khi nhìn mình, Thiên Thiên dâng lên dự cảm xấu trong lòng, nhưng cô còn mong chờ may mắn, nhỏ giọng hỏi: “Cái này, thầy giáo vừa rồi cũng không bảo mình thử hát, như vậy khẳng định là sẽ không chọn mình?”

Giang Đường nhìn về phía cô đầy thương cảm, rất không đành lòng, nhưng lại không thể không tàn nhẫn phá vỡ sự ảo tưởng cuối cùng của cô, nói: “Cậu suy nghĩ nhiều quá, ai đứng lên cũng không có hát thử, hơn nữa mình nghe người lớp khác nói, bởi vì cuộc thi hợp xướng này A thị trường nào cũng muốn tham gia, còn có thể trực tiếp lên kênh truyền hình của A thị, cho nên các thầy cô âm nhạc đều chọn người có tướng mạo ưa nhìn, cậu lớn lên như vậy long lanh, chắc chắn đã bị thầy chọn trúng.”

Trời quang, sấm sét giữa trời quang a!!

Nghe Giang Đường lời nói, Thiên Thiên cả người cũng không tốt.

Cô, bây giờ cô xuống bồn hoa lấy bùn bôi lên mặt vẫn kịp sao?

Vì vậy trong thời gian còn lại, Thiên Thiên cố gắng làm thật nhiều điều xấu để giáo sư chú ý, sẽ khuyên cô quay đầu... A không đúng, có lòng từ bi buông tha cho cô, nhưng mà thầy giáo ngay cả cái khoe mất cũng không có bỏ thí cho cô một lần nào.

Sau khi tan học, Thiên Thiên dùng tốc độ nhanh gấp đôi bình thường đi tới trước mặt thầy âm nhạc, việc cũ kia cũng không phải là việc gì mà phải cố gắng che dấu đi, cô không đầu không đuôi nói: “Thầy ơi, em thực không được, em không biết ca hát, em, lúc ở tiểu học em hát đã làm cho bạn học sợ mà khóc, em không lừa thầy, Đường Đường chính là bạn học của em, bạn ấy cũng sợ em quá nên khóc, không tin thầy hỏi bạn ấy...”

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66-2: Hợp xướng (2)

Kỳ thật thầy nhạc khi dạy đã để ý thấy Thiên Thiên lén lút - - nàng sốt ruột đến mức sắp nhảy lên bàn đến nơi, muốn không để ý cũng khó. Nhưng mà ông cũng biết thừa, bọn học sinh đều không thích tham gia cái hoạt động này, mất thời gian không nói, còn đặc biệt phiền toái, chỉ có việc xếp đội hình đã là một việc khó; cái về vang gì đó, trên thực tế chỉ là làm lớp về vang một thời gian. Vì lớp làm về vang, chủ nhiệm lớp có nhớ người là ai, cái về vang đó có ích gì? (đoạn này ta hơi bị rối, tại không có bản raw nên ko rõ lắm) Nhiều người hát như vậy, làm sao ban giám hiệu có thể nhớ rõ tất cả tên? Về phần lên TV, nói thì dễ nghe, người nhiều như vậy, có thể quay được một vạt áo của mình là tốt rồi, trang điểm xong rồi, có khi còn không nhận ra bản thân.

Cho nên mặc kệ Thiên Thiên nói cái gì, thầy nhạc cũng chỉ nghĩ là cô không muốn tham gia hợp xướng, chỉ khuyên như: "Nói vậy, em tiểu cô nương này nhìn xem thật xinh đẹp, làm sao lại không biết hát? Thôi, chờ trì hoãn thời gian, trở về luyện hát thật tốt, thầy tin tưởng em có thể."

Nói xong, lập tức đi xuống lầu, để lại Thiên Thiên lệ rơi đầy mặt - -

Lời của thầy giáo thật không logic, ai nói xinh đẹp chắc chắn sẽ biết hát?

Thấy mặt Thiển Thiển đầy vẻ “Lòng mình rất rối, mình muốn nhảy lầu”, bọn Giang Đường vội chạy lại, an ủi cô - -

"Không sao đâu, Thiển Thiển, không hát được thì chúng ta chỉ mở miệng theo khẩu âm là được, nhiều người hát như vậy, sẽ không ai chú ý tới cậu không hát đâu." Hạ Văn ôm lấy vai Thiển Thiển nói ra.

"Cách chọn người này cũng có chút tùy tiện nha, làm gì có chuyện, nhìn vẻ ngoài chọn người hát?" Giang Đường tức giận bất bình nói ra, "Ai cam tâm tình nguyện tham gia đợt họp xướng không có ý nghĩa này chứ, dù sao mình cũng không muốn đi."

"Thôi thôi, cũng đã bị chọn rồi, tức giận cũng vô dụng. Nhưng mà trường hợp của Thiển thiển có chút đặc biệt, chúng ta cần phải nghĩ biện pháp khác." Lâm Nhượng Vân vỗ vỗ trên vai Giang Đường, cô suy nghĩ một chút, nói "Nếu không thì, trở về tìm cô Lương nói một chút coi?"

Mặc dù biết tìm cô Lương cũng chưa chắc đã được, nhưng đây cũng là cách cuối cùng rồi. Vì vậy 4 cô gái một phút cũng không dừng, chạy tới phòng làm việc của cô Lương.

Cô Lương nghe việc này, quả nhiên như những gì các cô đoán, lộ ra vẻ làm khó, nói ra: "Bởi vì ban giám hiệu trực tiếp đem việc chọn người giao cho âm nhạc lão sư phụ trách, cô thực không có quyền can thiệp, hơn nữa thầy Vương còn nhiều tuổi hơn cô nhiều, cô là hậu bối, cũng không thể phản đối ý kiến của thầy ấy được."

Nhìn thấy sự thất vọng trên mặt của mấy cô, cô Lương đành phải khuyên nhủ: "Thiển Thiển, em cứ thử xem sao đã, cô nghĩ em bởi vì việc ở hội tiểu học, nhiều năm liên tục cũng không hát?"

Thấy Thiển Thiển gật đầu, cô Lương tiếp tục nói: "Như vậy xem như tốt rồi, trước tiên em cứ thử hát, lỡ như bây giờ hát được rồi thì sao? Nếu như thực sự không thể được, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp khác?"

Thiển Thiển trầm mặc một chút, bất đắc dĩ gật gật đầu.

Vậy... Chỉ có như vậy.

**

Buổi trưa, trên đường đi học về, Thiển Thiển kể lại mọi chuyện cho Nhạc Kỳ Sâm nghe, cũng muốn tìm một người nghe cô hát, nghe xem tiếng hát của cô có phải đột nhiên "Có thể" hay không? Nhạc Kỳ Sâm đồng ý.

Sau khi ăn xong, để tránh hù đến mẹ không biết gì, Thiển Thiển cố ý đem Nhạc Kỳ Sâm kéo đến một phòng xa nhất, cũng là phòng ít dùng tới nhất, nghiêm túc hỏi: "Chuẩn bị xong chưa?"

Nhạc Kỳ Sâm gật gật đầu: "Chuẩn bị xong."

"Vậy em bắt đầu nha?" Thiển Thiển không quá yên tâm mà hỏi.

"Bắt đầu đi."

Thiển Thiển suy nghĩ một chút, lại dặn dò: "Anh nhất định phải nói thật, không thể gạt em."

"Ừm."

"Như vậy em bắt đầu nhé?"

"Ừ."

Thiển Thiển không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt, tay ở sau lưng vì căng thẳng mà xoắn xoắn ở sau lưng, cô hít sâu một hơi, khi chuẩn bị tâm lý ổn rồi, mới hé miệng, kết quả...

Phát không ra được tiếng nào.

"Làm sao vậy?" Nhạc Kỳ Sâm kỳ quái hỏi.

"Em, em sợ..." Thiển Thiển nói mang theo tiếng nức nở, "Em sợ em vẫn hát giống như tiểu học."

"Đừng sợ, Nhạc Kỳ Sâm nhẹ giọng an ủi cô, " Với cả, cho dù em vẫn hát giống hỏ tiểu học anh cũng sẽ không cười em, ừm, em hát như thế nào anh cũng thích cả."

"Em, em không phải sợ anh cười em." Thiển Thiển vẻ mặt đưa đám nói ra "Em sợ làm anh cũng sợ quá mà khóc..."

"..." Nhạc Kỳ Sâm đỡ khóc đỡ cười nói, "Ở trong lòng em, anh là người vô dụng như vậy à? Em yên tâm đừng cảm hát, liền coi như em hát như là gào khóc, anh cũng sẽ không bị sợ tới nỗi khóc."

"Đây chính là anh nói đấy..."

"Ừ, anh nói."

"Vây, vậy em hát thật nhé?"

"Mau hát đi."

Được Nhạc Kỳ Sâm tin tưởng, Thiển Thiển thấp thỏm bất an mở miệng, hát bài hát đơn giản nhất, cũng là bài hát nàng làm cả lớp sợ tới khóc "Tiểu Tinh Linh"

Hát xong, Thiển Thiển liền liếc trộm thấy Nhạc Kỳ Sâm không có phản ứng lớn gì, dè dặt nhưng lại mười phần mong chờ hỏi: "Sao, như thế nào?"

Nhạc Kỳ Sâm trên mặt nghiêm túc trầm ngâm một lát, mới nói: "Ừm... Hát còn kém hơn lúc học tiểu học..."

Thiển Thiển: "..."

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Hợp ca (hai)

Tiết mục hợp ca là bài hát về trường học, Giang Đường nói rằng ở học kỳ trước cô giáo có từng dạy qua rồi, nhưng mà Thiển Thiển không có chút ấn tượng nào.

Bởi vì số lượng người tham gia hợp ca quá nhiều, ngoại trừ hội trường lớn và sân tập thể dục ra thì không có chỗ nào khác có thể chứa nhiều người như vậy, nhưng hội trường lớn thì chỉ có lúc diễn ra dạ hội mới mở ra, còn sân tập thể dục thì quá lớn, âm thanh dễ bị lan truyền, hơn nữa có nhiều người như vậy cũng không thuận tiện cho việc quản lý, cho nên các giáo viên bàn bạc một chút, dựa theo số lớp học mà chia thành ba tổ, mỗi giáo viên phụ trách mang một tổ đi tập luyện.

Tổ của bọn Thiển Thiển tương đối may mắn, giáo viên hướng dẫn của tổ cô bốc thăm được địa điểm tập luyện là phòng học ở cạnh cầu thang, phòng học cạnh cầu thang có gió to, cũng không nóng, còn có thể ngồi ca hát, không giống như hai tổ kia phải đứng tập luyện.

Giáo viên hướng dẫn đứng trên bục giảng dùng micro dạy từng câu từng câu một trong bài hát hợp ca cho các học sinh, bọn Thiển Thiển và Giang Đường ngồi cùng một hàng, quan sát thấy giáo viên không rảnh rỗi để ý đến mình, cũng yên tâm rất nhiều, chỉ cần học thuộc lời bài hát, những người khác dùng để hát, cô thì dùng để đọc, dù sao hình dáng phát ra của miệng phù hợp với người khác là được rồi.

Nhưng việc ngồi luyện ca hát này cũng chỉ diễn ra tốt đẹp có một ngày thôi, liền bị giáo viên nhà trường đặc biệt thuê đến chặn đứt.

Bởi vì Nhất Trung đã sửa chữa. Sau vài năm thì đã tuyển được rất nhiều học sinh ưu tú, trong đó còn có lãnh đạo của các trường cao đẳng ở thành phố A cũng đã cảm nhận được con đường phía trước của Nhạc Kỳ Sâm và Lục Diệp là không thể lường được, đang dốc sức vượt qua Hoa Trung, trở thành trường cao đẳng hạng nhất, cho nên mọi việc đều muốn đến gần Hoa Trung một chút, ngay cả trận đấu hợp ca lần này cũng không bỏ qua, đặc biệt mời ca sĩ nổi tiếng của thành phố A đến làm hướng dẫn.

Giáo viên hướng dẫn vừa đến, nhìn thấy tất cả bọn Thiển Thiển đều ngồi hát, ngay lập tức liền mất hứng, sau khi chào hỏi với giáo viên hướng dẫn của tổ này xong, liền nhận lấy micro nói: "Toàn bộ các bạn đều đứng lên cho tôi! Thử nhìn dáng vẻ hiện tại của các em xem, ngồi, nằm sấp, nghiêng ngả! Có người nào ca hát mà như vậy không chứ! Lúc thi đấu thì các em phải đứng hát, còn hiện tại là đã quen ngồi hát rồi, đến lúc đó sửa không được thì phải làm sao đây? Tất cả đứng lên, đứng thẳng lên! Thẳng eo, thân người thả lỏng, ngẩng đầu ưỡn ngực, hóp bụng."

Anh ta nói chuyện với tốc độ khá nhanh, mang theo giọng điệu phê bình, Thiển Thiển luống cuống tay chân làm theo yêu cầu của anh ta đứng thẳng người lên.

Sau khi thấy bọn học sinh đứng có nề nếp xong, giáo viên hướng dẫn hài lòng gật đầu một cái, sau khi cầm micro dạy bọn họ tập luyện thanh nhạc một chút, liền cho bọn họ đứng lên hát.

Thiển Thiển bắt chước nhép miệng hai lần, cảm thấy nghe âm thanh cũng khá tốt, nhưng hiển nhiên là giáo viên hướng dẫn vẫn cảm thấy không đủ, bởi vì anh ta đi từ trên bục giảng xuống, đầu tiên là anh ta cho toàn bộ học sinh ngồi xuống hết, sau đó để từng hàng đứng dậy hát cho anh ta nghe, anh ta lại sửa từng người từng người một.

Một hàng có 15 người, mà tổ này có tổng cộng 210 người, nếu cứ để cho anh ta chỉnh từng hàng từng hàng một như thế này, thì phải chỉnh đến khi nào đây chứ? Nghe anh ta nói như thế, bọn học sinh kêu rên sống không bằng chết.

Anh ta lại nghiêm mặt nói: "Âm ỉ như thế làm gì chứ? Tôi không ngại phiền mà các bạn lại ngại phiền sao? Những người khác luyện tập với âm lượng

nhỏ!"

Thầy hướng dẫn thật sự là hướng dẫn qua từng hàng từng hàng đã sắp đến mình rồi, Thiển Thiển nhất thời nóng nảy, cô đang đứng ở vị trí thứ năm ở hàng thứ tư, bên tay phải là Lâm Nhược Vân, tay trái là Phuong Lam - lớp phó đời sống của lớp, sắp xếp như vậy là bởi vì để tránh cho cô ngồi ở vị trí gần hành lang giả vờ hát có thể bị giáo viên phát hiện.

Hơn hai trăm người tham gia đoàn hợp ca, cô giả vờ hát thì có thể không bị phát hiện, nhưng chỉ có mười lăm người hát thôi, cô giả vờ hát thì khả năng bị phát hiện cao hơn rất nhiều.

Thiển Thiển sốt ruột quan sát trái phải, tổng cộng phòng học có hai cái cửa, một cái khóa, còn một cái thì có giáo viên canh chừng rồi....

Bây giờ cô trốn đi vệ sinh vẫn còn kịp phải không!?

Thiển Thiển hạ giọng nói cách này cho Lâm Nhược Vân biết.

Lâm Nhược Vân nghe xong, nhú mày nói: "Cậu làm như vậy còn nguy hiểm hơn nữa đấy Thiển Thiển, dù sao thì cậu đi có khả năng sẽ không quay lại nữa được hay sao? Vừa rồi thầy giáo cũng đã nói rồi, sau khi luyện tập kết thúc sẽ điểm danh đấy!" Cô dùng ánh mắt nhìn sang bên cạnh ý bảo Thiển Thiển cũng nhìn sang thầy hướng dẫn đang sửa phát âm của một bạn học, rồi tiếp tục nói: "Hơn nữa thầy có nói rằng, nếu lúc này có ai đi toilet, chỉ cần thầy nhìn thấy, thì khi trở về sẽ tập luyện riêng cho người đó."

"Vậy, vậy phải làm sao bây giờ đây?" Thiển Thiển gấp đến mức muốn khóc.

".....Cũng không có biện pháp nào khác đâu." Lâm Nhược Vân cố gắng trấn an cô, nói: "Thế này đi, cậu tùy tiện ngâm nga cùng chúng mình đi, biết đâu thầy sẽ không nghe ra được thì sao?"

Tuy rằng nói như vậy, nhưng chính Lâm Nhược Vân cũng biết cái khả năng "biết đâu" này là nhỏ đến mức nào.

Cho nên "kỳ tích" cũng sẽ không xảy ra trên người của Thiển Thiển.

Sau khi hàng của Thiển Thiển hát xong, Thiển Thiển bất an lo lắng ở trong lòng, thầy hướng dẫn, chỉ đích danh cô vô cùng chính xác mà nói: "Bạn học này, tại sao vừa rồi không hát vậy?"

Chống lại ánh mắt của thầy hướng dẫn đang nhìn về phía của mình, thật sự là Thiển Thiển rất muốn khóc, cô cuối đầu, chần chừ một chút, mới lắp bắp nói: "Em, em không biết hát....."

Giọng nói của cô rất nhỏ, thầy hướng dẫn nhất thời không nghe rõ, không khỏi nhú mày hỏi: "Bạn nói cái gì? Nói to hơn xem nào!"

Thiển Thiển không thể không nói to hơn: "Em, em nói rằng, em không biết hát....."

"Không biết hát sao? Làm gì có ai không biết hát chứ?" Sắc mặt của thầy hướng dẫn càng khó coi hơn, nói: "Nếu không biết hát thì bạn đứng ở nơi này làm cái gì?"

Thiển Thiển cúi đầu không trả lời, nhẹn không được oán thầm trong lòng: có phải là em tình nguyện đứng ở chỗ này đâu.....

"Được rồi, đừng có kéo dài thời gian nữa." Thầy hướng dẫn không kiên nhẫn nói, "Bạn học này, em tùy ý hát hai câu tôi nghe thử xem, để cho tôi nghe một chút xem em không biết cách hát là như thế nào đây?"

Thiển Thiển sững sốt, ngẩng đầu lên, luống cuống nhìn thầy hướng dẫn trong chốc lát, lúc mở miệng thì giọng nói còn mang theo vẻ cầu xin: "Thầy, thầy ơi, em em em thật sự không biết hát mà, em....."

Thầy hướng dẫn rất không khách sáo cắt ngang lời nói của cô: "Được rồi, tôi biết em không biết hát, cho nên tôi mới kêu em hát thử hai câu, tôi không biết em không biết cách hát chỗ nào, làm sao tôi có thể dạy cho em hát được đây?!"

Chưa từng nghe thầy giáo giảng đạo như thế này bao giờ!

Cô đã nói rằng cô không biết hát mà, tại sao còn bắt cô hát vậy chứ?

Thiển Thiển khó hiểu nhìn thầy hướng dẫn, miệng cũng gât gao hơn. Không phải là cô sợ mất mặt nữa rồi, chỉ là.....Chỉ là trưa hôm ấy anh hai đã nói cô hát còn tệ hơn lúc tiểu học, ngộ nhỡ, ngộ nhỡ cũng dọa thầy hướng dẫn khóc luôn thì phải làm sao đây?

Thấy bộ dạng của Thiển Thiển thà chết cũng không nghe lời, thầy hướng dẫn cũng phát hỏa, anh ta cũng không rảnh rỗi mà rước lấy chuyện phiền phức như thế này, chẳng qua chỉ là một cuộc tranh tài hợp ca nhỏ mà thôi, căn bản là cậu không cần phải tập luyện cho những người nhỏ tuổi này đâu, nhưng Nhất Trung là trường cũ của cậu, người đích thân đến nhà mời anh chính là giáo viên chủ nhiệm cũ, bắt buộc dĩ anh phải đồng ý rồi. Nếu đã đồng ý rồi, vậy với tác phong nghề nghiệp của mình cũng không cho phép cậu làm việc qua loa rồi, nhưng anh đã tận tâm hướng dẫn như vậy rồi, không ngờ rằng

còn có người không chịu phối hợp, tại sao anh không thể phát hỏa được chứ?

Anh mặt lạnh, nói với Thiên Thiên: "Em, đi ra ngoài."

Đi ra ngoài sao?

Thiên Thiên sùng sốt.

Xem ra thầy hướng dẫn đã tức giận thật rồi, Lâm Nhược Vân vội vàng nghiêng người để cho Thiên Thiên đứng ở sau lưng của mình, nói: "Thầy ơi, thầy đừng tức giận, Thiên Thiên không có lừa thầy đâu, cậu ấy thật sự không biết hát."

"Đúng vậy, đúng vậy đó, làm bạn với cậu ấy gần một năm nay, đến bây giờ cũng chưa từng nghe Thiên Thiên hát lần nào." Hạ Văn cũng lập tức nói giúp.

"Thiên Thiên, trời sinh ngũ âm của cậu ấy không được đầy đủ, lúc học tiểu học có từng hát một lần, liền dọa cả lớp khóc, sau này thì cậu ấy cũng không có hát lần nào nữa." Giang Đường bổ sung.

"Không có nói với các em! Tự tập luyện cho mình đi!" Thầy hướng dẫn tức giận nói, tiếp theo lại chữa mũi nhọn về phía Thiên Thiên, "Học sinh trời sinh ngũ âm không được đầy đủ cũng không phải là chưa từng dạy qua, nhưng mà cũng chưa gặp được người khó trị như vậy! Để cho em tùy ý hát hai câu, là vì muốn tìm biện pháp giúp em sửa chữa, đâu phải là muốn chê cười em, em có còn muốn tranh luận với tôi nữa hay không?"

Thiên Thiên không hiểu tại sao lại bị anh ta giữa cho một trận, đôi mắt đỏ lên hết, sự bướng bỉnh cũng trỗi dậy, cô cứng rắn nói: "Em không có ý muốn tranh luận với thầy, chỉ là em không biết hát thôi mà, cũng không có hứng học hát nữa."

Thầy hướng dẫn thấy cô còn dám tranh luận, càng thêm tức giận: "Bây giờ em muốn nói sao? Đây là thái độ của học sinh đối với giáo viên sao? Em không biết hát, cũng không có hứng thú học hát, vậy tại sao lại được chọn đến tham gia đoàn hợp ca này đây?"

Cuối cùng thì vẫn không được yên mà, thánh nhân cũng nổi giận có được không?

Chân mày của Thiên Thiên vừa nhíu lại, chợt nghe âm thanh lạnh lùng ở sau lưng.

"Cuối cùng thì thầy nói xong chưa?"

Qua khoảng chừng ba giây nhặt nhèo, tất cả mọi người đều đồng loạt quay đầu về hướng phát ra giọng nói kia.

Đó là một bạn học sinh nam mặc đồng phục mùa hè, đầu rất cao, bộ dạng rất đẹp trai, thân hình thon gầy, nhưng đường cong bắp thịt lộ ra từ ống tay áo vô cùng đẹp đẽ, nét mặt của cậu nhìn sang bên này không chút thay đổi, ánh mắt bình tĩnh theo dõi, nhưng thực tế thì lộ ra vẻ hung ác, làm cho thoát nhìn cậu giống như lãnh địa của sói đang bị xâm chiếm vậy, rõ ràng là cái gì cậu cũng chưa làm, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy cậu mang lại một lực uy hiếp cực lớn.

.....Giống như chỉ cần thầy hướng dẫn nói thêm một câu nữa, thì cậu có thể lập tức xông lên, bẻ gãy cổ của thầy hướng dẫn.

Là Lục Diệp

Cậu làm cho bạn học dạt ra hai bên nhường đường cho cậu, sau đó cậu đi về phía này, thoát nhìn thì cậu đi rất chậm, nhưng bởi vì chân của cậu dài, nên đã đứng ở trước mặt thầy hướng dẫn rất nhanh, nhưng mà cậu không có quan tâm đến thầy hướng dẫn, mà còn vẫy tay với Thiên Thiên, nói: "Thiên Thiên, đến đây, ra ngoài nào."

Thiên Thiên vẫn mờ mịt như cũ, nhưng vẫn nghe lời cậu đi ra ngoài theo hướng mà bọn Giang Đường đã nhường chỗ, đi lại bên cạnh cậu.

Lục Diệp dắt tay cô rất tự nhiên, không để ý đến vẻ mặt sợ ngây người của cô, ngược lại nói với thầy hướng dẫn: "Cho đến lúc này, tất cả mọi vấn đề cậu ấy đã trả lời hết rồi, không cần phải trả lời thêm lần nữa. Còn về câu hỏi cuối cùng này, vì sao cậu ấy tham gia đoàn hợp ca này, em sẽ giúp cậu ấy trả lời, thầy nghĩ rằng chúng em tự nguyện tham gia cuộc thi hợp ca này sao?"

Nói xong, cậu liền kéo Thiên Thiên đi đến cánh cửa phòng học cạnh cầu thang.

Thiên Thiên vẫn chưa hồi phục tinh thần lại, theo bản năng cùng bước đi theo cậu, cho đến khi bị giáo viên đứng ở cửa ngăn lại, cô mới đột ngột giật mình tỉnh lại, hỏi: "Lớp, lớp trưởng? Bây giờ chúng ta đi đâu đây?"

"Không phải là cậu không muốn tham gia cuộc thi hợp ca này một chút nào sao? Không muốn tham gia, vậy thì không cần phải tham gia, chúng ta quay về lớp học đi." Lục Diệp nắm tay cô chặt thêm một chút, nói.

"Có thể sao?" Thiên Thiên tròn to hai mắt hỏi.

"Minh nói có thể, vậy thì có thể." Lục Diệp hỏi hột nói.

Oh.....

Thiên Thiên hoàn toàn bị Lục Diệp trấn áp, cô kinh ngạc nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Lục Diệp ở góc nghiêng, trong lòng nghĩ là: trời ạ, nói nhiều thật, lần đầu tiên phát hiện vậy mà lớp trưởng bá đạo như tổng giám đốc.....

Giáo viên ngăn ở cửa lớp, còn chưa kịp nói được lời nào, đã bị ánh mắt của Lục Diệp dọa sợ.

Lục Diệp chỉ nói một câu: "Em là Lục Diệp, có chuyện gì, cứ đến lớp 10C7 tìm em.", liền đẩy giáo viên kia ra, nắm tay Thiên Thiên đi ra ngoài.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, dĩ nhiên không thể không làm kinh động đến lãnh đạo, ở giữa tiết hai giờ tự học buổi tối, cô Lương gọi Lục Diệp và Thiên Thiên vào văn phòng.

Mặc dù Lục Diệp có nói là có việc gì thì cứ đến tìm cậu, nhưng dù vậy thì Thiên Thiên cũng là "thủ phạm chính" của chuyện này, làm sao có thể vì cậu nói lúc đầu của Lục Diệp là không truy cứu thì cô sẽ không phải chịu trách nhiệm đây?

Đi gọi người cùng cô Lương còn có cô Vương dạy nhạc của lớp 10C7.

Bọn Thiên Thiên đã đi được 5 phút rồi, tâm trạng của Giang Đường vẫn chưa bình tĩnh được, một mặt thì cô cảm thấy có Lục Diệp ở đây thì Thiên Thiên sẽ không thể có chuyện gì được. Mặt khác khuôn mặt của cô Vương kia lạnh như nước hồ, lại nghĩ đến Lục Diệp kia ngoài Thiên Thiên ra thì cậu ta không bao giờ đối xử mềm mỏng với ai cả, cô lo lắng rằng Lục Diệp sẽ làm cho sự tình càng tệ hơn.

Càng nghĩ, cuối cùng Giang Đường lựa chọn cách nói dối là đi toilet để chạy đến khu lớp 11 tìm Nhạc Kỳ Sâm cứu nguy.

Giờ tự học của lớp 11C20 là giờ hóa học, Nhạc Kỳ Sâm chống cằm suy nghĩ không chút để ý, trong đầu nghĩ rằng Thiên Thiên không thích ca hát, hôm nay phải luyện tập hát lâu như vậy nhất định là cô họ không được thoải mái, về nhà phải nấu canh nấm tuyết cho cô ăn, thanh nhiệt lại thông cổ.... Trong lúc vô ý ánh thoáng nhìn ra bên ngoài, lại nhìn thấy Giang Đường đang đứng ở chỗ giáo viên không nhìn thấy được và đầu bức tai.

Giang Đường là người duy nhất được Thiên Thiên gọi là bạn tốt lúc học cấp 2, Nhạc Kỳ Sâm cũng tự biết, cũng biết là cô đột nhiên trốn lớp học chạy đến trước cửa lớp 11C20 và đầu bức tai muốn tìm anh nhất định là có chuyện gì đó xảy ra với Thiên Thiên cần anh giúp một tay.

Lúc này Nhạc Kỳ Sâm buông bút, gờ tay ý muốn xin giáo viên rằng mình muốn ra ngoài.

Đối với học sinh có thành tích tốt lại ngoan như Nhạc Kỳ Sâm, tất cả các giáo viên của các môn học đều rất rộng rãi, ngay cả việc cậu muốn đi ra ngoài làm việc gì cũng không hỏi thêm câu nào, liền gật đầu đáp ứng.

Nhạc Kỳ Sâm vừa đi ra ngoài, Giang Đường liền gọi anh đến bên cạnh hành lang, sau đó thuật lại toàn bộ sự việc đã xảy ra trong lúc tập luyện hợp ca, cuối cùng là nói cho anh biết Thiên Thiên đã bị cô chủ nhiệm gọi đến văn phòng rồi.

Cau mày nghe xong lời của Giang Đường nói, Nhạc Kỳ Sâm ngay cả câu "cám ơn" còn chưa nói thì liền xoay người chạy lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Hợp ca (ba)

Đi tới cửa phòng làm việc của cô Lương, Nhạc Kỳ Sâm không đẩy cửa vào ngay, mà đứng ở bên ngoài nghe, đầu tiên là anh muốn xác định xem thái độ của người bên trong như thế nào, rồi mới quyết định xem mình đi vào nên dùng thái độ gì.

".....Thầy Phó là ca sĩ nổi tiếng của thành phố chúng ta, trường học chúng ta đã dùng số tiền lớn để mời cậu ta đến hướng dẫn các em hát hợp ca, thật sự hai người các em làm một chuyện quá tốt rồi đó, ngay trước mặt nhiều bạn học như vậy mà công khai khiêu chiến với giáo viên, mỗi ngày đầu tiên đã làm giáo viên không xuống đài được rồi, các em nói xem, cứ tiếp tục như vậy, làm sao người ta có thể tiếp tục hướng dẫn các em đây?! Nếu đã không biết hát, cũng không có hứng thú học hát, tại sao lúc đầu không chịu nói ra? Đợi đến lúc ở trước mặt nhiều người như vậy mới mọc mồm mọi thứ lên chứ! Bộ dạng này của các em, có phải...là học sinh nỡ hay không?!"

"Em không cho rằng những chuyện này cùng với việc có phải là học sinh hay không có liên quan, nhiệm vụ của học sinh chủ yếu là học tập, chứ không phải tham gia cái cuộc thi hợp ca gì gì đó. Bạn Nhạc Thiên Thiên nói cậu ấy không biết hát, là cậu ấy nói sự thật, mà cái người thầy Phó kia, sau khi bạn Nhạc Thiên Thiên nói cậu ấy không biết hát mà còn muốn cậu ấy trước mặt mọi người hát hai câu, là đã ép buộc làm người khác khó chịu rồi. Một việc là ăn ngay nói thật, một cái là ép buộc, rốt cuộc chúng em không giống học sinh ở chỗ nào, hay là tại thầy ấy không giống giáo viên đây? Hơn nữa em

nhớ rất rõ ràng, sau khi cô Vương chọn người tham gia hợp ca ở lớp chúng em xong, bạn Nhạc Thiên Thiên có đi tìm cô nói rõ rằng cậu ấy không biết hát, lúc đó người không tin là cô, bây giờ đã xảy chuyện rồi, lại muốn chúng em gánh hết trách nhiệm sao?"

".....Em còn dám tranh luận sao?! Cô Lương Huệ Từ, nhìn xem cô đã dạy ra học sinh giỏi như thế nào kia! Công khai làm trái lại lời của giáo viên, đối với giáo viên một câu "cô" thế này "cô" thế kia.....Đây chính là cách mà cô dạy học sinh của cô hay sao?!"

"Đây không phải là tranh luận, cô à. Đây là em dựa vào quyền lợi của pháp luật mà biểu đạt ý kiến của mình."

"Cái này cũng không phải là lỗi của cô Lương, cô Vương à, tại sao cô lại muốn trách cô Lương chứ? Người không biết hát là em, cô Lương dạy chúng em môn Tiếng Anh mà, là chủ nhiệm của lớp chúng em, lại không phụ trách môn nhạc, việc này thì có liên quan gì với cô ấy đâu chứ?"

"Tốt lắm, Lục Diệp, Thiên Thiên, hai người các em bớt tranh cãi một tí đi."

"Thấy không, Lương....."

Nhạc Kỳ Sâm thật sự nghe không nổi nữa rồi, đưa tay đẩy cửa bước vào, phát ra tiếng "ken két" cắt đứt lời của cô Vương còn muốn nói.

Trong văn phòng chỉ có bốn người, một người là Thiên Thiên, một người là Lục Diệp, một người là cô Lương, còn có một người là giáo viên dạy nhạc lớp 10 của anh là cô Vương.

Lục Diệp và Thiên Thiên đều đứng trước mặt của cô Vương, hai tay của Thiên Thiên để ở sau lưng, cúi đầu, thoạt nhìn khá mệt mỏi. Mỗi lần cô bị phát hiện trộm chần lén xem tiểu thuyết đến nửa đêm, ngày hôm sau cô đều đến trước mặt anh, bày ra bộ dạng này, chủ động nhận phê bình. Về phần của Lục Diệp, cũng đứng như Thiên Thiên nhưng trên cô nửa bước, dùng thân mình chặn trước người Thiên Thiên một nửa.

Nhìn thấy Thiên Thiên như vậy, Nhạc Kỳ Sâm không nổi. Việc tự mình mắng em gái với việc nhìn thấy em gái mình bị người khác mắng là hai chuyện khác nhau hoàn toàn. Hơn nữa, anh mắng nhưng thật ra không phải là mắng, mặc dù anh có nhần tâm như thế nào thì cũng muốn cho Thiên Thiên ghi nhớ thật lâu, nhưng khi vừa nhìn thấy bộ dạng như vậy của Thiên Thiên, tâm tư lập tức mềm nhũn xuống, nói là muốn dạy dỗ cô cho từ tốn, nhưng cuối cùng lời nói ra khỏi miệng cũng chỉ có một chút lực uy hiếp "Sau này không được như vậy nữa" thôi.

Ở trong lòng của Nhạc Kỳ Sâm, cho dù Thiên Thiên có ngàn sai vạn sai, vẫn còn người làm anh là anh đây, cha mẹ trong nhà còn chưa mở miệng, sao lại để những người khác dạy bảo trước đây. Cho nên sắc mặt của anh trầm xuống, nhanh chóng đi vào bên trong.

**

Thấy được người xuất hiện trong văn phòng là ai, đầu tiên Thiên Thiên có chút sửng sốt, ngay sau đó uất ức trong lòng cô lập tức dâng trào như nước lũ, mũi cay xè, hốc mắt ươn ướt, uất ức kêu lên một tiếng: "Anh hai."

Nhạc Kỳ Sâm đi khoảng ba bước là đã đến bên cạnh Thiên Thiên, kéo cô lại quan sát trên dưới đánh giá một lượt, xác định cô không có chỗ nào không ổn, mới kéo cô ra sau lưng mình, dùng toàn bộ thân mình che chở cho cô, sau đó xoay người tức giận nhìn gương mặt trắng bệch của cô Vương.

Đối mặt với giáo viên âm nhạc từng dạy cho mình, lần đầu tiên trên khuôn mặt Nhạc Kỳ Sâm không có nụ cười ôn hòa, một tay của anh đang để phía sau lưng, cầm tay Thiên Thiên thật chặt, lạnh nhạt nói: "Em không có chuyện gì để nói với cô, em cần đến gặp hiệu trưởng để nói chuyện."

Cũng không lâu lắm, đoàn người Thiên Thiên đã đứng trước cửa phòng làm việc của hiệu trưởng.

Lần đầu tiên đến phòng làm việc của hiệu trưởng, Thiên Thiên có chút lo lắng, nhưng đứng bên trái cô là Lục Diệp, đứng bên phải là Nhạc Kỳ Sâm, cũng làm cho cô an tâm không ít.

Thấy ba học sinh đến đây đã có đến hai người là học sinh mà trường muốn bồi dưỡng trong hai năm nay, nên thái độ của hiệu trưởng vô cùng thân thiện, mang theo nụ cười thân thiết hỏi: "Bạn Nhạc Kỳ Sâm, bạn Lục Diệp này, vội vàng tìm thầy như vậy, có chuyện gì sao?"

"Thật xin lỗi vì đã trễ thế này rồi mà còn làm phiền hiệu trưởng Lý, có lẽ chuyện này đối với hiệu trưởng Lý là một chuyện nhỏ, nhưng với em mà nói, đây là một chuyện lớn." Nhạc Kỳ Sâm nói chuyện rất đúng mực, anh kéo Thiên Thiên đang đứng bên cạnh mình lại, nói: "Hiệu trưởng Lý, trước kia em có từng nói với thầy rồi, em gái của em là Nhạc Thiên Thiên. Thiên Thiên, đây là hiệu trưởng Lý Văn Hoa."

Là một học sinh chưa bao giờ có thành tích tốt cũng như không bao giờ chú ý đến bảng thông báo của trường, đối với thầy hiệu trưởng này, Thiên Thiên cảm thấy vô cùng xa lạ, để tránh khiến người ta cảm thấy mình vô lễ, cô chỉ nhanh chóng liếc nhìn đối phương thật nhanh rồi vội vàng thu hồi ánh mắt, nhỏ giọng nói: "Hiệu trưởng Lý, em là Nhạc Thiên Thiên."

"Thì ra đây là em gái của em Nhạc Kỳ Sâm sao, thật sự đây đúng là lần đầu gặp mặt." Hiệu trưởng Lý tươi cười nói, "Thế nào, bạn học Nhạc Thiên Thiên có vấn đề gì trong quá trình học tập sao?"

"Không phải trên phương diện học tập." Nhạc Kỳ Sâm nói, "Hiệu trưởng Lý, thầy cũng biết đấy, vì sao mà em lại chọn học ở trường Nhất Trung này. Lúc trước các hiệu trưởng của các trường ở thành phố A này, đều muốn em đến học tại trường của họ, họ đưa ra điều kiện không kém hơn Nhất Trung là bao nhiêu, thậm chí còn tốt hơn Nhất Trung. Sở dĩ em chọn Nhất Trung, là bởi vì em cảm thấy thành tích của em gái của em có thể học ở Nhất Trung được, em muốn ở gần để chăm sóc cho em gái. Cho nên thầy cũng hiểu rõ rồi, hiện tại trong lòng của em, không có điều gì có thể quan trọng hơn em gái

của mình được."

"Cái này.....Đương nhiên là thầy biết rồi."

"Em gái của em, trời sinh ngũ âm không được đầy đủ, lúc học lớp 2 có từng hát một lần, đều dọa tất cả bạn học khóc, từ đó về sau cũng không có hát thêm lần nào nữa. Vì chiều theo tâm tình của em ấy, khi tổ chức sinh nhật thì cả nhà của chúng em cũng không có hát bài hát để chúc mừng. Em cũng không hiểu vì sao, một người không biết hát như em gái của em sao lại được chọn đi thi cuộc thi hợp ca? Mà nhà trường xem trọng cuộc thi hợp ca là như thế sao? Cũng chưa cho người ta hát thử một chút, liền chọn người ta đi thi rồi sao?" Nhạc Kỳ Sâm nói xong, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn cô Vương phụ trách chọn người một cái, vẻ mặt của anh trước sau vô cùng bình tĩnh, nhưng loại bình tĩnh này, đã chứng minh rằng anh đã vô cùng tức giận rồi.

"Hơn nữa sau khi chọn người xong, Nhạc Thiên Thiên còn cố ý đi tìm cô Vương nói rằng cậu ấy không biết hát, nhưng cô Vương không tin, cũng không chịu nghe cậu ấy hát thử một chút, liền bước đi." Lục Diệp không nặng không nhẹ bổ sung.

"Buổi trưa hôm được chọn đấy, bởi vì cô Lương chủ nhiệm lớp có nói với em ấy là lúc trước hát không được, nhưng nói không chừng hiện giờ hát được thì sao. Cho nên sau khi ăn cơm xong, em tìm một chỗ không có người để Thiên Thiên hát thử cho em nghe, nhưng em ấy hát còn khó nghe hơn hồi tiểu học. Em còn an ủi rằng sẽ không sao đâu, cùng lắm thì em chỉ cần nhép miệng mà thôi không cần phải hát, nhiều người như vậy, chắc sẽ không bị phát hiện đâu. Không ngờ rằng ngày hôm sau đã bị phát hiện rồi. Trường học chọn người tham gia thi hợp ca, em hiểu. Nhà trường xem trọng trận thi hợp ca lần này nên mời ca sĩ chuyên nghiệp đến hướng dẫn, em cũng hiểu. Nhưng lúc chọn người thì lại chọn một người không biết hát như em gái của em vào tham gia, thì em không thể hiểu được. Em càng không thể hiểu hơn đó chính là, rõ ràng em gái của em đã nói là em ấy không biết hát rồi, thầy hướng dẫn kia còn bảo em ấy hát, là muốn làm em gái của em mất mặt trước mọi người hay sao đây? Ép buộc như thế, bây giờ còn muốn truy cứu trách nhiệm cho em gái của em, nói em ấy không tôn trọng giáo viên, đây rốt cuộc là đạo lý gì đây chứ? Bởi vì là giáo viên, cho nên có thể tùy tiện yêu cầu học sinh làm chuyện gì cũng được hay sao? Bởi vì là giáo viên, cho nên chỉ cần từ chối không làm theo là không lễ phép hay sao? Có phải như thế hay không?" Nói xong lời cuối cùng này, Nhạc Kỳ Sâm đã bị kích động, gương mặt trắng nõn vì tức giận mà đỏ ửng lên, tốc độ nói chuyện cũng nhanh hơn.

Cũng so sánh với Nhạc Kỳ Sâm, lời nói của Lục Diệp vẫn là không mặn không nhạt: "Hay là nói bởi vì là giáo viên, cho nên có thể tùy ý đổ trách nhiệm lên đầu của học sinh?"

Hiệu trưởng bị Lục Diệp và Nhạc Kỳ Sâm kẻ xướng người phụ họa làm cho có chút lúng túng, nhưng hai người bọn họ đúng là hi vọng tương lai của trường, lại để ý cùng một việc như vậy, nếu thật sự không xử lý cho tốt, lỡ như chọc giận hai người họ, vậy hai người họ có thể làm lớn chuyện rồi lại chuyện trường đi thì phiền phức to hơn. Cha của Nhạc Kỳ Sâm là thầy có tiếng về lĩnh vực công trình thủy lợi trong nước, mà bối cảnh của gia đình Lục Diệp ở thành phố A này có thể nói là cũng chỉ có nịnh bợ không được đắc tội, bất luận là người nào thì ông cũng không dám đắc tội được.

Nghĩ đến đây, hiệu trưởng không khỏi có chút tức giận liếc mắt nhìn cô Vương đã chọn người "không biết ca hát" Nhạc Thiên Thiên này một cái. Tuy ông biết rằng việc chọn người tham gia hợp ca không phải dễ dàng gì, nhưng nếu học sinh người ta đã tìm đến trước mặt cô nói là không biết hát rồi, cô tốt xấu gì cũng phải nghe một cái chứ!

Chỉ là.....Về chuyện của Nhạc Thiên Thiên, Nhạc Kỳ Sâm tức giận thì thôi không nói, Lục Diệp này chạy vào tham gia để làm cái gì đây?

Nếu đã nghĩ như vậy, hiệu trưởng liền hỏi: "Cái này, không biết bạn học Lục Diệp đến đây là muốn kiện chuyện gì....."

"Là em cảm thấy thầy Phó kia thật sự quá phiền phức, cho nên kêu anh ta im miệng, sau đó đưa ban Nhạc Thiên Thiên rời khỏi chỗ đó." Lục Diệp nói chuyện có chút bướng bỉnh.

Hiệu trưởng: "....."

"Hiệu trưởng Lý, em gái em đã lớn như vậy rồi, gia đình em cũng chưa bao giờ bắt ép em ấy làm bất kỳ việc gì mà em ấy không muốn cả. Hôm nay xảy ra việc này, đầu tiên là cô Vương không quan tâm đến ý kiến của em ấy mà sắp xếp cho em ấy tham gia hợp ca, tiếp theo là khi cô biết em ấy không biết hát mà vẫn bắt em ấy hát, cuối cùng là vào giữa giờ tự học buổi tối, hai người họ lại bị gọi vào văn phòng để răn dạy. Cá nhân em cho rằng việc này em gái của em không có sai, ngay từ đầu em ấy đã nói là em ấy không biết hát rồi!" Thái độ của Nhạc Kỳ Sâm vô cùng cứng rắn nói, "Cho nên hiện tại em cần một lời giải thích, vì sao lại muốn răn dạy em gái của em vậy?"

Âm cuối mạnh mẽ phát ra, sau đó mọi người đồng loạt nhìn sắc mặt chột đen chột trắng của cô Vương. Cô làm giáo viên ở Nhất Trung cũng hơn hai mươi năm rồi, bởi vì từng trải nhiều, cho dù là lãnh đạo nhìn thấy cô, cũng mang phần tôn kính, chưa từng xảy ra tình cảnh bị học sinh chất vấn đến mức không thể trả lời được?

Tình cảnh giằng co một hồi lâu, hiệu trưởng ho hai tiếng, đứng ra hòa giải, nói: "Việc này, ngọn nguồn sự việc thầy đã hiểu rõ rồi. Thật ra cũng không thể trách cô Vương được, dù sao cô ấy cũng vì nhiệm vụ mà trường giao cho mà thôi. Như vậy đi, sự việc này là do trường học làm việc không được thỏa đáng, thầy thay mặt nói lời xin lỗi với em Nhạc Thiên Thiên, chuyện này có thể bỏ qua được không, tất cả mọi người không cần phải để trong lòng nữa, em Nhạc Kỳ Sâm, em Lục Diệp, còn có em Nhạc Thiên Thiên, các em thấy có được không?"

"Hiệu trưởng, thầy không cần phải nói lời xin lỗi đâu." Ngoài dự đoán, lúc này là Thiên Thiên lên tiếng, cô nhìn sắc mặt của mọi người một lần, nói: "Mười mấy năm qua, nhóm bạn học của em không có người nào biết hát cả, bọn họ hát có chút khó nghe, nhưng sẽ không....."

Thiên Thiên dừng một chút, lẩm bẩm nói: ".....Nhưng sẽ không giống như em, có thể dọa mọi người phát khóc....."

Nhạc Kỳ Sâm "....."

Lục Diệp: "....."

Cô Lương: "....."

Cô Vương: "....."

Hiệu trưởng: "....."

"Hon nữa có một việc anh của em đã nói sai rồi," Thiên Thiên cẩn thận nói: "Thầy Phó kêu em hát hai câu, em không chịu hát, không phải là em sợ mất mặt trước mọi người, mà là.....Lỡ như em dọa thầy Phó khóc luôn, vậy lỗi của em quá lớn rồi....."

"....."

"....."

"....."

"....."

"....."

"Giọng hát của em thần bí đến mức nào mà có thể dọa giáo viên khóc luôn vậy?" Hiệu trưởng Lý cũng thông minh, thấy Thiên Thiên không có ý truy cứu, cũng tiếp lời của cô. Là người đã bốn mươi tuổi rồi, lại là người đứng đầu trường học, nói thật, cho dù biết là lỗi của trường, nhưng muốn ông nói lời xin lỗi với một cô bé mới mười lăm mười sáu tuổi đâu, cũng quá mất mặt rồi.

Thiên Thiên bị hỏi khó, suy nghĩ câu nói của hiệu trưởng Lý một chút, hỏi: "Hiệu trưởng, thầy.....Có phải thầy muốn nghe thử hay không vậy?"

"Được, chỉ cần em chịu hát, thì thầy cũng dám nghe." Hiệu trưởng cười tùm tùm hỏi đáp, ông không tin, không phải là hát khó nghe thôi sao, có phải lấy mạng đâu?

"Này, cái này....." Thiên Thiên còn có chút chần chừ, dọa thầy Phó khóc, là tội lớn, còn nếu dọa hiệu trưởng khóc, thì tội gì nữa đây?

Nhạc Kỳ Sâm cố gắng không chế co giật tại khóe miệng, rất đau đầu mà khuyên nhủ: "Hiệu trưởng Lý, em cho rằng thầy không nghe sẽ tốt hơn....."

"Nhạc Kỳ Sâm à, đây là em không đúng rồi, em là anh trai, hẳn là nên cố vũ em gái mình chứ, tại sao lại có thể nói ra như vậy được?" Hiệu trưởng Lý nghiêm túc nói xong, rồi nói với Thiên Thiên, "Em muốn hát thì cứ hát, không cần quan tâm anh trai của em đâu."

Tuy là nói như vậy, Thiên Thiên vẫn nhìn Nhạc Kỳ Sâm, chỉ thấy anh gờ tay nâng trán, quay mặt sang bên cạnh, là đã chấp nhận.

Lại nhìn sang Lục Diệp, thoát nhìn cậu còn thấy cậu có bộ dạng mong chờ?

Nhìn lại cô Vương, sắc mặt của cô tốt hơn rất nhiều, đôi mắt quan sát Thiên Thiên mang theo vẻ nghi ngờ.

Ánh mắt của Thiên Thiên quay lại trên người của hiệu trưởng, xác nhận nói: "Vậy, vậy em hát nha?"

"Em hát đi." Hiệu trưởng gật đầu.

Thiên Thiên nuốt một ngụm nước bọt, căng giọng, hát bài hát đã tập luyện.

Ba phút sau, giọng hát kỳ dị của Thiên Thiên ngừng lại. Trừ Nhạc Kỳ Sâm đã chuẩn bị tâm lý cùng với Lục Diệp đã cho rằng dù cho Thiên Thiên có gào khan cỡ nào cũng cảm thấy rằng đó là âm thanh của tự nhiên ra, ba người còn lại đều hóa đá.

Thiên Thiên trừng mắt nhìn, rất chờ mong hỏi: "Sao vậy, thế nào?"

Đúng lúc này, không biết ban công truyền đến tiếng gầm tức giận của ai: "Ai mà buổi tối không chịu lo học cho tốt mà chạy đến đây gào khóc thảm thiết vậy!!!!"

Cuối cùng khuôn mặt của ba giáo viên đã chảy nước mắt.

Trước đây có nghe người ta nói rằng "Có người ca hát đòi tiền, cũng có người ca hát đòi mạng" bọn họ còn chưa tin, không ngờ hôm nay thật sự thiếu chút nữa giao phó cái mạng của mình cho một cô bé rồi, thật sự là chết cũng không tiếc.....

Nhạc Kỳ Sâm thấy thế, thở dài thật mạnh: cho nên mới nói mọi người đừng nghe mà.....

Lục Diệp lại nhân cơ hội xoa đầu của Thiên Thiên, lúc nói dối cũng không chớp mắt một cái nào: "Hát rất được, là bọn họ không biết thưởng thức thôi, không sao, sau này hát cho một mình mình nghe thôi là được rồi."

Vì thế chuyện hợp ca lần này, cô Vương mang theo vẻ mặt "xin cho cô khóc một chút" đối với Thiên Thiên mà nói "Cô xin lỗi em, em Nhạc Thiên Thiên, cô gửi đến em lời xin lỗi, không tin tưởng em là lỗi của cô. Cảm ơn em đã không hát hai câu trước mặt thầy Phó, thầy Phó có bệnh"

Đĩ nhiên, Thiển Thiển cũng được xóa tên trong đội thi hợp ca thành công.

Tiền thể cũng nói rằng, Lục Diệp cũng vì không tôn trọng giáo viên hướng dẫn mà bị xóa tên trong danh sách thi hợp ca.

Nghe được thông báo này, Lục Diệp tỏ vẻ cầu còn không được, Thiển Thiển đã không tham gia hợp ca rồi, cậu tiếp tục tham gia hợp ca còn có ý nghĩ gì nữa chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Đồng phục

Sau khi đến tháng sáu, nhiệt độ không trùng lặp lại, bắt đầu nóng lên, cuối cùng thì Thiển Thiển cũng thay đồng phục mùa hạ mỏng nhẹ một chút, điều này làm cho Lục Diệp âm thầm kích động một thời gian, cuối cùng thì cuộc sống tẻ nhạt của cậu cũng có chút niềm vui rồi!

Đương nhiên những lời này không có ý là cậu vụng trộm nhìn Thiển Thiển đến chán, dù sao cậu có nhìn Thiển Thiển cả đời cũng không đủ, chỉ là mỗi ngày nhìn thấy mọi người đều mặc đồng phục mùa hè những vằn nóng, không ngừng quạt, nhưng mà Thiển Thiển vẫn mặc bộ đồng phục mùa thu như cũ, cậu cảm thấy cái áo khoác kia cực kỳ chứng mất, chỉ hận không thể đưa Thiển Thiển đến nơi hẻo lánh mà cởi cái áo khoác kia ra.

Nhưng mà từ khi Thiển Thiển mặc đồng phục mùa hè, tâm trạng của Lục Diệp tốt lên hẳn, ăn cơm ngon, đi trên đường cũng cảm thấy mát mẻ.

Quả nhiên không nhìn thấy màu sắc của nội y thì cuộc sống không hoàn chỉnh mà!

Lục Diệp ngồi nghiêng ở phía sau Thiển Thiển, một tay chống cằm, tầm mắt rơi vào dây áo ngực màu hồng nhạt như ẩn như hiện ở trong áo trắng của Thiển Thiển, ở trong lòng thỏa mãn cảm thán.

Hiện tại cuộc sống tạm ổn hơn so với thời gian trước khi Thiển Thiển thay đồng phục mùa hạ, điều này không chỉ dễ chịu ở một hai điều, khi đi học, cậu có thể nhìn chằm chằm vào sau lưng của Thiển Thiển, nghiên cứu hoa văn cùng màu sắc trên áo ngực của Thiển Thiển, tiền thể cũng nghe giảng bài. Lúc tan học, Thiển Thiển đi đâu thì cậu đi theo đến đó, tiếp tục công cuộc vĩ đại “nhìn lên đồ lót” của Thiển Thiển. Đồng thời còn có thể thu hoạch được một kết luận là sau khi trời nóng thì Thiển Thiển thay đồ lót hai ngày một lần.

Đồ lót của Thiển Thiển chủ yếu là màu sáng, đúng là trước kia Lục Diệp có nhìn thấy những thứ đó rồi, đó là màu hồng phấn..., mặc đồng phục vào có thể loáng thoáng nhìn thấy một chút. Bởi vì đồng phục hơi mỏng một chút, cho nên toàn bộ các bạn nữ mặc đều xuất hiện hiện tượng này, ngay từ đầu còn có người cảm thấy mắc cỡ, đi ra ngoài đi vệ sinh cũng che che giấu giấu, nhưng sau khi loại này trở thành một loại thời trang thịnh hành, còn có những bạn nữ có gan mặt đồ lót màu đậm đến trường.

Nhưng Nhạc Kỳ Sâm mỗi ngày đều không sợ phiền phức mà làm tư tưởng giáo dục “Là con gái phải biết tự trọng, phải biết tự mình bảo vệ mình” cho Thiển Thiển, kể từ khi thay đổi đồng phục mùa hè thì Thiển Thiển không có mặc áo ngực màu đen mà Lục Diệp đã từng thấy, cũng may hiện tại trời nóng, quần áo cũng mau khô, cho dù mỗi ngày đổi một cũng kịp.

Cả đêm mưa to, mang đến chút cảm giác mát mẻ cho ngày tháng sáu khô nóng, nhưng trong lòng mỗi người đều hiểu được, đợi đến khi mặt trời vừa xuất hiện, thì cảm giác mát mẻ này sẽ nhanh chóng bốc hơi vào không khí như chưa từng có.

Thiển Thiển vẫn như cũ, vào lớp trước khi chuông reo một giây, hôm nay xem ra cô có chút không được tự nhiên.

Mỗi ngày nhìn chằm chằm vào Thiển Thiển đã làm cho trong lòng Lục Diệp nghiên cứu được cách luyện thành hỏa nhãn kim tinh rồi, không phí nhiều thời gian thì Lục Diệp đã phát hiện nguyên nhân làm cho Thiển Thiển không được tự nhiên rồi, nguyên nhân này cũng làm cho cậu không tự chủ được mà ngừng hành động ngáp mới được một nửa của mình lại.

Thiển Thiển, hôm nay lại có thể mặc đồ, đồ lót màu đen đến trường.

Tuy rằng cô mặc áo ngực màu đen ở trong, phía ngoài còn mặc thêm áo cánh màu trắng, trời nóng như vậy mà cô còn mặc ba lớp áo, cũng thật là làm khó cô rồi. Nhưng màu đen là màu rất tối, làm sao chỉ hai cái áo màu trắng là có thể che được đây?

Sau khi thấy Thiển Thiển đi khỏi, Lục Diệp chỉ biết tự mình suy đoán, bình thường tốc độ đi của Thiển Thiển rất chậm, chậm như “rùa” vậy, tuy rằng dáng vẻ chưa thể nói là hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, nhưng ít nhất cũng có thể xem là ngẩng đầu ưỡn ngực, nhưng hôm nay cô nóng vội hơn rất nhiều, giống như con thỏ nhỏ cẩn thận xem trước ngõ sau trước cửa phòng một chút, liền “vèo” một cái nhảy đến chỗ ngồi của mình, dáng vẻ đó, che ngực co lưng, sợ đầu sợ đuôi, vẫn còn không yên tâm mà dùng ba lô ôm trước ngực che lại.

Chắc là phải xảy ra chuyện gì đó mới khiến cho cô không thể không mặc áo lót màu này rồi.

Lục Diệp yên lặng trầm nghĩ.

Rốt cuộc là có chuyện gì đây?

Lục Diệp sờ cằm.

Thiên Thiên có ít nhất là năm cái áo lót, cho dù là vì trời mưa, áo lót hôm trước giặt chưa khô, cũng sẽ còn cái khác có thể mặc mà.....

Chẳng lẽ có người còn trộm hết toàn bộ áo lót của Thiên Thiên trước cả cậu hay sao?

Cái suy đoán này làm cho Lục Diệp sợ hãi giật nảy mình.

Là ai?! Là ai còn biến thái hơn cả cậu luôn vậy. Không đúng! Là hèn. Nhảm rồi! cũng không đúng, là bệnh thần kinh! Nhưng mà vẫn còn thấy có chỗ không đúng lắm.....

Được rồi, không cần để ý cái loại nông cạn như vậy đâu.

Lục Diệp phiền chán phát phát tay lung tung, đánh tan những suy nghĩ không đâu này trong đầu.

Quan trọng là ai đã làm như vậy? Cậu chỉ dám suy đoán chứ chưa khẳng định là sự thật! Là cái tên khốn nào có lá gan còn to hơn cả cậu đây chứ?!

Nhất định cậu phải biết được chân tướng rõ ràng, nhất định!

Lục Diệp nắm tay thành quyền, hạ quyết tâm.

Vì vậy sau hai tiết học, Lục Diệp đều dùng để suy nghĩ cách phải làm như thế nào mới điều tra được việc này, vẫn chưa suy nghĩ được cách gì, loa trường vang lên thông báo học sinh toàn trường phải xuống sân tập thể dục giữa giờ.

Đoạn nhạc mở đầu của bài hát vang lên cao vút cũng là lúc trong đầu Lục Diệp nổ vang một tiếng, cậu vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào hình ảnh màu đen mờ hồ kia sau lưng của Thiên Thiên, trong nháy mắt trong đầu cậu xuất hiện một điều làm cậu muốn bác bỏ.

Xong rồi xong rồi, Thiên Thiên cũng bị toàn bộ mọi người nhìn thấy hết rồi!!!

Phải tập thể dục giữa giờ = phải xuống lầu = trong lúc xuống lầu sẽ gặp các bạn từ lầu 1 đến lầu 4 = sẽ bị tất cả bọn họ nhìn thấy.

Phải tập thể dục giữa giờ = phải đi xuống sân thể dục = trong lúc xuống sân thể dục sẽ gặp giáo viên từ lầu 1 đến lầu 4 = sẽ bị tất cả bọn họ nhìn thấy.

Phải tập thể dục giữa giờ = phải tập hợp ở sân tập thể dục = trong quá trình tập không chỉ có chủ nhiệm lớp mình đứng giám sát mà còn có các giáo viên khác đi tuần tra = sẽ bị tất cả bọn họ nhìn thấy.

Tất cả những điều trên tổng hợp lại, Thiên Thiên sẽ bị tất cả mọi người nhìn thấy.

Lục Diệp trong lúc hỗn độn này chỉ gắng co có 1 phút, ở giây thứ nhất, cậu dùng để đưa ra kết luận này, còn 59 giây còn lại, cậu dùng để hoảng sợ.

Thấy bọn Thiên Thiên muốn đứng lên đi ra ngoài, Lục Diệp cũng không có thời gian để suy nghĩ nữa, cậu đứng lên, ý vào việc chân mình dài liền đi vài bước liền vượt mặt bọn Thiên Thiên, sau đó đi chậm lại, vờn vờn che Thiên Thiên ở phía sau mình.

Ở trong trường này, Thiên Thiên cũng đã gặp qua không ít bạn nữ mặc áo lót màu đen ở trong áo sơ mi trắng, hơn nữa trước kia cô cũng đã từng mặc như vậy, lúc đó cô cũng không có mặc thêm áo cánh như hiện tại, kết quả là hôm đó về nhà đã bị anh hai mắng, nói con gái không thể mặc như vậy được, bởi vì mình không thể nào biết được có bao nhiêu người đang bí mật nhìn trộm mình được. Sau đó cô cũng không có mặc như thế nữa, cũng không phải bởi vì sợ anh hai mắng, chỉ là cảm thấy đồ lót của mình bị người khác nhìn thấy hết, thật sự là một chuyện xấu hổ. Về chuyện tại sao hôm nay cô lại mặc như vậy, là chuyện bất đắc dĩ mà....

Bởi vì lo lắng sẽ có người nhìn thấy, nói thì có chút hơi tự tin quá rồi, nhưng mà cô cảm giác như dọc theo đường đi ai cũng đều nhìn cô. Cô biết là do cô quá mức để ý mà sinh ra ảo giác mà thôi, bởi vì trước kia cô cảm giác như cũng không có ai để ý đến cô. Nhưng cô vẫn ôm chặt cánh tay của Giang Đường, cố gắng ép sát vào Giang Đường, sát vào bao nhiêu thì tạo cho cô cảm giác an toàn bấy nhiêu.

Giang Đường bị cô ôm chặt như vậy, chỉ cảm thấy cánh tay của mình đều dính vào ngực của Thiên Thiên không rút ra được, không khỏi bất đắc dĩ hỏi: “Mình nói, cậu ôm mình chặt như vậy để làm gì? Dọc theo đường đi không có cống thoát nước đâu mà, cậu không cần lo lắng sẽ bị ngã đâu.”

“Mình không phải lo lắng việc này.” Thiên Thiên nhỏ giọng nói, “Mình sợ sẽ có người chú ý đến mình.”

“Chú ý đến cậu sao? Vì sao người ta lại chú ý đến cậu chứ? Tất cả mọi người đều vội vàng muốn xuống tập hợp ở sân thể dục, có ai có thời gian rảnh mà chú ý đến cậu chứ?” Giang Đường dờ khóc dờ cười nói, “Tại sao cậu đột nhiên tự kỉ như vậy chứ? Sáng hôm nay cậu bị vẻ xinh đẹp của mình thức tỉnh sao?”

“Không phải, mình chỉ cảm thấy hôm nay mình ăn mặc có chút.....” Thiên Thiên cố ý nói, giọng nói dè dặt nhỏ đến mức gần như thì thầm mà nói ra với Giang Đường hai chữ, “đề lộ.”

“Đề lộ?” Giang Đường hồ hồ nói, đánh giá Thiên Thiên từ trên xuống dưới một chút, “Đề lộ cái gì? Quần áo bị đứt nút hay sao? Hay đi đường bị rách quần áo đây?”

“Cũng không phải, là áo ngực, áo ngực nhìn thấy rất rõ!” Cả khuôn mặt của Thiên Thiên đều nhả lại.

“Cậu nói cái này à?” Giang Đường nhìn lại cô một chút, nói: “Đúng là nhìn thấy rất rõ, chỉ là trong trường cũng có nhiều người mặc như vậy mà, cũng không có ai rảnh mà cố ý nhìn cậu đâu.”

Ngoại trừ một người.....

Giang Đường nhìn cái người đang đi phía trước cô và Thiên Thiên, khoảng cách của cậu gần gũi với các cô tới mức có thể thành một loại trở ngại, bừa bãi, nhưng không có nói ra điều bất mãn này, lời của cô Lục Diệp nghe có lọt tai mới là lạ.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, chỉ có duy nhất một người cố ý nhìn Thiên Thiên mà cũng đi ở phía trước rồi, nói cách khác Thiên Thiên lo sợ chỉ là dư thừa mà thôi.

Cho nên Giang Đường vỗ vỗ vai của Thiên Thiên, nói: “Cậu cứ yên tâm đi.”

“Nhưng mà mình vẫn thấy không được tự nhiên mà.....” Thiên Thiên nhỏ giọng lầu bầu nói.

“Nếu cậu cảm thấy không thoải mái, vậy tại sao lại mặc làm gì chứ?” Giang Đường ra vẻ không kiên nhẫn trừng mắt nhìn Thiên Thiên.

“Cũng không phải là mình muốn mặc đâu!” Thiên Thiên phản bác nói, “Không phải tối hôm qua trời mưa hay sao? Nửa đêm mới mưa. Tất cả áo ngực của mình đều treo ở mái hiên ngay cửa sổ phòng mình cả, lúc trời mưa thì mình đang ngủ, kết quả lúc sáng mình đi lấy, thì mới biết toàn bộ đã bị ướt hết rồi.”

“Cậu chỉ phớt có áo ngực ngày hôm qua thôi chứ, vậy những cái khác đâu? Chẳng lẽ cậu chỉ có hai cái áo ngực này thôi hả?” Giang Đường hỏi.

Thiên Thiên bị Giang Đường hỏi, cô dừng lại một chút, ấp a ấp úng nói: “Cậu, cậu cũng biết là mình lười mà.....Đương nhiên là mình, mình đi tắm xong sẽ giặt rồi phơi lên, sau đó....Sau đó lúc nào đột nhiên nhớ đến, sẽ đi lấy vào, hoặc là lúc nào cần mặc thì mới đi lấy vào thôi, cho nên, cho nên....”

Cô cho nên đến nửa ngày cũng không nói ra được, Giang Đường tốt bụng bỏ sung giúp cô: “Cho nên người làm bậy thì không được sống tốt mà.”

Thiên Thiên: “.....”

Tuy giọng nói của Thiên Thiên và Giang Đường nhỏ, nhưng vì Lục Diệp đi rất gần các cô, cho nên cũng nghe được bảy tám phần, vừa thờ phảo nhẹ nhõm ở trong lòng vừa cổ vũ lòng mình là phải lấy được đồ lót của Thiên Thiên nhanh lên một chút, cái loại lo lắng sợ người nào nhanh tay lấy trộm được trước mình quả là khó chịu.

Có lẽ là nói ra được tâm sự nghẹn trong lòng suốt nửa buổi sáng, tâm trạng của Thiên Thiên cũng được thả lỏng một chút, ôm cánh tay của Giang Đường cũng không dùng sức như vừa rồi nữa.

Sau khi tỉnh táo tỉnh thần lại rồi, cô mới chú ý khoảng cách của Lục Diệp và cô cùng Giang Đường có chút không đúng, chỉ cần cô bước dài một chút thôi, là có thể giẫm phải gót chân của cậu rồi. Cũng không biết vừa rồi tâm trạng cô không ổn như thế, làm thế nào mà có thể tránh được việc này đây.

Nếu chú ý đến, nhưng tuyệt đối không có để ý đến việc này, tất cả mọi người trong lớp đều đi ở phía trước, cho nên không có khả năng có ai đi phía sau cô và Giang Đường, vậy chỉ có thể.....

Thiên Thiên chột chột vào phía sau lưng của Lục Diệp, nhắc nhở nói: “Lớp trưởng, cậu có thể đi nhanh một chút được không? Mình sợ không cẩn thận sẽ giẫm vào chân của cậu.....”

Lục Diệp bị Thiên Thiên chột tay vào lưng thì liền thấy tâm trạng thoải mái hơn hẳn, quay đầu, về mặt vô tội nói: “Nhưng phía trước mình có rất nhiều người.....”

Không còn cách nào khác, Thiên Thiên đành phải tự mình cẩn thận hơn một chút. Cô cúi đầu nhìn bước chân của Lục Diệp, Lục Diệp bước chân trái thì cô sẽ bước chân trái, Lục Diệp bước chân phải, thì cô bước chân phải, như vậy nguy cơ giẫm vào chân của Lục Diệp mới giảm được.

Chính cô đã cẩn thận rồi, nhưng mà người phía sau không nhất định sẽ cẩn thận, không biết vì sao, người phía sau đột nhiên vượt lên phía trước, Thiên Thiên và Giang Đường đồng thời lao đảo đi lên phía trước hai bước, Giang Đường thì không sao, phía trước cô không có người nào, nhưng mà Thiên Thiên thì.....

Giẫm vào gót chân của Lục Diệp.

Thiên Thiên giật mình, vội thu chân lại, không quên nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, mình không phải cố ý giẫm phải chân cậu đâu lớp trưởng, bởi vì

người phía sau....”

Lần đầu tiên Lục Diệp không nghe Thiên Thiên đang nói cái gì, bởi vì từ khi gót chân cậu bị Thiên Thiên giẫm lên, trong lòng cậu xuất hiện một chuỗi chữ cái ngăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Hoảng sợ (một)

Sáng thứ năm, sau khi họp xong trở về, Lục Diệp đứng trước lớp thông báo nội dung của buổi họp, tác phong lời nói trước sau như một của cậu là lời ít nhưng ý nhiều: "Có hai chuyện, chuyện thứ nhất là đã xác định được thời gian thi cuối học kỳ, lớp 10 bắt đầu từ ngày 1/7, kết thúc vào ngày 5/7, lịch thi cụ thể sẽ được dán ở bảng đen phía bên trái. Chuyện thứ hai là trước đó không lâu có tổ chức cuộc thi viết thư pháp, Nhất Trung có tổng cộng năm người được vào trận chung kết, trong đó lớp chúng ta có bạn Thiên Thiên và....mình. Thời gian của trận chung kết là vào lúc 2h30 đến 4h30 buổi chiều ngày thứ bảy, địa điểm là lầu 2 nhà văn hóa nghệ thuật của thành phố C."

Thiên Thiên dán toàn bộ cái trán của mình vào màn hình điện thoại để xem tiểu thuyết thì chợt nghe thấy tên của mình, ngẩng đầu mờ mịt nhìn trước nhìn sau, sau khi thấy Lục Diệp nói xong, cô quay đầu lại, ánh mắt nghi ngờ nhìn Giang Đường, hỏi: "Sao vậy? Vừa rồi hình như lớp trưởng có nhắc đến tên của mình phải không.....Là do mình xem tiểu thuyết trên lớp bị chú nhiệm bắt được sao?! Cho nên mới gọi mình lên nói chuyện?!"

Nghĩ đến điểm này, mặt Thiên Thiên trùng lớn một vòng, trên trán cô có hai dấu màu hồng, thoát nhìn hết sức buồn cười.

"Cậu nghĩ nhiều rồi!" Giang Đường buồn cười đưa tay vuốt vuốt dấu hồng trên trán của Thiên Thiên, nói: "Yên tâm đi, là chuyện tốt! Cậu được đi vào trận chung kết cuộc thi viết thư pháp rồi, cho nên chiều thứ bảy này cậu đi nhà văn hóa nghệ thuật ở thành phố C dự thi đấy."

Nhưng không ngờ Thiên Thiên nghe vậy, nhướng lông mày cố gắng nhớ lại một chút, càng thêm mờ mịt: "Cái gì mà thi viết thư pháp vậy, sao mình không có ấn tượng gì hết...."

Giang Đường: "....."

Dưới sự nhắc nhở của Giang Đường, cuối cùng Thiên Thiên cũng nhớ lại lúc trước đúng là Lục Diệp có đưa bút máy và vở cho cô bảo cô viết chữ thư pháp vào đó, lúc đó cô còn lo lắng không biết lớp trưởng làm mấy cái này để làm gì, nhưng bởi vì cũng không phải việc gì nghiêm trọng, cho nên cậu ấy muốn cô viết, cô liền viết cho cậu, đâu biết rằng cậu dùng để tham gia cuộc thi viết thư pháp chứ.....

"Cậu nói là đi thi ở thành phố C sao?" Thiên Thiên bày ra vẻ mặt nhăn nhó, không tình nguyện nói, "Không đi có được không vậy, thời tiết nóng như vậy, chỗ nào mình cũng không muốn đi hết, chỉ muốn ở trong phòng điều hòa thôi...."

"Việc này không tốt lắm đâu?" Giang Đường chân chừ nói: "Chỉ có 5 người trường chúng ta được tiến vào trận chung kết thôi, người bình thường còn tranh thủ thời gian đi xem, cậu dễ thương như vậy sao lại không đi chứ, đây không phải chứng tỏ là cậu sợ thua hay sao? Thiên Thiên ngoan đi, cậu viết chữ đẹp như vậy sao không đi thi chứ, đây không phải tạo điều kiện cho người khác giành chiến thắng hay sao? Hơn nữa sau khi làm đường cao tốc xong, thì mình chỉ cần ngồi xe khoảng một giờ đồng hồ là có thể đến thành phố C được rồi, nhin một chút là xong thôi."

Thiên Thiên dán mặt lên bàn, mặt bàn lạnh lạnh làm cô có chút thoải mái, từ sau khi trời trở nên nóng nực, mỗi ngày cô đều dùng khăn ướt lau bàn hai lần. Bởi vì trời nóng nực, đồ mồ hôi nhiều sẽ làm mặt bàn bị rích lại, mặc kệ là làm bài tập hay úp mặt ngủ đều cảm thấy không được thoải mái cho lắm, Giang Đường trêu ghẹo nói: "Người khác thì trời càng nóng càng không muốn hoạt động, không ngờ bình thường cậu lười, sau khi trời nóng lại siêng năng vậy, mình có cảm giác vui mừng sâu sắc đó nha!"

Thiên Thiên: Còn không phải là vì không thể lười mới có thể thoải mái một chút hay sao.

Thiên Thiên rầu rĩ không vui gõ gõ lên mặt bàn, nói: "Nhưng thứ bảy tuần này có lẽ mẹ của mình phải tăng ca, cho nên không thể đưa mình đi được đâu. Còn có anh hai của mình nữa, lớp của anh ấy mỗi học kỳ lại thực hành cái gì chính sách khu vực gì đó, chính là cho một người học tốt kèm một người học yếu, mỗi tuần anh hai của mình phải "trợ giúp" bổ túc cho người kia 6 buổi chiều, cũng không thể đi cùng với mình được. Nhưng mà mình thật sự nghĩ mãi không rõ, lớp bọn họ đều học giỏi như vậy rồi, còn muốn làm những chuyện phiền phức như thế này sao....."

"Hay là mình đi với cậu được không? Dù sao thứ bảy mình cũng không có việc gì để làm." Giang Đường nói, "Hơn nữa nếu để một mình cậu đi thành phố C.....Mình cũng không có yên tâm, cái người này chỉ đi vòng vòng tiểu khu nhà hàng xóm thôi mà cũng lạc đường một giờ đồng hồ."

"Nhưng mà thi đến tận hai tiếng, vậy chỉ còn lại có một mình cậu thôi, cũng không tốt lắm." Thiên Thiên nói, "Hay là mình đi một mình thôi."

"Tự cậu đi sao, cậu biết từ trạm xe đến nhà văn hóa nghệ thuật đi thế nào hay sao?" Giang Đường không chút nào che giấu vẻ mặt xem thường.

Thiên Thiên: "....."

"Mình có thể xem bản đồ mà! Có thể....." Thiên Thiên kiên nhẫn không buông nói, "Nếu không thì cậu dạy mình xem bản đồ trên điện thoại có được hay không?"

"Thôi đi, đã dạy cậu 180 lần rồi, dạy cậu một lần là phí thời gian thêm một lần." Lúc này Giang Đường dùng sức lắc lắc tay, nói: "Quyết định như vậy đi, mình cùng đi với cậu sẽ tốt hơn, cùng lắm thì lúc cậu thi thì mình đi xung quanh một chút. Đúng lúc đã lâu rồi mình cũng không có đi thành phố C."

"Không được, không được, không được." Thiên Thiên lập tức lắc đầu giống như trống lắc, "Sao mình có thể để một mình cậu đi xung quanh đây chứ, hiện tại bọn buôn người rất lợi hại, đừng tưởng rằng ở nơi nhiều người thì sẽ không cần sợ, bọn họ sẽ giả thành ba mẹ người thân của cậu, nhiều người hơn nữa cũng sẽ bắt cậu đi, rất là hung tàn đấy! Cậu cũng không biết lần trước mình....."

Nói được một nửa, bỗng nhiên Thiên Thiên kịp phản ứng, vội vàng ngừng lại. Lần trước sau khi cùng Lục Diệp mua quần áo gặp phải sự kiện kia, cô nói rõ nguyên nhân cho Lục Diệp nghe một lần, Lục Diệp mới nói người kia có thể là bọn buôn người, thấy cô chỉ có một mình, bộ dạng cô cũng không được lành lặn thì liền sinh lòng không chính đáng. Lúc đầu cô còn chưa tin, cảm thấy trên vỉa hè nhiều người như vậy, bọn buôn người nào có lá gan lớn như thế, cũng không thể nào dám ở trên vỉa hè mà hành động được. Lục Diệp cũng không có tranh cãi với cô, chỉ là lấy điện thoại ra tùy tiện tìm một vài tin tức "Kinh sợ! Cửa hàng hôm nay gặp phải bọn buôn người.!!" cho cô xem, cô mới biết được thủ đoạn của bọn buôn người bây giờ rất cao siêu, lá gan cũng càng ngày càng lớn, trước kia chỉ là theo đuôi người ta đến khúc vắng mới chụp thuốc mê rồi mang đi thôi, mà bây giờ ban ngày nhiều người như vậy mà còn dám bắt người, đa dạng đủ loại, cái gì giả trang thành ba mẹ người ta, bạn trai/bạn gái, chồng chưa cưới/vợ chưa cưới, chồng/vợ....., nhìn thấy cả người Thiên Thiên nổi da gà, nhớ lại người đàn ông kia cũng đã từng nói với mình như vậy: "Con nhóc này, tối hôm qua chạy đi chỗ nào rồi? Có biết là ta cùng mẹ của mày tìm mày đến phát điên rồi hay không?", cô mới cảm thấy Lục Diệp nói sự thật, cô sợ tới mức sau lưng toát ra mồ hôi lạnh, cảm thán: "Trái đất quá đáng sợ rồi, tìm cách nào cho mình trở về sao Hóa đi.". Đồng thời, càng may mắn hơn là, tuy rằng lớp trưởng đi rồi, nhưng vẫn để lại Tướng quân và Tướng quân phụ nhân lại cho cô, nếu không với tính cách lúc nào cũng phản ứng chậm hơn người khác nữa nhip như cô, không chừng cô bị bọn buôn người bán rồi, không biết sẽ xảy ra chuyện gì đây!"

Bởi vì chuyện này đáng sợ như vậy, nếu như nói cho người trong nhà biết, nhất định là dọa họ sợ, đến lúc đó đừng nói là anh hai, mà ngay cả mẹ cũng sẽ không để mình ra ngoài một mình rồi, càng nghĩ, cuối cùng cô quyết định giấu chuyện này lại, cô cũng không muốn anh hai và mẹ lo lắng.

Cô quyết định nói chuyện này với Lục Diệp, Lục Diệp suy nghĩ một chút liền đồng ý, hai người hẹn với nhau rằng sẽ không nói chuyện này cho người thứ ba biết.

Thiên Thiên vỗ ngực mình: may là biết ngừng đúng lúc, không có lỡ miệng nói ra hết.

Chỉ là cô đột nhiên đang nói mà dừng lại sẽ khiến có Giang Đường nghi ngờ, nên vội vàng nói thêm: "Cậu không biết đâu, lần trước mình nghe anh hai nói, có một nữ sinh trung học, đang ở trên đường phố náo nhiệt như thế bị một người tự xưng là ba của cậu ấy mang đi, sau đó liền mất liên lạc. Thành phố C lớn như vậy, mình và cậu cũng không quen thuộc, bất luận như thế nào mình cũng không thể để cậu đứng bên ngoài một mình được."

"Mình cũng không thể để một mình cậu đi thành phố C đâu nha!" Giang Đường phản bác nói.

Thiên Thiên còn muốn nói gì đó, lại bị một giọng nói cắt ngang.

"Ai nói chỉ có một mình Thiên Thiên đi thành phố C chứ? Mình không tồn tại hay sao?"

Thiên Thiên và Giang Đường cũng ngẩng đầu lên, thấy được người đang đứng trước bàn học của hai cô, đôi mắt và lông mày cậu hiện ra vẻ lạnh lùng nhưng khuôn mặt không biểu lộ ra chút cảm xúc gì.

"A, là lớp trưởng sao." Thiên Thiên nghiêm trang dùng câu cảm thán thay cho câu hỏi.

"Thiên Thiên", Lục Diệp đối với Thiên Thiên dịu dàng như mặt cười, nháy mắt xóa tan mọi nghiêm nghị lúc nãy, nói: "Đi ra ngoài một chút, mình muốn nói với cậu chuyện này."

"Oh." Thiên Thiên lên tiếng, đứng lên.

Lúc này Giang Đường mới phát hiện trong lúc vô ý mình đã đá phải tấm thép, sau ót nom nóp lo sợ mà rút xuống một giọt mồ hôi lạnh to như quả trứng vịt.

"Mình sẽ đi thành phố C cùng với Thiên Thiên, cho nên bạn học Giang Đường à....." Lục Diệp khoanh tay, liếc nhìn Giang Đường từ trên cao, không phải là cậu để bụng việc Giang Đường nói xấu mình trước mặt mọi người, chẳng qua là đã vài ba lần bị cô làm hỏng chuyện tốt rồi, điều này làm cho Lục Diệp rất không hài lòng với cô, khi nói chuyện mơ hồ cũng mang theo tiếng nghiến răng, "Chuyện này, cũng không cần, quan tâm đến."

Cảm nhận được ác ý dày đặc từ lớp trưởng đại nhân, Giang Đường không có tiền đồ mà thở dài mệt mỏi.

Thiên Thiên một chút cũng không chú ý đến ác ý dày đặc của hai người họ lúc đó, nhìn không thấy thuốc súng, nghe Lục Diệp nói cậu sẽ cùng đi thành phố C với Thiên Thiên, Thiên Thiên vui mừng đến mức hai mắt đều sáng lên: "Thật hả? Cậu sẽ cùng đi thành phố C với mình sao lớp trưởng?"

Đối mặt với Thiên Thiên, Lục Diệp nhanh chóng bày ra vẻ mặt tươi cười, gật đầu nói: "Thật chứ."

"Vậy là quá tốt rồi!" Thiên Thiên làm một động tác "vạn tuế", quay đầu nói với Giang Đường, "Nếu như vậy thì, Giang Đường cậu không cần phải lo

lặng rồi, có lớp trưởng đi cùng với mình, rất là an toàn luôn đấy!"

Tuy biết rằng Thiên Thiên nói như vậy là an ủi mình, nhưng mà sao lời nói này nghe giống như là đang giễu cợt vậy? Giang Đường vẻ mặt không chút thay đổi mà thầm nghĩ.

Thiên Thiên à, vì sao mình lại cảm thấy có lớp trưởng đi cùng với cậu thì lại càng nguy hiểm hơn vậy chứ? Giang Đường day day trán, vì sự tín nhiệm của Thiên Thiên đối với Lục Diệp làm cô cảm thấy đau đầu.

Sau khi vui vẻ xong, Thiên Thiên mới nhớ tới vấn đề quan trọng: "Mà tại sao lớp trưởng lại đi thành phố C vậy? Là muốn đi chơi sao?"

Lục Diệp nghe thấy thì dở khóc dở cười, gõ lên trán cô một cái, nói: "Ngốc, vừa rồi làm việc gì mà không nghe mình nói vậy?"

Thiên Thiên giờ tay che lại chỗ cậu vừa gõ lên, lấy lòng cười nói: "Vừa rồi mới xem tiểu thuyết đấy....."

"Mình biết ngay mà." Lục Diệp bắt đầu đi lắc đầu, nói: "Mình đi thành phố C không phải để đi chơi, mà là vì mình giống cậu, muốn đi nhà văn hóa nghệ thuật thi viết thư pháp."

"Haha, thì ra là như vậy sao.", Thiên Thiên gãi đầu ngây ngô cười nói, "Lớp trưởng thật lợi hại nha, muốn đi thi viết thư pháp nữa cơ!"

Cậu cũng phải đi tham gia cuộc thi viết thư pháp mà, tại sao lại không nói mình rất lợi hại vậy?

Nhìn Thiên Thiên như vậy, Giang Đường thật sự nghĩ không ra, rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào bắt đầu biến Lục Diệp thành một kẻ đàn độn rồi?

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Hoảng sợ (hai)

Lục Diệp gọi Thiên Thiên ra ngoài cũng không có nói chuyện gì quan trọng lắm, cũng chỉ là thông báo lại cho cô hai chuyện lúc này. Sau đó thì bàn bạc vài chuyện và thời gian ngồi xe để đi đến thành phố C thi viết thư pháp, bởi vì Thiên Thiên không có hiểu biết gì về việc thi đấu lần này, cho nên về cơ bản đều là Lục Diệp nói, Thiên Thiên nghe, đúng lúc cái gì Thiên Thiên cũng không biết, giống như là "đột kích trước khi thi". Cuối cùng, hai người hẹn thời gian gặp mặt ngày thứ bảy.

Thôi, thật ra chuyện này có quan trọng hay không căn bản là không có quan hệ, đơn giản là vì người nào đó muốn tìm cơ hội nói chuyện với Thiên Thiên nhiều hơn mà thôi.

Trở về nhà, Thiên Thiên vừa nói chuyện này ra, quả nhiên là mẹ và anh hai đều không có thời gian đưa cô đi thành phố C thi, bởi vì gần đây mẹ có thiết kế mới, làm tăng ca muốn phát bệnh rồi, có thể trở về nhà ăn cơm trưa đã là một chuyện rất xa xỉ rồi. Mà bên phía anh hai thì cũng gần tới kỳ thi cuối học kỳ, số lượng người mà anh "bồi dưỡng" có thể nói muốn hỏi anh cũng ngày một nhiều, lại đồng ý với người ta rồi, anh không thích đùa ý, cũng không thể phân thân mà làm được.

Nghe họ nói như vậy, Thiên Thiên có chút tiếc nuối, nhưng vẫn hiểu chuyện mà nói: "Con biết rồi. Không có sao đâu, mọi người đều vì công việc, làm xong việc của mình thì tốt rồi. Dù sao cũng có người đi chung với con rồi."

Nhạc Kỳ Sâm vừa gấp khoai tây sợi cho cô thì thuận miệng hỏi: "Là ai cùng đi với em vậy? Giang Đường? Hạ Văn? Hay là Lâm Nhược Vân?"

"Không phải.", Thiên Thiên ăn một ngụm cơm cùng với khoai tây sợi, nói mơ hồ không rõ: "Là lớp trưởng. Cậu ấy cũng được vào cái kia cái gì.....Cái gì mà trận chung kết của cuộc thi viết thư pháp, đến lúc đó cũng phải đi thành phố C tham gia đấy!"

Nghe nói người sắp đồng hành cùng Thiên Thiên là Lục Diệp, động tác gấp rau của Nhạc Kỳ Sâm dừng lại, anh xoay đầu nhìn Thiên Thiên, giống như không nghe rõ lời cô nói mà hỏi lại thêm lần nữa: "Em vừa nói.....Người cùng đi với em là ai?"

Thiên Thiên nhìn anh, chớp mắt hai cái, nói: "Vâng.....Là lớp trưởng. Làm sao vậy?"

Nhạc Kỳ Sâm nghe vậy, lặng lẽ dùng đũa gấp đồ ăn vào trong miệng, nhai hai cái, nuốt xuống, sau đó giống như đang hạ quyết tâm, nặng nề đặt chiếc đũa lên mặt bàn, nói: "Anh cùng đi với em."

Vốn tưởng rằng không có việc gì, Thiên Thiên chợt sững sờ, vẫn duy trì tư thế chuẩn bị gấp thức ăn, nhìn về phía Nhạc Kỳ Sâm: "Cái gì?"

"Anh nói anh cùng đi với em." Nhạc Kỳ Sâm lặp lại thêm lần nữa, sau đó mới cầm chén lên, tiếp tục ăn cơm.

"Nhưng không phải anh đã đồng ý giảng bài cho bạn học rồi hay sao? Đột nhiên đòi ý có phải không tốt hay không?" Thiên Thiên nói, "Đạo lý "Người mà không giữ chữ tín, không thể dùng được" cũng không cần em phải nói với anh chứ."

"Mẹ cảm thấy Thiên Thiên nói rất đúng.", mẹ ở bên cạnh gật gù đầu, nói: "Mẹ nói này A Sâm, con quản em gái cũng quá chặt rồi, tuy rằng chúng ta cũng biết là con quan tâm yêu thương em nên mới làm như vậy, nhưng mà cứ như vậy mãi, đối với nó cũng chỉ có hại không có lợi, nhiều khi mẹ cũng nghĩ rằng có phải chúng ta bảo vệ con bé quá tốt cho nên nó mới đi lạc trong khu này cả một giờ đồng hồ hay không, có câu nói như thế này.....Cái gì mà hoa trong nhà kính thì không chịu được gió táp mưa sa.....Đợi chút, hình như không phải nói như vậy, trời ơi chúng ta không cần phải để ý mấy loại tiểu tiết này làm gì, cách đây không lâu trên mạng có nói rằng, bảo vệ quá kỹ cũng là một loại tổn thương đó con thấy đúng không? Đúng vậy, ý của mẹ muốn nói chính là như vậy. Hơn nữa lớp trưởng của Thiên Thiên.....Chính là Lục Diệp phải không? Lần trước lúc Lục Diệp đưa Thiên Thiên về mẹ đã thấy rồi, mẹ thấy, là một đứa nhỏ đáng tin cậy, mẹ tin tưởng cậu ấy sẽ chăm sóc cho Thiên Thiên thật tốt, thôi cứ quyết định như vậy đi."

Mẹ nói xong, thừa dịp Nhạc Kỳ Sâm không chú ý liền ném ánh mắt "Thế nào, quả nhiên chỉ có mẹ mới hiểu ý của con có phải không", về mặt "Mau mau khen mẹ nhanh trí đi chứ" cho Thiên Thiên thấy: "....."

"Mẹ...." Nhạc Kỳ Sâm nhìn người mẹ không đáng tin cậy này của mình một cái, lại không thể trực tiếp nói câu "Người mà mẹ nhìn đáng tin cậy đó đang rất muốn có được con gái bảo bối của mẹ đó" ra, đành phải bất đắc dĩ nói, "Mẹ, mẹ không biết được chuyện bên trong đâu, nên mẹ đừng nhúng tay vào nói vớ vẩn được hay không?"

Nghe Nhạc Kỳ Sâm nói xong, cặp mắt to tròn của Thiên Thiên và mẹ vừa chuyển động, nảy ra ý hay, cô để đứa xuống, lông mày nhướn lên, giả vờ giận dữ nói: "Sao anh lại có thể nói chuyện như thế với mẹ vậy? Em nói cho anh biết, mẹ sống lâu hơn anh hai mươi mấy năm, mẹ đi qua cầu còn nhiều hơn anh đi trên đường, mẹ nói với anh những điều này, đều là kinh nghiệm quý báu, anh phải khiêm tốn lắng nghe mới phải, sao anh có thể nói mẹ nói vớ vẩn được chứ?"

Nhạc Kỳ Sâm bị giáo huấn còn chưa kịp suy nghĩ kĩ cần thận thì lại tiếp tục bị người nào đó bắt bẻ: "....."

Thiên Thiên cẩn thận nhìn Nhạc Kỳ Sâm bị giáo huấn đến mức không nói được lời nào, lại nhìn mình đã làm điều tốt, đang phối hợp với mẹ đột nhiên do dự rằng không biết nên giả vờ khuyên mẹ hay đứng về phía anh hai mà vạch trần mẹ đây, cuối cùng cô lựa chọn cuối đầu tiếp tục ăn cơm.

"Được rồi, chuyện này cứ quyết định như vậy đi! Thiên Thiên cùng đi thi với lớp trưởng của nó, để cho nó thử ra ngoài một mình xem sao! A Sâm ở nhà giúp mẹ đi.....À không đúng, con giảng bài cho bạn học đi! Đừng nghĩ sẽ đi theo trộm em của con, nói không chừng mẹ sẽ về kiểm tra đấy, nếu để mẹ phát hiện con không ở nhà giảng bài cho bạn học, mẹ sẽ tịch thu chìa khóa nhà của con, nhốt con ở trong nhà đấy." Mẹ nói một hơi tràn đầy khí phách xong thì phát phát tay, lúc này xem như vấn đề đã đóng thuyền rồi.

Nhạc Kỳ Sâm "....."

Sau khi ăn xong, về mặt Nhạc Kỳ Sâm buồn bực thu dọn chén đĩa vào phòng bếp rửa, mẹ lén lút kéo Thiên Thiên vào trong phòng, hạ giọng nói: "Thiên Thiên à, vì hạnh phúc cả đời của con, mẹ cũng rất liều rồi. Đoán chừng anh hai sẽ gọi điện cho cha của con báo cáo tình hình rồi, nó không dám phản bác lại mẹ, cũng chỉ có thể nói cho cha của con thôi, để cho cha của con đến giáo huấn mẹ. Nhưng mà con yên tâm đi, mẹ sẽ cố gắng chống lại áp lực tứ phương, không để bất kỳ ai trong bọn họ đến phá hư chuyện tốt của con đâu! Mẹ cũng chỉ có thể giúp con làm việc này thôi, còn lại thì phải nhờ sự cố gắng của con rồi.....Cho nên Thiên Thiên à, mẹ vì con mà liều mạng như vậy, có phải con nên cảm ơn mẹ một cái hay không, khích lệ mẹ một chút được không con?"

Thiên Thiên: ".....Cảm ơn mẹ, mẹ rất lợi hại nha."

Nghe được lời muốn nghe, mẹ như mở cờ trong bụng mà hôn lên gương mặt trẻ con của Thiên Thiên một cái, nói lời chính nghĩa: "Không cần khách sáo, Thiên Thiên, giúp đỡ con gái tranh thủ hạnh phúc là nghĩa vụ của mẹ!"

Lời nói chưa dứt mà mẹ đã kiểm chế không được rồi, cười đến mức đôi mắt thành hình lưỡi liềm, tâm trạng vui vẻ nói: "Cứ như vậy đi, mẹ phải đi làm rồi, Thiên Thiên nhớ này, con không được khuất phục trước thế lực tà ác của anh hai nha chưa!"

Từ đầu tới cuối Thiên Thiên cũng chỉ hé ra được khuôn mặt tê liệt nhìn mẹ đóng cửa phòng đi ra ngoài mới yên lặng ngẩng đầu lên không tiếng động mà hỏi ông trời.

Bình thường phải sống chung với mẹ như thế nào đây? Rất cấp bách.

Về sau đúng là cha có nghe Nhạc Kỳ Sâm nói về chuyện này, nhưng mà cũng không làm được gì, một là vì núi thì cao mà hoàng đế thì xa, hai là vì mẹ Nhạc am hiểu lý lẽ sâu xa nói rõ [quá bảo hộ là một loại thương tổn], lấy tình đề cảm động [nũng nịu chơi xỏ], hướng về cái tình hoa, cho nên cuối cùng chịu thua trận là hai vị nam tử hán họ Nhạc.

Giữa trưa thứ bảy, Thiên Thiên ăn cơm trưa xong sẽ ra khỏi nhà, trước khi đi Nhạc Kỳ Sâm còn không yên tâm mà dặn dò thêm: "Thiên Thiên này, có chuyện gì phải gọi điện thoại cho anh hai gấp, quan trọng nhất là, ngàn vạn lần không thể để tên tiểu tử thói Lục Diệp kia chiếm tiện nghi đấy!"

Lần đầu tiên Nhạc Kỳ Sâm nói trực tiếp việc này ra như vậy, Thiên Thiên nghe được không khỏi đỏ mặt, tức giận trừng mắt liếc anh một cái, nói cũng chưa nói liền quay đầu bỏ chạy ra ngoài.

Gặp trở ngại Nhạc Kỳ Sâm hậm hực sờ sờ chóp mũi.

Thiên Thiên đợi Lục Diệp ở đèn thờ như cũ, sau đó hai người cùng nhau chạy đến nhà ga, bây giờ gần đến chủ nhật rồi, nhà ga rất nhiều người, đặc biệt là vé xe từ thành phố A đến thành phố C được bán rất đắt khách, người này người nọ xếp hàng từ nơi mua vé ở đại sảnh dài đến tận khúc ngoặt. Thiên Thiên đang muốn xếp hàng đi mua phiếu thì bị Lục Diệp kéo lại, cậu lấy hai tờ vé từ trong túi quần ra đong đưa trước mặt Thiên Thiên một chút, hài lòng nhìn hai mắt sáng ngời của Thiên Thiên.

Nhìn thấy hai tờ vé xe trong tay của Lục Diệp, Thiên Thiên đứng là vừa mừng vừa sợ, cũng không phải là cô lười ngại đi xếp hàng, nhưng thật sự là cái hàng kia dài đến mức làm người ta nhìn thấy cũng cảm thấy tuyệt vọng rồi.

Lục Diệp mang theo ý cười xé vé xe đưa cho cô, Thiên Thiên nhận lấy, rồi cười với cậu, liền cuối đầu lấy tiền trả lại cho Lục Diệp.

Ngay từ đầu Lục Diệp đã không muốn lấy tiền của Thiên Thiên, tư tưởng của cậu là mua vé cho vợ tương lai mà thôi, đạo lý hiển nhiên như vậy, sao có thể lấy tiền của cô được chứ?"

Đáng tiếc là trước mắt Thiên Thiên không có thừa nhận mình là "vợ tương lai của lớp trưởng", cho nên bất luận như thế nào cũng muốn Lục Diệp nhận tiền của cô, đưa mấy lần mà Lục Diệp vẫn không chịu nhận, Thiên Thiên nóng nảy, cô lấy tiền lại, đưa vé xe lại cho Lục Diệp, nói: "Nếu cậu không nhận tiền thì mình cũng không nhận vé.....Tự mình đi mua vé khác vậy."

Nếu đã nói đến mức này rồi, dù sao cũng có khả năng là thật sự là Thiên Thiên sẽ đi mua vé khác đúng không? Vì thế đành phải tiếc nuối mà nhận tiền của Thiên Thiên.

Lúc nhận tiền từ trong tay của Thiên Thiên, trong lúc vô tình thì ngón tay của Lục Diệp chạm phải đầu ngón tay của Thiên Thiên, mặc dù là chỉ chạm nhẹ vào, nhưng cũng làm cho Lục Diệp thất thần trong giây lát. Bỗng nhiên, Lục Diệp cong khóe miệng, nhận tiền từ trong tay của Thiên Thiên rất chính tề, trân trọng đặt trong túi tiền trước ngực, cảm thấy tiếc nuối ở trong lòng.

Thấy Lục Diệp nhận tiền rồi, Thiên Thiên mới vui vẻ trở lại, cô nói với Lục Diệp: "Lớp trưởng, thật sự là càng ngày mình càng sùng bái cậu nha. Làm sao mà cậu có thể nghĩ rằng sẽ mua vé trước vậy? Cậu đi mua lúc nào vậy?"

"Từ sau khi đường cao tốc làm xong, từ thành phố A đến thành phố C chỉ cần một giờ, phương tiện lại nhanh chóng, rất nhiều học sinh đều thừa dịp chủ nhật để đi thành phố C chơi hai ngày, mình nghĩ nếu lúc đi mới mua vé thì sẽ hơi khó khăn, cho nên đi mua trước." Lục Diệp vừa trả lời câu hỏi của Thiên Thiên, vừa dắt cô đến chỗ soát vé. Trong nhà ga người đến người đi nhiều, không dắt cô đứng là không an tâm, "Vé này là ngày hôm qua nhờ cha đi mua dùm, lúc ấy ông còn kêu là mình nghĩ nhiều quá, nói là ô tô đến thành phố C rất nhiều, nếu người có nhiều hơn nữa cũng chỉ chờ khoảng nửa giờ mà thôi. Nhưng mà xem ra bây giờ, cũng may là mình dự kiến trước rồi, nếu không thì hiện tại chúng ta cũng chỉ có thể đùa giỡn làm "đuôi rồng" trong đây thôi, cậu nói có phải hay không, Thiên Thiên?"

Nói hết câu một hồi lâu cũng không nghe Thiên Thiên trả lời, Lục Diệp có chút nghi ngờ quay đầu lại, bởi vì nhà ga nhiều người, cậu sợ Thiên Thiên không nghe được, cố ý nói lớn hơn rất nhiều, làm cho người xung quanh cũng ghé mắt sang nhìn cậu, không thể nào Thiên Thiên không nghe được nha.

Vậy mà từ lúc Lục Diệp dắt tay Thiên Thiên đến bây giờ, Thiên Thiên vốn chưa nghiêm túc nghe Lục Diệp nói cái gì, tầm mắt của cô không nặng không nhẹ rơi vào tay của Lục Diệp đang dắt tay của cô, hết sức lý giải động tác lớp trưởng dắt tay của cô, tại sao ngày càng thuần thục ngày càng tự nhiên như vậy? Trước đây còn hơi ý kiến của cô một chút xem cô có đồng ý hay không, bây giờ thì hay rồi, không cần hỏi thì liền dắt đi, mấu chốt là trong lòng cô một chút ý muốn kháng cự cũng không có, rốt cuộc là tình huống gì đây chứ?

Thấy Thiên Thiên nhìn chằm chằm vào bàn tay đang nắm của hai người, Lục Diệp chỉ cười nhẹ một cái, không nói gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Hoảng sợ (ba)

Thiên Thiên thuộc loại người vừa lên xe là mệt rũ rụi, xe ô tô vừa chạy từ trong trạm xe ra ngoài chưa đến một phút, thì cô đã dựa lưng vào ghế ngủ thiếp đi.

Xe ô tô thường sẽ quẹo cua và thắng lại, thân thể của Thiên Thiên cũng một lát thì nghiêng về bên phải một lát nghiêng về bên trái, thỉnh thoảng còn cúi về phía trước một chút. Lục Diệp thấy vậy, sợ cô cũng giống như lần trước lúc ở trên xe buýt thắng gấp sẽ va đầu vào cửa sổ xe, liền đưa tay đỡ đầu của cô, động tác êm nhẹ làm cho đầu cô tựa vào trên vai của mình.

Trong lúc ngủ mơ Thiên Thiên có cảm giác bị quấy rầy, rất không vui lâu bầu hai tiếng, nhưng vẫn theo lực của cậu mà tựa vào trên đầu vai của cậu, còn tự nhiên di chuyển thân thể, cho đến khi tìm được một tư thế thoải mái, lông mày mới giãn ra.

Mà nếu như nói là tư thế thoải mái, chính là một tay nắm dây ba lô, một tay ôm chặt lấy cánh tay của Lục Diệp, gần như nửa người trên đều tựa trên người của Lục Diệp.

Nơi nào đó tiếp xúc chân thật mềm mại từ bề mặt da truyền đến trung khu thần kinh, Lục Diệp miễn cưỡng nâng một cái tay khác còn có thể hoạt động được bịt mũi lại, làm sao bây giờ, cậu cảm giác mình lại sắp bị chảy máu mũi nữa rồi.....Oh! Cứ như vậy nữa cậu sẽ tưởng rằng mình mắc bệnh nan y đấy!

Lúc xe ô tô dừng ở trạm xe phía đông của thành phố C, Lục Diệp nhẹ nhàng đánh thức Thiển Thiển.

Thiển Thiển dụi dụi đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ tỉnh lại, đầu tiên là dùng nửa phút để suy nghĩ xem mình đang ở đâu, vì sao lại ở chỗ này, sau đó mới phát hiện.....Cả người của mình đang nằm sấp trong lòng của lớp trưởng đại nhân!

Con buồn ngủ còn sót lại trong nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi, Thiển Thiển từ trong lòng của Lục Diệp nhảy dựng lên như súng bắn, không ngừng xin lỗi: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, lớp trưởng thật sự xin lỗi, mình mình mình mình mình không phải cố ý đâu, không phải cố ý....."

Nhiều lần "Không phải cố ý", cũng chưa tìm được một lý do thoải thác cho hợp lý. Ngay tại lúc Thiển Thiển nôn nóng đến mức vô đầu bức tai, kỳ lạ là trong đầu hiện ra câu dặn dò của anh hai trước khi ra khỏi nhà: "Thiển Thiển à, có chuyện gì phải gọi cho anh hai gấp, quan trọng nhất là, ngàn vạn lần không thể, bị tên tiểu tử thói Lục Diệp chiếm tiện nghi nha!"

Thiển Thiển ngừng gãi tai lại, nhìn Lục Diệp đang bày ra khuôn mặt nhỏ bé làm cho người ta có cảm giác rất bị kích động, thốt lên câu nói tiếp theo: "Mình không phải cố ý xâm phạm cậu!"

Nguy rồi, lần này thì hay rồi! Chẳng những không bị chiếm tiện nghi, mà còn chiếm tiện nghi của người ta rồi, tuy rằng cô không quan tâm.....Nhưng sự thật chính là cô chiếm tiện nghi của người ta nha! Làm sao bây giờ, lớp trưởng có yêu cầu cô chịu trách nhiệm hay không đây?! Thiển Thiển khẩn trương trầm nghĩ.

Nhưng không ngờ Lục Diệp "phốc" một cái cười ra tiếng, nhìn thấy sắc mặt chột xanh chột trắng của Thiển Thiển, Lục Diệp rất muốn nhin cười nhanh thêm một chút nữa, trấn an trái tim nhỏ đang sợ hãi của Thiển Thiển, nhưng mà lại không nhin được, còn cười điên cuồng hơn nữa. Bất đắc dĩ, bả vai cậu vừa run rẩy, vừa nói với Thiển Thiển: "Không có, không sao, mình.....mình không ngại, thật đó."

Không sai, loại chuyện tình mập mờ này, làm sao cậu có thể để ý đây? Cậu còn ước có thêm nhiều lần như vậy nữa đấy chứ!

Thấy Lục Diệp đúng là không ngại thật, trái tim như đang treo lơ lửng của Thiển Thiển mới rơi xuống đất an toàn.

Thiển Thiển và Lục Diệp chuyển sang tàu điện ngầm thêm một giờ đồng hồ nữa mới đến được nhà văn hóa nghệ thuật, cũng đã gần hai giờ chiều. Bởi vì trường cấp hai cấp ba toàn tỉnh đều tham gia cuộc thi thư pháp lần này, dù là một trường chỉ có năm người được chọn vào trận chung kết, nhưng mà người dự thi lúc này cũng vô cùng nhiều, chỉ là nhắc tới cũng coi như là vì họa được phúc, bọn Thiển Thiển đến hơi trễ, ngược lại người vây xem ở bảng thông báo không nhiều lắm.

Lục Diệp bảo Thiển Thiển đợi ở bên ngoài, tự mình chen vào bảng thông báo, đáng người Lục Diệp khá cao lớn, chen vào được bên trong rất nhanh.

Hai phút sau, Lục Diệp đã trở lại, mang đến hai tin tức về cuộc thi, số báo danh của Thiển Thiển là 2306, thi ở lầu 3 của nhà văn hóa nghệ thuật. Số báo danh của Lục Diệp là 1206, thi ở lầu 2 nhà văn hóa nghệ thuật.

Cuộc thi này sắp xếp kiểu gì vậy chứ, không phải học sinh cùng trường thì sẽ thi chung với nhau hay sao? Tại sao Thiển Thiển lại thi ở lầu ba còn cậu lại thi ở lầu hai chứ? Chênh lệch này quá lớn rồi có phải không?

Lục Diệp vừa oán thán vừa dẫn Thiển Thiển đi đến nhà văn hóa nghệ thuật, bởi vì Thiển Thiển có khuyết điểm là không nhớ đường, Lục Diệp định đưa cô đến phòng thi luôn, rồi mới đi tìm phòng thi của mình. Hai người đi đến trước cầu thang thì Lục Diệp vỗ vỗ trên cạnh cửa, dặn Thiển Thiển: "Thiển Thiển, sau khi thi xong cậu đứng ở đây đợi mình, sẽ không bị người khác xô đẩy đến chỗ nào khác được, không được chạy lung tung."

Thiển Thiển rất ngoan ngoãn mà trả lời.

Sau khi đưa Thiển Thiển đến phòng thi xong, Lục Diệp không yên tâm lặp lại lời nói một lần nữa rồi mới rời đi.

Thiển Thiển chỉ dùng nửa giờ để viết xong nội dung đã quy định, cô nhìn các bạn xung quanh còn vẽ mặt rất nghiêm túc viết, tỏ vẻ không giải thích được rằng chỉ có ba bốn trang giấy thôi mà tại sao lại cho thời gian dài đến hai giờ đến như vậy. Sau đó lại kiểm tra xem mình có viết sai chữ gì hay không thêm một lần nữa, Thiển Thiển cảm thấy tâm trạng buồn chán mà nằm úp sấp xuống bàn, dùng đầu ngón tay vẽ loạn bức tranh trên mặt bàn chơi đùa, không nằm sấp được bao lâu, thì có một con buồn ngủ kéo tới, Thiển Thiển ngáp một cái, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Giấc ngủ trong trận đấu này mạnh mẽ đến mức có thể mang ra so sánh với quá khứ.

Lúc mở mắt lần nữa, Thiển Thiển chưa tỉnh hoàn toàn thì trước mặt xuất hiện một hình dáng khuôn mặt mơ hồ. Thiển Thiển mơ màng chớp chớp hai mắt, mới giật mình kêu lên một tiếng rồi nhảy dựng lên, người nọ tránh không kịp, cảm vừa vặn bị đỉnh đầu của cô đụng phải, nhất thời hai người đều phát ra tiếng kêu đau, một người ôm đầu một người ôm cằm, đều tròn tròn mắt nhìn đối phương.

Sau khi ý thức rõ ràng, Thiển Thiển mới phát hiện bộ dạng người trước mặt này dường như có chút quen mắt.

Không đợi Thiển Thiển nhớ xem rốt cuộc đối phương là ai, người nọ liền xoa cằm bị đụng đau đớn, tức giận nói: "Tôi nói này cô bé, tại sao tự nhiên lại

giật mình chứ? Tôi là có ý tốt muốn nhắc nhở bạn là đã hết giờ thi rồi, kết quả là thiếu chút nữa đã bị bạn đụng vào cầm sắp rớt rồi!"

Thì ra người này chính là giáo viên phụ trách coi thi lần này.

Thiên Thiên ôm chỗ đỉnh đầu còn mơ hồ đau, ngượng ngùng cười cười, đang chuẩn bị xin lỗi, đầu óc bình thường không được thông minh chợt bắt được một tin tức vô cùng quan trọng: "Tôi có ý tốt muốn nhắc nhở bạn là đã hết giờ thi rồi....."

"Nhắc nhở bạn đã hết giờ thi rồi....."

"Đã hết giờ thi rồi....."

Trong lúc nhất thời, Thiên Thiên cũng không để ý cái gì xin lỗi hay là không xin lỗi nữa rồi, sự sợ hãi làm giọng nói trở nên sắc nhọn rất nhiều: "Cái gì? Cô nói là cuộc thi đã kết thúc rồi sao?!"

Giáo viên phụ trách bị cô dọa sợ, cả người lại run lên, suýt chút nữa là không nghe rõ, không khỏi buồn bực nói: "Đúng vậy, cuộc thi đã kết thúc rồi, không thấy tôi đang thu "tác phẩm" của các bạn hay sao? Cô bé à, tại sao lại ngủ ở đây chứ? Buồn ngủ thì có thể về nhà ngủ! Mọi người đi gây ra âm thanh lớn như vậy cũng không đánh thức bạn được hay sao, nếu tôi không gọi bạn dậy, chẳng lẽ bạn còn muốn ở chỗ này ngủ đến sáng sớm mai luôn hay sao....."

Giáo viên phụ trách nói lảm nhảm không ngừng, một chữ cũng không lọt vào tai của Thiên Thiên, cả người cô đều sợ ngây người, trong đầu toàn hoàn râm râm "Không xong không xong rồi, cuộc thi đã kết thúc rồi, rốt cuộc mình đã ngủ bao lâu rồi chứ, lớp trưởng còn chờ mình ở dưới lầu....."

Nghĩ đến đây, Thiên Thiên nhanh chóng hồi phục tinh thần lại, cô dùng sức gõ gõ vào ót mấy cái, lảm bảm: "Đúng! Lớp trưởng vẫn còn chờ mình ở dưới lầu...rốt cuộc mình còn sững sờ cái gì nữa vậy!"

Nói xong, cô liền xách ba lô trên ghế chạy nhanh như chớp ra khỏi phòng thi, nổi một trận gió làm cho giáo viên phụ trách sững sờ.

Phải sững sờ suốt ba giây đồng hồ, giáo viên phụ trách mới ý thức được Thiên Thiên muốn rời đi, cô vừa lấy bài thi của Thiên Thiên gấp lại chỉnh tề ở bàn giám thị, vừa lắc đầu cảm khái, trên mạng có một câu nói như thế nào đây? Gió giống như con gái nha.....A? Đây là cái gì?

Tay của giáo viên phụ trách dừng lại một chút, sau đó cầm lấy thứ gì đó đặt trên mặt bài thi, đó là một cây bút máy kim loại màu xám trắng, thân cây bút màu trắng, nắp bút màu xám, chỗ tiếp xúc giữa nắp bút và thân bút là màu vàng, nổi tiếp là một dòng chữ "parker" viết in giống như là làm dấu.

Giáo viên phụ trách lập tức phản ứng là vừa rồi cô bé kia đã làm rơi đồ, cô vội vàng cầm cây bút máy chạy ba bước cũng thành hai bước đến cửa, có thể đi đến hành lang nào mới có thể nhìn thấy bóng dáng của cô bé đây?

Thiên Thiên chạy một mạch ra khỏi phòng thi, phương hướng của cô không tốt lắm, nhưng may mắn là lầu này chỉ có một hành lang mà thôi, cô đi theo mọi người còn lại, thuận lợi chạy xuống lầu, nhìn thấy Lục Diệp ở chỗ hẹn.

Thiên Thiên tăng tốc độ chạy đến trước mặt Lục Diệp, thở hổn hển nói: "Thật xin lỗi nha lớp trưởng, có phải chờ mình rất lâu rồi không? Mình mình mình ngủ quên trong phòng thi....."

"Không có, mình cũng vừa mới đến có một lát thôi." Lục Diệp tính tình dễ chịu trả lời. Lời này cũng không phải là để an ủi Thiên Thiên, thật ra là cậu vừa mới đến, người đến dự thi rất nhiều, mà chỗ của cậu là trung tâm để mọi người đi ra ngoài, cuộc thi kết thúc, tất cả mọi người đều đi ra ngoài, cậu liền đi ngược lại, rất tốn sức.

Trần an cảm xúc của Thiên Thiên xong, hai người cùng nhau đi đến tàu điện ngầm

Một giờ sau, Thiên Thiên và Lục Diệp cùng đứng ở nơi thu vé ở bến xe thành phố C, Lục Diệp đi mua vé, Thiên Thiên mới nhớ tới là nên gọi điện cho anh hai rồi. Cô mở khóa kéo ra, lấy điện thoại từ bên trong ra, đang muốn kéo khóa kéo lại, cô đột nhiên cảm giác được có chỗ nào đó không thích hợp cho lắm.

Thiên Thiên siết di động ở trong tay, bàn tay nhỏ lo lắng lục lọi ngăn lớn ngăn bé trong ba lô một phen, lại kiểm tra hai bên túi áo khoác trên người.

Trong túi không có, trong ba lô không có, trong túi quần cũng không có, chỗ nào cũng không có!

Thiên Thiên liền hoảng lên, nhìn thấy phía trước của Lục Diệp chỉ còn có hai người, cô liền tiện tay nhét di động vào trong ba lô, khóa kéo cũng chưa kéo liền tùm góc áo của cậu chạy đi.

Lục Diệp vừa chuẩn bị lấy ví tiền ra, liền cảm thấy góc áo bị kéo, cậu nghi ngờ quay đầu lại, thấy được sắc mặt vô cùng lo lắng của Thiên Thiên.

Bị sắc mặt khó coi của Thiên Thiên dọa sợ, Lục Diệp vội vàng hỏi: "Sao vậy Thiên Thiên? Cậu không thoải mái ở chỗ nào sao?"

"Bút máy, bút máy của mình!" Thiên Thiên nôn nóng đến mức giọng nói còn mang theo tiếng nức nở, "Bút máy của mình không thấy đâu cả! Đó là quà sinh nhật cha tặng mình cách đây không lâu!"

Sinh nhật của Thiên Thiên là ngày 1/6, đúng vậy, là ngày quốc tế thiếu nhi, cho nên thường xuyên vẫn bị chọc "Khó trách tính tình trẻ con như vậy, thì ra là do ngày sinh." Sinh nhật hàng năm, người trong nhà cũng không quên chuẩn bị đủ loại quà cho cô, bởi vì cô viết chữ đẹp, cho nên năm nay cha đặc biệt dẫn cô đến cửa hàng Pike tặng cô một cây bút máy độc quyền mà cô thích.

Giá tiền bao nhiêu không quan trọng, quan trọng là.....Đây là quà sinh nhật của cha tặng cô nha! Cô mới dùng được có nửa tháng, làm sao mà lại đánh mất rồi?

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Hoảng sợ (bốn)

Thấy nét mặt của Thiên Thiên giống như sắp khóc đến nơi, Lục Diệp không mua vé nữa, cậu từ trong phòng vé đi ra ngoài, kéo Thiên Thiên sang một bên, nói nhỏ nhẹ: “Cậu đừng có gấp, cũng không nhất định là rớt mất đâu, cậu đã tìm hết tất cả các vị trí trên người rồi hay sao? Xác định không bỏ sót chỗ nào chứ?”

“Tìm hết rồi, không tìm thấy.” Thiên Thiên hít hít mũi nói, để chứng minh tính chân thật trong lời nói của mình, cô còn cố tình mở ba lô đưa cho Lục Diệp xem.

Sợ Thiên Thiên có tính sợ ý, Lục Diệp vẫn xem lại ba lô một chút.

Đồ trong ba lô của Thiên Thiên rất đơn giản, một cái điện thoại di động, một bịch khăn giấy, một bịch khăn ướt, ngay cả chùm chìa khóa cũng không có, bởi vì từ nhỏ đến lớn Thiên Thiên đánh mất chìa khóa rất nhiều, bởi vì không xác định được là chìa khóa bị mất hay bị trộm, cho nên mỗi lần mất chìa khóa là nhà lại thay ổ khóa mới, sau này thật sự thấy phiền phức quá, thì không đưa chìa khóa cho Thiên Thiên nữa, dù sao mỗi lần cô về nhà không đi cùng Nhạc Kỳ Sâm thì cũng đi cùng mẹ, luôn có người giúp cô mở cửa.

Không có bút máy.

Thu lại ba lô, Lục Diệp lại nhìn trên người của Thiên Thiên, hôm nay cô mặc áo thun màu xám tro cổ tròn rộng thùng thình, phối hợp với quần cao bồi lưng cao bó sát người, có vẻ eo nhỏ chân dài.....Không đúng, sai trọng điểm rồi. Xem lại lần nữa, nói cách khác toàn thân của cô cao thấp cũng chỉ có hai cái túi.

Nhưng mà.....

Lục Diệp đưa mắt nhìn hai túi quần dưới thắt lưng của cô, nói như vậy quần bó sát như vậy thì túi quần cũng không sâu lắm, nhiều lắm cũng chỉ có thể để ít tiền lẻ đi tàu điện ngầm mà thôi, nếu để nhiều hơn nữa sẽ rất khó chịu, túi quần nhô ra cũng trông rất khó coi.

Mặt ngoài của hai túi quần của Thiên Thiên rất bằng phẳng, không giống như là để bút máy vào đó.

Nói như vậy, thật sự là bút máy không có ở trên người cô.

Lục Diệp nghĩ như vậy, không khỏi nhíu mày.

Kể từ khi kể mọi chuyện cho Lục Diệp nghe, Thiên Thiên vẫn luôn dùng ánh mắt chờ mong nhìn cậu, trong lòng tha thiết cảm nhận “lớp trưởng vạn năng” có thể mang đến kỳ tích cho cô, dù là hiện tay cậu để tay ra sau lưng, lấy ra thêm một cây bút máy của cô. Cô vẫn sẽ tin tưởng cậu biến ra chứ không phải có ý lấy trộm để giuột cô.

Nhưng Lục Diệp không có biến ra bút máy như tưởng tượng của cô, hoặc là nêu lên một biện pháp tốt. Sắc mặt Thiên Thiên liền suy sụp xuống.

Chú ý đến sắc mặt biến hóa của Thiên Thiên, Lục Diệp thu hồi suy nghĩ của bản thân, chuyển tâm cho việc trước mắt, lại hỏi: “Vậy cậu suy nghĩ cẩn thận lại xem, hôm nay chúng ta không đi nhiều nơi lắm, cậu mang bút máy ra ở chỗ nào?”

Giọng nói của cậu trầm thấp bình tĩnh, có vẻ hết sức trấn định, rõ ràng không có nửa câu an ủi cô, làm cho tâm trạng lo lắng của Thiên Thiên bình tĩnh lại như kỳ tích. Cô nghe lời Lục Diệp bắt đầu nhớ lại: “Trước khi ra khỏi nhà mình có để bút máy vào ba lô theo lời dặn của anh hai, sau đó mình trực tiếp đến đền thờ tìm cậu, hai chúng ta liền cùng nhau đi xe ra đến trạm xe, phí thuê xe là cậu trả, mình cũng chưa có mở ba lô ra.....”

“Lúc mình đưa vé xe cho cậu, cậu đưa tiền cho mình, nhưng tiền lấy ra từ trong túi quần mà, cũng không có mở ba lô ra.....” Lục Diệp cũng giúp cô nhớ lại.

“Vừa lên xe thì mình đã ngủ rồi, mình ngồi cạnh cửa sổ, vẫn túm lấy dây đeo ba lô, hơn nữa, cho dù ăn trộm cũng không thể nào trộm bút máy đâu.....” Thiên Thiên tiếp tục nói.

“Sau đó lại xuống xe, lên tàu điện ngầm, cậu lại ngủ, căn bản là không có thời gian lấy bút máy ra.....” Tốc độ nói của Lục Diệp nhanh hơn một chút,

“Đợi chút, mặc kệ là trên đường đi hay trên đường về, cậu đều luôn luôn ngủ, đều là do mình đánh thức cậu, cho nên.....”

Ánh mắt của Thiển Thiển sáng ngời, giọng nói cũng nhẹ đi rất nhiều: “Cho nên mình cũng chỉ có lấy bút máy ra lúc đi thi thôi.”

“Đúng vậy.” Lục Diệp gật đầu, thấy cảm xúc của Thiển Thiển không còn kém như vậy nữa, trên mặt của cậu cũng hiện lên nụ cười ôn hòa, “Mình nhớ cậu chạy vội vàng từ trên cầu thang xuống như vậy, nói không chừng chính là do sốt ruột quá, cho nên bỏ quên bút máy trong phòng thi rồi đúng không?”

Nghe cậu nói như vậy, Thiển Thiển cũng cảm thấy khả năng này rất lớn, nói: “Hình như là vậy.....Bút máy bút máy bút máy.....Mình nhớ ra rồi! Mình đặt bút máy ở trên bàn! Trước khi ngủ, mình dùng để ngăn bài thi lại, lúc tỉnh lại nghe cô giáo nói cuộc thi đã kết thúc rồi, mình không biết đã kết thúc bao lâu, sợ cậu đợi lâu, mình liền nôn nóng, trực tiếp chạy đến.....Mình nhớ rõ lúc đấy.....Mình chỉ lấy ba lô thôi!”

“Chính là rơi vào trong phòng thi rồi.” Lục Diệp khẳng định nói.

“Ừm! Chúng ta mau trở lại tìm đi!” Thiển Thiển còn chưa nói xong, gần như không thể đợi được nữa kéo Lục Diệp chạy ra ngoài.

“Được rồi, được rồi, cậu đừng vội, cẩn thận kéo té.....Cậu xem, chút nữa là ngã rồi đấy không? Không nên nóng vội.”

Mất một giờ ngồi xe điện ngầm trở lại nhà văn hóa nghệ thuật, đã là bảy giờ bảy giờ tối, nhà văn hóa nghệ thuật cũng đã đóng cửa rồi.

Lòng Thiển Thiển tràn đầy hy vọng đã bị một chậu nước lạnh dập tắt, cô đứng ở trước cửa nhà văn hóa nghệ thuật, khóc không ra nước mắt.

Lục Diệp thấy cô nghĩ tiêu cực như vậy, một tay cậu bóp miệng Thiển Thiển, một tay lấy điện thoại di động ra gọi cho người phụ trách ở nhà văn hóa nghệ thuật.

Hai phút sau, Lục Diệp cúp điện thoại, cậu lôi kéo Thiển Thiển đang ủ rũ, giờ giờ điện thoại trước gương mặt tội nghiệp của Thiển Thiển, nói: “Đừng có như cà tím héo vậy chứ, vừa rồi mình có gọi điện thoại hỏi rồi, bởi vì hôm nay thi viết thư pháp, nhà văn hóa nghệ thuật hôm nay cũng không có mua bán gì, cho nên sau khi cuộc thi kết thúc, nhà văn hóa liền đóng cửa. Thời gian nhà văn hóa mở cửa là tám giờ rưỡi sáng mỗi ngày.

, hơn nữa người phụ trách coi thi hôm nay đều là nhân viên công tác trong nhà văn hóa nghệ thuật này. Nếu đã xác định đánh rơi bút máy trong nhà văn hóa rồi, vậy cũng không cần lo lắng quá, ngày mai chúng ta có thể đến tìm.”

Nghe lời cậu nói xong, cuối cùng Thiển Thiển cũng có chút tinh thần, mặt mũi nói: “Ừ.”

“Nhưng mà vấn đề hiện tại chính là, chúng ta không biết giáo viên phụ trách có giúp cậu giữ bút máy lại hay không, nếu có giữ lại, vậy ngày mai mình đến lấy lúc nào cũng được, nếu như không có giữ lại, vậy chúng ta nhất định phải đến trước lúc người mở cửa, nếu không thì sẽ bị người khác lấy mất.” Lục Diệp phân tích nói.

Thiển Thiển nghe xong, lập tức tiếp lời nói: “Vậy chúng ta phải đến trước người mở cửa nha, chỉ sợ lỡ như, nếu như giáo viên phụ trách không giữ lại giúp mình thì sao?”

“Nhưng mà Thiển Thiển, nếu như chúng ta muốn đến trước người mở cửa, thì đêm nay nhất định phải ở lại thành phố C.” Về mặt Lục Diệp vô tội nói.

Thiển Thiển hoàn toàn không có nghĩ ra chuyện này, sợ ngây người: “Hả?!”

“Cậu nghĩ thử xem, ngồi xe từ thành phố A đến thành phố C mất một giờ, đi tàu điện ngầm từ trạm xe thành phố C đến nhà văn hóa nghệ thuật mất một giờ nữa, mà nhà văn hóa nghệ thuật mở cửa lúc 8 giờ rưỡi, nếu bây giờ chúng ta trở về thành phố A, sáng sớm hôm sau trễ nhất là 6 giờ rưỡi mình phải đến được trạm xe thành phố C, cậu cảm thấy sớm như vậy sẽ có xe đi thành phố C hay sao? Đây là chưa tính đến thời gian đi bộ, hơn nữa.....” Lục Diệp cho Thiển Thiển một chút thời gian, nói: “Hiện tại đã hơn bảy giờ rồi, chúng ta ngồi tàu điện ngầm trở lại trạm xe, vậy thì đã hơn tám giờ, đã không còn xe về thành phố A rồi.”

Thiển Thiển càng ngây người: “Cái gì?”

“Chẳng qua nếu cậu muốn đi về, thì chúng ta có thể đi taxi về, cùng lắm thì đắt một chút thôi, nhưng ngày mai sớm như vậy, có thể tìm được taxi hay không là cả một vấn đề, nói chi không biết người ta có nguyện ý chờ cậu đến thành phố C hay không”, Lục Diệp nói, “Quyền lựa chọn là do cậu, Thiển Thiển. Mặc kệ là cậu ở lại thành phố C đêm nay hay là sáng sớm mai đi xe đến đây, thì mình đều đi cùng với cậu.”

Hiện tại trong lòng Thiển Thiển rất rối loạn, giọng nói mập mờ của Lục Diệp cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm động nhìn Lục Diệp, nói: “Cảm ơn cậu, lớp trưởng.”

“Điều nên làm mà.”, Lục Diệp cười ôn nhu với cô, thân sĩ phong độ nói, “Bây giờ cậu suy nghĩ kỹ một chút đi.”

Thiển Thiển cúi đầu, nghiêm túc suy tư.

Đầu tiên, bất luận như thế nào cô cũng không thể bỏ cây bút máy này được, tuy rằng cha biết cô làm mất bút máy cũng sẽ không mắng cô, còn có khả năng mua lại cái khác cho cô nữa, nhưng bút máy mua để an ủi cô với bút máy mua tặng quà sinh nhật, sao giống nhau được chứ? Chứ đừng nói là bút máy kia được khắc laser hai câu: “Chúc con gái bảo bối sinh nhật vui vẻ” cùng với “Hi vọng Thiên Thiên của cha thân thể khỏe mạnh sống lâu trăm tuổi”.

Vấn đề duy nhất bây giờ là cô nên ở lại thành phố C này một đêm hay là trở về rồi mai lại đến?

Cái thứ hai trên cơ bản là không thể được rồi, lớp trưởng nói đúng, sớm như vậy căn bản là không có xe đi. Ý kiến đầu tiên hay hơn rất nhiều, nhưng mà.....

Thiên Thiên nâng mí mắt vụng trộm nhìn Lục Diệp một cái, nhưng không ngờ lại chạm vào hai tròng mắt đang mỉm cười của Lục Diệp, sợ đến mức cô nhanh chóng rũ mắt xuống.

Đối với người như lớp trưởng, cô cảm thấy tin tưởng được, lớp trưởng đồng ý giúp đỡ cô như vậy cô cũng cảm thấy rất cảm động, nhưng mà anh hai thì.....

Hai chữ “anh hai trong đầu hiện lên chưa được hai giây, cả người Thiên Thiên đều cứng nhắc.

Hình như cô, đã quên mất, anh hai, gọi điện thoại cho anh hai a!!!

Ý thức được vấn đề vô cùng nghiêm trọng, Thiên Thiên luống cuống tay chân lấy điện thoại di động từ trong ba lô ra, vừa mở ra thấy, bảy tám cuộc điện thoại chưa nghe, tất cả đều là anh hai gọi!

Cô vội vàng gọi lại, trong điện thoại còn chưa kịp vang lên tiếng “tút” nào, bên kia đã bắt máy.

Lục Diệp đang đợi nghe kết quả từ cô, thấy cô đột nhiên nóng nảy đứng lên, không khỏi có chút nghi ngờ, cho đến khi thấy cô cẩn thận nói trong điện thoại hai tiếng “anh hai”, cậu mới hiểu được vấn đề.

Đầu tiên là Thiên Thiên giải thích lý do không nghe điện thoại được, bởi vì trường học không cho phép mang theo điện thoại, cô lo lắng điện thoại reo, cho nên bình thường đều để chế độ im lặng, chỉ có hai ngày thứ bảy và chủ nhật nghỉ, cô lại ngại phiền phức nên không đổi sang chế độ chuông bình thường, ngoại trừ lúc di động ở trong tay cô ra, trên cơ bản thì di động không có reo, cho nên không nghe điện thoại cũng là chuyện bình thường. Cũng may là bình thường anh hai cũng biết điều này ở cô, nên không hỏi nhiều liền bỏ qua cho cô.

Sau đó Nhạc Kỳ Sâm hỏi cô vì sao đến bây giờ còn chưa về đến nhà.

Thiên Thiên áp ứng hơn nửa ngày, Nhạc Kỳ Sâm vẫn luôn hỏi liên tục, cô đỏ mặt nói ra một câu: “Em, tối hôm nay em không thể về nhà được.....”

Bạn đang đọc truyện *Có Góc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Hoảng sợ (năm)

"Không về nhà sao?!" Giọng nói của Nhạc Kỳ Sâm ở đầu kia của điện thoại chột cát cao thêm vài đề xi ben, nhưng anh đề lại giọng nói rất nhanh, "Vì sao lại không về nhà? Thiên Thiên, có phải em xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

Thiên Thiên im lặng một chút, nói: "Em có thể nói cho anh biết, nhưng mà, nhưng mà anh tuyệt đối không nói với mẹ và cha nha....."

Nghe Thiên Thiên nói như vậy, Nhạc Kỳ Sâm bắt đầu lo lắng: "Vì sao không thể nói cho cha và mẹ? Em rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải cái tên Lục Diệp kia....."

"Chuyện này không liên quan đến lớp trưởng!" Nhạc Kỳ Sâm có thái độ thù địch với Lục Diệp rõ ràng như thế làm cho Thiên Thiên có chút giận, "Lớp trưởng là người đứng đắn, sao anh có thể nghĩ cậu ấy là người xấu được chứ?"

Dự thính Lục Diệp:.....Mình giống như người không biết tại sao lại được mang danh người tốt?

Nghe thấy Thiên Thiên tức giận, Nhạc Kỳ Sâm ngừng nói một chút, không tình nguyện nói thêm: "Anh chỉ là lo lắng cậu ta làm gì em thôi mà.....Em vẫn còn chưa nói cho anh biết vì sao tối nay em ở lại đó đây?"

"Vậy thì trước tiên anh phải đáp ứng với em là nhất định không được nói cho cha và mẹ biết."

"Được, được, được anh đồng ý với em."

"Thật ra là, em đã làm mất quà sinh nhật mà cha tặng rồi....." Giọng nói của Thiên Thiên trở nên chần chừ, kể đầu đuôi câu chuyện cho Nhạc Kỳ Sâm nghe.

".....Anh còn tưởng chuyện gì to tát lắm, Thiện Thiện ngoan, mắt thì đã mắt rồi, cùng lắm thì ngày mai anh hai đưa em đi mua một cái mới, em là con gái, không nên chỉ vì cây bút máy mà ở ngoài qua đêm như vậy." Nhạc Kỳ Sâm nói.

Anh nhẹ giọng khi nghe thấy vừa rồi Thiện Thiện vừa nổi giận, cô giận tới mức dậm chân: "Cái này không chỉ là bút máy thôi đâu! Là quà sinh nhật mà, cha tặng quà sinh nhật cho em! Cho dù anh có dẫn em đi mua một cây bút mới, trên mặt viết cũng không có chữ cha tự khắc lên!"

Tính tình Thiện Thiện luôn dễ chịu, khi nói chuyện rất ít khi chứa cảm xúc kịch liệt như vậy. Thực ra lời vừa nói ra khỏi miệng, Nhạc Kỳ Sâm chỉ biết mình đã nói sai rồi, nhưng lời nói ra khỏi miệng chính là cốc nước đổ đi, muốn nhận về cũng không được.

Đầu điện thoại bên kia bỗng nhiên im lặng, điều này làm cho Thiện Thiện rất hoảng sợ, cô đưa di động đến trước mặt, xác nhận là vẫn chưa cúp máy, mới đưa lại bên tai, nhẹ nhàng kêu một tiếng "ày".

Thật lâu sau, giọng nói của Nhạc Kỳ Sâm mới truyền đến: "Anh biết rồi. Thiện Thiện, em đưa điện thoại cho Lục Diệp, anh có hai câu muốn nói với cậu ta."

Giọng nói của anh bình tĩnh kỳ lạ, Thiện Thiện nghe được thì ngạc nhiên, không khỏi nói: "Anh hai, vừa rồi em không có ý....."

"Thiện Thiện ngoan, anh hai không có ý trách em đâu, em nói đúng, cha tặng quà sinh nhật cho em, anh hai mua bút máy khác cho em là hai chuyện khác nhau."

"Anh, anh nói như vậy, là, phải....." Thiện Thiện ngạc nhiên đến mức giọng nói cũng không rõ.

"Ừ, anh hai đồng ý cho em ở lại thành phố C một đêm, nhưng mà đây là nhượng bộ lớn nhất của anh hai rồi. Thiện Thiện, em cũng phải đồng ý với anh hai là, nếu ngày mai không tìm được bút máy ở nhà văn hóa kia, em phải quay về, không thể tiếp tục tìm nữa."

"Dạ....." Thiện Thiện gật đầu đồng ý, nói thật ra, bọn họ đi vòng vòng nhiều xe như vậy, mà cô chỉ nhớ rằng nơi mà cô lấy bút máy ra cũng chỉ có nhà văn hóa nghệ thuật thôi, nếu như không tìm thấy ở chỗ đó, cho dù là cô vẫn còn muốn tìm, cũng không biết tìm ở nơi nào nữa.

"Được rồi, bây giờ em đưa điện thoại cho Lục Diệp đi."

".....Tại sao phải đưa điện thoại cho lớp trưởng vậy?"

"Chỉ là anh có chuyện muốn nhờ cậu ta thôi, yên tâm đi, anh sẽ không trách móc gì với cậu ta đâu."

"Oh....."

Được Nhạc Kỳ Sâm hứa hẹn, Thiện Thiện mới đưa điện thoại cho Lục Diệp, nói: "Anh hai muốn nói hai câu với cậu....."

Lục Diệp có chút ngoài ý muốn, kể từ sau khi bị Nhạc Kỳ Sâm phát hiện ra ý đồ của cậu, cậu nghĩ rằng Nhạc Kỳ Sâm chỉ có thể hận mình đến mức nghiền răng mà thôi, làm sao có thể chủ động yêu cầu nói chuyện với cậu được chứ? Nhưng mà nhìn Thiện Thiện nũng nịu trước mặt như nước hồ trong veo, cậu liền hiểu được ý đồ lần này của Nhạc Kỳ Sâm.

Cậu nhận lấy di động, đưa đến bên tay "alo" một tiếng.

"Là Lục Diệp sao." Nhạc Kỳ Sâm đi thẳng vào vấn đề nói, "Tôi biết là cậu thích Thiện Thiện nhà tôi."

Bốn chữ "Thiện Thiện nhà tôi" làm cho Lục Diệp nghe được cảm thấy không được vui vẻ, giọng nói của cậu cũng lạnh một chút, nói: "Đúng thì thế nào? Cho dù anh là anh hai của Thiện Thiện, nhưng cũng không cần phải quản chuyện này của cô ấy chứ?"

Nghe được giọng nói của Lục Diệp không được tốt, Thiện Thiện còn tưởng rằng Nhạc Kỳ Sâm nói lời gì kỳ quái trong điện thoại, nôn nóng đến mức đi vòng quanh, liên tục hỏi có chuyện gì vậy.

Thấy Thiện Thiện như vậy, tâm trạng của Lục Diệp bỗng nhiên mềm nhũn, thái độ cũng hòa hoãn xuống, nói: "Thật có lỗi, vừa rồi giọng nói của em không tốt lắm. Anh nói chuyện này thì em thừa nhận, chỉ là em cảm thấy, anh là anh hai, cũng không nên can thiệp quá nhiều vào cuộc sống của cậu ấy, có rất nhiều lựa chọn phải để tự cậu ấy quyết định chứ."

"....." Nhạc Kỳ Sâm trầm mặc một hồi, lảng tránh vấn đề này, cũng không so đo vừa rồi cậu thất lễ, thực bình tĩnh nói, "Hôm nay tôi tìm cậu không phải để nói chuyện này."

"Vậy là cái gì?"

"Mọi chuyện hôm nay xảy ra tôi đã nghe Thiện Thiện nói hết rồi, tôi biết nó định ở lại thành phố C một đêm để sáng sớm ngày mai đi nhà văn hóa nghệ thuật tìm bút máy, mà cậu nói cậu sẽ đi cùng với nó."

"Em xác định là có nói với cậu ấy như thế."

"Như vậy.....Tôi có vài chuyện xin nhờ cậu giúp đỡ."

"Anh nói đi."

"Tôi nhờ cậu chăm sóc cho Thiên Thiên thật tốt."

"Cho dù anh không nói thì em vẫn sẽ làm như vậy."

"Nhưng mà tôi vẫn phải nói, bởi vì tôi mới là anh hai của nó."

"....."

"Trời đã tối rồi, nếu muốn đi nơi nào có nhiều người, nhất định phải dắt tay nó, phối hợp với bước chân của nó, nó tương đối ngây ngô, người càng nhiều càng dễ đi lạc. Cũng cố gắng đừng để nó đi đâu một mình, khuôn mặt của nó rất dễ bị lừa gạt, lại không biết phân biệt người tốt người xấu, trong đầu toàn là gân, không chừng bị người ta bắt đem bán cũng không biết được."

"Ừ."

"Nó có nhiều thứ không thể ăn được, tôi đã từng nói qua nhiều lần với nó nhưng mà vẫn không chịu nhớ, cho nên tôi có ghi lại bên trong di động của nó, trước khi mua đồ ăn, cậu phải nhớ kỹ là hỏi xem nó có ăn được hay không, nếu nó không nhớ, thì cậu kêu nó lấy điện thoại ra xem."

"Được."

"Hiện tại khách sạn chính quy đều phải cần đăng ký chứng minh thư mới có thể vào ở được, hai người đều là vị thành niên, không có chứng minh thư, xem chừng cũng chỉ có thể ở phòng trọ mà thôi, nhưng xin cậu hãy tìm một phòng trọ nào tốt một chút, quan trọng nhất là phải an toàn, đắt một chút cũng không sao, lúc về tôi có thể trả lại cậu. Khăn lông trong khách sạn dù tốt thế nào cũng không cần dùng, rất bẩn, tôi đề nghị hai người trước tiên vào siêu thị mua đồ dùng cá nhân, khăn mặt, khăn tắm đi. Những tổn hao này tôi cũng sẽ trả cho cậu."

Lục Diệp cười nhẹ một tiếng, đáp: "Em cũng không tiếc chút tiền này đâu."

"Cậu không tiếc là chuyện của cậu, tôi trả lại cho cậu là chuyện của tôi." Nhạc Kỳ Sâm nói, "Tôi cũng muốn nói chút chuyện này với cậu. Nói thật, tôi nhìn cậu thật sự cảm thấy rất khó chịu, Lục Diệp, em gái của tôi cái gì cũng không biết, làm thế nào mà cậu lại thích nó chứ? Nhưng mà tối hôm nay....." Nhạc Kỳ Sâm dừng một chút, mới không tình nguyện nói, "Tôi cũng chỉ có thể xin nhờ cậu thôi, giúp tôi chăm sóc cho Thiên Thiên."

Nghe Nhạc Kỳ Sâm nói xong, Lục Diệp mới lên tiếng: "Em có thể hiểu được anh, anh vợ nhìn ngang nhìn dọc em rề đều không vừa mắt mà, cái này cùng với câu cha vợ luôn không muốn gặp con rề rất giống nhau. Thiên Thiên nói rằng nhà mọi người đều nói nhiều, anh còn nói nhiều hơn cả mẹ cậu ấy, xem ra hôm nay em đã tận mắt thấy rồi. Thiên Thiên ở đây anh cũng không cần phải lo lắng đâu, em sẽ chăm sóc cho cậu ấy thật tốt, nhưng mà không phải giúp anh, mà là giúp chính mình."

Nhạc Kỳ Sâm "....."

Ai có thể nói cho anh biết cái người vô liêm sỉ tự xưng là em rề của anh này là ai vậy? [giận]

Còn Thiên Thiên nữa, tại sao em lại muốn bôi đen anh hai trước mặt người ngoài vậy chứ? [khóc]

Nhạc Kỳ Sâm hít sâu một hơi tự nói rằng mình phải bình tĩnh, dù sao đêm nay còn muốn dựa vào tên vô liêm sỉ này chăm sóc cho Thiên Thiên, sau đó chậm rãi phun ra một câu, nói: ".....Bây giờ mời cậu đưa điện thoại lại cho Thiên Thiên."

Lục Diệp đưa điện thoại lại cho Thiên Thiên.

Thiên Thiên nhận lại điện thoại di động, nhìn sắc mặt Lục Diệp khá tốt, nhẹ thở dài một hơi, đưa điện thoại đến bên tai, nói: "Em nghe đây?"

"Thiên Thiên, tối hôm nay em phải theo sát Lục Diệp, cậu ta đi chỗ nào thì em phải đi theo đến chỗ đó, đừng tự mình chạy lung tung, biết không? Thành phố C không thể so với thành phố A được, có lạc đường thì cùng lắm là bắt taxi hay đi xe buýt thì có thể về nhà được rồi, thành phố C lớn như vậy, người lớn lên ở đó cũng chưa chắc gì biết được đường góc đường con phố, lỡ như em chạy đến một nơi hẻo lánh, anh muốn tìm em cũng không biết phải tìm như thế nào."

"Em biết rồi." Thiên Thiên khéo léo trả lời một câu, lại cẩn thận hỏi, "Anh nói lâu như vậy, không có nói cái gì không đúng chứ?"

Nghe cô nói như vậy, trong lòng Nhạc Kỳ Sâm có chút không có cảm giác, Thiên Thiên từ nhỏ đến lớn, ngoài anh và cha ra thì chưa từng quan tâm đến cảm nhận của người đàn ông nào khác. Anh trả lời: "Yên tâm đi, anh không có nói gì với cậu ta đâu, cũng chỉ là xin cậu ta chăm sóc tốt cho em mà thôi."

"Oh....." Thiên Thiên gật gật đầu, lại hỏi: "Còn mẹ....."

"Mẹ vẫn còn tăng ca ở công ty chưa có về, anh sẽ giúp em sắp xếp chu toàn." Nhạc Kỳ Sâm nói.

"Dạ, vậy thì được rồi."

"Thiên Thiên, em nhất định phải nghe lời, vạn lần không thể chạy lung tung, trước khi ngủ phải kiểm tra xem có khóa cửa kỹ hay chưa." Nhạc Kỳ Sâm lo lắng, lắc nhai, "Lúc ngủ cũng phải mặc quần áo ngủ, khi đi ra ngoài, như vậy cũng an toàn hơn một chút....."

Đối với tất cả dận dò của anh, Thiên Thiên đều ngoan ngoãn tiếp thu.

Cho đến khi không còn gì để nói, Nhạc Kỳ Sâm mới cúp điện thoại.

Thiên Thiên cất điện thoại đã có chút nóng lại vào trong ba lô, mới ngẩng đầu nhìn Lục Diệp, ngượng ngùng cười cười: "Cậu có biết, anh hai của mình, anh ấy vẫn rất lo lắng cho mình."

"Mình biết." Lục Diệp tràn đầy đồng cảm gật đầu, "Mình mà có một người em gái đáng yêu như cậu, nhất định còn sẽ khản trương hơn anh hai của cậu đấy."

Vậy mà mục tiêu của cậu chính là muốn biến cô gái đáng yêu như thế này thành vợ của mình, vậy có phải càng khản trương hơn so với Nhạc Kỳ Sâm không, không chỉ phải gánh vác việc lo lắng cô xảy ra việc ngoài ý muốn, mà còn lo lắng cô bị người khác lừa đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Hoảng sợ (sáu)

Tuy rằng Nhạc Kỳ Sâm hi vọng Thiên Thiên và Lục Diệp có thể tìm nhà trọ tốt một chút, nhưng cũng chính như lời Nhạc Kỳ Sâm nói, tất cả khách sạn chính quy đều cần giấy chứng minh mới vào ở được. Dù sao đây cũng là một nơi lạ lẫm, Thiên Thiên và Lục Diệp cũng không dám đi quá xa, sợ đi xa quá sẽ đến một nơi hẻo lánh, về mặt khác, Lục Diệp cũng muốn tìm một chỗ ở gần nhà văn hóa nghệ thuật một chút, như vậy thì sáng ngày mai Thiên Thiên có thể ngủ thêm được một chút.

Sau khi Lục Diệp đưa Thiên Thiên đi một vòng xung quanh nhà văn hóa nghệ thuật, hai người họ đã chọn được một khách sạn tốt nhất mà không yêu cầu chứng minh thư đăng ký khi vào ở.

Lúc Lục Diệp và Thiên Thiên đi đến đây lần đầu tiên, cô ngồi ở quầy rõ ràng nói còn thừa hai phòng đơn, nhưng đến lúc bọn họ đi đến đây hỏi lại lần nữa, cô ấy kiểm tra lại lần nữa, thì thật nói cho bọn họ biết là thật đáng tiếc là phòng đơn đã hết rồi, chỉ còn lại phòng đôi thôi.

Thiên Thiên đi qua đi lại cả một ngày như thế, đã sớm mệt đến mức chân run rẩy, bởi vì người bên cạnh là Lục Diệp, cô xấu hổ nên không dám nói, nhưng khi vừa đến khách sạn, Lục Diệp đi hỏi phòng, cô sẽ tìm một chỗ ngồi có chỗ dựa vào để cho bản thân mình được nghỉ ngơi một chút, không làm hoang phí từng giây từng phút. Biểu hiện của cô rõ ràng như vậy rồi, Lục Diệp không nhìn ra mới là chuyện lạ.

Lục Diệp không để ý Thiên Thiên liên tiếp túm tay áo của mình, móc bóp ra chuẩn bị trả tiền, nói: "Lấy cho tôi hai phòng đôi."

Cô đứng quầy vui mừng "Ài" một tiếng, liền cúi đầu viết vào, hoàn toàn không nhìn thấy Thiên Thiên đang đứng một bên liếc mạt xua tay.

Thiên Thiên: "....."

Trên đường cô tiếp tục đang hào hứng dẫn bọn họ lên phòng, cuối cùng Thiên Thiên cũng gọi Lục Diệp lại, cô cau mày hỏi: "Chúng ta tổng cộng chỉ có hai người, cậu thuê hai phòng đôi làm gì chứ?"

"Không thuê hai phòng đôi, không lẽ chỉ thuê một phòng đôi thôi sao?" Lục Diệp vừa đỡ Thiên Thiên, làm cho cô đi lên không gắng sức quá, vừa thuận miệng đùa giỡn cô, "Hay là cậu đồng ý ở cùng một phòng với mình?"

Nghe ra ngụ ý của cậu, mặt của Thiên Thiên "xoạt" một cái đỏ lên, tức giận nói: "Cậu cũng biết là không phải mình có ý này mà! Hai người chúng ta, nên thuê hai phòng đơn thôi, thuê hai phòng đôi kia, rất lãng phí mà!"

"Nhưng nơi này chỉ còn phòng đôi thôi." Về mặt Lục Diệp vô tội nói.

"Vậy thì chúng ta đổi chỗ khác, cũng đâu phải chỉ có chỗ này mới có thể ở được đâu." Thiên Thiên nói.

"Nhưng cậu đã mệt như vậy rồi." Lục Diệp dừng lại, mỉm cười nhìn Thiên Thiên nói.

Giọng nói của cậu trầm thấp dịu dàng, mang theo hai phần đùa giỡn, tám phần quan tâm, Thiên Thiên nghe mà không kiềm lòng được mà có chút đỏ mặt, cô không được tự nhiên mà tránh đi ánh nhìn chăm chú của cậu, bất mãn lầu bầu nói: "Như vậy thì cũng không nên thuê hai phòng đôi được, thật là lãng phí....."

"Dĩ nhiên là mình cũng có thể thuê một phòng đôi thôi." Lục Diệp bày ra khẩu khí "Tôi nói chuyện thật khéo".

Trong lòng Thiển Thiển dâng lên một dự cảm không tốt: "....."

Quả nhiên là giây tiếp theo, Lục Diệp liền cười xấu xa nói: "Điều kiện tiên quyết là cậu phải đồng ý ngủ cùng với mình."

"Cậu!" Mặt của Thiển Thiển càng đỏ hơn, cô trừng mắt liếc Lục Diệp một cái, trong lúc nhất thời dường như cảm thấy được chân không còn đau như trước nữa, bước nhanh theo cô lễ tân đang dẫn đường ở phía trước.

Chỉ là cặp mắt ngập nước đỏ đỏ kia thoát nhìn không có chút lực sát thương nào cả.....Không, thật ra thì vẫn có, đối với Lục Diệp mà nói, ánh mắt đó quả thật là một kích giết chết cậu. Cậu đứng tại chỗ, đưa tay gãi gãi mũi hời hợt mặc dù không có ngứa, cuối cùng nhìn không được mà bật cười lên.

Đi đến phía trước, Thiển Thiển nghe thấy tiếng cười không kiên nhẫn gì của cậu, bước đi bỗng nhanh hơn rất nhiều, cô sợ hãi, vượt qua trước mặt cô dẫn đường, cảm thấy mặt mình nóng đến độ không thể gặp ai!

Cho đến khi phía sau lưng truyền đến tiếng kêu của cô dẫn đường: "Này cô bé, phòng ở đây này, đi qua đây đi cháu!"

Thiển Thiển vội vàng xông về phía trước nhanh như đoàn tàu chột dừng lại, cả người đều cứng lại rồi.

Tiếng cười của Lục Diệp càng thêm vang dội, nếu như lúc này Lục Diệp xoay người sang chỗ khác, có thể nhìn thấy cảnh tượng Lục Diệp cười đến mức eo cũng không thẳng lên được mà phải vịn vào tường để chống đỡ thân thể.

Nhưng mà Thiển Thiển cũng không quay qua, cô chỉ đứng tại chỗ, ảo não gõ vào sau ót mình một cái.

Lớp trưởng là một người đứng đắn đâu mất rồi? Cô tin tưởng cậu như vậy, làm sao lại có lúc cậu ấy lại không đứng đắn như vậy được chứ!

Lục Diệp: thật ra thì cũng có lúc mình không được đứng đắn đấy, cậu có muốn xem một chút hay không? [nháy mắt]

Phòng được bố trí ở lầu hai, nói là điều kiện tốt nhất, nhưng vẫn kém xa khách sạn chính quy, chẳng qua chỉ có cách trang trí thật ấm áp, đó cũng là nguyên nhân mà Thiển Thiển lựa chọn. Trong phòng không có ti vi và máy tính, nhưng có wifi, máy điều hòa và phòng tắm cũng độc lập với nhau, đúng với ý của Lục Diệp là phòng tắm và điều hòa độc lập với nhau, những cái khác thì không nói, chỉ là mức độ an toàn cũng cao hơn nhiều. Điều duy nhất không chịu được là khóa cửa, không có cài bảo vệ ở trong thì coi như xong, lại là loại ổ khóa hình cầu cổ xưa, ngay lúc đầu Lục Diệp không muốn ở đây chính là nguyên nhân này.

Sau khi cô tiếp tân sắp xếp xong, Thiển Thiển ngồi thật mạnh xuống giường, tức giận đến mức phòng hai mà giống như con ếch nhỏ.

Biết rằng da mặt của cô mỏng, Lục Diệp cũng có chút hối hận khi nói vậy, cố gắng nhịn cười, đi đến phía trước cửa sổ ngồi xuống dỗ cô: "Thiển Thiển ngoan, đừng có tức giận với mình mà, mình xin lỗi cậu có được không, vừa rồi mình không nên đùa với cậu quá trớn như thế."

"Cậu cũng biết là quá trớn sao!" Thiển Thiển cau mày trừng mắt nhìn cậu, khuôn mặt đỏ ửng của cô còn chưa hết, vẫn rất tức giận: "Lúc trước trong điện thoại mình còn nói với anh là cậu là một người đứng đắn, lúc này cậu lại...", Đột nhiên cô cạn lời, nghĩ một chút mới nói thêm, "Lại là phụ sự tín nhiệm của mình đối với cậu!"

Nói xong, cô còn cảm thấy mình quá hiểu đạo lý mà gật đầu mạnh một cái.

"Nhưng mà Thiển Thiển", nghe xong lời nói của cô, Lục Diệp cười cong mắt thêm lần nữa, "Mình chưa bao giờ nói mình là người đứng đắn nha."

"Hả?" Thiển Thiển tròn tròn mắt.

"Thiển Thiển à, có một chuyện mình hi vọng cậu có thể biết....." Lục Diệp sờ sờ đầu Thiển Thiển, sau đó chậm rãi đứng dậy, vừa nghiêng người về phía trước để thân thể có thể đến gần cô hơn, dùng một giọng nói cực kỳ mập mờ nói bên tai của Thiển Thiển, "Nam sinh rất là nguy hiểm, đặc biệt đây là trường hợp cô nam quả nữ.....trong tình trạng ở chung một phòng."

Từ khi cậu xích lại gần thì nhịp tim của cô liền không khống chế được, ngay cả cậu nói gì cô cũng không nghe được chút nào, chỉ có thể cảm giác được hơi thở ấm áp đang phả vào lỗ tai của cô, làm cô kích động không tự chủ được thẳng lưng lên, hơn nữa.....Cũng không biết đây có phải là cảm giác sai lầm hay không, cô cảm thấy, lúc lớp trưởng đang nói chuyện, giống như mỗi đang đụng vào lỗ tai của cô, thật vất vả mới làm cho khuôn mặt bớt đỏ lại, lần này thì thực sự lỗ tai cũng đỏ luôn rồi.

Cho đến lúc Lục Diệp ngừng nói, Thiển Thiển giống như mới ở trong mơ tỉnh lại vậy, nhưng lưng của cô vẫn giữ nguyên trạng thái như vậy, hoàn toàn không có biện pháp ráp từng câu nói của Lục Diệp lại thành một câu hoàn chỉnh được, cô có chút mờ mịt quay đầu đi, nhìn khuôn mặt của Lục Diệp gần trong gang tấc.

Cũng không giống như trong tiểu thuyết ngôn tình viết, nữ chính quay đầu đi, môi của nữ chính và nữ chính chạm vào nhau. Lục Diệp nhìn chằm chằm vào đôi môi như thạch hoa quả của Thiển Thiển, chỉ hận chính mình vừa rồi không tiến lại gần thêm chút nữa. Mà hiện tại hôn thì có vẻ như đang cố ý, mục đích hôm nay cậu nói những lời này, làm những việc này cũng không phải ở chỗ này.

Tiếc nhìn vào đôi môi của Thiên Thiên thêm lần nữa, Lục Diệp đè nén kích động nguyên thủy nhất của mình, nở nụ cười tươi như hoa xuân với Thiên Thiên.

Khuôn mặt của Lục Diệp vốn đẹp trai, lại bởi vì bình thường không hay cười, cho nên bỗng nhiên cười rộ lên thì đặc biệt có sức sát thương. Bỗng nhiên ở khoảng cách gần như vậy mà Lục Diệp nở một nụ cười sáng lạn, Thiên Thiên nhìn thấy vậy nhịp tim không khỏi lỡ một nhịp đập, trông mắt cũng không nhúc nhích.

Thấy Thiên Thiên đã bị mình quyến rũ thành công, Lục Diệp mới đứng thẳng dậy, lui khỏi phạm vi hấp dẫn Thiên Thiên.

Cho đến khi hơi thở của cậu hoàn toàn cách xa mình, Thiên Thiên mới chợt bình tĩnh, cô bỗng nhiên ý thức được là vừa rồi khoảng cách của mình và Lục Diệp gần đến mức môi sắp chạm vào nhau, trong nháy mắt, lại phản ứng kịp những lời mà Lục Diệp vừa mới nói, nhất thời vừa thẹn vừa cáu, cô đưa tay đẩy Lục Diệp về phía trước một chút, tức giận nói: "Cậu, cậu lại như vậy nữa rồi!"

Thấy đáng về quắc mắt trừng mình của cô, cuối cùng thì Lục Diệp cũng không nhịn được, bật phát một trận cười lớn: "Ha ha ha ha ha....."

Thiên Thiên nhìn thấy thì mắt càng đậm đậm, không thể tưởng tượng được mà nói: "Cậu cậu cậu cậu cậu còn cười được sao!"

Nghe thấy cô liên tục nói lấp, Lục Diệp càng cười lớn tiếng hơn, cậu vừa cười vừa nói: "Ha ha ha....Thực xin lỗi.....Mình cũng không muốn, thật sự là, thật sự là bộ dạng của cậu bây giờ nhìn ha ha ha.....Rất khôi hài ha ha ha, làm cho mình kiềm lòng không được, liền muốn trêu chọc một chút ha ha..."

Thiên Thiên tức giận đến mức nghiêng mũi: cậu cười thì thôi đi, còn dám vừa cười vừa nói bộ dạng của cô khôi hài?!

Hiệu quả cách âm của phòng cũng không tốt, tiếng cười của Lục Diệp như thế cũng sẽ làm những người khách khác bất mãn, bọn họ gõ vách tường "thùng thùng" bày tỏ vẻ kháng nghị.

Lúc này Lục Diệp mới nhỏ giọng cười của mình lại một chút, cười "khúc khích".

Dưới cơn nóng giận, Thiên Thiên định ngã ngửa xuống giường, nhưng hiển nhiên là cô quên mất đây là giường khách sạn chứ không phải giường ở nhà, chỉ lót hai lớp đệm mỏng thôi, không có mềm mại như vậy, cái ót đụng thật mạnh vào trên ván giường, phát ra một tiếng "ầm", phản xạ có điều kiện cô kêu "ôi" một tiếng, sau đó ôm đầu.

Giờ khắc này, âm thanh cười nhạo của Lục Diệp cuối cùng cũng dừng lại, cậu tiến lên, vươn tay ra muốn sờ sờ vào nơi bị đụng của Thiên Thiên, về mặt khăn trương hô: "Thiên Thiên, đụng vào đâu rồi? Đụng rất mạnh sao?"

Thiên Thiên không chút nghĩ ngợi gạt tay của cậu ra, thuận tiện kéo qua bên cạnh, kéo chăn đắp lên người của mình, trong lòng cũng không biết là xấu hổ chiếm đa số hay tức giận chiếm đa số, nếu không phải Lục Diệp vẫn cười nhạo cô, cô có thể đụng đầu hay sao?

Thiên Thiên bày ra bộ mặt "Đừng kêu tôi, tôi muốn yên tĩnh, cũng đừng hỏi tại sao tôi muốn yên tĩnh", làm Lục Diệp có chút xuống tay không nổi, cậu ngồi bên cạnh giường của Thiên Thiên, vỗ vỗ phía ngoài mặt chăn, dỗ nói: "Thiên Thiên, mình sai rồi, mình không nên chê cười cậu, cậu chui ra đi, chúng ta nói chuyện từ tế, có được không?"

Thiên Thiên không lên tiếng.

"Mình nói thật, Thiên Thiên, ra ngoài đi mà, mình đảm bảo sẽ không bao giờ chê cười cậu nữa, nếu mình lừa cậu mình sẽ thành chó con, được không?"

Thiên Thiên vẫn không lên tiếng.

Lục Diệp nghĩ nghĩ, thay đổi cách khác: "Hay là cậu mệt rồi, muốn đi ngủ hả? Nếu xem như đã buồn ngủ rồi, vậy thì rửa mặt ngủ tiếp được không? Ít nhất cũng phải cời giầy ra chứ."

Thiên Thiên vẫn không lên tiếng.

Lục Diệp không còn cách nào khác, bất đắc dĩ nói: "Được rồi, Thiên Thiên, cậu nói xem, muốn mình làm như thế nào mới chịu tha thứ cho mình đây?"

Kén chăn rút cuộc cũng chuyển động, nhưng mà lần sang một bên giường, nhìn ra là Thiên Thiên đang trở mình, đưa cái mông...À không, đưa cái lưng về phía Lục Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Hoảng sợ (bảy)

Lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Thiên cúi kính, Lục Diệp ngoài cảm giác mới lạ ra còn cảm thấy buồn cười, nhưng cậu càng không ngừng cảnh cáo mình không được cười nữa, nếu cười nữa không chừng Thiên Thiên cả đời này cũng không để ý đến cậu.

Lục Diệp vận dụng đầu óc cao siêu của mình tự hỏi trong chốc lát, cảm thấy lúc này cậu nên biến mất khỏi tầm mắt của Thiên Thiên thì hơn, mắt không thấy thì tâm sẽ không phiền thôi. Thiên Thiên vốn đang bức mình cậu, cậu còn không biết thức thời mà ở trước mặt cô lượn lờ như vậy, đây không phải là chọc tức cô hơn không phải sao?

Vì vậy Lục Diệp quyết định biến khỏi tầm mắt của Thiên Thiên, đương nhiên, đây chỉ là tạm thời.

Lục Diệp ở bên người Thiên Thiên âm thầm thở dài, thở dài xong thì chuyển sang phiên muộn than oán, trong lúc lơ đãng thì kích thích tiếng lòng cho người khác nghe.

Thiên Thiên còn hôn đỗi ở trong chăn thì nghe được tiếng than này, con tức giận trong đầu không biết từ đâu mà giảm đi phân nửa, thậm chí còn bắt đầu tự kiểm điểm mình có phải chuyện nhỏ hóa to hay không?

Phía bên này cô còn chưa suy nghĩ xong, chợt nghe bên kia Lục Diệp nói: "Xem ra đêm nay mình không được tha thứ rồi.....Aiz, mình về phòng trước đây."

Hay nhất chính là dừng lại giữa chừng, vừa thể hiện sự áy náy từ sâu trong lòng, lại vừa biểu đạt được cậu không được cô tha thứ là một tiếc nuối lớn.

Trong lòng Thiên Thiên càng áy náy hơn nữa.

Không đợi cô phản ứng gì, Lục Diệp liền tiếp tục nói: "Cậu nghỉ ngơi trước đi, nhưng nhớ rằng nếu muốn đứng dậy đánh răng rửa mặt, kem đánh răng, bàn chải đánh răng hay khăn mặt mình đều đã để trên tủ rồi, đồ ăn vặt mình mua cũng để ở đó luôn. Đừng dùng đồ dùng của khách sạn, bẩn lắm. Mình đã kiểm tra cửa sổ và khóa lại giúp cậu rồi, nhưng trước khi ngủ cậu tốt nhất nên kiểm tra lại lần nữa, tránh bỏ sót chỗ nào đó. Trùm chăn cũng lâu rồi, trời lại nóng như vậy, cẩn thận ra mồ hôi lại bị cảm, mình đã giúp cậu mở điều hòa lên rồi."

Nói xong, Thiên Thiên cũng cảm thấy được cậu đang ngồi trên giường bỗng đứng dậy, sau đó Thiên Thiên càng cảm thấy rối rắm hơn, một mặt, cô buồn bức chuyện đêm nay Lục Diệp liên tiếp trêu đùa cô. Về mặt khác, cô lại cảm thấy nếu không phải là đêm nay cô ở lại đây để sáng sớm mai đi tìm bút máy, thì Lục Diệp cũng không có cơ hội trêu đùa cô, càng nghĩ, giống như nguyên nhân căn bản là do chính cô vậy?

Sau đó, mặc cho Thiên Thiên đứng đứng lổ tai lên nghe ngóng như thế nào đi chăng nữa, Lục Diệp đều không có nói chuyện nữa, trong phòng yên tĩnh chỉ nghe được tiếng bước chân của cậu, âm thanh của việc khóa cửa sổ, còn có tiếng ma sát xột xoạt của quần áo của cậu.

Thiên Thiên càng nghĩ, càng cảm thấy suy nghĩ của mình rất có đạo lý, bút máy là do tự mình làm mất, không liên quan đến Lục Diệp, cho nên vốn là hôm nay Lục Diệp có thể quay lại thành phố C, nếu như nói là hôm nay không có Lục Diệp, có thể khẳng định rằng một mình cô cũng không dám ở lại một thành phố xa lạ này một đêm, cậu đã tình nguyện ở lại với cô, cô để cho cậu trêu chọc một chút, cũng không có chuyện gì to tát.....chứ? Dù sao bị trêu chọc một hai lần cũng không mất miếng thịt nào.....

Âm thanh "lạch cạch" vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Thiên Thiên, cô trừng mắt nhìn, nghe ra đó là âm thanh của tiếng mở cửa.

Vừa rồi trong đầu của Thiên Thiên vẫn còn một mớ suy nghĩ hỗn độn bỗng chốc biến mất không còn thứ gì trong đầu, cô không mang theo chút do dự nào, liền lạng lẽ kéo một góc chăn xuống, lộ ra khoe mắt nhìn về phía cửa phòng.

Cho dù đang làm chuyện khác nhưng ánh mắt của Lục Diệp luôn chú ý đến hành động lên lút lộ khoe mắt ra ngoài của cô, hai tròng mắt đen nhánh hiện lên ý cười, lại nhanh chóng cúi đầu, hạ mi mắt xuống, làm ra dáng vẻ tinh thần chán nản cho Thiên Thiên nhìn, sau đó từ từ đóng cửa phòng, lúc chỉ còn lại một khe hở cuối cùng, cậu giương mắt lên nhìn vào bên trong một chút, quả nhiên Thiên Thiên đã ngồi dậy, đang ôm chăn, lo lắng nhìn về phía cửa.

Lục Diệp yên tâm khép cửa phòng lại, dừng lại một chút, khoe miệng không khống chế được mà nở một nụ cười, thâm tán thưởng trong lòng hành động của mình.

Sau đó, tâm trạng của cậu thật tốt, vừa bước về phòng vừa ngâm nga hát

Tro mắt nhìn cửa phòng đóng lại trước mặt mình, Thiên Thiên lại choáng váng, không biết là hiện tại mình nên đuổi theo hay là nên ngồi như thế này mà không đuổi theo đây, nghĩ tới nghĩ lui đến mức đau cả đầu mà vẫn chưa đưa ra kết luận hợp lý, dứt khoát tự giận mình mà nằm xuống, chỉ là lần này cô đã không chế sức lực, không để cho bị kích tái diễn.

Vốn là Thiên Thiên định nằm nghỉ ngơi một chút rồi suy nghĩ tiếp, nhưng không ngờ nằm một tí thì mí mắt nặng dần, cô mơ màng trở mình một cái, đã ngủ.

Cách vách phòng, Lục Diệp đang ngồi dựa vào tường hưởng thụ chút gió của điều hòa. Giăng co hơn nửa ngày, cậu cũng không cảm thấy mệt mỏi, chỉ là ra chút mồ hôi, vốn cảm thấy dính mồ hôi không thoải mái, mồ hôi còn thấm vào áo sơ mi. Chờ cho nhiệt độ trong phòng hạ xuống, cậu lại không cảm thấy nóng nữa, cậu mới cảm điều khiển hạ thấp nhiệt độ xuống, đứng dậy, đầu tiên là chậm rãi ung dung kiểm tra xem cửa sổ đã khóa kỹ hay chưa, sau đó cởi quần áo đi tắm.

Lấy móc từ trong tủ quần áo ra, giặt quần áo cho sạch rồi treo trước gió của điều hòa, Lục Diệp cầm đồ dùng cá nhân và khăn mặt lên, đi vào phòng tắm.

Mới đánh răng được một nửa, vòi nước tự động không chảy nữa, Lục Diệp vặn vòi nước qua phải qua trái nhiều lần, nước cũng không chảy ra, cậu nhíu mày phun ra một ngụm kem đánh răng, không thể không cảm cái ly đi trở về phòng, lấy nước ở máy đun nước trở về phòng tắm súc miệng sạch sẽ, tiếp tục nhìn vòi nước không chảy mà rầu rĩ.

Trên thế giới này không có gì khó chịu hơn việc thời tiết thì nóng nực, thân thể ra mồ hôi vừa bắn vừa hôi mà không thể đi tắm được., khó chấp nhận được.

Phát bực một lát, Lục Diệp mới nhớ đến một vấn đề, rốt cuộc là chỉ có phòng của cậu không có nước, hay tất cả các phòng đều không có nước? Nếu chỉ có phòng của cậu không có nước thì tốt rồi, nếu tất cả các phòng đều không có nước, thì chắc chắn là khổ cho Thiên Thiên rồi, hôm nay đầu tóc có rối tung, ra mồ hôi còn nhiều hơn cả cậu, điều này cậu có thể thấy được rõ ràng khi cô liên tục dùng khăn ướt lau mồ hôi trên trán.

Hơn nữa.....Con người của Lục Diệp chậm rãi chuyển động, nếu chỉ có phòng này không có nước, vậy thì cậu có thể đi đến phòng của Thiên Thiên tắm nhờ..... ->_->

Hơn nữa, bởi vì Thiên Thiên vụng về, nên cô lẽ tân cũng đã giao chìa khóa phòng cho cậu. ->_->

Thật sự là cậu chỉ đi tắm một cái mà thôi, cái gì khác cũng không nghĩ tới. [mặt nghiêm chỉnh]

A, nhưng mà áo sơ mi vừa rồi cậu đã giặt rồi mà? Không có cách nào khác, chỉ có thể để trần nửa người trên thôi. (^.^)

Lục Diệp mang theo vẻ mặt mỉm cười, bước chân phơi phới đi ra khỏi phòng.

Cũng không biết là vì trong lòng có chuyện buồn bực, hay vẫn chưa quen giường, Thiên Thiên ngủ không sâu giấc, giấc ngủ chập chờn, đang lúc nửa tỉnh nửa mê, cô mơ hồ nghe được tiếng nước chảy ào ào. Có lẽ là phòng bên cạnh có người đi tắm. Cô mơ mơ màng màng trầm nghĩ, không nhận được mà cau mày lại, nhắc chân lên che kín đầu, cảm thấy nước chảy không mạnh nữa, mới giãn chân mày ra ngủ tiếp.

Vừa định đi vào giấc ngủ, Thiên Thiên cảm giác được một bên giường lún xuống, loại cảm giác này với cảm giác lúc Lục Diệp ngồi trên giường giống nhau như đúc.

Chẳng lẽ lại có người nào ngồi ở mép giường của mình hay sao?

Cảm giác này làm cho Thiên Thiên đổ mồ hôi lạnh, con buồn ngủ cũng lập tức biến mất không còn tăm hơi.

Không phải lớp trưởng đã nói khóa cửa kỹ giúp mình rồi hay sao? Tại sao lại có người ngồi xuống mép giường của mình chứ?

Thiên Thiên hạ góc chăn đang che đầu mình xuống một chút, chỉ hận vừa rồi mình không làm giống như lúc này vì trốn sự trêu chọc của lớp trưởng mà bọc chăn khắp người như một cái kén, hạ chân xuống rồi cô chỉ tùy tiện vén qua, chỉ che đầu lại, còn toàn bộ từ bả vai xuống dưới đều lộ ra bên ngoài.

Làm sao bây giờ đây?

Thiên Thiên trợn to hai mắt nhìn ngọn đèn vàng óng chiếu xuống qua lớp chăn, sau đó hạ tầm mắt xuống, từ khe hở trong chăn nhìn ra bên ngoài, thấy được một góc màu xanh của vải.....hình như là bắp đùi???

Tim của Thiên Thiên lại lỡ một nhịp, nhưng lần này là hoảng sợ, nước mắt của cô cũng chảy xuống, cửa sổ phòng cô cũng đã khóa kỹ rồi mà, làm sao người khác lại vào được chứ?

Làm sao bây giờ đây?

Nhịp tim của Thiên Thiên đập như trống đánh, sau một lúc định thần lại, cô bắt đầu suy nghĩ cách thoát khỏi cảnh khốn đốn này, cô phải suy nghĩ cách chiếm được sự chú ý của người khác, có thể là to, hiệu quả cách âm của căn phòng này kém như vậy, chỉ cần cô vừa gọi thì người ở phòng bên cạnh có thể nghe được, đáng sợ nhất là cô vạch chăn lên thì đã bị người nọ bịt miệng lại thì phải làm sao. Vậy.....Sẽ gọi điện thoại cho lớp trưởng đang ở phòng kế bên được không? Nhưng mà bộ phận giấu dưới chăn cũng chỉ có cái đầu cùng nửa bả vai thôi, hai tay hai chân và điện thoại đi động đều ở bên ngoài, cô hơi động dậy cũng sẽ bị người ta phát hiện ra đúng không?

.....Vậy sẽ có khả năng, người đến đây là lớp trưởng hay không?

Nghĩ đến đây, Thiên Thiên liền nhìn ra bên ngoài theo khe hở.....Cô vừa nhìn đã muốn khóc nữa rồi, cho dù là lớp trưởng có để lộ màu da ra bên ngoài, bắp đùi cũng không thể trắng như vậy?

Cho nên rốt cuộc người này vào phòng của cô bằng cách nào đây?!

Người đang lúc khấn trương thì cơ thể sẽ tự giác căng cứng lại, mặc dù trong lòng của Thiển Thiển không ngừng tự nói là phải thả lỏng thân thể, nhưng cô vẫn cảm giác được cơ thể mình căng cứng, cánh tay lộ ra bên ngoài cũng không khống chế được mà run lẩy bẩy.

Có lẽ người nọ đã sớm phát hiện ra là cô đã tỉnh lại, chỉ là chưa có vạch trần thôi. Thiển Thiển trầm nghĩ.

Cứ giằng co như vậy khoảng hai phút, nỗi sợ hãi cũng qua rồi, cứ rút cổ như vậy cũng không được, cô mạnh mẽ xốc chân lên, đồng thời đuổi người lên.

Khi nhìn rõ người kia chính xác là một người đàn ông xa lạ, đúng vậy, chính là một người đàn ông xa lạ, diện mạo trong nháy mắt, Thiển Thiển chống thân mình đang mềm nhũn lên, cô trùng mắt với người đàn ông này, giọng nói mạnh mẽ: "Ông là ai?"

Giọng nói phát run đã tố cáo cô không có tí sức lực nào.

Người đàn ông kia từ trên xuống dưới cũng chỉ mặc duy nhất một cái quần lót màu lam, trang phục thực sự làm ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố, mang theo vẻ mặt cô quái nhìn Thiển Thiển, nghe thấy Thiển Thiển nói chuyện, hần cũng không trả lời, cứ nhìn chăm chăm vào Thiển Thiển.

Thiển Thiển bị hần nhìn đến mức da đầu phát run lên, không khỏi túm chân che thân thể mình lại, giọng nói đều mang theo vẻ tức giận: "Ông, ông muốn làm cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Hoảng sợ (tám)

Thiển Thiển vừa dứt lời, tiếng nước chảy lúc trước quấy rầy giấc ngủ của người khác cũng dừng lại. Lúc này Thiển Thiển mới nghe được tiếng nước chảy trước đó không phải từ căn phòng cách vách truyền tới, mà là ngay trong căn phòng này.

Lần này trong lòng Thiển Thiển càng thêm tuyệt vọng, một người tới còn chưa đủ hay sao, không ngờ là có đến hai người!

Thiển Thiển sợ đến mức cũng không biết phải nên khóc như thế nào, cô cũng không để ý mình có cởi giày hay chưa, cứ như vậy lui ra sau giường, lui đến tận góc giường, ôm chặt cái chân, trông rất vừa để ý hành động của người đàn ông xa lạ kia, vừa chú ý xem người đi ra từ trong phòng tắm là dạng người gì, trong đầu một mớ bòng bong, chỉ có một điều duy nhất có thể khẳng định là, cô chuẩn bị la to.

Tiếng nước chảy ngừng lại một chút, xem chừng người bên trong cũng chuẩn bị đi ra, Thiển Thiển thấy người đàn ông trước mặt cũng không có hành động gì tiếp theo, liền tích tụ sức lực chuẩn bị la to.....

"Cụp" một tiếng, cửa phòng tắm được mở ra, một thân còi trần ở trên, một nam sinh mặc quần dài màu đen đi ra ngoài, vừa dùng khăn mặt lau tóc đang ướt sũng.

Là Lục Diệp.

Nhìn thấy người đi ra từ trong phòng tắm là Lục Diệp, Thiển Thiển chịu đủ sợ hãi, trong hốc mắt liền chứa đầy lệ, thậm chí ngay cả lý do tại sao Lục Diệp lại bước ra từ trong phòng tắm của mình cũng không có suy nghĩ, ngay lập tức vừa lăn vừa bò về phía Lục Diệp, vừa bò vừa khóc kêu lên: "Lớp trưởng, lớp trưởng, lớp trưởng....."

Mà cái người đầu sỏ làm cho Thiển Thiển ra cái dạng này, thế nhưng giống như là bị sợ hãi nên lùi ra hai bước, nhưng vẫn không có biểu cảm gì trên mặt tỏ ra vẻ khấn trương.

Lúc mới từ trong phòng tắm đi ra, Lục Diệp cũng bị cảnh tượng trong phòng trấn áp, cho đến khi nghe thấy tiếng khóc của Thiển Thiển mới hồi phục tinh thần lại, lửa giận từ trong lòng cậu chợt nổi lên, thoáng chốc ngập cả trong ý nghĩ của cậu, lan tràn ra như biển lửa.

Đầu tiên là cậu tiến lên hai bước về phía Thiển Thiển đang bò từ trên giường ra, ôm cô vào trong lòng, cảm thấy được cả người cô không ngừng phát run, Lục Diệp đau lòng muốn chết, trong lòng càng thêm tức giận. Cậu ôm lấy Thiển Thiển, vỗ vỗ trên lưng cô giống như đối với em bé, nói như dỗ con nít: "Không sợ nha Thiển Thiển, mình ở đây rồi, đừng sợ, không ai làm hại cậu được đâu, đừng sợ đừng sợ....."

Thiển Thiển cũng ôm Lục Diệp thật chặt, nước mắt chảy ra liên tục, hù dọa cô quá rồi, không ai biết được vừa rồi cô sợ hãi nhiều như thế nào, lỡ như người đi ra từ trong phòng tắm không phải là Lục Diệp mà là một người đàn ông nào khác, cho dù cô có la to cũng vô ích.

Lục Diệp ôm đầu Thiên Thiên đang run rẩy, trong lòng tự trách mình sao lại tắm lâu như vậy, cậu vỗ vỗ lưng tung trên lưng của cô, nói năng lộn xộn an ủi, dưới tình thế cấp bách còn hôn lên tóc của cô một cái, khom người dán mặt mình vào khuôn mặt của cô....Nhưng đều vô dụng, bất luận là cậu làm như thế nào, Thiên Thiên vẫn ôm chặt cậu không chịu buông tay, nước mắt cũng chảy không ngừng.

Lục Diệp càng nghĩ càng tức giận, chợt chìa mũi nhọn nhắm vào vị khách không mời mà đến kia. Cậu lạnh lùng trừng mắt nhìn người đàn ông xa lạ kia, nếu như lửa giận trong mắt của cậu có thể giống như lời nói, thì người kia đã sớm cháy sạch thành tro rồi. Động tác vỗ lưng của Thiên Thiên từ từ dừng lại, bàn tay thu lại thành quyền, động tác nắm tay ma sát phát ra tiếng “răng rắc” có thể nghe được, giọng nói hung ác đến mức có thể nhai người này vào trong miệng không chừa lại mảnh nào: “Mày là ai?”

Giọng nói của cậu giống như là mang băng tuyết từ Bắc cực đến, gió lạnh thổi vào, vừa mới mở miệng, độ ẩm trong phòng liền giảm đi vài độ.

Thiên Thiên bị đông lạnh sợ run cả người, giống như nước mắt chưa chảy xong mà bỗng nhiên dừng lại, giống như là bị đông lạnh, cô chưa từng nghe thấy lớp trưởng dùng giọng nói hung tàn như vậy nói chuyện bao giờ. Cô cẩn thận ngẩng đầu lên, thấy được cái cằm của cậu đang căng thật chặt.

Không, lớp trưởng không chỉ có kiềm chế một mình cái cảm thôi, mà là toàn thân đều gồng lên mạnh mẽ, bộ dạng vận sức chờ phát động, tùy thời xông lên đánh nhau với người đó.

Người đàn ông xa lạ thấy Lục Diệp chất vấn, vẫn dùng cái bộ mặt im lặng liếc nhìn Lục Diệp một cái, vẫn không hé răng....Không chỉ hắn ta không hề rảnh, mà còn thay đổi phương hướng, xem ra là muốn đi ra khỏi phòng.

Lục Diệp chịu cho hắn ta đi hay sao? Cậu lại nhẹ nhàng dỗ Thiên Thiên thêm vài câu, dụ được cô buông tay ra ngồi lại lên chiếc giường khác, cậu đi hai ba bước về phía trước căn phòng người đàn ông kia lại, vốn muốn nắm cô áo của hắn, nhưng lại phát hiện đối phương căn bản là không mặc áo, đừng nói là áo, ngay cả quần cũng không có mặc, chỉ mặc duy nhất một cái quần lót liền nhảy vào phòng của Thiên Thiên!

Lục Diệp tức giận đến mức phổi cũng muốn nổ tung, cậu tiến lên gần đối phương thêm một chút, nghiêng răng nghiêng lợi lặp lại thêm một lần nữa: “Tao, hỏi, mày, là, đứa, nào!?”

Kết quả thế nào?

Đối phương lại trầm mặc liếc nhìn cậu một cái, vượt qua cậu, tiếp tục đi ra ngoài!

Lặp đi lặp lại nhiều lần nhưng vẫn không được để ý đã khiến Lục Diệp thật sự phát hỏa, cậu cười lạnh một tiếng, đuổi theo người đàn ông kia đang đặt tay vào nắm cửa chuẩn bị mở, đá một cước, chất lượng của cánh cửa vốn không tốt, Lục Diệp lại dùng sức quá lớn, trực tiếp làm cánh cửa văng ra ngoài, va vào vách tường của phòng đối diện, rơi xuống đất, liền tiếp phát ra hai tiếng động rung trời.

Khách xung quanh phòng đồng loạt mở cửa phòng ra oán trách.

Lục Diệp mặc kệ cậu đã làm ra cục diện rối rắm như thế nào, cậu chỉ để ý bản thân đã bức người nọ đang sợ ngây người vào góc tường, sau đó đưa tay giữ chặt gáy của người nọ, trong lúc áp đảo đối phương chặt chẽ vào vách tường, nhìn người nọ đang đau đớn, ánh mắt của Lục Diệp cũng đã tràn ngập tia máu, cậu gầm lên một tiếng: “Con mẹ nó, tao hỏi mày là thằng nào!!”

Tiếng gầm của cậu vừa thoát ra khỏi miệng, tiếng chửi rủa bốn phía cũng nhảy mất biến mất dường như không còn, trở nên im lặng như tờ.

Bị Lục Diệp giữ chặt, khuôn mặt người đàn ông kia đỏ lên rất nhanh, đưa tay giữ chặt cái gáy đang bị Lục Diệp bóp chặt, giống như muốn kéo cánh tay của Lục Diệp đang gáy của mình xuống, nhưng mặc kệ là hắn có giấy giữa như thế nào cũng đều vô dụng, lúc này hai người bọn họ đều cời trần, những cái khác không nói, chỉ là nhìn vóc người thôi, một người đàn ông ốm yếu như gà thế kia chắc chắn sẽ không phải là đối thủ với một người toàn là cơ bắp như Lục Diệp.

Cũng không lâu lắm, cô dẫn đường cũng chạy đến, cô thấy Lục Diệp đang kẹp cổ, có chút tức giận người đàn ông kia, nhưng sắc mặt bỗng thay đổi, xông lên đánh Lục Diệp, trong miệng còn hô lớn: “Cường Tử, Cường Tử! Ôi cái tên này, cậu kẹp cổ Cường Tử nhà tôi làm gì vậy?! Cậu muốn lấy mạng của nó hay sao?!”

Theo nguyên tắc của Lục Diệp, vốn là sẽ không động thủ với phụ nữ, nhưng người phụ nữ này vừa đến nơi đã không hỏi rõ ngọn nguồn sự việc mà đã động thủ, giọng nói có vẻ che chở cho người đàn ông này, vừa gặp cậu đã nổi nóng, liền không nhìn được đây cô này sang một bên, giận dữ gào thét lại giống như cô lúc vừa rồi: “Tôi muốn mạng của hắn? Bà nói đúng rồi đấy, con mẹ nó hôm nay tôi muốn mạng của hắn! Bà còn có mặt mũi mà đứng đây gào thét hay sao? Bà nói cho tôi biết xem vì sao hắn ta lại vào được phòng đã khóa cửa rồi được vậy rồi hãy thét lên tiếp!”

Nghe Lục Diệp nói xong, bà cô đang gào thét bỗng nhiên dừng lại.

Cùng lúc đó, người đàn ông đang bị Lục Diệp kẹp cổ bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn về phía cô kia, miệng hô lên: “Mẹ.....mẹ, cứu, cứu.....”

Thấy hắn còn có thể lên tiếng, gân xanh trên trán của Lục Diệp càng nổi lên dữ dội, tay của cậu càng dùng sức hơn.

Lần này, trong cổ họng người đàn ông này cũng chỉ phát ra được âm thanh “ùng ục”.

Thấy Lục Diệp xuống tay độc ác, bà cô đang sững sờ bỗng hồi phục tinh thần lại, cũng không có thời gian chuẩn bị, nước bất bỗng lăn dài trên má, cô than thở khóc lóc: “Cậu thanh niên này, xin cậu thương xót cho, tha cho Cường Tử nhà tôi đi! Nó, nó không có ý xấu, nó, chỉ là đầu óc nó có bệnh thôi!”

Lục Diệp nghe vậy, giận quá hóa cười: “Đầu óc có bệnh sao? Đầu óc có bệnh mà còn biết nhảy vào phòng con gái người ta?! Nơi này nhiều người như vậy, tôi muốn tùy tiện đi vào phòng của một người nào đó, lại nói với bọn họ là tôi không phải cố ý, đầu óc tôi có bệnh, bà nói bọn họ tin tôi không?!”

Người xem xung quanh bật cười.

Bà cô thấy Lục Diệp không tin lời nói của mình, vội lau nước mắt, thái độ càng thành khẩn hơn nói: “Cậu thanh niên này, tôi thật sự không có lừa cậu, Cường Tử nhà tôi đầu óc thật sự có bệnh! Trước đây nó bị sốt không kịp chữa trị, đầu óc bị sốt đến hỏng! Nếu không, nếu không cậu xem nó đã lớn như vậy rồi, cũng không thể nào chỉ mặc một cái quần lót liền chạy ra ngoài đây!”

Lục Diệp vẫn không tin, nói: “Nói không chừng đây là tính tình biến thái của hần!”

Nói như thế nào cũng không tin, bà cô nóng nảy, nói: “Cậu thanh niên này, cậu vừa mới nói phòng này là của một cô gái có phải hay không? Chuyện như thế này trước đây cũng từng xảy ra rồi, nhưng mà Cường Tử nhà tôi cũng không có làm gì cả, nữ sinh kia cũng nói Cường Tử nhà tôi cũng chưa có làm gì cả chỉ đứng bên giường nhìn thôi, cái gì cũng chưa làm. Nếu không tin, nếu không tin thì cậu thử hỏi bạn gái xem Cường Tử nhà tôi có làm gì hay chưa?”

Lịch sử đen tối cũng đã vạch ra rồi, làm cho lời nói này có thêm vài phần tin tưởng.

Lục Diệp suy nghĩ trong chốc lát, quay đầu nhẹ giọng hỏi vào người đang ở bên trong: “Thiên Thiên, cậu ra đây một chút đi.”

Giọng nói như băng ngàn năm bỗng hóa dịu dàng như nước, mọi người đang vây xem tỏ vẻ không thể tin được.

Nhưng lúc mọi người thấy được rõ ràng người con gái ở trong phòng, bọn họ cũng có thể hiểu được vì sao giọng nói của Lục Diệp lại có chuyển biến nhanh như vậy, một cô bé xinh đẹp trong veo như nước như thế này, lại có ai có thể không dùng lời nói dịu dàng để nói chuyện đây?

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Hoảng sợ (chín)

Nghe thấy tên của mình, Thiên Thiên lo sợ lộ đầu ra nhìn, khi thấy bên ngoài có nhiều người vây xem như vậy, cô sợ đến mức muốn lập tức rút đầu về.

"Đừng vội quay đầu lại, Thiên Thiên." Lục Diệp gọi cô lại, hỏi, "Người kia, hần có làm gì với cậu hay không?"

Khi nói chuyện, cậu cố ý hướng về phía người nọ đang bị cậu kẹp cổ, ý muốn nói với Thiên Thiên "người kia" là ai.

Thiên Thiên nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Hần, hần chỉ ngồi ở bên mép giường của mình, chỉ có, chỉ có nhìn chăm chăm vào mình thôi....."

Lục Diệp có chút bất mãn với đáp án này, nhún mày hỏi thêm: "Chỉ có như vậy sao? Không có gì khác hả? Cho dù có chuyện gì khác cũng không cần phải sợ, cậu nói ra đi, mình sẽ giúp cậu đòi lại công bằng. Hần ta có chạm vào cậu không?"

Thiên Thiên thành thật lắc đầu, nói: "Không, không có cái gì khác cả, cũng không có chạm vào mình.....Lúc mình phát hiện ra thì hần ta chỉ nhìn mình, mình, mình liền lui vào góc tường, hần cũng chỉ nhìn mình, cũng không có chìa tay bắt mình lại, sau đó không bao lâu, cậu liền đi ra đây....Mình, mình mặc quần áo cũng kín đáo! Mình vẫn mặc quần áo này ngủ đây, còn, còn chưa kịp rửa mặt...."

Lục Diệp gật đầu, điều cuối cùng thì cậu biết, bởi vì sau khi vào phòng của Thiên Thiên, trước khi đi vào phòng tắm cậu còn cố ý liếc nhìn Thiên Thiên thêm lần nữa, đỡ hai chân của cô lên giường, đắp chăn lại.

"Được rồi, có thể quay lại." Lục Diệp nói.

Thiên Thiên nghe lời rút đầu lại.

Bà cô ở một bên nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Nghe nói người này không có làm tổn thương Thiên Thiên, cơn tức giận trong lòng của Lục Diệp đã giảm đi hơn một nửa, sức lực trên cánh tay cũng giảm xuống một chút, nhưng mà đối phương ăn mặc đòi phong bại tục như vậy làm ô nhiễm hai mắt của Thiên Thiên làm cho cậu rất không thích, cậu rất ngông cuồng nóng nảy quát bà cô: "Rõ ràng bà biết con trai bà có bệnh, lại còn để hần ở cái nơi có người đến người đi nhiều như khách sạn này, lại

không trông coi hẳn cho tốt, bà không sợ hẳn ta gây ra chuyện gì hay sao?!"

Nghe thấy Lục Diệp có ý không kiên nhẫn, bà cô nghiêm mặt nói: "Cậu em này, không nói gạt cậu, từ lúc xảy ra chuyện lần trước, tôi đều để đứa nhỏ này ở nhà bà ngoại nó, chỉ là gần đây bà ngoại nó có việc, phải về quê, tôi mới đưa nó về chăm sóc vài ngày, không nghĩ tới ngày hôm sau liền.....Nhưng mà nó không có ý xấu đâu, chỉ là nó thấy cô bé này xinh xắn nên....."

Bà cô này không nói đến việc này thì tốt rồi, nhắc tới thì trong lòng Lục Diệp liền nổi giận, tức giận nói: "Cho dù con gái người ta có xinh đẹp, thì có thể lén lút chạy vào phòng người ta nhìn trộm sao? Hơn nữa, đây là cô gái của tôi!"

Bà cô nói sai vội cười làm lành nói: "Đúng, đúng, đúng, là cô gái của cậu, chỉ cậu mới được nhìn thôi."

Thiên Thiên ở trong phòng nghe thấy cũng không hiểu chuyện gì: Cái gì mà của cậu của tôi chứ?

Nói những nói cuối một lúc, Lục Diệp bỗng nhớ đến một chuyện quan trọng: "Làm sao mà hẳn có thể đi vào phòng được? Tôi nhớ tôi có khóa cửa lại mà."

"Nó....." Bà cô lộ ra vẻ lúng túng, "Có lẽ là thừa dịp tôi chưa chuẩn bị mà trộm chìa khóa dự phòng, nhiều chìa khóa như vậy, nó chỉ trộm một cái, tôi cũng không phát hiện ra được."

Lục Diệp cười nhạt một tiếng: "Còn biết chọn đúng chìa khóa mà trộm, tôi xem con trai của bà cũng không phải quá ngốc đâu."

Bà cô nghe được thì mồ hôi lạnh tuôn ra, cũng không dám nói tiếp, bà chỉ lo lắng nhìn con trai đang bị Lục Diệp giữ lại, thật lâu sau mới lắp bắp nói: "Đã...nếu hiểu lầm đã được giải quyết rồi, vậy cậu có phải nên....."

"Hiểu lầm?" Lục Diệp nhún mày, cười như không cười nói, "Bà nói đây chỉ là hiểu lầm sao?"

"Không không không.....Tôi không có ý này, ý của tôi là nếu cô bé kia không có gì đáng ngại....."

"Không có gì đáng ngại? Mở to mắt nhìn người đàn ông xa lạ ngồi bên giường của mình, sợ đến mức hồn bay phách tán, cái này gọi là không có gì đáng ngại sao?"

"Cái này cái này....."

Làm khó dễ bà cô này hai câu, trong lúc lơ đãng Lục Diệp nhìn thấy tóc mai của bà đã bạc, nghĩ thấy một đứa con ngốc đã làm một gia đình liên lụy cả đời rồi, con tức giận của cậu giảm đi một nửa, liền thu tay về, cho bà cô dẫn con trai về.

Lục Diệp bỏ qua dễ dàng như vậy, làm cho bà cô vô cùng mừng rỡ, phải biết rằng tuy là lần trước trong miệng nói "Cũng không dễ dàng như vậy", nhưng vì bà yêu cầu bà đưa hai ngàn đồng làm "Phí tổn thất tinh thần" mới bằng lòng bỏ qua. Thấy Lục Diệp không đề cập tới, bà cũng biết ý mà chủ động nói: "Như vậy đi, để bồi thường, tiền hai phòng của hai người tôi sẽ không thu, tiền thế chấp ngày mai tôi sẽ trả lại cho các người, tặng thêm một bữa ăn sáng, có được không?"

Lục Diệp khoát tay nói: "Bữa sáng có thể nhận, tiền phòng cũng không cần miễn, còn có cánh cửa này....."

"Không sao không sao, tự tôi sửa lại." Bà cô luôn miệng nói, xong rồi lại hỏi, "Có cần tôi mở một phòng khác cho hai người không?"

Lục Diệp không trả lời ngay, mà hỏi vào người ở bên trong: "Thiên Thiên, mở một phòng khác cho cậu được không?"

Dường như là Thiên Thiên trả lời ngay nói: "Không, không cần! Mình không muốn ngủ một mình!"

Xem ra là đã dọa sợ lắm rồi.

Bà cô nhéo lỗ tai của cậu con trai lôi đi, Lục Diệp chợt nhớ tới một chuyện, lại gọi bọn họ lại, nói: "Đợi chút."

Bước chân của bà cô lập tức dừng lại, lấy lòng cười nói: "Còn có chuyện gì sao?"

"Phòng tắm trong phòng của tôi không có nước, bà có thể tìm người sửa giúp tôi hay không?"

"Phòng không có nước.....À đúng rồi, cậu ở phòng 5218 phải không? Nước của phòng đó đúng là có chút vấn đề, phiền cậu chờ một chút, tôi đưa con của tôi về phòng rồi sẽ giúp các cậu làm."

"Ừ."

Nhìn thấy hai người họ đi khỏi, Lục Diệp mới trở về phòng tìm Thiên Thiên.

Thiên Thiên ngồi ở bên giường, đang lúc hai tay đặt lên hai chân, mười ngón tay giao nhau, nghe thấy tiếng bước chân đến gần, cô khấn trương ngừng đầu lên, nhìn thấy người đi đến là Lục Diệp, hai vai cô mới thả lỏng.

Lục Diệp nhìn thấy Thiên Thiên như con thỏ nhỏ bị giật mình thì rất đau lòng, cậu đi đến trước mặt của Thiên Thiên, thân người nửa ngồi, hai tay cầm tay của Thiên Thiên xoắn lại như bánh quai chèo, nhỏ giọng nói: "Thiên Thiên, còn sợ sao?"

Thiên Thiên thành thật gật đầu: "Còn một chút."

Lục Diệp lại sờ đầu cô, trấn an nói: "Đừng sợ, có mình ở trong này rồi, không ai có thể làm tổn hại đến cậu."

"Ừ." Thiên Thiên đáp, nở một nụ cười gương gao với cậu, dường như là để làm hài lòng trái tim của cậu.

"Thiên Thiên ngoan", hai mắt của Lục Diệp dịu dàng hơn rất nhiều, cậu buông tay của Thiên Thiên ra, xoay người lấy khăn mặt cùng đồ vệ sinh cá nhân, còn có đồ ăn vặt, đưa tay ra trước mặt Thiên Thiên, nói: "Cửa phòng này đã bị mình đá hỏng rồi, cho nên không thể ở được. Chúng ta đến phòng kế bên ngủ đi, được không?"

Thiên Thiên không chút do dự đặt tay vào lòng bàn tay của cậu, khéo léo thuận theo lực của cậu mà đứng dậy, mới đi ra ngoài được hai bước, cô liền đứng lại.

Lục Diệp xoay đầu lại, nghi ngờ hỏi cô: "Làm sao vậy?"

Thiên Thiên chần chừ nhìn ra bên ngoài, ngập ngừng nói: "Bên ngoài.....Có rất nhiều người....."

Dù sao một cô gái ở một mình trong phòng bị một người đàn ông đầu óc có vấn đề lên vào phòng ngồi bên giường nhìn chăm chăm một lúc lâu như vậy là một chuyện rất khó chấp nhận, còn có nhiều người vây xem như vậy, cho nên ít nhất.....ít nhất không thể cho bọn họ thấy dáng vẻ của cô được?

Thấy Thiên Thiên cúi thấp đầu, Lục Diệp liền hiểu rõ mối băn khoăn của cô, cậu nghĩ một chút, nói với Thiên Thiên: "Cậu ở đây đợi mình một chút."

Nói xong, cậu để Thiên Thiên ở lại, đi thẳng ra ngoài.

Người đứng xem ngoài cửa đã tản đi hết một nửa, nhưng vẫn còn một nửa, một ít người nhiều chuyện còn cố ý đi tới đi lui ngoài cửa, chìa cổ nhìn vào bên trong, chỉ hận mắt mình không thể rẽ ngoặt vào nhìn, không thể nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt của cô bé kia.

Thấy Lục Diệp bình tĩnh đi ra, những người nhiều chuyện đứng ngoài cửa tự giác thu hồi cổ của mình lại, gương mặt ửng đỏ, bộ dạng điên cuồng của Lục Diệp như thế nào, bọn họ đã rõ hết rồi, cho nên không có người nào dám đặt rủi ro của mình vào cậu.

Lục Diệp đi đến cửa, nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi, mỉm cười, nói với bọn họ: "Mọi người, làm trò này giờ cũng xem xong rồi, mọi người cũng nên trở về phòng rồi chứ.", tiếp theo cậu dùng ánh mắt hướng vào phòng, hạ giọng nói: "Da mặt của bạn gái của tôi mỏng, đã xảy ra sự việc như vậy, cô ấy vốn đã hoảng sợ không ít rồi, mọi người còn đứng xem nhiều như vậy, cô ấy rất xấu hổ, còn dám đi ra sao? Xin mọi người nể mặt, giúp đỡ."

Lời nói của cậu tốt đẹp, thái độ thành khẩn, nói xong thì những người đứng xem ngoài cửa cảm thấy gương mặt, đều tươi cười nói đại loại như, "Nên mà nên mà", "Chàng trai an ủi bạn gái nhiều một chút nha",.....rồi về phòng của mình, tiếng đóng cửa vang lên liên tiếp, trên hành lang thật dài nháy mắt liền trở nên không có một bóng người.

Lục Diệp thở dài nhẹ nhõm một hơi, trở lại trong phòng đưa Thiên Thiên đi ra.

Thiên Thiên dựa vào bên giường bên phòng của Lục Diệp, chơi đùa với các ngón tay.

Lục Diệp tựa vào trên tường nhìn cô, có chút đau đầu, cô bé này có chút ngốc nghếch, hiện tại đã bị dọa đến ngây người rồi.

Lúc này, bà cô chật vật với vòi nước trong phòng tắm này giờ mới lau mặt bước ra, nói với Lục Diệp: "Đã có thể dùng rồi, nước của phòng này chính là hai ngày ba bữa là có vấn đề, nhưng cũng không phải vấn đề gì lớn, tôi gỡ gỡ vài cái thì đã xong rồi. Nếu nước bỗng nhiên lại ngừng chảy, cậu chỉ cần đá vòi nước vài cái, nhưng trăm ngàn lần cũng đừng dùng sức lực giống như khi cậu đá cánh cửa kia, sẽ đá hỏng vòi nước đấy."

Lục Diệp: ".....Tôi biết rồi."

Sau đó bà cô liền rời đi.

Lục Diệp thở dài, đi tới hỏi: "Thiên Thiên, không muốn đi rửa mặt sao?"

Động tác đùa giỡn với các ngón tay của Thiên Thiên dừng lại một chút, lắc đầu, giọng nói rầu rĩ: "Đầu phải."

Lục Diệp lấy bàn chải đánh răng mới toanh từ trong túi ni lông ra, mở đóng gói, đi đến bình nước lấy một ly nước ấm, lấy bàn chải đánh răng ngâm vào trong đó một lát, lại trở về, lấy kem đánh răng bôi vào bàn chải, sau đó cậu để bàn chải đánh răng vào ly súc miệng cho, đưa cùng với khăn mặt cho cô, nói: "Vậy thì mau rửa mặt đi, thời gian không còn sớm, tắm xong thì cũng đi ngủ nhanh lên, ngày mai chúng ta còn phải dậy sớm đấy."

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Hoảng sợ (mười)

Thấy Lục Diệp đã chuẩn bị sẵn cho mình hết rồi, Lục Diệp sững sờ một chút, cảm động nhận lấy đồ, cảm động nói: "Cảm ơn cậu, lớp trưởng."

Lục Diệp buồn cười xoa đầu cô, nói: "Nói cái gì vậy, đều là chuyện mình nên làm. Được rồi, cậu đi rửa mặt đi."

Lúc này Thiển Thiển mới cảm cái ly và khăn mặt đi đến phòng tắm, vừa bước vào đến cửa phòng tắm, cô dừng lại, do dự một chút, lộ một nửa cái đầu từ vách tường ra ngoài, giương mắt nhìn Lục Diệp, lo lắng hỏi: "Lớp trưởng.....Lúc mình rửa mặt, cậu đừng có đi đâu nha, được không?"

Một lần bị rần rấn, mười năm sợ dây thừng, cô đã bị dọa đến mức có bóng ma tâm lý trong lòng rồi.

Lục Diệp nói: "Yên tâm đi, mình sẽ không đi đâu đâu, sẽ ở đây canh chừng giúp cậu." Nói xong, cậu từ bên giường dịch đến cuối giường, nói: "Cậu xem, mình ngồi ở đây, nhìn ra phía cửa, ai mà mở cửa, mình sẽ đánh hất đi, được không? Nếu vẫn cảm thấy lo lắng, cậu vẫn có thể ở từ trong đó kêu mình, xem mình có còn ở đây hay không. Được không?"

"Được." như vậy Thiển Thiển mới an tâm nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng đều với Lục Diệp, nói: "Cảm ơn lớp trưởng."

Trong phòng tắm liên vang lên tiếng nước chảy ào ào rất nhanh, Thiển Thiển đứng là làm theo giống như lời đề nghị của Lục Diệp, trước khi đánh răng cũng kêu một tiếng lớp trưởng, trước khi rửa mặt cũng kêu một tiếng lớp trưởng, trước khi tắm cũng kêu một tiếng lớp trưởng, để xác nhận có sự hiện diện của cậu.

Ngay từ đầu, cuộc đối thoại của hai người là: "Lớp trưởng, cậu ở đâu rồi?", "Mình ở đây.", "À, vậy mình đánh răng đây." và "Lớp trưởng, cậu đang ở đâu vậy?", "Mình ở đây.", "Ừ, vậy mình rửa mặt." Lúc đó, Lục Diệp còn cảm thấy có chút buồn cười, nhưng khi cuộc đối thoại của hai người biến thành "Lớp trưởng, cậu còn ở đó không?", "Mình ở đây.", "Ừ, vậy mình tắm đây." thì Lục Diệp đã cảm thấy khó chịu, khó chấp nhận, đầu óc của cậu không không chế được mà vẽ ra nhất cử nhất động của Thiển Thiển, trong thân thể của cậu lại lần nữa tuôn ra loại xao động khó tả, mà ngay cả khi nghe được tiếng chảy, thì tiếng nước chảy lúc này so với lúc đánh răng rửa mặt cũng kiểu diễm ám muội hơn rất nhiều.

Quả thực đây là đang thử thách cậu. Lục Diệp trầm nghĩ.

Cậu cảm giác hiện tại mình cực kỳ giống như lần đầu tiên "cởi mở" cùng bạn gái. Phòng căng thẳng, chỉ cần một chút động tĩnh nhỏ đều có thể trêu chọc một người đàn ông như cậu nổi lên xúc động nguyên thủy nhất. Nhưng mà đáng tiếc là, cái người trong phòng kia cũng chưa phải là bạn gái của cậu, ngay cả việc sờ sờ tay nhỏ của cô, đều phải được cô đồng ý mới được chạm vào.

Khó nhìn được, Lục Diệp thay đổi vài tư thế ngồi, số lần quay đầu lại nhìn con số hiển thị trên máy điều hòa ngày càng thường xuyên hơn, 16 độ đã là nhiệt độ thấp nhất. Nhưng vì sao cậu vẫn cảm thấy phòng này rất nóng vậy, nóng đến mức cậu miệt mài quạt gió.

Cậu uống một ly rồi lại một ly nước đá vào bụng, tất cả gộp lại, cậu vẫn cảm thấy nóng, giống như nước đá chưa kịp đi vào trong dạ dày, đã bị thân thể cực nóng của cậu làm bốc hơi lên hầu như không còn.

Không biết đã trải qua bao lâu, tiếng nước chảy giãy vò người ta kia cũng ngừng lại, Lục Diệp bỏ cái ly không xuống, buông một tiếng thở dài.

Trong phòng tắm rất nhanh đã vang lên âm thanh của máy sấy tóc.

Một tiếng "lạch cạch" nhỏ vang lên, Thiển Thiển bước ra với mái tóc đã khô một nửa, vẫn là bộ quần áo lúc ban ngày, áo thun màu xám tro và quần cao bồi, cô ăn mặc rất chỉnh tề, cẩn thận.

Mới bước ra từ trong phòng tắm chưa được mấy bước, Thiển Thiển liền bị lạnh đến mức run cả người, sợ hãi nói: "Tại sao lại lạnh như vậy? Lớp trưởng, cậu hạ điều hòa xuống nhiều lắm hả?"

Từ khi Thiển Thiển đi từ trong phòng tắm ra ngoài, ánh mắt của Lục Diệp đều dính lên người của cô, vẻ mặt của cậu hoảng hốt, cũng không biết là đang suy nghĩ chuyện gì, trên gương mặt trắng nõn nổi lên vài vệt đỏ ửng, ngay cả Thiển Thiển nói gì cũng không nghe thấy.

Thiển Thiển nghi ngờ liếc mắt nhìn cậu một cái, bị bộ dạng kỳ quái của cậu làm cho kinh ngạc một chút, vội vươn tay ra lay cậu tỉnh lại: "Cậu làm sao vậy lớp trưởng, mặt đỏ như vậy.....Chẳng lẽ là bị sốt sao?"

Đầu ngón tay của Thiển Thiển vừa đụng đến bả vai của Lục Diệp, đã bị phản xạ có điều kiện của cậu cầm lấy. Vừa tắm xong, tay cô vẫn còn ẩm ướt, nhưng đối với toàn thân của Lục Diệp đang phát nóng mà nói, không thể nghi ngờ nữa, đó là một ly nước chanh giải nhiệt giữa mùa hè nắng nóng, không chỉ làm bình ổn trong tâm, mà còn làm cho thần trí hỗn loạn của cậu một tia trấn tĩnh.

Lục Diệp dường như mới vừa ở trong mộng tỉnh lại nhìn Thiển Thiển, cúi đầu nhìn bàn tay của Thiển Thiển đang bị cậu nắm lấy, tuy rằng vì rất không đành lòng, nên cậu vẫn không buông lỏng tay ra, ho khan hai tiếng để che giấu sự thất lễ của mình, hỏi: "Làm sao vậy, Thiển Thiển?"

Thiên Thiên không dễ chịu đưa mu bàn tay đã bị cậu cầm lấy ra phía sau, sau đó, lại lén lút đưa tay còn lại ra sau lưng, nhẹ nhàng cầm lấy cái tay kia, trong nháy mắt nghĩ ngờ cái tay đã bị lớp tường cầm, nghĩ rằng trong lòng mình giống như bị điện giật chỉ là ảo giác.

Ánh mắt của hai người đều né tránh, tự nhiên không thể phát hiện ra trên mặt của đối phương đều xuất hiện sự ngượng ngùng.

Thiên Thiên hắng giọng một cái, cố gắng xem như không có việc gì nói: "Không, không có sao, chỉ là.....Trong phòng lạnh như vậy, còn mặt của cậu lại đỏ như vậy, mình còn tưởng rằng.....Còn tưởng rằng cậu sốt, nên muốn hỏi một chút....."

"À....." Lúc này Lục Diệp mới nhớ ra vừa rồi mình vừa chỉnh điều hòa đến nhiệt độ thấp nhất, vội cầm lấy điều khiển trên giường, chỉnh lại nhiệt độ, chợt dạ giải thích, "Vừa rồi mình cảm thấy hơi nóng.....Ừ, thật là nóng, cho nên giảm điều hòa xuống thấp một chút....."

Thiên Thiên gật gù đầu, rất đồng cảm nói: "Hôm nay đúng là rất nóng."

"Đúng vậy đó.", Lục Diệp cười cười, nói: "Thiên Thiên, cậu tắm xong rồi sao? Tắm xong thì đến lượt mình tắm, ừ.....Cậu lên giường nghỉ ngơi trước đi."

"Ồi trời?" Thiên Thiên ngạc nhiên mở to hai mắt, nói: "Không phải cậu đã tắm.....?"

"Không phải mới vừa rồi xem chút nữa là đánh nhau một trận rồi sao, lại ra chút mồ hôi. Không được thoải mái cho lắm." Lục Diệp nói xong, cầm khăn lông đi vào phòng tắm.

Thiên Thiên đứng tại chỗ, không hiểu mà gãi gãi ót, sao mà cô cứ cảm thấy đêm nay lớp tường làm cái gì cũng nóng vội vậy?

Lục Diệp đứng dưới vòi hoa sen, không chút do dự vẩy nước lạnh đến mức thấp nhất.

Tắm dưới vòi nước lạnh khoảng 10 phút, Lục Diệp mới cảm thấy cơ thể bị xao động của cậu mới hoàn toàn dịu xuống, cậu đóng van nước, những giọt nước trong suốt chảy từ da thịt của cậu xuống đến bả vai, lăn xuống eo, một tay của cậu chống lên tường, thở hổn hển nặng nề mấy cái, mới đi ra khỏi vòi sen, lau nước mặc quần áo vào.

Lúc Lục Diệp đi ra, Thiên Thiên đã ngồi lên giường rồi, cô tựa đầu vào tường chơi điện thoại di động, trong lòng vẫn còn sợ hãi nên cô chỉ để lộ một cái đầu, một bả vai, hai cánh tay ở bên ngoài, còn lại đều bị cô dùng chăn bịt kín mít.

Lục Diệp cảm thấy như vậy cũng tốt, tránh cho cơ thể của cậu xuất hiện phản ứng kỳ quái thêm lần nữa.

Cậu nhìn Thiên Thiên nở nụ cười một chút, cũng đi lại bên giường, hai người cứ cách một khoảng hẹp như vậy mà im lặng chơi điện thoại, chỉ là một người thì chơi hết sức chuyên chú, còn một người thì chơi trong tâm trạng thích chí.

Nửa giờ sau, Lục Diệp thấy tóc của Thiên Thiên đã khô hẳn, thì nói: "Thiên Thiên, đã khuya rồi, đi ngủ đi."

Ngoài miệng thì Thiên Thiên trả lời được rồi, nhưng động tác trượt màn hình thì vẫn không dừng lại, lại nhìn đến trang tiếp theo, cô mới cảm thấy mất ngủ nên để điện thoại di động xuống chui vào nằm trong chăn.

Lục Diệp bất đắc dĩ nở nụ cười, đưa tay tắt đèn, trong phòng nhất thời tối đen.

Đêm thật yên lặng, cho nên âm thanh Thiên Thiên lăn qua lăn lại trên giường rất rõ ràng.

Nghe Thiên Thiên lăn qua lăn lại khoảng 5 phút, Lục Diệp nhịn không được bèn lên tiếng, cậu hỏi: "Thiên Thiên, cậu ngủ không được sao?"

Bên kia yên lặng một chút, giọng nói của Thiên Thiên vang lên yếu ớt như tiếng mèo kêu: "Không phải, là không dám ngủ....."

"Còn sợ sao?"

"Sợ, sợ mở to mắt, lại nhìn thấy một người đàn ông kỳ quái nữa."

"Ừ, đừng sợ, mình đang ở bên cạnh cậu đây, sẽ không có người đàn ông kỳ lạ nào xuất hiện lần nữa đâu."

".....Được."

Sau đó, trong phòng yên lặng chỉ còn nghe được tiếng hít thở của hai người bọn họ.

Lại một lúc sau, Lục Diệp thử thăm dò: "Thiên Thiên?"

Dường như là Thiên Thiên đáp lại ngay: "Hả?"

"Vẫn còn sợ sao?"

"....."

Lục Diệp xoay người, đối diện với Thiên Thiên, nói: "Thiên Thiên, chìa tay cậu ra đây."

"Hả? Làm chi vậy?"

"Đừng hỏi nhiều như vậy, ngoan, chìa tay cậu ra đây."

Lúc này đâu, giọng nói của Lục Diệp mang mùi dụ dỗ.

Thiên Thiên do dự một chút, vẫn là xoay người đối mặt với Lục Diệp, chần chờ đưa cánh tay ra.

Giây tiếp theo, tay của Lục Diệp giống như có mắt, trong bóng tối nhưng nắm ngón tay vẫn cầm lấy tay cô chuẩn xác.

Trong nháy mắt hai bàn tay đan vào nhau đó, tim hai người không hẹn mà cùng đập như nước vỡ.

Thiên Thiên rút tay về theo bản năng, nhưng không thể tránh thoát, dần dần, cô cảm thấy máu toàn thân của mình đã dồn hết lên mặt rất nhanh, rất nhanh, mặt của cô nóng đến mức có thể luộc trứng gà được. Biết rằng tối như vậy, Lục Diệp không có khả năng thấy được khuôn mặt đỏ ửng của cô, nhưng cô vẫn quay đầu, vùi nửa khuôn mặt vào gối.

Mê mẩn trong bóng tối, Lục Diệp cũng khó tránh khỏi cảm thấy nóng mặt, dưới tình huống cái gì cũng không nhìn thấy này, ngược lại dường như là cậu sinh ra tâm trạng ngượng ngùng. Cậu thở phào nhẹ nhõm, nói: "Bây giờ còn sợ sao?"

Thiên Thiên không có trả lời ngay.

Tay của lớp trường thật ấm áp, nhiệt độ thuộc về hai ngón tay của cậu cứ liên tục không ngừng truyền vào cơ thể của cô, cũng ấm vào trong lòng của cô, cho cô dũng khí và sức mạnh.

Tay lớp trường rất lớn cũng rất có lực, có thể dễ dàng bao bọc cả tay của cô, không để cho cô tránh thoát nhưng vẫn không làm đau tay của cô, làm cho cô có cảm giác ủng hộ và khích lệ.

Lo âu và sợ hãi không ngớt trong lòng cô đã bị dũng khí cùng sức lực này đánh lui từng chút từng chút một, cảm xúc lo âu bất an cũng bị ủng hộ và khích lệ này an ủi từng chút một.

Sau một lúc lâu, cô rầu rĩ nói: "Không sợ."

"Thật sự không sợ sao?" Giọng nói của Lục Diệp mang theo ý cười.

"Thật sự không sợ." Thiên Thiên ngượng ngùng nói.

Lục Diệp "chặc" một tiếng, nói: "Đề trên không như vậy cũng có chút không thoải mái."

"Ừ, cũng có một chút."

"Hay là chúng ta đề trên tủ đầu giường được không?"

"Được."

Kết quả là, Lục Diệp cứ di chuyển tay của Thiên Thiên lên trên, sau đó tay của hai người đều để ở trên tủ đầu giường.

Lục Diệp điều chỉnh tư thế ngủ một chút, cười nói: "Như thế nào, như vậy có phải thoải mái hơn không?"

Thiên Thiên cũng cười: "Ừ."

"Vậy thì ngủ đi, cũng đã khuya rồi."

"Được."

Thiên Thiên lẳng lặng nằm ở trên giường, nghe tiếng tim mình đập nhanh hơn một nhịp, dần dần, mí mắt của cô trở nên nặng nề, đang lúc mơ màng, cô mơ hồ nghe thấy tiếng tim đập nặng nề này dường như biến thành hai cái, một trước một sau, liên tiếp. Trước khi hai tiếng tim đập chậm rãi, rốt cuộc cũng hợp hai làm một, hai mắt Thiên Thiên nửa mở nửa khép, cô đã ngủ.

Nghe hô hấp của Thiên Thiên yên ổn một lúc lâu, Lục Diệp biết rằng cô đã ngủ, cậu đập một cái không nặng không nhẹ trên ngực mình một cái, giáo huấn cái tên không nghe lời ở bên trong kia, nắm chặt tay của Thiên Thiên, cũng nhắm mắt lại.

Bây giờ sáng, tia ánh sáng đầu tiên xuyên qua cửa sổ phòng 5218 rơi xuống cánh tay trên tủ đầu giường, vì một đôi đang ngủ kia, khi đang ngủ vẫn nắm chặt tay nhau vì lo lắng ánh sáng chói chang của mặt trời.

Bây giờ ba mươi sáng, Lục Diệp mở mắt, nhìn thấy Thiển Thiển xinh đẹp đang ngủ yên ổn trên giường, lại nhìn thời gian, quyết định nuông chiều cô ngủ tiếp thêm 20 phút nữa mới kêu cô dậy.

Tám giờ sáng, Thiển Thiển và Lục Diệp thu xếp xong liền vội vàng ra khỏi phòng, đến quầy lễ tân lấy lại tiền thẻ chấp, xuống lầu chạy đến nhà văn hóa nghệ thuật.

Tám giờ ba mươi lăm phút sáng, Lục Diệp và Thiển Thiển theo sự hướng dẫn của người phụ trách đã tìm được đến văn phòng của người phụ trách cuộc thi hôm qua, vị giáo viên hôm qua vừa nhìn thấy Thiển Thiển đã cười đến híp cả mắt, chậm rãi hỏi: "Em đến tìm bút máy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Chia ban

Đối với lớp mười mới vừa được chuyển lên từ cấp hai mà nói, chuyện đại sự của tháng sáu không chỉ có việc cực kỳ bí mật là sắp nghênh đón kỳ thi cuối học kỳ, còn có một việc đó chính là điền nguyện vọng chọn ban.

"Xác định là mỗi học sinh đều phải chọn một ban sao?"

Trên lớp tự học, Lục Diệp cầm tờ giấy đăng kí giảng giải cho cả lớp: "Điền tên mình và mã số của các bạn lên đây, đối chiếu với mã số ở phía dưới và dùng bút chì 2B tô đen vào, nhất định phải tô, chính là các bạn phải tô đen nơi mà các bạn không viết lên được. Xem rõ các đề mục bằng các con số, cái nào quan trọng nhất thì tô vào, bạn nào chọn tự nhiên thì tô A, chọn xã hội thì tô B, nhớ rồi chứ, tự nhiên là A, xã hội là B, không được tô sai nhé. Bạn nào còn chưa suy nghĩ ra sẽ chọn ban nào thì có thể ở tiết này suy nghĩ một chút, tan học mình sẽ đi thu lại."

Nói xong, cậu trở về vị trí của mình.

Thiển Thiển căn cứ vào yêu cầu của Lục Diệp, viết tên và mã số của mình chính xác vào vị trí trên giấy, lại nghiêm túc đối chiếu tô đen vào từng con số, sau đó đến phần lựa chọn A,B thì lại gặp khó khăn, không biết là nên tô A hay là tô B. Một tuần trước cô Lương đã thông báo sự kiện này rồi và cô cũng còn đang suy nghĩ, nhưng cũng vô ích, cho đến hôm nay cô cũng chưa đưa ra được quyết định.

Người ở thế hệ trước rất thích nói một câu: "Học giỏi toán, lý, hóa, đi khắp thiên hạ cũng không sợ." Thiển Thiển vẫn không nghĩ ra việc đi khắp thiên hạ với việc học giỏi toán lý hóa có quan hệ gì. Đây không phải là chuyện có tiền thì đều sẽ làm được hay sao? Tính tình của Thiển Thiển là thường đơn giản hóa mọi chuyện, tình nguyện ngồi không lười biếng cũng không tình nguyện hao phí thời gian và tinh thần của mình để suy nghĩ một đề tài không có câu trả lời. Nói như vậy, hình như khoa xã hội càng thích hợp với cô hơn, không có chỗ ngoặc vòng quanh đầu óc của cô, chỉ cần khi đi thi chăm chỉ học bài một chút, cố gắng nhớ một chút, khi đi thi cứ dốc sức viết ra hết là khỏe rồi, nhưng mà.....Nhìn ngang nhìn dọc, nhìn lên nhìn xuống mà xem, mặc kệ là nhìn thế nào, chăm chỉ, cố gắng, dốc hết sức thì cô cũng chỉ làm được có bấy nhiêu thôi.....Nghĩ đến các bạn ở ban xã hội mỗi lần thi đều viết đầy cả một bài thi, tay của Thiển Thiển không tự chủ được mà nhún ra, đối với hình ảnh nằm dài trên bàn học múa bút thành văn thật sự là không có khả năng. Cho nên, so với việc viết văn không ngừng nghỉ ở ban xã hội, cô lại cảm thấy chỉ cần động não là ra câu trả lời mới là đáp án chân thực nhất của cô.....

Như vậy cuối cùng là chọn ban tự nhiên hay là ban xã hội đây?

So hard.....

Thiển Thiển thờ dãi, buông cây bút chì 2B đã bị cô gặm cắn đến tróc ra, tiến đến hỏi Giang Đường đang ở bên kia: "Đường Đường, Đường Đường, cậu chọn ban tự nhiên hay xã hội vậy?"

"Đương nhiên là chọn ban tự nhiên rồi.", Giang Đường khó hiểu liếc mắt nhìn cô một cái, nói: "Cậu xem trí nhớ của mình thử xem, có thể học ban xã hội sao? Vừa đến môn chính trị là mình liền choáng váng, vừa đến môn lịch sử là buồn ngủ, vừa đến môn địa lý là không tìm được hướng bắc, mình có thể học được ban xã hội sao?"

"Còn Văn Văn và Nhượng Vân thì sao?" Thiển Thiển hỏi.

"Hai người bọn họ cũng chọn ban tự nhiên. Mỗi lần Văn Văn làm bài chính trị đều làm không đến nơi đến chốn, cho nên dù có cố gắng cũng không được điểm cao bao nhiêu cả, cậu ấy nói cậu ấy đã bị môn chính trị kia làm tổn thương tinh thần, quyết định từ nay về sau cô và môn chính trị cả đời không qua lại với nhau. Về phần Nhượng Vân.....Xem thành tích các môn tự nhiên của cậu ấy, cho dù là chọn ban xã hội, thì các thầy cô cũng không cho đâu." Giang Đường trả lời.

".....Không vui gì hết." Thiển Thiển rầu rĩ nói, "Các cậu đều có mục tiêu, có lý tưởng cho riêng mình, chỉ còn một mình mình, băn khoăn do dự kéo"

dài, vừa kéo dài vừa buồn chán."

Giọng nói của cô đã tràn ngập u oán "Các cậu đều bỏ mình", vốn là lời trách móc, lại bởi vì trích dẫn một câu thơ đã lỗi thời, ngược lại biến thành kỳ quái.

Trong lúc nhất thời, vẻ mặt của Giang Đường càng thêm kỳ lạ, cô nhìn Thiển Thiển, hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ cậu còn chưa biết mình muốn chọn ban tự nhiên hay xã hội hay sao?"

"Đúng vậy." Thiển Thiển phiến muộn nói, "Thật là buồn chết mà....."

Cô còn chưa dứt lời, giọng nói của Giang Đường ở bên kia đã cất cao hơn rất nhiều, gân xanh trên trán cũng hỗn loạn nói: "Rốt cuộc là cậu đang lo cái gì? Tiểu nha đầu cậu luôn nộ giấy trắng môn văn, hiện tại cậu nói với mình là rầu rĩ việc chọn ban tự nhiên hay xã hội sao? Bạn học Nhạc Thiển Thiển, cậu nói cho mình biết, có phải cậu là khí từ trên núi được cử đến để trêu chọc mình không?"

Thiển Thiển: "....."

Cậu nói rất có lý, mình khó mà chống đỡ được.

Chuyện chọn ban cứ như vậy mà quyết định.

Nguyên vọng chọn ban được nộp vào ngày thứ tư chính là ngày bắt đầu thi cuối học kỳ, cũng không biết có phải là Lục Diệp hỏi lộ giáo viên sắp xếp danh sách thi hay không, hay chỉ là do trùng hợp thôi, lúc này, cậu và Thiển Thiển lại được phân thi chung một phòng.

Thiển Thiển và Lục Diệp cũng được xem như là "bạn gần bó" cùng nhau hợp tác đã hai lần, cho nên không cần Thiển Thiển nhắc nhở, Lục Diệp cũng nhớ rõ là phải đánh thức cô trước khi thi.

Sau khi mở đề thi, Lục Diệp cầm bài thi được phát ra, tên cũng chưa kịp viết liền tự hỏi bản thân.

Vào lúc chọn ban, Lục Diệp cũng đã nhìn thấy Thiển Thiển chọn ban tự nhiên, điều này làm cho cậu thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi, tuy rằng thành tích ban xã hội của cậu cũng có thể được xem là nổi trội, nhưng xuất phát bẩm sinh cậu là con trai, đối với ban xã hội cậu không thể nói là thích được, cậu vẫn thích cảm giác thành tựu khi giải được một đề khó ở ban tự nhiên.

Nguyên nhân mà Lục Diệp vẫn không hoàn toàn thờ phào là, hai chuyện khác nhau, chia ban không phải chỉ có ban tự nhiên và xã hội thôi, còn có ngoại ngữ và ban tự nhiên.

Phân ban cũng không tạo ra hỗn loạn gì lớn, khối mười tổng cộng có hai mươi lớp, bởi vì học sinh ban xã hội giảm hơn nhiều so với ban tự nhiên, cho nên mười lăm lớp đầu tiên sẽ là ban tự nhiên, năm lớp sau cùng là ban xã hội, lúc này, nhà trường sẽ đưa những học sinh chọn ban xã hội từ mười lăm lớp này chuyển đến năm lớp sau, đưa những học sinh chọn ban tự nhiên từ năm lớp sau cùng này đưa đến mười lăm lớp đầu, trừ lần đó ra, chính là xem thành tích cuối kỳ của môn ngoại ngữ/ các môn tự nhiên của 60 học sinh có điểm cao nhất, mặc khác chọn một lớp ngoại ngữ và một lớp tự nhiên.

Từ lúc nhập học đến giờ, chưa bao giờ cậu rời khỏi vị trí đầu tiên, tiện thể nếu bỏ qua thành tích của người xếp thứ 70, chuyện sắp xếp vào lớp chọn của ban tự nhiên cũng là chuyện mà mọi người quan tâm.

Nhưng mà lớp chọn của ban tự nhiên.....Không có Thiển Thiển.

Lục Diệp nghĩ, quay đầu nhìn Thiển Thiển đang mở to mắt làm bài.

Thiển Thiển học quá lệch giữa các môn quá nhiều, tốt thì rất tốt, kém thì cũng rất kém, bất luận như thế nào cũng không được chọn vào lớp chọn của ban tự nhiên.

Cho nên cậu cũng sẽ không học lớp chọn của ban tự nhiên.

Không có Thiển Thiển, không có áo trong của Thiển Thiển. Quần, không có eo nhỏ chân dài của Thiển Thiển. Ngược, chỉ có một đám một sách thi học ở lớp chọn của ban tự nhiên còn có ý nghĩa gì nữa đây?

Đây là quyết định của cậu khi biết được Thiển Thiển chọn ban tự nhiên, làm một người thành tích bình thường đều tốt như vậy, học hành lại thông minh, cậu cũng không để ý cái gì mà lớp chọn của ban tự nhiên sẽ được giáo viên tốt giảng dạy.

Chuyện mà cậu đang suy tính chính là, phải thi như thế nào mới có thể tương xứng điểm với Thiển Thiển.

Tuy rằng hai ngày nay cả đêm cậu đều sưu tầm tài liệu của trường Nhất Trung để xem, chỉ có lớp ngoại ngữ và lớp chọn của ban tự nhiên mới dựa vào điểm số mà sắp lớp, các lớp khác thì sắp thế nào cũng được, nhưng mà.....Lỡ như! Lỡ như lần này trường học bị động kinh muốn sắp lớp dựa theo thành tích thi sao đây! Vậy chẳng phải là cậu và Thiển Thiển sẽ xa nhau hay sao?! Cho dù tài liệu rõ ràng là chưa có trường hợp này xảy ra.....Nhưng mà chúng ta nói cho cùng, không đánh thì có thể không chuẩn bị, đánh thì phải chuẩn bị cho chắc chắn. Để tránh trường hợp bị trường học tách ra, thì Lục Diệp hạ quyết tâm muốn thi ngang bằng điểm với Thiển Thiển.

Sau khi dùng thời gian 2 phút để suy nghĩ thật nhanh và rõ ràng hết vấn đề của mình, cuối cùng Lục Diệp cũng mở nắp bút của mình ra, viết thông tin của mình lên bài thi.

Vì vậy sau mỗi một môn thi, Lục Diệp đều nghiền ngẫm điểm số của Thiển Thiển đạt được ở từng môn.

Điểm số môn ngữ văn của Thiển Thiển mỗi lần đều cao hơn cậu một chút, cho nên lúc nhận xét về môn văn không cần lo lắng nhiều quá, vẫn làm bài theo bình thường là được rồi. Sau khi Thiển Thiển ngủ được khoảng 15 phút, Lục Diệp cũng đã viết xong kết bài, vẽ dấu chấm tròn kết thúc bài thi.

Thành tích toán học của Thiển Thiển, lần thi tốt nhất là 58 điểm, lần kém nhất là 42 điểm, tóm lại là nằm trong khoảng 50 điểm. Lục Diệp nhìn đề thi toán, dùng 10 phút để chọn bài và làm bài, sau đó buông bút, lặng lẽ nhìn Thiển Thiển làm bài và ngủ.

Môn Anh văn của Thiển Thiển không bao giờ không được điểm tuyệt đối, việc lấy điểm tuyệt đối môn Anh văn với cậu không phải việc gì khó, chỉ cần khi làm xong bài cẩn thận một chút. Lục Diệp làm xong bài thi Anh văn, lần đầu tiên trong đời cậu kiểm tra bài thi.

Tổng thành tích của Thiển Thiển đều bình thường, so sánh thì hóa học tốt một chút, vật lý kém một chút, sinh học thì bình thường. Tuy biết rằng mình không cần phải giống điểm hết toàn bộ các môn với Thiển Thiển, chỉ cần làm cho tổng điểm các môn của mình và Thiển Thiển không hơn kém nhau nhiều là được, nhưng lúc làm bài, Lục Diệp vẫn theo bản năng là làm môn hóa học tốt nhất, môn vật lý kém nhất.

Về phần các môn xã hội.....

Có lẽ vì biết rằng sau khi cuộc thi này kết thúc thì sau này cũng không cần tiếp xúc với chính trị nữa, cho nên sau khi bài thi được phát ra, Thiển Thiển viết thông tin cá nhân của mình lên bài thi xong, liền gục xuống ngủ.

Lục Diệp nhìn thấy thì buồn cười, cũng bắt chước theo, chỉ viết thông tin của mình vào, thì không làm bài nữa.

Không chịu trách nhiệm làm bài như vậy, làm cho tổng điểm của Lục Diệp còn muốn thấp hơn so với Thiển Thiển 7 8 điểm.

Thành tích của Lục Diệp như vậy, đã có thể dùng từ hết sức hồng бет để hình dung, nó không chỉ phá vỡ toàn bộ kỳ vọng của các giáo viên cùng lãnh đạo nhà trường, mà còn phá vỡ mục tiêu của các bạn học cho rằng cả đời nay không thể vượt qua khỏi Lục Diệp.

Ngày 8 tháng 7 là ngày học sinh trở lại trường để xem thành tích và giáo viên các môn sẽ giao bài tập hè cho các học sinh.

Cô giáo Lương đứng trên bục tuyên bố thành tích cho từng học sinh, chủ nhiệm của từng lớp đều sẽ làm như vậy.

Nghe cô giáo Lương đọc tên người đứng thứ nhất không phải là "Lục Diệp", mà là bạn học được cả lớp đặt tên là "vạn năm lão Nhị" thì tất cả đều giật mình một cái, không hẹn mà cùng quay đầu nhìn Lục Diệp một cái, học thân không biết là đang cúi đầu viết cái gì, đối với kết quả lần này cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Bọn họ nghi ngờ thu hồi ánh mắt, không khỏi chụm đầu bàn tán xôn xao.

Giống như một lúc lâu vẫn chưa nghe thấy tên của Lục Diệp, mọi người càng ngày bàn tán càng rõ ràng hơn, cô giáo Lương không thể không dừng lại vài lần để nhắc nhở lớp giữ trật tự.

Cuối cùng, sau ba chữ "Nhạc Thiển Thiển", thì hai chữ "Lục Diệp" xuất hiện.

Nghe thấy thành tích của Lục Diệp lại có thể xếp sau Nhạc Thiển Thiển, tất cả bạn học đều cảm thấy không tốt lắm, tuy rằng bạn học Nhạc Thiển Thiển cũng rất thông minh, nhưng lớp trưởng của họ càng tốt hơn nữa, sao có thể đứng sau Nhạc Thiển Thiển được chứ?

Hiển nhiên cô giáo Lương cũng không thể chấp nhận được kết quả của lần này, sau khi tuyên bố thành tích xong, cô gọi Lục Diệp ra hành lang, để mặc cho tiếng bàn tán của học sinh ngày càng lớn.

Nhìn Lục Diệp cao lớn như cây gáo đang đứng trước mặt mình, cô giáo Lương thở dài một hơi, nói: "Lục Diệp à, không phải là cô Lương cố ý tìm em để nói chuyện, nhưng thật sự là thành tích lần này của em.....Rất ngoài dự đoán của mọi người, em có biết, cho đến nay, cô đây làm chủ nhiệm lớp, tất cả các giáo viên của lớp mình, những lãnh đạo, đều rất tin tưởng đối với em, em là một học sinh vô cùng thông minh, cho dù không nghe giáo viên giảng bài cũng đều biết những kiến thức cơ bản, cho nên chúng tôi đã thả lỏng tự do cho em rất nhiều rồi, nhưng mà em cũng.....Em có đồng ý nói chuyện cùng với cô một chút hay không?"

Lục Diệp nhìn cô giáo Lương, rất lễ phép nói: "Nói chuyện gì ạ?"

"Sau khi có thành tích, cô cũng suy nghĩ thật lâu, cảm thấy một năm học này, em vừa làm lớp trưởng, vừa phải xử lý tất cả các công việc của lớp, vừa phải xử lý công việc của Hội học sinh, có phải là quá sức hay không?" Cô Lương hỏi.

Lục Diệp suy nghĩ, trả lời: "Không cảm thấy quá sức."

Cậu tự có sắp xếp thời gian hợp lý với công việc của mình, bởi vì thời gian học tập chiếm thời gian của cậu rất ít, nên cậu có rất nhiều thời gian để xử lý công việc của lớp và công việc của Hội học sinh, thuận tiện nhớ nhưng Thiển Thiển.....À không đúng, nói ngược rồi, là có rất nhiều thời gian nhớ nhưng Thiển Thiển, thuận tiện xử lý công việc của lớp và của Hội học sinh.

"Hay bởi vì tham gia nhiều hoạt động nên ảnh hưởng đến việc học tập?" Cô Lương lại hỏi, "Giống như là trận đấu bóng rổ, cuộc thi thư pháp."

"....." Lục Diệp trầm mặc trong nháy mắt, đặc biệt trung thực nói, "Cô suy nghĩ nhiều quá rồi."

Chỉ có học tập ảnh hưởng đến hoạt động của cậu, chứ không có chuyện hoạt động ảnh hưởng đến việc học tập của cậu, ví dụ như đứng lúc nghĩ đến điều gì muốn nói với Thiên Thiên, chuông vào lớp lại vang lên hoặc là tan học muốn giành chỗ lấy nước nóng để pha trà sữa cho Thiên Thiên thì kết quả là giáo viên cố gắng dạy quá giờ làm cho nước nóng nguội đi.....

Hình như bị Lục Diệp có chút giễu cợt thì cô Lương cũng có chút trầm mặc, cô do dự, nói ra nguyên nhân mà hiện tại cô cho là có khả năng nhất: ".....Người trẻ tuổi vẫn là không cần quá mức mê muội chuyện nam nữ."

Bị chính chủ nhiệm lớp mình nhắc nhở như vậy, mặt Lục Diệp cũng đỏ lên, nói: "Học kỳ sau em sẽ chú ý nhiều hơn."

Cô Lương: Em đặc biệt chú ý cùng với việc trực tiếp thừa nhận có gì khác nhau sao?!

Sau đó, từ một người không muốn tiết lộ danh tính nói, hôm sau hiệu trưởng Lý Văn Hoa của trường Nhất Trung đến thăm hỏi nhà của Lục Diệp, nói bất luận là vì nguyên nhân gì, ông cũng đều hi vọng Lục Diệp có thể học ở lớp chọn của ban tự nhiên, cũng nói nếu Lục Diệp lo lắng người khác nói cậu mượn danh tiếng, ông không ngại vì Lục Diệp mà sắp xếp thêm một cuộc thi cuối học kỳ khác, xin giáo viên một bộ đề thi cho Lục Diệp làm, cũng sử dụng thành tích lần này làm căn cứ để phân ban.

Lục Diệp cảm thấy cũng không có gì là không tốt, chỉ là hỏi: "Nhạc Thiên Thiên có thể học ở lớp chọn ban tự nhiên không?"

"Nhạc Thiên Thiên? Em nói là em gái của bạn học Nhạc Kỳ Sâm sao?" Hiệu trưởng Lý cũng sờ một chút, sau đó khó xử nói, "Bạn Nhạc Kỳ Sâm cũng được xem như là thành tích tốt, nhưng mà em gái của cậu ấy.....Năm học này dường như cũng không có thành tích gì xuất sắc cho lắm. Lấy thành tích của em ấy mà chọn vào lớp chọn ban tự nhiên, chỉ sợ là có nhiều bạn học sẽ không phục....."

Lục Diệp quyết đoán nói: "Vậy em sẽ không học lớp đó đâu."

Giọng điệu của cậu kiên quyết như vậy làm cho hiệu trưởng Lý ngẩn ngơ, liên tưởng đến cuộc thi hợp ca lần đó, Lục Diệp vì chuyện của Nhạc Thiên Thiên mà ra mặt, hiệu trưởng Lý đột nhiên hiểu ra, dường như mình đã phát hiện được một chuyện lớn rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Mưa to (một)

Mặt trời giữa hè phải nói là làm cho con người ta bức rức, Thiên Thiên một thân mặc váy ở nhà ngồi xếp bằng ở sofa phòng khách xem tivi, trên đỉnh đầu là máy điều hòa đang thổi gió, gió lạnh thổi vù vù làm cho tinh thần cô vui vẻ thoải mái, cô ôm nửa trái dưa hấu ướp lạnh trong ngực, tay phải cầm cái muỗng, vừa nghe tiếng ve sầu kêu ngoài cửa sổ, vừa múc từng muỗng dưa hấu đưa vào trong miệng, thừa dịp thời gian quảng cáo trên tivi mà quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt đất ngoài cửa sổ bị ánh sáng mặt trời rực rỡ của mùa hè chiếu sáng ngời, phản xạ với ánh sáng rực rỡ làm đau mắt, chỉ là nhìn thôi, cũng đã cảm thấy nóng chết cả người rồi.

Thiên Thiên lại vội vàng múc một muỗng dưa hấu đưa vào miệng, trấn an trái tim nhỏ bé của mình đã bị kinh sợ, lặng lẽ cảm tạ người nào đó đã tố cáo nhà trường thu thêm học phí của học sinh. Tiện thể bày tỏ sâu sắc sự cảm thông đối với anh hai phải đi học bù vào thời tiết nắng nóng như thế này.

Dựa theo chế độ giáo dục rộng lớn của chúng ta mà nói, vừa đến kỳ nghỉ dài hạn, trường học sẽ sắp xếp học thêm, nếu muốn học thêm, vậy thì phải biết ý biết tứ mà đóng tiền học phí. Việc học thêm của Nhất Trung khi nghỉ hè đều đã thông báo xuống hết rồi, ban đầu là kỳ nghỉ định kỳ là hai tuần lễ, trước khai giảng lại có thêm một tuần nữa, tổng cộng là ba tuần lễ, hai mươi một ngày, mỗi tuần được nghỉ một ngày. Cũng nói thêm về phí học thêm là 400 đồng, chia đều ra là một ngày cũng hai mươi mấy đồng, so với các lớp luyện thi ở bên ngoài một buổi cũng là vài chục hoặc thậm chí là vài trăm đồng, đây thật sự cũng chỉ là củ cải trắng mà thôi. Việc học thêm cấp ba ở thành phố A này hầu như đều là giá này, Hoa Trung thì đặc một chút, ba tuần thu học phí là 1200 đồng, nhưng mà tính vào sự tiện nghi. Có thể xem là tiện nghi nhưng vẫn có người không chịu nể mặt mũi, không biết là cha mẹ của học sinh trường nào, nghe nói học thêm ở trường phải thu học phí, gọi điện thoại đến sở giáo dục tố cáo. Mặc dù học thêm trong thời gian nghỉ hè là bí mật mọi người ngầm hiểu lẫn nhau, nhưng nếu người ta đã tố cáo, nếu không chịu xử lý thì sẽ dễ xảy ra vướng mắc, cho nên một tờ công văn được gửi xuống dưới, bất kỳ trường cấp ba nào ở thành phố A năm nay đều không được học thêm.

Miếng dưa hấu trong veo từ thực quản chảy xuống dạ dày, một phần mát mẻ này làm cho cảm giác nóng bức ở bên ngoài bị xua tan đi.

Thiên Thiên thoải mái nheo mắt lại, duỗi cái lưng mỏi của mình, mùa hè là cái gì chứ? Mùa hè chính là máy điều hòa, dưa hấu ướp lạnh, kem! Mà không phải khổ sở ép mình mặt trời đang trên đỉnh đầu chói chang như vậy mà đi học thêm! Một năm cũng chỉ có hai tháng này là nóng nhất, mẹ và anh hai mới có thể cho phép cô ăn những món mà bình thường không thể ăn này, sợ cô bị đau bụng. Còn có thể danh chính ngôn thuận không bước ra khỏi nhà, quả thực là thiên đường của trạch nữ mà!

Một tiếng "lạch cạch" thật nhỏ, cửa phòng lầu hai bên trái được mở ra, Nhạc Kỳ Sâm một tay cầm sách giáo khoa đi ra, anh đóng cửa phòng nhẹ nhàng, tiện tay vuốt lại mái tóc có chút rối vì vừa ngủ dậy của mình, đi xuống dưới lầu.

Nghe tiếng bước chân xuống lầu, Thiển Thiển nghiêng người qua nhìn nhìn, vừa nhai dưa hấu, vừa không rõ mà hỏi: "Anh hai, dậy rồi hả?"

"Ừ." Nhạc Kỳ Sâm trả lời một tiếng, thấy cô đang ôm trong lòng nửa trái dưa hấu, nhú mảy: "Trái dưa hấu lớn như vậy, sao một mình em có thể ăn vậy? Không sợ ăn xong sẽ bị tiêu chảy hay sao?"

Thấy anh chìa mũi nhọn vào trái dưa hấu của mình, Thiển Thiển vội vàng ôm chặt lấy trái dưa hấu, chỉ sợ anh chạy đến cướp đi không cho mình ăn, nói: "Là mẹ cho em, mẹ đồng ý mà!"

Nhạc Kỳ Sâm day day thái dương, đầu đầu nói: "Em quên rằng mấy ngày trước bởi vì ăn kem nhiều quá mà bị tiêu chảy rồi hay sao? Anh nói sao em chỉ biết ăn mà không biết nhớ vậy chứ?"

Thiển Thiển lè lưỡi, không dám trả lời.

"Ăn bao nhiêu rồi?" Nhạc Kỳ Sâm hỏi.

Thiển Thiển cúi đầu nhìn xuống một chút, một đồng vạch đen rơi vào ót của cô, cô ăn dưa hấu lúc đang xem ti vi, nói cách khác là lúc cô múc dưa hấu căn bản là không có nhìn xuống, mà bây giờ nhìn lại, trái dưa hấu quả thực là bị cô làm cho thê thảm, có nhiều chỗ đã múc đến vỏ, mà cũng có nhiều chỗ vẫn còn một tầng dưa hấu thật dày, nhưng nói tóm lại.....còn thừa không nhiều cho lắm. Cô tính toán trong lòng một chút, ập a ập ứng nói: "Ăn, ăn hơn một nửa....."

"Vậy hôm nay không được ăn kem nữa." Nhạc Kỳ Sâm không cho phép, phản bác nói.

Thiển Thiển trong nháy mắt bị sự tàn khốc vô tình của anh làm cho sợ ngây người, dưa hấu trên muông cũng rơi vào trong trái dưa hấu, thật lâu sau, mới có thể tiếp nhận "A" một tiếng.

"A cũng vô dụng thôi." Nhạc Kỳ Sâm đi đến nơi đổi giày ở trước cửa, cũng không ngẩng đầu lên nói, "Em đã ăn nhiều dưa hấu như vậy, còn muốn ăn kem nữa hay sao?"

"Nhưng mà đã được mẹ đồng ý rồi mà." Thiển Thiển nhảy dựng lên trên sofa, đặt dưa hấu lên bàn trà, nhảy đến trước cửa, vội vàng quơ cái muông nói.

"Mẹ đồng ý cũng không được tính, anh đồng ý mới có thể được." Nhạc Kỳ Sâm liếc mắt nhìn chân của cô, híp mắt: "Giày."

"Oh." Thiển Thiển vội quay lại mang dép lê vào, sau đó quay lại nhìn Nhạc Kỳ Sâm.

"Thiển Thiển ngoan nào.", thế này Nhạc Kỳ Sâm mới vừa lòng, "Anh hai đi học trước đây."

Đối với học sinh lớp mười mà nói, không học thêm là một chuyện vô cùng tốt, dù sao cũng chẳng có người nào bằng lòng rời khỏi phòng điều hòa mát mẻ như thế này, lại còn đội nắng chói chang đi học. Nhưng đối với học sinh lớp mười một mà nói, không học thêm ngược lại lại là một chuyện xấu, nếu không thể dùng thời gian của việc nghỉ đông và nghỉ hè để tranh thủ, vậy thì có nghĩa là thời gian bổ sung để dành cho việc xét tuyển vào trường đại học đúng là không đủ.

Cho nên dù cấp trên có hạ quy định, thì các trường đại học và cao đẳng vẫn lén lút tổ chức học thêm cho học sinh lớp mười một.

Hành động lần này dĩ nhiên không gạt được cấp trên, nhưng mà cũng biết là việc học thêm đối với học sinh lớp mười một quan trọng bao nhiêu, nghĩ rằng chỉ cần không ai đến làm náo loạn nữa, mở một mắt nhắm một mắt, giả vờ như không thấy.

Cảnh tượng Thiển Thiển ngồi điều hòa ăn dưa hấu, Nhạc Kỳ Sâm đội nắng đi học mới có lần này.

Nhạc Kỳ Sâm mở cửa phòng ra, ánh nắng mặt trời liên chiếu vào mắt của Thiển Thiển, Thiển Thiển có chút lo lắng liếc nhìn anh hai ôn hòa như ngọc của mình, có chút lo lắng cho anh cứ đi ra ngoài như vậy sẽ bị nắng thiêu cháy mắt.

Thiển Thiển nhón chân nhìn ra bên ngoài, lo lắng nói: "Anh hai, bên ngoài nắng gắt lắm đó, anh ngồi xe đến trường đi, đừng để nắng nóng làm cháy đấy."

Nghe thấy Thiển Thiển quan tâm mình, sắc mặt của Nhạc Kỳ Sâm dịu đi một chút, anh dịu dàng vỗ vỗ trên đầu Thiển Thiển, cười nói: "Được, anh hai biết rồi."

Cảm thấy cảm xúc của Nhạc Kỳ Sâm đã thay đổi, vẻ mặt của Thiển Thiển lập tức trở nên vô cùng nhiệt tình, lấy lòng nói: "Vậy kem....."

"Vẫn không được." Nhạc Kỳ Sâm cười tủm tỉm nói: "Nếu anh hai về mà phát hiện kem bị thiếu đi, sẽ không làm canh nắm tuyết ướp lạnh cho em. À đúng rồi, nhớ nói cho mẹ biết, mẹ cũng không được ăn kem, đó là phạt mẹ đã tùy tiện cho em ăn nửa trái dưa hấu, nếu mà mẹ dám ăn vụng.....Sẽ để tự mình mẹ nấu cơm, giặt giũ quần áo và quét dọn vệ sinh."

Thiển Thiển: "....."

Nhạc Kỳ Sâm nói xong thì cũng đi học, cửa chống trộm dày và nặng chậm rãi đóng lại trước mặt của Thiển Thiển.

Quả thực là ma quỷ mà!

Trời nóng như vậy, không cho cô ăn dưa hấu ướp lạnh và kem, đây đúng là đang ngược đãi cô mà!

Còn dùng việc không làm canh nấm tuyết ướp lạnh để uy hiếp cô, không phải ma quỷ mà là thần thánh luôn rồi!

Ngay cả mẹ cũng không may mắn tránh khỏi được, còn có người con nào như anh ấy không chứ!

Cô tức giận, quyết định bỏ nhà ra đi!

Vì để tỏ ra mình không sợ mạnh. Dữ dội, nơi nào có áp bức thì nơi đó có tinh thần phản kháng không biết sợ, Thiển Thiển trở về phòng thu dọn đồ đạc, tính đợi đến khi mặt trời lặn, liền "bỏ nhà ra đi" đến nhà ông bà ngoại ở mấy ngày hưởng cuộc sống hạnh phúc.

Mẹ của Thiển Thiển ngủ trưa dậy thì nghe kể Nhạc Kỳ Sâm đã nói những lời đại nghịch bất đạo này với mình, cũng anh dũng quyết định ủng hộ Thiển Thiển hai tay hai chân, còn chủ động lãnh trách nhiệm lái xe đưa Thiển Thiển đến nhà ông bà ngoại.

Đến nước này, hai mẹ con nhà họ Nhạc nỗ lực phát động trận chiến đầu tiên.

Nhà ông bà ngoại thật tốt, nhà ông bà ngoại tuyệt vời, nhà ông bà ngoại không chê vào đâu được!

Thiển Thiển thoải mái nằm trên xích đu của ông ngoại, tay bên trái là một bàn nho được lấy ra từ trong tủ lạnh, tay bên phải là một bàn dưa hấu mới được cắt xong, phía trước là màn hình ti vi đang phát tiết mục giải trí hài hước, bên cạnh là máy điều hòa đang phả ra hơi mát, trong phòng bếp là mùi thơm của cánh ngỗng kho của bà ngoại đang tỏa ra khắp nhà.

Đây mới là cuộc sống nha!

Không có anh hai lái nhái cần nhần, cũng không có anh hai trông nom cái này trông nom cái nọ, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu. So với ở nhà thì ở đây sung sướng hơn có phải không?

Thiển Thiển thỏa mãn thở dài một tiếng, lại ngất một trái nho đưa vào miệng, đang lúc đang nhắm nháp trong miệng, chợt nghe thấy tiếng mở cửa, cô vừa quay đầu thì nhìn thấy, nhìn thấy ông ngoại đã bảy mươi tuổi mang theo hai túi lớn túi nhỏ đi vào.

Thiển Thiển vội vàng đứng dậy đón lấy, nhận đồ vật vào trong tay của mình, dịu ông đổi dép lê xong, oán trách nói: "Ông ngoại, sao một mình ông lại đi ra ngoài mua đồ được chứ, trời nóng như vậy, nếu ông muốn mua này nọ thì cứ bảo con ra ngoài mua giúp là được rồi."

Bị cháu ngoại trách móc, ông ngoại cũng không tức giận, cười ha hả chỉ trong túi đồ: "Cháu ngoan thích ăn kem, hôm qua đến quá muộn rồi, không kịp đi mua, ngày hôm nay ông ngoại đi mua về cho cháu. Lúc ra ngoài thấy cháu vẫn còn ngủ say, nên không gọi cháu, nhưng mà khẩu vị của mấy người trẻ tuổi các cháu, ông ngoại cũng không hiểu, cháu tự mình nhìn xem, nếu không thích thì nói với ông ngoại, ông ngoại đi mua cái khác cho cháu."

Lúc này Thiển Thiển mới chú ý trong túi có những gì, một túi thì chất đầy kem, một túi thì chất đầy hoa quả và đồ ăn vặt.

Thiển Thiển cũng không nhìn kỹ, miệng ngọt ngào nói: "Ông ngoại thật là lợi hại nha, tuy rằng không biết khẩu vị của Thiển Thiển, nhưng mua về cái gì Thiển Thiển nhìn thấy cũng thích ăn hết. Ông ngoại đã mua nhiều đồ ăn như vậy rồi, Thiển Thiển cũng phải ăn một thời gian mới hết được, cho nên lần sau đừng có đội nắng chói chang như vậy ra ngoài nha."

"Được, được, được." Ông ngoại cười đến híp cả mắt, tuy rằng ông lớn tuổi, nhưng không có già mà hồ đồ, biết Thiển Thiển nhìn cũng còn chưa nhìn liền nói như vậy cho ông vui vẻ, còn không muốn một mình ông ra ngoài trong thời tiết nắng nóng như thế này, liền nói: "Cháu ngoan yên tâm, thân thể ông ngoại còn rất khỏe mạnh, đi mua một ít đồ ăn vặt cho cháu ngoan thì vẫn có thể chịu được mà. Nơi này của chúng ta, cũng không phải vùng vắng vẻ gì cả, đi không xa thì đã có siêu thị, xung quanh đều là hàng xóm quen biết, không xảy ra chuyện gì lớn được đâu. Lại nói những thứ này cũng không phải ông ngoại xách về đâu, ông đi được nửa đường, cũng không biết có một cậu trai trẻ ở đâu xuất hiện, chắc là cháu trai của bà nào đó về nghỉ hè ở đây, nhìn cũng thân thiết lắm, lòng dạ cũng nhiệt tình, nhất định giúp ông xách đồ, ông mời nó vào đây ngồi một chút rồi, nhưng nó lại thừa dịp ông mở cửa thì lạng lẽ rồi đi, bây giờ những đứa trẻ đúng là, tâm lòng thật tốt."

"Dạ, dạ, dạ." Thiển Thiển đáp, đỡ ông ngoại ngồi xuống xích đu, "Vậy cũng không thể trong lúc trời nắng nóng như thế này mà đi ra ngoài nha, siêu thị cũng ở đó thôi, đâu có chạy đi nơi nào khác được, ít ra thì ông cũng phải đợi mặt trời lặn rồi hãy đi ra ngoài. Sau này muốn mua cái gì, ông bảo con đi mua là được rồi, con là người trẻ tuổi, lao động được là tốt!"

Giống như cũng không còn tốt như vậy..... Thiển Thiển chợt dạ thâm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Mưa to (hai)

"Được, được, được." Ông ngoại đồng ý liên tục, ngồi xuống xích đu, vỗ vỗ tay của Thiển Thiển, nói: "Ông ngoại biết cháu ngoan đau lòng mà."

Thiển Thiển ngượng ngừng cười cười, cảm điều khiển lại cho ông.

Ông ngoại không chịu nhận, liên tục nói: "Cháu thích xem cái gì thì cứ xem, ông ngoại không xem cũng không có sao."

Thiển Thiển kiên trì nhét điều khiển vào tay của ông, nói: "Thật ra cháu cũng không thích xem ti vi cho lắm, cháu ngồi bên kia nghịch di động là được rồi."

Lúc này ông ngoại mới nhận điều khiển, mở chương trình ông thích nhất.

Thiển Thiển đặt túi đồ ăn vặt lên ghế sofa, lại xách túi kem đến trước tủ lạnh, bỏ từng cây kem vào trong tủ lạnh.

Thiển Thiển cũng rất lười, ở nhà tuyệt đối là cô sẽ không làm những việc này, nhưng mà ông bà ngoại đều lớn tuổi cả rồi, nếu cô mà còn lười, không lẽ để ông bà ngoại phải phục vụ mình hay sao? Cho nên chỉ cần là việc gì cô có thể làm, cô đều tự mình làm.

Từ nhỏ Thiển Thiển đã được ông bà ngoại yêu thương rồi, bởi vì mẹ của cô là con gái út, cũng là con gái duy nhất của họ, có câu Hoàng đế yêu con trưởng, bách tính yêu con út, ông bà ngoại có bốn người con, lúc này có con nhiều, cũng không có gì ngạc nhiên, ngược lại điều hiếm thấy là con gái út. Chỉ có một đứa con gái, cho nên cũng chỉ có Nhạc Kỳ Sâm và Nhạc Thiển Thiển là cháu ngoại, cũng bởi vì thân thể của Thiển Thiển luôn không được tốt lắm, ông bà ngoại càng cưng chiều cô hơn một chút.

Những đứa trẻ đều thích ăn đồ ăn vặt, Nhạc Kỳ Sâm và Nhạc Thiển Thiển trước đây cũng không ngoại lệ, nhưng người lớn đều cảm thấy những thứ này đều không có dinh dưỡng, ăn sẽ không tốt cho cơ thể, cho nên rất ít khi mua. Chỉ có ông bà ngoại, vừa nghe nói hai anh em Nhạc Kỳ Sâm muốn đến, thì không ngừng bận rộn đi siêu thị mua một đồng đồ ăn vặt và thức uống để sẵn, trên là hoa quả khô và thịt khô, dưới là khoai tây chiên, nước trái cây, sữa chua, nước ngọt, mùa đông thì có trà sữa nóng, mùa hè thì có kem, còn có cánh ngỗng kho do bà ngoại làm....Đầy đủ mọi thứ, cần cái gì thì có cái đó, cho nên mỗi khi muốn đến nhà của ông bà ngoại, hai anh em của Thiển Thiển đặc biệt thích thú.

Nhà của Thiển Thiển ở Thành Nam, cũng chính là nội thành mới vào lúc này, nhà ông bà ngoại ở Lão Nhai - phía bắc của thành phố. Tuy rằng không tính là xa lắm, nhưng mà anh em của Nhạc Kỳ Sâm đi học ở Thành Nam, mẹ Nhạc cũng làm việc ở Thành Nam, con cái bận học tập, người lớn bận công việc, thỉnh thoảng Thiển Thiển còn bệnh nặng tạo nên nhiều phiền phức, cho nên quanh năm suốt tháng, anh em của Thiển Thiển cũng không được gặp ông bà ngoại nhiều. Ba Nhạc và mẹ Nhạc nhiều lần muốn đón ông bà ngoại về ở chung, nhưng mà ông bà ngoại đã ở đây mấy chục năm rồi, những người sống xung quanh cũng đã thành hàng xóm rồi, đường xá xung quanh cũng đã quen thuộc, không nỡ rời đi. Thân thể của hai người cũng xem như là khỏe mạnh, ba Nhạc và mẹ Nhạc cũng không miễn cưỡng hai người chuyển về đây, chỉ là cách vài ngày, mẹ Nhạc sẽ lái xe về thăm ông bà ngoại, đưa chút hoa quả, thịt cá, đồ dùng sinh hoạt.

Nói là Thiển Thiển bỏ nhà đi đến nhà ông bà ngoại, thật ra cũng không hẳn là vậy, bởi vì trước kia lúc nghỉ đông và nghỉ hè, Nhạc Kỳ Sâm và Nhạc Thiển Thiển đều đến nhà ông bà ngoại ở một thời gian, nhưng sau này lên cấp ba, giờ học thêm ngày càng nhiều, cho nên thời gian đến nhà ông bà ngoại ngày càng ít đi. Lúc này Nhạc Kỳ Sâm học thêm, mà Thiển Thiển thì không có học thêm, Thiển Thiển sẽ đến đây trước, đợi Nhạc Kỳ Sâm học xong, sẽ đến ở vài ngày, sau đó hai người sẽ cùng nhau về nhà.

Không có anh hai cần nhàn ở bên tai, lúc đầu Thiển Thiển còn cảm thấy không quen, sau khi thích ứng rồi, cũng cảm thấy thanh tịnh hơn rất nhiều [Nhạc Kỳ Sâm ở Thành Nam: khóc ngất trong toilet], buổi chiều cô có thể cuộn người trên ghế sofa vừa ăn đồ ăn vặt vừa xem tiểu thuyết, giống như con chuột đang run rẩy, không thì cô sẽ ngủ. Nhưng mà ông bà ngoại đều cho rằng cô rất gầy, thầy cô cả ngày chỉ ăn rồi nằm cũng không nói gì, còn không ngừng khuyên cô ăn nhiều một chút, ăn xong rồi thì mua cái khác. Có ông bà ngoại nôi giáo cho giấc, Thiển Thiển càng thêm vô pháp vô thiên.

Ngày đó tuy rằng ông ngoại mua về rất nhiều đồ ăn vặt, nhưng cũng không thể đối phó được cái miệng ăn không ngừng của Thiển Thiển, không được mấy ngày nữa, một túi lớn đồ ăn vặt đều bị cô ăn sạch.

Sau khi tiêu diệt bít tôm khô cuối cùng, Thiển Thiển suy nghĩ chắc đã đến lúc ra ngoài dự trữ thức ăn rồi, nhưng vừa nghĩ tới ánh mặt trời có thể đốt cháy người này, cô lại nhủ mảy.

Nếu ngày mai mà còn nắng gắt như hôm nay vậy, cô tình nguyện không có đồ ăn cũng không bước ra khỏi cửa. Thiển Thiển nhìn sắc trời chiều thẫm nghĩ.

Xem như là trời đẹp, ngày hôm sau, ngủ thẳng giấc đến mười hai giờ thì Thiển Thiển lật người ngồi dậy, kéo màn cửa sổ ra nhìn, vừa nhìn liền thấy một tầng mây xám xịt trên bầu trời. Vậy mà lại có một trời đầy mây hiếm thấy như thế này.

Thiển Thiển mừng rỡ. Thời tiết như thế này, làm cho cô liền có ý nghĩ lớn mật là ra ngoài ăn uống cho no nê!

Ăn cơm trưa xong, Thiên Thiên nói với ông bà ngoại là mình muốn ra ngoài một chuyến, sợ nói rằng mình muốn ra ngoài mua đồ ăn vặt thì ông ngoại nhất định đòi đưa mình đi, nên cô cố ý nói rằng mình ra ngoài đi chơi cùng bạn bè. Bà ngoại tươi cười trả lời, dặn dò cô canh thời gian về nhà ăn cơm chiều, nhìn cô thay giày ở cửa, lại nhắc nhở cô nhớ mang dù.

Thiên Thiên khéo léo trả lời "Được.", nhưng không đưa tay lấy cây dù được treo trên kệ giày, mở cửa vội vàng chạy ra ngoài, cô không thích mang theo những thứ đó, lần này cô cũng chỉ mang theo một cái túi nhỏ cùng một số vật dụng hàng ngày, trong túi để quần áo dùng để tắm rửa, miễn cưỡng có thể mang theo chìa khóa, điện thoại di động và tiền, không còn chỗ để cây dù nữa, tính cô vừa tiện tay để xuống sẽ quên liền. Cây dù hay bất kỳ vật dụng nào bình thường cô mang theo liền không có cơ hội trở về, dần dần liền không mang theo nữa.

Đường đi đến siêu thị gần nhà ông bà ngoại không xa lắm, nhưng Thiên Thiên lại có cảm giác giống như lần nghỉ đông trước là cảm giác giống như có người đang nhìn trộm mình.

Cô nắm chặt dây túi, bước đi nhanh hơn.

Giờ túi đồ mới được mua từ trong siêu thị lên, tâm trạng thấp thỏm của cô cũng được thả lỏng, người trong siêu thị đặc biệt nhiều, đa số đều là người trẻ tuổi, có lẽ cũng giống như cô, thừa dịp thời tiết mát mẻ liền đi mua đồ. Cô lại đi khá nhiều quầy, cho dù thật sự có người đi theo cô, cũng đã sớm bị cắt đuôi rồi.....

Nhưng mà Thiên Thiên lại không biết rằng, người theo đuôi cô đã sớm luyện thành kỹ năng đặc biệt rồi, nếu như nói khoa trương hơn thì chính là, cho dù chỉ nghe hơi thở xung quanh mình, cũng có thể phân biệt được là cô đang đi hướng nào, cho nên cái gọi là "hắn sớm đã bị cắt đuôi" chỉ là ảo giác của Thiên Thiên mà thôi.

Đi ra cửa siêu thị, sắc trời càng thêm âm u, nhưng trời vẫn chưa mưa.

Con mưa lớn này có thể đến tối mới xuất hiện. Thiên Thiên nghĩ, bỗng nhiên bị hấp dẫn bởi tấm áp phích lớn ở cửa lớn của siêu thị.

Đó là quảng cáo loại bánh trứng mới nhất của KFC, trên áp phích tràn ngập một màu ấm áp, màu vàng nhạt của bánh trứng cùng thịt ở bên trong nhìn rất động lòng người. Thiên Thiên kiểm lòng không được nuốt nước bọt không biết đã tiết ra từ khi nào rất nhiều.

Cách đó không xa, nam sinh đang dùng một tờ báo để che mặt, thu hết tất cả bộ dạng ngây thơ này của cô vào trong mắt, cười nhẹ một tiếng.

Thiên Thiên thật là lười biếng, đồng thời cô cũng là một người tham ăn, chứng kiến thức ăn ngon trước mắt, thuộc tính tham ăn của cô trỗi dậy mạnh mẽ, không cần tốn nhiều sức lực liền đánh bại thuộc tính lười biếng của cô, thúc đẩy cô nhanh chóng đưa tay bắt một chiếc taxi.

Thiên Thiên mở cửa sau ra ngồi lên, vừa đóng cửa vừa nói: "Đến KFC gần đây nhất."

Nói là KFC gần đây nhất, nhưng nhìn ra hai con đường dành cho người đi bộ lâu lâu mới có một cái nhà.

Xe taxi cô ngồi vừa mới lái đi, nam sinh tay cầm tờ báo cũng bắt một chiếc taxi, cũng căn cứ vào suy đoán của chính mình, nói với tài xế: "Đi KFC gần nhất."

Người ở bên trong KFC rất nhiều, nhưng đa số đều là cha mẹ dẫn theo con nhỏ, loại cửa hàng đồ ăn nhanh này, chỉ cần là thời gian nghỉ, thường thường đều bị tổ hợp như thế này chiếm hết. Thiên Thiên xếp hàng khoảng nửa giờ, mới mua được bánh trứng mà mình luôn nghĩ đến. Cô vội vã mở hộp ra lấy một miếng đưa lên miệng, vừa đẩy cửa đi ra ngoài.

Bầu trời tháng sáu, là khuôn mặt của đứa bé. Câu ngôn ngữ này là nói về tháng sáu, chỉ là tháng sáu âm lịch, đổi lại đây chính là tháng bảy dương lịch.

Thiên Thiên từ trong KFC đi ra mới phát hiện ở ngoài mưa phùn li ti, cô quay đầu nhìn KFC đang đặc kín người, vẫn là quyết định trong lúc trời mưa thì ngồi xe taxi đi về.

.....Nhưng rõ ràng chuyện tốt đẹp này chỉ là một hi vọng xa vời mà thôi.

Mưa to mùa hè cũng không chờ người, Thiên Thiên còn chưa đi đến ngã tư đường dành cho người đi bộ, cũng cảm giác được những hạt mưa nhỏ li ti kia chợt biến thành mưa lớn rất nhiều, từ nhỏ như sợi tóc lại biến thành hạt đậu rồi biến thành như hạt thủy tinh, thậm chí càng ngày càng lớn hơn nữa. Mưa thành chuỗi như rèm che phủ đầy trước mắt, vốn như thế nào cũng không được, tiếng mưa rơi trên mặt đất tạo ra tiếng âm âm mạnh mẽ, liên tiếp tạo ra tiếng hoảng sợ ở xung quanh, sau đó tập trung thành một chỗ, giống như con sông thoát nước đang chảy cuộn cuộn đến, từng hạt mưa liên tiếp đập vào người, làm cho người ta cảm thấy đau.

Thiên Thiên không thể không đưa hộp bánh trứng lên giả vờ che mưa, bắt đầu chạy chậm.

Trời mưa xuống, đặc biệt là loại mưa to đột ngột như thế này, xe taxi cũng không đủ đáp ứng, Thiên Thiên đợi ở ngã tư bốn năm phút cũng không bắt được xe đến hoặc là xe tiện đường, rơi vào đường cùng, đành phải tiếp tục chạy về phía trước, nơi có thể trú mưa được ở dọc đường đi cũng đã bị người ta đứng đầy cả rồi, dù cho đáng người của cô nhỏ nhắn, cũng không có chỗ cho cô trú mình vào đó, cô cắn chặt răng, nhớ rằng ở phía trước có một cửa hàng bán quần áo lớn, cô có thể đến đây trú mưa.

.....Giống như đợt mưa cũng vô ích, dù sao cả người cũng ướt đầm cả rồi.

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Thiên Thiên vẫn dùng hết khả năng của mình chạy thật nhanh băng qua ngã tư đường, vừa chạy đến giữa bùng binh, giống như có vài tiếng mèo kêu xuyên qua tiếng mưa rơi âm ỉ, truyền vào tai của Thiên Thiên.

Xuất phát từ việc bản thân yêu thích động vật, Thiên Thiên vội vã dừng lại, thật mất một phen sức lực, mới tìm được nơi phát ra tiếng mèo kêu ở nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Mưa to (ba)

Thiên Thiên tay cầm hộp bánh chạy đến, nhìn thấy bốn con mèo con đi còn chưa vững bị người ta vứt trong một cái hộp giấy ở dưới bụi cây, xem ra người ném bọn chúng cũng hi vọng sẽ có người mau chóng nhận nuôi dưỡng bọn chúng, cho nên mới ném bọn chúng ở bùng binh này, chỉ là không đoán được là sẽ có một trận mưa to, mọi người trốn mưa còn không kịp, làm sao còn có thời gian chú ý đến những chú mèo đáng thương này.

Bọn chúng cũng chỉ to bằng khoảng bàn tay của Thiên Thiên, móng vuốt cùng lông lá để dọc theo bên cạnh hộp giấy, phát ra tiếng kêu meo meo, bị nước mưa làm ướt, chúng nó ngay cả mắt cũng không mở ra được.

Thiên Thiên thấy vậy thì sốt ruột, một tay của cô thì đang cầm đồ ăn vặt, một tay cầm hộp bánh che mưa, thật sự là không còn tay nào để bưng thêm cái hộp chứa những chú mèo này nữa rồi, huống chi cái hộp giấy kia đã bị mưa làm ướt trở nên mềm nhũn, nếu chỉ dùng một tay để cầm, cô sợ rằng chạy được một nửa thì đã làm rách hộp, làm ngã những chú mèo nhỏ kia.

Cô không thể cứ như vậy mà bỏ mặt.....Không thấy được thì thôi, nếu đã thấy được, thì trái tim của cô cũng không nhẫn tâm như vậy được. Mưa lớn như vậy, mấy con mèo nhỏ lại bị dính nước, xem chừng cũng không sống nổi nữa.

Thiên Thiên đang lúc tiến thoái lưỡng nan, một cái dù màu đen bỗng nhiên xuất hiện từ phía sau, che trên đỉnh đầu của Thiên Thiên.

Lục Diệp ngồi chồm hổm đợi Thiên Thiên cả một lúc lâu, chính xác mà nói, là trước khi Thiên Thiên "bỏ nhà ra đi" đến ở nhà ông bà ngoại, Lục Diệp đều ngồi chồm hổm trước nhà Thiên Thiên chờ rồi. Lần nghỉ hè này Lý Nam Dương cùng đồng bọn của anh ta đi chơi chưa trở về, Lục Diệp không tìm thấy người thích hợp tham gia cuộc dã ngoại cầu sinh cùng, ít khi ở nhà nhàn rỗi. Vừa bắt đầu, cậu còn có thể cùng mấy người Diệp Trạch Phong đánh bóng rổ ở sân bóng rổ của chung cư cho hết thời gian, nhưng cũng không thể đánh bóng rổ cả ngày được. Hơn nữa vài ngày liên tiếp không được nhìn thấy Thiên Thiên, Lục Diệp buồn đến mức việc thích nhất là đánh bóng rổ cũng không còn tâm trạng đụng vào. Tuy rằng cậu có thể dùng việc dẫn chó đi dạo để dụ Thiên Thiên ra ngoài, nhưng Nhạc Kỳ Sâm đã ra từ lệnh, một tuần Thiên Thiên chỉ có thể ra ngoài dắt chó đi dạo được một lần, còn phải về nhà trước chín giờ.

Một tuần chỉ có một lần thôi! Lục Diệp phải trân trọng khoảng thời gian đó, nhất thời cậu chưa tìm được lý do nào hợp lý, mới hẹn Thiên Thiên ra ngoài một lần.

Một tuần chỉ gặp mặt được hai tiếng đồng hồ, đây đối với một người nghiện như Lục Diệp mà nói, quả thật so với tính mạng của cậu, còn khó chịu hơn là việc dìm dao đâm chằm chập cắt từng miếng thịt của cậu.

Nhưng mà Thiên Thiên cũng không thể nào cãi lời của anh hai được, rơi vào đường cùng, Lục Diệp đành phải đi tới đi lui bên ngoài nhà của Thiên Thiên mười mấy hai mươi lần, không thể hẹn đi ra một mình, vậy ta vô tình gặp mặt có được không?

Nhưng mà điều làm cho Lục Diệp khó tưởng tượng nhất là Thiên Thiên thật sự quá chịu khó ở trong nhà rồi! Lúc đầu là cứ cách ba mươi phút là cậu đi ngang nhà Thiên Thiên một lần, càng về sau cậu cứ ngồi canh giữ trước nhà của Thiên Thiên suốt cả một ngày, cứ như vậy qua được bảy tám ngày, ngay cả bóng lưng của Thiên Thiên cũng không hề thấy được!

Cũng may là Lục Diệp không biết được lịch sử Thiên Thiên đã từng ở trong nhà suốt một tháng mà không ra ngoài, nếu không thì dù là người tinh táo như cậu, đoán chừng cũng có thể thổ huyết ba lít máu.

Cũng không biết là đã đến ngày thứ mấy, cuối cùng thì Thiên Thiên cũng! ra! khó! cửa! rồi.

Lục Diệp kích động đến mức quên giấu mình lại.

Cô mặc váy dài hai dây màu tím, chân mang giày xăng-đan màu bạc, trên vai đeo một cái túi nhỏ, trong tay xách thêm một vali hành lý cồng kềnh, ra dáng như chuẩn bị đi xa.

Mẹ Nhạc đi ra sau Thiên Thiên, đưa tay muốn cầm lấy cái vali trong tay của Thiên Thiên, Thiên Thiên không cho, mẹ Nhạc lắc lắc chầm chìa khóa xe

trên tay với Thiên Thiên. Sau đó hai mẹ con cùng nhau đi đến bãi đậu xe.

Hay là Thiên Thiên muốn đi du lịch? Một mình cậu ấy? Hay là đi với mẹ cậu ấy?

Lục Diệp đứng tại chỗ tự hỏi, cũng không màng việc mình đứng như cột đèn giao thông trầm tư dẫn đến ánh mắt quái dị của người đi đường nhìn mình.

Đây là một vấn đề cậu có suy nghĩ nát óc cũng không có câu trả lời. Lục Diệp dứt khoát không nghĩ nữa, quyết định đi theo xem sao.

Nhìn thấy xe của mẹ Thiên Thiên đi ra từ bãi đậu, Lục Diệp nhanh chóng bắt một chiếc taxi đi theo sau.

Khoảng hai mươi phút sau, từ Thành Nam vào đến thị trấn, rồi đến Thành Bắc. Đến lúc nhìn thấy hai ông bà cụ đi ra vui vẻ tiếp đón, nghe thấy giọng nói trong veo của Thiên Thiên gọi "ông ngoại, bà ngoại", Lục Diệp mới ý thức được là có lẽ Thiên Thiên đến ở nhà của ông bà ngoại rồi.

Sau khi mẹ Nhạc đưa Thiên Thiên đến đây thì liền rời đi.

Lục Diệp đứng gần một gốc cây đại thụ mà rơi vào trầm tư, nếu Thiên Thiên ở nhà, mọi chuyện đều có Nhạc Kỳ Sâm và mẹ Nhạc xử lý giúp cô, ngay cả đồ ăn vặt cũng là Nhạc Kỳ Sâm cách ba ngày một lần sau khi tan học về mua cho Thiên Thiên hai túi lớn. Nhưng nếu là Thiên Thiên ở trong nhà của ông bà ngoại, nhất định là cô sẽ ngượng ngùng mà không dám lười như khi ở nhà, dù sao ông bà ngoại cũng đã lớn tuổi, không giống như anh hai và mẹ được.

Tuy rằng Thiên Thiên có chút ngốc, nhưng vẫn rất hiếu thảo.

Cho nên.....Nói không chừng nếu ở lại nơi này, tỉ lệ mỗi ngày được thấy Thiên Thiên sẽ cao hơn một chút phải không? Những thứ khác thì không nói, ít nhất là đồ ăn vặt, cô sẽ tự mình đi chứ?

Lục Diệp nghĩ như vậy, liền gọi điện thoại cho cha cậu nói rằng muốn ở lại đây một thời gian ngắn.

Sự thật chứng minh rằng suy đoán của Lục Diệp rất đúng.

Mặc dù thời gian Thiên Thiên ra ngoài cũng không nhiều lắm, nhưng sau hai ngày quan sát, Lục Diệp đã phát hiện ra Thiên Thiên có thời gian ra khỏi nhà cố định, đó là khoảng tám giờ sáng, cô sẽ đi chợ cùng với bà ngoại để mua thức ăn.

Trong ngày nghỉ mà vẫn có thể được nhìn thấy Thiên Thiên sớm như vậy, Lục Diệp thật là rất ngạc nhiên, bởi vì theo ý của cậu, sở thích lớn nhất của Thiên Thiên chính là ngủ, tan học ngủ, đi học cũng ngủ, hay là thời gian một ngày chỉ ngủ một hai tiết, ngày nào phách lối một chút thì có thể ngủ hơn nửa ngày, chưa từng có lúc nào tỉnh ngủ. Người ham ngủ như vậy, vào ngày nghỉ thì lý do gì mà không ngủ thẳng giấc đến giờ cơm trưa chứ?

Nhưng mỗi khi thấy cô băng qua đường, Thiên Thiên đều cẩn thận đỡ cánh tay bà ngoại hoặc là vịn vai của bà giúp bà qua đường, dù là cô đang khổ sở với cơn buồn ngủ của mình, nhưng vẫn không quên cầm chặt cánh tay của bà ngoại, khi người bán hàng vừa cân rau thịt xong đưa qua thì Thiên Thiên vội vàng giành cầm lấy. Lục Diệp yên lặng nhưng kim lòng không được mà nở nụ cười dịu dàng.

Chưa từng thấy Thiên Thiên chủ động tích cực như vậy. Lục Diệp cảm thấy mới lạ rất nhiều, vẫn còn không biết điều mà thầm nghĩ: có cháu dâu thân thiết như vậy, ông bà nội và ông bà ngoại chắc chắn sẽ rất thích đây.

Cũng chính vì vậy, Lục Diệp mới không lộ diện trước mặt của Thiên Thiên. Cậu hi vọng có thể nhìn thấy nhiều hơn cuộc sống hàng ngày của Thiên Thiên, không chỉ là lúc học cùng với mình ở trường chung với những người khác.

Trong khi đối mặt với chính mình, đại khái là bởi vì quan hệ giữa hai người ở trường là bạn học với nhau, Thiên Thiên luôn có chút buông thả, cũng sẽ cười rộ lên lúc gần với bọn Giang Đường. Mà hiện tại, đối diện với người thân cận nhất của cô, một cái nhún mày hay một nụ cười càng lộ ra được vẻ linh hoạt sáng rỡ của cô, cô có thể không cần bó buộc mà có thể tùy ý cong môi đậm chân, bởi vì trong mắt bà ngoại thì cô mãi mãi là đứa bé chưa lớn. Cô dựa vào trên vai của bà ngoại làm nũng, lộ ra nụ cười của một đứa trẻ ngây thơ, cũng không quan tâm việc cô cao hơn bà ngoại cả một cái đầu, như vậy thì lắc mông sẽ rất khó chịu. Cô sẽ mua bánh gạo và ăn cùng với bà ngoại, trước tiên là đưa đến cho bà ngoại cắn một cái, sau đó là mình cắn một cái, chơi đùa rất là vui, mặc dù là bọn họ mua tận bốn cái bánh gạo, không cần thiết phải phiền toái như vậy.....

Lục Diệp thấy thế trái tim cũng mềm nhũn, cậu chỉ là một người ngoài cuộc, cũng có thể cảm nhận được tình cảm của hai bà cháu rất ôn hòa.

Đương nhiên điều này cũng chỉ giới hạn đối với những người bên cạnh cô là bà ngoại thôi, nếu thay đổi là một người khác phái nào khác, đoán chừng Lục Diệp đã sớm lao ra mang Thiên Thiên đi rồi, cái gì mà cuộc sống hàng ngày của Thiên Thiên sau khi kết hôn nhìn cũng chưa muộn, việc cấp bách là phải bảo vệ vợ cho tốt đã.

Hôm nay Thiên Thiên ra khỏi nhà, là nằm trong dự đoán của Lục Diệp. Hai ngày trước cậu tận mắt nhìn thấy ông ngoại của Thiên Thiên xách hai túi lớn trở về, trời thì nóng như vậy, cậu bắt gặp ông cụ xách có chút khó nhọc, liền chủ động đi đến xách hộ một đoạn đường, đưa ông cụ đến trước cửa nhà rồi mới rời đi.

Lúc nhận lấy hai túi từ trong tay ông ngoại của Thiên Thiên, trong lúc vô tình cậu nhìn thấy một túi thì toàn là đồ ăn vặt, một túi thì toàn là kem, liền hiểu được những thứ này đều mua cho Thiên Thiên.

Nhìn đồ thì nhiều, đều phòng cả một bọc lên rồi, nhưng đa số đều là bánh để trong bịch thổi phồng lên mà thôi, phồng quá mức, thực tế cũng không được bao nhiêu. Nếu đưa cho Thiên Thiên.....không đến ba ngày là cô sẽ ăn sạch. Ừ, đây là suy đoán mà thôi.

Nhìn thấy Thiên Thiên chậm rãi đi ra từ cửa chính, Lục Diệp mỉm cười, liền đi theo.

Khi không có việc gì khác để chú tâm, Thiên Thiên sẽ cực kỳ nhạy cảm. Đoạn đường đi theo cô từ nhà bà ngoại đến siêu thị không xa lắm, nhưng cô lại quay đầu lại nhiều lần, cũng may dọc đường đi có nhiều vật đi đường có thể che chắn được, Thiên Thiên cũng không phát hiện ra cậu. Mà sau khi vào siêu thị xong, cả người cô đều dồn hết vào đồ ăn vặt, bỏ lại cái kẻ theo đuôi là cậu lại phía sau.

Lục Diệp thờ dài, làm cho cậu không yên lòng, chính là tính tình này của Thiên Thiên.

Lục Diệp không có mua đồ, cho nên lúc Thiên Thiên đi tính tiền, trước tiên là cậu lên ra bên ngoài siêu thị, tùy ý mua một tờ báo dùng làm công cụ che chắn.

Vốn nghĩ rằng Thiên Thiên mua đồ ăn vặt xong sẽ quay về, không nghĩ rằng cô sẽ nhìn chằm chằm vào bảng quảng cáo trên cửa siêu thị, nhìn bánh trứng mới nhất của KFC trong tấm áp phích trong chốc lát, quyết định bắt taxi đi.

Bên trong KFC có rất nhiều người, Lục Diệp không muốn đi vào làm gánh nặng cho cửa hàng KFC vốn không được lớn này, nhưng ánh mắt chưa từng rời khỏi Thiên Thiên, nhìn cô xếp hàng, nhìn cô cúi đầu lấy tiền từ trong túi ra, nhìn cô đi ra bị một cậu bé chạy vội đâm phải lao đảo lui về sau mấy bước.....

Lục Diệp "chặc" một tiếng, hung hăng trừng mắt liếc nhìn thằng bé kia một cái, coi như chỉ là một đứa trẻ, tha cho cậu bé đó một lần.

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Mưa to (bốn)

Nửa giờ sau, cuối cùng Thiên Thiên cũng mua được bánh trứng, cô vội vã lấy ra một cái đưa đến bên miệng cắn một miếng, vẻ mặt thỏa mãn của cô làm Lục Diệp không khỏi bật cười, nhưng lại không chú ý đến mưa phùn ở trên trời.

Chờ đến lúc cậu phát hiện ra, mưa phùn kéo dài đã biến thành mưa to rồi, trong nháy mắt quần áo trên người cậu liền ướt đầm.

Tình trạng của Thiên Thiên cũng không thua gì cậu, cô phí công dùng hộp bánh che mưa trên đỉnh đầu, chạy ra chuẩn bị bắt xe. Nhưng trời mưa như thế này, không thể nói gọi taxi là có thể gọi được.

Đang ở trong nhìn Thiên Thiên đợi xe trong vòng hai ba phút, Lục Diệp vừa chú ý trạng thái của cô, vừa chú ý xem xung quanh có chỗ nào bán dù hay không, hiện giờ các cửa hàng đều thông minh rồi, cửa hàng bán quần áo cũng vậy, cửa hàng bán thức uống cũng vậy, đều trang bị ở trong cửa hàng một vài cái dù, đợi đến lúc mưa sẽ mang ra bán.

Không tốn nhiều hơi sức, Lục Diệp liền thấy được một cửa hàng có vẻ như có bán dù, cậu chần chờ nhìn Thiên Thiên, cô vẫn còn đứng ở ngã tư nhìn xung quanh. Lợi dụng tốc độ nhanh nhất chạy đến cửa hàng đó, nước mưa rơi trên mặt cũng không quan tâm, liền vội vàng nói: "Tôi muốn mua một cái dù."

Chủ cửa hàng nhìn về phía hàng dù ngoài trước chộp miệng ý bảo Lục Diệp chọn một cái.

Lục Diệp tùy tiện cầm lấy một cái dù để thử sức nặng, sau đó lại nhăn mày, quá nhẹ rồi. Hiện tại những nhà phát triển đều chú trọng vào cái đẹp của dù, tính thực dụng lại kém đi rất nhiều. Vào lúc gió to như thế này, đưa cho cậu một cái dù như thế này cậu cũng lười phải giữ vững nó, không nói đến là che được bao nhiêu nước mưa, không bị gió thổi bay, thì cậu cũng xem như chất lượng kém rồi.

Lục Diệp nhíu mày hỏi: "Có cái nào lớn một chút, chắc một chút hay không?"

"Đều ở đây cả rồi." Chủ cửa hàng quơ tay, tỏ vẻ không có.

Lục Diệp nóng nảy lật tìm một đồng dù ở đây lần nữa.

Tìm vài cái mà vẫn không được cái nào hợp ý, lại quan tâm xem Thiên Thiên đi đâu rồi, Lục Diệp đang chuẩn bị tùy tiện lấy một cái rồi chạy lấy người, chủ cửa hàng bỗng nhiên "A" một tiếng, hưng phấn nói: "Tôi nhớ ra rồi, trong kho hàng còn có mấy cái ô kiểu cũ màu đen, bởi vì không đẹp nên vẫn không bán được, tôi liền nhét chúng trong kho rồi. Tôi đi tìm giúp cậu."

"Vậy làm phiền đi nhanh một chút." Lục Diệp nói xong, lại nhìn thoáng qua ngã tư.

Lại qua mấy phút, chủ cửa hàng mới cầm một cái dù màu đen đi ra, vừa phì phì vừa nói: "Đề quá lâu, cũng đóng bụi rồi, vừa rồi tôi mới thử, vẫn còn

có thể dùng được, cậu có muốn....."

Năm chữ "kiểm tra lại một chút" còn chưa kịp nói ra, cây dù đã bị Lục Diệp lấy đi rồi, ở lại chỉ có tờ tiền đồ thăm có hình Mao gia gia mà thôi.

Lục Diệp cũng không chờ chủ cửa hàng đưa tiền thừa lại liền chạy đến ngã tư, sau đó cậu trở nên choáng váng, Thiên Thiên đi đâu rồi? Lúc trả tiền cậu vẫn còn thấy Thiên Thiên ở đây cơ mà, bây giờ chạy đi đâu rồi?

Đã không còn tung tích của Thiên Thiên đâu cả, Lục Diệp chỉ dựa vào suy đoán của mình để tìm đến vị trí của Thiên Thiên.

Nơi này miễn cưỡng thì cũng có thể xem là gần trung tâm thành phố, đi xuống dưới, là đường phía nam, Thiên Thiên phải về nhà của ông bà ngoại, cho nên không thể đi về phía nam được. Đi về phía trước, là con đường phía đông, Thiên Thiên cũng không có khả năng đi qua bên kia được. Lui về phía sau, chính là con đường dành cho người đi bộ đan chéo nhau, Thiên Thiên hơi ngốc nghếch, cô có thể thuận lợi đi đến KFC đều là do lời dặn dò của tài xế taxi....Đừng hỏi vì sao cậu biết được, bởi vì lúc Thiên Thiên hỏi đường thì cậu đang đứng một bên nhìn.

Nếu Thiên Thiên về nhà của ông bà ngoại, cũng chỉ có khả năng là đi về phía trên rồi. Cũng chính là con đường mà bọn họ ngồi xe đến đây.

Lúc này Lục Diệp mới nhớ ra là cách đó không xa có một bùng binh ở giữa có trồng hoa, mà gần đây cũng có quảng trường của một người phụ nữ nhận thâu có thể vào trú mưa được, đối diện vườn hoa có một cửa hàng bán quần áo lớn, có thể vào trú mưa. Lục Diệp biết trí nhớ của Thiên Thiên cũng không tệ lắm, cho nên nếu khi cô ngồi trên xe có nhìn ra phía ngoài đường, hẳn là cô sẽ thấy được cửa hàng này.

Lục Diệp chạy lên trên, tốc độ của cậu luôn luôn nhanh chóng, cũng không lâu sau, Lục Diệp liền nhìn thấy bóng dáng của Thiên Thiên.

Cô đứng bên cạnh bùng binh, cũng không biết là đang nhìn cái gì, sau một lúc lâu vẫn không có di chuyển.

Lục Diệp nhìn thấy vậy thì liền nổi giận, mưa lớn như vậy, cô còn ngốc nghếch đứng ở đó dầm mưa, cũng đâu phải cơ thể được làm bằng sắt đâu, tại sao lại không biết yêu quý chính mình như vậy chứ?

Cậu cố gắng đi nhanh qua đường, chạy đến phía sau của Thiên Thiên, giúp cô che mưa.

Không nghe được tiếng nước mưa rơi "lộp bộp" trên hộp bánh nữa, Thiên Thiên sững sờ một chút, quay lại nhìn.

Cái người che dù kia thật quen thuộc, một thân mặc áo sơ mi trắng và quần tây đen, sau khi bị nước mưa thấm ướt thì dán chặt vào người, tóc đen thỉnh thoảng nhỏ xuống vài giọt nước, hai mắt tối đen lộ ra vẻ lo lắng, khuôn mặt anh tuấn chưa từng nở nụ cười dịu dàng.

Thiên Thiên tròn to mắt nhìn cậu, há miệng thở dốc, lời nói còn chưa thốt ra, đã bị người nọ đoạt trước.

Cậu nhú mày nhìn từng chòm tóc dán vào trên mặt của Thiên Thiên, có phần hấp tấp nói: "Mưa lớn như thế, cậu không biết tìm chỗ trú mưa, còn đứng ở dưới mưa sững sờ làm cái gì vậy?"

Nghe được giọng nói của cậu, Thiên Thiên mới xác định được rằng mình không bị ảo giác.

Thiên Thiên trừng mắt nhìn, phễu giọt nước còn đọng lại trên lông mi, hoảng sợ nhưng vui mừng nói: "Lớp trưởng hả? Sao cậu lại ở đây vậy?"

Mưa vào mùa hè thường rất to kèm theo gió lớn. Thiên Thiên dầm mưa lâu như vậy, cũng bị gió thổi lâu như vậy, sắc mặt lúc này có chút trắng bệch, đôi môi xưa nay luôn hồng hào cũng không còn chút máu.

Lục Diệp nhìn thấy vậy thì trong lòng vô cớ xuất hiện con tức giận, cậu tự tay túm lấy tay của Thiên Thiên đi qua bên cạnh. Cảm giác lạnh làm cho lông mày của cậu càng nhíu chặt hơn.

"Đợi chút đã!" Thiên Thiên bị cậu kéo lao đảo hai bước mới đứng vững lại được, vội vàng kéo cậu, nói: "Nơi này còn có mấy chú mèo nhỏ."

"Mèo hả?" Lục Diệp dừng lại một chút, mới nhìn thấy mấy con mèo nhỏ từ tay của Thiên Thiên chỉ, "Vừa rồi cậu đang nhìn cái này sao?"

"Ừ." Thiên Thiên gật đầu, lại hướng ánh mắt cầu xin về phía Lục Diệp nói: "Lớp trưởng, chúng ta mang bọn chúng đi có được không? Mưa lớn như vậy, chúng nó ở lại đây sẽ bị ướt mưa đến chết đấy."

Một câu "Chúng ta" đơn giản đã thành công lấy lòng Lục Diệp, con giận vô cớ trong lòng cậu nhất thời biến mất hơn phân nửa, đưa dù cho Thiên Thiên, nói: "Đến đây, cầm dù giúp mình."

Thiên Thiên nghe lời nhận lấy cây dù, Lục Diệp cúi người, tiếp theo là ôm hộp giấy cùng mấy con mèo con lên. Thiên Thiên tận lực giúp cậu che mưa, bộ dạng của cậu rất cao, Thiên Thiên cố hết sức đưa tay dài ra hết mức, cây dù mới không đụng đến đỉnh đầu của Lục Diệp, mặc dù như thế, cây dù thỉnh thoảng vẫn gõ lên đầu của Lục Diệp một cái.

Đi chưa được hai bước, Lục Diệp liền dừng lại. Trong lòng Thiên Thiên cả kinh, nghĩ rằng cậu nghĩ mình cố ý đánh cậu, tức giận không chịu đi tiếp, vội kiễng chân, gờ dù cao lên một chút nữa.

Nhưng nguyên nhân mà Lục Diệp ngừng lại hoàn toàn khác với suy nghĩ của Thiên Thiên.

Trời mưa lớn như vậy, che dù cũng không có tác dụng gì cho lắm, nói chỉ là hiện tại hai người cũng đã ướt hết rồi. Bung dù chỉ là an ủi tâm lý bản thân mà thôi. Cũng vì chiều cao của hai người chênh lệch quá lớn, mà Thiên Thiên lại một lòng giúp cậu che mưa, đi cà nhắc lại còn phải giơ tay cao lên, rõ ràng có thể miễn cưỡng che khuất mặt của hai người, để cho cô chống đỡ trên đỉnh đầu của cậu rồi, nhưng chính mình lại không che khuất được mình nữa rồi.

Lông mày của Lục Diệp càng nhíu chặt hơn, cậu nghiêng người sang, đưa hộp giấy đến trước mặt của Thiên Thiên, nói: "Thiên Thiên, cậu cầm cái này trước."

Thiên Thiên ngẩng người, "A" một tiếng, kẹp chuỗi của cái dù kẹp giữa cằm và bả vai, sau đó thật cẩn thận nhận lấy hộp giấy.

Trong quá trình Thiên Thiên nhận lấy hộp giấy thì Lục Diệp cũng nhận lấy bịch đồ ăn vặt và hộp bánh trứng, sau đó lại lấy cái dù, che trên đỉnh đầu của Thiên Thiên, nói: "Đi thôi."

"Oh." Thiên Thiên gật đầu.

Bước chân của Thiên Thiên tương đối nhỏ, tốc độ cũng chậm, dù là cô có đi nhanh hơn, nhưng đối với Lục Diệp vẫn còn chậm một chút. Khỏe miệng của cậu xuất hiện đường cong, rất phối hợp với bước chân của cô, che dù hướng về phía bên cô nhiều một chút.

Đi ra ngoài vài bước, Thiên Thiên mới kịp phản ứng là dường như hướng đi không đúng cho lắm, cô vừa cố gắng đi theo Lục Diệp vừa hỏi: "Này, lớp trưởng, hình như là hướng đi không đúng cho lắm nha, không phải là chúng ta phải đi cửa hàng bán quần áo để trú mưa hay sao?"

"Đều ướt cả rồi còn trú cái gì chứ." Lục Diệp đáp, "Mình đưa cậu đi một nơi."

Hiện tại hai người bọn họ đều ướt sũng hết rồi, việc cấp bách là phải tìm một chỗ tắm nước ấm trước, đổi một bộ quần áo sạch sẽ, uống một chút nước. Nhưng mà bắt xe từ nhà ông bà ngoại của Thiên Thiên đến đây phải mất 20 phút, nếu đi như vậy.....Đoán chừng đi đến đó thì Thiên Thiên đã phát sốt mất rồi.

Vậy cũng chỉ có.....Đưa Thiên Thiên đến nơi của cậu rồi. [Aiz, nói xong lời này thật là có chút ngượng ngùng mà!!!]

Lục Diệp ở đây học cấp hai ba năm, đối với các loại phố lớn ngõ nhỏ đều thuộc đến mức không thể nào thuộc hơn được nữa rồi, cậu thành thạo dắt Thiên Thiên đi đường tắt, nhiều lần đề cho Thiên Thiên đi vào nơi có thể che mưa.

Thiên Thiên đi theo Lục Diệp chỉ có bảy tám phút, hai người liền đi đến thang máy của nhà trọ. Lục Diệp thu dù lại, trên mặt cây dù hội tụ thành dòng suối nhỏ chảy theo đường vằn xuống, rơi tí tách trên mặt đất, Lục Diệp tùy ý lắc lắc cây dù, vẩy nước còn đọng lại, sau đó mới nhấn nút thang máy.

Trong thang máy gió thổi "vù vù", Thiên Thiên vừa đi vào, cả người không tự chủ được mà rung mình, Lục Diệp thấy thế, vội đi đến đầu gió ngăn lại.

Thang máy dừng lại ở lầu 7, Lục Diệp nói một tiếng "Đến rồi", Thiên Thiên đi ra khỏi thang máy với cậu.

Mới đến một nơi xa lạ, có rất ít người có thể không chế được lòng hiếu kỳ của mình, thừa lúc Lục Diệp lấy chìa khóa ra mở cửa, Thiên Thiên nhìn xung quanh một lần, chỉ thấy được một cái cửa chống trộm, nói như vậy một lầu chỉ có một nhà hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Có Góc Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Mưa to (năm)

Lục Diệp mở cửa, quay đầu nhìn thấy bộ dạng "Tôi không có tò mò, tôi chỉ tùy tiện nhìn xem một chút thôi" của Thiên Thiên, không khỏi bật cười nói: "Thiên Thiên, đừng nhìn nữa. Mở cửa rồi, vào nhanh đi."

Nghe thấy giọng cười của Lục Diệp, đột nhiên Thiên Thiên có loại cảm giác làm chuyện xấu bị người khác phát hiện, cô ngượng ngùng thu hồi ánh mắt, bước đến cửa phòng.

Lục Diệp đổi giày vào phòng, đầu tiên là tùy ý lấy từ tủ giày ra một đôi đặt ở trước cửa, nhận lấy thùng giấy từ trên tay của Thiên Thiên đặt trên nóc của tủ giày, nói: "Vào đi."

Thiên Thiên lại không nhúc nhích, cô nhìn vào màu nâu đỏ của sàn gỗ thật, do dự nói: "Mình không đi vào đâu.....Trên người của mình vẫn còn nhỏ nước đây này....."

Cô nhớ rõ lúc sửa nhà của mình, mẹ đã từng nói tu sửa sàn gỗ rất phiền phức, tốt nhất là đừng để thấm nước.....

Lục Diệp lặng đi một chút, kịp phản ứng xem Thiên Thiên đang bắn khoăn cái gì, cậu dò khốc dò cười nói: "Cậu cũng biết trên người của cậu vẫn còn đang nhỏ nước, không đi vào, cậu còn có thể đi đâu nữa chứ? Hơn nữa, không cho cậu vào, mình còn đưa cậu đến đây hay sao? Được rồi, đừng kỳ kèo mè nheo nữa, chỉ là một chút nước mà thôi, dùng khăn lau một chút là được rồi."

Mặc dù cậu nói như vậy, nhưng Thiên Thiên vẫn kéo kéo váy lên phía trước, rồi mới đổi giày đi vào, không phải là cô kiêu cách, là bởi vì mẹ đã từng nói, đi ra khỏi nhà, vẫn là không nên mang phiền toái đến cho người khác thì tốt rồi.

Hôm nay Thiên Thiên mặc một cái đầm phong cách thủy thủ không có tay, bên hông là thắt lưng rộng chừng một ngón tay màu xanh biển, bởi vì thắt lưng trên có hoa văn ngang màu lam trắng, thắt lưng dưới là hoa văn thẳng màu lam trắng, vốn nên tạo cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái thuần túy cho người ta, lại bởi vì sau khi bị dính nước mưa nên quần áo đều dính sát trên người, làm cho dáng người có lỗi có lỗ của cô càng hiện rõ ràng vô cùng mê người. Mái tóc dài màu đen của cô cũng dính sát vào khuôn mặt, bộ dạng hết sức hồng bét, lộ ra bộ dạng đặc biệt mỹ hoặc, kết hợp với gương mặt trong veo của mình, cặp mắt ngây thơ, cơ hồ mang đến lực sát thương trí mạng.

Đôi mắt của Lục Diệp tối sầm lại, yết hầu không tự chủ được mà chuyển động lên xuống, buồn bực vô mái tóc ướt sũng của mình, mới cầm tay của cô, đưa cô đến phòng tắm.

Gần như có thể nói động tác nhét Thiên Thiên vào phòng tắm có chút thô lỗ, cũng may là cậu vẫn còn chút lý trí để khống chế lực của mình không làm cho Thiên Thiên đau, cậu kéo cửa phòng tắm, dặn dò ngoài cửa cách âm: "Thiên Thiên, cậu tắm nước ấm trước đi, nhớ phải vẩy nước nóng một chút, tránh để bị lạnh, nhưng mà cũng đừng nóng quá, cẩn thận bị phỏng. Van bên trái có dấu màu đỏ là van nước nóng, sữa tắm và dầu gội ở góc tường ấy, trong ngăn kéo bên phải bồn rửa mặt có khăn lông, tất cả đều là đồ mới, còn chưa mở bao, cậu có thể tùy ý dùng. Tắm xong nhớ rõ là phải dùng nước nóng xối vào hai đầu gối, ngực và lưng ít nhất là 1 phút, như vậy sẽ làm ấm người một chút. Nhớ kỹ chưa?"

Lục Diệp đợi một chút, nghe được bên kia phòng tắm truyền đến ba chữ "nhớ kỹ rồi", tâm trạng của cậu mới ổn định, bắt buộc mình rời khỏi cửa phòng tắm.

Mà trong phòng tắm, Thiên Thiên bị Lục Diệp mạnh mẽ nhét vào đây cũng còn chưa hồi phục tinh thần lại hoàn toàn, đã dựa theo lời dặn dò của Lục Diệp mà làm theo, cho đến khi nước nóng dội lên người của mình, cô mới hốt hoảng nhớ đến một việc, cô cứ nghe theo lời cậu mà tắm rửa như vậy, nhưng mà.....sau khi tắm rửa sạch sẽ xong thì cô nên mặc cái gì đây?!

Nghĩ đến đây, Thiên Thiên vội vàng để vòi sen xuống, xoay người nhìn quần áo của mình, váy thì cũng đừng nói, mặc dù là lúc mặc thì không cảm giác được, nhưng cởi ra rồi nhìn lại, lại thấy ẩm ướt mềm oặt rũ xuống, thỉnh thoảng còn nhỏ vài giọt nước xuống, làm người ta nhìn thấy thế nào cũng không muốn mặc lên người. Tình trạng của áo lót và quần lót cũng không tốt hơn bao nhiêu, cũng bị vẩy thấm vào thấm ướt một nửa, nhưng bởi vì không phải trực tiếp bị nước mưa xối vào, cũng không phải ướt hoàn toàn, sờ sờ trong tay chỉ hơi trơn, miễn cưỡng thì cũng có thể mặc được.

Chỉ mặc đồ lót.....cũng không có cái quý gì để mặc nữa nha.

Chẳng lẽ phải hỏi mượn áo khoác và áo sơ mi của lớp trưởng đến già hay sao chứ?

Thiên Thiên chống tay lên bồn rửa mặt, muốn khóc cũng không khóc được, không phải là không có kinh nghiệm chỉ mặc đồ lót cùng áo sơ mi và áo khoác mà ở cùng với nam sinh được, chỉ có một lần lúc chơi xuân, không thể nào có lần nào nữa được không?

Ít ra là lần trước đồ lót không có bị ướt, nhưng mà lần này.....Ngay cả đồ lót cũng hi sinh lũng lầy.

Hơi nước dần dần bốc lên, phủ đầy mặt kính, hình dáng của cô mơ hồ trong gương. Thiên Thiên cứ sát ruột soi mình trong gương như vậy một lát, cắn răng hạ quyết tâm, không quản nhiều như vậy nữa, tắm trước rồi tính sau. Dù sao.....Cũng không phải lần đầu tiên mất mặt!

Sau khi Lục Diệp rời khỏi cửa phòng tắm, tâm trạng lại vô cùng lo lắng, giống như vừa mới đốt ngọn lửa vậy, tiếng nước chảy róc rách bên kia phòng tắm truyền đến trên chóc thần kinh của cậu, cậu phiền chán đi tới đi lui trong phòng khách hai lần, cảm thấy nếu mình mà làm vậy thì không thể sống được. Cuối cùng thì cậu đi đến phòng bếp, mở tủ lạnh lấy một lon bia ra, uống một hơi hết một nửa lon, trong đầu của cậu mới cảm thấy tốt hơn một chút, lúc này một mình cậu vốn là không nên uống rượu, nhưng mà mấy ngày nay thời tiết nóng như vậy, nóng bức như vậy, đành phải chuẩn bị một ít bia.

Cậu uống bia xong thì trở lại phòng khách, trong đầu lại tái diễn lại cảnh Thiên Thiên đang đứng ở trong phòng tắm, cởi đai áo xuống, kéo khóa kéo của váy, cởi từng cái từng cái xuống, hình ảnh áo lót và quần lót, nhiệt độ thật khó khăn lắm mới hạ được lại bắt đầu khơi dậy.

Cậu thầm mắng một tiếng, chợt trút toàn bộ bia cuối cùng vào trong miệng, đang chuẩn bị xoay người đi lấy lon tiếp theo, chợt nhớ đến Thiên Thiên, cô ấy.....Hình như là không có quần áo để thay.

Cậu giơ tay gõ lên đầu đang suy nghĩ miên man một cái, thay đổi phương hướng đi đến một phòng khác, đi ngang qua thùng rác tiện tay ném lon bia rỗng vào.

Cũng không lâu lắm, Lục Diệp cầm một cái khăn liền thân màu trắng ngà đi ra, cậu gõ cửa phòng tắm, nghe thấy tiếng nước chảy bên trong nhỏ đi một chút, cậu nói: "Thiên Thiên, mình tìm cho cậu một cái.....váy của mẹ mình, nếu như cậu không ngại, hay là mặc cái này đi."

Không cần mượn quần áo của lớp trưởng mặc, đương nhiên là Thiên Thiên vui, chẳng qua nghe lớp trưởng nói đây là quần áo của mẹ cậu.....

Cô cắn môi dưới, do dự nói: "Nếu, nếu cậu không ngại....."

Ngoài cửa, môi của Lục Diệp nở một nụ cười thần nhiên, cậu nói: "Nha đầu ngốc, nếu mà mình để ý, cũng sẽ không lấy ra đây đâu."

Hơn nữa, con dâu dùng đồ của mẹ chồng, đó là đạo lý hiển nhiên rồi.

Nghe cậu nói như vậy, Thiển Thiển mới yên tâm trả lời: "Vây.....Cảm ơn lớp trưởng, cậu, cậu để bên ngoài giúp mình là được rồi, tự mình lấy là được rồi."

Vậy mà bên ngoài cũng không có cái gì để vào, Lục Diệp nghĩ một lát, giắt cái đũa ngay tay cầm của cánh cửa phòng tắm, nói: "Mình đặt ở tay cầm cửa."

Chỉ "Được." còn chưa nói hết câu, Thiển Thiển ở bên trong đã hátt xì, cô hít mũi một cái, ồm ồm nói: "Cảm ơn."

"Cậu không cần khách sáo như thế." Lục Diệp nhấn mạnh mà nói, trong lòng kêu một tiếng không xong, Thiển Thiển hátt xì rồi, nghe giọng nói của cô ấy, giống như bị nghẹt mũi, có khả năng là bị cảm rồi.

Cái này không thể được. Lục Diệp thầm nghĩ, cậu không cho phép lúc Thiển Thiển ở với mình mà bị cảm được. Mặc dù là đối với một người có thân thể khỏe mạnh, lúc mắc mưa bị cảm là chuyện hoàn toàn bình thường, đừng nói chỉ là thân thể Thiển Thiển vốn rất yếu.

Cậu lại đi vào phòng bếp. Tìm gừng từ trong tủ lạnh cậu mới mua về sáng nay, lấy dao thái gừng ra thành từng lát mỏng, động tác cầm dao của cậu rất cứng nhắc, động tác thái ra cũng rất xa lạ, bởi vì không thành thạo, độ dày miếng gừng cũng không đều nhau. Thật đúng là con người không ai hoàn hảo, lớp trưởng vạn năng cũng có lúc thành lớp trưởng vô năng, không sai, cậu vụn về chuyện nấu nướng [mặt không chút thay đổi]. Trong tủ lạnh có bày về rau thịt, đều là vì cậu nhìn thấy Thiển Thiển và bà ngoại mua nên không kìm lòng được mà cũng mua một phần mang về. Cũng không phải là cậu không biết nấu cơm, chỉ là mười sáu năm qua cậu không có tiếp xúc qua kỹ năng này, ưu điểm lớn nhất là tự tin của lớp trưởng đại nhân đủ vững chắc, chỉ cần cậu muốn, hạng nhất kỹ năng nấu nướng còn khó hay sao? Ví dụ như hiện tại, cậu đã có thể nấu làm cho mì ở trong nồi không mềm oặt thành cháo rồi!

Lấy sức của chín con trâu hai con hổ để cắt gừng bỏ vào trong nồi, Lục Diệp lại lấy túi đường đỏ ra, múc hai muỗng bỏ vào trong nồi.

Sau khi nấu canh gừng, cậu lại lấy hòm thuốc chữa bệnh từ trong ngăn kéo ở phòng khách ra, cậu còn nhớ mẹ có chuẩn bị một ít thuốc thông thường trong đó, như là ho khan, nghẹt mũi, nhảy mũi, đến nóng sốt chảy nước mũi cũng đều có, cái gì cần có thì đều có hết. Sự thật chứng minh là cậu không có nhớ lầm, nhưng mẹ đã qua đời hơn một năm rồi, những thuốc này chắc cũng đều không còn đảm bảo chất lượng nữa.

Bộ dạng mẹ bóp mặt của cậu nói: "Có thể đừng có bày cái mặt của người chết ra cho mẹ xem được không? Cũng không phải là mẹ nghĩ nhiều, cái này gọi là mẹ phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện." hiện lên trước mặt cậu, Lục Diệp nhìn về phía hòm thuốc này trầm mặc một lúc, đóng hòm thuốc lại, đặt nó về chỗ cũ.

Cậu quay đầu lại nhìn nhìn cửa phòng tắm, lo lắng lúc cô đi ra không thấy người sẽ sợ, liền đi qua nói với cô một tiếng: "Thiển Thiển, mình đi xuống mua cái này một chút, cậu đi ra không thấy mình cũng đừng sợ nha."

"Bên ngoài hết mưa rồi hả?"

"Chưa đâu."

Không chỉ là chưa hết mưa, còn mưa lớn hơn rất nhiều.

".....Nếu không có gì quan trọng, thì đợi hết mưa rồi hãy đi." Thiển Thiển lo lắng nói, "Mưa lớn như vậy mà."

Lục Diệp cười: "Không sao, mình sẽ về nhanh thôi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Mưa to (sáu)

Đúng là Lục Diệp trở về rất nhanh, trước cửa chung cư có tiệm thuốc, mà nhà cậu cách cửa chính của chung cư cũng không xa. Cho nên lúc cậu trở về từ trong mưa lần nữa, Thiển Thiển vẫn còn trong phòng tắm ngoan ngoãn dựa theo lời dặn của cậu dùng nước nóng dội lên đầu gối.

Lục Diệp vừa mở cửa, liền đối mặt với bốn đôi mắt tròn vo đang nhìn mình, mới nhớ rằng mình đã bỏ quên sự tồn tại của bốn tên này.

Cậu cảm thấy có lỗi nên nở nụ cười với bốn tên này một cái, cẩn thận dùng hai tay ôm chúng nó vào trong lòng, đầu tiên là đi đến phòng bếp tắt bếp đang nấu canh gừng nóng, rồi đặt chúng nó lên sofa phòng khách, cũng không quan tâm cả người chúng nó đều toàn là nước, cũng vô cùng bẩn, tự

cầm cái chén rót nước để thuốc cầm vào cho Thiển Thiển uống.

Lấy thuốc xong rồi, Lục Diệp đặt cái chén ở phòng khách để thuốc lắng xuống, trở về lấy hai cái khăn nhỏ đi ra lau nước giúp mấy con mèo.

Ngay sau đó Thiển Thiển từ phòng tắm đi ra, cô nhìn thấy chính là cảnh tượng lớp trưởng đại nhân có thập phần yêu thương lau nước giúp những con mèo nhỏ.

Thiển Thiển thấy vậy thì trong lòng thập phần ấm áp, cô càng khẳng định bọn Giang Đương đúng là có thành kiến với lớp trưởng, lớp trưởng rõ ràng là một người lương thiện, nào có độc ác như bọn họ nói chứ? Bằng không sao lại có thể cẩn thận lau nước giúp những con mèo con cẩn thận như vậy chứ?

Nghĩ như vậy, Thiển Thiển không khỏi cảm thấy thật vui vẻ.

Cho đến khi lau khô nước cho con mèo cuối cùng, Lục Diệp thu khăn lại ngẩng đầu lên, vừa vặn bắt gặp đôi mắt sáng người trong suốt của Thiển Thiển.

Da mặt Lục Diệp căng thẳng, loại sự tình dịu dàng lau khô nước giúp những con mèo con này giống như không phù hợp với người như cậu thì phải? Cậu yên lặng cầm khăn mặt giấu vào sau lưng, không được tự nhiên mà hỏi: "Thiển Thiển, cậu ra rồi sao.....Quần áo có vừa người không?"

Cậu vừa lên tiếng, Thiển Thiển mới phát hiện vừa rồi mình nhìn lớp trưởng đến thất thần, cô vội vàng vút ánh mắt sang một bên, trên gương mặt trắng nõn xuất hiện vết đỏ ửng, nhỏ giọng nói: "Rất vừa người."

Cô nói rất vừa người, nhưng mà Lục Diệp nhìn thấy thì lại cảm thấy không có vừa người như vậy, mẹ của cậu cao 1m65, cao hơn Thiển Thiển 5cm, đáng người không tệ, so với Thiển Thiển thì to hơn một chút, đặc biệt là một khối ngực này. Cho nên Thiển Thiển mặc váy của mẹ lên người, những chỗ khác đều thích hợp, nhưng mà bộ ngực kia, vài dệt yếu ớt kia dường như sắp bị bộ ngực đầy đặn kia của cô làm rách chỉ rồi.

Nhưng bởi vì vài dệt có độ co giãn nhất định, cô mặc trên người cũng không có cảm giác bó chặt, cho nên mới cảm thấy rất vừa người.

Lục Diệp nhìn chằm chằm vào nơi đầy đặn trên người của Thiển Thiển một lúc, cảm thấy con nóng trên cơ thể của mình rất vất vả mới dập tắt được lại bốc lên, cậu vuốt vuốt trán của mình, hít sâu một hơi.

Sau khi Thiển Thiển vẫy vẫy mái tóc ướt sũng của mình xong, nhìn đến toàn thân cao thấp của Lục Diệp, mới nhớ mình đã tắm rửa xong hết rồi, cậu ấy vẫn còn chưa có tắm, vội vàng nói: "Lớp trưởng, cậu, cậu còn chưa có tắm, mau đi tắm rồi thay một bộ quần áo sạch sẽ đi, kéo dài lâu như vậy, cẩn thận kéo bị cảm lạnh."

Nhìn thấy động tác vẫy vẫy tóc của Thiển Thiển, Lục Diệp đột nhiên hồi phục tính thần lại, nói: "Đúng rồi, máy sấy. Mình giúp cậu đi tìm máy sấy."

Cậu nói xong, xoay người về phía ngăn tủ ti vi lấy máy sấy ra đưa cho Thiển Thiển, chỉ vào thuốc cầm để trên bàn trà, vội vàng nói: "Đây là thuốc của cậu, đến đây uống nhanh lên, đừng để bị cảm", lại đi đến phòng bếp lấy canh gừng cho cô.

Thiển Thiển cầm máy sấy, lại không vội sấy tóc, mà đi theo sau Lục Diệp, nói tới nói lui câu nói lúc: "Lớp trưởng, cậu đi tắm nhanh đi", "Cậu đi tắm nhanh đi, lớp trưởng", "Lớp trưởng, cậu đừng có vội làm gì cả, trước tiên cậu đi tắm đi rồi tính sau".

Lúc này Lục Diệp vốn phập phồng không yên, bị cô làm bấn nhắc tới nhắc lui như vậy, nghe đến mức lỗ tai cũng "ong ong" không ngừng làm cho đầu cậu đau nhức, quả là muốn tìm cái gì đó ngăn chặn cái miệng nhỏ đang lái nhái này.

Thần kinh căng thẳng ngay tại thời điểm Thiển Thiển nói "Lớp trưởng à sao cậu còn chưa chịu đi tắm vậy" chợt "phanh" một tiếng mà bị cắt đứt, cậu nặng nề đặt chén canh gừng lên bàn, màu nâu đỏ của canh bởi vì động tác thô lỗ của cậu mà bị bắn tung tóe ra ngoài, rơi trên mặt bàn.

Bỗng dưng cậu xoay người lại, ngăn Thiển Thiển vào trong góc tường.

Thiển Thiển không phòng ngự nên bị bất ngờ, bị cậu ngăn lại, khuôn mặt bị che lại, mang đến cho cô cảm giác áp bức khó hiểu, sự hoảng sợ lập tức chặn đứng câu chuyện của cô.

Trời thì mưa như thác đổ nhưng nhiệt độ trong phòng thì tương đối nóng, mái tóc ngắn ướt sũng của Lục Diệp cũng đã muốn khô được một nửa, chợt có vài sợi tóc rơi xuống, che khuất hai tròng mắt đen nhánh của cậu, nhưng lại không ngăn được ánh mắt tràn đầy tính xâm chiếm của cậu.

Thiển Thiển bị cậu nhìn đến cả người không được tự nhiên, muốn tránh, lại tránh không thoát. Tầm mắt của cậu rơi vào nơi đó trên khuôn mặt, nơi đó giống như là ngọn nguồn của ngọn lửa, rất nhanh, vết đỏ lại xuất hiện trên đôi gò má trắng nõn. Cô xấu hổ ngượng đầu, đối diện với đôi mắt tối tăm kia của Lục Diệp, giống như là bị hút vào hang động tối tăm.

Thiển Thiển nhìn Lục Diệp, rõ ràng ánh mắt mờ mịt vô tội, có thể nhìn Lục Diệp như vậy, lại có tính hấp dẫn đặc biệt.

Giống như là đầu óc đã bị mê hoặc, Lục Diệp liền đi trước một bước, chậm rãi cúi đầu, hơi thở của hai người càng ngày càng gần nhau.

Thiển Thiển không rõ cho nên chớp mắt vài cái, lông mi cong dày của cô theo động tác này mà rung động, dường như cô cũng biết Lục Diệp muốn làm cái gì, lại không dám xác định, ôm tâm trạng thấp thỏm không yên mà chờ đợi.

Đang ở khoảng cách ngay cả hơi thở của hai người sắp hòa vào nhau rồi, Thiên Thiên bỗng cảm giác được trước ngực hơi lạnh, đầu óc bị quấy nhiễu đến nỗi bỗng dưng tỉnh táo lại trong nháy mắt, ước chừng khoảng nửa giây, cô bỗng trừng lớn hai mắt, nói: "Lớp trưởng à cậu.....lại làm ướt quần áo mình vừa thay rồi này."

Chỉ còn lại khoảng cách chừng hai lòng tay là có thể hoàn thành mục đích thì lại nghe Thiên Thiên nói, ngậy ngậy cả người, thật lâu sau mới kịp phản ứng, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết mình nên khóc hay nên cười, tóm lại là tâm trạng vui vẻ cờ bay phấp phới đã hoàn toàn bị câu nói khó hiểu này làm cho vỡ vụn rồi, cậu tự tay véo một cái không nặng không nhẹ lên gò má mím mím của Thiên Thiên một cái, cười cười lui ra khỏi người cô.

Cảm giác cũng giống y như trong tưởng tượng vậy, không uồn công cậu sớm đã có khát vọng có thể sờ được hai cái này nha. Lục Diệp trầm nghĩ.

Chưa phát hiện mình đã bị chiếm chút tiện nghi, Thiên Thiên cúi đầu, vuốt chút nữa thì bị chiếm tiện nghi lớn rồi, lại nhìn ít giọt nước còn đọng lại ngay ngực, lập lại lời nói lúc này: "Lớp trưởng, cậu xem quần áo của cậu đều ướt như vậy kia, nhanh đi tắm thay bộ quần áo khác đi!"

Lục Diệp: "....."

Cậu đau lòng sờ sờ lỗ tai của mình mới chỉ 10 phút mà đã đóng kén thật dày, tại sao trước kia không phát hiện cái cô bé này lại nói nhiều như vậy chứ?

Thật vất vả mới dụ được Thiên Thiên uống hết canh gừng vào bụng, lại dặn dò cô nhất định phải uống hết thuốc cảm, mới theo lời nhắc của Thiên Thiên cầm quần áo đi vào toilet.

Thiên Thiên uống một bụng đầy nước, cảm thấy ăn không tiêu, định đứng trước sofa chơi đùa cùng 4 con mèo nhỏ.

Nam sinh đều tắm rửa rất nhanh, qua khoảng năm ba phút, Lục Diệp vừa lau tóc còn nhỏ nước vừa từ phòng tắm đi ra, đúng lúc bắt gặp Thiên Thiên đang cố sức xé hộp sữa.

Lục Diệp vừa lau tóc vừa bước lại hỏi: "Làm sao vậy? Muốn uống sữa mà không cần dùng ống hút sao?"

"Không phải.", động tác trên tay của Thiên Thiên vẫn không ngừng, trả lời: "Muốn dùng để cho mèo uống. Lớp trưởng, nhà cậu có cái gì để đổ sữa vào cho mèo con uống không? A.....Cái túi này quả là khó mở nha, xé cũng không được, cắn cũng không ra."

Vốn dĩ là lúc Thiên Thiên chơi đùa với mấy chú mèo này, thấy chúng nó đều ôm đầu ngón chân mình cắn cắn, nghĩ là chúng nó đói bụng muốn ăn gì đó, nhớ rằng hôm nay mình có mua hai hộp sữa tươi, liền đứng dậy lấy ra từ trong túi đồ ăn vặt, chuẩn bị xé rót ra chén nhỏ.....Đút cho chúng nó uống, lại không nghĩ rằng hộp sữa được đóng gói chắc như vậy, lấy tay xé, lấy răng cắn cũng không mở được.

Lục Diệp buông khăn mặt ra đi đến, vừa nhận lấy hộp sữa từ trong tay của Thiên Thiên, vừa nói: "Tốt nhất là không nên để mấy chú mèo này uống sữa đâu."

Thiên Thiên lần đầu tiên nghe được điều này, không khỏi tò mò hỏi: "Vì sao vậy?"

Sữa có chứa hàm lượng đường, mà trong cơ thể của mấy mèo con này lại chứa ít men tiêu hóa đường sữa, cho nên nếu để mèo con uống sữa tươi, sẽ bị tiêu chảy. Còn có mèo con dị ứng với lòng trắng trứng trong sữa tươi, cũng sẽ bị tiêu chảy, cho nên tốt nhất là không nên để mèo con uống sữa tươi." Lục Diệp nói xong, giống như không chú ý mà đưa hộp sữa đến bên miệng, há miệng cắn ở nơi Thiên Thiên vừa cắn nhưng không được, dùng sức cắn vài cái, cắn được tạo ra một lỗ hổng ở nơi mà vừa rồi Thiên Thiên cho là không thể cắn được, rồi đưa hộp sữa cho Thiên Thiên nói: "Này, mèo con không thể uống, thì cậu uống đi."

Cả người Thiên Thiên giống như bị sét đánh sợ ngây người, cánh tay đang vươn ra trong không trung của cô cứng ngắc, đôi môi màu hồng nhạt mở ra, bộ dạng "tráng sĩ mà nghe lời ta", hai mắt ngây thơ trong suốt linh động mà giờ phút này lại ngưng trệ.

.....Gay go rồi, gay go rồi, gay go rồi, chẳng lẽ vừa rồi cô nói không rõ ràng hay sao, không lẽ lúc này lớp trưởng không có nghe rõ là hộp sữa này cô vừa mới cắn qua sao?

Động tác của lớp trưởng này cũng nhanh nhẹn quá đi chứ, cô còn chưa nói hết câu, bên kia cậu đã cắn rồi.....

Sau một lúc lâu, Thiên Thiên mới cứng nhắc mà nhận lại hộp sữa, cô cầm hộp sữa trong tay, giống như là đang cầm một củ khoai lang nóng bỏng tay, uống cũng không được mà ném cũng không xong, một lát sau, cô mới chậm rãi buông tay, giả vờ rất tự nhiên mà đặt hộp sữa ra sau lưng.

Lục Diệp đã phát hiện ra động tác nhỏ của cô, cũng không vạch trần, khoe miệng nở một nụ cười thần nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Mưa to (bảy)

Tự giác giấu "chứng cứ phạm tội" đi, trong lòng Thiên Thiên dễ chịu hơn rất nhiều, mới ngẩng đầu hỏi: "Mèo con không thể uống sữa, vậy nên cho chúng nó ăn cái gì đây?"

Lục Diệp cau mày suy nghĩ, nói: "Mèo con này nhìn cũng khoảng một tháng tuổi thôi, mình nhớ hình như mèo mới một tháng tuổi....Cũng chỉ có thể uống sữa, ăn thức ăn cho mèo đã làm mềm thôi."

"Hả?" Thiên Thiên ngạc nhiên cất cao giọng, "Vừa rồi không phải cậu nói là chúng nó không thể uống sữa hay sao?"

"Mình nói sữa, đó chính là sữa dành riêng cho mèo, nói như vậy thì trong siêu thị có bán, sữa bột dành cho mèo." Lục Diệp kiên nhẫn giải thích.

"À, không ngờ là còn có sữa bột dành cho mèo nữa....." Thiên Thiên kéo dài âm cuối, vẻ mặt "hét mặt ngạc nhiên", lại sùng bái nhìn Lục Diệp nói: "Lớp trưởng, không ngờ ngay cả chuyện này cậu cũng biết, thật là lợi hại nha."

"Khụ!" Lục Diệp ho khan một tiếng, nghiêm trang nói: "Chỉ là một chút chuyện nhỏ thôi, không cần phải ngạc nhiên đến như vậy."

Chỉ là trước kia ông bà ngoại cậu có nuôi hai con mèo, một con đực một con cái, cậu từng giúp đỡ chăm sóc mèo con của chúng mà thôi.

Thiên Thiên thấy cậu không lên tiếng, chỉ là nháy mắt hai cái.

Thấy Thiên Thiên như vậy, Lục Diệp cũng hiểu được mình giả bộ hơi quá rồi, lại vội ho một tiếng, lựa chọn sáng suốt là nói sang chuyện khác, cậu nhìn xuyên qua cửa sổ sát đất ra bên ngoài, nói: "Đường như mưa cũng không còn lớn như trước, đợi tạnh mưa, chúng ta đi ra ngoài mua chút đồ ăn cho chúng nó."

"Ừ." Thiên Thiên gật đầu một cái, lại lần lượt gõ nhẹ lên đầu bốn con mèo một cái, nói: "Không còn cách nào khác, bên ngoài vẫn còn mưa, ta vừa mới thay bộ quần áo mới, cũng không thể nào ra ngoài để bị dính nước nữa, chỉ có thể để cho các người chịu uất ức một chút thôi."

Cô làm ra vẻ như đang nói chuyện với mèo con thật, không biết bộ dạng của mình đã làm cho cậu cười đã.

Nói đến việc vừa đổi một bộ quần áo mới, đột nhiên Thiên Thiên nhớ ra quần áo bẩn của mình còn đặt trong chậu rửa mặt trong phòng tắm, không nên được mà hồ hởi: "Nguy rồi."

"Sao vậy?" Lục Diệp hỏi.

"Quần áo bẩn của mình còn đặt ở trong phòng tắm.", Thiên Thiên nói xong, lòng như lửa đốt chạy về phía bên kia, "Đúng rồi lớp trưởng, mình có thể mượn máy giặt của cậu một chút được không? À....Máy giặt có thể hong khô không?"

Cô cũng không thể nào lúc đi mặc một bộ quần áo, lúc về lại mặc một bộ quần áo khác chứ? Hơn nữa nếu hiện tại cô đúng là mặc quần áo của học sinh hoặc là quần áo của bạn bè thì cũng được, nhưng đây là....là quần áo của mẹ lớp trưởng đã qua đời, sao cô có thể không biết xấu hổ mà mặc về nhà đây? Tính cách của cô lơ mơ như vậy, lơ mơ không cẩn thận đi đến nơi nào đó bị vướn làm rách thì sao, nếu cô có mua một cái giống như đúc về cũng vô ích nha!

Lục Diệp giữ chặt cổ tay của cô, nói: "Mình nói này cậu sao lại gấp gáp như vậy chứ. Cậu yên tâm đi, trước khi tắm mình đã để quần áo của cậu vào trong máy giặt rồi. Có chức năng hong khô, bảo đảm hai mươi phút sau cậu có thể thay lại quần áo của mình rồi. Cậu ở bên ngoài chơi lâu như vậy, cũng không nghe được âm thanh hoạt động của máy giặt sao?"

Thiên Thiên yên lặng lắng nghe, thật đúng là cô nghe thấy tiếng hoạt động của máy giặt, lúc này cô mới thả lỏng tâm trạng, trở về chỗ cũ mới phát hiện vừa rồi mình vừa phản ứng hơi quá, ngượng ngùng gãi ót, cười nói: "Đúng là không có nghe thấy thật."

"Cậu đây." Lục Diệp bất đắc dĩ véo chóp mũi của Thiên Thiên một cái, giọng cưng chiều nói: "Thế nào lại luôn mơ màng như vậy chứ."

Thiên Thiên sờ ở nơi cậu vừa véo, tuy rằng cảm thấy cử chỉ kia quá mức thân thiết, nhưng bởi vì cậu nói rất đúng, cũng không dám hé răng, chỉ cười.

Lại nhìn chằm chằm Lục Diệp đang uống một chén canh gừng và một ly thuốc cảm, Thiên Thiên mới được xem là hoàn toàn rảnh rồi, bên ngoài mưa vẫn còn chưa ngừng, cảm thấy nhàm chán, cô đưa mắt đánh giá toàn bộ căn phòng một lần, cô đang cảm ly nước ấm mà Lục Diệp đưa, thuận miệng hỏi: "Lớp trưởng, mình nhớ là nhà cậu ở gần Nhất Trung mà, đây là nhà bạn của cậu sao?"

"Không, đây là nhà của mình." Lục Diệp dùng ngón tay trỏ chọc trên đầu con mèo tam thể, cầm lấy lon bia lạnh uống một ngụm, cậu đau buồn phát hiện ra rằng chỉ cần Thiên Thiên ở bên cạnh cậu, có lẽ là cậu không thể rời bỏ thứ này.

"Nhà của cậu?" Thiên Thiên tròn to mắt nhìn lại lần nữa.

"Ừ, là nhà của mình." Lục Diệp lại uống một ngụm bia, buông lon bia xuống, giải thích cho Thiên Thiên, "Nhà ở gần Nhất Trung là một tòa biệt thự, có ba tầng, mấy năm trước cha của mình luôn buôn bán ở bên ngoài, một năm cũng không về nhà được mấy lần, ông bà nội và ông bà ngoại cũng có chỗ ở

riêng của họ rất nhiều năm rồi, nên luyến tiếc không có dời chỗ ở được. Mẹ mình cảm thấy nhà lớn như vậy, nếu chỉ có hai mẹ con mình ở thì quá rộng rồi, vừa vặn lúc đó mình lại thi đậu trường Hoa Trung, mẹ mình.....Đã quyết định đến đây mua một căn nhà để tiện cho mình đi học.", Lục Diệp hát cảm hướng ra ngoài cửa sổ, "Trường Hoa Trung ở ngay sát đường này, từ chung cư đi ra ngoài, đi xuyên qua một hẻm nhỏ đã đến rồi. Ở đây không bao lâu, ba mình liền đưa Tướng quân và Tướng quân phu nhân đến, cái nhà này, hai người và hai con chó, vừa lúc rất là phù hợp."

Bình thường khi không có những chuyện khác làm cho phân tâm, thần kinh của Thiên Thiên vẫn luôn rất nhạy cảm, cho nên cô chú ý lúc Lục Diệp nhắc đến mẹ của cậu, đều sẽ dừng lại hạ giọng xuống, giọng nói, vẻ mặt và ánh mắt đều trở nên đặc biệt lưu luyến, giống như nhớ lại những khoảng thời gian tốt đẹp của quá khứ.

Vốn biết là không nên chạm vào chuyện đau lòng của người khác, nhưng nhìn thấy Lục Diệp như vậy, Thiên Thiên giống như nói năng thiếu suy nghĩ mà vội bật thốt lên: "Cậu với mẹ của cậu.....nhất định sống cùng nhau rất là hòa hợp."

Đối với những học sinh cấp hai đến cấp ba lúc bấy giờ mà nói, chuyện sống hòa thuận với ba mẹ là một chuyện vô cùng khó khăn, ngay cả người tùy tiện như Hạ Văn, dịu dàng trầm tĩnh như rừng là Nhượng Vân, rộng rãi như Giang Đường, thanh thoảng cũng sẽ có mâu thuẫn với ba mẹ của mình.

Về phần của cô.....Đương nhiên chính là trong số ít đó rồi.

Bây giờ nhìn lại, chắc là lớp trưởng cũng nằm trong thiếu số đó.

"Chính xác là như vậy." Lục Diệp lộ ra một nụ cười nhớ nhưng nói: "Mẹ của mình, bà ấy.....làm cho mình rất là nhức đầu. Bà ấy là người phát động làm việc nghiêm túc, bà không cho phép khi làm việc gì đó mà phạm phải sai lầm dù là rất nhỏ, trong cuộc sống thì lại có chút lơ mơ, thường xuyên cần mình thu dọn cục diện rồi rầm, chẳng hạn như lúc mình học cấp hai, mỗi ngày mẹ của mình đều ngồi ở phòng khách xem ti vi đợi mình tan học về, nhưng thường là bà chỉ nhìn một chút, rồi dựa vào Tướng quân và Tướng quân phu nhân ngủ rồi ngủ thiếp đi, cuối cùng mình là người đưa bà về phòng ngủ, lúc đầu thì một mình mình còn làm không được, còn cần đến Tướng quân và Tướng quân phu nhân giúp mình, sau này mình khỏe hơn một tí, thì một mình mình có thể tự ôm bà vào phòng được. Cũng có lần mãi xem ti vi mà quên mình đang nấu cơm, đến lúc mình đi học về mới nhớ ra, nồi cũng bị bà làm hỏng hết mấy cái rồi. Có mấy lần xào rau lúc dầu trong chảo bị bắt lửa cháy, bà sợ đến mức ném cái sạn đi lấy nước đập lửa, cuối cùng vẫn là mình ngăn lại, tắt lửa xong thì lửa trong chảo cũng tắt.....Lại nói tiếp điểm này thì cậu và mẹ của mình rất giống nhau, nhưng mà bà ấy vẫn còn hơn cậu, có thể nhớ rõ đường, sẽ không tự vứt bỏ chính mình."

Nghe thấy cậu trêu chọc mình từ đường bẩm sinh, Thiên Thiên mất hứng sờ sờ gò má, nhưng bởi vì rất ít khi được nghe Lục Diệp nói một đoạn dài như vậy, nghĩ đến việc đúng là cậu đã giúp mình thu dọn quá nhiều cục diện rồi rầm, cô vẫn là bỏ qua cảm xúc bất mãn của mình, chống cằm tiếp tục nghe.

Bộ dạng khôn khéo này của cô trách sao được người ta thương yêu, Lục Diệp thuận tay sờ sờ đầu của cô, hơi cảm thán nói: "Nếu bà ấy vẫn còn, gặp cậu nhất định rất vui."

Cậu nói sau cùng này, từng chữ từng chữ Thiên Thiên đều hiểu, nhưng lời được nói ra xong, Thiên Thiên thì không hiểu được ý tứ của nó, mẹ của cậu thấy cô sao lại vui vẻ được?

Sau khi mưa đã tạnh, Lục Diệp và Thiên Thiên cùng nhau đi siêu thị mua sữa bột và thức ăn cho mèo về cho bốn tên tiểu tử kia ăn, đợi đến lúc chúng nó ăn no đủ rồi nằm bò lên ghế sofa kêu "meo meo", Lục Diệp và Thiên Thiên nhìn chúng nó lại thấy có chút khó khăn.

Nhặt về thì cũng đã nhặt rồi, nhưng mà tìm ai để nuôi đây?

Nhà Thiên Thiên tuyệt đối là không được rồi, mẹ của cô ngay cả chó có "lai lịch chính đáng" cũng không cho phép cô nuôi, có thể đồng ý cho cô nuôi mèo hoang nhặt về không? Nhà của ông bà ngoại cũng không được, trước kia bà ngoại bị mèo cào, vẫn còn bóng ma tâm lý, chưa bao giờ nuôi động vật nhỏ. Ông bà nội lại thường ra ngoài chơi, không có người chăm sóc.....

Hai người nhìn nhau đến nửa ngày, cuối cùng là Lục Diệp bại trận, nói: "Mình vừa nghĩ ra, theo mình dự đoán thì chỉ có nhà ông bà ngoại của mình mới đồng ý nuôi dưỡng, thế nào, cậu có muốn cùng đi thử với mình không?"

Cậu không thể nuôi dưỡng, vì trong nhà có Tướng quân và Tướng quân phu nhân oai hùng hiên ngang, sợ sẽ hù mấy tên tiểu tử này, mà nói "có thể", là vì trước kia nhà ông bà ngoại có từng nuôi mèo nhưng lúc chúng nó đi chơi ăn gì đó không được sạch sẽ nên bị nhiễm bệnh mà chết, tóm lại là cuối cùng bị chết rất thảm, ông bà ngoại vì thế mà thương tâm một khoảng thời gian ngắn, sau này cũng không có nuôi mèo nữa.

Thiên Thiên vốn ngượng ngùng vì tự nhiên lại đến gặp người nhà của bạn học, nhưng nghe Lục Diệp nói rõ duyên cớ rồi, cô lựa chọn sẽ đi, nếu nhà ông bà ngoại của Lục Diệp không đồng ý thu nhận, hai người bọn họ còn phải cùng nhau nghĩ cách khác.

Hơn nữa, có đến bốn mèo con, một mình lớp trưởng cũng không thể ôm hết.

Nhà ông bà ngoại của Lục Diệp cũng cách đây không xa, sau khi Thiên Thiên thay lại quần áo của mình xong liền cùng Lục Diệp mỗi người ôm hai con mèo trong lòng ngồi xe, cũng không lâu lắm thì đến.

Gõ cửa, bà ngoại của Lục Diệp là một bà cụ mặt mũi hiền lành nhiệt tình đón Lục Diệp đi vào, đến khi nhìn thấy Thiên Thiên ở phía sau Lục Diệp thì thái độ của bà càng thêm thân thiện, cũng may là trên tay Thiên Thiên ôm mèo con, nếu không chân tay co quắp của cô cũng không biết để đâu.

Trong nhà còn có một ông cụ, ông chính là ông ngoại của Lục Diệp, cũng cười đến mức nheo mắt không được, mời Thiên Thiên ngồi, hỏi cô ăn trái cây

gi, như vậy, còn cao hứng hơn là thấy được cháu ngoại của mình.

Thiên Thiên càng hồi hộp hơn.

Lục Diệp hiểu rõ đạo lý, thấy Thiên Thiên có vẻ không chống đỡ được nữa, liền tiến lên ngăn cản sự nhiệt tình của ông bà ngoại.

Không phí vô mồm bao nhiêu, ông bà ngoại đã tươi cười đồng ý nuôi mấy con mèo hoang nhỏ này, Thiên Thiên thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Thừa dịp Thiên Thiên đi chơi cùng mấy con mèo, ông bà ngoại kéo Lục Diệp qua một bên, bày ra bộ mặt tươi cười hỏi: "Tiểu Diệp, đây là bạn gái của con sao?"

Một người về mặt mong chờ hỏi: "Đã phát triển đến mức đi gặp gia đình rồi sao?"

"Định khi nào thì kết hôn vậy?"

"Muốn sinh mấy đứa đây?"

.....

Lục Diệp lần lượt trả lời từng câu một.

"Tạm thời thì không phải, nhưng rất nhanh sẽ phải."

"Cái này không tính, chờ đến lúc chính thức gặp gia đình sẽ thông báo cho hai người."

"Tốt nghiệp đại học sẽ kết hôn."

"Muốn sinh mấy đứa thì cháu tôn trọng ý kiến của cô ấy."

.....

Đợi chút, Lục đại học thần, chuyện tình của cậu và Thiên Thiên giống như cái bát còn chưa được lật lên, hiện tại lo lắng chuyện này thật sự có nghĩ nhiều quá rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Thử dò xét (một)

Thiên Thiên cảm thấy, ngày 13 tháng 7 này là ngày nghỉ hè trôi qua rất là dư thừa với cô. Đầu tiên là vào buổi sáng, cô vội vội vàng vàng chạy về nhà, tìm bản tài liệu mà anh hai cần, đi đến trường học đưa cho anh, gặp một ông cụ kỳ quái, nói ông cụ này kỳ quái, cũng không phải bởi vì bộ dạng của ông rất kỳ quái [tuy rằng chính xác là có một chút kỳ quái], mà là vì một chút thì ông đi đường bên đây, một chút thì ông lại đi đường bên kia, giống như là đi tản bộ nhưng lại nhờ Thiên Thiên đỡ ông ấy đi qua vạch kẻ đường dành cho người đi bộ hết lần này đến lần khác, rồi lại đột nhiên đặt mông ngồi xuống đất nói mình bị đau tim, đau bụng, toàn thân đều đau, suýt nữa là dọa cô sợ đến chết rồi, vội định đưa ông đến bệnh viện, nhưng lúc này, ông cụ lại giờ chứng kỳ quái, rõ ràng gần đây có một bệnh viện rất tốt, nói gì ông ấy cũng không chịu đi, làm cho Thiên Thiên cảm thấy nên đưa ông đến bệnh viện khác tốt hơn, Thiên Thiên bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là dựa theo chỉ dẫn của ông ấy mà dẫn ông đi hết nửa giờ, cuối cùng là dừng lại trước cửa bệnh viện lúc đầu cô đề nghị đến. Thật vất vả mới đợi đến lúc ông cụ thả cho cô đi, cô chạy không ngừng nghỉ đến trường, đưa tài liệu cho anh hai, vừa đi ra khỏi trường học không bao lâu, cô liền đụng phải một đàn ông trung niên, mặc dù không phải là lỗi của cô, nhưng mà cô đã xin lỗi trước, nhưng người kia cứ không buông tha cho cô, gây khó khăn cho cô khoảng một giờ đồng hồ, cho đến khi người xung quanh chịu không được nữa bước đến giải hòa giúp, cô mới thoát thân an toàn. Ở trạm xe đợi khoảng 4-5 phút, xe buýt đến, cô lên xe và tinh thần mệt mỏi lên xe, vừa ngồi xuống nghỉ ngơi không được bao lâu, cô liền tỉnh mắt phát hiện một hành khách xuống xe đã đánh rơi ví tiền ở chỗ ngồi, cô nhặt ví tiền kia lên rồi xuống xe đuổi theo người đó, đuổi theo hơn một giờ, mới đuổi theo được người mất ví kia, trả lại ví tiền cho người đó.

Đợi đến khi Thiên Thiên ngồi xe buýt về nhà ông bà ngoại, đã là hai giờ chiều, sau khi ăn thức ăn ông bà ngoại để phần lại cho mình xong, cũng chỉ có thể dựa vào ghế sofa nghỉ xả hơi.

Mà trong lúc Thiên Thiên dựa vào ghế sofa nghỉ ngơi, ba Lục gọi điện thoại cho Lục Diệp đang canh giữ ở nhà ông bà ngoại của Thiên Thiên ở Thành Nam xa xôi, trong điện thoại, ba Lục nói lời thăm thía: "Ba biết rằng cô bé này ngốc, nhưng cũng không nghĩ rằng con bé lại ngốc như vậy, chỉ có một thời gian buổi sáng, ta xuất hiện trước mặt nó ba lần, là ba lần đấy! Chỉ là ta có cái trang một chút.... Trên thực tế, lần đầu tiên ta giả dạng là ông cụ có hơi khoa trương một chút, hai lần kia cơ bản cũng chỉ là diễn trò mà thôi, cô bé vẫn không nhận ra ta! Ta nói này con trai, cô bé ngốc như vậy, con hãy nhanh nhanh mang về nhà đi, tránh cho ngày nào đó sơ hở, bị mấy tên tiểu tử ngốc khác lừa đi mất thì sao nha!"

Lục Diệp ngửa đầu nhìn cửa sổ nhà ông bà ngoại của Thiên Thiên, đưa tay dai dai thái dương, nói: "Ngừng ngừng ngừng, tại sao ba lại đột nhiên nói

những lời này? Chẳng lẽ hôm nay ba lại làm chuyện gì kỳ quái hay sao?"

"Tại sao lại có thể nói như vậy chứ?", Ba Lục mắt hững hờ nói, "Ta đi khảo sát phẩm chất của con dâu tương lai một chút được không, làm sao lại là "chuyện kì quái" chứ? Con nghe ta nói này....."

9 giờ sáng ngày 13 tháng 7, vừa mua đồ ăn cùng bà ngoại trở về xong, Thiển Thiển mơ mơ màng màng chui vào trong chăn ngủ lẩn lút thì bị tiếng chuông điện thoại di động đánh thức, cô nhủ chân mày thật chặt, lật người, lấy chăn che kín đầu, nhưng chăn mỏng làm sao có thể chống đỡ được tiếng chuông điện thoại sôi nổi? Cô càng bịt chặt, thì tiếng chuông càng lớn hơn, giống như vang lên sát bên màng tai của cô vậy.

Cuối cùng Thiển Thiển không nhịn được nữa, ngồi bật dậy nhanh như con cá đang vẫy, vò tóc rối thành tổ chim, cầm lấy điện thoại di động nghe máy, ừ ừ khụt "a lô" một tiếng, chính là điểm này của cô rất tốt, tuy rằng rất ham ngủ, nhưng không có thức dậy, bị người khác đánh thức cũng chỉ cảm thấy có chút ừ ừ khụt phiền chán mà thôi.

"Thực xin lỗi nha Thiển Thiển, anh làm ồn em rồi." Ở đầu điện thoại bên kia, giọng nói ôn hòa của Nhạc Kỳ Sâm chính là liều thuốc an thần, an ủi tâm trạng bức tức của Thiển Thiển.

Thiển Thiển dụi dụi con mắt, tuy rằng không hấp tấp, nhưng giọng nói vẫn buồn bã ừ ừ: "Là anh hai sao, gọi điện thoại sớm như vậy, có chuyện gì không anh?"

"Là như thế này, anh có một quyển tài liệu sáng hôm nay nhất định phải dùng đến, nhưng bởi vì gần đây tài liệu cần dùng quá nhiều, mang sót một quyển, để quên trên giá sách ở phòng anh rồi." Nhạc Kỳ Sâm nói, "Mẹ lại đi làm, người có thể đưa đến cho anh cũng chỉ có mình em thôi."

Nghe Nhạc Kỳ Sâm giải thích xong, Thiển Thiển lập tức xuống giường, vừa gạt tóc vừa đi ra ngoài, lúc này ngủ cô lười phải thay quần áo. Cô hỏi: "Buổi sáng hôm nay phải dùng đến sao? Thế trước mấy giờ vậy anh? Tài liệu tên là gì?"

"Tiết thứ 3 phải dùng rồi, trước tiết thứ 3 em mang đến cho anh là được rồi. Tên là....."

Chào hỏi ông bà ngoại xong, Thiển Thiển liền chạy xuống lầu, thời gian có chút gấp rút, cô không chờ xe buýt, mà gọi xe chạy thẳng về nhà.

Mà lúc này đây, bởi vì biết Thiển Thiển mua đồ ăn xong sẽ trở về nhà ngủ, bình thường sẽ không trở ra nữa, cho nên Lục Diệp mang đồ ăn cậu mua về nhà, dù sao mang theo mấy túi thịt đứng dưới lầu nhà người ta thật sự rất kỳ. Nên đã bỏ lỡ cơ hội tốt được gặp Thiển Thiển.

.....Xem như không đề cập đến mấy túi thịt kia, nhưng bộ dạng si ngốc đứng ở dưới nhà người ta nhìn lên cửa sổ cũng không khác gì người ngốc là mấy.

40 phút sau, Thiển Thiển về tới nhà, cô vội vàng chạy lên lầu hai, trong nhà trống rỗng chỉ vang lại tiếng bước chân của cô, bây giờ là chín giờ bốn mươi, đưa tài liệu tìm được vào tay anh hai, thời gian khoảng tầm hơn mười giờ một chút, sau đó cô ngồi xe buýt trở về, còn có thể giúp bà ngoại dọn đồ ăn ra.

Thiển Thiển quen thuộc đi đến cửa phòng của Nhạc Kỳ Sâm, đẩy cửa đi vào, nhìn thấy các tác phẩm nổi tiếng của Trung Quốc, tác phẩm nổi tiếng của thế giới, bản gốc tiếng anh, tài liệu học tập chất đầy tràn giá sách đã cảm thấy đau răng rồi, kêu cô tìm làm sao được đây?

Ốn thẳm thì oán thẳm, Thiển Thiển vẫn chăm chú tìm từng tầng từng tầng, không phí công bao nhiêu đã tìm được tài liệu mà Nhạc Kỳ Sâm cần dùng.

Đã qua giờ cao điểm, ở chỗ này cũng có rất ít xe taxi, thỉnh thoảng có mấy xe đi qua, đều có người hết rồi.

Thiển Thiển cũng không nôn nóng, dù sao thời gian vẫn còn sớm.

Vừa đi đến đầu đường, bất thành linh Thiển Thiển bị người ta nắm lấy cánh tay, cô hoảng sợ, quay đầu nhìn lại, đó là một người tóc hoa râm, eo lưng còng xuống, là ông cụ mặt đầy nếp nhăn, toàn thân mặc bộ quần áo cũ dính đầy bụi bẩn, tay áo đang cầm lấy tay cô thật dài, phía trước là ống tay rộng thùng thình.

Trời nóng như vậy, người này còn mặc quần áo dài tay hay sao? Đây là suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu của Thiển Thiển.

Nhưng nhìn kĩ lại, là ông lão nha, để tránh bị bệnh tật ho khan, cảm thông thường càng nghiêm trọng hơn, thì trời nóng như vậy mặc đồ kín cũng bình thường thôi.

Nghĩ như vậy, Thiển Thiển cũng không để ý động tác đột nhiên kéo tay làm dọa chính cô, tốt tính nói: "Ông ơi, ông kéo tay con có chuyện gì không?"

Ông lão không hé răng, cũng không buông tay ra.

Thiển Thiển đành phải lặp lại lần nữa với giọng lớn hơn.

Đợi trong chốc lát, ông cụ mới cúi đầu, nói giọng khàn khàn: "Cô bé, cháu có vui lòng dẫn ta qua phố đối diện hay không?"

Tốc độ nói của ông rất chậm, nói xong còn dừng lại khoảng một hai giây, chỉ là thấy tính cách của Thiển Thiển, lúc này cũng không hề bình tĩnh, cho nên cũng không thức giấc lần nào.

Tổn sức lắm mới nghe được lời ông nói, Thiển Thiển giật mình, lúc đầu là nghĩ đến đường cái luân ấy!

Đâu có đâu có.

"Không thành vấn đề đâu ông." Thiển Thiển nói xong, liền cúi xuống nâng cánh tay của ông cụ lên, cô ngược mặt lên nhìn đèn đường một chút, lại là đèn đỏ, lại dịu dàng nói: "Ông ơi, bây giờ là đèn đỏ, vẫn không thể qua đường, chúng ta đợi thêm một chút nữa, nha."

Giọng nói này của cô, rất giống như đồ con nít.

Chỉ là khác biệt ở cách kêu ông cụ hay đứa bé mà thôi, lão trung niên này nha, cũng có thời điểm không khác gì con nít cho lắm.

Trong khoảng thời gian 21 giây đợi đèn đường chuyển sang màu xanh, người có thần kinh không ổn định như Thiển Thiển, hoàn toàn không chú ý tới "ông cụ" mà cô đang giúp đỡ này, đã đánh giá cô từ trên xuống dưới 180 lần.

Không sai, "ông cụ" này, chính là ba của Lục Diệp giả trang.

Nhà họ Lục là gia đình giàu có ở thành phố A, mặc dù số tiền kiếm được không phải là giàu nhất ở thành phố A, nhưng thành phố A là vùng đất mới vừa được khai phá, có đến 40% tổng số nhà bán hoặc cho thuê đều là của nhà họ Lục, bằng với việc buôn bán và cho thuê nhà này, chỉ cần tiền lẻ của việc cho thuê nhà thôi cũng đủ để nhà họ Lục xưng hùng xưng bá ở về lĩnh vực kinh tế ở thành phố A này rồi.

Nói như vậy thì người có tiền sẽ nghĩ tương đối nhiều, vấn đề phức tạp của họ đó chính là "Đi theo ông lão như ta/ cùng ta đi dạo rất tốt, rốt cuộc là bởi vì người này không tệ hay bởi vì ta có tiền đây.". Ba Lục tự nhận mình là một người thông minh, là ông thật lòng thương phụ nhân của mình, cho nên đến nay vẫn không có ý nghĩ sẽ tái giá, cũng chưa bao giờ bị truyền tin tình cảm của mình với người phụ nữ nào khác, cũng là thật lòng thương yêu con trai duy nhất của mình, cho nên cũng không gây bất kỳ áp lực nào cho Lục Diệp, cũng chưa bao giờ can thiệp quá vào những mối quan hệ mà Lục Diệp kết giao, thậm chí còn có hi vọng Lục Diệp có thể giống mình, có thể lấy một người vợ thật lòng thật dạ, cái gì môn đăng hộ đối, gia thế tương đồng, với ông đều là vô nghĩa! Nhưng nếu ngồi ở vị trí nhà giàu, sẽ khó tránh khỏi sẽ có loại bản khoán này, cô bé Thiển Thiển này ông tự mình nhìn, cũng nghe từ miệng của Lý Nam Dương và Diệp Trạch Phong rất nhiều chuyện của cô rồi, biết là cô có chút ngây ngô [có chút?] nhưng không phải là cô bé xấu, như vậy thì tính cách có chút giống với vợ của ông, nhưng cũng bởi vì có chút tương tự này, làm cho ông lo lắng là vì cô cố tình tiếp cận Lục Diệp nên mới có ý bất chúc bộ dạng của mẹ Lục Diệp thì sao? Ông cũng không hi vọng một cô bé như Thiển Thiển lại có tâm cơ như vậy, nhưng nhờ đâu thì sao?

Ông tình nguyện vợ tương lai của Lục Diệp là một cô gái đơn thuần tuy có phần ngốc nghếch, mặc dù như thế sẽ không có bất kỳ sự giúp đỡ nào trong công việc cho Lục Diệp, nhưng cũng không đồng ý một cô gái nào bất chúc bộ dạng của mẹ Lục Diệp để lừa gạt cảm tình.

Cho nên mới phải nghĩ biện pháp dò xét cô.

Muốn biết hành tung của Thiển Thiển cũng không khó, chỉ cần quan sát con trai lần đầu rơi vào bẫy tình là biết rồi, cái trang gì đó ông đều chuẩn bị trên xe từ sớm rồi, Thiển Thiển đi vào nhà tìm đồ, ông ở trong xe đã giả dạng xong, căn cứ vào cái Thiển Thiển đang cầm trong tay thì ông liền biết Thiển Thiển muốn đến trường học, sau đó ông lái xe đến ẩn nấp ở một nơi khác, bước đi như bay đến đầu đường, đứng khom lưng ôm cây đợi thỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Thử dò xét (hai)

Edit: Thích Cháo Trắng

Mà Thiển Thiển lại chính là con thỏ không có phòng bị.

Thấy đèn đường chuyển sang màu xanh lá cây, cô quay sang nói với ông lão: "Ông ơi, đèn đường chuyển rồi, chúng ta đi thôi."

Ông lão giống như là không nghe thấy, dừng lại bảy tám giây mới cất bước, tập tễnh đi về phía trước, nhìn thật đúng là rất có dáng vẻ. Vậy mới nói kỹ thuật diễn của Lục Diệp xuất sắc, không phải là không có nguyên nhân, đều là do di truyền thật tốt nha!

Thiển Thiển chiều theo bước chân của lão gia tử, con phố chỉ rộng có hơn ba thước, cứ thế đi trọn vẹn hết một phút đồng hồ, mới sang được phía đối diện.

Buông cánh tay ông lão ra, Thiển Thiển nói: "Ông ơi, đã đến đường cái đối diện rồi. Cháu còn có chút việc, đi trước đây ạ, một mình ông thì đi chậm một chút nhé, nếu vẫn còn phải băng qua đường, thì hãy tìm người đỡ ông qua, một mình ông đi không an toàn ạ."

Nhưng ngàn vạn đừng lại chào cũng không chào một tiếng đã đột nhiên bắt lấy tay của người khác nữa, giữa ngày hè cũng sẽ bị giật mình hoảng sợ chảy

mồ hôi lạnh ướt sũng cả người. Những lời này Thiển Thiển cũng chỉ dám nói thầm trong lòng một lần.

Cô nói xong, đang muốn chạy sang đường cái bên kia, kết quả bước còn chưa bước, tay lại bị bắt được.

Thiển Thiển sững sờ, quay đầu lại —— vẫn là ông lão kia.

Thiển Thiển có chút mờ mịt —— đường cũng đã sang rồi, ông lão này còn túm lấy cô làm gì, chẳng lẽ..... là muốn cô đưa ông đến chỗ ông muốn đi?

Đang lúc Thiển Thiển suy tư, ông lão lại hàm hàm hồ hồ lên tiếng: "Cô gái trẻ, làm phiền cô, dẫn tôi sang bên kia đường đi."

Thiển Thiển: "....."

==! Thế nào mà vừa mới sang đây, lại đã muốn quay lại rồi?

Thiển Thiển chỉ mới ngần ngừ ba giây, rõ ràng biểu hiện của cô còn chậm lụt hơn, ông lão liền nhảy bén phát hiện ra cô chần chừ, ngẩng đầu lên, mắt sáng như đuốc nhìn cô, nói: "Thế nào, không vui sao?"

Thiển Thiển bị ông trừng một cái giắt mình, vội nói: "Không có không có, chỉ là ông xem, đèn lại chuyển sang màu đỏ rồi, chúng ta phải chờ đèn chuyển sang xanh mới có thể qua đường ạ."

Lúc này ông lão mới hài lòng cúi đầu.

Đờ ông lão băng qua đường thêm lần nữa, Thiển Thiển đột nhiên cảm thấy, mới vừa rồi hình như có chỗ nào không đúng —— nhìn ông lão như bảy tám chục tuổi này, có thể có ánh mắt trong suốt sắc bén như vậy sao?

Lại đờ ông lão sang đến con đường đối diện, Thiển Thiển nói mà kèm theo mấy phần cẩn thận: "Ông ơi, chúng ta lại sang tới bên này đường rồi, ông xem, cháu có thể đi được chưa ạ?"

Trả lời cô là sự trầm mặc trong dự liệu.

Một lát sau, ông lão chậm rãi nói: "Cô gái trẻ, tôi muốn đi sang bên kia đường, cháu có thể dẫn tôi sang không?"

Thiển Thiển: "....."

Nghe nói con người già đi sẽ dễ dàng trở nên đáng trí ngốc nghếch, không phải là ông lão này sẽ.....

Nhưng trong số những triệu chứng ngốc nghếch ở người già, có cả triệu chứng yêu thích đi qua đi lại hai bên đường nữa sao?

Giờ thì hay rồi, ngây thơ cụ gấp gài nua ngốc nghếch, rốt cuộc ai ngốc hơn ai đây?

Trong lúc Thiển Thiển oán thầm, lại đờ ông lão sang đường lần nữa.

.....

Hai người cứ như vậy đi qua đi lại bên này bên kia đường không dưới mười lần, một màn này thu hút đủ ánh mắt của chủ quán và nhân viên làm việc tại các cửa hàng hai bên phố, ai cũng mang vẻ mặt quái dị nhìn tỏ hợp kỳ quái trước mặt này.

Rốt cuộc, ông lão cũng không cần phải đưa sang đường nữa, bởi vì ông đã đặt mộng ngồi ở trên lối đi bộ, che ngực "Ai ôi, ai ôi" kêu đau.

Lần này, Thiển Thiển bị sợ đến cả khuôn mặt trắng bệch, ngay cả việc lo lắng còn có thể đưa tài liệu đến tay anh trai đúng hạn hay không cũng tan thành mây khói —— ông cụ tuổi lớn như vậy, ban ngày lại nóng như thế, còn đi qua đi lại cả chục lần, sẽ không phải là một mối sinh bệnh đấy chứ? Này này chuyện này..... Ngộ nhờ thật sự mệt mỏi đến mức đổ bệnh, người... người... người nhà của ông có đến tìm cô liều mạng hay không? Đến lúc đó cô nói là ông lão muốn mình đưa qua đường cả chục lần, người nhà của ông có tin hay không?

Cô vội ngồi xổm xuống, khoác cánh tay ông lão muốn kéo ông đứng lên, trong miệng càng không ngừng hỏi "Ông ơi, ông ơi, ông khó chịu chỗ nào à? Ông nói với cháu có được hay không? Cháu... cháu... cháu... cháu đưa ông đi bệnh viện nhé?"

Tâm tình của cô hết sức bối rối, cũng không hề lo lắng hoài nghi —— cánh tay của một ông cụ, sao có thể rắn chắc như thế này.

**

Thấy đã dọa Thiển Thiển sợ đến mức nước mắt cũng rơi rồi, ba Lục cũng không dám làm quá mức nữa —— khó khăn lắm quan hệ giữa ông và Lục Diệp mới hòa hoãn đi một ít, nếu để cho Lục Diệp biết ông khiến cho Nhạc Thiển Thiển sợ quá khóc lên, đoán chừng Lục Diệp lại tức giận với ông nữa.

Ông đứng dậy theo lực kéo của Thiển Thiển, vẫn tiếp tục... "Ai ôi, ai ôi" kêu đau.

Thiển Thiển thấy thế, nói: "Ông ơi, ở gần đây có một bệnh viện danh tiếng không tệ, cháu... cháu... cháu đưa ông đến đó được không?"

Ba Lục không còn hơi sức khoát khoát tay, nói: "Tôi không đi đến mấy cái loại bệnh viện loạn thất bát tao đó, tôi không đi."

Thiên Thiên càng nóng nảy hơn, hỏi "Không đi bệnh viện, vậy, vậy phải làm thế nào?"

Ba Lục làm bộ thờ hờn hèn hai cái mặt nhọc, nói: "Đi, đi đến bệnh viện tôi thường đi....."

Lúc này Thiên Thiên làm sao mà nói ra chữ "Không" được? Chỉ cần ông chịu đi bệnh viện đã coi như cảm ơn trời đất rồi, liền vững vàng đỡ ông, nói: "Được được được, ông thường đi bệnh viện nào? Muốn bắt xe ạ?"

"Không, không cần thuê xe," ba Lục nói, "Ồ quanh chỗ này thôi, cháu đỡ tôi đi là được, tôi chỉ đường. Đi bộ gần mười phút là đến."

"Được ạ."

Nói là ở quanh chỗ này, nhưng Thiên Thiên đỡ ông lão đi gần nửa giờ, vẫn còn không đến được nơi đó, Thiên Thiên nghi hoặc quan sát bốn phía —— đã nói là đi bộ gần mười phút là đến mà? Nếu không phải vì dọc theo đường đi thủy chung có không ít người đi đường, cô cũng hoài nghi ông lão này có phải là do nhóm buôn người phái ra nhắm vào cô hay không..... Không đúng, hay là kẻ giết người rồi.

Quan trọng nhất là..... Bây giờ đã sắp mười giờ rồi, tiết học thứ ba là mười giờ năm mươi phút bắt đầu học, nói cách khác cô chỉ còn lại hai mươi phút nữa thôi.

Nhưng cô lại không thể bỏ mặc ông lão này được..... Thiên Thiên nhìn ông lão vừa đi vừa thờ ơ, im lặng thở dài một cái, chỉ có thể hi vọng nhanh chóng tìm được bệnh viện "Ồ quanh chỗ này thôi" trong truyền thuyết, như vậy, cô có thể giao ông lão cho các chị y tá chăm sóc một chút, mình nhanh chóng đưa tài liệu đến cho anh trai.

Lại qua ba bốn phút nữa, cuối cùng ông lão cũng ngừng lại, thờ hờn hèn mấy cái rồi nói ra: "Đây, chính là chỗ này."

"Đã tới chưa ạ?" Thiên Thiên phục hồi tinh thần, theo bản năng hỏi một câu, sau đó ngẩng đầu nhìn lên, cả người cũng cứng đờ luôn ——

Đây chẳng phải là bệnh viện mà cô nói là "Danh tiếng không tệ" kia sao?

Không không không, trọng điểm không phải cái này, trọng điểm là..... Rõ ràng từ chỗ bọn họ xuất phát, đi đến bệnh viện này chỉ cần không đến mười phút đồng hồ, thế nhưng bọn họ lại đi đến xấp xỉ tận nửa giờ đồng hồ!!

Biết mình bị người ta dẫn đi lòng vòng như này, từ trong ra ngoài Thiên Thiên đều cảm thấy không tốt chút nào, nhưng cô lại không thể trách cứ người dẫn đường, ông đã lớn tuổi như vậy, trí nhớ không tốt, nói không chừng bình thường ông cũng đi đến bệnh viện theo cách này, cho nên chỉ nhớ rõ con đường này. Hay là trách cô, sớm biết vậy lúc này bắt đầu nên nói luôn tên của bệnh viện này thì tốt rồi, chứ không phải nói cái gì mà bệnh viện "Danh tiếng không tệ".....

Đợi chút, mặc dù cô thường xuyên đến bệnh viện này khám bệnh, nhưng tên của bệnh viện này gọi là gì..... Hình như cô thật sự cũng không biết nữa.
 $\Sigma(^{\circ}\Delta^{\circ}\parallel)\}$

[Xin lỗi, người dịch chen ngang. Tôi đến ạ cô gốc thật:v]

**

Giúp ông lão lấy số, lại giúp ông chiếm một chỗ để cho ông ngồi đợi tới lượt khám bệnh, Thiên Thiên mới thấp thòm dò hỏi: "Ông ơi, ông thấy đấy, cháu còn có một chút việc gấp, cháu muốn đưa tài liệu học tập tới trường học cho anh trai..... Cho nên cháu có thể gọi chị y tá tới chăm sóc ông tạm thời được không? Có điều ông cứ yên tâm, cháu nhất định sẽ trở lại, đưa tài liệu xong cháu sẽ trở lại."

"..... Cháu phải đi?" Vốn đang ngồi nghỉ xả hơi, ông lão dừng một chút, chợt trở nên trung khí mười phần* giọng nói nghe gần như người bình thường, ông nhún mày, nét mặt tỏ ra rất tức giận, "Cháu nói cháu sẽ quay trở lại thì tôi lập tức tin tưởng cháu sao, ngộ nhờ cháu gạt tôi, nhân cơ hội này len lén chạy đi thì tôi làm thế nào?"

(*) Trung khí mười phần: Trung khí (Đông y chỉ khí trong dạ dày, có tác dụng tiêu hoá thức ăn và dinh dưỡng của cơ thể). Trung khí mười phần ý chỉ khí lực đầy đủ khỏe mạnh.

"Cháu bảo đảm..... Ah?" Thấy được vật gì đó kỳ lạ, lời giải thích của Thiên Thiên chợt im bặt, cô kẻ sát gần mặt ba Lục, quan sát cẩn thận trong chớp lát, do dự nói, "Ông ơi, tại sao nếp nhăn của ông lại....."

"Roi xuống đến nơi rồi" mấy chữ còn chưa nói ra miệng, ba Lục liền phản xạ có điều kiện giơ tay lên che mặt, nơi lòng bàn tay truyền đến xúc cảm mềm mại của nếp nhăn già, ba Lục thầm mắng trong lòng: "Phi! Đúng là hàng chất lượng kém, mới dán một lúc như vậy sao lại roi xuống rồi? Chẳng lẽ là mới vừa rồi diễn kịch đã diễn quá nhập tâm, không cẩn thận kéo roi xuống một chút mà không phát hiện ra?"

Thấy ông che mặt, ánh mắt nghi hoặc của Thiên Thiên lại di chuyển lên trên một chút, nói: "Ông ơi, lông mày của ông....."

"Bị lệch" hai chữ này còn chưa nói ra miệng, ba Lục đã dùng một cái tay khác che lên lông mày, ngón tay lạng lẽ chà xát trên lông mày, ngứa ngứa khiến cho mí mắt giật giật —— sờ tới lông mày già, không có cảm giác, vậy nên..... Lông mày cũng lòi rồi hả?!

Thiên Thiên thấy được càng cảm thấy hoang mang —— hình như phía dưới lông mày màu trắng kia, cô còn loáng thoáng nhìn thấy một chút lông màu đen.

Ba Lục bị Thiên Thiên nhìn chăm chú đến độ có chút sần nảo, ông phát phát tay ra ngoài giống như xua một con ruồi: "Đi đi đi đi! Nhìn cái gì nữa! Cháu mau đi đi đi đi! Đi nhanh lên!"

"Nhưng mà, nhưng mà....." Thiên Thiên nháy mắt nói.

"Nhưng mà cái gì mà nhưng mà, không phải là cháu muốn đi đưa tài liệu cho anh trai cháu sao? Nhanh đi nhanh đi!" Ba Lục hung dữ nói, "Không đi nhanh tôi báo cảnh sát đấy!"

Bộ dáng này của ông, hiển nhiên là không có cách nào để tiếp tục khai thông nữa, Thiên Thiên bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đi ra ngoài.

Đi tới khúc quanh của hành lang, Thiên Thiên chợt nhanh trí, núp ở phía sau vách tường, len lén nhìn về chỗ ông cụ ngồi, thấy ông vẫn còn nhìn sang bên này, vội rút đầu về.

Một lát sau, Thiên Thiên lại thò đầu ra nhìn, thế nhưng đã không còn thấy bóng dáng ông nữa, chỗ ông vừa ngồi, hiện giờ đang có một ông bố ngồi đó ôm đứa bé.

Thiên Thiên chưa từ bỏ ý định lại tìm tòi mấy lượt trong đám người, xác định không nhìn thấy ông, mới mơ mơ hồ hồ đi ra khỏi bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Thử dò xét (ba)

Edit: Thích Cháo Trắng

Cuối cùng vào trước tiết học thứ ba cũng giao được tài liệu đến tay Nhạc Kỳ Sâm, Thiên Thiên thở phào nhẹ nhõm, tính toán ngồi xe buýt trở về nhà ông bà ngoại.

Trạm xe bus ở phía trái cách cổng trường học ước chừng 20m, hiện giờ cũng không có việc gì gấp, Thiên Thiên theo thói quen thả chậm bước chân, ngăn người ra.

Đi chưa được bao xa, Thiên Thiên lại đụng phải một người.

Cửa hàng bán lẻ thứ hai bên trái trường học là một tiệm mắt kính, người kia chắc là mới vừa mua hoặc là xem đồ ở trong tiệm mắt kính, đang một bên chào tạm biệt chủ quán, một bên lui ra ngoài, bởi vì đưa lưng về phía cửa tiệm rồi lui về phía sau, cho nên không trông thấy Thiên Thiên. Thiên Thiên lại đang ngăn người, cũng không hề thấy người kia, vì vậy hai người cứ như vậy đâm vào nhau, mà chân của Thiên Thiên..... Vừa đúng lúc giẫm lên trên giày da bóng loáng của người nọ.

Thiên Thiên cảm thấy dưới chân có chút vướng vướng, sừng sốt một lát mới ý thức được mình dẫm lên chân người ta, mà người kia đã đang dùng ánh mắt khiển trách nhìn chằm chằm cô, lông mày đen như sơn cao lên, nhú lại thành một chữ "Xuyên" giữa trán, một bộ dáng hung thần ác sát.

Thiên Thiên vội thu chân lại, cúi đầu nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, đụng vào chú thật ngại quá, mới vừa rồi tại cháu mất hồn, không phải cố ý đụng vào chú, cũng không phải là cố ý..... Dẫm lên chân chú."

Mặc dù Thiên Thiên chủ động nói xin lỗi, nhưng trong lòng cô hiểu rõ ràng, trách nhiệm trong chuyện này cũng không phải tất cả đều là của cô, thật ra nếu muốn bàn luận, thì trách nhiệm của người đàn ông này còn lớn hơn một chút. Chỉ là dù hai người đều sai thì vẫn cần một người nói xin lỗi trước, cô lại đang để lại một dấu chân chường mắt như vậy trên giày da của người ta, cho nên cô không ngại cúi đầu trước.

Bị đụng một cái, đập một nhát vốn không phải chuyện lớn gì, hơn nữa Thiên Thiên còn là một cô gái nhỏ, thái độ nói xin lỗi cũng hết sức ngay ngắn thành khẩn, coi như người bình thường, dù trong lòng thì rất để ý, nhưng ngoài mặt cũng vẫn là ngượng ngùng so đo, ha ha cười nói mấy tiếng kiểu như là "Không sao không sao. Không có gì đáng ngại không có gì đáng ngại", rồi cứ thế cho qua chuyện là xong.

Thiên Thiên thật cảm giác hôm nay trước khi mình ra cửa, nên xem Hoàng Lịch một chút —— phía trên nhất định viết năm chữ lớn "Không thích hợp xuất hành". Vì vậy, khi nhìn sang người đàn ông trung niên ít nhất cũng đã ba lăm ba sáu kia, chẳng những không nói "Không sao" hoặc là "Không có gì đáng ngại", mà ngược lại còn quắc mắt trừng trừng, nhìn cô chằm chằm, rất tức giận khiển trách: "Thật xin lỗi? Nếu thật xin lỗi có thể dùng, thì còn cần đến cảnh sát làm gì?"

Thiên Thiên lại ngây dại —— không đúng, không phải kịch bản như vậy mà.

"Tôi nói cái cô gái trẻ này, một đôi mắt dài không để nhìn đường, đi bộ thì cô ngăn người cái gì! Cô không những đụng, mà còn đã dẫm vào tôi, nói một

tiếng thật xin lỗi là đã muốn bỏ đi à? Tôi nói cho cô biết, hôm nay chuyện như này, không giải quyết dễ dàng như vậy đâu!"

"Hả?" Thiển Thiển kinh ngạc đến mức chỉ có thể phát ra một từ đơn, cô tròn to mắt nhìn anh, hoàn toàn không ngờ tại sao mình lại xui xẻo đến một người như này.

Người đàn ông trung niên — cũng chính là ba Lục đã nhanh chóng thay đổi bộ dạng khác, đang nhìn chăm chăm Thiển Thiển. Không hề nhận ra chút dấu vết giả bộ nào, nhìn ánh mắt đờ đẫn tội tình kia, đôi lông mày của ông không không chế được hơi run lên, thật sự không nghĩ ra được tại sao cậu con trai thông minh tuyệt đỉnh từ nhỏ của mình lại coi trọng một cô gái gốc như vậy.

Để che giấu sự luống cuống của mình, ông nhanh chóng kéo lại vạt áo tây trang, chỉ cho Thiển Thiển nhìn: "Nhìn một chút đi, hai ngày trước tôi mới lấy bộ tây trang sang trọng đặt may riêng này về, hôm nay mới vừa mặc vào, đã bị cô xô đẩy thành nếp nhăn rồi đây này....."

Thiển Thiển thật đúng là thành thành thật thật nhìn theo vị trí tay ông đang chỉ, nhìn một chút, trong đôi mắt biến ra hai dấu hỏi to đùng —— nếp nhăn ở đâu? Cô cũng sắp biến thành mất gà chọi rồi, mà còn chẳng thấy nếp nhăn bị cô xô đẩy mà thành ở đâu nha.

Hùng hù hỏ hỏ nói một tràng đến nơi đến chốn xong, ông chột thả vạt áo tây trang xuống, giờ cái chân bị Thiển Thiển đạp lên, liếm liếm đôi môi có chút khô, tiếp tục tố cáo: "Nhìn mà xem, giày da cao cấp tôi mới mua hôm qua, trước khi ra ngoài đã cố ý lau đến khi sáng bóng, ra ngoài không bao lâu lại đã bị cô đạp cho một dấu bẩn to đùng, cô bảo tôi làm thế nào ra ngoài gặp người được nữa....."

Lại là một tràng bùm bùm ầm ầm xuyên tai nữa.

Thiển Thiển rất nhanh sẽ bị một loạt âm thanh ầm ầm như con hồng thủy của ông nhấn chìm, tốc độ bắn chữ liên hồi làm cho đầu óc cô mê muội, căn bản không có cách nào phản bác lại ——

"Tự cô nói một chút xem, rốt cuộc chuyện này tính như thế nào?!"

"Xin, xin chờ một chút....." Chú có thể nói chậm một chút được không, cháu nghe không hiểu.

"Đợi một chút? Đợi để làm gì, đợi chút là có thể phủ nhận được sự thật là cô đụng phải tôi rồi lại đạp tôi một nhát sao?"

"Không phải....." Không phải muốn phủ nhận sự thật, cháu chỉ muốn hỏi chú một chút, xem chú muốn giải quyết như thế nào.

"Không phải, cô nói không phải cô đụng vào tôi hay là nói không phải cô đạp tôi một cái?"

"Cháu không có....." Cháu không hề nói là cháu không đụng vào chú, cũng không nói không phải cháu đạp chú một cước.

"Không có? Cô muốn nói cô không dẫm lên chân tôi? Dấu chân lớn như vậy in ở đây mà cô lại dám quyệt nợ hả?"

"Cháu không muốn....." Cháu không muốn quyệt nợ.....

"Không muốn, đương nhiên tôi biết không phải cô muốn dẫm lên tôi! Ai lại cố ý muốn đạp người khác một cước đâu, trừ phi là có thù oán, nhưng trước kia hai chúng ta cũng không biết nhau, không có thù cũng chẳng có oán, nhất định cô sẽ không cố ý đạp tôi rồi...!"

"Cho nên....." Cho nên chú có thể hãy cẩn thận nghe cháu nói mấy câu được không?

"A đợi chút, tôi đây nói vậy không có nghĩa là tôi tha thứ cho cô, cô hiểu chưa? Tôi chỉ là trần thuật một sự thật, sự thật chính là cô không cẩn thận đã dẫm vào tôi, không cẩn thận, nhưng vẫn là đã dẫm vào, trong lòng tôi cũng tức giận!"

"Ah?"

"Ah cái gì mà ah, tôi cho cô biết, cô cũng đừng nhìn tôi như vậy, cho là mình tuổi còn nhỏ lại là con gái, phạm sai lầm thì sẽ được tha thứ ngay hả?"

"Cái này....." Cái này cháu chưa bao giờ nghĩ tới ạ.....

"Tốt lắm tốt lắm, chớ cái này cái kia nữa, trước tiên cô nghe tôi nói hết lời đã!"

"....."

Được rồi, chú cứ tự mình từ từ nói đi, cháu sẽ ở yên đây cẩn thận lắng nghe chú dạy dỗ thiếu nữ xinh đẹp ạ.

Thiển Thiển hoàn toàn không có cách nào khác, coi như cô đã hiểu, căn bản là người này tới mượn đề tài để nói chuyện với mình, mượn cớ phát điên, không thể nào nghe lọt tai lời xin lỗi của cô. Cô bày ra gương mặt ngây ngô tuyệt đối im lặng, cổ họng không hề phát ra một âm thanh nào.

Sau đó, người đàn ông trung niên sẽ dùng cái giọng trầm bổng phập phồng, cao thấp dằng trảo, khoa trương đến mức có thể dùng để diễn giảng, miệng lưỡi lưu loát thao thao bất tuyệt khiển trách Thiển Thiển ước chừng hai tiếng đồng hồ. Cho đến khi quần chúng vây xem đều nhìn không nổi nữa, có người ra ngoài khuyên can, người đàn ông kia mới khép lại cái miệng tựa như súng máy của mình, dừng lại nghỉ ngơi.

Mở ra trạng thái tự động che giấu, Thiển Thiển chợt phát hiện không có âm thanh nào nữa rồi, không khỏi nghi ngờ gương mặt nhìn ông một chút, đến

khi thấy da miệng ông cũng sắp bong cả ra rồi, cô có ý tốt hỏi: "Chú ơi, nói lâu như vậy, nhất định chú rất khô miệng đi, nếu như chú còn chưa dạy bảo đủ, cháu đi mua cho chú một ly nước uống để thông nhuận cổ họng, chú uống xong lại dạy bảo tiếp, chú xem thế có được không?"

Cô nói xong, chỉ chỉ tiệm trà sữa phía trước cách đó không xa.

Cảm giác như một quyền đánh vào cục bông, ba Lục: "..... Không cần!"

Bây giờ, phần lớn trẻ con đều được ăn sung mặc sướng, tính tình không dễ chịu chút nào, cho nên khi nghe thấy Lý Nam Dương và Diệp Trạch Phong nói Thiên Thiên dường như là một cô gái không biết tức giận, trong lòng ông không hề tin tưởng một chút nào, trước khi thực hiện kế hoạch này, ông cũng đã dự tính, ngay từ lúc bắt đầu, Thiên Thiên sẽ nhanh chóng bị ông quấy nhiễu đến mất hết kiên nhẫn mà trực tiếp nổi giận —— đây mới là tính khí mà một đứa bé thời nay cần có, không phải sao? Lại không nghĩ rằng nha đầu này thật sự vẫn nghe ông khiển trách tận hai tiếng đồng hồ, lại còn vào lúc ông dừng lại nghỉ xả hơi đến hỏi xem ông có muốn uống chén nước làm trơn họng hay không..... Này, này, nói cô là người thật thà chính là khích lệ cô, chứ đây rõ ràng là ngu đó.....

Đã từng thấy người nào đang bị chửi mà trong lòng còn có thể nhớ kỹ người ta răn dạy có khát nước chưa?

('□') ㄣ ㄣ ㄣ

[Lật bàn =))) Cháo Trắng cũng lật theo luôn! Ạ cả hai người! =))]

Thế gian lại còn có một cô gái ngu xuẩn như thế này nữa.

Lần này cuối cùng ông cũng tin tưởng lời của Lý Nam Dương và Diệp Trạch Phong rằng Thiên Thiên là một cô gái không hề biết tức giận.....

**

Thiên Thiên bị ông quát sợ hãi rụt cổ một cái —— Ồ... ah, còn thẹn quá hóa giận nữa sao?

Vậy mà cuối cùng Thiên Thiên vẫn đi đến tiệm trà sữa mua hai cốc đồ uống lạnh, cô đưa một ly cho người đàn trung niên, người đàn trung niên vẫn còn làm bộ mặt hầm hừ tức giận, chỉ tiếc rên sát không thành thét lườm cô một cái, dùng ngón giắt lấy đồ uống, cắn ngay ống hút vào. Hung tợn hút một ngụm lớn đồ uống lạnh bên trong.

Ngoài miệng nói rằng không cần, nhưng thân thể lại rất thành thực chứ sao.

Thiên Thiên nghĩ, rồi lại bị ông trừng mắt như hòa thượng sò mồi không thấy tóc (*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì) —— cũng dạy dỗ cô lâu như vậy rồi còn chưa hết giận chút nào sao? Cô cũng cắn ống hút vào. Uống một ngụm đồ uống lạnh bên trong, hết sức tiếc nuối lắc đầu một cái: thế gian lại có đàn ông bụng nhỏ như bụng ruột gà thế này, ai trở thành người một nhà với ông..... Đoán chừng những ngày sau này có chút khó chịu nha..... May mắn là ba mẹ và anh trai cô đều không phải là người như vậy, bình thường có mấy người bằng hữu thân thích cũng không có ai như vậy cả, đúng là vô cùng hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc đó.

Ba Lục: Không cần thận một cái là bị con dâu tương lai tính kế rồi. Trong trạng thái lo lắng "Không muốn cùng nhau sống qua ngày", gấp, online chờ!

**

Nửa ly đồ uống lạnh trôi xuống bụng, xem ra người đàn ông trung niên kia đã không còn tức giận như trước nữa rồi, Thiên Thiên chờ đúng thời cơ, thái độ đoan chính hỏi "Chú ơi, chú còn định tiếp tục dạy bảo cháu nữa không ạ? Nếu như chú còn định tiếp tục dạy bảo cháu mà nói..., vậy thì cháu đứng ở chỗ này, chú tiếp tục dạy bảo, ừ,..." Thiên Thiên chỉ chỉ ly đồ uống lạnh còn dư lại một nửa ông đang giữ lên dưới cằm, nói, "Vẫn còn nửa ly đồ uống lạnh nữa, chú có thể tiếp tục dạy bảo cháu thêm hai giờ đồng hồ nữa ạ."

Bưng ly đồ uống lạnh còn dư lại một nửa lên, không tiếp tục uống cũng không phải ném đi, ba Lục thầm nghĩ: vừa rồi trong nháy mắt đó, hình như mình bị nha đầu ngơ ngác chậm chạp này nắm được thì phải?

Ông lại dùng lực hút một hơi đồ uống lạnh, thức uống còn dư lại trong nháy mắt đã thấy đáy, ông hết sức phiền não mà phát phát tay với Thiên Thiên chỉ ra ngoài, ý là: đi đi đi, cô đi nhanh lên, tôi đây nhìn thấy cô trong lòng lại cảm thấy cực kỳ phiền.

Thiên Thiên như được đại xá nhanh chóng chạy đi, đi cách một đoạn cô mới hồi tưởng lại, trong động tác phát tay của người đàn ông trung niên kia đối với cô hình như tràn đầy ghét bỏ.....

Mãi cho đến khi lên xe buýt, Thiên Thiên cũng không nghĩ ra: rõ ràng người bị giáo huấn cả hai giờ đồng hồ là mình, tại sao mà người kia hình như còn tức giận hơn cả cô nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Thử dò xét (bốn)

Edit: Thích Cháo Trắng

Ba bốn phút sau, xe buýt tới, vì đang trong kỳ nghỉ hè, cũng không phải là giờ cao điểm lên lớp học thêm và tan học, cho nên lần này trên xe buýt không có nhiều người ngồi, còn rất nhiều chỗ trống. Thiên Thiên chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ phía sau cửa ra vào, trước mặt chỗ ngồi này vừa hay có một thanh chắn ngang, như vậy cô cũng không cần lo lắng lúc xe phanh gấp mình sẽ nhào ra ngoài, nhưng sau khi ngồi xuống, cô vẫn theo thói quen ôm chặt tay vịn bên cạnh, đầu tiên cô gọi điện thoại cho ông bà ngoại, nói cho bọn họ biết cô không thể về ăn cơm đúng giờ, bảo họ không cần chờ cô. Sau đó tựa đầu vào cửa sổ, không lâu sau, cô dần dần có cảm giác mí mắt nặng nề —— cô thật sự mệt mỏi, bốn ba một buổi sáng không nói, còn bị một ông lão kỳ quái dẫn đi lượn vòng nửa giờ đồng hồ, lại bị một ông chú kỳ quái phê bình hơn hai giờ, đứng đến nỗi chân của cô cũng mềm nhũn ra rồi.

Xe buýt vừa đi vừa dừng lại, cô không thể nào ngủ say giấc được, trong mơ mơ màng màng, cô cảm giác có người ngồi xuống chỗ trống bên cạnh mình, cô không hề mở mắt, chỉ là theo bản năng nhích lại gần cửa sổ, tránh phải chen lấn với người khác.

Không biết đã là lần thứ mấy xe buýt đi chậm lại để chuẩn bị dừng, người ngồi ở bên cạnh cô đứng lên, có thể là vật trang sức nào đó trên người nặng nề đập vào xà ngang trước mặt, phát ra tiếng "loong coong" chói tai, vốn đang ngủ không say, Thiên Thiên giật thót mình, chợt kinh hãi tỉnh lại.

Cô vuốt vuốt đôi mắt còn buồn ngủ cho tỉnh táo, đang muốn nhắm mắt lại ngủ tiếp, mắt lại liếc thấy chỗ ngồi bên cạnh giống như có đồ vật gì đó. Cô buông tay đang dụi mắt xuống, định thần nhìn lại —— giống như là một cái ví tiền.

Thiên Thiên nhặt nó lên, cầm ở trong tay nắn nắn một chút —— cảm thấy thật dày, có lẽ đựng không ít tiền mặt đây.

Cô lên xe cũng không thấy chỗ ngồi này có đồ, cho nên cái ví tiền này chỉ có thể là của người mới vừa ngồi bên cạnh cô làm rơi.

Đang lúc cô suy nghĩ như vậy, xe buýt đã sắp vào trạm dừng xe rồi.

"Phụt" một tiếng, cửa xe mở ra, hành khách vây quanh cửa xe đang rối rít đi xuống. Nghe được tiếng động, Thiên Thiên vội chặn lại suy nghĩ, ngẩng đầu lên, trong lúc vội vàng, cô chỉ kịp thấy hình như có bảy tám người xuống xe, hơn nữa bộ dáng của bọn họ đại khái cũng giống nhau. Lúc này cô mới đứng lên, hô to một tiếng với tài xế đang chuẩn bị đóng cửa xe: "Đợi chút, còn có cháu", rồi chạy xuống xe.

Các hành khách sau khi xuống xe thì mỗi người tản đi một hướng. Thiên Thiên đứng tại chỗ nhìn quanh bốn phương tám hướng một chút, chọn một phương hướng đuổi theo —— mới vừa rồi trong số bảy tám người xuống xe, có một nửa là những người lớn tuổi, số còn lại có hai người phụ nữ, một ông lão đầu đầy chỉ bạc và một người đàn ông khoảng trên dưới ba mươi lăm tuổi. Mà cái cô nhặt được là ví da gấp có màu nâu sẫm, ngay mặt dưới góc trái nam một cái logo kim loại, nhìn nhìn thật quen mắt, chỉ là trong chốc lát cô không nghĩ ra là nhãn hiệu gì, sờ vào hết sức nhẵn nhụi, hẳn là da thật, hơn nữa quả thực không rẻ, hình dáng cũng đơn giản kinh điển, thích hợp với phái nam từ mười tám tuổi đến bốn mươi tám tuổi sử dụng..... Như vậy thì có thể khoanh vùng mục tiêu rồi.

Người đàn ông kia có dáng dấp cao ráo, chân cũng dài, xải một bước tương đương với rùa Thiên Thiên đi ba bước, lại đi rất nhanh, cho nên cho dù Thiên Thiên dốc hết sức đuổi theo, nhưng giữa hai người vẫn thủy chung có một khoảng cách. Bất đắc dĩ, Thiên Thiên không thể làm gì khác hơn là hăng giọng quát lên: "Chú ơi! Chú ơi! Chú đang đi phía trước ơi! Ví tiền của chú rơi trên xe buýt rồi này!"

Cô vừa kêu gào, vừa quơ quơ chiếc ví da trong tay.

Nhưng cho dù cô kêu gào thế nào đi chăng nữa, dường như người đàn ông đi ở phía trước không hề nghe thấy, từ đầu đến cuối không quay đầu lại, không ngừng bước đi.

Bình thường Thiên Thiên không hay vận động, chạy không đến mười phút đồng hồ, cô liền lực bất tòng tâm, cảm giác hai chân mình bây giờ như đúc bằng chì, nặng nề không nhấc lên nổi nữa, cô không thể không dừng lại chống hai đầu gối "phù phù phù" thở, cô bắt đầu suy nghĩ có phải mình làm quá ngu rồi hay không, ví da đang ở trong tay cô, cô có thể mở ra nhìn một chút, nếu như bên trong có tấm danh thiếp nào đó, cô có thể gọi điện thoại cho người này, thay vì khổ sở chạy đuổi theo..... Nhưng người thì ở nơi không quá xa phía trước, cô còn gọi điện thoại, có vẻ như càng ngốc hơn không?

Hơn nữa, chuyện mở ví da người khác ra như vậy, cô nghĩ thế nào cũng cảm thấy không tốt lắm, nhất là cái ví tiền giống như có rất nhiều tiền bên trong.....

Chờ đỡ mệt, Thiên Thiên đứng thẳng lên, chợt phát hiện —— ah, người kia lại có thể dừng lại kia! Đang đứng trước một cửa hàng tạp hóa mua thuốc lá.

Nghĩ như vậy, Thiên Thiên cảm thấy dường như chân của mình không có nặng như vậy nữa.

Được, nhân cơ hội này, nhất cổ tác khí (*) đuổi theo người kia!

*Nhất cổ tác khí: Tả Truyện" (左傳)" của Tả Khâu Minh năm 389 trước Công nguyên: "Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt". Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh hồi trống đầu tiên, sĩ khí (tinh thần chiến đấu) là cao nhất, dũng khí tăng lên, đánh hồi thứ hai, dũng khí suy giảm, đến hồi thứ ba thì dũng khí không còn. Sau này ví với trường hợp nhân lúc đang hăng hái thì làm một mạch cho xong việc.

Hạ quyết tâm xong, Thiên Thiên hít một hơi thật sâu, lại nhấc chân đuổi theo người phía trước.

Nhưng chuyện chính là chỗ này sao khéo, Thiên Thiên vừa mới nhấc chân đuổi theo, thì thấy ông chủ cửa hàng tạp hóa đang đưa thuốc lá mà người đàn

ông kia cần cho ông ta, rồi hai người lại triển khai một màn anh chạy tôi đuổi 【.....】.

**

Đuổi theo gần mười phút đồng hồ, Thiên Thiên lại không chịu nổi, cô dừng lại, chống tay bên cạnh một gốc cây lá xanh biếc bên đường, thở gấp, cho đến khi cảm giác được nhịp tim không còn nhanh như trước nữa, cô mới xoay người, dựa lưng vào cây nghỉ ngơi, thuận tiện nhìn lại một chút xem người đàn ông kia đi tới đâu rồi, kết quả.....

Không thấy người đâu?!

Trong khoảng thời gian ngắn Thiên Thiên cũng không đoái hoài tới việc mình còn chưa nghỉ ngơi đủ, liền nhón chân lên nhìn ngó xung quanh.

Đứng tại chỗ vòng vo sắp đến 1440° rồi, cũng không hề nhìn thấy bóng dáng người đàn ông kia nữa, Thiên Thiên mới xác định cô thật sự đã làm mất dấu ông ta rồi.

..... Cực cực khổ khổ theo sát lâu như vậy, lại vẫn là để lạc mất người đàn ông ấy rồi.

Thiên Thiên nhụt chí đi tới bên cạnh ghế dài dành cho người tản bộ nghỉ ngơi rồi ngồi xuống, nắm chặt ví da trong tay—— mở hay là không mở đây?

Cô vừa dầm dẫm hai chân đang mỏi lại sưng vừa suy tính, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên, chưa từ bỏ ý định nhìn chung quanh một chút.

Cô vốn đã không trông cậy vào việc có thể thấy được cái người mất của kia nữa, có lẽ chuyện chính là khéo ở chỗ này đi, không biết đã đến lần thứ mấy nhìn ngó, bóng dáng mặc áo T – Shirt vải bông và quần dài nhân nhả bất ngờ rơi vào tầm mắt Thiên Thiên—— ông ta đang đi ra từ cửa một cửa hàng tổng hợp.

Khó trách bỗng nhiên không thấy, thì ra là đi vào trong cửa hàng.

Thiên Thiên kích động đến mức lập tức đứng lên khỏi chỗ ngồi, qua mười mấy phút nghỉ ngơi, cô đã sớm không còn mệt mỏi như trước nữa.

Đối với Thiên Thiên mà nói, người mất của xuất hiện lần nữa không khác gì một liều thuốc trợ tim—— vốn cho là đã để mất người rồi, cứ như vậy trong lúc lơ đãng lại xuất hiện ở trước mắt, không phải đã nói rõ là hôm nay cô có thể tự tay trả lại ví da cho người mất của sao?

Ôm trong lòng quyết tâm như vậy, Thiên Thiên hùng hực khí thế đuổi theo.

Hai người cứ như vậy vừa đi vừa nghỉ, cũng làm cho Thiên Thiên sinh ra một loại ảo giác—— cô cảm giác mỗi khi mình chống đỡ không nổi nữa phải dừng lại nghỉ ngơi, thì người mất của lại dừng lại, mặc dù nguyên nhân ông dừng lại nhìn đều rất hợp lý, nhưng cô lại có loại cảm giác là đối phương đặc biệt dừng lại đợi cô.

Cũng chính bởi vì như thế, nên cô mới có thể tiếp tục kiên trì đuổi theo.

Giằng co hơn một giờ, đến khi Thiên Thiên cũng không biết mình đã đi tới nơi nào rồi, rốt cuộc cô mới đuổi kịp người người đàn ông kia.

**

Cuối cùng cô kéo được người đàn ông kia lại, Thiên Thiên mệt mỏi thở không ra hơi, mặt cũng đỏ lên, cô dứt quãng nói: "Chú..... chú ơi, ví..... ví da của chú..... ví da vừa mới..... rồi..... rồi trên xe buýt rồi."

Cuối cùng nói ra được hết những lời này, Thiên Thiên lại nặng nề thở hắt hắt thêm mấy cái, mới đưa chiếc ví đang cầm trong tay cho người mất của.

Vậy mà người mất của cũng không lập tức nhận lại ví da.

Thiên Thiên đợi trong chốc lát, thấy ví da vẫn còn ở trên tay mình, khó khăn chống lên eo, nghi ngờ nhìn về phía ông ta, chỉ thấy người nọ đang trợn to hai mắt, mặt đầy vẻ nghi hoặc nhìn chằm chằm Thiên Thiên. Không đợi Thiên Thiên mở miệng đặt câu hỏi, ông đột nhiên cúi người xuống, xề sát vào Thiên Thiên, chỉ chỉ vào mặt mình hỏi: "Cô không biết tôi sao?"

Thiên Thiên nuốt xuống nghi vấn đã ra tới miệng, cẩn thận nhìn gương mặt của người mất của trong chốc lát, ngoan ngoãn mà lắc đầu: "Không biết."

Ba Lục (không sai, chính là ông) chưa từ bỏ ý định lại nhích đến gần một chút, hỏi tiếp: "Cô chắc chắn không biết tôi?"

Thiên Thiên mờ mịt một lúc, gật đầu nói: "Cháu xác định ạ."

Ba Lục: "....."

Ông, ông cũng chỉ là thay đổi một bộ tây trang lịch sự, thay bộ quần áo tương đối nhân nhả, lau sạch phấn bôi trên mặt khiến da ông trông có vẻ trở nên xám xám một chút—— mặc dù như thế, ông cũng cảm thấy mình trước sau chênh lệch cũng không lớn, cũng coi như là dùng diện mạo vốn có để diễn.....

Chỉ có như vậy thôi mà..... Thiên Thiên cũng không nhận ra ông rồi hả?

Người này thật sự đang giả trư ăn cợn trên chộc ông sao?

Ba Lục đang bày tỏ cả người ông đều không thoải mái.

**

Thiên Thiên không hiểu nhìn biểu tình kỳ quặc của người mất của, kiên trì không ngừng tiếp tục đưa ví da cho ông, nói: "Chú ơi, ví da của chú."

Về mặt Ba Lục miễn cưỡng nhận lấy ví da từ trong tay Thiên Thiên, trong nháy mắt, đặt dấu chấm hết cho cả nửa ngày khảo sát này —— Thiên Thiên không phải là cô gái tâm cơ thâm trầm như ông đã nghĩ, mà là thật đúng như lời của Lý Nam Dương cùng Diệp Trạch Phong nói, là một cô gái nhỏ lương thiện ngay thơ. Điều này làm cho ông đang vui mừng lại có điểm lo lắng.

Mặc dù thỉnh thoảng mẹ Lục cũng rơi vào trạng thái mơ mơ hồ hồ, nhưng chỉ là thỉnh thoảng thôi, thời điểm nào cần phải nghiêm túc thì vẫn tuyệt đối nghiêm túc, không đến nỗi giống như Thiên Thiên bây giờ, có khi một lúc nào đó làm mất chính mình cũng không biết nữa.

Nhưng loại lo lắng này chỉ tồn tại một lúc đã bị ba Lục ném luôn ra sau ốt —— cũng không phải là vợ của ông, ông quan tâm cái gì quý? Muốn quan tâm cũng phải là Lục Diệp đi quan tâm chứ. Ông ấy à, chỉ cần biết Thiên Thiên không phải loại con gái tham tài sản của Lục gia bọn họ, cố ý tiếp cận để lừa gạt tình cảm của Lục Diệp là đủ rồi.

Nghĩ tới đây, tâm tình ba Lục thoáng chốc đã tro tàn lại cháy, ông nở một nụ cười từ ái với Thiên Thiên, ôn hòa nói: "Cảm ơn cháu, cô gái trẻ, chạy theo tôi đây bao nhiêu lâu, một không? Như vậy, nhà cháu ở đâu, tôi giúp cháu gọi xe tiễn cháu về tận nhà."

Dĩ nhiên Thiên Thiên tìm mọi cách từ chối, nhưng không cưỡng lại được ba Lục đang cố ý muốn làm như vậy, không thể làm gì khác hơn là ngồi lên chiếc taxi và ông gọi, nhìn ông thanh toán tiền xe.

**

Liều lĩnh mạo hiểm đem chân tướng mọi chuyện nói rõ ràng với Lục Diệp, ba Lục hả hê nói: "Như thế nào, có phải ba rất cơ trí hay không?"

Lục Diệp đỡ cái trán nổi đầy gân xanh hiện lên hình chữ "井", từng chữ nói ra khỏi miệng đều giống như nặn ra từ giữa hàm răng, mang theo một sự hung ác: "Ba nói là, ba bày kế với Thiên Thiên của con, đầu tiên là dỗ ba, đi lòng vòng nửa giờ, sau đó lại trêu cợn cô ấy, để cho cô đứng đó, một giờ đồng hồ, bị ba phê bình, cuối cùng còn lừa gạt cô ấy, đuổi theo ba, chạy hơn một giờ?! Khó trách lúc con nhìn thấy cô ấy quay về lại một mòi như vậy, xem ba đã làm chuyện tốt gì rồi! Ba, con vẫn cho rằng ba là người đứng đắn, sao ba lại có thể....."

Nghe ra giọng của Lục Diệp không đúng, đầu bên kia điện thoại trầm mặc một lúc, ba Lục cười ha ha, sáng suốt lựa chọn nói sang chuyện khác: "Ha ha, cái này, cái kia, không cần để ý chi tiết đâu! Hơn nữa, ba con chính là người đứng đắn mà, nếu không làm sao có thể theo đuổi được mẹ con, thoát ra khỏi vòng vây của nhiều người theo đuổi như vậy, ôm được mỹ nhân về đây, ba nói cho con biết, người theo đuổi mẹ con năm đó, có thể xếp hàng từ lớp học đến tận cửa nhà mẹ con đi! Ba con không dùng một chút thủ đoạn nhỏ, có thể lấy được mẹ xinh đẹp như hoa của con sao? Nói đến việc theo đuổi người khác ấy, con trai, con phải biết, phương pháp theo đuổi của kiểu người như con là không được, hãy để người từng trải như ba đây truyền thụ cho một chút kinh nghiệm....."

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Cắm trại (một)

Edit: Thích Cháo Trắng

Sau khi Nhạc Kỳ Sâm kết thúc ngày học thêm thứ năm, thì ngày hôm sau Thiên Thiên và Nhạc Kỳ Sâm cũng trở về từ nhà ông bà ngoại, Thiên Thiên nhận được điện thoại của Lâm Nhượng Vân, ở trong điện thoại Lâm Nhượng Vân hỏi: "Thiên Thiên, chúng tớ lên kế hoạch đi cắm trại ba ngày hai đêm, thế nào, cậu có hứng thú không?"

"Cắm trại?" Thiên Thiên vừa uống canh ngân nhĩ ướp lạnh Nhạc Kỳ Sâm làm, vừa nói: "Cắm trại gì vậy?"

"À, không phải năm ngoái tình chúng ta vừa mới đầu tư khai phá một công viên sinh thái quốc gia sao? Trước lúc thi cuối kỳ mình đã thấy trên tin tức nói công viên sinh thái này đã kết thúc thời gian thử nghiệm, chính thức mở cửa cho mọi người tham quan rồi, lúc mới bắt đầu nghĩ hè mình đã muốn đi rồi, chẳng qua cậu cũng biết đó, mình vừa muốn học khiêu vũ lại muốn lại muốn học Piano căn bản không có thời gian. Có điều, tuần trước mình đã thi xong vũ đạo và Piano luôn rồi, cuối cùng thì mẹ mình cũng đã thả tự do cho mình rồi, đồng ý cho mình toàn quyền tự do sử dụng thời gian nghỉ hè còn lại. Cho nên, tụi mình đã bàn bạc xem có đồng ý cùng nhau đi cắm trại dã ngoại gì đó hay không?" ~T(H)Chợ(TR)★N(Dgd(A)g(Lê≡Qủy?D(®(N~

"À..." Thiên Thiên kéo dài giọng nói, lại hỏi: "Chúng ta? Đã có một số người đồng ý đi rồi sao?"

"Mình và Triệu Thần cũng đi, Văn Văn cũng đã đồng ý, bây giờ chỉ còn cậu và Đường Đường nữa thôi. Mình nghĩ nếu như cậu đồng ý rồi, thì chắc là Đường Đường cũng sẽ đồng ý, buổi sáng cậu ấy vẫn còn oán trách với Hạ Văn rằng ngày nghỉ trôi qua thật nhàm chán, hỏi có hoạt động gì đó có thể giết thời gian được không. Cho nên trước hết mình điện thoại cho cậu."

"Vậy à..." Thiển Thiển suy nghĩ một chút, cũng không nói mình đi hay không đi, mà là hỏi: "Triệu Thần..... Là ủy viên thể dục lớp chúng ta sao?"

Đầu bên kia điện thoại, Lâm Nhược Văn trầm mặc trong chốc lát, mới miễn cưỡng đáp lại: "Ừ."

"Vậy nếu như mình và Đường Đường cũng có thể đi, vậy chẳng phải là chỉ có một mình Triệu Thần là con trai thôi sao?" Thiển Thiển nói, "chúng ta bốn người nữ sinh, chỉ có một mình Triệu Thần là nam sinh, chẳng phải là không đủ dùng sao?"

Vừa dứt lời, Thiển Thiển mới nhận ra mình nói quá mức có nghĩa khác rồi, vội vàng đổi lại một cách nói nói khác: "Ý của mình là, chúng ta có bốn nữ sinh, chỉ có một mình Triệu Thần là nam sinh, có thể là quá ít hay không?"

Hình như so với câu trước đó thì cách nói này cũng không có gì khác biệt nha..... 囧.

Thiển Thiển thề, cô hỏi vấn đề này cũng không hề có ý gì khác, chỉ là bởi vì một nhóm năm người bọn họ, có bốn người là nữ sinh, nếu muốn đi cắm trại, vậy nhất định sẽ phải mang dụng cụ, đồ dùng nhà bếp, các loại thức ăn, những thứ này cũng không hề nhẹ, mà trong số bốn nữ sinh bọn họ, cũng chỉ có Hạ Văn là coi như có thể lực tốt, thể lực của Giang Đường chỉ có thể nói là không có trở ngại, hai người kia có lẽ miễn cưỡng có thể mang thêm một phần dụng cụ đi được một đoạn, về phần của cô..... Đoán chừng sẽ bị những dụng cụ trên lưng ép tới không nhúc nhích được, có thể Lâm Nhược Văn sẽ tốt hơn cô một chút, bởi vì so với cô thì ít nhất Lâm Nhược Văn còn có thể tự mình đi ra ngoài du lịch vào ngày nghỉ. Cho nên vào những lúc họ không thể đi chuyến nổi nữa, kiểu gì cũng cần một người giúp một tay mang đồ đi chứ? Triệu Thần là một nam sinh nhưng có lẽ cũng không thể đủ sức lực để chăm sóc được cả bốn cô gái yếu đuối nhưng lại muốn cậy mạnh đi cắm trại.

Nhưng hiển nhiên bên đầu kia điện thoại, Lâm Nhược Văn đã hiểu sai ý, cô ngồi xổm xuống, mở miệng lần nữa thì trong giọng nói đã tràn ngập ý xấu "mình hiểu hết cả rồi nhé", cô thông thả ung dung nói: "À..... Mình hiểu rồi. Cậu đang lo lắng cho bản thân hả, hộ hoa sứ giả không có ở đây, không ai giúp cậu chia sẻ gánh nặng đúng không? Thiển Thiển, hai người chúng ta chứ có phải ai xa lạ đâu, chút tâm sự nhỏ bé này đại khái cậu có thể nói thẳng ra, không cần vòng vo như vậy."

Thiển Thiển không phản bác được, dường như cô có thể tưởng tượng ra biểu tình Lâm Nhược Văn ở đầu bên kia điện thoại đang nháy mắt cười xấu xa.

Nhạo báng đủ rồi, Lâm Nhược Văn mới dùng giọng nói đặc biệt nghiêm trang lại mang theo một ít tò mò nói: "Không phải cậu đang hi vọng mình cũng gọi điện cho Lục Diệp bảo cùng đi đấy chứ?"

Lúc Lâm Nhược Văn nói lời này, Thiển Thiển đang uống canh ngân nhĩ, nghe rõ cô bạn đang nói cái gì, Thiển Thiển "Phốc" một tiếng suýt nữa thì phun hết canh ngân nhĩ đang uống trong miệng vào mặt Nhạc Kỳ Sâm ngồi ở đối diện —— chính bởi vì cái này, cô mới cố nén không phun ra, sau khi mạnh mẽ nuốt hết canh ngân nhĩ, cô ho kịch liệt, kim nén đến mức cả khuôn mặt đều đỏ ửng.

Mẹ ngồi ở bên cạnh và anh trai đối diện thấy thế, đồng thời đặt bát xuống chạy đến giúp cô vỗ lưng thuận khí. ~T(⊕)JCh#☼T(®)★N(-
D_g.d(A)_gⓁê≡@uy?♥D❀(N~

Mà trong điện thoại, Lâm Nhược Văn gây chuyện kia vẫn còn rất vô tội nói thêm: "Cậu đừng vội, mới chỉ nghe thấy tên của Lục Diệp mà cậu đã kích động thành bộ dáng này à? Chẳng lẽ kể từ lúc bắt đầu được nghỉ hè đến giờ cậu cũng chưa hề gặp lại anh ấy sao? Vậy mình cảm thấy tốt nhất vẫn là đừng nên gọi anh ấy đi cùng, tránh cho cậu vừa thấy được anh ấy sẽ hưng phấn đến mức xông lên ôm lấy người ta....."

Một lúc lâu sau, rốt cuộc hô hấp của Thiển Thiển bình thường trở lại, cả khuôn mặt đều đỏ bừng —— bây giờ là xấu hổ, cũng không quan tâm ánh mắt khác thường của anh trai và mẹ, liền "lộc cà lộc cộc" chạy lên lầu, xông vào trong phòng của mình, đóng cửa phòng rầm một cái xong, cô mới tựa vào trên cửa phòng khẽ nói vào điện thoại: "Mình... mình... mình... lo lắng mấy chuyện này khi nào hả? Xin cậu đó Nhược Văn, cậu có thể đừng dùng giọng điệu nói câu khẳng định của cậu để nói câu nghi vấn được không? Mình đâu có hi vọng cậu gọi..... lớp trưởng cùng đi đâu? Mình... mình làm sao có thể làm ra chuyện như vậy, cậu... cậu... cậu... cái người này rõ ràng là làm bộ nghiêm túc mà nói hươu nói vượn!"

"À, đây đều là học theo cậu đó." Lâm Nhược Văn nhàn nhã nói.

"Nói vậy, " Thiển Thiển quả quyết phản bác: "Rõ ràng chỉ có mình mới là người đứng đắn."

"Ừ, cũng là bởi vì cậu quá nghiêm chỉnh, cho nên Lục Diệp mới thích cậu." Bất thành linh Lâm Nhược Văn lại ném ra một quả boom tấn nữa.

Thiển Thiển nhất thời bị oanh tạc khiến cho đầu óc choáng váng, nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp: "Cậu... cậu... cậu..... May mà mình đã chạy về phòng của mình rồi. Sao... sao... sao... sao... cậu... tại sao lại nói mấy chuyện này! Mình... mình... mình... nói rồi lớp trưởng không thích mình đâu!"

"Anh ấy thích cậu." Lâm Nhược Văn khẳng định nói.

"Anh ấy không thích mình, anh ấy chưa nói yêu thích mình bao giờ đâu." Thiển Thiển căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình.

"Anh ấy thích cậu, nhưng lại vô cùng lặng lẽ, cho nên không hề nói, anh ấy chỉ thích cảm giác len lén thích cậu thôi." Lâm Nhược Văn lại nói tiếp.

"Mới không có đâu! Lớp trưởng, anh ấy không thích mình!" Thiển Thiển cứng cổ nói.

"Anh ấy thích cậu."

"Không! Anh ấy không thích mình!"

"Anh ấy thích cậu."

"Không! Anh ấy không thích mình!"

.....

"Anh không thích cậu."

"Không! Anh ấy thích mình!"

"A, cả đời mình, rốt cuộc cũng đợi được đến ngày chính miệng cậu thừa nhận chuyện này." Lâm Nhược Vân rất vui mừng nói.

Thiên Thiên: "....."

Ý thức được mình bị Lâm Nhược Vân lừa nói ra lời nói xấu hổ như vậy, về mặt vất vả lắm mới khôi phục được màu sắc bình thường của Thiên Thiên giờ lại đỏ tựa như cả người ngã vào lọ sốt cà chua, từng điểm từng điểm từ chân tới sợi tóc trên đỉnh đầu đều đỏ hồng.

Cô kêu khê một tiếng lập tức ném điện thoại đi động lên trên giường, sau đó cũng thả người vào giữa đồng chăn đệm mềm mại, túm được một góc chăn vội vàng kéo lên che đi gương mặt hồng như quả cà chua của mình, điệu bộ hết như hận không thể làm cho chính mình ngạt chết luôn.

**

Đại khái điện thoại đi động cũng chỉ bị ném ở xung quanh đây, cho dù đang đắp chăn, Thiên Thiên cũng có thể nghe được rõ ràng tiếng Lâm Nhược Vân đang gọi mình trong điện thoại. ~T(H)JCh#☼T(R)★N⊂D_gd(A)_gⓁê≡@úy?♣D❄N~

Xuất phát từ tâm lý trẻ con muốn trả thù, Thiên Thiên cố ý đợi cho cô bạn gọi bảy tám lần, mới đưa tay ra, lục lọi tìm điện thoại đi động đưa lên tai nghe, buồn bực không vui "hà" một tiếng.

Nghe ra Thiên Thiên đã thật sự bực mình, Lâm Nhược Vân cũng không tiếp tục đề tài vừa rồi nữa, mà ho khan hai tiếng, thái độ nghiêm chỉnh nói: "Được rồi được rồi, Thiên Thiên nhà chúng ta da mặt mỏng, sau này mình không lấy mấy chuyện này ra nói đùa nữa."

Thiên Thiên nói mà không có biểu cảm gì: "Nhược Vân, lời này của cậu không nói một trăm lần thì cũng có tám mươi lần rồi."

Một chút thủ đoạn thường dùng bị Thiên Thiên vô tình tàn khốc đập nát, Lâm Nhược Vân "Ha ha ha" cười gượng nói: "Cái này... cái kia, chúng ta nói chính sự tiếp nào, nói chính sự!"

Thiên Thiên bắt đầu đi hừ lạnh một cái.

"Nói thật, thật ra thì vấn đề mà vừa rồi cậu nói đến, mình cũng nghĩ tới, bốn người con gái chúng ta, chỉ có một nam sinh làm culi giúp khuôn vác quả thực là không đủ dùng....."

Thiên Thiên: "....."

Cậu cứ trực tiếp nói bạn học Triệu Thần là culi như vậy thật là không sao ư bạn học Lâm Nhược Vân?

"Vốn dĩ Văn Văn nói cậu ấy đã quen biết với các bạn nam trong lớp, nếu muốn tìm culi thì có thể rủ được vài người cùng tham gia, chỉ là cô nói mấy người kia lại..... cũng không quá thân quen với cậu, cậu biết đấy, tập hợp thành đội đi chơi với nhau, phải là mọi người đều đã quen biết thì chơi mới vui, cho nên tụi mình mới nói hãy tìm người chúng ta đã biết rõ thì sẽ tốt hơn."

Còn có một chuyện Lâm Nhược Vân không nói ra, đó chính là mặc dù cô và Hạ Văn nói mấy bạn nam kia không tính là chơi thân, nhưng lúc đi học ở trường học vẫn thường qua lại, căn bản cũng hiểu rõ tính tình của đối phương, mọi người xúm lại chơi cũng sẽ không cảm thấy lúng túng. Chỉ là đối với Thiên Thiên thì có chút khó khăn, đã qua mười năm đi học, trên căn bản Thiên Thiên chỉ hình thành vòng tròn giao tiếp nho nhỏ với bốn người bạn họ, ngoài giới hạn này ra cũng chỉ có một mình Lục Diệp và phân nửa Triệu Thần, đối với những khác người, Thiên Thiên luôn là có thể không nhìn thì sẽ không nhìn, không thể không nhìn thì sẽ nhếch khóe miệng lộ ra một nụ cười đặc biệt vô tội, mặc dù có thể ngay cả việc người này không phải là bạn học cùng lớp mình cô cũng không biết. Cô cảm thấy Thiên Thiên nhất định có chút chướng ngại trong giao tiếp, mặc dù không đến nỗi ảnh hưởng đến sinh hoạt hàng ngày, nhưng đột nhiên gọi mấy người mà Thiên Thiên không quen tới chơi đùa cùng nhau, họ đều lo lắng Thiên Thiên sẽ không dám thoải mái chơi.

"Mà người chúng ta biết rõ hơn cả....." Lâm Nhược Vân háng giọng một cái, nói: "Dĩ nhiên là chỉ có Lục Diệp rồi."

Lại nghe đến cái tên này, sống lưng Thiên Thiên lại cứng ngắc, cô cảm thấy như Lâm Nhược Vân lại có thể nói ra mấy lời kỳ quái gì đó rồi.

"Trước mặt cậu không cần căng thẳng, chúng ta cứ phân tích đã." Lâm Nhược Vân nói: "Chính cậu cũng biết, chúng ta gọi các bạn nam cùng đi, trên danh nghĩa là đi chơi cùng nhau, nhưng thực tế là để họ giúp lao động tay chân, cũng chính là vào lúc chúng ta không đi nổi nữa họ có thể giúp chúng ta

mang bớt đồ, giảm bớt gánh nặng cho tội mình, lúc cần thiết còn có thể chỉ đường dẫn cả người và đồ trên lưng chúng ta cùng đi..... Được rồi được rồi, mình cũng chỉ tùy tiện nói một chút, đừng coi là thật. Nhưng với tính tình hay xấu hổ này của cậu, nếu như đi ở bên cạnh cậu là một người cậu không quen, cậu sẽ không biết xấu hổ để cho người ta giúp cậu cầm đồ này đồ nọ sao? Tương tự như thế, nếu như đó là người không quen biết cậu, người ta cũng thấy xấu hổ nếu giúp cậu xách đồ. Cho nên lựa chọn Lục Diệp, là kết luận sau khi chúng ta suy nghĩ tường tận." Lâm Nhựt Vân coi như thật nói.

~T(H)JCh#☼TR★N C Dꣳd(A)ꣳ(Lê≡Qủy?♣D♣(N)~

Nghe cô phân tích có tình có lý như vậy, cảm giác không tự nhiên trong lòng Thiên Thiên giảm đi rất nhiều, giọng nói cũng trở nên tốt hơn: "Cậu nói cũng có lý, nhưng mình cũng còn chưa chắc chắn mình có thể đi hay không nữa."

"Vậy trước tiên cậu hỏi người nhà của cậu một chút, đặc biệt là xem anh trai cậu có đồng ý cho cậu đi chơi hay không. Cậu có thể nói cho anh trai cậu biết, vấn đề an toàn là tuyệt đối có thể yên tâm, mặc dù là công viên mới khai phá, cây cối um tùm, nhưng tất cả công trình an toàn vệ sinh hạng nhất nên có cũng đều có không ít, phương pháp bảo vệ được áp dụng cũng là công nghệ tiên tiến nhất, cho dù cậu ở đâu, trong phạm vi ba cây số đều chắc chắn có thể cứu hộ và viện trợ, lúc đi vào nhân viên làm việc còn có thể phát cho cậu một bản đồ điện tử, bất kỳ lúc nào cậu cũng có thể biết mình đang đứng ở chỗ nào, nhân viên cứu hộ hay trạm cấp cứu gần nhất ở đâu, còn có thể dùng để báo cảnh sát..... Ai nha, quá nhiều mình không kể hết nổi, như thế này đi, mình sẽ đưa cho cậu địa chỉ trang web chính thức của công viên kia... cậu tự vào mục ‘an toàn phòng hộ’ trên đó cho anh trai cậu xem nha."

"Được."

Lâm Nhựt Vân thay đổi đề tài: "Đúng rồi, nếu như anh trai cậu nói đồng ý, cậu nhớ gọi điện thoại cho Lục Diệp mời anh ấy cùng đi nha."

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93: Cắm trại (hai)

Edit: Thích Cháo Trắng

"Được..... Há?!" Câu chuyện xoay chuyển quá nhanh, Thiên Thiên thiếu chút nữa cắn vào đầu lưỡi của mình, cô kinh hoàng hỏi lại: "Sao, tại sao lại là mình gọi điện thoại cho lớp trưởng? Chẳng phải người khởi xướng hoạt động này chính là cậu sao?"

"..... Cậu muốn nghe nói thật hay nói dối? ←_←"

Thiên Thiên không hiểu ra sao: "Cái này đều còn phải xem nói thật hay nói dối sao?"

"Dĩ nhiên rồi." Lâm Nhựt Vân nói một cách đương nhiên: "Nếu như cậu muốn nghe nói dối, vậy thì mình sẽ nói để cho cậu gọi điện thoại cho Lục Diệp là vì tạo cơ hội cho các cậu tăng thêm hiểu biết với đối phương, dù sao nếu gọi điện thoại, không thể nào chỉ hỏi một câu cậu có muốn đi cắm trại tại công viên sinh thái với mình không thì đã cúp máy đấy chứ? Ít nhất cũng phải nói chuyện trên trời dưới đất một chút, thăm hỏi cha mẹ người nhà đối phương, quan tâm xem gần đây người kia đang làm gì chứ?" ~T(H)JCh#☼TR★N C Dꣳd(A)ꣳ(Lê≡Qủy?♣D♣(N)~

"..... Vậy hay là cậu cứ gọi điện thoại cho lớp trưởng đi thôi." Thiên Thiên nói xong đã muốn cúp máy đến nơi rồi.

"Ây da, đừng nha." Lâm Nhựt Vân vội gọi cô bạn lại, nói: "Được rồi, được rồi, mình thừa nhận —— mình không dám gọi điện thoại cho anh ấy, ngộ nhờ anh ấy không đồng ý thì mình phải làm thế nào?"

"Há?" Thiên Thiên tròn tròn mắt: "Cũng bởi vì nguyên nhân này ư?"

"Không sai!" Lâm Nhựt Vân nói năng hùng hồn: "Từ nhỏ đến lớn mình còn chưa từng bị người khác cự tuyệt bao giờ đâu. Mặc dù mình cảm thấy nếu như cậu đi thì nhất định anh ấy sẽ tới, nhưng nếu như anh ấy trả lời mình một câu: ‘Đã như vậy, thì hãy để cho Thiên Thiên gọi điện thoại cho anh’, vậy thì quả thực là còn khó có thể tiếp nhận hơn là anh ấy trực tiếp cự tuyệt mình đi!"

"Chuyện này..... Không thể nào." Thiên Thiên xoa mồ hôi lạnh chảy trên trán: "Làm gì có chuyện lớp trưởng là người như thế đâu."

"Toàn thể thành viên lớp C1-7 —— không sai, bao gồm cả cô giáo! Cũng biết Lục Diệp chỉ đưa số điện thoại của anh ấy cho một mình cậu thôi. Vậy nên bạn học Nhạc Thiên Thiên à, mình đại diện cho tổ chức giao nhiệm vụ vinh quang mà nặng nề này cho cậu, hi vọng cậu sẽ không làm cho chúng mình thất vọng." Lâm Nhựt Vân nặng nề nói.

Thiên Thiên xoa xoa cái đầu đang muốn chóng mặt, buồn bực nói, nói: "Vậy, vậy cũng được....."

**

~T(H)JCh#☼TR★N C Dꣳd(A)ꣳ(Lê≡Qủy?♣D♣(N)~

Sau khi cúp điện thoại, Thiên Thiên ngồi yên ở trong phòng của mình, mãi cho đến điện thoại di động rung lên hai cái, cô cúi đầu xem xét —— là Nhượng Văn gửi cho cô địa chỉ trang web chính thức của công viên sinh thái kia.

Thiên Thiên tắt máy xong, soi bóng mình trên màn hình điện thoại một chút, cảm giác trên mặt không còn đỏ nhiều nữa, cô mới đứng dậy mở cửa đi xuống lầu.

Mẹ đang ngồi ở trên sofa dài trong phòng khách, nhàn nhã lật tạp chí, công việc của bà chính là như vậy, lúc bận rộn có thể vội chết người, lúc rảnh rỗi cũng có thể rảnh đến chết người, chỉ là làm người sao có thể dễ bị rảnh đến chết được đây? Bà đã sớm hẹn với bạn bè thân thiết buổi chiều đến nhà cùng nhau đánh mạt chược rồi.

Anh trai thì đang thu dọn bàn ăn, một chén canh ngân nhĩ cô mới uống một nửa vẫn ở trên bàn y như cũ không thay đổi gì cả.

Thấy Thiên Thiên xuống, mẹ lập tức vớt cuốn tạp chí đã lật xem đến hai lần sang một bên, ngồi dậy, hứng trí bưng bưng hỏi cô: "Thế nào, Thiên Thiên, có bạn học hẹn con đi cắm trại sao?"

"Vâng." Thiên Thiên gật đầu một cái.

"Có những ai vậy?"

"Trước mắt chỉ có Nhượng Văn, Văn Văn và Triệu Thần. Triệu Thần là ủy viên thể dục lớp chúng con. Nhượng Văn nói chờ xem con nghĩ kỹ có muốn đi hay không, sẽ liên lạc lại với Đường Đường và lớp trưởng." Sau khi nói đến đây Thiên Thiên để ý, cô biết Nhạc Kỳ Sâm không thích lớp trưởng, cho nên cô ý hàm hồ nói "Sẽ liên lạc lại với lớp trưởng", không hề nói Nhượng Văn giao cho cô nhiệm vụ liên lạc với lớp trưởng.

"Vậy con có muốn đi không?"

Thiên Thiên đang hoảng trả lời: "Con thật sự muốn đi ạ."

Có người nói trời sinh phụ nữ đã là kẻ cuồng mua đồ, bởi vì các cô luôn cảm giác trong tủ treo quần áo của mình thiếu một bộ trang phục. Không nghĩ ngờ chút nào, Thiên Thiên là một ngoại lệ, cô không thích đi dạo phố, một mặt là bởi vì cách mấy ngày trong tủ treo quần áo của cô sẽ xuất hiện một cái mới vậy, căn bản cô không mặc đến, làm gì có thời gian nghĩ đến việc có ít đi một bộ trang phục? Một mặt khác là cô bị làm hư rồi, giống như chỉ là thứ cô cần thì sẽ có người mua tất cả mọi thứ về cho cô, cô hoàn toàn không cần phải tự mình đi mua, nói cách khác lúc cô đặc biệt mong muốn hoặc là muốn ăn cái gì đó rồi lại không ai có thể mua về cho cô, cô vẫn sẽ tự mình ra khỏi nhà. ☹ D_gd(A_g)Lê≡Qủy?D⊗(N)~

Thiên Thiên thường cười vô tư đến mức không tìm không phổi, cũng không có nghĩa rằng cô là một người lạnh nhạt, mặc dù cô thường xuyên ở nhà, nhưng sau quãng thời gian nghỉ lâu dài, cô cũng sẽ nhớ nhung Giang Đường, Hạ Văn và Lâm Nhượng Văn, dù sao lúc đi học bốn người bọn họ kết hợp với nhau tựa như những cặp sinh đôi. Sau kỳ nghỉ không bao lâu, cô phải đi thăm ông bà ngoại rồi, đã hai lần Giang Đường gọi cô đi ra ngoài cô đều cự tuyệt. Từ sau khi trở về từ nhà ông bà ngoại, Thiên Thiên vẫn tụ hội một lần với Giang Đường và Hạ Văn, về phần Lâm Nhượng Văn, đúng như ở trong điện thoại cô từng nói, vì xếp hạng thi, nên thời gian buổi tối cô ấy đều dùng để luyện tập rồi, không thể đi ra ngoài. Thiếu một Lâm Nhượng Văn, ba người bọn họ xúm lại tựa như thiếu một cái góc bàn, cảm giác mất đi cái gì đó.

Cho nên lần này rốt cuộc bốn người bọn họ lại có thể tụ hội chung một chỗ rồi, sao mà cô có thể không muốn đi được?

Cùng lúc đó, giọng nói của Nhạc Kỳ Sâm cũng truyền ra từ phòng bếp ——

"Không cho phép đi!"

Vừa nghe thấy giọng nói mạnh mẽ lại ngang ngược này, Thiên Thiên lập tức lộ ra nét mặt nhe răng trợn mắt giống như là bị đau răng, đến mẹ cô cũng nhú mày.

Nhạc Kỳ Sâm cời tạp dề ra lau khô tay, đi tới, nhìn Thiên Thiên, cau mày nói: "Cũng không nghĩ một chút xem thân thể của mình thế nào, cắm trại là việc em có thể chịu được sao? Cái khác không nói, chỉ riêng việc đây là nơi rừng sâu núi thẳm, nhiệt độ rất thấp đã không phải là chuyện em chịu đựng nổi rồi."

Thiên Thiên mất hứng phồng má, không phục nói: "Thân thể của em thì sao, em cảm thấy hai năm qua thân thể của mình đã tốt hơn nhiều rồi, trước đây khi trời lạnh rất dễ bị cảm, nhưng lần trước em đi chơi xuân..... Không đúng, không đúng, mà từ ngày tựu trường đến bây giờ, em cũng chưa từng bị bệnh nha. Hơn nữa, bọn em không phải đi tới mấy nơi rừng sâu núi thẳm, mà là đi đến công viên sinh thái tháng trước mới chính thức mở cửa đón khách kia."

Nhanh miệng suýt nữa đã nói lộ ra miệng chuyện lần trước đi chơi xuân rơi xuống nước rồi, cũng may cô kịp thời thắng xe lại, khó được khi phúc chí tâm linh (*) vừa mới bắt đầu nói đã kịp sửa lời, mới không khiến cho Nhạc Kỳ Sâm nghi ngờ. ~T(H)JCh#~T(R)★N

(*) Phúc chí tâm linh: Vận khí tới thì đầu óc cũng sáng suốt linh lợi hơn.

Thiên Thiên nói xong, thì mở màn hình điện thoại lên, đưa địa chỉ trang web của công viên kia cho Nhạc Kỳ Sâm xem.

Nhạc Kỳ Sâm nhận lấy điện thoại di động, cau mày nhìn kỹ.

Một bên mẹ cũng nói giúp vào: "Mẹ lại cảm thấy Thiên Thiên nên đi, con bé cũng đã ở trong nhà hơn nửa tháng rồi —— đến Nhà ông bà ngoại cũng chỉ

là chuyển sang một nơi khác ngồi không mà thôi. Con còn không cho con bé đi ra ngoài phơi nắng một chút, không sợ nó mọc meo luôn sao? Con bé cũng khép mình quá rồi, phải đi ra ngoài nhiều một chút, chơi đùa cùng bạn bè nhiều hơn, nói không chừng sẽ không còn ngốc như vậy nữa. Như mẹ đã nói, bây giờ Thiên Thiên đã là học sinh cao trung rồi, chúng ta không thể tiếp tục coi con bé như học sinh tiểu học hoặc là học sinh sơ trung mà còn cần phải bảo vệ nữa." ㊦≡㊱ú? D* ㊮~

(Cao trung và Sơ trung gần tương tự như cấp III và cấp II ở Việt Nam.)

Sau khi đã lật khắp các ngõ ngách của trang web, Nhạc Kỳ Sâm trả điện thoại đi động lại cho Thiên Thiên, anh vẫn tiếp tục cau mày, nhưng thái độ lại không còn kiên quyết như trước nữa, anh hỏi Thiên Thiên: "Em thật sự muốn đi?"

Thiên Thiên tròn to hai mắt để anh có thể nhìn thấy rõ ràng thành ý của cô, đáp lời: "Muốn đi ạ."

Nhạc Kỳ Sâm trầm mặc trong chốc lát, nói: "Vậy anh đi cùng với em."

Truyện đọc quyền tại diễn đàn! ^ 0 ^

Thiên Thiên: "....."

"Ai ôi... mẹ nói này, A Sâm," mẹ cô ngồi trên ghế sofa cười đến mức không đứng dậy nổi rồi: "Tất cả những người cùng đi đều là bạn học cùng lớp với Thiên Thiên, một mình con là người lạ chạy theo xen vào để mò mẫm cái gì? Con theo chân bọn nhóc, chúng lại thấy không quen, một hồi sau lại chẳng có chuyện mà nói với nhau ấy, đến lúc đó vì chăm sóc tâm tình của con, khẳng định phần lớn thời gian Thiên Thiên sẽ phải đi cùng với con, cái này có khác gì lúc hai đứa ở trong sân nhà chúng ta chơi đồ chơi đâu?"

Thiên Thiên không lên tiếng, chỉ là chớp chớp đôi mắt to sáng lấp lánh của mình, bày tỏ sự đồng ý.

Nhạc Kỳ Sâm cũng cảm thấy mẹ nói có lý, nhưng anh lại không yên lòng về Thiên Thiên.

"Yên tâm đi, A Sâm, con cũng đừng lo lắng quá nhiều như vậy, rõ ràng còn nhỏ tuổi, lại tự ép mình giống như là một ông già. Có nhiều người đi cùng Thiên Thiên như vậy cơ mà, chỉ là đi thăm quan công viên sinh thái quốc gia chứ cũng không phải dã ngoại ở nơi hoang dã, còn sợ con bé bị hổ sói ngậm trong mồm tha đi hay sao?" Mẹ lại đổi một tư thế khác tiếp tục nằm trên sofa, lười biếng nói: "A Sâm, mẹ nói với con này, con cũng không thể đi. Mẹ đã hẹn với dì Trịnh của con đến bao nhiêu ngày thì chơi bấy nhiêu ngày mệt chực, chơi mệt chực rất mệt mỏi, eo cũng mỏi chân cũng đau, sau đó mẹ sẽ không muốn làm cơm nữa, nếu mà con cũng đi, sẽ không có ai nấu cơm cho mẹ, vậy chẳng phải là muốn mẹ đói chết ở nhà sao?"

Gân xanh trên trán Nhạc Kỳ Sâm này "Thình thịch", anh hít sâu một hơi mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, nói: "Thật ra thì trọng điểm là ở một câu cuối cùng mà thôi đúng không?"

"Không sai." Mẹ rất thân nhiên thừa nhận.

"Vậy mẹ không thể không đánh mặt chược sao?"

"Không được, đã đồng ý với người khác rồi, làm người không thể nói mà không giữ lời được!" Mẹ hùng hồn nói.

"..... Nói như vậy thì con còn nên khích lệ mẹ chơi?"

"Cái này thì thôi đi, ngưng chết." Mẹ cười đến đặc biệt khiêm tốn.

Nhạc Kỳ Sâm "....."

Cuối cùng, Nhạc Kỳ Sâm vẫn là thua trong trận giao đấu kịch liệt này, dù sao anh cũng chỉ có thể phạt mẹ không thể ăn kem mỗi khi mẹ làm việc gì sai, lại cũng không thể chân chính cãi lại "Ý chỉ" của mẫu thân đại nhân. ㊦≡㊱ú? D* ㊮~

Nhìn Nhạc Kỳ Sâm cau mày ngẫm cho phép chuyện này, mẹ hả hê lên lên giờ ngón tay cái với Thiên Thiên.

Thiên Thiên: "....."

**

Nhận được sự đồng ý của mẹ, Thiên Thiên ra dấu "Xin lỗi" với Nhạc Kỳ Sâm rồi vội vàng chạy về phòng của mình như một làn khói, nhanh chóng gọi điện thoại báo cho Lâm Nhượng Vân tin tức tốt này.

"Vậy thì thật là quá tốt rồi!" Trong điện thoại, giọng nói của Lâm Nhượng Vân nghe cũng rất vui mừng, cô nói: "Mới vừa rồi mình đã gọi điện thoại cho Giang Đường nói chuyện này, cậu ấy nói nếu cậu đi, thì cậu ấy nhất định sẽ đi, bây giờ mình sẽ điện thoại nói cho cậu ấy biết, cậu nhớ gọi điện thoại cho Lục Diệp nha."

Một câu "Hả? Đợi chút....." của Thiên Thiên còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, bên kia Lâm Nhượng Vân đã cúp điện thoại. Thiên Thiên nhìn màn hình đã chuyển về mục quay số, chân mày nhíu lại, tự lẩm bẩm: "Tại sao nhất định phải là mình gọi điện thoại cho lớp trưởng vậy....."

Cô ngồi xuống giường, xoa xoa cái ố nhìn trông có vẻ hơi ngốc nghếch —— không phải là cô chỉ không cẩn thận nói sai một câu nói thôi ư, lớp trưởng

lại không nghe được, rốt cuộc thì tâm tình cô rối rắm cái gì.....

Sau đó cô cầm điện thoại di động lên, tìm được số điện thoại của Lục Diệp trong số ít các liên lạc mà cô có, cô nhìn chăm chăm dãy số bình thường đến không thể bình thường hơn này trong chốc lát, đầu ngón tay nhẹ nhàng đặt trên phím quay số một chút ——

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Cắm trại (ba)

Edit: Thích Cháo Trắng

Trong lúc đợi điện thoại được kết nối, Thiên Thiên không kìm chế được mà nín thở, dù trong ống nghe truyền tới vẫn chỉ là những tiếng “Tút... tut...” đợi chờ, cô cũng nghe một cách cực kỳ cẩn thận —— cô cũng không biết tại sao mình lại như thế, đợi đến khi cô ý thức được, thì điện thoại đã có người bắt máy.

"Alo? Là Thiên Thiên à?" Trước khi cô kịp phản ứng Lục Diệp đã lên tiếng chào trước, giọng nói lạnh lạnh còn mang theo vài phần ý cười: “Thế nào, chợt nhớ tới gọi điện thoại cho mình à?”

"Đúng, đúng, đúng là mình..." Thiên Thiên cảm thấy luống cuống nhất từ trước đến nay, đang cầm điện thoại di động, mà tay chân có chút luống cuống: “Tìm, tìm cậu có chút việc.....”

"Chuyện gì vậy?" Lục Diệp cười hỏi cô: “Để cho mình đoán một chút nhé, có phải cậu muốn mượn bài tập nghỉ hè hay không? Hay là lại quên mất ngày tựu trường cần mang những thứ gì?”

Thiên Thiên bị anh nói xong bắt đầu ngại ngùng, phản bác: "Không có, không phải mình gọi muốn mượn bài tập nghỉ hè, mình cũng vẫn nhớ tựu trường phải mang theo cái gì—— Đường Đường đã giúp mình viết tờ giấy nhỏ đặt ở trong túi bút rồi."

"Nghe cậu nói như vậy mình cũng thờ phào nhẹ nhõm."

"Hả?"

"Bởi vì bài tập nghỉ hè mình vẫn còn chưa hề động tới đâu, chờ đến lúc chuẩn bị bắt đầu học mới làm..... Cho nên nếu như cậu thật sự muốn tìm mình để mượn bài tập nghỉ hè, vậy thì mình sẽ rất sàu nào."

"Hả? Bài tập của cậu cũng là trước khi vào học mới vội làm hay sao? D_gd(A_g)Ⓛ≡Q_uy?D_gⓃ~

Mình còn tưởng rằng chỉ có học sinh yếu kém giống như mình mới có thể làm như vậy chứ." Thiên Thiên cảm thấy rất mới mẻ, nói: “Mình vẫn cho là những người có thành tích tốt thì trong vòng ba ngày sau khi nghỉ sẽ giải quyết xong toàn bộ bài tập luôn chứ, sau đó là có thể tùy ý chơi, rồi trước khi vào học sẽ cười nhạo nhìn những người kém hơn rồi lẹ vất chân lên cổ làm cho xong bài tập chứ —— anh trai mình cũng chính là như vậy, nhưng mà anh ấy sẽ không tro mắt nhìn mình chạy theo bài tập tới khóc. Không phải cậu cũng là học thân giống anh trai mình sao?”

"Ừ, đại khái là bởi vì mình vốn là lập chí làm học sinh cá biệt thôi, lại không nghĩ đến chuyện trở thành học thân?" Lục Diệp cố ý dùng một loại giọng nói như thể mình cũng không phải rất chắc chắn đề hỏi ngược lại cô.

Thiên Thiên mặt đen sì hỏi: "..... Cậu như vậy là đang muốn gây thù hận sao?"

"Ha ha, sao lại thế được, mình đang nói thật mà."

"..... Không tin, cậu chính là muốn gây thù."

"Được rồi, cậu nói là gây thù hận thì chính là gây thù hận." Lục Diệp rất bất đắc dĩ nói.

Thiên Thiên: "....."

Loại này nòng nặc mồi "Mình không nói, cậu cứ nhất định bảo mình nói, mình nói cậu lại không tin, vậy cũng chỉ có thể là cậu nói cái gì thì chính là cái đó rồi." Cảm giác là chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao, người cố tình gây sự ngược lại dường như lại đổi thành cô rồi?

"Được lắm, được lắm, không đùa với cậu nữa: “Giống như là biết cô lại đi vào ngõ cụt rồi, Lục Diệp rất hiền lành lựa chọn thỏa hiệp: “Không phải cậu nói là có chuyện phải nói cho mình biết sao? Là chuyện gì vậy?”

"A đúng rồi, cậu không nói thì thiếu chút mình nữa đã quên mất tiêu luôn." Thiên Thiên vỗ gáy một cái, vội nói: “Tụi mình chuẩn bị đi cắm trại dã ngoại ở công viên sinh thái mới mở hai ngày trước, cái đó, mình....."

Thiên Thiên dừng một chút, đỏ mặt nói tiếp: "Minh phụng mệnh..... Gọi tới mời cậu cùng đi với tụi mình." DᄡdAᄡLê≡Qủy?D*~

"Tụi mình? Các cậu có bao nhiêu người rồi hả?"

"Có....." Thiên Thiên nhảm tính một chút: "Có năm người rồi, mình, Đường Đường, Văn Văn, Nhựt Vân còn có cả Triệu Thần nữa."

"Triệu Thần?" Nghe được tên của một người ngoài dự liệu, Lục Diệp đang trong phòng bếp chuẩn bị đồ hộp cho Tướng quân và Tướng quân phu nhân, bèn để đồ mở nút chai xuống, lấy tay giữ điện thoại suýt nữa trượt khỏi giữa lỗ tai và bả vai, cau mày hỏi: "Tại sao lại có Triệu Thần?"

"Cái này cậu hỏi mình..... Mình cũng không biết được." Thiên Thiên mờ mịt nói: "Người khởi xướng là Nhựt Vân..., lúc cậu ấy nói với mình thì cũng đã có cậu ấy, Văn Văn và Triệu Thần rồi."

"Như vậy..." Lục Diệp như có điều suy nghĩ rồi gật đầu một cái, bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện, bèn hỏi: "Cậu mới vừa nói phụng mệnh..... Là có ý gì?"

Nghe Lục Diệp nhắc tới chuyện này, Thiên Thiên vốn là muốn oán trách, lời nói vừa ra tới khoe miệng, Thiên Thiên lại chợt nghĩ đến —— mình gọi điện thoại muốn mời người khác cùng đi cắm trại dã ngoại, rồi lại nói việc này không phải là bản thân mình tình nguyện, mà là nghe lệnh người khác làm việc..... Nghe thế nào cũng đều có cảm giác "Tùy cậu có tới hay không, dù sao người mời cậu cũng không phải là mình" vậy.

Lời như thế, dù là người ta chuẩn bị đồng ý, đoán chừng nghe xong cũng không nghĩ đến đi nữa.

Nghĩ tới đây, Thiên Thiên cười ha ha, nói: "Không có gì..., chỉ là Nhựt Vân chê mình quá là gỗ mục (* vô dụng), đến lúc đó có thể ngay cả trang bị của mình cũng không vác nổi, cho nên mới yêu cầu mình nhất định phải tìm một cu li, nếu không thì không cho mình tham gia cùng..... Mình nghĩ tới nghĩ lui, trong số những học sinh nam mà mình biết, ngoại trừ anh trai của mình ra, hình như cũng chỉ có cậu là tương đối quen thuộc rồi, nên mình....."

Lục Diệp: "..... Cu... li?"

Giọng nói của Thiên Thiên hơi lưỡng lự ngưng lại, trong đầu nhanh chóng lướt qua suy nghĩ "Nguy rồi, vẫn là nói bậy hổng chuyện rồi", sau đó cười khan rồi nói: "..... Ha ha, không cần đề ý chi tiết nha, tóm tắt lại thì, chính là... Mục đích mình gọi điện thoại cho cậu là mình mình mình mời cậu đi cắm trại dã ngoại cùng tụi mình..., không phải là vì để cậu giúp mình mang đồ. Cậu nhất định phải tình nguyện, đương nhiên mình không thể nào ép buộc cậu được, đúng không? Cho nên..... Cậu có thời gian rảnh không?"

Nghe ra cô bắt đầu lưỡng lự, Lục Diệp cười khẽ một tiếng, thầm nghĩ: thấy cậu gấp gáp xoay chuyển tình huống như vậy, nên mình không so đo với cậu chuyện trong lòng cậu, quan hệ giữa cậu và mình chỉ có thể được coi là "Tương đối quen thuộc" nữa.

Lục Diệp cũng không hứng thú có ý dọa cô nữa, rất dứt khoát nói: "Có."

"Vậy....." Thiên Thiên cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Cậu sẽ đến chứ?"

"Sẽ."

"Mình sẽ không đưa ra yêu cầu quá đáng là cậu mang đồ giúp mình đâu." Thiên Thiên rất nghiêm túc nói ra.

"Phù....." Lục Diệp lấy mu bàn tay ngăn lại bản thân bật thốt lên tiếng phì cười —— anh hoàn toàn có thể tưởng tượng ra bộ dạng rất đáng yêu lúc này của Thiên Thiên. Anh gật đầu liên tục, trong giọng nói tràn đầy nụ cười, nhanh chóng đáp lời: "Mình biết rồi."

Nhưng Thiên Thiên à, cậu không biết là, cho dù cậu sẽ không yêu cầu mình giúp cậu mang đồ, thì mình cũng sẽ ép buộc cậu đưa đồ cho mình thôi.

**

Truyện đọc quyền tại diễn đàn! ^ 0 ^

Tiếng sấm ầm ầm vang lên suốt một buổi tối, gần đến giờ trời sáng mới đổ xuống một trận mưa to, nhưng chiếm cứ bầu trời vẫn là tầng tầng lớp lớp những đám mây mờ mịt, nhưng bởi vì vừa mới mưa xong, nên thời tiết cũng không nóng bức, gió thổi qua mang theo hơi nước còn có thể cảm thấy một chút lạnh lẽo.

Cũng coi như đoàn người Thiên Thiên gặp may mắn, bởi vì ngày bọn họ chọn để lên đường chính là hôm nay.

Mới sáng sớm Thiên Thiên và Nhạc Kỳ Sâm đã cùng nhau xuất phát rồi, cô chỉ mang quần áo của mình, rau quả tươi và rau trộn đã được anh trai cắt nhỏ, trộn gia vị cẩn thận, cô không cần chuẩn bị lều trại, bởi vì ở trong điện thoại Lâm Nhựt Vân đã nói rồi, cô ấy có một cái lều đặc biệt lớn, là lần trước chuẩn bị để đi cắm trại ở rừng tre phía nam Tứ Xuyên cùng cha mẹ, đừng nói là bốn cô gái vóc người mảnh mai, cho dù cả nhóm bọn họ cùng vào ở, cũng miễn cưỡng chứa đủ. Nhưng mà điều này cũng chỉ là nói một chút mà thôi, vẫn phải cần các nam sinh tự chuẩn bị lều của bọn họ.

~THJCh#?T®★N C DᄡdAᄡLê≡Qủy?D*~

Nói thế nào Nhạc Kỳ Sâm cũng không chịu từ bỏ, nhất định tự mình đưa Thiên Thiên đến địa điểm tập hợp đã hẹn trước. Bọn họ đi quá sớm, khi đến địa điểm đã hẹn, ở đó còn chưa có bất kỳ ai. Nhạc Kỳ Sâm cũng không làm chuyện gì khác, kéo lỗ tai Thiên Thiên, tiếp tục lặp lại một lần nữa những việc cần chú ý.

Thiên Thiên cũng đã nghe đến mức có thể đọc vanh vách ra rồi, nhưng mà bởi vì người nói là Nhạc Kỳ Sâm, nên lại không ngừng gật đầu bày tỏ rằng mình nghe hiểu được.

Đội Nhạc Kỳ Sâm nói xong, Thiên Thiên tốt bụng nhắc nhở: "Anh trai, anh phải trở về rồi, hôm nay mẹ phải đi làm, anh còn phải làm đồ ăn cho mẹ đấy."

Nhạc Kỳ Sâm hết sức bất đắc dĩ, nhưng cũng không thể không thừa nhận Thiên Thiên nói rất có lý —— người mẹ hồ đồ đó của bọn họ luôn nắm chắc thời gian rồi giường, năm phút đồng hồ đã rửa mặt xong, năm phút đồng hồ để giải quyết bữa ăn sáng, thêm mười lăm phút chạy tới phòng làm việc.

Nhạc Kỳ Sâm thở dài, thấy thời gian đúng là có chút gấp gáp rồi, bèn đưa tay vỗ vỗ đỉnh đầu Thiên Thiên, rồi mới bước từng bước cẩn thận rời đi.

Đợi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của Nhạc Kỳ Sâm nữa, Thiên Thiên mới ngồi xuống ghế dài, để túi hành lý tinh xảo tựa vào một bên chân mình, cúi đầu lấy điện thoại đi động ra chơi trò chơi.

Trò chơi chỉ mới qua được hai bàn, một giọng nói quen thuộc chợt truyền xuống từ đỉnh đầu——

"Thiên Thiên, tại sao lại chỉ có một mình cậu?"

Thiên Thiên ngẩng đầu lên, vừa muốn thể hiện một khuôn mặt tươi cười với Lục Diệp, nhưng khi thấy người đi theo sau lưng Lục Diệp đang cười đến rất muốn bị ăn đòn kia, thì khóe miệng đang chuẩn bị vênh lên của cô lại trở nên cứng đờ, lời chào hỏi vốn chuẩn bị bật thốt ra cũng chuyển thành câu hỏi: "Sao cậu ta lại cũng đi theo vậy?"

Lúc Thiên Thiên nói lời này thực sự không hề có ý gì khác, cô chỉ đơn thuần là có chút ngạc nhiên —— cho dù là ai tối hôm qua mới xác nhận được danh sách các thành viên cùng đi, sáng sớm hôm nay lại phát hiện trong đội ngũ của mình nhiều hơn một người cũng sẽ cảm thấy ngạc nhiên. Hơn nữa không phải Nhược Vân đã nhấn mạnh thêm một lần nữa là những người đi được đều là người quen thân nhau sao?

Về phía cô chỉ đơn thuần là rất hiếu kỳ thôi, có thể lời nói ra lại làm cho người nghe rất không thoải mái, cũng may biểu hiện của Diệp Trạch Phong cho thấy anh có sự hiểu biết nhất định đối với tính tình của Thiên Thiên, nếu không khẳng định trong lòng đã bị cái gai đâm vào đi. Nhưng cho dù là như thế, thì anh vẫn nổi lên một chút ý định trêu chọc Thiên Thiên, bèn cố ý nói: "Nghe xem, nghe xem cậu đang nói cái gì vậy, cái gì gọi là ‘tại sao cậu ta cũng đi theo’? Nói nghe như cậu đặc biệt không hoan nghênh mình tới vậy, thế nào, ghét mình à? Dù gì thì mình cũng đã từng đi cùng Lục Diệp tiễn cậu về tận nhà, tốt xấu gì thì chúng ta cũng từng hợp tác cùng nhau, dù sao chúng ta cũng coi như là người quen biết mà. Dĩ nhiên, nếu như cậu thật sự không mong muốn mình tham dự, đại khái cậu có thể nói thẳng ra, mình đi là được."

"Hả?" Thiên Thiên tròn tròn mắt, cô không ngờ một câu nói đơn giản của mình lại chọc đến tổ ong vò vẽ, vội vàng giải thích: "Không phải không phải, mình không hề có ý này, bởi vì hôm qua mới xác nhận danh sách người đồng hành, trong đó không có cậu, cho nên hôm nay gặp lại cậu, mình có chút kinh ngạc, chỉ là kinh ngạc thôi, không hề ghét chút nào."

Thấy Thiên Thiên lo lắng đến độ lông tóc cũng dựng ngược lên, thái dương Lục Diệp “ầm” một tiếng, trên trán lập tức hiện ra một chữ "井", anh vỗ một cái lên tấm lưng tên Diệp Trạch Phong khiến cho người ta hận không thể ném xuống dưới chân mà mạnh mẽ đạp cho mấy cái lên mặt kia, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nhìn Thiên Thiên nói:

"Đây là lỗi của mình, buổi sáng lúc xuất phát bất ngờ đụng phải tên này, sau đó cậu ta cứ mặt dày mày dạn bám theo tới tận đây."

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Cắm trại (bốn)

Edit: Thích Cháo Trắng

Truyện đọc quyền tại diễn đàn! ^ 0 ^

Nghe Lục Diệp xưng hô với mình như thế, Diệp Trạch Phong đột nhiên thấy mất hứng, thậm chí nói: Cậu được đấy tên nhóc xấu xa này, nhớ ngày đó cậu mong mỏi được tiếp xúc thân mật với Thiên Thiên một chút, lúc cần mình giúp cậu một tay, xưng hô với mình chính là "huynh đệ tốt", nói mình "trần đây nghĩa khí", bây giờ chê mình trêu chọc người trong lòng của cậu, lại dám gọi mình là "tên này" rồi hả? Dù là có mối nối cũ, cũng không nên nhanh như vậy chứ?

Anh càng nghĩ càng thấy Lục Diệp "không đủ nghĩa khí", há miệng định bụng vạch trần lịch sử đen tối của Lục Diệp: "Bạn học Nhạc Thiên Thiên, mình nghe nói mục đích cậu muốn mời Lục Diệp cùng đi cắm trại là hi vọng cậu ta giúp cậu xách hành lý hả? Thật là người ngốc mà! Cần mình kể cho cậu biết một bạn học trước đây yêu cầu Lục Diệp như vậy cuối cùng là kết cục gì không? Để mình nói cho umh..... Umh umh umh!!!"

Lục Diệp lạnh tay lẹ mắt che cái miệng rộng của Diệp Trạch Phong lại, quay đầu nói với Thiên Thiên: "Thiên Thiên ngoan, đừng nghe cậu ta nói xằng nói bậy, tối hôm qua cậu ta uống nhiều quá, còn chưa tỉnh rượu đấy."

"Hà? Uống rượu á?" Thiên Thiên kinh ngạc quan sát trên dưới Diệp Trạch Phong, ánh mắt mang theo sự dò xét kỹ càng, sau đó nghiêm trang thuyết giáo: "Người trẻ tuổi, uống một chút rượu thì vui vẻ, nhưng say mềm thì tổn hại thân thể, trên quảng cáo đã nói thế nào? Dù là tửu lượng tốt, thì cũng không nên mê rượu nha. Sau này vẫn không nên uống nhiều rượu như vậy mới tốt."

Diệp Trạch Phong: "....."

Lục Diệp: "....."

Một thiếu nữ mười sáu tuổi chỉ một giây sau lại biến thành hết như người mẹ ba mươi tuổi thích cảm râm, cảm giác này phải nói thế nào đây??

Mặc kệ Thiên Thiên trong lúc này lại bỗng nhiên lấy quảng cáo ra để thuyết giáo, Lục Diệp nắm cầm Diệp Trạch Phong, gần từng chữ uy hiếp nói: "Còn nói hươu nói vượn nữa nữa chữ nữa, có tin mình lập tức tháo cảm của cậu hay không."

Diệp Trạch Phong không vui hơn rồi, $D_{\mathbb{R}^d}d(A)_{\mathbb{G}}(\mathbb{L})\hat{=}\mathbb{Q}u\grave{y}:\bullet D^{\otimes}(\mathbb{N})\sim$ không vui vì lần nào Lục Diệp cũng dùng một chiêu này uy hiếp anh, không vui hơn nữa là lúc nào mình cũng bị một chiêu này của Lục Diệp uy hiếp thành công —— Mà cái này không phải là do bản lĩnh của anh kém hơn được không? Nếu không phải là anh cảm thấy trước mặt một cô bé bị Lục Diệp tháo cảm rất mất thể diện, anh đã sớm, đã sớm..... Được rồi, anh không dám nhào tới cùng Lục Diệp đại chiến 300 hiệp đâu.

Thấy anh ta bắt đầu dĩ đáp lại, Lục Diệp mới buông tay thả anh ta ra.

Mà trong lúc Lục Diệp xoay người đi tìm Thiên Thiên, anh nghe được tiếng Diệp Trạch Phong ở phía sau u oán nói: "Cái tên này thấy sắc quên bạn, là cái đồ có mới nới cũ, đừng một cái phũ sạch quan hệ, anh em tốt, bạn bè tốt với mình —— có dám sau khi cảm trại đã ngoại trở về có thời gian đánh với mình một trận không? Bảo đảm đánh cho trong nháy mắt gương mặt tuần tú của cậu biến thành đầu heo luôn, sưng mặt sưng mũi, ba ngày không dám xuất hiện ở trước mặt người cậu yêu luôn."

"Có cái gì mà không dám?" Lục Diệp cũng không quay đầu lại nói: "Vừa hay mình cũng muốn đánh cậu từ lâu rồi."

Diệp Trạch Phong: "....."

Vươn tay nhận lấy túi hành lý của Thiên Thiên, Lục Diệp dùng ngón tay cái chỉ vào Diệp Trạch Phong ở sau lưng cách xa ba bước, nói với Thiên Thiên: "Người này đáng ăn đòn cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai đâu, nếu như nhìn cậu ta thấy khó chịu, thì không nhìn cậu ta nữa. Cũng đừng tin bất kỳ lời nào cậu ta nói, cái miệng của cậu ta có thể mang ra so sánh với kẻ buồn lậu được đấy, đen tối cũng có thể bị cậu ta nói thành trắng, nhân tiện nhắc tới, là bạn bè từ nhỏ lớn lên cùng nhau, niềm vui thú lớn nhất cuộc đời của cậu ta chính là nói xấu mình —— hết cách rồi, ai bảo trên mọi mặt cậu ta đều không sánh bằng mình chứ? Cũng chỉ có thể nói xấu mình một chút cho vui vẻ, cho nên....."

"Minh biết rồi." Thiên Thiên nghiêm túc gật đầu một cái: "Minh sẽ không tin tưởng bất kỳ lời nói nào phát ra từ miệng của cậu ta, mình tin tưởng cậu, lóp trưởng."

Diệp Trạch Phong: "....."

Tâm tình gần như là bị phẫn, em gái hồng rồi mới tin lầm người bạn này! 【Nhĩ Khang thủ*】

(* Nhĩ Khang thủ: động tác gơ tay kinh điển của nhân vật Phúc Nhĩ Khang trong phim Hoàn Châu Cách Cách. Thường được gọi là “Nhĩ Khang thủ”, khoa trương biểu đạt ý: “chờ một chút, đừng đi.” Ảnh tham khảo cuối bài đăng.)

Lục Diệp hài lòng vuốt tóc Thiên Thiên, nói: "Thiên Thiên ngoan."

Nhìn chằm chằm Diệp Trạch Phong gần như hóa đá ở kia một lúc, bỗng nhiên Thiên Thiên lại nói: "Cậu ấy là một người lớn như thế..... Muốn không thêm để ý tới có vẻ rất khó khăn."

"Cậu nói vậy dường như cũng có lý." Lục Diệp sờ lên cằm, suy tư chốc lát, đột nhiên phúc chí tâm linh(*), anh cười với Thiên Thiên rồi nói: "Vậy cậu cứ coi cậu ta như một túi hành lý là được rồi, một túi hành lý biết nói biết đi đường, còn không cần chúng ta phải phí sức xách theo sau, ừ..... Cũng có đôi khi sẽ khá huyền ảo." $D_{\mathbb{R}^d}d(A)_{\mathbb{G}}(\mathbb{L})\hat{=}\mathbb{Q}u\grave{y}:\bullet D^{\otimes}(\mathbb{N})\sim$

(*) phúc chí tâm linh: khi vận may đến, thì người ta linh hoạt khôn ngoan hơn)

"Phù..." một tiếng, Thiên Thiên bị cách nói của Lục Diệp chọc cười, cô tưởng tượng Diệp Trạch Phong giống một cái valy dưới chân có gắn bánh xe, bộ dạng một cái máy thao thao bất tuyệt, cười càng thêm vui sướng. Mắt thấy trong phút chốc gương mặt của Diệp Trạch Phong đã biến thành như bị táo bón, Thiên Thiên nghiêng đầu hỏi Lục Diệp: "Hành lý xem ra hình như rất không vui mừng, cậu nói xem, cậu ấy sẽ không cố tình đi lạc, giày vò chúng ta đều phải đi tìm đấy chứ?"

"Cái này à....." Lục Diệp phối hợp diễn trò với Thiên Thiên, ra vẻ cau mày suy tư, chỉ chốc lát sau, anh giãn chân mày, thoải mái nói: "Mất thì cứ vứt đi, dù sao cũng không phải là cái hành lý quan trọng gì, cũng không cần đi tìm, mất coi như giúp cho chúng mình giảm bớt được gánh nặng rồi."

Thiên Thiên nghe Lục Diệp trả lời, cười đến nghiêng trước ngả sau.

Mà nét mặt của Diệp Trạch Phong thì càng lúc càng tiêu điều —— được, biết được người bạn tốt nhất Lục Diệp thực chất lại xấu xa tới mức độ này,

cũng coi như Diệp Trạch Phong anh sống kiếp này không uổng rồi.

Cũng may, thật ra thì tính từ nhỏ đến lớn vẫn là thời gian anh làm tổn hại Lục Diệp vẫn tương đối nhiều.

Nghĩ tới đây, tâm tình Diệp Trạch Phong lại khá hơn rất nhiều.

**

Cũng không lâu sau, Lâm Nhượng Vân và Hạ Văn một trước một sau xuất hiện, nhìn thấy các cô chỉ hơi thể hiện chút xấu kinh ngạc rồi sau đó cũng rất tự nhiên lên tiếng chào hỏi Diệp Trạch Phong, đang chuẩn bị giới thiệu một chút với hai cô bạn về người không mời mà đến này là ai, thì Thiển Thiển đã ngăn cả người.

Nghe thấy ba người rất tự nhiên mỗi người một câu, ân cần chào hỏi lẫn nhau, cô một câu "Ôi chào, là Diệp Trạch Phong à, đã lâu không gặp", anh một câu: "Ha ha, đừng nói như vậy chứ, dù gì thì trong buổi họp câu lạc bộ bóng rổ còn gặp nhau một lần", cô một câu "Sao cậu cũng ở đây thế?", Thiển Thiển nghe mà biểu tình càng lúc càng ngây người, cô cũng sờ sờ hỏi "Ba người các cậu..... Biết nhau à?"

"Biết chứ!" Lâm Nhượng Vân gật đầu một cái, giải thích: "Chúng ta đều học sơ trung ở trường trung học Hoa Trung mà, a đúng rồi, hình như mình cũng không nói với cậu, khi đó Lục Diệp và Diệp Trạch Phong học ở lớp ngay sát vách lớp chúng ta. Hằng năm cùng nhau lên nhận phần thưởng mấy lần, sau đó thì thành quen biết."

"Mình lại không phải là vì cùng nhận thưởng mà quen đâu." Hạ Văn tùy tiện nói: "Quanh năm suốt tháng mình đều không được nhận phần thưởng gì. Vào bữa tiệc sinh nhật của một người bạn mình đã nhìn thấy anh ấy mấy lần, nói chuyện cũng coi như là rất hợp ý, sau đó thì quen nhau."

"À....." Thiển Thiển kéo dài giọng điệu lên tiếng: "Như vậy sao."

Cô lơ đãng vén một bên tóc mai tóc rủ xuống, thầm nói sao mình lại có thể quên mất là Nhượng Vân, Hạ Văn cùng với cả Diệp Trạch Phong là bạn học từ sơ trung, biết nhau thì cũng rất bình thường chứ sao.

Ngay sau đó, Giang Đường mang theo bao lớn bao nhỏ cũng đến, trước tiên cô đặt đồ xuống, sau đó thở hắt hắt đứng tại chỗ lên tiếng chào tất cả mọi người, đợi đến khi cô chuyển hướng về phía Diệp Trạch Phong, lại tỏ ra kinh ngạc.

Thiển Thiển thấy đúng nên gật đầu liên tục —— không sai không sai, đây mới là phản ứng bình thường khi phát hiện trong đội ngũ của mình xuất hiện còn khoa trương hơn nhiều so với cô, xem ra cô còn không phải là người ngây ngô nhất đâu.....

Cô còn chưa có nghĩ xong, thì đã nghe được Giang Đường chỉ vào Diệp Trạch Phong, khiếp sợ nói: "Chào ôi? Là cậu?!"

..... Đợi chút, lời kịch này không đúng lắm thì phải? Khi nhìn thấy trong đội ngũ xuất hiện một người không quen biết, không phải nên nói là: "Đây là ai vậy?"... Nghĩ vậy sao? Nhưng Đường Đường này lại nói "Chào ôi? Là cậu?!" ba chữ nghe..... giống như cô cũng quen biết Diệp Trạch Phong vậy?

Trong nháy mắt Thiển Thiển lại mơ hồ —— Nhượng Vân và Hạ Văn là bạn học cùng trường với Diệp Trạch Phong, cho nên biết nhau, vậy thì Giang Đường từ tiểu học đến sơ trung đều cô là bạn học cùng lớp với cô thì làm thế nào lại biết Diệp Trạch Phong thế? Trước kia cũng không thấy Giang Đường gọi cậu ta ra ngoài chơi chung nha..... ~diendanLeQuyDon~

"Ha, đi tới chỗ này cũng có thể gặp được cậu?" Diệp Trạch Phong cười híp mắt nói: "Xem ra chúng ta là thật sự rất là có duyên đấy."

Lúc này Thiển Thiển mới hồi hồn lại sau câu nói thật thật giả giả của Diệp Trạch Phong, cô giật mình đứng trước mặt Giang Đường, hung dữ nói: "Cậu nói như thế nào đây?"

Chỉ là cũng chính bởi vì câu trả lời của Diệp Trạch Phong, Thiển Thiển đã chứng thực được suy đoán của cô —— Giang Đường quả thật quen biết Diệp Trạch Phong.

"Không không không..." Người trả lời là Giang Đường, cô đi vòng tới trước mặt Thiển Thiển nói: "Duyên phận ấy hả..... Hình như thật sự có. Mình đã nói với cậu rồi đó, khoảng thời gian vừa rồi không phải mình nhân đến phát sợ sao? Cách mấy ngày sẽ đi đến tiệm sách một chuyến, sau đó ở trong cửa hàng sách đã từng gặp cậu ấy quá nhiều lần, có một lần còn, còn....."

Giang Đường nói xong mặt liền đỏ lên, cô đi tới bên tai Thiển Thiển, nhỏ giọng thì thầm với Thiển Thiển: "Có một lần còn va thẳng vào ngực cậu ta."

"Như vậy..." Thiển Thiển nghiêng đầu suy nghĩ một chút, không cần thận lại liếc về Diệp Trạch Phong đang cười đến xấu xa kia, cau mày nói: "Vậy cậu có đây cậu ta ra không?"

"Đương nhiên là có á!" Giang Đường lập tức trả lời.

"Như vậy cũng tốt." Thiển Thiển nói: "Nhìn cậu ta cũng không quá nghiêm chỉnh, cậu phải giữ một khoảng cách với cậu ta. Dù nói vật hợp theo loài, người chia theo nhóm, lớp trưởng là người đứng đầu như vậy tại sao lại có thể có một người bạn thân không đứng đầu như vậy đây?"

Thiển Thiển thật không ngờ Diệp Trạch Phong đã nghe thấy một câu lầm bầm lâu bầu tiếp theo của mình: cậu đây chính là có thành kiến trắng trợn nha, bạn học Nhạc Thiển Thiển【Nhĩ Khang thủ】, cái gì gọi là Lục Diệp là người đứng đầu như vậy tại sao lại có thể có một người bạn thân không đứng đầu như mình đây? Mặc dù nhìn ngoài mặt thì mình không quá nghiêm chỉnh, nhưng trên thực tế vẫn là rất nghiêm chỉnh có được không? Ngược lại lớp

trường mà cậu cảm thấy rất nghiêm chỉnh kia, mới chính là nam sinh ngoài mặt nghiêm trang, trên thực tế là một kẻ mưu mô, giả mà không đứng đắn đấy.

Giang Đường không biết nói gì chỉ nhìn Thiên Thiên một cái, nói một cách vô cảm: "..... Minh lại cảm thấy so với Lục Diệp thì cậu ta nghiêm chỉnh hơn nhiều."

Diệp Trạch Phong 【khóc rống nước mắt chảy thành dòng】: cuối cùng cũng có một người hiểu tôi.

Mặt Thiên Thiên mờ mờ: "Hả? Tại sao?"

Nhận thấy ánh mắt cảnh cáo Lục Diệp bắn tới, Giang Đường không tiếp tục lên tiếng nữa —— trên thực tế coi như Lục Diệp không nhìn về phía này, cô cũng không có ý định nói tiếp, dù sao thì cho dù là nói, Thiên Thiên cũng sẽ không tin đâu.

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Cắm trại (năm)

Edit: Thích Cháo Trắng

Truyện đọc quyền tại diễn đàn! ^ 0 ^

Đội đến khi Triệu Thần cũng tới, một nhóm bảy người liền hùng dũng về lên đường phía trạm xe, vòng vo một lần xe, tốn thời gian tổng cộng nhiều hơn một giờ đồng hồ một chút, bọn họ cùng nhau đứng ở trước cổng chính của công viên cây cối um tùm. Thấy người chờ mua vé đã xếp hàng đến tận chỗ bán vé ngoài cửa, Lục Diệp trước tiên quay đầu lại nói với Thiên Thiên: "Thiên Thiên, các cậu tìm một chỗ ngồi nghỉ ngơi, mình đi mua vé."

"Hả? Một mình cậu sao?" Thiên Thiên chần chờ nhìn một chút hàng người dài đang xếp hàng chỗ bán vé, nói: "Nếu không hay là mình đi chung với cậu nhé? Để cho Đường Đường các cậu ấy ngồi ở chỗ này nghỉ ngơi."

"Nói đùa cái gì thế." Lục Diệp không đồng ý nhú nhú mày, nói: "Để cho cậu nghỉ ngơi thì cậu cứ nghỉ ngơi, chờ vào khu rừng trong công viên thì còn có sức mà đi."

"A Diệp nói đúng lắm." Diệp Trạch Phong dùng tay phải vỗ lên bả vai Lục Diệp một cái, nói: "Nếu mình nói, nữ sinh các cậu cứ thừa dịp thời gian này nghỉ ngơi dưỡng sức, hôm nay chúng ta nói ít cũng phải đi bốn năm giờ, cũng đừng ai mệt mỏi ngã xuống cần chúng tớ đỡ phiên công trên lưng nha, cậu nói có phải không, A Diệp?"

Anh vừa nói xong, liền nháy mắt với Lục Diệp một cái.

Lục Diệp tức giận đẩy anh ra lại gần, nói: "Coi như thật sự mệt mỏi gục xuống, cũng không tới phiên cậu đến công."

"Vậy thì vui vẻ quyết định như vậy đi: "Triệu Thần nói xong, vỗ vỗ đầu vai Lục Diệp, nói: "Nữ sinh phụ trách dưỡng tốt tinh thần, nam sinh chúng ta phụ trách mua vé và làm việc vặt..... Chẳng phải lúc đầu đã quyết định như thế này rồi sao?" Dᄡd(Aᄡ(Lê≡Qủy?DᄡN~

Nói xong, ba nam sinh lập tức tập trung lại rồi cùng nhau rời đi.

Phải nói trong số tất cả mọi người, người duy nhất hoàn toàn không biết Diệp Trạch Phong cũng chỉ có Triệu Thần, nhưng nam sinh mà, một khi có thứ dễ yêu thích chung, giao tình hữu nghị gì đó đều không đáng kể, không phải sao, chỉ là cùng ngồi chung xe một giờ đồng hồ, hai người Diệp Trạch Phong và Triệu Thần đã thăng cấp đến trình độ có thể kẻ vai sát cánh rồi, xem ra còn thân thiện hơn cả với Lục Diệp.

Nhóm Lục Diệp đi mua vé, nhóm Thiên Thiên thì tìm một chỗ ngồi xuống tán gẫu, vừa trò chuyện vừa đánh giá chung quanh, chung quanh có không ít người ngồi nghỉ ngơi, có cả nhà kéo nhau đi, cũng có những người như bọn họ, đều là người trẻ tuổi, trước mặt cũng chất đống hành lý và lều bạt y như bọn họ, chắc hẳn cũng là nhân dịp nghỉ hè nên tới đây cắm trại.

Sau một tiếng, nhóm Lục Diệp cảm vé trở lại, mấy người thu xếp một phen, đứng lên đi tới cửa ra vào, lúc đi vào, thật đúng như Nhược Vân từng nói, mỗi du khách đi vào từ cổng chính đều nhận được từ nhân viên làm việc một thiết bị hướng dẫn điện tử. Vừa đưa, các nhân viên vừa giảng giải cho bọn họ sử dụng thiết bị hướng dẫn này như thế nào, sử dụng vào lúc nào. Thiên Thiên tò mò ấn lung tung xuống mấy cái nút, phát hiện ra ngoại trừ biểu hiện điểm cấp cứu và trạm tiếp nhiên liệu ở xung quanh ra, còn có thể cung cấp một số phương án lộ trình ngắn nhất cho mọi người tham khảo.

Tiếp đó, đoàn người Thiên Thiên lại bắt đầu cuộc hành trình đi bộ trong công viên sinh thái quốc gia. (Lê≡Qủy?DᄡN~

Ba nam sinh cũng rất tự giác nhận lấy phần lớn đồ dùng, cũng không có ai thực sự làm giống như đã nói đùa trước khi vào công viên, đặc biệt chỉ mang hành lý của mình. Bọn họ đều là người cao, chân dài, xải một bước tương đương với Thiên Thiên chạy chậm hai bước, nhưng cũng may mỗi một nam sinh đều rất có phong độ ga-lăng, biết các nữ sinh đi nhanh sẽ rất hao phí thể lực, nên cũng thả chậm bước, tư thế nhàn nhã giống như là đi tản bộ trong vườn ở nhà mà thôi.

Lúc mới bắt đầu, Thiên Thiên còn có tinh lực nói đùa tán dóc với bọn Giang Đường, nói rừng rậm không hổ được gọi là do mẹ thiên nhiên nuôi dưỡng, không khí bên trong và không khí bên ngoài cửa chính của công viên thực sự là khác biệt rất lớn, rảnh rỗi còn cười ba nam sinh cao lớn như Lục Diệp, Triệu Thần, Diệp Trạch Phong đã đeo bao lớn bao nhỏ trên người, trong tay lại còn kéo theo túi hành lý. Nhưng chờ sau khi đi được bốn mươi năm mươi phút, cô cũng không dám nói nữa, chỉ lo cắm đầu chuyên tâm đi đường, cố hết sức điều chỉnh hô hấp, còn cần Lục Diệp đi bên cạnh thỉnh thoảng phải nâng đỡ cô một chút.

Mặc dù thể lực của Giang Đường, Hạ Văn và Lâm Nhục Vân tốt hơn Thiên Thiên rất nhiều, nhưng cũng là mấy cô gái nhỏ quen ăn sung mặc sướng, về sau cũng không còn sức lực mà nói chuyện trời đất nữa. Mà trong ba nam sinh, chỉ có Diệp Trạch Phong nói nhiều, còn Lục Diệp thì muốn chăm sóc Thiên Thiên, Triệu Thần muốn chăm sóc Lâm Nhục Vân, hai người đều không rảnh để quan tâm đến anh ta, một mình anh ta nói một lát, cảm thấy hơi không thú vị, nên cũng ngừng miệng. Vì vậy không khí trong đội dần dần từ hứng trí bùng bùng biến thành không khí trầm lắng.

Bọn họ cứ như vậy im lặng đi về phía trước, trong lúc cũng có nam sinh đề nghị nghỉ ngơi một chút, nhưng lại bị toàn bộ các nữ sinh biểu quyết bác bỏ —— con người đều có tính lười, nghỉ ngơi một lần, sẽ muốn nghỉ ngơi lần thứ hai lần thứ ba..... Bọn họ vốn đã đi chậm rãi, một đường như vậy còn nghỉ ngơi nữa, thì đoán chừng đi một ngày cũng không tìm tới chỗ thích hợp để tạm thời hạ trại. Đặc biệt là Thiên Thiên, cô biết là mình làm ảnh hưởng đến tốc độ của đội ngũ, cho nên nói thế nào cũng không chịu nghỉ ngơi.

Lại tiếp tục tiến về phía trước một đoạn đường nữa, Lục Diệp nghe hơi thở nhẹ nhàng hơn, anh quay đầu nhìn lại, phát hiện Thiên Thiên không chỉ là bước chân nặng nề, hô hấp dồn dập, mà ngay cả sắc mặt đều khó nhìn hơn rất nhiều, trông dường như không còn chút huyết sắc nào nữa. ~diendanLeQuyDon~

Không thể để cho Thiên Thiên kiên quyết đi tiếp nữa, cho dù như thế nào cũng muốn khuyên cô dừng lại nghỉ một chút.

Lục Diệp nghĩ tới đây, lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, không nhìn thì không biết, vừa nhìn còn bị dọa nhảy lên một cái —— đã sắp đến một giờ rồi, hay nói cách khác là, trong lúc vô tình bọn họ đã đi khoảng chừng ba giờ đồng hồ rồi.

Lục Diệp dừng bước chân, đồng thời cũng kéo luôn cổ tay Thiên Thiên đang bị anh nắm, cô cũng bị kéo dừng lại.

Chống lại ánh mắt nghi hoặc của Thiên Thiên, Lục Diệp trấn an cười cười, lên giọng nói với những người khác: "Đã một giờ rồi rồi, chúng ta cũng nên ăn cơm trưa, nghỉ ngơi một lát rồi lại tiếp tục."

Nghe thấy lời của anh, những người khác rồi rít tỏ vẻ kinh ngạc, ồn ào lộn xộn nói ——

"Cái gì, đã một giờ rồi à? Chúng ta đã đi lâu như vậy rồi à?"

"Thật là không hề chú ý đã đi tới đâu rồi, trước tiên nên ăn cơm trưa đi đã."

"Khó trách mình cảm thấy hơi đói rồi, bữa sáng mình mới chỉ ăn một ổ bánh thôi đấy."

"Vậy cứ quyết định thế đi."

.....

Cho nên bọn họ tìm một khoảng sân cỏ bằng phẳng gần đây, gần như là Lục Diệp vừa mới nói "Ngồi chỗ này đi", là hai chân Thiên Thiên lập tức mềm nhũn ngồi xuống mặt đất, không tiếp tục suy nghĩ nữa —— cô cảm thấy tự mình muốn đứng cũng không đứng dậy nổi nữa, đôi chân của cô đã mềm nhũn y như sợi mì rồi, mặc dù chỉ là từ từ đi, nhưng độ mệt mỏi so với ngày đó điên cuồng đuổi theo người bị mất đồ cả một giờ thì đúng là không phân cao thấp.

Cô rất không có hình tượng ngồi xuống, dựa lưng vào một thân cây, lôi kéo Lục Diệp rồi chỉ chỉ vào túi hành lý của mình, không còn hơi sức nói: "Trong túi hành lý của mình có mang theo món rau trộn mà anh trai mình đã cắt nhỏ và cả gia vị để trộn rồi, lấy cái bát để ở trong ấy, trộn một cái mà có thể ăn ngay." ~diendanLeQuyDon~

Nghe cô nói xong, Lục Diệp cũng rất dứt khoát đặt túi hành lý nằm ngang trên đất, rồi cũng ngồi xổm người xuống.

Nghĩ đến túi hành lý của mình cần nhập mật mã vào, Thiên Thiên vội nói: "Mật mã của túi hành lý phải....."

Lời của cô mới nói đến một nửa, liền nghe được tiếng "cách" nhẹ nhàng, khóa túi hành lý của mình đã được mở ra, Thiên Thiên chớp chớp hai mắt, không biết cái này gọi là chuyện gì nữa.

Lục Diệp không hề phát hiện ra sự kinh ngạc của cô, kéo hai bên khóa kéo ra. Rau trộn được đặt ở trong hộp cơm dùng một lần, miệng được bọc bằng ni-lon bọc thức ăn, bên ngoài còn chụp thêm vào một tầng túi ni-lon nữa, gia vị cũng đựng trong túi ni-lon, đặt chung một chỗ với cái hộp đựng rau trộn, bên cạnh còn có mấy hộp rau khác nữa. Có lẽ là bởi vì biết nhóm bọn họ rất nhiều người, Nhạc Kỳ Sâm chuẩn bị tổng cộng năm hộp rau trộn, sắp xếp chỉnh tề ngay ngắn trong túi hành lý, phía dưới còn cẩn thận phủ lên hai tầng màng ni lông mỏng, tránh cho gia vị không cẩn thận rỉ ra sẽ làm bẩn trang phục phía dưới.

Lục Diệp một tay bung lên một hộp rau trộn, quay đầu hỏi Thiên Thiên: "Là những thứ này sao?"

Thiên Thiên không trả lời ngay, chỉ dùng vẻ mặt cổ quái nhìn anh, sau đó, cô không trả lời mà hỏi lại: "Làm sao cậu biết mật mã túi hành lý của mình vậy?"

"....." Lục Diệp sừng sốt một chút, mới phản ứng được cô đang nói cái gì, trong phút chốc đã có trăm loại câu trả lời thoáng qua trong đầu anh, anh lại chọn ra một cái có sức thuyết phục nhất, rồi nói: "Mình đoán chứ sao, không phải nữ sinh các cậu thích nhất là dùng ngày sinh nhật của mình để đặt mặt mã à? Cho nên mình mới thử một chút, thì ra thật sự là như thế."

"Nhưng mình có nói với cậu ngày sinh nhật của mình rồi sao?" Thiển Thiển cau mày, rồi rầm hỏi tiếp.

Cái này thật đúng là cậu chưa từng nói, là do mình nhìn thấy trong □□ của cậu. Lục Diệp trả lời ở trong lòng, trên mặt cũng nở một nụ cười, nói: "A, cậu quên rồi ư, lần trước chúng ta đi tham quan cung văn hóa nghệ thuật, lúc cậu thiếu chút nữa thì mất bút máy ấy, cậu nói cái gì mà cây bút máy là do ngày sinh nhật 6 tháng 1 của cậu, ba cậu tặng cho cậu làm quà, cho nên mới phải gấp gấp đi tìm như vậy."

"Thật sao?" Vừa nghe anh nói như thế, có vẻ như Thiển Thiển đã có một chút ấn tượng, cô như có điều suy nghĩ nói: "Mình có nói ngày sinh nhật của mình ra sao?"

"Có." Lục Diệp rất khẳng định gật đầu một cái.

Thiển Thiển vốn là nhớ không rõ lắm, thấy giọng của Lục Diệp quả quyết như thế, hơn nữa cái này thật ra thì cũng không phải là chuyện to tát gì, cô cười với Lục Diệp, nói: "Hoá ra là như vậy à, ha ha, thật xin lỗi, mình nhạy cảm quá rồi."

"Không có gì. Ngược lại, mình cảm thấy là con gái mà cảnh giác một chút thì tốt hơn, cậu thấy mình nói thế nào?" Lục Diệp nói tiếp.

Thiển Thiển vừa cười, ngược mắt lên nói: "Đúng vậy đó, anh trai mình cũng nói y như vậy."

Một bên trong lúc bận rộn vẫn không quên vênh tai lên nghe lén Lục Diệp và Thiển Thiển nói chuyện Diệp Trạch Phong chép miệng một cái: Lục Diệp cậu cũng có tư cách nói ra lời nói này cơ à?

~diendanLeQuyDon~ThichChaoTrang~

Bởi vì ngày đầu tiên, lo lắng mọi người đi mệt về sau không muốn làm thức ăn, cho nên Lâm Nhượng Vân dặn dò mỗi người đều phải mang theo ăn chín, bao gồm cả cơm, mặc dù mọi người đều không giống như Thiển Thiển mang theo nhiều như vậy, nhưng gộp lại vẫn ăn không hết. Bọn họ quây quần lại một chỗ, chọn lấy một chút thức ăn chín mang theo ra ăn, lại ngồi nghỉ ngơi một giờ nữa, bảy người lại tiếp tục lên đường.

Đi lần này là đi tới khi sắc trời âm đạm mới ngừng lại, theo đề nghị của Lục Diệp và Diệp Trạch Phong, bọn họ chọn một mô đất khô ráo, yên tĩnh, tầm mắt trải rộng làm nơi hạ trại, trên dưới đều có lối đi, có thể tránh gió, cách đó không xa còn có một con suối chảy róc rách.

Sau khi đã chọn được địa bàn, bọn họ lập tức mở trang bị, chuẩn bị dựng trại —— dĩ nhiên, những thứ này đều là các nam sinh làm, bọn họ giao công việc cho các nữ sinh chính là ngồi nghỉ xả hơi tại chỗ, nghỉ đủ rồi thì ngồi đó cổ vũ cho các nam sinh bọn họ.

Nói đến dựng trại, trong nhóm bọn họ không có người nào có thể thành thạo hơn Lục Diệp và Diệp Trạch Phong, bọn họ nhanh chóng giữ lấy lều vải, mỗi người một góc, hai cái đã giăng cho cọc gỗ bốn phía lều ghim thật sâu vào mặt đất. Đầu tiên họ dựng tốt lều cho các nữ sinh, rồi sau đó mới dựng lều của mình.

Chờ bọn họ đều đã dựng xong, Lâm Nhượng Vân và Hạ Văn cũng nghỉ ngơi được tương đối tốt rồi, họ cũng đứng dậy, đầu tiên là Lâm Nhượng Vân chẳng đèn đã ngoại lên trên bốn góc lều vải, lấy nệm hơi vào, mượn ánh đèn lấp lánh để sắp xếp nệm hơi thật tốt, Hạ Văn phụ trách trải giường chiếu. Hai người bọn họ đã cùng đi ra ngoài cắm trại từ khi còn học sơ trung, cho nên phối hợp rất ăn ý.

Bạn đang đọc truyện *Có Ngốc Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Cắm trại (sáu)

Edit: Thích Cháo Trắng – ĐDLQĐ

Cả nhóm bố trí xong xuôi ở bên trong, mới ra ngoài gọi Giang Đường và Thiển Thiển vào xem một chút.

Đúng như Lâm Nhượng Vân từng nói, chiếc lều vải này quả thực rất lớn, lớn đến nỗi có thể dư chỗ cho cả bốn người bọn họ, lần đầu tiên Thiển Thiển ra ngoài cắm trại đã ngoại, nhìn cái gì cũng cảm thấy mới lạ, đều muốn hỏi này hỏi nọ.

Họ chơi đùa đủ rồi, lúc ra khỏi lều trại, thấy Lục Diệp, Triệu Thần và Diệp Trạch Phong, ba người đang đứng trước lều loay hoay làm cái gì đó trên nền đất trống, nghe được tiếng mấy cô gái đi ra, tất cả đều không hẹn mà cùng quay đầu lại, Lục Diệp cười nói: "Xong rồi à? Cảm thấy thế nào?"

Ánh mắt của anh đang nhìn Thiên Thiên.

Cho nên mấy người Lâm Nhược Vân cũng không trả lời, chỉ có Thiên Thiên thần kinh còn hơn cả cốt thép, mới hết sức tung tăng đáp lại: "Chơi vui lắm! Còn các cậu đang làm cái gì vậy?"

Lục Diệp lui ra bên cạnh một bước, lộ ra cho Thiên Thiên các cô xem bọn họ đang làm gì. Đó là một bộ dụng cụ bếp và nồi dùng ngoài trời hoàn chỉnh, bên cạnh còn để mấy chiếc bình đựng nhiên liệu.

Lục Diệp cong ngón tay gõ lên cái nồi một cái, phát ra tiếng "Keng keng", anh nói: "Hai ngày kế tiếp, vấn đề ăn cơm của chúng ta phải dựa vào bọn chúng rồi."

Thiên Thiên nhìn chăm chăm bộ nồi nấu ăn tinh xảo khéo léo giống như món đồ chơi của trẻ con này, nhìn nhìn một hồi lâu, không hiểu vì sao lại cười lên.

Nụ cười của cô vui vẻ mà thuần túy, giống như từng nụ hoa nở bung trước mắt Lục Diệp. Lục Diệp nhìn thấy cô như thế, không khỏi sững sờ một chút, ngay sau đó dường như bị lấy từ Thiên Thiên, anh cũng lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng ôn hòa, dịu dàng hỏi: "Cười cái gì?"

"Mình cảm thấy rất vui về nha!" Thiển Thiển hồn nhiên đáp lại: "Mẹ nói rất đúng, mình không nên cả ngày lẫn đêm đều chỉ ở nhà, cảm giác cuộc sống trước kia thật là phí hoài quá. Từ sau khi quen biết các cậu, mình cảm thấy như mình được tiếp xúc với rất nhiều rất nhiều sự vật mới lạ, còn nhiều hơn cả những điều mình đã biết trong hơn mười năm qua đấy. Cũng rất cảm ơn các cậu, cảm ơn các cậu không chê mình, không ngại mình ngốc nghếch, chẳng làm được tốt việc gì; cũng không ngại mình làm liên lụy, không biết làm gì cả." 天賦異稟 獨一無二 天下第一 獨一無二 天下第一 獨一無二

Lời nói của Thiện Thiện kết hợp với giọng nói mềm mại yếu ớt của cô, nghe có phần hơi trẻ con, Lục Diệp nghe thấy lại cười càng thêm chân thành tha thiết, anh nhẹ giọng an ủi: "Đừng nói bản thân mình như vậy, cậu rất tốt. Bây giờ cậu được tiếp xúc với tất cả những thứ mới mẻ, cũng là do cậu đã thay đổi, nếu sau khi quen biết chúng mình, mà cậu cũng vẫn chỉ thích ở nhà không muốn ra ngoài, thì cậu cũng không biết tới những điều mới mẻ này."

Thiền Thiền nghe xong, cũng cảm thấy mới vừa rồi hình như mình hơi kiêu cách quá thì phải, cô ngưng ngưng cười cười, xoay người đi giúp mấy người Giang Đường kê bàn ghế.

Sau khi đã sắp xếp xong toàn bộ đồ vật cần cho cắm trại, bốn bạn nữ đã mệt mỏi muốn gục xuống, cho dù làm cơm cũng không muốn ăn, chỉ muốn nhanh chóng được ngủ một giấc, sạc pin cho bản thân để ngày mai lại dồi dào năng lượng. Các bạn nữ không muốn ăn cơm, các bạn nam cũng lười làm, nên còn dư lại một ít thức ăn sẵn và đồ ăn vặt, liền lấy để ứng phó thay cơm tối, nhóm Thiên Thiên thì lấy quần áo, khăn lông và đồ dùng cá nhân, kéo nhau đi trạm tiếp tế rửa mặt — lúc nhân viên làm việc ở đây hướng dẫn cho bọn họ, cũng đã cố ý nói rằng trạm tiếp tế có thể cung cấp nước nóng rửa mặt, để tránh cho du khách rửa mặt tại suối sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Mặc dù các cô là bốn học sinh nữ kết thành nhóm đi cùng nhau, nhưng các bạn nam cũng không yên lòng, bọn họ bàn bạc một chút, quyết định để cho Diệp và Triệu Thần hộ tống các bạn nữ đi trạm tiếp tế, Diệp Trạch Phong ở lại trông chừng địa bàn, mặc dù Diệp Trạch Phong rất không hài lòng với kết quả lựa chọn này, nhưng anh vẫn không tìm ra lý do để phản bác —trong số các bạn nam cùng đi, chỉ có một mình anh là không hề có nửa ý xấu gì với bốn bạn nữ, thành ra cũng rất đúng lý hợp tình mà mất đi cái danh hiệu "Hộ Hoa Sứ Giả" vinh quang này.

Đi theo con đường mà thiết bị hướng dẫn chỉ ra để đi tới trạm tiếp tế, sau khi đã hỏi nhân viên làm việc, bọn Thiển Thiển mới biết ở trạm tiếp tế có thể rửa mặt miễn phí, nhưng muốn tắm giặt thì nhất định phải trả tiền, cũng may họ tính phí không cao, so với việc đi cả một ngày đường, toàn thân mồ hôi mồ kê nhễ nhại, không thoải mái, thì quả thật không có ý nghĩa gì, nhóm Thiển Thiển không có thắc mắc gì, sau khi trả tiền xong, lập tức đi tới phòng tắm công cộng phía trước. ㄱㄴㄹㄹㄹㄹ ㄹㄹㄹㄹㄹㄹ ㄱㄴㄹㄹㄹㄹ ㄱㄴㄹㄹㄹㄹ ㄱㄴㄹㄹㄹㄹ ㄱㄴㄹㄹㄹㄹ

Thấy Thiện Thiện muốn đi vào, Lục Diệp chợt nhớ tới một chuyện, vội gọi với theo cô: "Thiện Thiện, chờ một chút, nghe mình nói." Anh dừng lại một lát, lại bổ sung: "Ba bạn nữ các cậu cũng dừng lại, mình có lời phải nói."

Thiên Thiên gần như là lập tức dừng lại, quay đầu nhìn anh: "Chuyện gì vậy?"

"Các cậu nhất định phải coi chừng trong phòng tắm xem có cái gì không nên xuất hiện trong phòng tắm không, ví dụ như bút máy, bật lửa, bao thuốc lá, lon nước, bao gồm cả bàn chải đánh răng, khăn giấy, sữa tắm, chai dầu gội, chai dầu xả, ổ điện và cả móc treo quần áo..... Tốt nhất các cậu cũng nên kiểm tra một chút xem phía trên có gắn camera siêu nhỏ hay không." Lục Diệp rất nghiêm túc nói: "Trước đây không lâu không phải trên mạng rầm rộ lên mấy vụ đó sao? Một người phụ nữ ở trong phòng tắm tắm công cộng lại phát hiện trên bệ cửa sổ có một cái bật lửa, trong lúc cô ấy vô tình liếc về cái bật lửa lại thấy có ánh đèn đỏ nhấp nháy, tò mò lấy xuống nhìn, sau khi mở ra mới phát hiện đó là một camera siêu nhỏ được ngụy trang."

Anh sau khi nói xong xong, người đầu tiên tán thành chính là Hạ Văn, cô bạn khôai hài tới mức giống như học sinh tiểu học chuẩn bị trả lời câu hỏi của cô giáo, giơ một tay lên, gật đầu liên tục, nói: "Cái này mình cũng đọc rồi, mình thấy được trên mạng còn tìm thấy, ngay cả đồ trang sức và hộp khăn giấy Tử Đồ cũng đều có thể là camera siêu nhỏ nguy trang đấy."

Bạn đang đọc truyện *Cô Ngọc Biệt Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.